

வெ.பம். 50037
1996

ஸ்ரீ. தாண்டவராய சுவாமிகள்

திருவாய்மலர் தருசிப

லகவெல்ய நவந்தம்
முலபும்,

ஸ்ரீ கோயிலார்
பொன்னம்பலசுவாமிகள்

இயற்றிய
தத்துவார்த்த தீபமென்னும்
உரையும்
இவை

திருவாய்மலர்
சுவாமிகள் தயார்சு முத்தலியாரால்
செய்தித்தொகுத்துவந்தப்பட்டன

பெ-சுவாமிகளின் மாணாககர்களாகிய
செ.ம.ப.ம. செலவப்பகடாமி, சி-இராமாநுஜமுத்தலியார்
இவர்களால்

இவ் துரைசாமிப்பிள்ளை மவர்களது
தஞ்சை "நாஷனல் அச்சுக்கூடத்தில்"
பதிப்பிக்கப்பட்டன.

சருவஜிததுஸ்ரீ காரதநிகை
இதன விலை ரூ. 2
Copy Right.

**தத்துவவிலக்கப்படலத்தின்
அறுக்கீரமணிகை.**

பிரசங்க தொகை.	விஷயம்.	பக்கத் தொகை.
க	மங்களாசரணை	...
உ	ஆசையினைததும் முவேடீணயுளடங்கல்	...
ங	அஞ்ஞானிகளிடத்து விராகம் மந்தம், ஞானிக ளிடத்து விராகம் திடம் எனல்	...
ச	பொன்னிலமாதா என்பதற்கு, வேறுபொருள்	...
ஞ	சேதனப்பிரபஞ்சமாத்திரத்தில், சாட்சிதன் மையுண்மையும், அசேதனப்பிரபஞ்சத்தி லுண்மையும்	...
சு	விசேஷணவட்சணம் உபாதிவட்சணங்களோ டு அவசசேதவாததன்மை ஆபாசவாதத் தன்மைகள்	...
எ	இந்நூலாசிரியாக காபாசவாதமே உடன்பாடு அவசசேதவாததன்மையுள்	...
அ	அவசசேதவாதத்திற்கு உடம்	...
ஈ	தேகத்திற்குப் பறம்பே ஆபாசப்பிரகாசமும், சாட்சிப்பிரகாசமும்	...
க0	உள்ளே ஆபாசப்பிரகாசமும், சாட்சிப்பிரகாச மும்	...
கக	சாட்சிப்பிரகாசத்தில் விருத்தியவகையாபட்சம்	...
க2	ஆகாசத்திருஷ்டாந்தத்தாற் கொள்ளக்கிடந்த தோரிகசியம்	...
க௪	மனோலயமே பிரமோபஸ்திஸ்தானமெனல்	...
க௬	செய்யுளின் முனரூபத்திற்கு வேறுமொரு பொருள்	...
க௭	பகவத்கள் என்றதற்குப் பொருள்	...
க௯	காரணப்பிரமத்திற்குச் சாட்சிதன்மை அசம் பவமாகாமை	...
க௯	பதங்கள் என்றது, விவாதவிஷயமாதலால், அதற்குச்சமாதானம்	...
க௮	வேதாந்தாசாரியசிரோமணியாவிய வியாசபக வான கருத்து	...
க௯	அந்நியத்தின்வித்தை ஒன்றன்றுதியின்பொரு ட்டெனபதற்குத் திருஷ்டாந்தம்	...
௨0	ஐந்துதேவதைகளினுபாசகாக்கும் சமபயன்	...

பிரசங்க தொ கை.	விஷயம்	பக்கத் தொ கை.
உக	பரமாதமாவொருவரிடத்து நானாமருபங்கு மொறு	கௌ
உஉ	புராணவாக்ஷியங்களின் விரோதச்சங்கக்குமு ககியசமாதானம்	வெ
உ௩	மந்தபிரமஞ்ஞா காரியப்பிரமத்தை உபாசிககு மாறு	கௌ
உச	காரணப்பிரமத்தை உபாசிககுமாறு	உ௦
உ௪	உபஸ்சணம்	வெ
உ௫	வியாச அபிப்பிராயமறியாமற் சைவரதியோ துகக்குமாறு	கௌ
உ௬	சைவப்பிரமங்களின்கத்தவம் பேதப்படன்று கபாவசிதமாமெனல	உ௧
உ௭	நூற்கு அதிகாரி	உ௨
உ௮	நூற்கு விஷயம்	வெ
உ௯	நூற்குச் சம்பந்தம்	உ௩
௩௦	நூற்குப் பயன	கௌ
௩௧	சாதனசதுஷ்டயம்	௩௪
௩௨	தாபத்திரயம்	௩௦
௩௩	அதிகாரப்பேதம்	வெ
௩௪	வீதிவத்துபச்சந்தவ	௩௧
௩௫	கூடசைசெய்தியறகைஞ்ஞாஸ்சேந்தித்தல	௩
௩௬	கௌமுதல உருவது செளவரையும, பேதன பயிர்க்கம்	௩
௩௭	சீவாதிசத்தவாச்செய்ய	௩௭
௩௮	சுக்கிராதி அவஸதைகளினிடலபு	௩
௩௯	அதிகாரச்சமக்கிகள்	௩௮
௪௦	திருஷ்டாந்தத்தில் அதியுத்தர விஷயம்	௩௯
௪௧	சதகியாதிவாதிநிருபணமு, கண்டனமு	௪௦
௪௨	அசதகியாதிவாதிகளகொளகை	௪௧
௪௩	ஆதமககியாதிவாதிகளகொளகை	௪௨
௪௪	அநநியதாககியாதிவாதிகளகொளகை	௪௩
௪௫	அசதகியாதி, ஆதமககியாதி, அநநியதாககியாதி திகள நீதிகண்டனத்தோடு அக்கியாதிவாதி களகொளகை	௪௪
௪௬	அக்கியாதிமதகண்டனம்	௪௫
௪௭	அதவைதசித்தந்தமாகிய அந்நவசனீயக்கியாதி திநிருபணம்	௪௬

[illegible]

அ. நுக்கிரமணிகை.

பிரசங்க த்தொ கை.	விஷயம்.	பக்கத் தொ கை.
எஎ	பாஞ்சராதிரமதாதுசாரியர்கொள்கை	... ௩௫
எஅ	சுண்ணிகவிஞ்ஞானவாதம்	... ௩௬
எக	பாட்டமதம்	... ௩௭
அ0	குனியவாகியரானபெளத்தாமதம்	... ௩௮
அக	பிரபாகரமதம்	... ௩௯
அ௨	சரீரததிரயங்களை ஈசரனுக்குக்கோசமாகக்க றியதற்குத்தாற்பரியம்	... ௪௦
அ௩	அத்தியாரோபத்தினுபயோகம்	... ௪00
அ௪	சாக்கிரபதாதத்தின்ஸமிருதியாகலின், சொ ப்பனம் சத்தியமென்னுமபூவபட்சம்	... ௪0௧
அ௫	மற்றும் பூவபட்சமாகக்கொப்பனம் சத்திய மெனல் *	... ௪௦௨
அ௬	சொப்பனம் ஸமிருதியெனபாரைமறுதல்	... ௪௦௩
அ௭	பிரத்தியட்சஞானம் இருவகைத்தெனல்	... ௪0௨
அ௮	சொப்பனம் சத்தியமென்னும் மற்றொருபூவ பட்சமறுப்பு	... ௪0௩
அ௯	சொப்பனபதாததங்கட்கு அபிர்வசனீயமாக உற்பத்தியுண்டெனல்	... ௪0௪
௧0	சொப்பனபதாததம் உற்பத்தியாமேல், சத்தி யமாமென்னுஞ்சங்கைக்குச் சமாதானம்	... ௪0௫
௧௧	சாக்கிரசொப்பனம்இரண்டிற்கும் அநிஷ்டான மும், உபாதானமும்ஒன்றெனில், அவற்றிற் குப்பேதங்கடாதென்னுஞ்சங்கையும், சமா தானமும்	... ௪0௭
௧௨	சொப்பனம்போலச சாக்கிரத்திற்கும் தேசகா லசாமக்கிரியின்மை	... ௪0௮
௧௩	சாக்கிரப்பிரபஞ்சத்திற்குத் தேசகாலசாமக்கிரி யின்றென்பதிற்பிரமாணம்	... ௪0௯
௧௪	மதுகுதனசுவாயிகளின்வாக்கியம்பற்றிச் சாக் கிரப்பிரபஞ்சத்திற்கு யொக்கியகாலதேசம் உண்டெனல்	... ௪௧௦
௧௫	சாக்கிரப்பிரபஞ்சத்திற்கு யொக்கியகாலதேசம் உண்டென்று மதுகுதனசுவாயிகளுக்கு அ பிப்பிராயம் இன்றெனல்	... ௪௧௧
௧௬	மதுகுதனசுவாயிகள் அபிப்பிராயம்	... ௪௧0

பிரசங்க தொகை.	விஷயம்.	பக்கத் தொகை.
க௭	தேசகாலங்களிற் காரணத்தன்மையின்மைக்கு	...
க௮	ஏதுக்கள	...
க௮	பூர்வபட்சமாகத் தேசகாலங்கட்குக் காரணத்த	...
க௮	னமை உண்டென்பதில் ஏதுக்கள்	...
க௮	பிரமத்தின்காரணத்தனமை தேசகாலங்களில்	...
க௮	அநியதாக்கியாதிரீதியாற நோற்றுகின்றதெ	...
க௮	னல்	...
க௮	பிரமத்தின்காரணத்தன்மை அநியதாக்கியாதி	...
க௮	ரீதியால சர்வத்தினுத்தோன்றவேண்டுமென்	...
க௮	னும் பூர்வபட்சியினசங்கைக்குச் சமாதா	...
க௮	னம்	...
க௮	திருஷ்டாந்தமுதத்தால் பரமாத்மாதேச	...
க௮	காலங்களிற் காரணத்தனமை இன்றெனல்	...
க௮	சொப்பனபதாத்தத்தினும் சாக்ரபதாத்தம்	...
க௮	விலட்சுணாமெனல்	...
க௮	சித்தாந்தம்	...
க௮	சாக்ரபதாத்ததங்கள் சொப்பனபதாத்தங்க	...
க௮	ள்போல ஓரவித்தையின பரிணாமமல்ல வெ	...
க௮	வவேறு காரணங்களினின முண்டாகின்ற	...
க௮	னவெனனுஞ்சங்கையும், அதனமறுப்பும்,	...
க௮	திருஷ்டிதிருஷ்டிவாதமும்	...
க௮	சு, ஸ - வு செய்புளில் அபவாதவிலக்	...
க௮	கணம்	...
க௮	முதல் ௮-வது செ-ன் வரையும், ஆவர	...
க௮	ணசத்தியினறன்மை	...
க௮	சாமான்யவிசேஷவிலக்கணம்	...
க௮	சாசனிடத்தில் ஆவரணம் அங்கோரம் அத்	...
க௮	வைத்திரததங்களில் இன்றெனல்	...
க௮	கு - முதல் ௮-ம் செ-ன் வரையும், விட்	...
க௮	சேபசத்தி, ஆவரணசத்திகளாலும் உரு	...
க௮	திகு	...
க௮	விட்சேபசத்திபொய்யாகவின், அதனல்பெற	...
க௮	ப்பமுத்தியும் பொய்யாமென்னுங்கடாவு	...
க௮	ம், அதற்குவிடையும்	...
க௮	கற்பித்தவிர்த்தி அநிஷ்டானுபமெனல்	...
க௮	அவித்தைநீங்குமாறு	...

பிரசங்கத் தொகை.	விஷயம்.	பக்கத் தொகை
ககடு	தி-முதல சுங்-ம செ-ள வரையும், திருஷ்டாந்தத்தோடு சேவசப்தாவஸதை	.. க௯௭
கக௯	சுசு-முதல அஉ-ம செ-ள வரையும், மஹாவாகியவிசாரம்	.. க௯௮
கக௯	சகதிவிருத்தி • லட்சணவிருத்திகளினியலபு	... க௯௯
கக௯	பிரமத்தினியலபு	.. க௯௯
கக௯	சுகரணியலபு	.. க௯௯
க௨௦	கூடஸதனியலபு	.. க௯௯
க௨௧	சீவனியலபு	.. க௯௯
க௨௨	சுங்-முதல சுங்-ம செ-ள வரையும், அசுசமகாசவிவேகம்	.. க௯௯
க௨௩	ஆனமவிலக்கணமும், அந்நமவிலக்கணமும்	.. க௯௯
க௨௪	அபபிரகாசமாகியகடஞானம் அநுவியமசாயததாலபிரகாசிக்ருத்தெனலும் நியாயமத்ததிலஅநவஸததோஷம்	.. க௯௯
க௨௫	நியாயமதகண்டனம்	.. க௯௯
க௨௬	முராரிபிரமதகண்டனம்	.. க௯௯
க௨௭	பட்டாமதகண்டனம்	.. க௯௯
க௨௮	பிரபாகரமதகண்டனம்	.. க௯௯
க௨௯	சுங்-முதல எங்-ம செ-ள வரையும், அநுவியபஜனமா அநுவவிஷயமகாதெனல	.. க௯௯
க௩௦	வாசசியாததங்கள் பேததாமமுடையனவாகவின், அவற்றிறகு அயிக்கியங்கூடதெனல	... க௯௯
க௩௧	சுங்-முதல அஉ-ம செ-ள வரையும், அசுசமகாஇலக்கணமும், அவைகளினதாரணமும்	... க௯௯
க௩௨	தாஷ்டாந்தத்தில பாகத்தியாகலட்சணியாலசாமவேதமஹாவாகியததிறகுப் பொருளகோளியலபு	.. க௯௯
க௩௩	ஏனையமஹாவாகியங்களின் பொருள்கோளியலபு	... க௯௯
க௩௪	சத்தியாதிபதங்களின் பொருள்கோளியலபு	... க௯௯
க௩௫	துவிதவிருத்தியாதி	.. க௯௯
க௩௬	அநுபூதிநிலை	... க௯௯
க௩௭	அசு-முதல க௨-ம செ-ள வரையும், பிரதிபந்தததிரயமும், அவைகளின்விரோதிகளானசிரவணதிகளினியலபும்	.. க௯௯

பிரசங்கத் தொகை.	விஷயம்.	பக்கத் தொகை.
கூறு	கூறு-முதல கரு-ய செ-ள் வண்-யம், சீவனமு	கூறு
கூறு	ததர்னபாருபாமே, அவாக்கினிபலம	கூறு
கூறு	சீவனமுததர்ன பகமை	கூறு
கூறு	காமததிரயவெழிபு	கூறு
கூறு	சஞ்சிதாசாமியங்களைப்போலப் பிரததமு	கூறு
கூறு	பொருத்தாசென்று ஒரோவிதத்திறமு	கூறு
கூறு	தற்கு அபிப்பிராய	கூறு
கூறு	நாதாசாரிய பகமன ஓ கருமததர்ன பகமை	கூறு
கூறு	சீரத்திலுள்ள உண்டாகில், அவனுக்கு ச	கூறு
கூறு	நதியசரிப்பிராபதியுண்டென்னு சகமை	கூறு
கூறு	குச் சமாதான	கூறு
கூறு	பிரததததுபவகலத்தில ஞானியினதத	கூறு
கூறு	தானுளதரும ஆகாமயம்பம	கூறு
கூறு	விதேகமுத்ததியினியலப	கூறு
கூறு	ஞானிகளதேகபதத்தில கலதேசாதி	கூறு
கூறு	நியமனமை	கூறு
கூறு	உபாசகக்குத்ததேகபதத்தில கலதேசாதி	கூறு
கூறு	களினபேடவை	கூறு
கூறு	ஞானிகடெகபசவமாமதின அத	கூறு
கூறு	விதேககைவலலயமனமுமென்னு குச்ச	கூறு
கூறு	கைக்குச்சமாதான	கூறு
கூறு	பிரததவமறக்கனவேயுள்ளதனரி	கூறு
கூறு	தாதனமகவுண்டாதனபெனல	கூறு
தத்துவவிளக்கப்படலத்தின் அநுகிரமணிகை முறையம்.		
சந்தேகந்தெளிதற்படலத்தின் அநுகிரமணிகை.		
கூறு	சமுசயபேதம்	கூறு
கூறு	ஐவகைப்பேதம்	கூறு
கூறு	பிரமம் பிரமாணத்தெனல	கூறு
கூறு	பிரத்தியட்சாதிசுபிரமாணகருள, மதஸ்த	கூறு
கூறு	கருடன்பாடு	கூறு

பிரசங்க த்தொ கை.	விஷயம்.	பக்கத் தொ கை.
கடுக	பிரமானாணவிலக்கணம்	... ௨௧௬
கடுச	பிரமம் பிரத்தியட்சப்பிரமாணவிஷயமாகாமை	... ௨௧௭
கடுகு	அதுமானப்பிரமாணம்	... ௨௨௧
கடுசு	வேதாந்தார்த்தாநுசாரமாக அநேகஅதுமானம்	... ௨௨௨
கடுள	பிரமம் அதுமானப்பிரமாணவிஷயமாகாமை	... ௨௨௩
கடுஅ	பிரமம் உபமானப்பிரமாணவிஷயமாகாமை	.. ௨௨௪
கடுக	சுத்தப்பிரமாணத்திற்குப் பிரமம்விஷயமாதலு ம, விஷயமாகாமையும்	... ௨௨௫
கக௦	இவர்பிரமாணம் நான்கென்றெடுத்தற்குப்பிப் பிராயம்	.. ௨௨௬
கக௧	அத்தாபத்திப்பிரமாணம் [ணம்.	.. ௨௨௭
கக௨	சிஞ்ஞாசுக்கநுகூலமாகியவர்த்தாபத்தியினஉதார	... ௨௨௮
கக௩	அதுபலத்திப்பிரமாணம்	.. ௨௨௯
கக௪	சிஞ்ஞாசுக்கநுபலத்திகூபணவுபயோகம்	... ௨௩௦
கக௫	பிரமம் வாக்குக்குவிஷயமாகாமை	... ௨௩௧
கக௬	பிரமம் வாக்குக்குக்கோசராகோசரமாகமெ னபதற்கு வேறுமொருசமாதானம்	... ௨௩௨
கக௭	க௦-முதல் க௪-ம் செ-ள் வரையும், இரண்டாம் சங்கைக்குச சமாதானம்	... ௨௩௩
கக௮	அநானமபதாததங்களில் விருத்திவிதாப்தி பலவிதாப்தி	.. ௨௩௪
கக௯	ஆன்மாவில் விருத்திவிதாப்திமாத்திரம்	.. ௨௩௫
க௭௦	பிரமம் மனத்திற்குக்கோசரமாகாமை, அமிகோசரமாகாமை	... ௨௩௬
க௭௧	பிரமம் மானசஞானவிஷயமன்றென்னும் நிஷேதத்திற்குப்பிப்பிராயம்	.. ௨௩௭
க௭௨	மானதவிஷயத்தன்மைநிஷேதம்போலப் பிரமம் சப்தவிஷயத்தன்மைநிஷேதத்திற்கு பிப்பிராயம்	.. ௨௩௮
க௭௩	மனது சமாதியடையுமாறுவிருதல்	... ௨௩௯
க௭௪	க௪-முதல் க௮-ம் செ-ள்வரையும், மனதுசமா தியடையுமாறு	.. ௨௪௦
க௭௫	மனதின்சொருபம்	... ௨௪௧
க௭௬	வாசனையின்சொருபமும், அதன்பேதங்களும்	... ௨௪௨
க௭௭	மலினவாசனை	... ௨௪௩
க௭௮	உலகவாசனை	... ௨௪௪

பிரசங்க த்தொ கை.	விஷயம்.	பக்கத் தொ கை.
க௭௬	உலகவாசனைமலினமென்பதற்குதாரணம்	... ஷே
க௭௭	உலகவாசனைகசித்தற்குபாயம்	... ஷே
க௭௮	சாஸ்திரவாசனையினபேதம்	... உக௭
க௭௯	சாஸ்திரபாடாபிமானம் மலினமென்பதற் குதாரணம்	... ஷே
க௮௦	சாஸ்திரத்தினாத்தாபிமானம் மலினமென்ப தற்குதாரணம்	... ஷே
க௮௧	அதுஷ்டாங்காபிமானம் மலினமென்பதற்குதா ரணம்	... ஷே
க௮௨	தேகவாசனையின்பாருபாதி	... உக௮
க௮௩	லௌகிகசாஸ்திரீயபேதத்தால் தேகத்திற்குக் குணசம்பாதனங் கா	... ஷே
க௮௪	லௌகிகசாஸ்திரீயபேதத்தால் தேகத்தின் ரோஷத்தைப்போகருவன	... ஷே
க௮௫	தேகவாசனை, உலகவாசனை, சாஸ்திரவாசனை மூன்றும் மலினமாதலால், அவைவிடற்பால னவாம் என்பதற்குக் காரணங்கூறியுத்தல்	... ஷே
க௮௬	கத்தவாசனையின்பொருபம்	... உக௯
க௮௭	மனயிறந்தாற்போகமும், மனயிருந்தால்வன் முத்தியும் கூடுமாறெவ்வனெனல்	... உச௨
க௮௮	இருவகைமனநாசம்	... உச௩
க௮௯	அருவமனயிருத்தலாதபோகமும், உருவமனயி ரத்தலாத சேவன்முத்தியுங்கூடுமாறு	... ஷே
க௯௦	திடஞானம், அதிடஞானம்	... உச௪
க௯௧	உச-முதல் உரு-ம் செ-ள்வரையும், மாகர்த்த ன், மாபோகி, மாத்தியாகிகளினியல்பு	... உச௫
க௯௨	உச-ம் செ-னிலும், உச-ம் செ-னிலும் சரீரதா ரியாய்ப்பிராரததவசத்தால் கிடையயில்லிற் பவன் எங்குங் கிருத்திருத்தியனாவனெனும் வினையும், விடையும்	... உக௯
க௯௩	உச-ம் செ-னிலும், உச-ம் செ-னிலும் ஞானி க்கு ஞானதிடத்தின்பொருட்டுச் சிவனான திவெண்ணெயெனும்வினையும், அதற்கு வி டையும்	... உக௯
க௯௪	உச-முதல் உரு-ம் செ-ள்வரையும், ஆருடரி ன் கிருத்திருத்தியதன்மையைக் கடாவி டைகளானுணர்த்துதல்	... உக௯

பிரசங்க தொகை.	விஷயம்.	பக்கத் தொகை.
ககஅ	சமாதியினியலபு	... ௨௫௮
ககக	ஆளுடனுக்குக்காததவவியமினமையும், வியவ காரமும், ஞானமும் ஒன்றற்கொன்றுவிரோ தமினமையும்	... ௨௫௯
௨௦௦	ஒருவாற்றான, ஞானி ஈசரனோடு ஒப்பாமெனல்	... ௨௬௧
௨௦௧	௩௭-முதல ௩௯-ம் செ-ள வரையும், ஞானிசா வானமாவியின, அவனமுத்தியடைந்து ஏ னையோரடையாமைக்குக் காரணமெனின யெனுங்கடாவும், விமப்பிரதிவிமபரியாய ததால அதற்குவிடையும்	... ௨௬௨
௨௦௨	௪௦-முதல ௪௨-ம் செ-ள வரையும், ஈசரவிபுதி களிலலாதஞானி அவரோடொப்பாமாதெங் கனெனும்வினாவும், அதற்குவிடையும்	... ௨௬௪
௨௦௩	ஈசரன அணிமாதி, முனிகளுக்குண்டாயிருத்த ற்குக்காரணம்	... ௨௬௭
௨௦௪	௪௪, ௪௫-ம் செ-ளில வாதராயணாமுதலிய பூ வாசாரியாபோல இக்காலத்துஞானிகளிட த்துச்சித்தியும், ஞானமும் ஏனிலையெனு மவினாவும், அதற்குவிடையும்	... ௨௬௯
௨௦௫	சித்திகளாற்பயனினமையின, பூவகாலத்து ஞானிகளிலும் சிலாசித்தியடையாமை	... ௨௭௧
௨௦௬	சித்திகளாற்பயனினதேல, பூவகாலத்து ஞா னிகளிறசிலா, அவற்றிற்குமெய்வருத்தமுற றதெற்றிற்கெனுமவினாவும், விடையும்	... ௨௭௩
௨௦௭	௪௬, ௪௭, ௪௮-இம்முன்று செ-ளாலும், தாந தாளுசெயதகாமம் அறுபவித்தாலன்றித்தீரா தென்றும், சஞ்சிதகாமங்கண்முழுதையும் ஞானாக் கினிசுடுமென்றும் கூறாநிற்குஞரு திவாக்கியங்கள் ஒன்றற்கொன்றுவிரோதமா கலின, அவற்றில யாதுண்மையெனுமவினா வும், அதற்குவிடையும்	... ௨௭௬
௨௦௮	அநிகதோரும் ஞானமானமியம்நியாமல காம பபடுகுழியிலவழுவானேனெனும் வினாவும், அதற்குவிடையும்	... ௨௭௮
௨௦௯	௫௪-முதல ௫௮-ம் செ-ளவரையும், ஈசரசிருஷ் டியும், சீவுசிருஷ்டியும்வேறென்று வினாவை முன்னிட்டிசு சுருதியுத்திய நுபவங்களாது ணாததல்	... ௨௮௧

பக்கத் தொகை.	விஷயம்.	பக்கத் தொகை.
280	அச்சவத்தமென்னுமகருதிகுப பாடி யார்த்தம் ...	உஅ0
உகக	வியஞ்சனாவிருத்தியினசொருபம்	உஅக
உகஉ	தற்செய்வானகாமாதிகளைத் தற்செய்வெனனா து ஈகரச்செய்வென்பவரும், அவை ஈகரச் செய்வல்ல தற்செய்வென்பவரும்டைய மபயன	...
உக௩	சு0-முதல் சுக-ம செ-ள வரையும், ஈகரனிடத் து வைஷ்ணவியதோஷமினநென்பதைக் க டாவிடைகள லுணர்த்தல	உஅ௩
உக௪	தமக்குறுதிவேண்டினால் செயற்பாலனவா னசோபானம்	உஅ௪
உக௫	ஞானத்திற்கு முக்கியவநதாங்ககாதனமாகிய விசாரசொருபம்	உஅ௫
உக௬	ஞானத்திற்கு அந்நாங்கபகிரங்ககாதனங்கள் ...	உஅ௬
உக௭	சு0-முதல் சு௭-ம செ-ள வரையும், நீட்டகாமகா மாதுஷ்டானம் சித்தசுத்திவாயிலா'லவலது, நேரே விசாரமபோலஞானத்திற்குக்காரணம் னநென்பதைக் கடாவிடைகள் லுணர்த்தல	உக0
உக௮	சு௮-முதல் சு௯-ம செ-ள வரையும், மெ'ஷ்ச தனம் ஞானமேவல்லது, கருமமனநெனக் கடாவிடைகள் லுணர்த்தல	உக௮
உக௯	௭௨-முதல் ௭௯-ம செ-ள வரையும், ஞானமே சுத்ததைப்பயவாநிற்குமென்னுஞ்சுருதி க- த்தாலும் அஃதுளதாமென்னல எந்நிற்கெ னவினாவும, அதற்குவிடைய.	உக௯
உ௨0	௭௭-முதல் ௭௯-ம செ-ள வரையும், அகமபி- மென்னும் அந்தக்காணத்தின்பரோட்சவீரு த்திஞானமே மூல'ஞானவிரோதியென க கடாவிடைகள் லுணர்த்தல	௭௮௩
உ௨௧	அருஞானத்தினவிரோதியை வீர்த்துரைத்தல	௭௮௪
உ௨௨	அகச்சேதவாதத்தில அருஞானவிரோதி	௭௮௭
உ௨௩	ஆபாசவாதத்தில அருஞானவிரோதி	...
உ௨௪	அ0-முதல் அ௩ ம செ-ள வரையும், கருமமூ- ஞானமும் அந்தக்காணகாமமாயினு அ ருஞானவிரோதிக-ம. லல ஞானமேமென பதை வினாவமுன்னிடமெனர்த்தல	௭௮௮

பிரசங்கத் தொகை.	விஷயம்.	பக்கத் தொகை.
௨௨௫	வஸ்துதந்திர கர்த்ததந்திரங்களினியல்பு	... ௩௧௧
௨௨௬	அசு-முதல் அஞ்-ம் செ-ள்வரையும், தியானம் உண்மையன்றாயினும், அதற்குண்மையான முத்தியைக்கும ஆற்றலுண்டென்பதைக் க டாவிடைகளா லுணராததல்	... ௩௧௩
௨௨௭	தியானத்தான்முத்தியின், விசாரமும், ஞான மும் ஏனெனனும்வினாவிற்குவிடை	... ௩௧௫
௨௨௮	அகண்டாநுபவசித்தி கூடிமாறுவினாவும், விடையும்.	௩௧௬
௨௨௯	அகண்டாநுபவஞ்சீவனமுததரிடத்திருக்குமாறு.	௩௧௭
௨௩௦	செகத்தில் அநாதரபுத்தியுண்டாதறகு ஞா ஆக் ஞாயிகை	... ௩௨௦
௨௩௧	காரணத்துச்சமாகவின், காரியமும், அங்கனே யெனவுணர்த்திப்பொய்யிலுறக்கமும்,மெய் யில்விழிப்புமாயிருவெனல்	... ௩௨௧
௨௩௨	அசு-முதல் அஞ்-ம் செ-ள்வரையும், மததையா னசெகத்தைத்ததையெனபதால் தோஷபி ன்றென்பதைக்கடாவிடைகளா லுணராததல்	.. ௩௨௨
௨௩௩	மாயையினியல்பு அத்தனை அபவகையாக வினாதல்	... ௩௨௫
௨௩௪	முதலநான்குவினாக்களுக்குவிடை	.. ௩௨௬
௨௩௫	மாயை அவாப சியவடிவாமெனபதை விரித்து ணாததல்	... ௩௨௭
௨௩௬	அசு-முதல் அஞ்-ம் செ-ள்வரையும், மாயையும், பிரமமும் வேறெனின, —வஸ்து துவிதமா மே? னெனெனின; —வஸ்து மிததையாமே? என்னும் இரண்டுவினாக்களுக்குவிடை	... ௩௩௦
௨௩௭	அசு-முதல் அஞ்-ம் செ-ள்வரையும், பரமாத் தமாகசத்தியில்லையாயினும் வியவகாரத்தி ல், புத்தியினுற்கொள்ளற்பாலதெனல்	.. ௩௩௧
௨௩௮	மாயாநிவிாததிமுத்தியாகவின், அதைக்கீக்குமா றுவினாதல்	... ௩௩௫
௨௩௯	மாயாநிவிாததியுபாயம்	... ௩௩௬
௨௪௦	பிருகதாரணியகருதியின்ரூப்பரியமும், சாந் தோக்கியகருதியின்பொருளும்	.. ௩௩௭
௨௪௧	திருஷ்டாந்தத்தில் காரியம், சத்தி, ஆதாரம் இ வைகளினியல்பு	... ௩௩௮

பிரசங்க தொ கை	விஷயம்.	பக்கத் தொ கை.
௨௪௨	அறுமானததாலும் கடயிததையெனவ்	... ௩௪௦
௨௪௩	மண்சத்தியமென்பதில் அறுமானம்	... ௩௪௧
௨௪௪	பரிணாமஆரம்பவாதவகனின்மறுப்பும், சித்தரத்	... ௩௪௨
	தமாகியவிவாதத்தவாதமும்	... ௩௪௩
௨௪௫	குட்குமதிருஷ்டியால் கடாநிசகவகற்பீதங்களு	... ௩௪௪
	க்கும சேதனமேஅதிஷ்டானமெனவ	... ௩௪௫
௨௪௬	உண்மையிலில்லாதஅசத்தாதிகளை நிவிர்த்திக்	... ௩௪௬
	ருமாறுவினாதலும், அதற்குவிடையும்	... ௩௪௭
௨௪௭	இதனாபயனினுறு இதனாபயனுண்டெனவ்	... ௩௪௮
௨௪௮	அத்வைதாந்தம்	... ௩௪௯
௨௪௯	சாவவிருத்திகளிலும் ஆரத்தநதோன்றாமைக்கு	... ௩௫௦
	க்காரணமவினாதலும், அதற்குவிடையும்	... ௩௫௧
௨௫௦	சச்சிதாநந்தவிலக்கண்டவினாதலும், அதற்கு வி	... ௩௫௨
	டையும்	... ௩௫௩
௨௫௧	சத்திலககணவிர்	... ௩௫௪
௨௫௨	சித்திலககணவிர்	... ௩௫௫
௨௫௩	ஆரத்தவிலக்கணவிர்	... ௩௫௬
௨௫௪	ககஉ-முதல ககச-ம செ-ளவரைபு, ஆனம்	... ௩௫௭
	வினிடததுச சச்சிதாநந்தமறுபட்டவினாதலும்,	... ௩௫௮
	ம, அதற்குவிடையும்	... ௩௫௯
௨௫௫	ஆனமா சகசாதனமனநெனவ்	... ௩௬௦
௨௫௬	ஆனமாவிடத்துள்ளபிரியம் நீரதிகயமெனவ	... ௩௬௧
௨௫௭	ஆனமா துவேஷத்திற்குவிஷயமாகோவெனி	... ௩௬௨
	ல;—அனநெனவ	... ௩௬௩
௨௫௮	விததபுத்திராதிகளில ஆனம்வைக்கிடமுனதந	... ௩௬௪
	ருத்தக்க தாரதம்மியப்பிரீதியும், ஆனமாவி	... ௩௬௫
	னமுக்தியப்பிரீதியும் உள்ளதெனவ	... ௩௬௬
௨௫௯	கௌணுனமாமுதலியவற்றுள்,இதநருணதகிவ	... ௩௬௭
	வானமாமுக்தியமெனவ	... ௩௬௮
௨௬௦	கௌணவிரருத்தி	... ௩௬௯
௨௬௧	ஆனமாநத்தம்	... ௩௭௦
௨௬௨	ஆரத்தபேதவகற்பவ்	... ௩௭௧
௨௬௩	முன்னாநத்தத்தில் வினையவந்ததம் அடங்குபுறு	... ௩௭௨
௨௬௪	தொருந்து என்னவகைய" கருகுகளினிடலடங்குதல	... ௩௭௩
௨௬௫	விஷயாரத்தவியல்பு	... ௩௭௪
௨௬௬	பிரமாநத்தவியல்பு	... ௩௭௫

பிரசங்கத் தொகை.	விஷயம்	பக்கத் தொகை.
௨௬௭	சமுத்தியாநந்தத்திற்குச் சுருதியிற்குறும் ஐந்து திருஷ்டாந்தம்	௩௭௩
௨௬௮	குமாரன் முதலிய மூவரை உதாரணங்கூறினதன் ஞாப்பரியம்.	௩௭௫
௨௬௯	சமுத்தியாநந்தத்திற்குச் சுருதியுத்தியறுவபம்	௩௭௬
௨௭௦	௧௬௭-முதல ௧௬௮-ம் செ-ள்வரையும், ஆரந்த மயன் துபவம் விஞ்ஞானமயனிடத்தில எங்ஙனம் உதிக்கலாமென வினாதும, அதற்கு விடையும்	௩௭௭
௨௭௧	பிரமாநந்தத்தில முத்தினை அடைவிடவும், வெளிவரவும் காரணம் வினாதும, அதற்கு விடையும், வாசனாநந்தவியலபும	௩௭௯
௨௭௨	நிஜாநந்தவிலக்கணம்	௩௮௦
௨௭௩	முக்தியாநந்தவிலக்கணம்	௩௮௧
௨௭௪	முக்தியாநந்தமகிமை	௩௮௨
௨௭௫	சாவபூமன முதலியோர் இனையரெனல்	௩௮௩
௨௭௬	முக்தியாநந்தமடைநதோனைத் துதித்தல்	௩௮௫
௨௭௭	சச்சிதாநந்தங்களினொருமையறியவினாது	௩௮௭
௨௭௮	திருஷ்டாநந்தமுத்ததால் சச்சிதாநந்தங்களினொருமையுணர்த்தல்	௩௮௮
௨௭௯	சச்சிதாநந்தங்களினொருமையைச் சுருதியாலுணர்த்தப்படுகது பிரமத்திற்குச் சுருதியற் சொல்லியவினா மங்குறல்	௩௯௦
௨௮௦	விலக்குராமங்கள்	௩௯௧
௨௮௧	விதிவிலக்குக்குணங்களாகச் சொன்னதற்குக் காரணமுப, அவைகுணங்களால பிரமத்தினைச் சொல்லென லும	௩௯௮
௨௮௨	௧௬௭-முதல ௧௬௮-ம் செ-ள்வரையும், சச்சிதாநந்தங்களினொருமையை யுத்தியாலுணர்த்தல்	௪௦௦
௨௮௩	சச்சிதாநந்தங்களினொருமையை அதுபவத்தாலுணர்த்தல்	௪௦௧
௨௮௪	சீடன குருவருளினபடி அதுபுதியின்றும் உத்திதனையாருடனாதல்	௪௦௩
௨௮௫	அஞ்ஞானபூமிகளினுமம்	௪௦௮
௨௮௬	௧௬௭-முதல ௧௬௮-ம் செ-ள்வரையும், அஞ்ஞானபூமிகளினியலபு	௪௦௯
௨௮௭	ஞானபூமிகளினுமம்	௪௧௧

பிரசங்கத் தொலை.	விஷயம்.	பக்கத் தொலை.
உஅஅ	கடு-முதல் கடு-ம செ-வரையும், ஞானபூமி கணினியல்பு	சகஉ
உஅக	ஞானபூமிகளேழையும் ஐந்தவத்தைகளாகக்கூறல...	சகடு
உக௦	விதேகவைவல்லியத்தைத் துரியாதீதமெனபவ ரபிப்பிராயம்	சகக
உகக	ஞானபூமிகளையடைந்தோர்க்குறும்நாமவேறுபாடு	சகஎ
உகஉ	கடு-முதல் கடு-ம செ-வரையும், ஞான பூமிகளின்பெருமை	சகஅ
உக௩	முத்திக்குத் துறவேகாரணமெனச் சிலர்கூறும் யக்கமகறவேண்டுமெனவ	சகக
உக௪	கடு-முதல் கடு-ம செ-வரையும், துறவுக் குக்காரணமும், துறவினவேறுபாடும், சங் கைக்குச்சமாதானமும்	சக
உகடு	பிராமணவாணமாத்நிரததிற்குச்சநியாசவதிகாரம்...	சகஎ
உக௬	துறவறமன்றியும் இல்லைததார்க்கும் ஞானம் ன்டெனல்	சக
உக௭	சூத்திரியவைசியர்க்கு வித்துவசச்சநியாசததில திகாரமுண்டு விவிதிஷாசநியாசததிலதிகார மில்லையெனவ	சக
உகஅ	வார்த்திகாரர்கொள்கை	சகஅ
உக௯	மற்றொருகிரந்தகாராகொள்கை	சக
க௦௦	குத்திராக்கு ஞானவேதுவானசிரவணத்திலதி காரமில்லையென்னும் ஓகிரந்தகாரமதம்	சக௦
க௦க	குத்திராக்கு இதிகாசபுராணதிகளினசிரவணத் திலதிகாரமும், அவாக்கு உபதேசகிடேதத்தி னஅபிப்பிராயமும், விததையினுபயோகிக ளான காமததினபாவத்தாலதிகாரமில்லையெ னபததற்குச்சமாதானமும், வேதததிற்குப்பி ன்னமான அத்தியாதமகிரந்தசிரவணதிகளி லதிகாரமும், இவவாதேபாவியகாரர் அபிம தமாமெனலும்	சக
க௦உ	வேதாதுசாரிகளைப்போலச் சகலமதுடர்க்கும் த த்துவஞானத்திலதிகாரமுனதெனல்	சகக
க௦௩	ஞானவேதுவான தெய்வசம்பத்தினியலபும், அது தாரதம்மியமாயிருத்தலும், அதனிலாப த்தால்குத்திராக்குப் புராணதிகளின்விசாரத தாலும், அநதியசாதிகட்குப்பாஷாப்பிரபந்தா	சக

பிரசங்க தொகை.	விஷயம்.	பக்கத் தொகை.
	திகளின் சிவனத்தாலும் ஞானவாயிலாக முத்தியுண்டாமெனல்	
௩௦௪	ககச-முதல் ககௌ-ம் செ-ள்வரையும், துக்காபாவம்.	௪௩௨
௩௦௫	ககஅ-முதல் ககௌ-ம் செ-ள்வரையும், சருவகாமாப்தி.	௪௩௬
௩௦௬	கௌ௨-முதல் கௌ௬-ம் செ-ள்வரையும், கிருத்தி ருத்தியம்	௪௪௦
௩௦௭	கௌச-முதல் கௌ௭-ம் செ-ள்வரையும், பிராப்தப் பிராபியததன்மை	௪௪௧
௩௦௮	நூற்பயன்	௪௪௪
௩௦௯	நூல்செய்ததற்குக்காரணம்	௪௪௫
௩௧௦	கிருஷ்டாநதமுகமாக நூலாலவிளைபயன்	௪௪௬
	ச ந தே க ந தெ ளி த ற் ப ட ல த் தி ன் அநுகிரமணிகை முற்றம்.	

சிவமயம்.

கைவல்லியநவநீத

உரைச்சிறப்புப்பாயிரம்.

நேரிசையாசிரியப்பா.

திருவளா தெய்வச் செழுமறை முடியின்
பொருளுதைச் சூத்திரம புகன்றனன் மேனாட்
டயாவுடை வல்லபத தனிமுனி வரனும்
வியாதனாக் கதற்கு விரித்தனா பாடியும்
பற்பல ரவையெலாம் பக்க பாதச்
சொற்பயில் வனவே தூயவல் வியாதன்
பொங்கர வணிகத புராநதகன் கலியே
சங்கர நாமந தயங்கலோர் பாற்கர
னென்னத் தோன்றி யெனதுருக திரத்துக
குன்னத மெய்ப்பொரு ளுரைத்துமற் றுமபல
அற்புத நடத்தி யவிர்தரு மெனவே
பொற்புறு மற்புத புராண மதனில்
முநதுரைத் திடுமருண் மொழிப்படி கலியுள
வந்தவ தரித்து வதரிசன் னாத
மூர்த்தியைத் தேவ முழங்குரீ கதியினின்
ரூர்ததெடுத் தத்தலத் தமாதரத் தாபனஞ்
செயதுபுன் சமண்முதற் செறிபல மதத்தைபு
மைதுவென் றோங்கு மரியசீர்ச் சங்கர
பகவற் பாதர்செய் பாடிய மதுவே
தகவற் பொதுமையாத் தழைத்துமன் னியதால்
அன்னபா டியவழி யறிஞாபற் பலரும்
சொன்னதால் தமக்கோ தொகையிலே யவையெலாம்

தெள்ளிதி னாய்ந்துணா சிங்தையன் மெய்வதக்
 கள்ளிவர் தருமதுக் காடெனப் பெயரிய
 திருநன் நிலத்தொளி திகழ்தரு மரபில்
 வருமொரு தாண்ட வராயநா மத்தோன்
 நாரா யணப்பெயர் நயத்ததன் னுசான்
 சாராத் தனதுயர் சமாதியோ கததிடை
 அனபநீ பொருவே தாந்தநா லறைகுதி
 பென்பதா வருளிய வின்னுரை கடைப்பிடித்
 தாயநதபன னூற்பொரு ளனைத்தையுந் திரட்டினீர்
 வாயந்தகை வலவிய மாநவ நீதமாம்
 பெயரிற் புகழறனன் பேசுமந நூற்கோ
 அயர்வுறு முரைபல ரறைநதுள டுவைநிற்க
 இநதநா ளினிலே நினியநற் பேருரை
 முந்துனற் பொருளெலா முழங்கிமன் விளங்கச்
 சொன்னயம பொருணயந தொடைநய மாதி
 யெநநயங் களுஞ்சிறந தெழுநதுமே லோங்கத்
 தத்து வாராதத்தி பம்மெனத் தருபெயா
 வைத்தினி நியற்றி மகிக்கு வழங்கினன்
 அங்கவ னுரெனி லறைருவன் முன்புகல்
 சககர பகவற் பாதாதம் மரபிற்
 போந்தொரு சயிவனப் புண்ணிய கேத்திரம
 ஆநதரு மான வணிவணி காகளவாழ
 தருநிருக் கோயிலூர்த் தண்ணனும் பதிக்கட்
 டிருநெல்லி நாயகித் தேவியோ டமர்நத
 கொற்ற வாளீசாபொற் கோயில்வா னளாவி
 யுற்றகோ புரங்களு மொளிர்விமா னங்களும
 வளமலி விடைமதிள மண்டபங் களுத்திருக்
 குளமுநீ ராழிக் கோதில்மண் டபமும்
 மற்றைய பிறவும வயங்கிமன் பொலிவு
 பெற்றிட வியற்றிப் பெரியோர் வசித்திடந்
 தருமடா லயமதுஞ் சால்புறச் சமைத்துத்
 தொகுமடி யார்க்கெலாந தூசன முதவிச்

உரைச்சிறப்புப்பாயிரம்.

சாற்றமத் தருவேந்தாந்தான் குணர்த்தி
வீற்றினி திருந்த விழுத்தவ சில
முத்துரா மலிங்க முதல்வனான் மலரடி
சித்தத் திருத்தித் திகழ்தே கெனும்
சிதம்பர முனிபத சேகர னெவாக்கும்
இதம்பகர் வாய்மை மின்சொன் மாட்சியன்
கற்றவர்க் கினியன் கலின்றழை யுருவன்
உற்றவர் குறைதப வுதவுசீ ருதாரன்
தென்கலை வடகலை திகழிநதுத் தானி
மன்கலை யாதியும் வாயமம் துயாத்தோன்
சீவகா ருணியத் தெள்ளமு தக்கடல்
பாவக வீகர பத்தியா ரணியம
வாமுறு பாடி வயிராக கியமலை
பிரம ஞானப் பெருநதனிப் பாற்கரன்
விரும்புற் றெத்தவ மேலவ ருஞ்சார்
பெருமபற் றப்புலி பூரமா பெரியோன்
தன்னம் பினர்க்கொரு தருவெனும
பொன்னம் பலப்பெயர்ப் புரிதமா தவனே.

இஃது

திருப்பாதிரிப்புலியூர்

க. ரா. சிவசிதம்பரமுதலியாரா

இயற்றியது.

உ

கணபதிதனை.

சிவமயம்.

கைவல்லிய நவந்தம்.

உரைப்பாயிரம்.

குருவணக்கம்.

கேக எனநினு பொருளினை மறைத்தவெஃ *தமக்குப்
போத பாதுவாய்ப புனிதநல லருஞ்ருப புனைந்து
சேது வாம்பர சுகத்தினைத் திகழ்தர விளக்கும்
வாத ராயனை மலரி முடிமிசை வைப்பாம். (1)

இதுவு மது.

பொகாருண புரண நவகா புண்ணிய மனைத்து மொன்றாய
அவகுபுல லென்ன வந்தாண டருமறைப் பொருளை யார்க்கும்
அவகையி னெலளி போல வளித்தரு ளமலா நகத
சங்கர பகவற பாதன் றுண்மலா நகத லைக்கே. (2)

* தமததிக்கு எனற்பாலது அத்துசசாரியை குறைந்து தமக்கென
நிறைது.

இதுவு ம⁰தி.

உகந்த தேசிக னெண்டனிப் பதத்தையிவ் வுலகை
இகந்த முததாரா மப்பெய ரிறைமல ரடியைச்
செகந்த னுதெனுஞ் சிதம்பர தேவனற் றானை
அகந்தை தீரவெம மகத்தினுஞ் சிரத்தினு மணிவாம. (உ)

நூலாசிரியா வணக்கம்.

மாண்ட மெயப்பொருள் கையிலா மலகமே யென்ன
ஈண்டி யாவரு மெளிகினி லுணாதர வெவையும
தூண்டு சோதியே வந்ததென் றியாவருந் துதிக்கும்
தாண்ட வப்பெருந் தண்ணருண் முாத்திதாள் சாவாம (ச)

தற்சிறப்புப பாயிரம்.

அன்ப ராயத்தனை நினைபவ ரகத்திருந் தருளும்
இன்ப நாடகத் திறைமல ரடியுளத் திருத்தி
முன்பு கன்றமு தறிஞானன் முறைபிற ழாமே
என்பு லத்தள விதற்குரை யியம்புவ னெய்ததே. (இ)

உ

கணபதிநீன.

சிவமயம்.

கைவல்லிய நவநீதம்.

மூலமும்,

தத்துவார்த்ததீபமென்னும்

உரையும்.

நூன்முகம்.

முதலிலிருக்கவும் வழிதல் சாபுதல் செய்யப்படுவேனா ஆதிக்கணனே மங்கலஞ் செயற்பாவது அவசியமே; எனின்? கிரந்தசம்பதிகுப் பிரதிபந்தங்களாகவுள்ள வவவித விக்ஷிபகனும் அம்மங்கலததால நாகமுறுதலின் விக்ஷிபமென்பது பாவம். பாவதநிலைபகாரியங்கன சம்பதியுதா; ஆகலன் அப்பாவகனைப் போககலல மங்கலமவேண்டும. பாவம்னமையராவிரோவெனின்? அவகனும் மங்கலஞ்செய்யத தக்கதேயுத, இன்றேல அந்நிலை ரோகருவோககெல்லும நலவிரயுததத ருஸதிகப பிராதநியுண்டாதி அந்நாறகன உககஞ்செலவதெனக.

- (க) அப படிசெய்யுமங்கலம் உளது நீததேசரூபமங்கலமெனறும, நமஸகாரரூபமங்கலமெனறும, ஆரோவாதரூபமங்கலமெனறும முவகைததம். சருணம், அவலது நீகருணமாகவுள்ள பரமாத்மாவே வஸதுவம். அவவஸ்துவின ரோததனமே வஸ்துரோததேச மங்கலமென்படும. அப்படிக்கனறி அவவஸ்துவுக்கு வணக்கங்கடறுவது நமஸகாரரூபமங்கலமாம. தனது அல்லது மாணுக்கரது உரஞ்சிதவஸ்துவைப் பிராதநிப்பது ஆரோவாதமங்கலம்.

இந்தூலாசிரியா இங்கே சிஷ்டாசாரித்தாற்பெற்ற இவ்வுட்கெட்ட
நமஸ்கார ரூபமங்கலத்தை அங்கீகரிக்கின்றார்.

பொன்னில மாத ராசை பொருந்தினா பொருந்தா ருள்ள
தன்னிலந் தரத்திற் சீவ சாட்சிமாத் திரமாய் நிற்கும்
எந்நிலங் களினு மிக்க வெழுநில மவற்றின மேலாம
நன்னில மருவு மேக நாயகன் பதங்கள் பேரற்றி. (க)

(இதன்பொருள்) பொன் நிலம் மாதா ஆசை பொருந்தின
பொருந்தா-பொன்னாசை மண்ணாசை பெண்ணாசை இயைந்த அஞ்
ஞானிகளும் இயையாத ஞானிகளுமாகிய இவர்களது—என்னுடைய
னில-அந்தக்கரணங்களில்—அந்தரத்தில—(தாரதமயமான பட்டு
மபொற்குடங்களிற் பெய்யும் பண்டங்கட்குத் தாரதமயமான அவகாச
ங்கொடுப்பதுமாத் திரமாய் நிற்கும்) ஆகாயத்தைப்போல—சீவ சாட்சி
மாத் திரமாய் நிற்கும்—சீவ சாட்சிமாத் திரமாக நிற்கின்ற—எவர்களை
அகண்டைகரசனான சிவபெருமானுடைய—பதங்கள் பேரற்றிச்
பாதங்கட்கு நமஸ்காரம்—என்றவாறு.

நிலத்திற் குரிமையுடைய மைந்தனா ஆகு பெயரால் “நிலம்”
என்றார்.

(2) அவ்வனமாயினும் விடயபேதத்தால் மனோதநங்கள் அந்
கமாயிருக்கவுமீவா முவகையாகத்தொகுத்தது யுத்தகருதி
யோ வெனின? எல்லா ஆசையும் அமுதுவன்களும் அடங்க
கியிருத்தல் பற்றி என்க

இவ்வாறே, “மனைவியு மகரு பொன்னு மயக்கெய் தழுவியே ல,
நினைவின னேயஞ் செயது ணிலத் துள்ள வெல்ல, நினைவெ ள
காகச் செயவா” என வாசிட்டத்தும், “விழையெ னபயி நனத்த
மெனமெல, வழலவி ரந்த கனகத் தருமியென, பழிலை மற் றுந
கிற படாநதுபைங், குழவி ம்துகொ டூந்துவிட டோங்குமால்” என
பாகவத்ததும், மனோதநங்களனைததையும் அமுதுவிடணியுளடக்க
கூறியிருக்கின்றமை காண்க. அருணகிரிநாதரும் இக்கருத்தை உ
றியனறே “மூவே டணையென றுமுடிந் திடுபோ” என்று

அற்றேலந்தாகுக. உலகில் அஞ்ஞானிகளுள்ளும் சில
 வோர் மனைவி மக்கள அர்த்தவேடனைத்தியாகிகளாகக்
 காணப்படுதலின், “ஆசைஇயையாதார ஞானிகள்” என
 விந்தத்து அதிவிபாத்தி* யுமேயெனின்? முவேடனை
 மாதிரிமொழித்த அவர்கடகுப் பிரபஞ்சத்திற்கேற்றாடிறு
 மடியினனும், பமோட்சந்தியா புத்தியினனும் விராக
 முண்டாயிருப்பினும், பிரபஞ்சத்தின்கண் அபரோட்சச
 கதியபுத்தி பிரபலமாக விருத்தலின் றேடககண்ட விட
 பங்குநிற காலத்தாத்தில பலவெனனும் புத்தியுளதற்கு
 கிற்கும், அத்துளதற்கே விராகரீதல் இராகமுளதற்கு
 ன், அஞ்ஞானிகளபுள்ள விராகம் பத்தவிராகம்.
 றானிகளபுலேயெனின்? அடி கடகுப் பிரபஞ்சத்தில
 அபரோட்சத்தியா புத்தியால் விராகமுளதற்குத்த
 லின், அது திடவிராகம். “குறையுட பீணிப் புதரு
 ளுங் கண்ணையிப் புலனக னெண்ணி, லநைகட லணைய
 க்கஞ்சத்தயம்மறு னறியினிலவன்” எனக் கதையில
 பகலானு லருளிச்செய்யப்பட்டிருப்பதால், எட்டாத்தி
 மத்தியானிகளான அஞ்ஞானிகடகுப் பட்டகம் என அது
 தக்க வசையுள்ளதே, பூவல்ல பூவச்செய்குத்த
 றானிகள், வனந்து அதியுடத்தியாக்கென்க. அத
 மத்தியைப் புலப்படத்தலால் மச்செய்க்கும். அட
 ககடாயுணத்தேதம் தநிசெய்க்குடநிலவா தயாகருந
 குநிக, செட்டககவலகண்டத்தியாத் தநிவின் பஞ்
 றின நனைவில” தயே, விடக்கருங்கம் முதற்படை
 கத்தேய இயையநிலகடபயோ” என ஆசை
 யினடையும், உண்மையும் ஞானி அஞ்ஞானிகடகுச் சை
 னம்மக்க கூறிவிருப்பது காண்க.

* அதிவிபாத்தி இலக்கியமலவாததனகண்ணாயிருப்பது அது
 “ஆவிற்குக்கோடுடைமை.” அவவிபாத்தி இலக்கியத்தின்
 பத்தேசத்தின இலக்கணமவலாமை அது “ஆவிற்குக் கபில
 சிறத்தன்மை.” அசம்பவம இலக்கிய முழுதினயின்மை; அது
 “ஆவிற்கு ஒற்றைக்குளம்புடைமை.”

- (ச) பொன்னில மாதா என்பதைப்-பொன்னில் அம்மாதா எனப்பிரித்தது, திருமகள்போலும் அழகினையுடைய பஞ்சவீடிய சமஷ்டிருபமான பெண்களிடத்து எனப்பொருளுரைப்பினும் அமையும்.

இத்தமையுமாறு, “பாரியை யுடையோன யாவ னவனுக்கே பற்றாம போகம், நாரியை யிலலா தாக்குப் போகத்தி னலமெங் குண்ட”ங், காரிகை தனனை நீங்கிற் கருத்துறு சகத்து நீங்கும், பேரியற சகத்து நீங்கிற் பிரிவில்பே ர்னப் முண்டாம் ” என வாசிட்ட த திருநெல்யிள்ள இரகுநாதனா திருவாககானும், “செயலிட்ட கருவ குழலா தம்பால வைத்த நெஞ் சொழிந்தா மையுலன்சே ர்னப் பேராக, கைவிட்டா ரொழியாவ” நந்த போகக் காழுகராய முடிந்த படி காணமின காணமின ” எனனுட அஞ்ஞவதைப்பரணியின செய யுளானும் அறிக

- (சு) “ஆசைபொருந்தினா பொருந்தா ” என்கிறப்புப்பற்றி உயாதிரிணமேல வைத்துச் சென்னாரேனும், “ஒரு மொழி யொழிதன னினங்கொளற ருத்தே ” எனபதஞ்ஞவ பிரமாமுதற நம்பபரியத்தமான சேதனப் பிரபஞ்ச முழுவதுங் கொளறப்” லனவாம். “உள்ளம்” என்றது ஆததகரணம். “உள்ளாதன்னில ” என்றது சாதி யொருமை.

கிரிநதியாதிய வசேதனப்பிரபஞ்சத்தினகண ணத்தக்கரண ின மையின, அவைகளில அவசகினனசேதனப் ஞ்”னமென்றும், ச... சியென்றுஞ் சொல்லப்படவில்லை.

“ஆசை பொருந்தினா பொருந்தா ருள்ள தனனிலாத தத்திற் சேவ சாட்சிமாத திரமாய் நிறகும” என்றதால் ஆததக்கரணமொன்றே பிரமாதாவுக்கு விசேடணமும், சாட்சிக்கு உபாதிபும” எனப்பது பற்றும்.

- (சு) அநுநமையின், அவவிரண்டின் தன்மையும் யாவையோ வெனின் ? ஒன்றன் சொருபத்திற் பிரவேசித்து வியாவாததகமாகிநிற்பது விசேடணம். அந்நியத்தினின்றும் ஒன்

றை வேறுபடுத்துவது வியாவர்த்தகமாம். ஏது வேறுபடுத்துக்காட்டப்படுமோ அது வியாவாததியமாம். நிலக்குடமென்புழி நிலததன்மை குடத்தின் விசேடணம். எனனை? நிலக்குடத்தில் நிலததன்மை பிரவேசித்து அதனைப் பொன்மைக்குட முதலியவற்றினும் வேறுபடுத்துக்காண்பித்தலான, அந்நிலததன்மை விசேடணமாம். அவ்வாறு பிரமாதாவுக்கு அந்தக்கரணம் விசேடணமாம். எனனை? பிரமாதாவின் சொரூபத்தி வந்தக்கரணம் பிரவேசித்து அதனைப் பிரமேய சேதனத்தினின்றும் வேறுபடுத்துக்காண்பித்தலால் எனக.

பிறை சொரூபத்திற் பிரவேசியாமல் வியாவாததகமாய் சித்தாய்ந்து அது உபநிபெனப்படும். சித்தாயத்ததில் காணசடருவியின அவசனினாகாய்வு கரோத்திரோத்திரிய மெனப்படும்; அங்கே காணசடருவி கரோத்திரோத்திரியத்திற்கு பாதியாம். எனனை? கரோத்திரோத்திரியத்தின் சொரூபத்திற் காணசடருவி பிரவேசியாமல் வாய்நிய வாகாயத்தினின்றும் கரோத்திரோத்திரியத்தை வேறுபடுத்துக்காண்பித்தலால் உபாதியாம். [காணசடருவியெனப்பது செவித்தனை]

வேறுமொரு நிருஷ்டாந்தம்.

கடாகாயமானது மனநுபயமான அந்தத்திற்கு அவகாசங்கொடுப்பதால் ஆகாயத்திற்குக்கடம் உபாதியாம். எனனை? மனநுபயத்திற்கு இடங்கொடுக்குமாகாயத்தின் சொரூபத்தில கடம்பி வேசியாமல், வியாபக வாகாயத்தினும் வேறுபடுத்துக்காண்பித்தலால் மனநுபயத்திற்கு அவகாசங்கொடுக்கு ஆகாயத்திற்குக் கடம் உபாதியாம்.

அதுபோல அந்தக்கரணவுபத்தி சேதனம் சாட்சியாமென்புழி, அந்தக்கரணம் சாட்சிக்கு உபாதியாம். எனனை? அந்தக்கரணம் சாட்சியின் சொரூபத்திற் பிரவேசியாமல், பிரமேய சேதனத்தினும் சாட்சியை வேறுபடுத்துக்காட்டுவதால் எனக. அந்தக்கரணமொன்றே சாட்சிக்கு உபாதியாகவும், பிரமாதாவுக்கு விசேடணமாகவும் நின்றமை காணக. இவ்வாற்றால் அந்தக்கரணவுபத்திசேதனமோ சாட்சியாம். அந்தக்கரண விசிட்ட சேதனம் பிரமாதாவாம்.

உபாதிபுடையது, உபகிதமென்றும், விசேடண முடையது, விசிட்ட மென்றுங் கூறப்படும்.

அநதக்கரண விசிட்டமான பிரமாதாவே காததா, போக்தா, கதி, துககி எனனும் சமசாரியாகிய சேவனம்; இது அபசசேதவாதத்தின றனமை

இனி ஆபாசவாதம்

ஆபாசவாதத்தில் ஆபாச சகித வாழ்க்கரணம் சேவனுக்குவிசேட ணம் ஆபாசசகிதவநதக்கரணம் சாட்சிக்கு உபாதிப, ஆபாசவாத ஆபாசத்தோடு கூடின வநதக்கரண விசிட்டமென்றும், சேவனம் ஆபா சத்தோடு கூடின வநதக்கரண வபகிதசேவனம் உபாதிபம். இவ்விசேட டபசத்திலும் விசேடணத்தோடு கூடின சேவனம் சேவனம், அபசே சமசாரியம். ஆயினும் விசேடிய பாக்யான சேவனத்தின் கருவியோ, ஐகமரண முதலிய சமசாரியம் உபாதிபம் விசேடணம் சகித தில் அசமசாரியமெனது ஆதலான இக்கருவியை யறிவித்தல் பொரு டே பிரம கீதையில் “பருதி நெடுகிலு பொழிந்தல் நெடுகிலு ாரனே, கரிய தாகினை நறிபவன்” என்றும், “உருத்திரனான முதலாகத் தம்பட்டி வுளபொருட்குஞ் சானருகு மெருவன்” என றும், பாகவதத்தில், “சொன்ன பருதியிற காயெனத் தெனறிய வறிவை” என்றும், கூறப்படடிருபது போல, “நூசை மெருவ னா பொருந்தா ருளளர்தனனிற சேவ சாட்சியாய் நிறகு.” என மெ ருதியாது, “சாட்சிமாத திரமாய் நிறகு” என்று “மத்தி” பத தநது விசேடிததுக்கூறின.

- (எ) ஆபாச சாட்சியெனனது “சேவ சாட்சி” எனப்பெறு படக கூறினடையின, இவ்வாசாரியாக்கு அபசசேதவாத நதான உடனபாடாமோ வெனின? இரண்டாம் பத தில் “உன்முகம் போற்கண்ணுடிக் குள்ளொரு முகம் கண டாற்போல, சின்மய வடிவின் சாயை சித்தவடிவ ப்ருதி தோன்றும்” என்றாபாசவாதம் கூறப்பட்டிரு தால், இவாக்கத்துடன் பாடனறென்க, இவருடன் பத மைக்குக் காரண மென்னையோ வெனின? பாக்யகார ஆபாசவாத மங்குகிர்த்திருப்பதானும், வித்தியாசனாரி

சுவாமிகள் அவச்சேத லாதத்திற் றோடஞ்சொல்லியிருப் பதானு மெனக.

விததியாரணணிய சுவாமிகள் அவச்சேத வாதத்திற் செ ல்லிய தோட மெனணையோ வெணின்? அது கூறுதும். ஆபாசரதிவந்தக்கரண வவச்சினன சேதனத்தைப் பி ரமாதாவாக வெட்பிழல? கடாவச்சினன சேதனமும பிர மாதாவாக வேணமெ. எனனை? எப்படி அநதக்கரணட லாதங்களின காரியமோ அப்படிக்கடமும் புதகா மமம் அனறியும், அநதக் கரணம் சேதனத்தின் வியாவத்தக மாக எப்படியுளதோ அப்படிக்கடமும் சேதனத்தின் வி யாவாததகமும், ஆதலால அநதக்கரண விசிட்டமேபே லக்கடவிசிட்டமும் பிரமாதாவதலவேண்மெ. அநதக் கரணத்தினகண்ணாபாசக் கிரகணம் அவதிகர்க்கில இவ வானுன தோடபினறும். எனனை? அநதக் கரணமே புதங்களின சததுவருண காரியமாகவின், சொச்சமாம கடமுதலியவை புதங்களின் தமோருண காரியமாகவின் சொச்சமல்ல. யாது சொச்ச பதாததமாமோ அதுவே ஆபாசயோக்கியமாம மலினபதாததம் ஆபாசயோக்கிய மாகா; இவ்வெததுபோலவெணின்? கண்ணடியும், அநன மடியும் போல வெனக இவவானுல அநதக் கரணத் தினகண இருவிதப் பிரகாசமுள, ஒன்றோ விமாயகா ன சேதனப் பிரகாசம், மற்றொன்றாபாசப் பிரகாசம் ச்சிரகிகளிலும், குமுதல்யவறறிலும் ஒரு விமாயகா ன சேதனத்தின பிரகாசமே வுளமி மற்றொன்றாபாசப் பிரகாசம் விலை ஆதலால் இருவிதப் பிரகாசத்தோடு கூடின அநதக்கரண விசிட்ட சேதனமே பிரகாசவென படும. ஒரு விமாயகச்சேதனப் பிரகாசத்தோடு கூடின கடாதி விசிட்ட சேதனப் பிரகாசமன்று. எவருள யாதத்தில அநதக் கரணத்தில ஆபாச விசிட்டமே, அவ ருண்டயாதத்தில கடாதிக்கிப்ப போல அநதக்கரணத்தி லும் ஆபாசப் பிரகாசம் விலை, விமாயக சேதனத்தின யாதொரு வகப் பிரகாசம் அநதக் கரணத்தினகண்ணு ண்டோ, அவவிமாயக சேதனத்தின பிரகாசமே கடாதி

க்கண்ணும உளது; ஆதலால் அந்தக்கரண விசிடடம் போலக் கடவிசிடட சேதனமும், சரீரவிசிடடசேதனமும், குட்டியவிசிடட சேதனமும் பிரமாதாவாதல் வேணும். அங்ஙன மாகாமையின, ஆபாசவாதமே உததமம். அவசசேதவாதம் அன்று. இவ்வாறானதோடங் கூறியிருத்தலின அவசசேதவாதம் இவாக்குடனபாடனறென்க

- (க) எப்படி அநதக்கரணம் ஆபாசசகிதமாகவுளதோ, அப்படியே அநதக்கரணத்தின் விருத்தியும் ஆபாசசகிதமாகவேவுளது. அநதக்கரண விருத்தி நேத்தினோந்திரியவாயிலாகப் புறம்போந்து விடயசமானாகார மடையும்; அப்போது அவ விருத்திபாகத்தால விடயத்தின்கண் ஆவரணம்பங்கமாய்; ஆகவே ஆபாசனூல இதுகடம், இதுபடம் என இவ்வாறு விடயம் பிரகாசியா நிற்கும். இவ்வாறே ரணையவிந்திய வாயிலாகப் புறம்போந்துறும் விருத்திகளினும் ணகிக்க.

புறம்பே சாட்சிப்பிரகாசம் எவ்வா றுள்ளதோவெனின? கடத்தை நான கண்டேனென்று கடஞானத்தின பினனிகழாநிற்கும் பிரகாசமே சாட்சியாமென்க. [பிரகாசமெனினும், ஞானமெனினும் ஒருகும்]

- (க0) இனி உள்ளே இருவிதப்பிரகாசங்களைக் கூறுதும் இசை, ஞானம், கிரியை, சுகம், துக்கம், துவேடம் இவை ஆறும் பிரதானகுணங்கள். நியாயமத்ததில இவைகளை ஆனமாவின் குணமெனபா வேதாந்தத்தில அநதக்கரணத்தின பரிணாமமெனப. இவைகளில ஒன்று பிரகாசமாகும்போது சிதாபாசனைக்காணலாய். அல்லதபோது அவனைக்காணக்கடாது. ஆகலின் தபதாயபிணடத்தக்கினி போன்று அவைகளே தானாகப்பிரகாசிப்பவன ஆபாசன.

சாககிரசொப்பனங்களிலவிருத்திகள், விருத்திகளின அந்தராளம், சுழுத்திமுதலியவற்றில விருத்திகளின அபாவம் ஆகிய இவைகளை

ப்பிரகாசிப்பிப்பது சாட்சியாகும். சாட்சிப்பிரகாசத்தில் விருத்தியாகக்கார படசம் உணர்க்கப்பட்டது.

இனி விருத்தியாகக்காரபட்சம்.

- (கக) அவித்தை, அந்தக்கரணங்களின்பரிணாமம்விருத்தியெனப்படும். குரோதககாதிகளும், ஆகாசாதிகளும்முறையே அந்தக்கரணம், அவித்தை இவைகளின் பரிணாமமாயினும் அவைகளால்யாதொருவிஷயமும்பிரகாசியாமையின, அவை விருத்தியெனறுசொல்லப்படவில்லை. மற்றதை விருத்தியெனபரோவெனின? அவித்தை, அந்தக்கரணங்களின்ஞான ரூபபரிணாமத்தால் விடயங்கள் பிரகாசமாகலின, அதனையேவிருத்தியென்பா.

ககதுக்கம், காமக்குரோத முதலிய எவ்வளவு அந்தக்கரணத்தின்பரிணாமமுண்டோ அவைகளைத்தையும், விருத்தியென்றுசாந்திரங்களில்விவகரித்திருக்கினும் தத்வாதசந்தான அதவைத்கெளஸ்துப முதலியகிரந்தங்களில் பிரகாசகபரிணாமமேவிருத்தியெனறனா. ஆதலான, மாயை, அந்தக்கரணங்களினஞ்ஞானரூபபரிணாமமேவிருத்திசத்தத்திற்குஅதவைத மத்ததில பாரபாங்ககப்பொருளா. அவவிருத்திஞ்ஞானம்கிருவகைத்தம். ஒன்று பிரம் ரூப மற்றொன்றுஅப்பிரம ரூப. பிரம்ணஜகிய ஞானத்தை பிரமமென்ப. அதனின் வேறானகாஞ்ஞானம், ககதிகோசாஞ்ஞானம், மயருதிஞ்ஞானம், பிரம்(ஹி)ஞ்ஞானம், ஆகிய இவை அப்பிரம ரூபம். அமறமுன், ககாஞ்ஞான முதலியவை யதாதத அப்பிரம பிரம்(ஹி)ஞ்ஞானம், அயதாதத அப்பிரம. இவைகளின் விரிவையறிவெண்ணின் விருத்திப்பிரமம். அந்தத்திறகணக இதுநிற்க.

எப்போது அந்தக்கரணத்தின் பரிணாமம் ககரூபமாக, அல்லது தகரூபமாகவுளதாமோ, அப்போது அந்தக்கரணத்தின் ஞ்ஞானரூப விருத்திககதுக்க கோசரமாகவுளதாமும்; அவவிருத்தியினகண ஞ்ஞான

ககாஸ்திரத்தின் அசாதாரணசங்கேதம் பரிபாஷை; பரிபாஷையிறு சொல்லுமபொருள் பரிபாஷைப்பொருளாம்.

டமானசாட்சி அவைகளைப்பிரகாசிப்பீகின்றது ஆகலின் கிரந்தக்
ரா சகதுக்கம் சாட்சிகு விடயமெனறனா. விருத்தியன்றிக் கேவலம்
சாட்சிகு விடயமாக

சுணமிது இரகசியம்.

(௧௨) “அநாததில” என ஆகாயத்தை உவமானமாகக் கட்டி
முனமையின் ஆகாயத்தின்கண் கடாகாயமென னுந்
மமும், சலம் கொணாதலாகிய காரியமும், கட்டுப்பா
பாதி திருஷ்டிய”ற ரோனறிக்கடருப உபாதி திருஷ
டியனறி அவை தோனறமல கடாகாயமாததிமே
தோனறுவதால கடாகாயம் எப்படி மகாகாயருப
மோ அப்படிச சேதனத்தின்கண் சாட்சியென னு
நாமமும், சகதுக்கத்திடமங்களைடுகடின வந்தக்கண்ண
த்தின பிரகச்சுபமாயிய காரியமும், அந்தக்கண்ணருப வு
பாதி திருஷ்டிய”ற ரோனறி அவைதக்கண்ணருப வு
தி திருடியனறிச சாட்சியென னு நாமமும், சகதுக்க
தி தாயங்களைடுகடின அதக்கண்ணத்தின பிரகச்சு
பமான காயமும் தோனறமற்சைதக்காயமாததிமே
பிரமமேதோனறுவதால சாட்சி “பிரமரூபம்” என
னும சதோரகம் பரமமுங் கண்ணக்கட்டுப்பாடு க
னாக.

கடவுப”தியுற கடாகாயமும் நாமமும் சினை”யிரு
பினும், கடாகாயத்திற்குட்பின்னாக இரகசியமாக உருபி
னறதிலே அந்தக்கண்ணவுப”திய”ல சாட்சியும் பரமமும் சினை
னனம”யிருபினும் விமலமான பிரமத்திற்கு பின்னாக உ
பிரமரூபம் கடியுள்ளது ஜடலால, “ஆனந்த”மெருங்கின உருப
சுருளளந் தன்னிலை”யுதிருநிய சாட்சி”ற திடம”ய”கிருநி
க நாயகன்” என்ற “பெரு”” என துதிப்பது””””
வனுக்குச்சாட்சி, மென்கட சாட்சி எனவியும்.

“எந்நிலங் களினு டக்க மெழுநில பவறநின் மெலர், நன்
னில பருவு” எனறது ஏகநாயகனுக்கு விசேஷம். (இ-ள்)
எந்நிலங்களினும்—(சாகசியா, யோகியா முதலிய பத்தஸ்தாகன”லகா
நாபேதம்”கக கூறப்பட்டுள்ளனவாகிய) ஞானபூமிகளினத்தினும்—

பக்க எழுதிலம்- (நிரதிகையிந்தத்தைத்தருதலால் ஆனறோகடகபி மதமாகசு) சிறந்தவை (சுபேசசைமுதவியஞான)சத்தபூமிகளாம்—அ வற்றில்-அபூமிகளுள்—மேலாம் நன்னிலம் மருவும்—மேலாகிய து ரியபூமியினகட் பொருதியொளிராநிற்கும்—ஏகநாயகன பதங்கள் போற்றி.—எ-று.

தூரியத்திற்குமேல் விதேககைவலவியமாவதேயலலாமல் வேறு பூமியினமையின், “மேலாம் நன்னிலம்” என்றும், மகாநாதமய மாதவின், தூரியத்தை “நன்னிலம்” என்றும், தன்சொருபமுள்ள லாறு வெளிப்படுதானமாகவின், “நன்னிலமருவும்” என்றுகூறின டோனக

இரண்டாமபடவதின்நததில ஞானசத்த பூமிகளை இவ்வாடு யமே விஸதாரமாகக் கூறியிருப்பதால் அவைகளை நானொவிரித்திலேம சுபேசசை, விசாரனை, ததுமானசி, சததுவாபத்தி, அசுமசத்தி, பத ததபாவனை, தூரியம் என்பன அபூமிக்கினை நாமங்களாம்.

(௧௩) சாக்கிரம், சொப்பனம், கருத்தி என்னும் அவஸ்தைகளி னபிமானமே பத்தமெனப்படும; அவவஸ்தைகளும், கோரம், சாந்தம், ப்ரம் என்னும், மனோவிருத்திகளாத லால விசாரரூப, அவலது நியானரூபமாகிய பிர தசுநான வஸியல் அவைகளுசமாய, ஆகவே அ வைகட்டுக கண்ணம் எனது ப்ரபப்பாக்சத்தில விவேகம், ஆகவே பிரம்ம அகண்டைகரகம் பத நன ப்ரபாகவே விளங்கு நிற்கு. செவ்வகாலம் நிராத்ம ஸ்தாயியோடு அதுபடிததுவாநின்ற பிரமாதசுநான வஸயால் அஞ்ஞானம், அதன் கரயங்களும்கூடிய ன ததங்களின் நீங்கி நிரதிகையாத்மததிரமாகப் ப்ரப ன விளங்குகிற்கு ஸ்தானமே முடிசத்திலமான தூய மாம். பிரபவிதது, வரன, உரயான என்னு ம்மலவாக ருமேலாம் நன்னாமவஞான கிட்டஞவடைகப்படுவ மாகவின், தூயமென்றுபெயராம்.

(௧௪) அவலது “நன்னிலம்” என்பது தூரியத்திற்கு வேதாந்த த்தின் பரிபாலையாகிய சததமனமையின், “எந்நிலங்க

என்னுடைய வெழுநில மவற்றின் மேலாம், நன்னில பரு
வும்” எனபதற்கு, எல்லாப்பதிகளினுஞ் சிறந்தொளிர்
நிற்கும் சத்தபுரியினுஞ்சிறந்த நன்னிலமென்னுத்தலத்தி
ன்கண்ணே எழுந்தருளாநிற்குமென்று வேறுமொருபொ
ருள்கூறினு மமையும், இஃதமையுமாற, “நன்னிலந்
னி வெழுந்த நாரணன கிருபையாலே, தன்னிய னுனே
ன நான,” என்று இந்நூலினத்தத்தில் வித்தியாநநதங்க
றுங்காலையிற் கூறியிருக்குங்காரணத்தினால் அறிக

“நன்னிலம்” எனபது சிலேடையாயத்தூயபூமியையும், மத
வனமென்னும் ஸத்தலத்தையும் உணர்த்தாநின்றது

(கரு) அயனரியுருத்திரராதியாபோற்றேற்ற மொடுக்கம்னைய
யின, “ரகம்” என்றும், அனனோகமும் தான இறைய”
கலின், “நாயகன்” என்றுங்கூறினா. இவ்வாற்றால், இத
காரணப்பிரமமெனபது பெற்றாம்.

(கசு) மாயாவிசிட்டசைதநியத்தைக் காரணப் பிரமமென்று
கூறியிருக்கின்றன ராகலின், அதற்கு உள்ளதன்னிற
சாட்சிமாத்நிரமாயநிறை அசம்பவமாமேயெனின்? அ
து பரமா ததமாகச் சத்தப்பிரமமேயாகலான, சாட்சித
னமை அதற்கு அசம்பவமாகாதெனக்

(கஎ) இவ்வாற்றால், இஃது தோடமின்றாயினாக. “பதங்கள்”
என்னுஞ்சத்தம் உபலட்சணமாய் ஆபாதமஸ்தக பாயுந்
தான முத்ததிபோதகமாயிருத்தலின், இது சத்தப்பிரமத்தி
ற்கு, அப்படியே காரணப்பிரமத்திற்கும் பொருத்த
கலின், சரீரவிசிட்ட சைதநியங்களான காரியபிரமங்
களுள்ளே யாதானுமொன்றைக் கூறலாமேயெனின்
அவ்வனங் கூறுதற்குச் சதுரபுஜ, திராசுத்திர, சதுர்ண, ,
அஷ்டபுஜாதிகளான காரியபிரமங்களின் பின்னங்களு
ள்ளே யாதானுமொரு பின்னங்களுயெடுத்து விசேஷி
திருத்தலவேண்மும். அவ்வனம் விசேஷியாமல், “பத
நாயகன் பதங்கள் போற்றி” என்றதால் காரியபிரம,

ங்களுள் யாதாது மொன்றைக் கூறுதல் பொருந்தாது. ஆயின், “பதங்கள்” என்றது காரணப்பிரமத்திற்கு அசம்பவமாமேயெனின்? அக்காரணப்பிரமம் ஒரோ காலையில் பக்தாநுக்கிரகாததம் அவாவேண்டிய அருளுருக கொண்டாவிர்ப்பவிக்கும் ஆறறனுடைததானமையின், அதற்குப்பாதங்கூறியது உபசாரமும், அசம்பவமுமாகுது. இதனை, புருடனென்றுரைசெயுப்படுவது பூரணமாகின்ற, சொருபநின்றவாநிற்கவியகருளொடுதேனறவவலவன்றானே, யரனுமனறுமாலயனுமனறெவகருமுளளாகியே யாவர்க்கு, தெர்வருளுவினவனைப்பகொருங்கிய சிவதையா தெனீவாரே.” எனனும் பிரபந்தையினனும், “சாவாதுபிறவாதுதனிமுதலாயிருந்தனாவாவிலவுலகுபடுமழிதுயாதோப்பதற்காக, மேவாதுநின்றேயென மாயையினுனமெய்யேபோ, லோவாதுபிறத்திலே னுகாதோறு முகத்தோறு” என்னும் பகவத்கீதையினனும், “துயரில் கடரொளி தன்னுடைச்சோதி கின்றுவண்ணநிற்கவே, துயரின் மலிபும மனிதப்பிறவியிறோனறிக்கண் காணவந்தது, துயரங்களை செயதுதன நெயவநில புலகிற புகவுய்க்குமாமான், துயரிலகோக்கண்ணன்யன புகழ்துறையுளோ துன்பமவேனே” எனனும் திருவாய்மொழியினனும், தன்பாபரய தன்னதிருமேனிநிலையிற சலனம் நறிபெரு தனடையினி னின்றருளியே, யனபரானவாக ணெருடுனிது உத்தவழிவாய்க்கு வந்தவாக னுய்யுமவகை உத்தவருளும்.” எனனும் அருளுவதைப்பரணியினனும் அநிக இது, சிஞ்ஞசடையோ உபாதிக்கத்தக்கது காரணப்பிரமமெனனும் ஸதிராதத்ததைத் தனதுமுக்கத்தால் உபதேசித்தது.

- (கஉ) ஸ்ரீ விநாயகவானது அநிபிதாயமு. இதனே. எனின்? விநாயகவான் ஒருவரோ ஸகாததரானததில் சிவனுக்கு, சுதந்தரத்துவமுதலிய ஸகாததனமவகறின. அந்நிய தேவர்க்கு, சிவகிருபையினால் சாவவிழியின் பிரபதிகறி அதனால் சிவதனமவகறின. அப்படியே ஒருவர்க்குப் புராணத்திலும், ஒருவர்க்கு உடபராணத்திலுமாக விடனு,

சிவன இவரின வேறுனதனேசாதிகட்கும், ஈகரத்தனமை கூறினா ; இவ்வாற்றால், வியாசருடைய வாக்கியங்களில் விரோத நோன்றுகிறகின்றதே எனின் ?

அதற்கு சமாதானம்.

சாவமுமஈகரனே. எதற்பிரகரணத்தில் அந்நியதெய்வத்தின நிரதைகூறியிருக்கிறதோ, அந்நிரதை அதனுபாசனத்தியாகத்தினப்பொருட்டன்று. அப்படிவியாசாக்கு அபிப்பிராயமில்லை மறமெனனையோ வெனின்? வைஷ்ணவ புராணங்களில் சிவன முதலியோர் நிரதையும், விஷ்ணுவின் துதியும் விஷ்ணுவின் உபாசனையில் பிரவிதத்திதற்கேதவாயிருக்கிறது. அப்படியே சிவபுராணங்களில் விஷ்ணுவ்திகளின் நிரதையும், அவர்களினுபாசனத்தியாகத்தினப்பொருட்டாகாமல் சிவனுடைய உபாசனையில் பிரவிதத்திதற்கே ஏதுவாம். ஓர் பிரகரணத்தில் அந்நியத்தினுடைய நிரதையாகத்தினப்பொருட்டேயாமாயின, சாவ தெய்வங்களினுடைய உபாசனைகளும்ன்றோ தியாகமாகும், அதனால் அந்நியத்தின நிரதை ஒன்றன ஸ்துதியின் பொருட்டாகவே உளது. தியாகத்தினப்பொருட்டன்று.

இதற்குத் திருஷ்டாந்தம்.

(கக) வேதத்தில் அகினிஹோத்திரத்திற்கு இரண்ட்காலங்கூறியிருக்கின்றது ஒன்று சூரியோதயத்திற்குப்பிரதமம், மற்றொன்று சூரியோதயத்திற்குநகரகாலம். அங்கே உதயகாலத்தினபிரசங்கத்தில் அதுதயகாலத்தைநிரதித்திருக்கிறது. அதுதயகாலத்தினபிரசங்கத்தில் உதயகாலத்தை நிரதித்திருக்கிறது; அந்நிரதையினாற்பரியம் தியாகத்திலுமாயின, இரண்டு காலத்திலும் ஒமத்தினறியாகமாய் நிரதித்திருக்கின்றதென்தியாகங்கடும்மா? ஆகவே, உதயகாலத்தைத்ததித்திருப்பொருட்டு அதுதயகாலத்தையும், அதுதயகாலத்தைத்ததித்ததற்பொருட்டு உதயகாலத்தையும் நிரதித்திருக்கிறது; அப்படி ஓர்தேவதையின் உபாசனையின் பிரசங்கத்தில் அந்நியத்தின நிரதை ஒன்றன ஸ்துதியில் தாற்பரியமாகும். அந்நியத்தின நிரதையில் அன்று.

(உ. ௨) எப்படிச்சாகாபேத்ததாலு ஒருவர் உதயகாலத்திலுமமசெய்ய, ஒருவர் அதுதயகாலத்தில் ஓமஞ்செய்ய, பயனிருவருக்குச்சுமானமாக உண்டாகின்றதோ! அப்படிச்சாகாபேத்ததால ஐந்துதெய்வங்களில் எதனை உபாசித்தாலும் பிமலோகப்பிரபதியாம். அங்கே போகங்களைப் புதித்திருது இறுதியில விதேகமோட்சமும் அடைவா. விஷ்ணுவாதிகளின் உபாசனைகளால் வைகுண்டலோகாதிகளின் பிரபதி புராணங்களிற் கூறியிருக்கின்றதன்றிப் பிரமலோகத்தின் பிரபதி கூறவில்லையே யெனின் அங்ஙனம் கூறியிருப்பினும், உத்தர உபாசகராய விதேகமுத்தகிக்கு அதிகாரங்களையினைச் சகலரும் தேவயானமாய்க்கத்தால் பிரமலோகத்திற்கே போகாநிற்பா பிரமலோகம் புனறே, வைஷ்ணவ உபாசகர்க்கு வைகுண்டரூபமாகத் தோன்றுகிறதும், அங்ஙனம் வாசிகளின்வரும் அவாக்குச்சதுப்பஜாபாஷதங்குபராயத் தோனுகிறபா தாமும் சதுப்பஜமும் ததியாகநிற்ப, அப்படியே சைவ உபாசகாக்கும் பிரமலோகமே சிவலோகமாகத்தோனுகிறதும்; அங்ஙனம் வாசிகளின்வரும் திரைத்திரைத்திகளாகத்தமமோடு கூடத்தேனுகிற்ப, இவ்வாற்றால், சைவ உபாசகாக்கும் பிரமலோகமொன்றே தத்து உபாசியத்தினுடையலோகமாகத்தோனுகிறதும், எனின் தேவயானமாய்க்கமன்றி அநியமாக்கத்தால் யாவோசெயலாநிற்பரோ! அவர்க்கு மீனாதலுண்டாகும்; இதுகியபிதேவயானமாகம் ஓ பிரமலோகத்திற்கே உள்ளது. ஆகவன, விதேக மோட்சத்திற்கு யோக்கியரான உபாசகரின்வரும் பிரமலோகத்திற்கே போகாநிற்பா; அது, உபாசகருடைய இச்சையின் அதுசாரமாகச்சகல சாமக்கிரகனோடு கூட அவரவர்க்குத்தோனுகிறதும்; இப்படிப்பட்ட அபத்தமிமை அத்தப்பிரமலோகத்திற்கே உள்ளது. இவ்வாற்றால், ஐந்துதேவதைகளின் உபாசகாக்கும் பயன சமமாகவேயுண்டாகா நிற்கும்.

* பாஷதாக்கணங்கள், அல்லது சபையிலிருப்பவர்.

- (2க) அங்ஙனமாயின, ஐந்து தேவதைகளுக்கும் நாமரூபங்கள் வெவ்வேறாகக் கூறியிருக்கின்றன. ஈசரோ ஒருவன்; ஒரு ஈசரனுக்கு நாநா நாமரூபம் எங்ஙனங் கூடுமெனின்?

அதற்குச்சமாதானம்.

பரமாததமாக நாமரூபங்களொன்றும் பரமான்மாவினகண்ணே உளதாக இல்லை. மந்தபுத்தியுடையோர்க்கு உபாசனையின்பொருட்டு நாமரூபகிதமான பரமானமாவுக்கு, மாயையிற்றபண்ணப்பட்ட கற்பிதநாமரூபங்கள் கூறினா. ஆதலால், ஓர் பரமான்மாவினகண்ணே மாயையிற்றபண்ணப்பட்ட நாநா கற்பிதநாமரூபங்கள் கூடும், இவ்வாற்றால், சாவபுராணவாக்கியங்களின் விரோதமும் நிவர்த்திபாயவிடும்.

- (=) புராணவாக்கியங்களில் விரோதசங்கைகளுக்கு, முக்கியசமாதானம் யாதெனில்? விஷ்ணு, சிவன், கணேசன், தேவீ, சூரியன் என்பன முதலாக எவ்வளவுநாமங்கள் ஒவ்வொன்றற்குண்டோ! அவைமுழுவதும் காரணப்பிரமத்தினுடைய நாமங்களேயாம் காரியப்பிரமங்கட்கும், அவைமுழுவதும் நாமங்களாகப்பொருந்தும்; அது எங்ஙனம்? மாயாவிசிட்மனாகாரணத்தைப் பிரமமென்றவர், இரண்யகாப்பரான காரியத்தையும் பிரமமென்றனா, ஆகவின், விஷ்ணு, சிவன், கணேசன், தேவீ, சூரியன் என்னுமபதங்கள் காரணப்பிரமத்தையும், காரியப்பிரமங்களையும் உணர்த்துகின்றன, அப்படியே அப்பதங்களின் பரியாயநாமங்களாயுள்ள நாராயணன், நீலகண்டன், விக்ரிகேசன், சத்தி, பாது இவைமுதலிய அநந்தபதங்களும் அவவிருவகைய பிரமங்களையும் உணர்த்துகின்றன. பிரசங்கத்திற்கு உதற்கு மாடத்தில் காரணப்பிரமத்தையும், ஓரிடத்தில் காரிய பிரமங்களையும் உணர்த்துப.

அஃதெப்படியெனின்? சைந்தவபதம் அசுவம், லவணம் இண்டனையும் உணர்த்துமேனும், போஜனப்பிரசங்கத்தில் லவணத்தையும், கமனப்பிரசங்கத்தில் அசுவத்தையும் உணர்த்துவதுபோலெனக், வைஷ்ணவபுராணத்தில் விஷ்ணு, நாராயணபிதங்கள் காரணப்பிர

மததையும், சிவன், கணேசன், சூரியபிரபதங்கள் காரியப்பிரமங்களை யும் உணர்த்தாநிப்பனவாம். ஆதலால் வைஷ்ணவ நிரந்தரத்தினுள்ள விஷ்ணுவின் துதிக்கும், சிவன்முதலியோர் நிரந்தரக்கும் வியாசரது அபிப்பிராயம் காரணப்பிரமம் உபாசிக்கதக்கது காரியப்பிரமங்கள் உபாசிக்கதக்கனவல்லவெனபதாம்; அப்படியே ஸ்காந்தபுராணமு தலிய சைவநிரந்தவங்களில் சிவன், மகேசன முதலியபதங்கள் காரண பபிரமததையும், விஷ்ணு, கணேசன், தேவி, சூரியபிரபதங்கள் காரியப்பிரமங்களையும் உணர்த்துவனவாம் ஆதலால், அவைகளிலும் காரணப்பிரமத்தின் ஸதுதியும், காரியப்பிரமங்களின் நிரந்தையும் உள கணேசபுராணத்தில கணேசபதம் காரணப்பிரமத்தின் வாசகம் விஷ்ணு, சிவனமுதலியபதங்கள் காரியப்பிரமங்களின் வாசகங்களாய், அதிலும் காரணத்தின் ஸதுதியும், காரியங்களின் நிரந்தையும் உள காரணபுராணம், சூரியபுராணங்களிலும் அப்படியேஉண்டு; இவ்வாறு, சகலபுராணங்களிலும், காரியகாரணங்களினநாமசங்கேதங்கடகுப்பேதம் உள, கொள்ளற்பாலதும், தள்ளற்பாலதும் ஆகிய பொருள்க டகுப்பேதமில்லை. சகலபுராணங்களிலும் காரணப்பிரமத்தின் உபா சனை கொள்ளற்பாலதும், காரியங்களின் உபாசனை தள்ளற்பாலது மாம், அதனால் சகலபுராணங்களும் ஓர் காரணப்பிரமத்தை உபாசிக கதக்கதாகவே உணர்த்துகின்றன, அவைகளுக்குத் தம்மில் விரோ தமில்லை.

(25) எப்படியும் சதுரபுஜ, திரிநேத்திர, சதுண்ட, அஷ்ட ப ஜாதி மூர்த்திகள் மாயையின் பாணமும், சேதனத்தின் விவரத்தமுமாம்; ஆகலின், காரியம் அவைகளின் உபா சனையுங்கூறப்பட்டிருக்கின்றது, அவ்வனங்கூறப்படாதிரு ப்பினும், அச்சதுர்புஜாதி மூர்த்திகளுக்கும், மாயா விசிட ட காரணப்பிரமத்திற்கும் விசாரிக்குநீடத்துப்பேதமில்லை. ஆதலால், காரியப்பிரமங்களின் ஆகாரங்களை வாதித்தது அவர்களைக் காரணரூபமாக உபாசிக்க வேண்டுமெனபத தாற்பரியம். எனனை? ஆகாரம் காரியமாதலின், துச்சம் காரணம் சத்தியம். யாவரது மந்தப்பிரஞ்ஞை ஆகாரத்தி லேயே ஸுதிதமாமோ! அவா சாஸ்திரத்திற்சொன்ன ஆ

கவாதிததல்=காரியம், காரணப்பிரமமே அந்நியமன்று என்பதாம்.

காரத்தையே உபாசனைசெய்க; அதனாலும் பிரஞ்ஞை நி
சசலமாயக காரணபிரமத்தின் உபாசனையில் ஸ்திதி பெ
றும் இவ்வாறே திருவாய்மொழியினும், “உணர்நதுணா
ந திழிந்தகன்றுயர் துருவியந்த விரகிலைமை, யுணர்நது
ணர்நதுணரினு மிறைநிலை யுணர்வரி துயிராகா, ஞாணர்ந து
ணர்நதுணாத துணாத தரியய னரனென்னு மிவரை, யுண
ர்நதுணர்ந துணாத துணாத திறைஞ்சமின் மனப்பபட்ட
தொன்றே.” எ-ம, ஒன்றெனப் பலவென வறிவரும் வடி
வினு ணின்ற, நனறெழி ஞாண ஞன்முக னரனென்னு
வரை, ஒன்றதும் மனததுவைத்துள் ளிதும்மிரு பசைய
றுத்து, நனறென நலஞ்செயவ தவனிடை நயமுடை
நாளே ” எ-ம, அருளிச்செய்திருப்பதுகண்க.

- (உர) ஜகத்காரணன, சத்தியகாமன, சத்தியசங்கற்பன, சாவஞ
ஞன, சதந்தரன, சாவப்பிரேரகன, கிருபாஹு என நிவவா
று நகரத்தனமங்களைச் சிநிப்பாயாகவென்று காண்பிர
மத்தின் உபாசனைகூறியிருக்கின்றது.

காரணபிரமமன்றி வேறே அநேக மூர்த்திகளும் சாஸ்திரங்க
ளிற கூறப்பட்டுள்ளன, அவை யெல்லாம் உபாசனையின் நிபந்தய
அன்று. சகலமும் காரணபிரமத்தின் உபலட்சணமாகவே கூறப்பட
மருக்கின்றன

- (உரு) உபலட்சணமாவது, ஒன்றன ஏகதேசத்திருப்பதும், ஒ
ரோதிருப்பதும், வியாவாததகம் மாயிருப்பதும் யாதா
அது. எனனை? காகமிருப்பது தேவதத்தனது கிரகம் எ
ன்னுமவாக்கியத்தில காகம் உபலட்சணம் எவ்வனம் காக
மானது தேவதத்தனது கிரகத்தின் ஏகதேசத் திருப்பதாயு
ம, ஒரோதிருப்பதாயும், வியாவாததகமுமாயிருக்கிறதே
அவ்வனம் ஜகத காரண பிரமத்தின் ஏகதேசத்தில் சது
ப்புஜாதிமூர்த்திகள் உள்ளன ஓரோது உண்டாகின்ற
ன, அச்சதுப்புஜாதி மூர்த்திகள் காரணப் பிரமத்தின்

*வியாவாததகம் = அந்நியத்தினின்றும் ஒன்றை வேறுபடுத்தும்து.

இ-து கூ-வது பிரசங்கத்திற்காண்க.

கண்ணேயே உண்டா⁴கின்றன. அந்நியத்தின்கண்ணிலே என வியாவாததகமாகவிருத்தவின, அவை உபலட்சண மாம. உபலட்சணத்திற்கு விசேஷியவஸ்துவின் சொரு பஞானம் உளதாதலே பிரயோஜனமாம். கர்கததால தே வதத்தனது கிரகத்தின்ஞானம் உளதாதலே பிரயோஜ னமலலாமல அந்நியப் பிரயோஜனம் இல்லாததுபோல சதூப்புஜமுதவிய ஆக்ரங்களாவ நிராகரமான காரணப் பிரமத்தின் ஞானமே பொசுனயின் நிமித்தம் மூத்தநிப் பிரதிபாதனத்தின் பிரயோஜன மலலாமல அந்நியம் உலே.

மந்தப்பிரஞ்ஞையுடையோ, சாஸ்திராபிப்பிராயம் அநி யாமல அவவாகாரங்களில் ஆக்கிரகஞ்செய்கின்றதுமனி நி சியாலாசாரமேயநியாயததால பரஸ்பரம் கலகமும்வினை க்கின்றனா. சியாலா எனபது ஒருஸ்திரீயின் தமையன் பெயா. சாரமேயன் என்பது நாயின்பெயா. நியாயம் எனபது திருஷ்டாந்தம். ஒரு ஸ்திரீயினுடைய தமைய னுக்கும், அவன் கணவனவீட்டுக்கு அடுத்தவீட்டு நாயகரு ம உற்பாலகன் என்றுபெயா இருந்தன. அந்த ஸ்திரீயி ன் தமையனுடைய சததுருவுக்கும், அவன் கணவன வீட் டு நாய்க்கும் தாவகன என்று பெயா இருந்தன; இப்படி யிருக்க, அந்தஸ்திரீயானவள பிரதமத்தில் கணவனவீட்டு க்கு வந்தாள்; அப்போது மேற்கூறிய இரண்டு நாடகமும் ஒன்றோடொன்று சண்டைசெய்துகொண்டிருந்தன; அ தைக்கண்ட அவளுடையகணவன், அடுத்தவீட்டுநாய்க்கு உதபாலகனை, பன்றி, கழுதை என்பனமுதலியவா⁵தகை களாவவைது, தன்னுடையததாவகனைப்போற் கிடைய⁶கெ ணறுபெருமைப்படுத்திக்கொண்டிருநான்; அதைக்கெ டிருந்த அந்தஸ்திரீக்குத் தனதமையனை வைத்தே⁷கவு , தமையனுடைய சததுருவைக கொண்டாடுகிறதாகவு⁸, பிராகதி யுண்டாகி அதனால் அவள்துக்கமுடையவன்⁹யத் தன பாததாவோடு கிலேசித்திருந்தாள். நாயகன் அப்ப பிராயம்அநியாமல் சமானமானநாமத்தாலே பிராகதி கொ ண்டு அவள் எப்படிக்கிலேசித்திருந்தாளோ அப்படியே

வைணவகிரந்தங்களில் சிவன் முதலிய நாமங்களால் காரியப் பிரமங்களை நிறுத்தியிருப்பதைக்கண்ட சைவா முதலியோர்களும், சைவகிரந்தங்களில் விஷ்ணுநாமத்தால் காரியப் பிரமத்தை நிறுத்தியிருப்பதைக்கண்ட வைணவர்களும், துக்கத்தையடைகின்றனா, காரணப் பிரமம் உபாசிக்கத்தக்கது. காரியப் பிரமங்கள் விடத்தக்கனவென்பதே சகல புராணங்களின் அபிப்பிராயமாம். மாயா விசிட்டசேதனம் காரணப்பிரமமென்றும், மாயையிற்றபண்ணப்பட்ட காரியவிசிட்டசேதனம் காரியப் பிரமமென்றும் சொல்லப்படும். பாரதவியாக்கியானத்தின் ஆரம்பத்தில் அறிஞாசிகாமணியாகிய நீலகண்டபண்டிதரால் இவ்வாறு நெழுதப்பட்டிருக்கிறது. சகல வேதாந்தங்களின் சித்தாந்தமும் இதுவே என்று விசாரசாகரத்தின் ஏழாந்தரங்கத்திற் கூறியிருக்கின்றது.

இந்நூலாசிரியா, இவ்வபிப்பிராயத்தை அறிவித்தறப்பொருட்டே காரியப் பிரமங்களின் சின்னங்களான சதுர்ப்புஜ, திரிநேத்திர, சதுண்ட, அஷ்டபுஜாதிகளுள்ளே யாதொன்றையும் எடுத்த விசேடியாமல, “ஏகநாயகன பதங்கள் போற்றி” என்றார்.

இலக்கணையினால் தன்னதுபூமியமான இருக்குவேதமஹாவாக்கியப்பொருளையே சிநிதித்தாம். (க)

ஆனமசொரூப நமஸ்காரரூப
மங்கலம்.

ஈன்றளித் தமிழ்க்குந் செய்கைக கேதுவா மயனாய் மாலாய்
ஆனறவி சனுமாயத தானே யநந்தமுாத தியுமாய் நிறகும்
பூன்றமுத தனுமா யினப்ப புணரியா தவனாய நாளும்
தோன்றிய விமல போத சொரூபத்தைப் பணிகின் தேனே(உ)

(இ-ள்) தானே—ஈன்று—உலகத்தைச்சிருஷ்டித்தது—அளித்தது—
இரட்சித்தது—அழிக்கும்—சம்மரிக்கும்—செய்கைக்கு—(இம் முத்)தொ
ழிறகும்—ஏது ஆம்—காரணமாகும்—அயன ஆய—பிரமனாகியும்—மால
ஆய்—நாராயணனாகியும்—ஆனற ஈசனும் ஆய்—மாட்சிமைப்பொருந்
உருத்திரனாகியும்—அநந்தமூர்த்தியும்ஆய்—(இன்னும்) அளவிந்தசுர ந

ரதிரியக்காதி சேதனப்பிரபஞ்சங்களாயும் கிரந்தியாதிய அசேதனப் பிரபஞ்சங்களாயும்—பூனற முததனுமீஆய்-(அனைத்தினும்) பூனறம்கும நீததிய முததனுன ஈசுரனுமாய—நிறகும-(நிறைநது)நிறகினற—இனப்பபுணரி ஆதவன் ஆய-ஆநந்தசமுததிரமாயும் (பர)மாதிததனாயு—நாளும தோன்றிய-சதாசாலமும் வினவருவதாகிய—விமல போதசொருபத்தை-நாமலமான ஆனமசொருபத்தை—பணிகின்றேன-வணங்குகின்றேன—எ-று.

“தானே, ஈனறனித தழிகருகு செயகைக் கேதுவா மயனாய மாலா, யான்றவீ சனுமா யநந்தமுாத தியுமாயப் பூனறமுத தனுமாய நிறகும விமலபோத சொருபத்தைப் பணிகின்றேன” எனக்கூட்டுக.

“அயனாய் மாலாயா னறவீசனு மாய” எனறது காரியப்பிரமங்களை. “பூனறமுததனுமாய” எனறது காரணப்பிரமத்தை இவ்வனமனைத்துமாய நிற்பதும் தனது ஏகதேசத்தில்; அதுவும் தோற்ற ரகுவாததிரமே எனனும பொருடோனற “இன்பப் புணரியா தவனாய” எனறா. அன்றியும், “இன்பப் புணரியாதவனாய” என்றதை ஏதுகாப்பவியேசேடண மெனினுமமையும். “இன்பம்” என்பது பிரசித்த சமுததிரத்தினும் ஆனமமகோததிக்குள்ள விவட்சணத்தனமையையும், “நாளுந்தோன்றிய” எனபது பிரசித்த குரியனினும் பரமாதிததனுகுள்ள விவட்சணத்தனமையையும் குறிப்பிதது நின்றது. “விமலபோதம்” எனறதால் பஞ்சகோசங்களை ஆனமாவெனபாரையும், “போதசொருபம்” எனறதால் ஆனமாவிறகு ஞானவருணமென்பாரையும் மறுத்தன ரென்று, “தானே” எனறதால் அநநிய நிமித்ததோபாதானம் இனமையைக்குறிப்பிததனரென்றுங் கொள்க.

ஈதனைத்தும் ஆனமாவே பென்னுஞ்சுருதியால், தனனைவணங்கினதாம்.

சுருவின மஸக-ரூபமங்கலம்

எவருடை யருளால் யானே யெங்குமாம் பிரம மெனபால் கவருடைப் புவன மெல்லாக் கற்பித மென்ற நிறது சுவரிடை வெளிபோல் யானென் சொருபசு பாவ மாணேன அவருடைப் பதும் பாத மதுதினம் பணிகின் றேனே. (௨)

(இ-ள்) எவருடை அருளால்- (தாயினுஞ்சிறந்த) யாவருடைய கிருபையினால்—சுவரிடைவெளிபோல்-குடடியத்தினகண்(அதனு

லாசசாதிக்கப்பட்டுள்ள) ஆகாயத்தை (அக் குடடியத்தை யிடித்தொழித்து அதுவே மகாகாயமெனநிறந்தாம்) போல — யானே—(அசங்கசிதாதமாவான வெண்ணையாச்சாதித்துள்ள பஞ்சகோசங்களையும், அவை எனனூலறியப்படசெ சடமாயிருத்தலின், இது நானல்ல இது நானல்லவென்று நேதித்து, மேலே அவைகளினபாவருபமான குணியத்தையும் ஒழித்து அவைகட்குச்சாட்சியாய அசங்கசிதாதமாவான) நானே—எவரும ஆம் பிரமம்-அரியயன சிவன அநத்கன இநதிரனாதிய விடநீதோறும் (முதலினுள்ள னுல்போல அநருதமாய்ச்சாட்சியாய்) நிறைந்திருப்பதாகிய பிரமமாம் — எனபால்-(இப்படிப் பரப்பிரமமான என்னிடத்து)—கவருடைப்புலனம் எல்லாம்-நாகூறுபாடுடைய பிரபஞ்சமெல்லாமும்—கற்பிதம் - (கானரசலம்போல அததியஸ்தமாதலின்) மிததையாம்—என்று அறிந்து-என்று (சமுசயமில்லாமற்) சாட்சாத்கரித்து—சுபாவம் - சுபாவமாக—யான என சொருபம் ஆனேன-நானெனது(ரிச) சொருபமாயினேனே — அவருடைபபதும்பாதம்-அக்கருணாமுத்தியினுடைய தாமரைமலாபே ஓந திருவடிபை—அதுதினம் பணிகினறேன - நாடோறும்வணங்குகினறேன—எ-று.

எவருடையருளால் ஆனேனெனக்கூட்டுக.

யாவரும் முடிமேற்கோடலானும், யாவரினும் பெருமையுடைமையானும், அபக்குவா அணமைக்கணிநுநதும் அடையாமையானும், அபக்குவா சேயமைக்கணிநுநதும் தேடிவந்தடைதலானும் “பதும்பாதம்” எனறா ஞானம் வந்தபின் பணிதலொழியின் செயநன்றி கொன்ற கோடும் வருமென்பதை, “அதுதினம்” எனனுபத்தத்தாறகுறிப்பித்த

(-எ) “சுபாவம்” என்றபத்ததால் அமஸ்யஸ்பாவம், விகாரவி காரபாவம், உபாசகவுபாசியபாவமுதலியனபோல எனக் கும்பிரமத்திறகுங்கொஞ்சமும் பேதமஇனமென்பதையும், பேதமஇனமையின்; காரியத்தனமை, பிரகாசியத்தனமை, ஆதேயத்தனமை, ஆகிய பரதந்திரமுடையன அனமென தையும் குறிப்பித்தனா. “யானே யெங்குமாம் பிரமம்” எனபதற்கு, உதாரணம். பிரபுலிங்கலீலை. “வானமல்லேன் வளியல்லேன் னழனி ரல்லேன் மண்ணல்லேன் ஞான மல

லேன் வினையலலே னானே சிவமென் றெண்ணினே, னா
ன மிலலா வொருசிவமே யாவ னிவவா றுன்னதா, ன்
ன மெலலா முடையவுடம் பெடுத்த சூழலு மெஞ்ஞ
னறும்” எனவரும். மற்றுமவருவனவற்றற்காண்க. “அ
நுதினம பணிகினறேன” என்றதற்கு-உ-ம-பிரமகேத.
“மாய வனபுலத தெழாவகை தீராததன் வாயமையான
யயிககா லாற, பாய வினனமு திருசெலித துணவழி பாய
சசினை பதுமத்தா, டாயுந தந்தையுஞ் சுறமமு மறுநு
றனமுமென றடைவானறன், காய முன்னா வுமபுகழ்
தேத்தவான சுறமதோர கலையாலே” எனவரும். மற்றும
ருவனவற்றற்காண்க “யானே” எனபது மலாவாகசிய
த்தின்-அகமபதம். “எங்குமாமபிரமம்” எனபது பி
பதம். “ஆனேன” எனபது அஸம்பிபதம்.

அதுபுதிவாகசியாததஸம்ருதியோடு குருவினது பெருங்கரு
ணையையிந்ததாம் (5)

[குருவின் சோப-தவலவபத்தைத் துதித்தல்]

என்னுடை மனது புத்தி யிந்திய சரீர மெல்லாம்
என்னுடை யறிவி னாலே பிரவிமுன னிமமே யாக்கி
என்னுடை நீயு நானு மேகமென றைக்கியஞ் செய்ய
என்னுடைக குருவாய்த் தோன்று மீசனை யிறைஞ்சி னேனே.

(இ-ள) என்னுடைமனது-எனது (சமுசயருபமான) மனது—
புத்தி-(நிச்சயருடான) புத்தியும்— இரதியம்-(ஒனகரு) யேந்தி-
வகளும—சரீரம்- (பிரணபஞ்சகத்தோடு இவவில்ககதேகத்திறகி-
மானதுல) சரீரமும் — எல்லாம்-(இவவிரண்டிறகு மூலமான அரு
ஞானகூடெனனும் காரணசரீரமும், இவைகளைப்பற்றி வாராநிற
சாக்ஷாநி அவதீத-ததிரயமும், விசுவாநி அபிமானிததிரயமும், இன
னு- விரட்ட-திசுட்டடி சரீரததிரயங்களும, சிருஷ்டியாநி அவத
தாக்கிரயமும், ஸவசுவானாநி அபிமானிததிரயமும், ஆகிய துவ
பத தற்பதங்களிலுள்ளமாயாகறபிதங்க) ளினைத்தையும்—என்னுடை
அறிவினாலே-(தமமாற்போதித்த புத்தியினாலேயுளதாகிய) எனது பி

“இரவியுலேதானே—இரவிமுனநீமமே ஆககி—சூரியனமுன்னே பனியைப்போலவே (அபாவ) மாக்கி—நீயும்—(துவம்பதலட்சியாத த்) மென்னும் கூடஸதனாகிய) நீயும்—நானும்—(தற்பதலட்சியாதத மென்னும் பிரமமாகிய) நானும்—சுகம் என்று—(கடாகாயம் மடாகாயம் போல) ஒன்றேயென்று—என்னுடை ஐக்கியம் செய்ய—என்னுடைய ஐக்கியத்தை (எனக்) குபதேசித்தருள்—என்னுடைக் குரு ஆபத்தோன்றும் ஈசனை—என்னுடைய குருமூர்த்தமாயெழுந்தருளிய ஈசனை—இறைஞ்சினேன்—வணங்கினேன்.—என்று

சத்தவசமுடிகளுள் மனதைமுன்னே காட்டினது, வாசிட்டதில, “பரமமா மறிவின முன்னே புறப்படும பொய யாமுள்ளபு புனவித பங்கனெனும் பொய்யைக் காட்டும்.” எனக் கூறியபடியே, சகலசக்கரப்பனைக்கும் மனதேகாரணமாதலபற்றி “எல்லாம்” என்பதத்தால், சமஷ்டி சரீரத்திரயமுதலியவை வருவித்தது “எல்லாம் இரவிமுன்னிமமேயாகக்” என்பதால், அனாதநிவித்தியும், “ஐக்கியஞ்செய்ய” என்பதால், ஆநந்தப்பிராபதியும், குருவினால் எவாயினவென்பது பெற்றும் இப்பேறு குருவின சோபாதவல்லப சூலத்தின், இதிலே குருவின சோபாதவல்லபமாமெனக்

“நானும்” என்றது, பிரமவித்து பிரமமேயென்னும் சுருதியுலேனக் ஐக்கியநதனக்கு ஏறகனவே உளதாயிருத்தலான, “என்னுடை ஐக்கியம்” என்றும், “ஈசனிட் கருள் செய்யவந திருக்கிற விடவன நிருமேனி” என்னும் சுருதியால் “என்னுடைக் குருவாய்” தோன்று மீசனை” என்றுங்கூறினா

[“ஈசன” என்பதற்கு ஐக்கியவசப்பன்னெனென்று பெருள் இறைஞ்சாநின்றேன எனஞது, “இறைஞ்சினேன்” என்று, இறந்த காலத்தாறகூறினது, ஐக்கிரன குருமூர்த்தமாய வந்தருளியதால், நீழ்ப்போன அநந்தஜநங்களில் யான நிஷக்மனாய் போதித்துவரும் பாசனையின் பெருமபேற்றென்னுங்கூறிப்படி. “குரு” என்பது, குகராய அஞ்ஞானம். ருகாரம்—ஞானமாய், ஆகவே, ஞானம் அஞ்ஞானத்தை நிவர்த்திசெய்யவரே குருவாய். மதந்தர குரு சத்தத்திற்கு அருகரல்லரென்றாக. இதற்கு, உ-ம- பிரமமீத, “உணர்போற ருளன்று மூலகெலா முண்மை யனரென வுண்டி

யெப் பொருளுங், கண்டசான் ததனைக் காட்சிய தறவே கண்டிடக் கரியெனக் காட்டி, பண்டைவே தாந்த வாக்கியஞ் சொன்ன படியிலே பரமனோ டொன்றாய், விண்ணுடா வண்ண முணாததுவான தனை வியனகுரு வென்றிமெ வேதம்.” எ-ம், “காட்சியையெல்லாங் கண்ணதாய்க் கரைத்துக் கண்ணொழிந் தொருபொரு ளில்லா, மாட்சியை யளிக்க வல்லவன குருவா மாற்போன மாறுவேண்டாதே, மீட்சியில பதத்தைக் கருணையா லனிக்கும. வித்தக்க குரவனே யெவருந், தாமசசிசெய தேத்தற குரியதத் துவமாஞ் சங்கர னென நிடத் தருவான” எ-ம வரும். மற்றும் வருவனவற்றற்காண்க.

குருவின நிருமேனிககண்ணிருந்துசாமவேதமஹாவாகியததை உபதேசிப்பதும், ஈசரனையென்னுஞ்சுருதியின்பொருளை யறிவித்ததாம். (௪)

[குருவைவணங்கி அவரருளால் நூல்செயப்புகுதது, நூலின் அதிகாரி, சம்பந்தம், விடயம், பயனென்னும் அதுபந்த சதுஷ்டயமறிந்தாலலலாரால் வினேறி, — வினேறி — ன முன்னேகூறத்தொடங்கி, இதில அதிகாரியையும், விடயத்தையும் கூறுகின்றான்.]

அநதமு நடுவு மின்றி யாதியு மின்றி வான்போல
சந்தத மொளிநு ஞான சற்குரு பாதமபோற்றிப்
பந்தமும் வீழிக் காட்டப் பரந்தநூல பாரக்க மாட்டா
மந்தரு முணரு மாறு வத்துதத் துவஞ்சொல வேனே. (௫)

(இ-ள்) ஆதியும் நடுவும் இன்றி-(தனக்குத்)தோற்றமுநிதியுட்
லலாமல—அநதமும் இன்றி—காசமுமில்லாமல—வான்போல—ஆகாய
மபோலச(குடசுமமாயவியாபகமாய்ச்சங்கமாய)—சந்ததம் ஒளிநு
சாவகாலமும் விளங்குகிற்கும்—ஞானசற்குரு பாதமபோற்றி-
னமயமானசற்குருவினுடையசோபாதவகனைத்துதிசெய்து(அபப
மபுஜப்பிரசாதவேசத்தால்)—பந்தமும்வீழிக் காட்ட-பந்தவட்சணம்
இன்னது, மோட்சவட்சணம் இன்னதென்று(அதிகாரிக)கறிவித்தற
பொருட்டு—பரந்தநூல-(வாதராயணாமுதலியபூவாசாரியரால் அரு

ளிச்செய்யப்பட்டுள்ள சூத்திரபாடியி, வராதிகமுதலிய) வேதாந்த நூலகளை—பார்க்கமாட்டாமநதரும-விசாரித்ததறியச சமாததமின்றிய மநதபுத்தியுடைய வதிகாரிகளும்—உணரும்ஆறு- (அபநதமோட்ச சொரூபங்கனையெளி) தறியுமபடி—வதது தததுவமசொலவேன-வஸ துவின் உணமையை (இந்நூலினகட்) சொலவவேன—எ-று

“மநதா”=இந்நூலின் அதிகாரி. “வததுதததுவம்”=இந்நூலின் விடயம்; “வதது”=சேவப்பிரமங்கள். “தததுவம்”=அவைகளின் கததுவம்.

(உஅ) சகலபிராணிகளின் அநதக்கரணததுள்ள மலம, நீ விட்சேப ம, ஆவரணமன்னும் மூவகைத்தோடங்களுள்ளே நிடகா மகாமாநுட்டானததால், மலதோடமும், உபாசனையால, விட்சேபதோடமும், ஞானததால், சொரூபாவரணரூபமான அஞ்ஞானதோடமும் நீங்காநிற்குமென்று கூறப்பட்டிருப ப்பதால், நிடகாமகருமததால், மலதோடமும், உபாசனையால, விட்சேபதோடமும் நீங்கி ஓரஞ்ஞானதோடமாதநி ரத்தோடுகூடி நானஞ்சாதனங்கனையுமுடைய புருடரோ இந்நூறகதிகாரிகளாம.

(உஅ) பிரதிபாதனமபண்ணப்படுவதுயாது? அது விடயமென ப்பமெ. இந்நூலினகண்ணே சேவப்பிரமங்களின் கததுவ வம் பிரதிபாதனமபண்ணப்படுதவின, அவவேகததுவமே இந்நூறகுவிடயமாம.

“மநதரும” எனபதில, உமமை இழிவு சிறப்பாயககூரிய மதியு டைய ஏனையோரும் என எதிரதுதழீஇ நின்றது.

“மநதரு முணரு மாறு வததுதததுவஞ்சொல் வேன” எனபத னகருதது, பூர்வாசாரியரான வாதராயணாமுதலியோரால தெயவவா னியால வெகுசிரந்தங்கள் முன்னமே அருளிச்செய்திருக்க, நீநூத னமாகச்செநதமிழ்ப்பாஷையாலியற்றமநூலானது நிடபலமாமென றுவரும் ஆசங்கையைப்பறறித்தெய்வவாணியாலுள்ள அநநூல்களா

மஃரியம்தியுடையோராகே போதும்உளதாம். மந்தமதியுடையோ
 ர்குப்பாஷாகிரந்தங்களுலலலாமல அநநூல்களால போதம உள
 காகாதெனபது துணிவாதலால், நூதனமாகவிரநூலாரம்பிப்பது சப
 லமாமெனபது. (௨)

[ஆனால், செந்தமிழ்ப்பாவையினும் பிரபந்தங்கள் அநேக
 மிருத்தலின, நீரநூதனமாகச்செய்வதில் விசேடம் இ
 னமையின, இது நிடபிரயோஜனமாமென ருசங்கிததுத
 தாம் நூதனமாகச் செய்யப்புக்கதுவின விசேடத்தை
 த தெரிததுணாததுவினரா.]

படாந்தவே தாந்த மென்னும் பாற்கடன் மொண்டி முன நூற்
 குடங்களி னிறைதது வைத்தாரா ருரவாக ளெல்லாவ காய்சசி
 கடைந்தெமித் தளித்தே னிந்தக கைவல்ய நவநீ தத்தை [க
 அடைந்தவா விடய மண்டின் நலைவரோ பசியி லாரே. (க)

(இ-ன்) படாந்த வேதாந்தம் என்னும்-(அநேகமாய்) விரிந்து
 ளளஉபநிஷததுக்களெனறுகூறும்—பாற்கடல் மொண்டு-பாற்கடலி
 ல முகந்து—முன நூல் குடங்களில-(குத்திரபாஷ்யம், வாததிகமுத்
 விய) புராதன கிரந்தங்களென்னுங் குடங்களிலே—நிறைதது வைத்
 தாரா-பூரித்தவைத்தாராகள— ருரவாகள எல்லாம்-(வாதாரயணாமுத்
 விய) பூருவாசாரியாகளெல்லாம்—காய்சசி-(உபநிஷதது வாக்கிய உக
 ளென்னும் அப்பாலகனைச்சமருரு சநிதித்தீயிற) காய்சசி—கடை
 து-எனததுபூதிமத்தான மதநஞ்செய்து—எடுத்தது அளித்தேன-(தி
 டி-டி) யெடுத்துக்கொடுத்தேன — இரத்தக்கைவல்ய நவநீதத்தை-இக்
 கைவல்யநவநீதமென்னும் (ஞான நூலினை, —அடைந்தவா- இ
 னைபதுபூதியுளவிற பெற்றோ—விடயமண தினறு-(சாரயற்ற) வி
 யமாகிய மண்ணையுண்டு—அலைவரோ-(அவவிடயவாசனையான மீ
 மும்மீண்டும இந்நமரணங்கனையடைந்து வருந்துவரோ(உருந்தா)—
 என்னை? பசியிலா-கிருத்தராகவின.—ஏ-று.

அததகெயீரத்தால் அளத்தற்கரிதாகவானும், பரிபூரணபரமா
 நந்தரூபமான சிதளத்தைப்பயத்தலானும், அமலமாயும், அறபுதமாயு
 மிருத்தலானும் வேதாந்தத்தைப், “பாற்கடல்” என்றும், பூவாசா

யராகிய வாதராயணர் முதலியோர் தாம் உபதேசிக்கும் வகைக்கேற்
கத்தமக்குவேண்டிய வாக்கியங்களை அங்கங்கே எடுத்துக்கொண்ட
தை, “மொண்டு” என்றும், அவ்வாக்கியங்களை நூலாகப் புத்திசெய
ததை, “முன னூறகுடங்களில நிறைத்து” என்றும், அப்புராதனகி
ரதங்களை இவ்வாசிரியர் குருமுகமாக ஆராய்ந்து, அவற்றில இன்ன
து ஈவட்டசம், இன்ன துசித்தாநதமெனத் தாம் தோந்ததை, “காயச
சி” என்றும், சித்தாநதத்திலும் ஆஹீயிகை* ஆஹீயீனர் முதலியவ
ற்றை ஒழித்துச் சமராமஸமான பிரகரணாததங்களைத் தமது அரு
வபலங்கொண்டு பல பட்டவிசாரித்ததை, “கடைநது” என்றும், பி
மானமவைக்கிய ஞானத்திற்கு முக்கிய உபயோகிகளான பதார்த்தங
களைத் தமதுமனதிலே தாரணீசெய்ததை, “எடுத்தது” என்றும், அ
வைகளைப்பத்தியருப்பிரபந்தமாகச்செய்ததை, “அளித்தேன” என
றும், இக்காரணத்தான, இந்நூற்கு கைவல்லியநவரீதமென நாம்
பட்டமென்பார், “கைவலய நவரீதத்தை”|| என்றும், இதைக்குரு
முகமாகவேகேட்டு அதுபூதிபெற்றவா, செய்யாததக்கவையெல்லா
செய்து அடையாததக்கவையெல்லாம் அடைந்தேன எனனும் அமை
திருபமான நிரங்குசத்திருபதராயச சமசாரவணாதத்தினின்றும மு
த்தராவா என்பார், “விடய மண்மின றலைவரோ பசியி லா” என
றுங்கூறினார்

“எடுத்தளித்தேன” எனபது, சம்பந்தம் “விடய மண்மின
றலைவரோ பசியி லா” எனபது, அனாததநிவித்தி ஆநந்தப்பிரப்பதி
ருபமான இந்நூலின் பயன

(70) கிரந்தத்திற்கும், விடயத்திற்கும் பிரதிபாதகிய பிரதிபாத
கபாவசம்பந்தம். கிரந்தம், பிரதிபாதகம் விடயம், பிரதி

* ஆஹீயிகை=பிரத்தியட்சுததத்தசத்தாராததம்

§ ஆஹீயீனம்=பரோட்சவிருத்தாநதம்.

|| கைவலய நவரீதம், எனபது கைவலலியத்தை, ஞானவாயி
லாகப்பயக்கத்தக்க நவரீதம்போனறது என இரண்டாம் வே
ற்றுமை உருபும் பொருளுமுடன்றெக்க தொகையாய நூற்
கு உவமவாகு பெயரென்னும் காரணக்குறியாயிற்று.
கைவலலியம்=மோக்ஷம். நவரீதம்=வெண்ணெய்.

பாததியம்; யாது பிரதிபாதகஞ்செய்வதோ' அது பிரதிபாதகம் யாது பிரதிபாதனஞ் செய்ய யோக்கியமாமோ' அது பிரதிபாததியமாம். அதிகாரிக்கும், பலததிறகும் பிராபிய பிராபகபாவசம்பநதம் பலம், பிராபியம் அதிகாரி, பிராபகன்; யாதொன்று பிராபதமாமோ' அது பிராபியம் எவன் பிராப்தமாகப்படுவோ' அவன் பிராபகன். அதிகாரிக்கும், விசாரததிறகும், காததுரு, காததவலியபாவசம்பநதம் அதிகாரி, காததா விசாரம், காததவலியம், செய்பவன்யாவன், அவன் காததாவம் யாது செய்யயோக்கியமாமோ' அது காததவலியம் கிரந்தததிறகும், ஞானததிற்கும் ஜநசிய ஜநகபாவசம்பநதம் விசாரவாயிலாககிரந்தம், ஞானததிறகு ஜநகம் ஞானம், ஜநசியமாம் உறபததிபண்ணுவதுயாது' அதி ஜநகமாம் யாது உறபததியாமோ' அது ஜநசியம் இவை முதலான சம்பநதங்கள் இன்னும் அநேகம் உள்

(௩௧) பிரபஞ்சததிற்குகாரணமான அஞ்ஞானமும், பிரபஞ்சமும் ஜநகமரணரூபமான துக்கததிற்கேதுவாகவின், அவை அனாததமாம்; ஆகவே, அவ்வனாததவிததியுடைய பிரபந்தபிராபதியும் மோட்சமெனப்படுப, இதுவே, கிரந்தததிறகுபரமப்பிரயோஜனமாம் அவநதரபிரயோஜனமஞ்ஞானமாம். யாதொன்றனிடத்துப்பரு - னுக்கவிவரம் யணமாமோ' அது பரமப்பிரயோஜனமாம், அதனைப் ருபநாததமென்ப; அவ்வயிலுடைய துக்ககிவிததியிலுடைய, கதபிராபதியிலும் சாவபுருடருக்கும்உளதாம்; அதுவே மோட்சகதினசொருபமாம், ஆகவே, பரமப்பிரயோஜனமோட்சமாம் ஞானம்அன்று. எனனை? ஞானம்ககப்பிரதிகக்கும், துக்ககிவிததிக்கும்சாதனநதன், ஆயினும், ஞானம்கதபிராபதி, துக்ககிவிததிருபரமனதன்று; இஃதான, ஞானமஅவநதரபிரயோஜனமாம் யாதொருவது வினவாயிலாகப்பரமப்பிரயோஜனம் பிராபதியாமோ! அதுஅவநதரபிரயோஜனமெனப்படும, அப்படிப்பட்டது ஞானம். எனனை? கிரந்தததினால் ஞானவாயிலாக முததிரூபமான பரமப்பிரயோஜனம்பெறப்படுகலின், ஞானம்

அவநதரபிரயோஜனமாம் இவவாறானசம்பநதபிரயோ
ஜனகிகளை இவவாசிரியா இரண்டுசெய்யுளாற்றொகுத்தந்
கூறினா.

சொல்லிய உருவகத்தால, இந்நூலானது சகலவேதாந்தசாஸ்தி
யுத்தசாரமஸங்கனையும் குத்திரம்போலசெய்யுளுள்ளே அடக்கி
கொண்டிருப்பதெனபதும், ஓரிடத்திலாவது வேதாந்தசாஸ்திரத்தி
ற்கு விரோதமில்லாததெனபதும், ஞானத்திற்குமுக்கியஉபயோகியா
ன பதார்த்தங்களைப் பிரதிபாதிப்பதெனபதும் ஏனைய பாஷாகிரந்தங்
களோடு இணையானதன்று, சாவபாஷாகிரந்தங்களினும், உத்தமே"த்
தமம்" எனபதும்பெற்றும். (௬)

[இந்நூலின் படலவகை கூறுகின்றா.]

முததனை வேங்க டேச முருகதனை யெனையாட் கொண்ட
கர்த்தனை வணங்கிச சொல்லுங் கைவல்ய நவநீ தத்தைத்
தத்துவ விளக்க மென்றுஞ் சந்தேகந தெளித லென்றும
வைத்திரு படல மாக வருத்துரை செய்கின் றேனே. (௭)

(இ-ள) முததனை-(சமசாரபந்தம்)விபேட்டவனை—வேங்கடே
சமுருகதனை—வேங்கடமென்னுமலைக்கிறைவனான திருமலை—எனை
ஆள்கொண்டகார்த்தனை—எனனை அடிமைகொண்ட கருத்தனை—உண்
ங்கிசொல்லும—(எனமயமாக)வணங்கிசொல்லஎதெதுக்கொண்
டகைவல்ய நவநீதத்தை—கைவலவியநவநீதமென்னுமபெயரையுள்
இருந் ஞானநூலினை—தத்துவவிளக்கமென்றும சந்தேகம்தெளிதல்
என்றும—இருபடலமாக வருத்துவைத்து—இரண்படலமாகப்பிடி
த்துவைத்து—உரைசெய்கின்றேன—சொல்கின்றேன.—என்று.

மு எனபது, முததி. கு எனபது, புத்தி; இவைகளைமுறையேளு
னிகடரும், பத்திமானகடருங்கொடுப்பவன், "முருகதன்" ஆம். "முத்
தன்" எனபது விபேட்டவனென்னுஞ்கருதியால் சுபாவமாகச்சமுசா
ரபந்தம் இவாகருச்சாவாதமநாஇல்லை; இதனான், "முத்தன்" யு"தெ
ருச்சாயமும அபேட்சியாமல் பிரபஞ்சசிருட்டியைச்சந்தநதரனாகச்
சேவசையினுலே பண்ணுகின்றமையால், கர்த்தாவாம்; இவ்வுபநயவி

ஷ்ணுசகஸ்திரநாமபாஷ்யத்திற்குட்பட்டிருப்பட்டுள்ளன. நாராயண தேவிக
னென்னும் நாமத்திற்கியைய “வேங்கடேசமுகுந்தன்” என்றா-

குருவருளுடையோராகே சகலகருதிப்பொருள்களும் உள்ளவ-
றுதோனறுமாகலான், “எனையாடகொண்டகாததனை வணங்கிச்செ-
லலும்” என்றா. இதனால், குருவினது கிருபாபலங்கொண்டு, இந்நா-
ல சொலலுகின்றேனலலாமல,, எனது புத்திவல்கொண்டு சொலல
விலலையென்பதுகுறிப்பு.

இங்ஙனங் கூறியது அவையடக்கம்.

சீவபிரமங்களின் ஐக்கியஞானத்தைப்பிரகாசிப்பித்தவல்ல முத-
ற்படலத்திற்கு “தத்துவவிளக்கம்” என்றும், அதன்கண்ணுளவாகு-
சந்தேகங்களைத் தெளிவித்தலால் இரண்டாமபடலத்திற்கு “சந்தேக-
நகெளிதல்” என்றும், நாமஞ்சூட்டினர்.

படலம்=இரந்தபேதம்; அதாவது ஸ்ரீஸூட்சிர்வு (ஏ)

பாயிரம் முற்றிற்று.

சிவமயம்.

கைவல்லிய நவந்தம்.

முதலாவது

தத்துவவிளக்கப்படலம்.

குருட்சமவந்தராக அத்திருப்பணஞ்செய்து
அந்யாசமாகப் போதல் உண்டாகலின், அங்ஙனம் இ
ந்நால நவவந்தொடங்கி, இதுகேட்கும் அதிகாரக்கு
தனங்களை இங்கே கூறுகின்றார்.

(உஉ) சித்திய வந்திய யங்க ணிண்ணயந் தெரிவி வேகம்
மத்திய விகப ரங்கள் வருபோகங்களினி ராசை
சத்திய முரைகக வேணமிஞ் சமாதியென றுறு கூட்டம்
முத்தியை விருமபு மிசை மொழிவாசா தனமிக நான
ரகே. (அ)

(இ-ள) சித்திய அநித்தியங்கள்-சித்தியாநித்திய வஸ்துகளினி
டைய—நிண்ணயம் தெரிவிவேகம்-நிச்சயமானதன்மையை அறிய
ந்ரு விலவேகமும்—மத்திய இகபரங்கள்-மத்தியமான இகலோசபர
ல கங்களில்—வருபோகங்களில் நிர்வை-முறையேகமும் ஜ்ஞய
வருகின்ற (மாலை, சந்தனமுதலியனவும், அப்சரஸ்தி, அமுத
முதலியனவும், ஆகிய) போகங்களில் வீராகமும்—சரதி ஜ்ஞகூட
சபாநிசக்கசம்பத்தியும்—முத்தியை விருமபும இசை-மோட்சச்
சையடைய விருமபாநிற்கும் இச்சையும்—(ஆகிய) இந்நான்கே—சத

திமம் உரைக்கவேண்டுமெ-உண்மையாக (அதிகாரிக்குரியனவாகக்) கூற
தக்கக—சாதனம் என்று மொழிவா-சாதனமாமென்று சொல்லுவா
பெரியோர்—என்று.

“நீததியம்” = ஆன்மா. “அநீததியம்” = தேகாதிப்பிரபஞ்சம்.
“நீணையம்” = ஆன்மாநாசமினமையதும், கிரியையினமையதும்.
பிரபஞ்சம், நாசமுடையதும், கிரியையுடையதும் என னுநதனமை,
இவைகளினபகுத்தறிவு “விவேகம்” இக்லோகபரலோகங்களிலுள்ள
போகங்களில் அநிதததுக்காதி தோடதரிசனததால வாநநாசனமுததி
புரீஷங்களிற்போல அருவருப்புறறு ஆசைவிடுதே, “இகாமுததி
ராததபலபோக விராகம்” சமமுதலிய ஆறினபிராபதியே “சமாதி
சடசம்பததி” பிரமபிராபதியும், அனாததநிவிாததியும் மோடசததி
னசொருபமாகவின், இவற்றினகண்ணுளதாகும் இச்சை “முமுடசுத
துவம்”

சமமுதலிய ஆறையும் ஒருசாதனமாக எண்ணியிருப்பதால் சா
தனம் ஒன்பதல்லவென்பா, “நானகே” எனத்தேற்றங்கொடுத்தா
“சததியி னுரைக்க வேண்டுமெ” எனபது பாடமாயின், வைராக்கிய
முடி, சரீரவலியினளவு கூறவேண்டுமென்று பொருளுரைத்துக்
கொள்க சாதனநானகனுள்ளே முன்னாவிவேகத்தைச்சொன்ன
து, முன்னேவிவேகம் உளதாயிற்றான பின்னாவைராகியாதியுத
தரசாதனங்கள் உளவாம்; அஃதுளதாகாதேல, உததரசாதனங்களு
ள்வாகாவாகலின் என்க. (அ)

[சமாதிசடகங்களின் நாமமும், அவைகளின்
இலக்கணமுங்கூறல்]

சமநதம் விடல்ச கிததல சமாதானஞ் சிரத்தை யாரும்
சமமக்க் கரண தண்டந தமமபுறக் கரண தண்டம்
அமாதரு கருமம் பற்றா தறுத்தலே விடலென் றாகும்
மமாசெயுங்கரம் மாதி வரினடக் குதல் சகிததல். (க)

(இ-ள) சமமதமவிடலசகிததல் சமாதானம்சிரத்தை-சமம,
தமம், உபராமம், திதீட்சை, சமாதானம், சிரத்தை (யெனும் இவை)
—ஆறுஆம்-ஆறன் நாமமாம்—(இனிச்சமமுதலிய நானகன் இலக்க

3
ணம்) சமம-சமமாவது—அகக்கரண தண்டம்-அந்தக்கரணத்தைத் தண்டித்து (விடயங்களிலின்றுந்) தகைதலாம்—தமம-தமமாவது—புறக்கரண தண்டம-வாகியகரணங்களைத் தண்டித்துச் (சத்தாநிவிடயங்களிலின்றுந்) தகைதலாம்—அமாதரு கருமம் பற்றாது அறுத்தலே—(ஸ்திரீ, தனம், சாகியபிமானமுதலிய சாமக்கிரியோடு) பொருந்திய (சகல) கருமங்களையும் பரிசியாமறறியாகஞ்செய்தலே—விடல் என்று ஆகும்—உபராமமென்றுசொல்வதாம்—சகித்தல-திட்டசையாவது—மமர் செய்யும் காமம் ஆகி வரின்—மயக்கத்தைச்செய்யுங்காமமுதலியவை (பூருவவாசனையினால் அந்தக்கரணத்தில்) எழுமாயின—அடக்குதல—(விவேகத்தினால் அவற்றை விரியவிடாமல்) அடங்கச் செய்வதாம்—ஏ-று.

வெய்யில், சீதம், பசி, தாகமமுதலியவற்றைச்சபாவமாகச்சகித்தலை, “திதிட்சை” யென்றுங்கூறுவர். மமமர்என்றபாலது தொடைநோக்கி, “மமா” எனத்தொக்குகின்றது. (௧)

[சமாதானசிரத்தைகளின் இலக்கணம்.]

சிரவணப் பொருளைத் தானே சித்தஞ்சிங் திகரு மாறு சரதமா வைகரு மித்தைச் சமாதான மென்பர் மேலோர் பரமசற் குருநு லன்பு பற்றலே சிரத்தை யாகும் வரமிகு சமாதியாறு வகையின் சொற் பொருளி தாமே.(௧0)

(இ-ள்) சித்தம்-(விடயங்களிலின்றுந்தகையப்பட்ட சித்தமானது—சிரவணப்பொருளைத்தானே-(பெரியோர்களிடத்திற்) கேட்ட ஞானசாஸ்திரராத் தங்கனையே—சிந்திக்கும் ஆறு-(அதுபவத்திற்குவரச்) சிந்திகரும்படி—சரதமாவைக்கும் இத்தை-உள்ளபடிவைக்கும் இதனை—சமாதானம் எனபா மேலோர்-சமாதானமென்று சொல்லுவா பெரியோர்-பரம சற்குரு நால் அன்பு பற்றலே-உத்கிருஷ்டமான ஞானசாரியராலும்(ஞான)சாஸ்திரங்களாலும் (உபதேசிக்கப்பட்ட வாக்கியங்களில் இவை சத்தியமாமென்று)விசுவாசம் வைத்தலே—சிரத்தைஆகும்—வரம் மிகு-சிரிஷ்டமிக்க—சமாதியூறுவகையின்-சமமு

தலிய ஆறுவகைகளின—சொற்பொருள் இது ஆம்-மொழிப்பொருளி
வையேயாம்—எ-று

சமதமாதிசாதனமுடையவனே அதிகாரியென்றுசாஸ்திரங்கள்
ல ஆங்காங்கு எடுத்தவாணிக்கப்படுவதால், “வரமிகுசமதி” என்றும்,
வியதிலநின்றும்மீட்டமனைத்தூபோதும் விட்சேபமடையவிடா
மல என்னும் பொருடோன்ற, “சிரவணப பொருளைத் தானே” என
றுங்கூறினா. (க௦)

[சொல்லிப்போந்த சாதனங்களின் பயனை
விதிமுகத்தானும், எதிர்மறைமுகத்தானும் உண
ராததுகின்றா.]

சாகன மின்றி யொன்றைச் சாதிப்பா ருலகி லிலலை
ஆதலா ல்லந்த நான்கு மடைந்தவாக கறிவுண் டாகும்
நாதன் விவேகி யுள்ள நுழையாது நுழையு மாகிவ
பூதசன் மங்கள் கோடி புனிதனும் புருட னாமே. (க௧)

(இ-ள்) சாதனமஇன்றி-(எழுத்தாணி, மண்வெட்டிமுதலிய)சா
தனங்களிலலாமல—ஒன்றை- (எழுத்ததல், மண்வெட்டுதல் முதலிய
காரியங்களுள்) ஒருகாரியத்தை — சாதிப்பா - செய்துமுடிக்க வல
லோ—உலகில இலலை-உலகினகண் (ஒருவரும்) இலலை—ஆதலால்
இந்த நான்கும் அடைந்தவாக்கு-ஆகையால் விவேகம், விராகம், சம-
திசடசம்பத்தி, முமுட்சத்தவம் என்னும் இந்நான்குசாதனங்களையு
ட(அவதிபரியந்தம்)பெற்றோர்க்கே—அறிவு உண்டாகும் - பிரமானம்
வைக்கியஞானம்(பிரதிபந்த*மின்றி)உண்டாம்—நாதன் விவேகி உள
ளம் நுழையாது-புதியவிவேகியின் உளளமானது (ஞானவழியிற்)செ
ல்லாது—நுழையும் ஆகில-செல்லுமாயின—(அவன்) பூதசனமங்கள்
கோடி-கீழ்ப்போன அநந்தஜநநங்களில்—புனிதன் ஆம் புருடன ஆம்
(சுஷ்காமகாமங்களை அறுட்டித்துவந்ததால்) அந்தக்கரண சுத்தியையு
டையவனுட புருடனாகும்—எ-று.

நான்கும், என்னுமற்றும்மை, அவைகளிலொன்று குறையிலு
ம ஞானமபலியாதெனபதை விளக்கின்றது.

சநசங்கசகவாசத்தால் வெருகாலநதொடுததுச் சாதனங்கனைய
நுடடிதது வாராமையால, தீவிரவைராக்கியாதி சாதனங்களின நிச
சனமாநதரபுணனியத்தா லுண்டான மநததிஞஞாசையினற் குருவை
யடைநது ஞானங்கேட்கும் புதியவிவேகிக்கு, அவாதையயினுபதே
சிப்பினும், அவன் உள்ளமானது அவவுபதேசவழியிற்சென்று பிரப
ன்மவைக்கியஞானத்தைப் பிரதிபநதியினி அடையமாட்டாது என
பா, “நாதன விவேகி யுள்ள துழையாது” என்றா.

“இந்த நான்கு மடைநதவாக் கறிவுண்டாகும் நாதன விவேகி
யுள்ள துழையாது” என்பதற்கு, உ-ம-அத்துவிதவுணமை. “மேலாஞ
சதுட்ட சாதனங்கண் மேலி நிறைநத போக்குரைக்கின், மேலா மது
நா மெனத்திடமாய் விளங்கு மவையில் வாதவர்க்கு, மேலாம் பரமன
மானமழுவாய் விளங்கி யுடாததும் விளங்காது, மேலாஞ் சாத னங்க
ளவர மேவ வேண்டுஞ் சாதுசங்கம்” எ-ம, வாசிடம. “நியுக்குறு
போ கத்தாசை தீரநது புந்தி தெளிநதவுணப் போல்வாக்கே திகழ்த
தோன்றும்” எ-ம, வரும. மற்றும் வருவனவற்றற்காண்க. (௧௧)

[நீவிரமான வைராக்கியாதி சாதனநந்தரம்
அதிகாரியின செய்கையைக்கூறுகின்றா.]

இவனதி காரி யானே னிந்திரி யங்க ளாலும்
புனனதெய் வங்க ளாலும் பூதபௌ திகங்க ளாலும் [மபிப
தவனமூன் றடைநது வெயயிற் சகித்திடாப் புழுப்போல வெ
பவமறு ஞான தீரததம படிநதிடப பதறி னானே. (௧௨)

இவன் அதிகாரி ஆனே-இச்சாதன சதுட்டயசமப
னனனே (இந்நூல கேட்டற்குரிய) அதிகாரியாம்—இந்திரியங்களா
லும்-அததியான்மிகத்தினும—புனனதெய்வங்களாலும்-புனனத்தி
ற்குரிய தெய்வங்களினும—பூத பௌதிகங்களாலும்-பூதகாரியங்
களானும்—தவனம மூன்று அடைந்து-(உளதாகும்)தாபதிரயமெ
னனும் அககினியையடைந்து—வெயயில் சகித்திடாப் புழுப்போ
ல்-வெய்யிலின்(ரூபத்தைச்)சகிக்கமாட்டாத புழுவைப்போல—வெ
மபி-வாடி—பவம் அறும்-சமசார (தாபம்) ஒழிதற்கேதுவாகும்—ஞா

னதிரததம படிநதிட-சுவானம தீர்த்தத்தினகண்ணே மூழ்க—பதறி
ஞன்-விரைநதன்.—எ-று.

பிராமணாவருணம், பிரமசரியாதி ஆச்சிரமங்களுள்ளே, இவ
வருணததன், இவவாச்சிரமததன் இந்நூற்கு அதிகாரியென்னும் நிய
மமின்று, எவவருணததனாயினும், எவவாச்சிரமியாயினும் விவேகா
திகாநதனசமபணனனே அதிகாரியாமென்பதுதோன்ற, “இவனதிகா
ரியானே” எனறா. இது, இந்நூலின் அநதததில விரித்து உரை
ககப்படும.

(௩௩) வியாதி, பரிமுதலானவைகளால் உண்டாகுநதுக்கம், அ
ததியானமிகதுக்கம். இயக்க, இராக்கத, பிரேத, கிரகா
திகளானும், சீத, வாத, ஆதபங்களானும் உண்டாகாநிற்குந்
துக்கம், அதிதெய்வதுக்கம். சோர, வியாக்கிர, சர்ப்பாதி
களால் உண்டாகுநதுக்கம், அநிபூததுக்கம்.

இவவதிகாரி மந்தன், மத்திமன், உத்தமன் என்னும்மும்முவாக்கு
ம மேலான உத்தமோததமனாதலால், “வெய்யிற் சகித்திடாப் புழுப்
போல் வெம்பி” எனறார்.

அம்முவரோவெனின்? வெய்யினைத்தாரதமமியமாகச சகிக்கும்
எருமை, பறவைக்குஞ்சு, நீர்ப்பாம்புகள்போலத்தாரதமமியமாகச சகி
ப்பரென்க.

(௩௪) விவேகாதி நான்குசாதனங்களையும் ஏதுமாத்திரமாகவுடை
யவன் மந்தன். சொருபபரியந்தமுடையவன் மத்திமன்.
காரியபரியந்தமுடையவன் உத்தமன். அவதிபரியந்தமு
டையவன் உத்தமோத்தமன் என்றறிக. இதனை, அந்
வைதபோததீபிகையிற்காண்க.

ஆன்மாஞ்ஞானத்தினால் உண்டாகியதுக்கம் ஆன்மாஞ்ஞானததி
ஞலேயே நிவிாததியாவதால், “பவமறு ஞான தீர்த்தம்” என்றும்,
அததியநததுக்க நிவிாத்தியும், பிரதிபந்தரததமான ஆருடஞ்ஞானத்தி
ஞறறானே உண்டாகத்தக்கதாகவின, “படிநதிட” என்றும் கூறினா.

“பதறினான்” என்றது, சம்சாரதுக்கம் நமக்கு எதனால் வந்தது; எதனால் நிவிர்த்தியாம். இதன் நிவிர்த்தியுபாயத்தை உபதேசிக்கவல்லபெரியோர் யாவா? அவர் எவருனா; அவரை எவ்வாறடைவேமெனறடிக்கடி விசாரிப்பதையென்க.

“பதறினான்” என்றதற்கு, உ-ம்- அஞ்ஞாவதைப்பரணி. “தெருளுறுங்கலை பலவு ணாந்தொரு சிறித மமபிறவீ, வருளுறுங்குரு பரணி ருந்திட மறிய வென்றெழுமே” எனவரும். மற்றும் வருவனவற்றிற்காண்க. (கஉ)

[தீவிரசிஞ்ஞாசையினந்தரம் அதிகாரியின்
வியவகாரத்தைச்சொல்லுகிறார்.]

(உரு) ஆனபின் மனைவி மக்க ளர்த்தவே டணைகண் மூன்றில
கானவர் வலையிற் பட்டுக் கைதப்பி யோமி மான்போல
போனவன் வெறுவகை யோடே போகாத வண்ணஞ்
[சென்று
ஞானசற் குருவைக் கண்டு நன்றாக வணங்கி னானே.]

(இ-ள்) ஆனபின்-இவ்வாறான தீவிரசிஞ்ஞாசையி னந்தரம்
— மனைவி மக்கள் அர்த்த ஏடணைகள் மூன்றில - தாரம், புத்திரா, தனமென்னும் ஏடனாத்திரயங்களிலகின்றம்—கானவர் வலையிற் பட்டு-வேடாகளுடையவலையிலகப்பட்டு—கைதப்பி ஓடும் மான போல-(அவ்வலையைக்கிழித்துக்கொண்டு அவர்கள்) கையிலகப்படாமல ஓடாநிற்கும் மாணப்போல—போனவன்-(தறதது சற்குருவைத தேடிப்) போன அதிகாரியானவன்—வெறும் கையோடே போகாத வண்ணம்-வெறுவகையோடே போகாதபடி—சென்று-(கரதலத்திற பத்திரபுஷ்பபலாதிகனைக்கொண்டு) சென்று— ஞான சற்குருவைக் கண்டு-ஞானஞ்சாரியவரத்தரிசித்து--நன்றாக வணங்கினான்-(அவர்களுக்கு) சுந்தோஷமுண்டாகப்(பத்திரபுஷ்பாதிகளால் நிருவடியில அசுசிட துபபனமுறைவலம்வந்து) பணிந்தனன்.—எ-று.

ஏடணை=விருப்பம்; அது விரும்பப்படு பொருள்களுக்கு ஆகு பெயராயிற்று. “மான்போற் போனவன்” என்று மாண உவமான

மாகச்சொன்னது, இவ்வனந ஸூறந்தோனுக்குக் குமெபத்தின்கண மீ
டடெண்ணம எழாமையின என்க “ஞான சற்குரு” எனறது, ஆசா
ரியா இலக்கணம். “ஞானசற்குருவைக்கண்டு” எனறதால் சரியை,
சீரியை, யோகங்களை உபதேசிப்பவரும், உதரநித்தம் பொருளவி
ழைவான ஞானியென்று பெயரிட்டுக்கொண்டிருப்பவரும் ஆகிய அ
நாசரியைவிட்டென்பது, அருததாபத்தியாற்பெற்றும்.

“வணங்கினான்” எனறது, குருசேவை சேவையினாலேதான்
உபதேசருபமான திருஷ்டப்பலத்திற்கேதுவான சந்தோஷங்குருவுக்
குளதாகுமென்று அறிஞாகூறுவதால், “நனறாக” என்பதற்குச் சந
தோஷமுண்டாகவென்று பொருளுரைக்கப்பட்டது. இதற்குத்திரி
கரணத்தியாகவென்று பொருளகூறுவாரும் உளா.

குருசேவை, ஆததம், அங்கம், தானம், சற்பாவமஎன நான்கா
ம இவைகளை வேதாந்தகுடாமணியிற காண்க. விரிவாய் அறியவே
ண்டில, விசாரசாகரகிரந்தத்தின மூன்றாதரங்கத்திற கண்டாவ
துகேட்டாவது அறிக (கக)

[சேவையினா குருவைச சந்தோஷப்பித்துத
தனது குறையிரத்தல]

[தால
வணங்கியின் றழுது சொல்வான் மாயவாழ வெணுஞ்சோ கத
உணங்கினே னைய னேயென் னுள்ளமே குளிரும் வண்ணம்
பிணங்கிய கோச பாசப் பின்னலைச் சின்ன மாக்கி
இணங்கிய குருவே பென்னை கிரட்சித்தல் வேண்டுமென்றான்

(இ-ள்) வணங்கி நின்று அழுது சொல்வான்-பணிநது (எழுந
து இருகரங்கப்பி) நின்று இரங்கிவிண்ணப்பஞ்செய்வான் — மாய
வாழவு எனும் சோகத்தால் - பொய்யான (சமசார) வாழ்வெனனுந
துக்கத்தினால்—உணங்கினேன்—(யான் அநேககாலமாக) வாடினேன்
—என உள்ளம் குளிரும் வண்ணம்—என்னுடைய அந்தக்கரணம் தே
ளமாகும்படி—பிணங்கிய—(ஒன்றினுள் ஒன்றாக) நெருங்கிய—கோச
பாசப் பின்னலை- பஞ்சகோசங்களில் (யான் எனதுஎனஎழும்) அபி
மானருபமானபந்தத்தை—சின்னம் ஆக்கி-நாசமாக்கி— இணங்கிய

(துக்கிகளான என்போலிகளை இரட்சிக்கக்கருணையேதிருவுருவாகப்) பொருந்திய—ஐயனே குருவே- (எனது) பிதாவாகிய ஆசாரியரே— என்னை இரட்சித்தல வேண்டும் என்றான்- நாயேனைக்காததருளல் வேண்டுமென்று விண்ணப்பஞ் செய்தான்—எ-று.

சினன மாக்கி இரட்சித்தல வேண்டும் எனக்கூடுக.

உளளம, சமசாரவபிமானததினால் அடைநதுளளதுக்கம், அத னேடுசம்பந்தத்தாற்றனக்கு வந்ததாகலான, அது தேனமாகிறானுஞ் தேனமாகலாமென்னுங் கருததினால், “உளளமே குளிரும் வண்ணம்” என்றான். (கசு)

[குறையிரகத டேனுக்கு ஆசார்யாசெய்த அருளினை இனிகூறுகின்றாரா.]

(உசு) அன்னதன் சிசுவை யைய னுமையின் பறவை போல தன்னகம் கருதி கோக்கித் தடவிச்சச் சிதிரி ருத்தி[த உன்னது பிறவி மாற்று முபாயமொன் றுண்டு சொ ல்வேன் சொன்னது கேட்பா யாகிற் றொடர்பவந் தொலையு [மென்றான். (கரு)

(இ-ள்) அன்ன-அப்படிக்குறைகூறியிரகத—தன் சிசுவை-தன் து டேனை—ஐயன-குருவானவர்—ஆமை(போல)-ஆமையானது (க ரைக்கண னீன்றமுட்டையைத் தனதகத்திற்பாவிப்பது) போல—த ன் அகம் கருதி -(அஞ்ஞானம் ஒழிந்த அவன்தனது சிசுருபமாகும் படி) தமது திருவுள்ளத்திற்பாவித்தது—மீன்(போல)-மீனானது (தன து சிணையைப்பார்ப்பது)போல—கோக்கி- (அவனது சஞ்சிதவினைக ன்கெடுமபடி, அதுபூதியோடுகூடி விளங்காதிற்குத் தமது கிருபாவீட சனத்தால்) ஈட்சித்தது—பறவைபோல-பறவையானது (தனசிததின ன் முட்டையைத்தடவுவது)போல—தடவி-(முடிவான ஆன்மவிசா ரம் இவனுக்குதயமாருகவென) அஸ்தமஸ்தகசையோகஞ்செய்து— சந்திதி இருத்தி-எதிரே இருக்கவைத்து—உன்னது பிறவி மாற்றம்- உன்னதுசமசாரதுக்கத்தை ஒழிவிக்கும்—உபாயம் ஒன்று உண்டுஒரு

பாயம உளது—சொல்வேன்—(அதினைஉனக்கு) உபதேசிப்பேன—
சொன்னது கேட்பாய் ஆகிவ்—(யான) உபதேசிப்பதைத(தவறாமல்)
அறுஷ்டிப்பாயாகில் — தொடர் பவம்—(அநாதிகாலமாய் உன்னைத்)
தொடர்ந்துவந்துள்ள சம்சாரமானது—தொலையும் என்றான்—நிவிர்த்
திபாயவிடுமென்று அருளிச்செய்தார்—எ-று.

அன்னைதன சிசுவையெனவும் பாடமுளது.

“சொன்னது கேட்பாயாகில்” என்றது, அவனது இயற்கை
குணஞ் சோதித்ததற்பொருட்டெனக. (கரு)

[சீடன ஆசாரியாசெய்த ஆதரவினானும், உ
பாயமுபதேசிப்பேனெனறமையானும் தனது
காரியசித்தியாவதிற் சந்தேகமின்றென்றுகருதி
ஆநந்தமடைந்து விண்ணப்பஞ் செய்யத்தொட
ங்கல்.]

தொடர்பவந் தொலையு மென்று சொன்னதைக் கேட்டபோ
தடமடு மூழ்கி னுன்போற் சரீரமும் குளிர்நதுள் ளாறி [தே
அடருமன் பொழுது மாபோ லாநந்த பாஷ்பம் காட்டி
மடன்மலர்ப் பாத மீண்டும வணங்கிநின் றீது சொல்வான்.]

(இ-ள்) தொடர் பவம் தொலையும் என்று சொன்னதை—(அநாதி
காலமாய்த்)தொடர்ந்துவந்த ஐநநமானது நிவிர்ததியாய்விடுமென்று
(ஆசாரிய) ரருளியதை—கேட்டபோதே—கேட்ட அந்தக்கணமே—த
டமடு மூழ்கினான் போல்—(வெய்யிலாற்றடிக்கப்பட்டவாடி)விசாலமா
னமடுவிலேமூழ்கினவனைப்போல—உள் ஆறி—மனவெப்பந்தணிந்து—
சரீரமும் குளிர்ந்து—தேகமும் சிதனமாய்—அடரும அனபு—(உள்ளே)
நெருங்கிய அன்பானது—ஒழுஞ்மாபோல்—(ததும்பி வெளியே) ஒழு
ஞ்மாறுபோல—ஆநந்த பாஷ்பம் காட்டி—ஆநந்தக்கண்ணீர் விட்டு—
மடல் மலர்ப்பாதம்—இதழ்களையுடைய தாமரைப்பூப்போலந் திருவடி
யை—மீண்டும் வணங்கி நின்று—மீட்டும் பணிந்தெழுந்து (இருகரங்க
ளையுஞ் சிரமேற்கப்பி) நின்று—ஈதுசொல்வான்—இதனை விண்ணப்ப
ஞ்செய்வான்,—எ-று.

(கரு)

சொன்னது கேட்க மாட்டாத் தொண்டனா னானா சுவாமி
 நின்னது கருணை யாலே நீரெனையா லாமே
 உன்னது பிறவி மாறது முபாயமொன் றுண்டென் றீரே[ன்.
 இன்னதென் றதைநீர் காட்டி யீடேற்றல வேண்டி மென்றா

(இ-ள்) சொன்னது கேட்கமாட்டா - (தேவரீர) உபதேசிப்ப
 தைக கேட்டுத்தவறாமல அதுட்டிக்கமாட்டாத்—தொண்டன ஆன
 லும்-அடிமையாயினும் — சுவாமி நின்னது கருணையாலே-குருவே
 தேவரீரது கிருபையினாலே—நீர் எனனை-தேவரீர் அடியேனை—ஆள
 ல ஆம்-ஆளுதன்முறைமையாம்— உன்னது பிறவி மாறறும்-உனது
 ஐகந்தையொழிக்கும்—உபாயம் ஒன்று உண்டு எனதீரே-உபாயமா
 னது ஒன்றுளதெனறருளினீரே—இன்னது என்று-இப்படிப்பட்ட
 தென்று—அதை-அவ்வுபாயத்தை—நீர்காட்டி- தேவரீர் போதித்து
 —ஈடேற்றல் வேண்டுமெனறான்-(ஐகந்தகடத்தினின்றும்) கடை
 த்தேற்றலவேண்டு மென்று வின்னப்பஞ்செய்தான்—என்று.

உலகின்கண் னரசராயினோ, தமது ஆணைவழி செல்லாதோ
 ரைச்சதுர்வீதவுபாயங்களான் வசமாக்கித் தமது ஆணைவழி செலுத
 தியாளவதுபோல, நீர்சுவாமியாகலானும், அடியேன் உமது ஆளாக
 லானும், எவ்வாற்றானும் என்னையான்வது உமக்குக்கடமையேயாகலா
 ன யான்முகமன்சொல்லவேண்டுவது என்னை! என்பான், “சொன்ன
 து கேட்க மாட்டாத் தொண்டனா னானா சுவாமி நின்னது கருணை
 யாலே நீரெனையா லாமே” எனருள். (கௌ)

[பரீட்சையினால் சீடனது இயற்கைகுணஞ்சோதித்த ஆ
 சாரியார்பின் உபதேசிக்கத்தொடங்கல்.]

[ணின்

(உள)அடங்கிய விருத்தி யானென் றறிந்ததின் செறிந்த மண்

[போலத

குடம்பையும் புழுமூண் னுதுங் குளவியின் கொங்கை
 தொடங்கிய குருவு மான்ம சொரூபமே மருவ வேண்டி
 உடம்பினுட் சேவனைப்பார்த் துபதேச மோது வாரே.)

(இ-ள்) அடங்கிய விருத்தியான் என்று அறிந்தபின்—(ஆவன்

அகம்பாவ) விருத்தியொடுங்கின்வனென்று (சோதித்) தறிந்தபின்ன
 ா—செநிந்த மண்ணின குடம்பை உள்-நெருங்கிய மண்ணினாலாகிய
 கூட்டினுள்ளே (சோதித்தெடுத்துவந்து வைத்த) —புழுமுன-புழுவுக்
 குமுன்னே—ஊதும குளவியின கொள்கை போல—(அக்கீடநதன்னு
 ருவமாகும்படி) தொனிசெய்யும்பிரமரத்தினறன்மைபோல—தொட
 நகிய குருவும்—(உபதேசிக்க) ஆரம்பித்த குருவும்— ஆன்மசொருப
 மே மருவ வேண்டி— (அவன சாபாசவந்தக்கரணவுபகிதமான)தன்னு
 விசேடரூபத்தை(தாதானமியமாகப்)பொருந்தவேண்டி—உடம்பின
 உள்-அவனது தேகத்தினுள்ளே—சீவனைப்பார்த்து— (சாபாசவந்தக்க
 ரணவிசிடடனான)சீவனைப்பார்த்து—உபதேசம் ஒதுவா—உபதேசஞ்
 செய்வாராயினா.—எ.று.

குளவியானது புழுவைக்கொட்டிப்பார்த்து, மிகத்துடிப்பதையும்
 துடியாமறகிடப்பதையும் ஒழித்து, மத்திய துடிப்புடையதையெடுப்
 பதுபோல குருவும், “இயற்கைகருஞ்சோதித்து” எனனும் விதிப்
 படி சோதித்தே உபதேசிக்கபுருந்தமையின, “குளவியின் கொள
 கைபோல” என்றும், பந்தமுடையவன சீவனதலால், “சீவனைப்பா
 ர்த்து” என்றுவகறினா. (யஅ)

[சமசாரநிவிததியுபாயம் இனிஉபதேசிக்கத்தொடங்கி,
 அது வந்ததற்குக்காரணமும், அதற்கவதியுமுபதேசிக்கின
 றார்.]

வாராயென் மகனே தன்னை மறந்தவன பிறந்தி நனது
 தீராத சுழற்காற் றுற்ற செத்தைபோற் சுற்றிச் சுற்றிப்
 பேராத கால நேமிப் பிரமையிற் றிரிவன போதம்
 ஆராயுந் தன்னைத் தானென் றறியுமல் வளவுந் தானே. (கக)

(இ-ள.) வாராய் என்மகனே—தன்னைமறந்தவன்—(பிரத்தியகபி
 னனபரமான்மாவான) தன்னை (நான்யாரென்று விசாரித்) தறியாத
 வன—பிறந்து இறந்து—(சுரநரநிரியக்காதியோனிகளிற்) சரித்து மரித்
 து—தீராத சுழல் காற்று உற்ற செத்தைபோல்—நீங்காத சுழற்காற்றி
 லகப்பட்ட கிரணம்போல—சுற்றிச் சுற்றி—இகலோகத்தினின்று பர
 லோகத்திற்குப்போவதும், பரலோகத்தினின்றும் மீட்டிகலோகத்தி

ற்றலைமீழாக வீழ்வதுமாய—பேராத காலநேமிப் பிரமையில திரிபு
ன-ஒழியாத காலசக்கரமாகிய சுழற்சியிற் சுழலாநிற்பன — போதம
ஆராயும் தன்னை - ஞானநிருஷ்டியினால் (யானாரென்று) விசாரித்த
றியத்தக்க (பிரதிகியகானமா)வாகியதன்னை— தானஎன்று-பிரமமெ
ன்று—அறியும் அவவனவும-சாட்சாத்கரிகரும் பரியநதமும—எ-று.

தனதுசந்நிதியிற் கேட்டுக் கொண்டிருப்பவனை, “வாராயென ம
கனை” எனறது, யான உபதேசிகருமுபாயத்தை, தெத்தததையும்,
சிரவணத்தையும் சாவதானமாக்கிக்கொண்டு கேளென்றவனை யபிழு
கமாகியதெனக. நாள், மாதம், ஆண்டு, உகங்கனாகக்காலம் மீண்டு
மீண்டுறபவித்தலால், “நேமி” என்றும், படைப்பதும், படைத்தவை
யனைத்தையும் துடைப்பதுங் காலமாகலாற “பிறநதிறநதுகால கேமி
ப் பிரமையிற் நிரிவன்” என்றுங் கூறினா. இங்ஙனங் கூறியவாநறா
ன, ஆனமசாட்சாதகாரமுடையவன காலாதிறனவெனப்பது பெற
றும்

ஈண்டிதுவிவேகம்.

(சஎ) ஆபாசஞானவன தன்னையும், தனக்காதாரமும, தன்னிஜ
ருபமுமாகிய கூடஸதனையும் தனதுசொருபமாகக் கருதி
யுள்ள. யாண்டும ஆபாசனென்னும் சத்தத்திற்கு, அநத
க்கரண சகிதமாகவேஆபாசனைக்கொள்ளல்வேண்டு மென
க்கூறியிருத்தலின, தான் என்றும், சிவன என்றும், ஆன
மா என்றும், சாஸ்திரங்களில எங்கேவர்னும் அவைகட்கு
ஆபாசம், ஆசிரயம், அநிஷ்டானம் ஆகிய முனந்நையும்
பொருளாகக்கொள்ளல்வேண்டிய, அங்ஙனம் கொள்ளா
க்கால, பாகத்தியாகலட்சண விபாததமாம் இதனை, ண
சித்ததுணாக. (சக)

[இனியஉபாயம் உபதேசித்தல.]

தனனையுந் தனக்கா தாரத் தலைவனை யுங்கண டானேல்
பினையாத தலைவன் றானாயப் பிரமமாய்ப் பிறப்புத தீரவன
உன்னை நீ யநிரதா யாகி லுனகொரு கேமி மிலலை
என்னை நீ கேட்கை யாலே யீதுப தேசித தேனே. (உ௦)

(இ-ள்) தன்னையும்-(ஆபாசஞான)தனனையும்—தனக்கு -(ஆ

பாசனா) தனக்கு—ஆதாரதலைவனையும்—ஆதாரமாகியகூடஸ்தனை யும்—கண்டானேல்—ஒருவன்கண்டானாயின்—பின்னை—கண்டபின்— அத்தலைவன தானாய்—அக்கூடஸ்தன் தானாய்—பிரமம் ஆய்—கூடஸ்த னானதானே பிரம(மென்னு மதுபூகியுடையவ)னாய்—பிறப்புத்தா வன—ஜன்மத்தினின்றும் விடுபடுவன்—உன்னை நீ அறிந்தாய் ஆகில்—நீ இப்படி உனது நீஜரூபமான) கூடஸ்தனை (அகம்பிரமமென்று) அறிந்தாயாயின்—உனக்கு ஒருகேடும் இல்லை—உனக்குச் (சமசாரவனாததன்களுள்ளே) ஓரனாததமும் உனதாதவில்லை (நீ ஆநந்தக்கடல வடிவேயாவாய்)—என்னை நீ கேட்கையாலே—என்னை நீ (சரணடைந்து) கேட்டமையின—ஈது உபதேசித்தேன்—(அதிரகசியமான) இதனை உனக்குபதேசித்தேன்.—எ-று.

“என்னை நீ கேட்கையாலே யீதுப தேசித்தேன்” என்றது இது ஏனைய உபதேசமபோலச் சாதாரணமாக வுபதேசிக்கத்தக்கதன் மென்னும் அதனருமைதோன்றி கூறினதாம். பகவற்கீதையில், “நல்ல காதல்செய் நண்பனு மாயெனை, யல்ல நியாவு மறியலை யாதலாற், சொல்லன் மேயினன்” என்று ஸ்ரீ பகவானு மருளிச்செய்யப்பட்டிருக்கின்றது.

“தனனையும்” எனபதற்குக் கூடஸ்தனையும், என்று பொருள்கூறுவாருமுளா; அங்ஙனங்கூறின, கூடஸ்தனுக்கு ஆதாரம் பிரமமெனறுகொள்ளல்வேண்டும்; கொள்ளவே, கூடஸ்தன் ஆதேயமாம். இங்ஙனங் கூடஸ்தபிரமங்களை ஆதேயவாதாரமென்றதல், காரியகாரணமென்றதல், ஆரோபவநிஷ்டான மென்றதல் கூறுவது சம்பிரதாயப்பொருளன்றும்; இதனை, இப்படலத்தின் சுசு-ம்-செய்யுளில், “என்னிசவடி வினையான் காண நீகாட்டல வேண்டும்” என்னும் சீடன கடாவினாழை உய்த்துணர்க. (20)

[அருளிய உபதேசத்தினுற் சீடன அமையாது மீண்டும் வினாதல்.]

என்னைத்தான் சடனா வுள்ளத தெண்ணியோ சொன்னீ ரை தன்னைத்தா னறியா மாநதா தரணியி லெருவ ருண்டோ [யா பினைத்தா னவாக னெல்லாம பிறந்திறந் துழவி லானேவ் சின்னைத்தா னம்பி னேற்கு சின்னைய மருளு விரே. (உக)

(இ-ள்) ஐயா—எனது குருவே—என்னை—அடியேனை—சடனா—

மூடனாக—உள்ளத்து—திருவுளத்தின்கூண்—எண்ணியோ—கருதியோ—சொன்னீர்—(உன்னை நியந்தாயாகிதுணக்கொருகேயில்லையென்று) அருளினீர்—தன்னைத்தான அறியாமாந்தர்—தம்மைத்தாம் அறியாத மதுடா—தரணியில்—பூமண்டலத்தில்—ஒருவர் உண்டோ—யாரேனும் ஒருவர் உளரோ! (இலர்)—பின்னை அவர்கள் எல்லாம்—பிறந்துஇறந்து—ஐந்தித்தமரிதது—உழுவாவன் ஏன்—சுழலாகிற்பது எனனை?—நின்னை—தேவரீரையே—நம்பினேற்கு—(மாதா, பிதா, குரு, தெய்வமாக) விசுவசித்துள்ளவெனக்கு—நின்னயம் அருளுவீர்—அநரிச்சயத்தை (உன்னவர்) துபதேசிப்பீராக.—எ-று.

தான், என்பது மூன்றிடத்தும் அசைகிலு. “தன்னைத்தான அறியா மாந்தர்” என்றது, ஒருமையிற் பன்மைமயங்கிய வழுவமைதி.

சாதனசம்பன்னனாகக் குடும்பக்குற்றங்கண்டு ஏடனாதிரயத்தினின்றி றிங்கி எங்கெங்குந்தேடிவந்து மகேசனுக்கொப்பான உமமைச சரணடைந்த சுமதியானவெனனை இங்ஙனஞ்சொலவனமுறைமையாவென்பான், “என்னைத்தான சடனா வுள்ளத் தெண்ணியோ சொன்னையா” என்றும், “கரசர னுதி மட்டா நானிவனென்று காணுக, திரமது தானே மூன்றா மகங்கரஞ் செகததோக் கெவலா, முரியதம்” எனனும் அபிப்பிராயத்தினாலு, “தன்னைத்தான அறியா மாந்தா தரணியி லொருவ ருண்டோ” எனறுங்கூறினான். (உக)

[தேகான்மவிவேகியே தன்னைத்தான

அறிந்தவனெனவ்.]

இன்னது தேகக் தேகி பிவனென வுணாவான் யாவன் அன்னவன் தன்னைத் தானென் றறிந்தவ னாகு மென்றார் சொன்னபின் தேகி யாரித் துலமல் லாம லென்றான் பின்னது கேட்ட வையர் பீழையு நகையுங் கொண்டார் (உஉ)

(இ ள்) இன்னது தேகம்—(கடம்போல அறியப்படுவதான) இதேகம்—இவன் தேகி—(அறிபவனான) இவன்—(இதற்குவேருன) தேகி—என உணர்வான் யாவன்—என்றிவவாறு (செட்சடங்களைப்) பிரித்தறிபவன் யாவனோ!—அன்னவன்—அப்படிப்பட்ட விவேகியே—தன

னைத தான் என்று அறிந்தவன் ஆளும் என்றார்-தன்னைப் பிரமமென்ற நிறந்தவனென (ருசிரிய) ருனினார்—சொன்ன பின்—(இவ்வாறுசிரியா தன்னையறியும் கிர்ணயத்தை) அருனியபின்னர்—இத்தூலம் அல்லாமல்—இந்தத்தூலதேகமே தானல்லாமல்—தேகியார்*—வேறேதேகியாவன்? (கானேன், இருந்தாற்காணப்படாது! படாமையின், அவனிலலை) — என்றான்—என்று (சீடன்) கூறினான் — பின்-பின்னா—அது கேட்ட ஐயா-அதனைக்கேட்ட ஆசாரியர்—பீழையும் நகையும் கொண்டா-துன்பமும், மகிழ்வுங்கொண்டனர்.—எறு.

“தேகியாரித தூலமல்லாமல்” என்னும், இவ்வியவகாரத்திற்கேதுவே ஆவரணமாமென்க. தூக்கடகடஞ்சமாத்தையான அவிததையினால் நமதுபதேசத்தை இவன் அறியாமற்போயினான். வெறுமப்பொய்யான இவ்வவிததையினானோ! சகலபிராணிகளும் ஐந்தமரணரூபமான சமசாரசமுததிரத்தின்மூழ்கி வருந்தாநிற்கின்றனவெனத் தமது திருவுள்ளத்தினகண்ணேஎழும்இரக்கத்தைப் “பீழை” என்றும், இவ்வவிததியாநாசகமான அநேகசுருதி, புத்தி, அநுபவமதம்பால்இருத்தவின, ஓர் முருத்தகேரத்தில இதனைவிவரித்திதது இவனை ஆந்தக்கடலின்கட்டினைக்கப்பண்ணுவாம்: இதுநமக்கு ஓர் அருமையாவெனத் தமதுதிருவுள்ளத்திலெண்ணி மந்தகாசங்கொண்டருளியதை, “நகை” என்றுங்கூறினார். இதற்கு, வேறுபொருள் கூறவாருமுளா.

(2.2)

[சந்தேகவிபரீதங்களினிவிாததி சுருதி, புத்தி, அநுபவம எனமுமுன்றனுள், அநுபவத்தின்கண்ணதேயாகவின், தேகத்திற்குத் தானவேறென்பதவனுக்குத்தானே அநுபவமாரும்படிக்கு அவனைத்தானே வினாதல.]

தேகமல்லாமல் வேறே தேகியார் கானே னென்றாய்
மோகமால் கனவில் வந்து முனைத்தவனெவனீ சொல்லாய்[ய்
சோகமால் கனவு தோன்றாச் சுழுத்திகண் டவனார் சொல்லா
ஆகநீ நனவி லெண்ணு மறிவுதா னேது சொல்லாய. (உஉ)

(இ-ள்) தேகம் அல்லாமல்—(நான் மதுடனென்னும் அநுபவ

* தேகியாரித் தூலமல்லாமல் என்புழி, இருந்தாற்காண்படாதுபடாமையின் அவன் இல்லை என்னுத்தொடாமொழி எச்சமாய்கின்ற குறிப்புப்பொருளை வெளிப்படுத்தலாக் குறிப்பெச்சம்.

த்தாம்) நேகமே (தானெனபதற்குப் போருள்)ல்லாமல்—வேறே தே
 ி ஆர் கானேன என்றும் - அதற்கு அந்ரியமாகத் தேவியென்பவன
 யாவன் (இருந்தாம்) காணப்படாது (படாமையின், அவனில்லை) யெ
 னறுசொன்னாய்—(அங்ஙனமாமேல்)மோகம் ஆம் கனவில் வந்து—(ஆ
 ன்மாவென் றுனக்கபிமதமான தேகம் சேட்டையற்றுக்கிடக்கவும்)
 நித்திராமோகத்தாலுனதாருஞ் சொப்பனத்தின்கண்வநது—முனைத்த
 வன் எவன் நீ சொல்வாய்—தோற்றிச் (சத்தாதிவிடயங்களை) யறிபவ
 ன்யாவன்? நீசொல்லு—சோகம் ஆம் கனவு தோன்றா—[இஃதனறிச்
 சத்துருசாப்பாதினாற்) றன்பமுனதாரும் அச்சொப்பனமுந்தோன
 ருத—சுழுத்தி கண்டவன் ஆர் சொல்வாய் ஆக-சுழுத்தியின்கண
 னே (அஞ்ஞானத்தை)யறிந்தவன்யாவன்? சொல்லுவாய்—கனவில்
 என்னும் அறிவு தான ஏது நீ சொல்வாய்—(தாருவினாற்செய்த யா
 னையினுட்புகுந்து அதனையியக்காகிற்குமவன்போலச் சொப்பன, சு
 முத்திகளிற சேட்டையற்றுக்கிடந்த இத்தேகத்தைத்தரித்துவின்று
 அக்கினி, சந்திராதித்தியப் பிரகாசமொழிந்தபோதும்) சாக்கிரததிற்
 (சத்தாதிவிடயங்களை) யறியாநிற்கும் அறிவுதான்யாது? நீ சொல்
 லுதி.—ஏ-று.

தடந்தலட்சணங்கொண்டிவனம வினாவினரென்க.

(௩௧) சொப்பனாவத்தை, சுழுத்தியவத்தைகளின்வேறாய் இந்நி
 ரியங்கனாற்றோன்றும். ஞானத்திற்காதாரகாலம் யாது? அ
 து சாக்கிராவத்தை. இத்திரியங்கனாற்றோன்றவதல்லாத
 விடயகோசரமான அந்தக்கரணத்தின் அபரோட்சவிரு
 த்தியின் அவத்தை சொப்பனாவத்தை. சொப்பனததில
 ஞேயஞானங்கள் அந்தக்கரணத்தின்பரிணாமமாம். சுக
 கோசரமும், அவித்தியாகோசரமுமான சாட்சாத்ஞான
 த்தின் பரிணாமரூபவிருத்தியினவத்தையைச் சுழுத்தியெ
 னபா; சுழுத்தியில் அவித்தியாவிருத்தியின்கண் ஆருட
 மானசாட்சி, அவித்தையையும், சொரூபசுகத்தைபும பிர
 காசிப்பிக்கின்றது.

சுழுத்தியவத்தையிற் சுகாகார அவித்தியாகாரபரிணாமமாக எவ
 வஞ்ஞானக்கூறுண்டோ! அவவஞ்ஞானக்கூற்றில் அப்பருடனுடை

ய அந்தக்கரணம் விலீனமாகி நிற்கும். சாக்கிரகாலத்தில் அவவஞ்ஞானக்கூற்றின பரிணாமமாக அவவந்தக்கரணமுண்டாகின்றதாகலின், அஞ்ஞானவிருத்தியினால் அதுபவித்த சுகத்தினதுஸ்மிருதி சாக்கிரத்தினுண்டாகின்றது. உபாதானத்திற்கும், காரியத்திற்கும் பேதமின்மையினால் அதுபவஸ்மரணத்திற்கு விரோதமின்றெனறறிக.

[கூறு எனினும், அம்ஸமெனினுமொக்கும்.]

சாக்கிர, சொப்பனங்களிரண்டிலும் அந்தக்கரணவிருத்தியுண்டு சுழுத்தியிலோ! அஞ்ஞானவிருத்தியுண்டு; ஆகலின், அவத்தை மூன்றாம் விருத்தியின் அதீனமாம் சுகாதிஞ்ஞானகாலத்தையும், உதாசினகாலத்தையும் சாக்கிரத்தில அநதாடபாவமாகக்கூறுவர்; மரணம், மூர்ச்சை இவைகளைச்சிலா சாக்கிரத்திலும், சிலர் சுழுத்தியிலும் அடக்கிக்கூறுவர்.

[“அவத்தை” என்பது, காலத்துக்குப்பெயர்.] (2௩)

[சுவாமிகளுபதேசித்தவண்ணம், தேகத்திற்குத்தேகி அந்ரியமென்பது இவ்வதுபவத்தினால் எனக்கு ஒக்குமெனல்.]

நனவுகண் டதுநான் கண்ட நனவுள் நினைவு நீங்கிக்
கனவுகண் டதுஞ்சு முத்தி கண்டதும் வேறென் றேபோல்
தினமது பவிபப தொக்குந தெரியவு மில்லை சற்றே
மனதினி லுதிக்கும் பின்னே மறைக்கும் தருளுவிரே. (௨௪)

(இ-ள்) நனவு கண்டதும்-சாக்கிரத்திற்(நிரமான சத்தாதிலிடயங்களை) அறிந்ததும்-நான் கண்ட-யானறிந்த-நனவு உன் நினைவு நீங்கி-சாக்கிரத்திலுள்ள நினைவுகளொழிந்து-கனவு கண்டதும்-சொப்பனத்தின்கண்ணே(அஸ்நிரமான சத்தாதிலிடயங்களை) அறிந்ததும்-சுழுத்தி கண்டதும்-சுழுத்தியில்(மூலாஞ்ஞானவிருதி) அறிந்ததும்-வேறு ஒன்றேபோல் - (இத்தேகத்திற்கு) அந்ரியமானஒருதேகியே போல-தினம் அதுபவிப்பது ஒக்கும்-நாடோறும் (யான்) அதுபவிப்பது ஒவவும்-(ஆயின் அவ்வுதுபவத்திலிருத்தியெனின்?) தெரியவுமில்லை-(அஃதுள்ளபடி சார்வகாலமுந்) தோற்றவில்லை-சற்று மனதினில் உதிக்கும் பின்னே மறைக்கும்-இமைப்போது (சுவாமிகளுப

தேசத்தினுண்ணுண்டாகிய, விவேகத்தில் விளங்குகின்றது; பின்னர் (இமைநேரத்தில் இருனாக அஞ்ஞானமானது) மறைக்கின்றது—அஃது அருளுவீர்-அது (அவ்வனம் மறைபடாமற் சார்வகாலமும் அபரோட்சமாகும்படியானஉபாயம்) உபதேசிப்பீராக—எ-று.

[“மனது” என்றது விவேகத்தை.]

“சற்றே மனநினி லுதிக்கும பின்னே மறைக்கும” எனறதற்கு, உ-ம். வாசிட்டம். “இம்மொழிகளா விமைப்போ திருநாட்டின் விமைப்போது வெணியாகு மிவவாறாதி, மைம்முதிலா லற்பமாய் வெயயிற தேதம் வந்துவந்து போகின்ற மழைநாளொத்தேன்” எ-ம், “இத்தவடி வாமைனக்கோ ரேதுகானே னிடர்மனத்தா ருவினவிதையா மகங்காரத்தை, புத்தும்வகை யறிதிலே னுந்த லுந்த வோடிவரு மதனா லுன் னுடைந்தேன்” எ-ம், வரும். மற்றும் வருவனவறாற்காண்க.()

[இனி, விசேடமாகஉபதேசிக்கத்தொடங்கல்.]

தாலத்தின் மரங்கள் காட்டித் தனிப்பிறை காட்டுவார் போல் ஆலத்தி னுடுக்கள் காட்டி யருந்ததி காட்டு வார்போல் தூலத்தை முன்பு காட்டிச் சூக்கும சொருப மான மூலத்தைப் பின்பு காட்ட முனிவரர் தொடங்கி னாரே.(உரு)

(இ-ள்) தாலத்தின் மரங்கள் காட்டி-பூமியின்கண்ணுள்ளவிருட்சங்களின் (சாகைதனியைமுன்னே) காட்டி—தனிப் பிறை காட்டுவார் போல்-(பின்னே) மூன்றும்பிறையைக்காட்டுபவரைப்போலவும்—ஆலத்தின் உடுக்கள் காட்டி-ஆகாயத்தின்கண்ணே (வசிட்டாமுதலியதுவ) நட்சத்திரங்களை முன்னேகாட்டி—அருந்ததி காட்டுவார் போல்-(ருட்சமமான) அருந்ததிநட்சத்திரத்தைப்(பின்னே) காட்டுபவரைப்போலவும்—தூலத்தை முன்பு காட்டி-தூலமான சகிவபரங்களை முன்னே தரிசிப்பித்து—சூக்கும சொருபம் ஆன மூலத்தை-ருட்சமருபமான சகத்காரணப்பிரமத்தை—பின்பு காட்ட-பின்னே தரிசிப்பிக்க—முனிவரர் - (மன்னலேருள்ளிரேஷ்டரான) ஆசாரியா—தொடங்கினார்-ஆரம்பித்தனர்.—எ-று.

“தாலத்தின் மரங்கள் காட்டித் தனிப்பிறை காட்டல்” சாகாநட்சிரவியாயம், “ஆலத்தி னுடுக்கள் காட்டி யருந்ததி காட்டல்” தூலாருந்ததி வியாயம்,

“ஆலம்” = பெருமை; அது சூனவாகுபெயராய் ஆகாயத்தை யுணர்த்திற்று. (26)

[பந்தமோட்சங்களுக்கு முறையேகாரணங்களாகிய அத்தியாரோபபவாதங்களுள், அத்தியாரோபங்கூறத்தொடங்கல்.]

அத்தியா ரோப மென்று மபவாத மென்றுஞ் சொல்லும் உத்தியாற் பந்தம விடென் றுரைக்கும்வே தாந்த மெல்லாம மிததையா மாரோ பத்தாற் பந்தமா மபவாதத்தான் முத்தியா மிவ்வி ரண்டின் முத்தியா ரோபங்கேனாய். (27)

(இ-ள்) வெளி.

“மிததை” என்றபதத்தை, ஆரோபத்திற்குவிசேடணமாகக்கொள்ளில், சத்தியின்கண் அத்தியஸ்தமான இரஜதத்தையும், ஊஷரூபியில அத்தியஸ்தமான சலததையும் சத்தியமென்றுகூறுஞ் சத்தியாதிவாதத்தை மறுத்தனவொன்றும், பந்தத்திற்கு விசேடணமாகக் கொள்ளிற சித்தாந்தத்தில அத்தியாசசாமக்கிரிகள்கடாமையின், பந்தமமிததையன்று: சத்தியமாம்; ஆகலின், தனக்குறுதிலேண்டின் நித்தியாதிகருமங்கள் செய்யற்பாலதேயாமென்னும் ஏகபவிகவாதத்தை மறுத்தனொன்றுங்கொள்க.

(ச-0) அத்தியாசசாமக்கிரியாவன, அதிஷ்டாணம் சாமான்யரு பத்தால்ஞாதத்துவமும், விசேடருபத்தால் அஞ்ஞாதத்துவமும், வஸ்துஞானஜநியசம்ஸ்காரமும், பிரமாதருதோடமும், பிரமாணதோடமும், பிரமேயதோடமுமாம் என்க. விஸ்தாரபயத்தால் இவைகளை இங்குவிரித்திலேம் அஞ்ஞாணையுளதேல், விசாரசாகரகிரந்தத்திலிரண்டாந்தரங் கத்திற் கண்டுகொள்க.

அகங்காராதிகளும், அவைகளின் ஞானங்களும் பந்தமாம் அவைகளின் அத்தியந்தரிவிர்த்தியே முத்தியாம்.

“பந்தத் துருவங் கேட்டுணரில் பரவீட் றுவு மேல்வெளியாம” எனவாசிட்டத்திற்கூறியிருப்பதால், “முத்தியாரோபங்கேனாய்” எனக்கூறிஞர்.

பந்தமுத்தி இலக்கணம், வாசிட்டமததில், “இந்தச் சகநீ நானமுத
லா மிவைமெய் யெனறல் பந்தமதா, மந்தக் கருத்து நிற்பனவு மரி
தா முத்தி” எ-ம், “துன்றுவா தனையே பந்தந் தொல்லவீ டதனைத்
தோதல்” எ-ம், “நன மான வகங்காரப் பிராந்தி யன்றோ விடர்பந்த,
மான வீடா வதுமடமை யந்த காரங் கெடலன்றோ” எ-ம், மற்றங்
கூறியிருப்பனகொண்டுங் காண்க. (௨௬)

(௨௭) [அத்தியாரோபத்தின் பரியாயநாமங்களோடு திருஷ்டாந
தத்தில் அதன் இலக்கணங்கூறல்.]

ஆரோப மததி யாசன் கற்பனை யாவ வெல்லாம் [வ்
ஒரோபாவத் துவினில் வேறே யோரோர்வத் துவினை யோராத
நாருமீ பணியாய்த் தோன்ற னரனாகித் தறியிற் றோன்றல்
நீருதி கானற் றோன்ற னிறநதலம் வெளியிற் றோன்றல். (1)

(இ-ள) ஆரோபம் அத்தியாசம் கற்பனை—ஆவ எல்லாம்—ஆவ
னவனைத்தும்—ஓர் ஓர் வத்துவினில்—ஒவ்வொருவத்துவினிடத்து—
வேறே ஓாஓ வத்துவினை ஓர்தல—அநநியமான ஒவ்வொருவத்துவை
உணாதலாம்—(அது) நார் ண்டு பணி ஆய்த தோன்றல் - (சர்ப்பமின
மையிடமான) இரச்சுவின்கட் சாப்பமுனதாதித்தோற்றுதலும்—தறி
யில் நரன் ஆகித் தோன்றல்—(புருடனின்மையிடமான) தானுவினக
ட் புருடனுனாகித்தோற்றுதலும்—கானல் ண்டு நீ தோன்றல்—(2
ரின்மையிடமான) கானலிடத்துச் சலமுனதாதித் தோற்றுதலும்—
வெளியில் நிறம் தலம் தோன்றல்—(நிறத்தலங்களினமையிடமான)—ஆ
காசத்திலே நீலவர்ணமும்(கொப்பகாகவிததாற்போலுள்ள) இடமும்
உனதாதித்தோற்றுதலும் (பிறவுமாம்).—எ-று.

“பணியாய்” என்றதால், அர்த்தாத்தியாசமும், “தோன்றல்” எ
ன்றதால், ஞானாத்தியாசமும்பெற்றும்.

இனமையெனினும், அபாவமெனினும் ஒக்கும். தோன்றலெ
னினும், அவபாசமெனினும் ஒக்கும்.

“ஒரோர்வத் துவினை வேறேயோரோர்வத் துவென வோர்தல்”
எனவும் பாடமுனது; அங்ஙனம் பொருள்கொள்ளில், நியாயவை
சேடிமதாதுசாரியரானசிந்தாமணிகாசர்க்குடம்பாடான அந்நியதாக்
கியாதிஐ என்கும். வேதாந்தசித்தாந்தத்தில் அகீர்வசனீயக்கியாதியே

ஐ கியாதி—ஞானம், அல்லது வாததை.

உடம்பாடாகவின், அது பாடமன்று; ஏட்டிலெழுதினவர்களுடைய புத்திதோஷத்தாற் பிறழ்ந்ததேயாம்.

“நாளுடு பணிமையோர்த னரன்மைதா னுவினோர் தல்பேய்த், தேருடு நீமையோர்த நெறியுநீ விமைவிண்ணோர்தல்” என்றும் பாடமுளது.

திருஷ்டாந்தஞானமின்றித்தாஷ்டாந்தஞானமுதியாதாதலால், திருஷ்டாந்தத்தைத்தானே நன்றாகவிரித்து விசாரிப்பது ஆவசியகமாமாகவின், அதனைவிரிக்குதும்.

இரச்சுசர்ப்பம், சுத்திரஜதமுதலிய பிர(ஹி)மஸ்தலததில், சதகியாதி, அசதகியாதி, ஆத்மக்கியாதி, அநநியதாக்கியாதி, அக்கியாதி எனவைநதும் தங்கேட்கப்படுகின்றன: வைணவர் முதலியோர், சதகியாதிவாதிகள். சூனியவாதி, அசதகியாதிவாதி. நியாயவைசேடிகா, அநநியதாக்கியாதிவாதிகள். சாங்கியபிரபாகரா, அக்கியாதிவாதிகளாம்.

(சு2) இவாகளுள், க-வது—சத்தியாதிவாதிகள், சுத்தியினுடைய அவயவங்களோடு இரஜதத்தினவயவமும் எப்போதுமிருக்கின்றதெனவும், சுத்தியினவயவம் சத்தியமாவதுபோல, இரஜதாவயவமுஞ் சத்தியம்; மித்தையன்றெனவும், தோடத்தோடுகூடிய நேத்திரசம்பந்தத்தால் சித்தாந்தத்தில் அவித்தையின் பரிணாமமாக அகிரவசனீயரஜதம் உண்டாவதுபோலத் தோடத்தோடுகூடிய நேத்திரசம்பந்தத்தால் இரஜதாவயவங்களினின்று சத்தியரஜதமும் உண்டாகின்றதெனவும், சித்தாந்தத்தில், அதிஷ்டானஞானத்தால் அகிரவசனீயரஜதநிவீர்த்தியாவதுபோலச் சுத்திஞானத்தால் சத்தியரஜதமும் தனதவயவத்திற்கும்குமாமெனவுங்கூறுவர்; அது கிராகரிக்கத்தக்கது. யாதினுவெனின்? சுத்திரஜத திருஷ்டாந்தத்தினால், பிரபஞ்சம் மித்தையென்னும் அறுமிதியுண்டாகின்றது. ‘சத்தியாதிவாதத்தில் சுத்தியில் ரஜதஞ்சத்தியமாம்; ஆகவே, அதைத்திருஷ்டாந்தமாகவைத்துப் பிரபஞ்சத்தில் மித்தியாத்வசத்திபெறுவது கூடாதாதலாலென்க; இன்னும், இந்தப்பட்டசத்திற் பிரப

லதோடங்கள் அநேகமுள்ள; அவை சத்திஞானதிற்குப்பின் சத்தியில காலத்திரயத்திலும் இரஜதமே இல்லையெனன்று, சத்தியினிடத்துத் திரைகாலிகரஜதாபாவப் பிரதிபுண்டாபின்றது; [பிரதி=ஞானம்.] சித்தாந்தத்தில் அநிவசனீயரஜதமோ! மத்தியகாலதிலமாத்திரம் உண்டிவியாவகாரிகரஜதாபாவம் திரைகாலிகமாக இருக்கின்றது. சத்யாதிவாதிமதத்தில் வியாவகாரிகரஜதம் உண்டாருஙகாலையில் வியாவகாரிகரஜதாபாவங் கூடாது; ஆகவின், திரைகாலிகரஜதாபாவப்பிரதிபிஞ்ஞல வியாவகாரிகரஜதஞ்சொல்லுகை விருததமாம்; அன்றியும், அநிவசனீயரஜதத்தின் உற்பத்தியில் பிரசித்தரஜதத்தின சாமக்கிரிவேண்டியவில்லை. தோஷசகித அவிததையினால் அதனது உற்பத்திகூடும் வியாவகாரிகரஜதத்தின உற்பத்தி பிரசித்தரஜதத்தின் சாமக்கிரியினறிக்கூடாது. சத்தியின்கண்ணே இரஜதத்தின் பிரசித்த சாமக்கிரியில்லை; ஆகலால், சத்தியரஜத உற்பத்தி சத்தியில் உளதாமெனக்கூடாது. சத்தியின்கண் இரஜதாவயவம் உண்டு; அதுவே சத்தியரஜதத்தின் சாமக்கிரியாம் எனின்? அது உற்பூதரூபமா? அது உற்பூதரூபமா? உற்பூதரூபமெனின்? இரஜதத்தினுற்பத்திக்கு முன்னரே அதுபிரத்தியட்சமாதல்வேண்டும். அது உற்பூதரூபமெனின்? இரஜதமும், அதுஉற்பூதரூபமுடையதாம்; ஆகவே, அவவிரஜதம் பிரத்தியட்சமாகாது.

அன்றியும், ஓரிர்ச்சவின்கட்பத்துப்புருடர்க்கு வெவவேறாக ஒருவனுக்குத்தண்டம், ஒருவனுக்குமாலு, ஒருவனுக்குச்சாப்பம், ஒருவனுக்குச்சலத்தின்றாரை என இப்படி பிர(ஐ)மம் உண்டாகிறது; அங்கே தண்டமுதலிய பதார்த்தங்களின் அவயவங்கள் சொற்பரக்க தேசத்திலுண்டெனல்கூடாது. என்னை? மூர்த்தத்திரவியங்கள் ஸ்தானத்தைத் தகையுமாதலால் என்க. சித்தாந்தத்தில், அநிவசனீயங்களாகத் தண்டமுதலியவை உண்டாகின்றனவாகலான, வியாவகாரிகதேசத்தை அவைதகையாவாம். சத்தியாதிவாதிபு, தண்டமுதலியவற்றில் ஸ்தானத்தைத்தகையது முதலிய பயனை ஒப்பாவிடின், தண்டமுதலியவற்றைச் சத்தியமென்றுகூறுதல் விருததமும், சிஷ்பலமுமாம்; தண்டமுதலியவை தோற்றரவுமாத்திரந்தான்; அங்கி

யமானகாரியம் அவைகளால் நன்தாகாதென்னின்? அப்போது அநி
ாவசனியவாதமே சித்தமாம்.

பிர(ஹ்ரி) மஸ்தலத்தில சத்பதார்த்தஉற்பத்தி ஒப்பிடி, அக்கி
னியோடுகூடிய ஊஷரயூமியில் சலப்பிரம(ஹ்ரி)ம உண்டாமாயின
அங்கே அச்சலத்தால் அவவக்கினி சாந்தமாதல்வேண்டும பஞ்சின
மீதுவைத்த குன்றிமணிக்கொத்தில் அக்கினிப்பிரம(ஹ்ரி)ம் உண்டா
மாயின் அங்கே பஞ்சானது எரிதல்வேண்டும: தோடத்தோடுகூடிய
காரணத்தினில்கின்றம உண்டானபதார்த்தம் அந்நியனுக்குத் தோற
றமாட்டாது: யாதொருவனுடைய தோடத்தினு லுண்டாயிருக்கிற
தோ! அவனுக்கே தோற்றநிற்கும தோடத்தின்காரியமான சலத்தி
னாலும், அக்கினியினாலும் நனைத்தலும், தகித்தலும் உளவாகாவென்
னில்? அப்போது அவைகளைச்சத்தியமென்றுசொல்லுதல் கேவலம்
நகைத்தற்கே ஏதுவாகுமல்லது வேறில்லை; அதனால், சதையாதிவாதி
களினவார்த்தை யுத்தியில்லாதவார்த்தையென அந்தப்பட்டசம நிராக
ரிக்கதக்கதேயாம்.

(சக) உ-வது—ருண்யவாதிகள், இரச்சவினிடத்துச்சர்ப்பம அத
தியநதம் அசத்தாம்; அப்படியே அந்நியதேசத்திலும் அத்
தியந்தம் அசத்தாம்; இப்படி அத்தியந்தம் அசத்தாகிய ச
ர்ப்பம்இரச்சவினிடத்துத்தோன்றுகின்றதென்பர்.

(சச) உ-வது—ஷுணிக விஞ்ஞானவாதிகள், பழுதையினிடத
தும், அப்படியே அந்நியதேசத்தும் புத்திக்குப்புறம்பே ஓரி
டத்தும் சாப்பமானது இல்லை: சகலபதார்த்தங்களும் புத்
தியிலும் வேறாகஇல்லை. சகலபதார்த்தங்களின் ஆகாரத்
தையும் புத்தியே தரிக்கின்றது; அந்தப்புத்தியும் ஷுணிக
விஞ்ஞானரூபம். ஷுணத்தில் நாசமும், ஷுணத்தில் உற்ப
த்தியும் அடையாநின்ற விஞ்ஞானமே சர்ப்பரூபமாகத்
தோன்றுகின்றதென்பர்.

(சடு) ச-வது — நியாயவைசேடிகர், புற்றுமுதலிய ஸ்தானங்
ளில் யதார்த்தமாகிய சர்ப்பமுள்ளது; அது நேத்திரத்தினுற்
காணப்பட்டிருக்கின்றது. நேத்திரத்திலுள்ள தோடபல
த்தால் எதிரே சமீபத்தில் இரச்சதேசத்திற்குள்ளுகின்ற

து. யதார்த்தசர்ப்பத்திற்கும், நேத்நிரத்திற்கும் மத்தியி
ல் பித்தியாபிய அந்தராயகங்கள் இருப்பினும் தோடசகித
நேத்நிரத்தால் அதுகாணப்படுகின்றதென்பார்.

ஷே—சிந்தாமணிகாரர், தேர்ட்சகிதநேத்நிரத்தினால் புற்றினிட
த்துள்ள சர்ப்பஞானம் உண்டாமாயின், மத்தியிலுள்ள ஏனையபதா
ந்தஞானங்களும் உண்டாதல்வேண்டும்; ஆதலால், பித்தியாபி அந்த
ராயசகித வத்துவின்ஞானம் நேத்நிரத்தால் உண்டாகாது. பிண்ண
யோ? தோடசகிதநேத்நிரத்தினால் இரச்சவானது நிகரூபமாகத்தோ
னாமல், சாப்பரூபமாகத்தோனானாகின்றது; இப்படி ஒன்றுமற்றொ
ன்றாகத்தோன்றாநிற்பதே அந்நியதாக்கியாதிவென்பர்.

(சுக) ஞ-வது—அக்கியாதிவாபியா, அசத்தானது தோன்றுமாயி
ன வந்தியாபுத்திர, சசநிருங்கங்களுந் தோன்றவேண்டும்;
அங்ஙனத்தோன்றாமையின், அசத்தியாதி அசங்கதம். கூ
ணிகவிஞ்ஞானத்தின் ஆகாரமே சர்ப்பாதிக்களாமாயின்,
கூணிகமாத்நிரத்தால் அதிககாலத தோற்றரவுகூடாது;
ஆதலால், ஆத்மக்கியாதிபும அசங்கதம். அந்நியதாக்கியா
தியின் பிரதமரீதி சிந்தாமணிமதத்தால் தூஷிக்கப்பட்ட
துபோலவே சிந்தாமணிமதரீதியினாகுறும் அந்நியதாக்
கியாதிமதமும் அசங்கதமாம். எதனவெனின்? ஞேயவது
சாரமாகவே ஞானமுண்டாகின்றது. ஞேயம் இரச்ச, அ
தில் சர்ப்பஞானங்குறுதல் அத்தியந்தவிருததமாமாதலி
ன் எனமறுத்து, எங்கே இரச்சவினகட் சாப்பப்பிரம
(ஹ்ரி)முண்டாமோ! அங்கே இரச்சவினுடனே நேத்நிரத
திற்குத்தன்விருதநிவழியாகச்சம்பந்த முண்டாய் அவவி
ரச்சவினிடத்து இதுவென்னும்ரூபமாகச்சாமான்ய ஞான
முட, சாப்பத்தின் ஸ்மிருதியும் உண்டாகின்றன; அவவி
ரணமில் இதுவென்னுங்கூறு இரச்சவின் சாமான்யப்பிரத
நியட்சஞானம். சர்ப்பமென்பது ஸ்மிருதிரூப ஞானம்
ஆதலான், இது சர்ப்பமென்புழி, இரண்டுஞானமுண்டாய்,
அப்படியுண்டாதற்குப் பிரமாதாவின்கட் பயதோடமும்,
பிரமாணத்தின்கட் டியிரதோடமுமே காரணமாம். அவ

அந்தராயமமறைப்புக்குக்காரணம்.

ற்றினவலியால புருடனுக்கு இதுவென்பது இரச்சவின் சாமானியப்பிரததியட்சஞானமென்றும், சாப்பென்பது பூருவங்கண்டசாப்பத்தின் ஸ்மிருதிஞானமென்றும் விவேகம உண்டாகவில்லை; இவ்விருவகை ஞானத்தின் அவிவேகமே பிர(ஐ)மமென்பர்.

சத்தியாதியும், அக்கியாதிவாதியால் மறுக்கப்பட்ட அசத்தியாதி, ஆத்மக்கியாதி, அநநியதாக்கியாதிகளும் ஆகிய நான்குமதங்களும் யுத்திகளைமாவதால் எப்படி அசங்கதமென்று தள்ளப்பட்டனவோ! அப்படியே அக்கியாதிமதமும் அசங்கதமாம்.

(சுஎ) எதனாலெனின? இது சாப்பென்னும் ஞானத்தில் முன்னே, இதுவென்னுங்கூறு இரச்சவின் சாமானியப்பிரததியட்சஞானமாம். சாப்பென்னுங்கூறு பூர்வங்கண்டசாப்பத்தின் ஸ்மரணஞானமாம் என்பது அக்கியாதிவாதிகளமதம், அங்கே பூர்வங்கண்டசாப்பத்தின் ஸ்மரணமே ஒப்பி எதிலோ இரச்சகதேசத்தில் சாப்பஞானம் ஒப்பாவிடில எதிலோகிடக்கும் இரச்சவிலிநின்றும் புருடனுக்குப்பயமுண்டாகித் திருமபிஷ்டவேண்டுவதில்லை எதிலோகண்ட இரசகதேசத்திலேயே சாப்பஞானம் உண்டாகின்றதாதலால் அது பூருவங்கண்ட சாப்பத்தின் ஸ்மிருதியல்ல; அன்றியும், இரசகவின் விசேடரூபயதாத்தஞானம் உண்டானதனபின்னா எனக்கு இரசகவினிடத்துச்சாப்பஞானம் மிதையாக உண்டாயிற்றென்னும் பாதகமானது உண்டாகின்றது; இப்பாதத்தினாலும் இரசகவினிடத்துச் சாப்பஞானம் உண்டாகின்றதேயல்லாமற் பூருவங்கண்ட சாப்பத்தின் ஸ்மிருதியுண்டாகவில்லை. இது சாப்பென்புழி, ஞானமொன்றே தோன்றுகின்றது. இரண்டில்லை. ஏககாலத்தில் அந்தக்கரணத்தினின்று ஸ்மிருதிருபமும், பிரததியட்சரூபமும் ஆகிய இரண்டு ஞானமுளவாகா; ஆதலால் அக்கியாதிமதமும் அத்தியந்தமசங்கதமாம் என்க.

பாதமஃ நித்தையென்னும் நிச்சயம். (ஸ்யாய:) எனுமவடமொழி தற்பவமாய், பாதம் எனவரும். ஏனையவிடங்களிலும் இதுவேபொருள்.

இம்மதங்களின் பிரதிபாதனமும், கண்டனமும் விவரணம், ஸ்
வாராஜ்ய சித்தியாகிய கிரந்தங்களிலும், விருத்திப்பிரபாகரகிரந்த
துய காண்க.

(௫-௮) இனிச்சித்தாந்தமாயே அநிர்வசனீயக்யோதியின் கொள
கைகூறுதும்.

அந்தக்கரணத்தினவிருத்திநேத்திராதிஇந்திரிமிவாயிலாகப்பறம
போகதுவிடயசமானாகாரத்தையடையும்போதுஅதனாவ்விடயத்தின
ஆவரணம் பங்கமாம்; ஆகவே,அவவிடயந்தோன்றுகிற்கும. அங்கே
பிரகாசசகாயமும் வேண்மே; இன்றேற்பதார்த்தங்கடோற்றுவாப
ஆதலால் எங்கேஇரச்சுவில்சாப்பப்பிரமமுண்டு அங்கேமுதகூறியவா
றுஅந்தக்கரணத்தின் விருத்தி நேத்திரோந்திரியவாயிலாகப்புறமபோக
துஇரசகவோமேசம்பந்தமாயினும், தியிராதிதோடப் பிரதிபந்தமிருக்கி
ல விருத்தியினசொருபம இரச்சுவின் சமானாகாரமாகாது; அஃதங்ங
னமாகாதபோதுஇரச்சுவின்ஆவரணமபங்கமாகாது. இவ்வாறு ஆவ
ரணபங்கநிமித்தம் விருத்திசம்பந்தமுளதேனும், எப்போது இரச்சுவி
ன ஆவரணம் பங்கமாகவில்லையோ! அப்போது இரச்சுச்சேதனத்தான
ள அவிததையினிடத்து கேதாபமுண்டாய்அவவவிததை சர்ப்பாகார
பரிணாமத்தையடையும். [கேதாபம=காரியாபிமுகாவஸ்தை.]

அவவவித்தையின்காரியமாகிய சர்ப்பம் சத்தெனின்? இரச்சு
ஞானததாற்பாதமாகாது; பாதமாகவின் சத்தன்று. அசத்தெனின்?
வந்தியாபுத்திரன்போலத தோற்றரவாகாது; ஆகவின் அசத்துமன
று மற்றெத்தன்மையதோவெனின்? சதசதவிலட்சணஅநிர்வசனீயத்
தன்மையதாம்.

இங்ஙனம், சர்ப்பமானது அவிததையினபரிணாமாவதுபோல
அதன ஞானரூப விருத்தியும் அவித்தையின் பரிணாமமே அந்தக்
கரணத்தின் பரிணாமமன்றும். என்னை? இரச்சுஞானததால சர்ப்ப
ம் பாதமாகின்றதுபோல அதன்ஞானமும் பாதமாகின்றது. அந்த
க்கரணத்தின்பரிணாமமாயின் அதுபாதமாகாது. ஆதலால்சர்ப்பஞா
னமும் சர்ப்பம்போல அவித்தையின காரியமாய்ச சதசதவிலட்சண
அநிர்வசனீயத்தன்மையதேயாம்.

இவ்வுனம் சாப்பமும், அச்சுசேதனத்துள்ளவலிதையின்ட்ரினா
மேயாயினும், இரசசுபுகிதசேதனத்துள்ள தமோருணப்பிரதானவ
லிததைக்கூற்றினபரினமம் சாப்பமும், சாட்சிசேதனத்துள்ளவலி
ததையின சததுவகுணப்பரினமம் விருத்திஞானமுமாம்.

எச்சமயத்தில் இரச்சுசேதனத்துள்ளவலிததை சாப்பாக்கா
னாமாமோ! அச்சமயத்திலேயே சாட்சியாகிரிதமானவலிததை
ஞகாரபரினமமாம். எனனை? இரசசுசேதனவாகிரிதமானவலிததை
யிடத்தது யாதொருசேஷபரிமித்தமுளதோ! அந்நிதித்ததினாலேயே
சாட்சியாகிரிதவலிததைக்கூற்றினிடத்தும் சேஷபம : எததல்
னக

இவ்வுனங்கூறியவாற்றால் சாப்பத்திற்கும், அதன்ஞானத்தி
ரும் அலிததை உபாதானகாரணமும், இரச்சுவின அப்பிரதிநி
ல இரச்சுவவச்சின்னசேதனவாகிரிதமான வலிததையினகண்ணு
தாருமசேஷபம, நிமித்தகாரணமு ஆம்.

இவ்வாறு பிரம(ஹ்ரி)ஸ்தலத்தில சாப்பாதி விடயங்களும, அ
வநின்ஞானங்களும் கூடவேண்டிய இரச்சுவதிஅதிபு
ஞானத்தற கூடவே இன்னமாம்.

இவ்வாற்றால், சாப்பமுதலிய பிரம(ஹ்ரி)த்தில புறவலிததைக்
கூறு சாப்பமுதலியவிடயங்களுக்கும், சாட்சியாகிரிதமான அகவலி
ததைக்கூறுஅவவிடயஞானரூபவிருத்திகட்கும் உபாதானகாரணமெ
னப்பமெ. சொப்பனத்தினிடத்துச சாட்சியாகிரிதமானவலிததை
யின தமோருணக்கூறு விடயரூபபரினமததையும், சததுவகுணக்கூ
று ஞானரூபபரினமததையும் அடைகின்றமையின, சொப்பனத்தில
அகவலிததையே விடயத்திற்கும், ஞானத்திற்கும் உபாதானகாரண
மாம்; இவ்வாற்றால், வாகியமான இரச்சுசாப்பாதிக்கூறு, ஆத்தம
சொப்பனபதாரததங்களும் சாட்சிபாகியமெனறுசொல்லப்படும். அ
லித்தியாவிருத்தியினவாயிலாக யாதொன்றைச்சாட்சியானது பிரக
சிப்பிக்கமுமோ? அது சாட்சிபாகியமாம். இரச்சுவாதிகளில அந்நி
னியமான சாப்பாதிக்கூறும், அவைகளின ஞானங்களும் பிரம(ஹ்ரி)
மென்றும், அததியாசமெனறுஞ்சொல்லப்படும். அந்தப்பிர(ஹ்ரி)
மம் அலிததையின் பரினமமும், சேதனத்தின விவாதமுமாம்.

(௨௩) உபாதானகாரணத்திற்குச் சமானகபாவமுடையதாயும், அந்நியதாசொருபமாயுமுள்ளது பரிணாமம். அதிஷ்டானத்தினும் விபரீதகபாவமுடையதாயும், அந்நியதாசொருபமாயுமுள்ளது விவர்த்தம். உபாதானகாரணமான அவிததையெப்படி அநிவசனீயமோ! அப்படியே இரச்சகாப்பமுடைய, அதனஞானமும் அநிவசனீயமாவதால், அவிததைக்குச் சமானகபாவமுடையன. அந்நியதாசொருபமென்பது அவிததையினும் வேறுபிரகாரமான ஆகாரம்; அப்படியே இரச்சகவவச்சின்னவதிஷ்டானசேதனம் சதருபம் சம்பபமும் அதனஞானமும் சத்தினும் விலட்சணமாவதால் விபரீதகபாவமுடையனவாய் அந்நியதாசொருபமென்பது சேதனத்தினும் வேறுபிரகாரமான ஆகாரம்.

(௨௪) மிதநியாசர்ப்பத்தின் அதிஷ்டானம் இரச்சவுபகிதசேதனமாம் இரச்சகவல்ல. என்ன? சாப்பததைப்போல இரச்சகவுமகற்பிதம்; கற்பிதவதது அந்நியகற்பிதத்திற்கு அதிஷ்டானமாதல்கூடாது. ஆதலால், இரச்சவுபகிதசேதனமே அதிஷ்டானமாம் இரச்சகவல்ல.

இரச்சகவிசிட்டத்தை அதிஷ்டானமென்றுசொல்லோமாயின, இரச்சகவுட, சேதனமும்ஆகியஇரண்டும் அதிஷ்டானமாம்; ஆகவே, இரச்சகபாகத்தில் அதிஷ்டானத்தனமை பாதிக்கப்பட்டிருத்தலின், இரச்சவுபகிதசேதனமே அதிஷ்டானமாம் இரச்சகவிசிட்டசேதனம் அதிஷ்டானமன்று.

அப்படியே சர்ப்பஞானத்திற்குச் சாட்சிசேதனம் அதிஷ்டானமாம்; இவ்வாற்றால், பிரம்(ஸ்)ஸதலத்திலு, விடயத்திற்கும் அதனஞானத்திற்கும் உபாதிபேதத்தால் அதிஷ்டானமபின்னமாம்; ஒன்றன்று, விசேடரூபமாக இரச்சகவினது அப்பிரதிதி அவிததையில் சேதனவியலாக இரண்டினஉற்பத்தியினும் கிமித்தமாவதுபோல இரச்சஞானமும் இரண்டனநிவர்த்தியினும் கிமித்தமாம்.

(௨௫) சங்கை—மிதநியாவஸ்துவிற்கு யாது? அதிஷ்டானமோ! அவவதிஷ்டானஞானத்தினால் மிதநியாவஸ்து கிவித்தநியாமென்பது அதவைதவாதத்தின சித்தாந்தம்; இங்கே மி

ததியாசாப்பதிற்கு அடிஷ்டானம் இரசகவனனும். இரச
சவுபகித சேதனமாம் என்றுகூறினமையின, இரசக்ஞா
னத்தால சாப்பநிவித்திகுமொற்றவனையெனின்?

(62) உததரம்—இரசக்ஞாதிஜடபதார்த்தங்களின்ஞானம் அந்ந
க்கரணத்தின விருத்திருபமாகண்டாகுமேல அங்கே ஆ
வரணபங்கம் விருத்தியின் பிரயோசனமாம். அவ்வாவர
ணம் அஞ்ஞானத்தினது சத்தியாகலான, ஆவரணம் ஜட
த்தின்ஆசிரிதமன்று. ஜடத்திற்கு அடிஷ்டானசேதனத்தி
ன ஆசிரிதமாம். ஆகலான, இரசக்வின சமானாகாரமா
ன அந்நக்கரணத்தினவிருத்தியினால் இரசகவவச்சின்ன
சேதனத்தின ஆவரணமேபங்கமாம். விருத்தியினகண
னுள்ளசிதாபாசனல் இரசசமாத்திரம் பிரகாசிக்கும். சே
தனபாகம் சுயம்பிரகாசமாவதால் அதன்கண் ஆபாசனுக்
கு உபயோகயில்லை; இவ்வாற்றால், சிதாபாசனோடுகூடின
அந்நக்கரணவிருத்திருபமாகியஞானத்திலுள்ள விருத்தி
பாகத்திற்கு ஆவரணபங்கரூபபயன் சேதனத்திலும், சிதா
பாசபாகத்திற்குப் பிரகாசரூபபயன் இரசக்வினமஉள்ள
ன. ஆதலால், சாபாசவிருத்திஞானத்திற்குக் கேவலம்
சடமாகியஇரசக விடயமன்று. பின்னையோவெனின்?
அடிஷ்டானசேதனத்தோடுகூட இரசக்ஞானது சாபாசவி
ருத்திக்குவிடயமாம்; இக்காரணத்தால், சித்தாந்தகிரந்தங்
களில அந்நக்கரணத்தினினறுஞ்சநியாநிற்கும்விருத்திஞா
னங்கண்முழுதும் பிரமத்தை விடயம்பண்ணுகின்றனவெ
ன்று கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

இவ்வாறு இரசக்ஞானத்தால் நிராவரணமாய்ச் சர்ப்பத்திற்கதி
ஷ்டானமாகிய இரசக்வினவச்சின்னசேதனமும், தனது பிரகாசத்
தால விளங்குவதால் இரசக்வின ஞானமே சர்ப்பத்தினிஷ்டான
ஞானமாகவின் சர்ப்பநிவிர்த்திகுமும்.

(63) சங்கை—இங்ஙனம், சர்ப்பநிவிர்த்தி இரசக்ஞானத்தாற்
கூடுமேல், கூடுக. சாப்பஞானத்திற்குகதிஷ்டானமாகிய
சாட்சிசேதனம் அஞ்ஞாதமாயிருத்தலின், சர்ப்பஞானநி
விர்த்திகுமொறு எங்ஙனையெனின்?

(7.2) உத்தரம்—விடயத்தின் ஆதினமாக ஞானமுளதாகவின, விடயத்தினபாவத்தால்சாப்பஞானந்தானேநிவிர்த்தியாம். கற்பிதநிவிாததி அதிஷ்டானஞானமின்றி உளதாகாதென்று ப்ருப சங்கத்திற்குறுதும்.

(7.3) நிவிாததி இருவகைத்தாம்; ஒன்று அத்தியந்தநிவிாததி மற்றொன்று காரணத்தில லயரூபமானநிவிாததி. சகலகற்பிதவஸ்துக்களின் காரணமும் அதிஷ்டானவாசிரிதமான அஞ்ஞானம்; அவவஞ்ஞானத்தோடுகூடக்காரியங்களினி விாததி அதிஷ்டானஞானத்தினாலேயேயுளதாம். காரணத்தினகண லயரூபமான நிவிாத்தி அதிஷ்டானஞானத்தினாலன்றியும் சுழுததியிலும், பிரளயத்திலும் சாம்பத்தங்கட்குமுளவாம். அங்கே, சாவபதார்த்தங்களினது லயத்தில போகப்பிரதமான காமங்களினபாவம் நிமித்தமாகவிருப்பதுபோல, அதிஷ்டானஞானமின்றியே சாப்பஞானம் லயமாயிடத்துச் சாப்பஞானத்திற்குவிடயமான சர்ப்பத்தினபாவம் சாப்பஞானலயத்தில் நிமித்தமாகவுளது, இவ்வாறு சர்ப்பநிவிாத்தி இரச்சஞானத்தாலும், சாப்பஞானத்தினதுலயம் அதன்விடயமான சாப்பத்தினபாவத்தாலும் உளவாம்.

(7.4) அல்லது, சர்ப்பமும், அதனது ஞானமுமாகிய இரண்டனநிவிர்த்தியும் இரச்சஞானத்தாறறனேயுளவாம். என்ன? எப்போது இரச்சவின பிரததியட்சஞானமுளதாமோ! அப்போது அநதக்கரணத்தினவிருத்தி நேதநிவாயிலாகப்புறம்போனது இரச்சதேசத்தையடைநது இரச்சவிற்குச்சமானமாகிய ஆகாரமாமாதலால், இரச்சவின் பிரததியட்சசமயத்தில் விருத்திஉபகிதசேதனமும், இரச்சுபகிதசேதனமும் பேதமின்றி ஏகமாம்; இதற்கேதுகூறுதாம். சேதனத்திற்கு உபாதிபேதததாலன்றிச்சொருபததால் யாண்டும்பேதமில்லை. விருத்திஉபகிதசேதனம், இரச்சுஉபகிதசேதனங்களின் பேதகவுபாதி விருத்தியும், இரச்சுவுமாம்; அவவிருத்தியும் இரச்சுவும வெவவேறுதேசத்தி

கைவல்லிய நவரீதம்.

ருக்கில அப்போது உபரீதியுடையசேதனங்கட்ப்பேதமு ன்ரு இரண்டுபாதியும் ஓரிடத்திருக்கில் அப்போது உப சித்சேதனங்கட்குப்பேதமின்று. இவ்வார்த்தை வேதா நத பரிபாஷாதிகிரந்தங்களிற்குறியிருக்கின்றது. இவ்வா றறால், இரசசுவீன பிரததியுடசஞானசமயததில இரசச வுபகிதசேதனமும், விருத்திஉபகிதசேதனமும் ஏகமாய அந்தக்கரணத்திலும், அதனவிருத்தியிலும் உள்ள அலை களின பிரகாசகமான சேதனமாதிரம சாட்சியெனப்படு தலின, இரசஞானசமயததில இரசவுபகித சேதனத் தோடு அபின்னமான சாட்சியும், அவவிரச்சஞானத் து றுணை பாநமாவதால் கற்பிதசாப்பஞான நிவித்திகுடு

(௨௭) அனறியும், சாட்சியானது தான் அஞ்ஞாதாயின திய ப டிஞானம் அசகாட்சியினறப்பொருந்தாது. ஆதலால், சா வதிரிபுடிகளினஞானத்திலும் சாட்சிஞானம் அவுசியப்ரு க்கின்றது; அச்சாட்சிஞானத்தால் சாப்பஞானநிவித்தி கூடும. சாப்பத்திற்கும், அதனஞானத்திற்கும் அபிஷ்டா னம் வெவவேறுகககூறினமையின், இவ்வளவுசங்க சமாதானங்களுண்டாயின.

(௨௮) இனி சாப்பத்திற்கும், அதன் ஞானத்திற்கும் அபிஷ்டா னம் ஒன்றே எனனுமபடசங்கூறுதும். வாகியமான ஓர் ர சசசேதனத்தைச் சாப்பத்திற்கும், அதன் ஞானத்திற்கும் அதிஷ்டானமெனனல்கூடாது. எதனெலனில? எத்து னைஞானமுளவாகாநின்றனவோ! அததுணையும், பி.ப. தா அல்லது சாட்சியினுசிரிதமாம், வாகியமான இ சச சேதனவாசிரிதமாக ஞானங்கூடாது; அப்படிச சாப்பத்தி ற்கும், ஞானத்திற்கும் அபிஷ்டானமாக அந்தக்கரணவு பகிதசாட்சிசேதனத்தையொப்பினால் சரீரத்தினுள்ளே அ நதக்கரணதேசத்தில் சரீரப்பந்தோனறவேண்டும். இரசச தேசத்திற் சரீரப்ந தோனறவேண்டுவதில்லை. அகததே உதியாநின்றசரீரப்பத்தின்குற்றம் புறத்தே மாயையின வ லியானுனதாமெனவொப்பினால் ஆத்மக்கியாநிமதம் கித்தி யாம். ஆகலின, இரசவுபகிதசேதனம் ஞானத்திற்கு

ஷ்டானமாதலும், அந்தக்கரணவுபகிதசேதனம் அநிஷ்டாதி
நிகதிஷ்டானமாதலாகுடாது.

இவ்வாற்றால், சர்ப்பத்திற்கும், அதன ஞானத்திற்கும் அநிஷ்ட
டானமஒன்றெனகைப்பொருநதாதேனும், நேத்திரேகநிரியவாயிலாக
புறம்போந்து இரசவின்சமீபமடைந்த இதுவெனும்ஆகாரமான அ
ந்தக்கரணத்தின் விருத்தியுபகிதசேதனத்தின் ஆசிரிதமாயுள்ள வவித்
தையின தமோருணக்கூறு சாப்பாகாரபரிணாமமும், சததுவருணக்கூ
று ஞானாகாரபரிணாமமும். ஆதலால் விருத்தியுபகிதசேதனவாசி
தம் அனவவிததை சர்ப்பத்திற்கும் அதன ஞானத்திற்கும் பொது
தம் உபாயம். விருத்தியுபகிதசேதனம் அநிஷ்டானமாய். விருத்தி
இரசசேதநிறபுறம்பே நேத்திரவாயிலாகப்பேருதிருத்தலால் விரு
த்தியுபகிதசேதனமும் புறம்பே உளது. இக்காரணத்தால், சர்ப்புத்
திறகாசிரயமாதல்கூடும். அந்தக்கரணத்தினதுசொருபம் எவ்வளவு
ளதே! சாட்சியினதுசொருபமும் அவ்வளவேயுளது. சரீரத்தினகத
தேயுள்ள அந்தக்கரணமே விருத்திருபபரிணாமமடைதலின், விருத்
தியுபகிதசேதனம் சாட்சியாம்; ஆகவே, அது ஞானத்திறகாசிரயமா
தலாகுடும்.

எப்போது இரசவின்து சாட்சாதகாரமாமோ! அப்போது இ
ரசசேதனம், விருத்திசேதனம் எனும் இரண்டும் ஏகமாம். ஆதலால்
இரசவின்ஞானத்தால் சர்ப்பநிலிந்தியும் அதன ஞானநிலிந்தியு
கூடும்.

இரசவில பத்துப்பருட்கருச் சாபபம், தண்டமுதலிய பத
வப்பதார்த்தங்கள் வெவ்வேறுகத்தோன்றுக; அல்லது சகலார்க்கும்
சர்ப்பம் ஒன்றேதோன்றுக; அங்கே எவனுக்குஇரசவின்சாட்சாத
காரமாமோ! அவனுக்கு அவனதுவிருத்திசேதனத்திற்கற்பிதமாகிய
அத்தியாசம் நிலிந்தியாகிறது மற்றவனுக்கு இல்லை. ஆதலால், வி
ருத்திசேதனமே கற்பிதத்திற்கு அநிஷ்டானம். இரசக்முதலிய வி
டயவுபகிதசேதனம் அல்ல. இரசக்வுபகிதசேதனத்தைச் சர்ப்பத்
ண்டாதிக்கு அநிஷ்டானமாக ஒப்பினால் பததுப்பருடாகட்டுத்
தோன்றாதிக்கும் பததுப்பதார்த்தங்களும் ஒவ்வொருவனுக்குத்தோன
றவேண்டும். நமதுதொள்ளையால், எவனுடையவிருத்திசேதனத்தில

எப்போத்தங்கற்பிதமோ! அஃதநனுக்கே தோன்றும்; அநநியனுக் குஇல்லை. இவவாற்றால், வாகியசர்ப்பாநிகட்கும், அவைகளின ஞாநங்கட்கும் விருதநிபகிதசாட்சியே அதிஷ்டானம் சொப்பன பதாபதங்கட்கும், அவைகளின் ஞானங்கட்கும் அந்தக்கரண வுபகி, சாட்சியே அதிஷ்டானம்.

இவவாறு சதசத்தினவிலட்சணமான அநிர்வசனீயவவிததையி னபரிணாமமாகிய அநிர்வசனீயசாப்பாநிகள் அநிர்வசனீயக்கியாதி எ னபபமே,

(௩௩) சங்கை—சதசத்தின் விலட்சணம் அநிர்வசனீயமென்னல் கூடாது. யாதினாலெனின? யாது சத்திற்குவிலட்சண மோ! அஃதசததாம்; ஆகவே, சததிற்குவிலட்சணம் அசததவலவென்றுசொல்லுதல் அசங்கதமாகலின் எ னின?

உததரம்—சொருபரகிதத்தைச் சதவிலட்சணமென்றும், வித்தி யமான சொருபத்தை அசத்விலட்சணமென்றுஞ்சொல்லில் ஓரபதா ததத்திலே சொருபரகிததியம், சொருபசாகித்தியம் எனனும் இ ணமெப்பொருந்தாது; ஆகலின், சதசத்விலட்சணத்திற்குப்பொருள் அநங்னமன்று.

(௩௪) மற்றெங்ஙனமெனின்? காலத்திரயத்திலும் யாதொன்றிற் கு நாசயிலலையோ! அது சத்து; யாதொன்றுபாதமாமோ! அது சத்விலட்சணம். சசசிருங்கம்வநதியாபுத்திரன்போ லச்சொருபயில்லது அசத்து; அதனின்விலட்சணம் சொ ருபமுடையதாம்; இவ்வாற்றால், பாதயோக்கியசொருபமு டையது சதசதவிலட்சணசத்தத்திற்குப்பொருளாம்; சத விலட்சணசத்தத்திற்குப்பாதயோக்கியமென்றுபொருள்; சொருபமுடையதுஎன்னும் இவ்வளவுசத்தத்திற்கு அசத விலட்சணமென்றுபொருள்; ஆகலின், சதசதவிலட்சண ம் அநிர்வசனீயமெனனல் அசங்கதமாகாமைகாண்க.

இவ்வாற்றால், எங்கேபிரம(ஸ்ரீ)ஞானமுண்டு! அங்கே அந்
வசனீயபதார்த்தங்கண்முழுதும் உற்பத்தியாகின்றன. அந்நியசாஸ
நிரங்களில இரஜதத்தின் உற்பத்தி ஒப்பவிலலை. சத்தியாதிவாதி உ
ருவர் ஒப்பினா; அவர்மத்ததிலும் அநிர்வசனீயக்கியாதிவிலட்சண
மாம்.

(௧௧) இனி அதநியாசவிலக்கணம்.

தனதபாவாதிகரணத்திற்றனதவபாசம் அதநியாசமாம். ப்ர
மாதநிகமாகவும், வியாவகாரிகமாகவும் இரஜதாபாவத்தின் அதிக
ணமான சத்தியில இரஜதமும், அதன ஞானமும் அநிர்வசனீயமாகத்
தோன்றுகின்றமையின், இவ்வத்தியாசவிலக்கணம் பொருந்துமாறு
காண்க.

அல்லது, அதிஷ்டானத்திலும் விஷமசத்தையுடையதினவபா
சம் அதநியாசமாம்: அந்நியசாஸ்திரகாரர்ஒப்பியிருக்கும் அதநியாச
விலக்கணமனைத்திலும், பாபியகாரர் அருளிச்செய்திருக்கும் இவ்வ
த்தியாசவிலக்கணம் அசாதாரணமாம்.

வியாகரணீதியால், அதநியாசவவபாசபதங்கட்கு விடயமும்,
ஞானமும் வாச்சியமாம். ஆகலின், அர்த்தத்தியாச, ஞானத்தியா
சபேதத்தால் அதநியாசம்இருவகைதது; அவற்றுள், அர்த்தத்தியா
சம் அநேகப்பிரகாரமாம். ஓரிடத்தில், கேவலம் சம்பந்தமாதநிரம
அதநியாசமாம். ஓரிடத்தில் சம்பந்தவிசிஷ்ட சம்பந்திஅதநியாச
மாம். ஓரிடத்தில் கேவலம் தருமம்அதநியாசமாம். ஓரிடத்தில் த
ருமவிசிஷ்டதருமிஅதநியாசமாம். ஓரிடத்தில் அந்நியோக்கியாதநி
யாசமாம். ஓரிடத்தில் அந்நியதராதநியாசமாம். இவ்வந்நியதராத
நியாசமும் இருவகைதது. ஒன்று ஆத்மாவில் அநாத்மாதநியாசம
மற்றொன்று அநாத்மாவில் ஆத்மாதநியாசமாம்; முறையே இவ்
வைச்சொருபாதநியாசம், சம்சர்க்காதநியாசமெனப். யாதொரு பதா
ர்த்தத்தின்சொருபம் அநிர்வசனீயமாகத்தோன்றுமோ! அதைச்சொ
ருபாதநியாசமெனப்; அது இப்பியில்வெள்ளிபோல, இவ்வாறு,
ஆத்மாவில் அகங்காரமுதலிய அநாத்மாக்கள் சொருபாதநியாசமாம்.

யாதொருபதார்த்தத்தினிசைநுபம் வியாவகாரிகமாகத்தான! பாரமாததிகமாகத்தானமுனபேயிருக்க அதனது சம்பந்தம் பிறிதொன்றனிடத்து அநிவசனீயமாகத்தோன்றுமோ! அது சமசாக்காதியா சமெனபா, அஃதெவவாறோவெனின்? முகத்துக்கும், கண்ணாடிக்கும் யாதொருசம்பந்தமுமின்றிய இரண்டும் வியாவகாரிகமாகவேருகக் கண்ணாடியில முகத்தினசம்பந்தநதோற்றுக்கின்றதால் அதில அநிவசனீயமாக முகத்தினசம்பந்தமுண்டாயிருப்பது.

அப்படியே சிவப்புநிறமுடையது புடவையென்னுநதோற்றமல்ல, சிவப்புநிறமுடையபதார்த்தத்தின் தாதாத்மியசம்பந்தம் புடவையிலுண்டாயிருக்கின்றது. சிவப்புநிறமுடையது ருசம்பாதிரவியமாகவின, சிவப்புநிறத்தின் தாதாத்மியம் ருசம்பாதிரவியத்திலுண்டு புடவையில்இல்லை. சிவப்புநிறமுடைய ருசம்பாதிரவியமும, புடவையும் வியாவகாரிகம் ருசம்பாதிரவியத்திலுள்ள சிவப்புநிறத்தின் தாதாத்மியசம்பந்தம் அநிவசனீயமாகப்புடவையிலுண்டாயிருப்பதும், அப்படியே சிவப்புப்பழக்கென்னுநதோற்றவால் புஷ்பத்திலிருக்கும் சிவப்புநிறத்தினதாதாத்மியசம்பந்தம் அஃதில்லாதபாடிக்கதில அநிவசனீயமாகவுண்டாயிருப்பதுங்காண்க.

இவ்வாறு, அநேகவிடங்களில சம்பந்திகள்வியாவகாரிகமாகஇருக்க அவைகளின்சம்பந்தங்களும், சம்பந்தஞானங்களும் அநிவசனீயமாகவுண்டாகின்றன.

ஆதமத்தனமை சேதனத்தின்கண்ணுண்டு; அது அகங்காரத்திற்றோனறுகின்றதால் ஆதமசேனத்தின்தாதாத்மியசம்பந்தம் அநிவசனீயமாகவகங்காரத்திலுண்டாயிருக்கின்றது; ஆதலால், சேதனபகற்பிதமன்று மறறியாதுகற்பிதமெனின்? அகங்காரத்தில சேதனத்தின்தாதாத்மியசம்பந்தங்கற்பிதமாம்.

இவ்வாறு, எங்கேபாரமார்த்திகபதார்த்தமில்லாதிருந்து தேற்றவாமோ! அங்கேவியாவகாரிகபதார்த்தத்தில பாரமாததிகபதார்த்தத்தின் சம்பந்தமும், சம்பந்தஞானமும் அநிவசனீயமாகவேயுண்டாகின்றன. வியாவகாரிகபதார்த்தம்இல்லாதிருந்து எங்கேதோற்றவாமோ! அங்கே சம்பந்தியும், சம்பந்தியின்ஞானமும் அநிவசனீயமாக வேறேயுண்டாகின்றன.

ஓட்டத்தில் சமபந்தமாத்திரநூதசமபந்தமாத்திரத்தின் ஞான முடி அநாவசனியமாகவுண்டானினை. சகலவதிஷ்டானங்களிற் புகுந்து அதியாசத்தின் விஷயசத்ததை அநாவசனியசத்ததையே. எங்கே அநாதமாவில் ஆதமாவின் அதியாசமுண்டாமோ! அங்கேயும், அதிஷ்டமானமாகிய அநாதமாவியாவகாரகம் ஆதமா அததியஸ்தமனறு ஆதமாவின் சமபந்தம் அநாதமாவில் அததியஸ்தமாய், ஆகலன், அநாவசனியமாய். யாதொன்றிடைத்து ஆதாரத்தன்மையே உண்டோ! அந்திஷ்டானமெனப்படும. அவவாதாரத்தன்மை பரமபந்தமாவேல ஆகுக. அல்லது, ஆரோபிதமாவேல ஆகுக. பரமபந்தமாக ஆதாரயிருக்கில் அந்திஷ்டானமாய் எனலும் ஆக்கிரகம் இருப்பிரசங்கத்தில இல்லை. எனனை? ஆதமாவில் அநாதமாததியா அப்படியோ! அப்படி அநாதமாவில் ஆதமாததியாசம உண்டு அநாதமாவில் பரமார்த்தமாக ஆதமாவின் ஆதாரத்தன்மைஇல்லை ஆரோபித ஆதாரத்தன்மையே உண்டு. ஆதலால், ஆதமாததியாக இருப்பிரசங்கத்தில அதிஷ்டானமெனறனா.

எங்கே அந் தமாவில ஆதமாதியாசமுண்டு! அங்கே அந்ஷட-
ன அந் தமாவாய், அது வியாவகா கசத்தையும் ஆதமாய் தந்
கசத்தையும் உடையனவாகவின், அந்ஷடானத்தின் விஷயசத்தைய
னையதின் அவபாசம் அதியாசலிலகணமா தல்காணக.

[illegible]

ரேஷ்டமாம். எதுனாலெனின்? கேவலம் சம்பந்தத்திற்கு அததியாசஞ்சொல்லில் அதிஷ்டானத்திற்கு ஆரோபிதக தினும் விஷமசத்தை கூடாது. சேதனசம்பந்தத்தின அதிஷ்டானமாகிய அந்தக்கரணமும், கடாநியும் வியாவகாசம்; அவைகளில் சேதனத்தின்சம்பந்தமும் வியாவகாசம், பிராகிபாசிகமன்று சேதனத்தின்சம்பந்தம் பிரமஹி பாசிகமாமேல, பிரமஞானத்தாலல்லாமல பாதமாகவேணமும்; பாதமாகாமையின், ஆன்மசம்பந்தமும், அதிஷ்டான அநாதமாக்களும் வியாவகாரிகசத்தையாம்; ஆகவே, விஷமசத்தையாகாமையின், அததியாசவிலக்கணங் கூடாத ஆகையால், சம்பந்தவிசிட்டவான்மா அநாதமாவில் அததியாசமாம். விசேஷ்யபாகம் பாரமார்த்திகசத்தையாகையின், விசிட்டம் பரமாததசத்தையும், அதிஷ்டானம் வியாவகாரிகசத்தையுமாய இரண்டும் விஷமசத்தையாகையின் அததியாசவிலக்கணங்குமென்பது.

எங்கே பிரம (ஐ³) ஞானமுண்டோ! அங்கே சகல அநிர்வசனீய பதாரதநங்களும் உற்பத்தியாம்.

(சு.௩) ஓரிடத்தில் சம்பந்தியின் உற்பத்தி உண்டு; அது சுத்தியில்; இரஜதத்தின் உற்பத்தியாம். இரஜதத்தில், சுத்தியிலிருக ருந்தாதாதிய சம்பந்தத்தின் உற்பத்தியாம். சுத்தியில் ருக்கும தன் தாதாதியம் இரஜதத்தில் அந்நியதாகியா நியனறு, அப்படியே சுத்தியில் முன்னேயுள்ளதென்னுந் தன்மையாகிய தரும் உண்டு; அதன் அநிர்வசனீய சம்பந்தம் இரஜதத்தில் உற்பத்தியாகா நிற்கும்; அதுவும் அந்நியதாகியாதிஅன்று.

இவவாற்றால், அந்நியோந்நியாத்தியாசத்திற்கும் இது உதணம்.

சம்பந்தாத்தியாசத்திற்கும் இது உதாரணம். சம்பந்தி அத்தியாசத்திற்கும் இது உதாரணம். அநிர்வசனீயவததுவின்றோற்றாவை ஞானத்தியாசமென்பர். ஞானத்தின் அநிர்வசனீய விஷயத்தை அத்தாதத்தியாசமென்பர். ஆதலால், ஞானத்தியாசம், அத்தாதத்தியாசங்கட்கும் இது உதாரணமாம்.

எங்கே அந்நியோர்நியாத்திகாசம் உண்டு! அங்கே இரண்டும் பரஸ்பரம்சொருபமாகவத்தியாசமாகா. மற்றொப்படியெனின்? ஆரோபிதம் சொருபமாக வத்தியாசமாம். சத்தியவஸ்துவின் தருமம், அலலது சம்பந்தம் அத்தியாசமாம். சம்பந்தாத்தியாசமும் இருவகைத்தாம். ஓரிடத்தில் தருமத்தின் சம்பந்தம் அததியாசமாம்; அது சொலவிய உதாரணத்தில் சத்தியிலிருக்கும் இதுவெனலுந்தன்மைருபமான தருமத்தின் சம்பந்தம் இரஜதத்திலததியாசமாவதாம். சிவப்புப்புடவை என்புழி, ருசுமபாவிலிருக்கும் சிவப்புநிறமாகிய தருமத்தின் சம்பந்தவத்தியாசம் புடவையிலுண்டு. அந்தக்கரணத்திற்கு ஆனமாவில் சொருபமாகவத்தியாசமுண்டு. அந்தக்கரணத்தில் ஆன்மாவுக்குச்சொருபமாகஅத்தியாசம் இல்லை; பின்னை எப்படியெனின்; ஆனமசம்பந்தம் அத்தியாசமாமாகவின், ஆனமாவிற்குச் சம்சாக்காததியாசம்உண்டு.

ஞானசொருபம் ஆன்மாவாம்; அந்தக்கரணமன்று. ஞானத்தின்சம்பந்தம் அந்தக்கரணத்திற்கேன்றுகின்றது. ஆகவின் ஆனமாவின்சம்பந்தாத்தியாசம் அந்தக்கரணத்திலுண்டு.

அப்படியே கடம் விளங்குகிறது, படம விளங்குகிறது எனறிவவாறு ஸ்புரணசம்பந்தம் சாவபதாததங்களிலுந்தோன்றுகின்றதாகவின், நிலைபதார்த்தங்களிலும் ஆன்மசம்பந்தத்தினததியாசமுண்டு.

ஆனமாவில் குருடுமுதலிய இத்திரியதருமந்தோன்றுகின்றதாகவின், குருடுமுதலியதருமங்களின் அததியாசம் ஆன்மாவிலுண்டு. ஆனமாவில் இத்திரியங்களின் தாதாதமியவத்தியாசமில்லை. எனனை? நான்குருடனென்று தோற்றவாகினதல்லாமல் நான கேததிரமெனலுந்தோற்றவாதவில்கை. ஆதலால், கேததிரதருமமாகிய குருடுத்தன்மையின் அததியாசம் ஆன்மாவிலுண்டு. கேத்திரத்தின் அததியாசம்இல்லை; இது தருமாத்தியாசத்திற்கு உதாரணம்.

கேத்திரமுதலியநிலைபிரபஞ்சத்தின் அததியாசமும், ஆனமாவிலுண்டெனினும், பிரமசேதனத்தில் சர்வபிரபஞ்சத்தின் அததியாசமும் உண்டல்லாமல் துவம்பதார்த்தத்தில் நிலைபிரபஞ்சத்தின் அததியாசம்இல்லை. ஒரோபதார்த்தத்தின் ஓர்தருமவிசிட்டத்தின் அததியாசம் உண்டாகிறதேயன்றி மற்றோர் தருமவிசிட்டத்தின் அததியாசம் உண்டாகிறதில்லை. அவித்தைக்கு இப்படிப்பட்டவற்புத மகி

மை உண்டு. அஃதெங்ஙனம் பிராமணததன்மை முதலிய தருமவி
சிட்டமாகிய சரீரத்தின் தாதாத்மியவத்தியாசம் ஆன்மாவிலுண்டா
யிருக்கிறதல்லாமல் சரீரத்தன்மைவிசிட்டுச்சரீரத்தின் அத்தியாசம்
உண்டாகவில்லை; இதனால், விவேகியும் நான் பிராமணன், நான்
மதுடனென்றுவிவகரிக்கின்றனன்: நான் சரீரமென்றுவிவகரிக்கிலன்.
அவிததைக்கு இப்படிப்பட்டவற்புதமகிமையிருத்தலால், ஆனமாவி
ல இந்திரியங்களின் அத்தியாசமின்றிக் குருட்டுத்தன்மைமுதலிய
தருமாதியாசம் பொருந்துகின்றது; இது தருமாதியாசத்திற்கு உ
தாரணம்.

யாது அந்நியாகிரிதமாகவிருக்குமோ! சுதந்தரமாகவிராதோ!
அதைததருமமெனப், ஆதலால், சமபந்தமுந்தருமமே, அதன அ
த்தியாசமும் தருமாதியாசமேயாம். சொல்லியவாறறால், அக்ஷ
டானததினும் விஷமசததைத்யுடையதின் அவபாசம்* அததியாசமெ
னவும், அவலது தனது அபாவாதிகரணத்திற்றனதவபாசம் அததி
ய-சமெனவும் அததியாசவிலக்கணம்இருவகைப்படுதல்காண்க.(2௭)

(௬௪) [தாஷ்டாந்தத்தில் அததியாசவிலக்கணங்கூறுகின்றா.]

இப்படிப் போல நாம ரூபங்க ளிரண்டு மின்றி [கும
ஒப்பமா பிரண்டற் றென்று யுணர்வொளி நிறைவாய நிற்
அப்பிர மத்திற் றேன்று மைமபூத விகார மெல்லாம
செப்புதற பனைபி னுலே செனித்தவென் றநீந்து கொள்ளே.

(இ-ள்) இப்படிப் போல-மேற்சொல்லிய சர்ப்பமுதலியவை த
தபுரவாதிகரணங்களான இரச்சமுதலியவற்றில் அவபாசமாவன
போல-நாம ரூபங்கள் இரண்டும் இன்றி-ஐங்காமமும், ஒருருவமு
தனகணிலலாமல்-ஒப்பம் ஆய்-சமமாயும்-இரண்டு அற்று ஒன்று
ஆய-துவிதமற்றேகமாயும்-உணர்வு ஒளி நிறைவு ஆய்-ஞானமாயும்,
ஸ்புரணமாயும், பூரணமாயும்-நிற்கும்-(தான் நின்றவண்ணமே) நிற்
கின்ற-அப்பிரமத்தில்-தமதபாவாதிகரணமான பிரமத்தில்-ஐம்பூ
த விகாரம் எல்லாம்- பஞ்சபூதமுதலியவிகாரங்களைத்தாம்-தோ

* அவபாசம்-தோற்றரவு.

† விஷமசததை-சமமல்லாதசத்தை.

‡ விகாரம்-காரியம்.

னறும்-அவபுராசமாம்—(ஆயின், இரச்சுவில் சர்ப்பாததியாசத்திற்கு இரச்சுவவசின்னசேதனாசிரிதவவித்தை, அல்லது இரச்சுவின் இது வென்னும் ஆகாரமான அந்தக்கரண விருத்தியவசின்னசேதனவாசிரிதவவித்தை உபாதானகாரணமும், இரச்சுவின் விசேஷரூப அப்பிரபுதி நிதித்தகாரணமுமாயிருப்பனபோல ஜகத்தத்தியாசத்திற்கு உபாதானநிமித்தம் யூவையோவெனின்?) செப்பு கற்பனையினாலே-இனி கூறப்படும் கற்பனைகளாலே—செனித்த என்று-உண்டாயினவென்று—அறிந்து கொள்-நீ தெரிந்துகொள்வாய்.—எ-று.

“கற்பனைகள்” என்றது அவவியத்தம், ஈகரஞான முதலியவை இனியருஞ்செய்யுட்களால் இவைவெளியாம். இவைகளைக்கற்பனை யெனறது, “அவிச்சை விச்சைகடாமோதுமாத்திரமாழவகுரை உட்ககததுள்ளன வுண்மையிலில்லை” எனனுஞ் சுருதியாவெனக. அல்லது கற்பனைக்குக்காரணங்களை ஆகுபெயரால் கற்பனையெனறானொனினும்.

“நாம ரூபங்க ளிரண்டு மின்றி, ஒப்பமாயிரண்டற் றென்றாயுணர்வொளி நிறைவாய் நிற்கும்” என்று இவ்வளவு விசேடணங்கடறினது சகத்தின் அபாவாதிகரணம் பிரமமென விளங்குதற் பொருட்டாமெனக.

அங்கனமாயின், அதற்கு “நாம ரூபங்க ளிரண்டு மின்றி, ஒப்பமாய்” எனும் இத்துணை விசேடணமே போதுமாகலான், ணையவிசேடணங்கள் ஏற்றிற்குக்கூறினதோவெனின்? சாங்கியமதத்தில் பிரகிருதிக்கு முக்குணமும் சமமாகும்போது பிரதானமென்றும், அவலயாகிருதமென்றும், அதலே சகக்காரணமென்றுங்கூறியிருப்பதால் அதில் அதிவியாப்தி நீக்குதற்பொருட்டு “நாம ரூபங்க ளிரண்டு மின்றி, ஒப்பமாய்” என்றொழியாது, “இரண்டற்றென்றாய்” எனவும், ஆகாசம் இரண்டற்றென்றாயிருத்தலினாலும் கியாயமதத்தில் அதனை “நித்தியம்” என்றொப்பியிருத்தலினாலும், அதில் அதிவியாப்தி நீக்குதற்பொருட்டு, “உணர்வொளி நிறைவாய்” எனவுங்கூறினானக.

ஞானம் அந்தக்கரணத்தின்கண்ணும், ஸ்புரணம் கடாதிக்கணனும் நிகழாநிற்கும்; இதனை, கூட-வது பிரசங்கத்திற்காண்க.

பிரமம் பாரமார்த்திகசத்தையுடையதாகலானும், ஆகாசாதிகள் வியாவகாரிகசத்தையுடையனவாகலானும் அதிஷ்டானத்தினும் விஷமசதையுடையதனவபாசம்-அத்தியாசமென்னும் இலக்கணமும் பொருந்துமாறாக.

(௨-௩)

[முன்தொருத்துக்கூறியதை வருத்துக் கூறுகின்றா.]

அதுதானெப் புடியென் றக்கா லநாதியாஞ் சீவ ரெல்லாம் பொதுவான சுழுத்தி போலப் பொருநதுமல் வியதந் தன் இதுகால தத்து வப்பே ரீசனுட் பாவை யாலே [னில முதுமூல சுபாவம் விட்டு முக்குணம் வியத்த மாமே. (௨௬)

(இ-ள்) அது தான்-(அத்தியாசரூபமான) அச்சிருஷ்டிக்கிரமந் தான்—எப்படி எனறக்கால்—எவ்வனம்(உண்டாயின) தென்றுகே ட்பாயானின,—அநாதி ஆம் சீவர் எல்லாம்-அநாதியாயுள்ள சீவகோ டிகளையாவும்—பொது ஆன சுழுத்தி போல-(சகலர்க்கும்) சாதாரண வதுபவமான சுழுத்தியிற்போல— அவவியத்தந் தன்னில்-(சிருஷ்டி க்குமுன்னே அநாதியாய்ச் சதசத்விலட்சணபாவ பதார்த்தமாயுள்ள) மாயையின்கண்ணே—பொருநதும்-(கருமவாசனைகளோடுகூட)விலீ னமாயிருக்கும்—இது-இம்மாயையானது—காலதத்துவப் பேர்-கால தத்துவமென்னும் நாமமுடைய—ஈசன் உட்பார்வையாலே-(சீவர்க ளின்காமபரிபாகவசத்தாலெழுவதான) ஈசரனுடைய சிருஷ்டிபரியா லோசனரூபமாகியசிருஷ்டியினாலே—முது மூல சுபாவம் விட்டு- முன்னிருந்த(சாயியாவஸ்தாரூபமான) காரணத்தன்மையையொழி த்து—முக்குணம் வியத்தம் ஆம்-(ருவாலாதிகளின்சகாயத்தினால் ம ண்ணிற்கடசத்திபோல) மூவகைக்குணங்களாகப்பிரகாசமாம்,—எ-று.

சேவத்துவ ஈசரததுவங்கள் அஞ்ஞாநதீனமாதலால், அவவஞ்ஞா னததிற்கு அநாதிபாவரூபத்தன்மை சித்தியாமல் சீவேசுரர்களுக்குச் சித்தியாதாகலின், சீவாக்கு அநாதியென்னும் விசேடணத்தந்ததால் மாயைக்கும் அதுதந்து விரித்தாம். அவவியத்தம், அஞ்ஞானம், அ வித்தை, பிரகிருதி, மாயை, சத்திஎன்பன ஒருபொருட்டுசொற்கள்.

அவித்தை, மாயை என்பவற்றிற்கு ஏகதேசிகள் பேதங்கூறுவர். னையாயிகர் முதலியோர், ஞானபாவத்தையே அஞ்ஞானமென்பர். சித்தார்த்தத்தில், ஆவரண, விசேஷபசத்திகளைப்போடைய தாய், அநாதியா ய் பாவ (ஹாவு) ரூபமாயுள்ள பதார்த்தம் அஞ்ஞானம்.

(௬௫) நாமரூபங்களாக வெளிப்பட்டமையின், அவ்வியத்தம். வித்தையினால் நாசமாதலின், அவித்தை. பிரபஞ்சத்திற்கு பாதானமாகலின், பிரதிருதி. தூக்கடத்தைபஞ்சம்பாதித்தலின், மாயை. சத்தந்தரத்தன்மையின்மையின், சத்தியெனபா.

அஞ்ஞானத்திற்கு அநாதிபாவரூபத்தன்மை, இரண்டாம்படலத்தில் மாயாலட்சணங்கூறுமிடத்து விரித்துரைக்கப்படும்; ஆண்டுக் காண்க

“சமுத்திபோலப்பொருந்தும்” எனறதால், கர்மவாசனைகளோடு உனவிந்தாம். சர்வப்பிரபஞ்சத்தையும் நாசம்பண்ணுவதால் ஈசானுக்கு, “காலதத்துவம்” என்றபெயர்; இதனை, கீதையிலும், விஷ்ணுசகஸ்திரநாமபாஷியத்துங் காண்க.

“ஈசனுட்பார்வையால்” எனறதற்கு, உ-ம-பிரமகீதை. “காலமுங் கன்மம் தானும் பரிபாகமான வாறே, ஞாலமுன் டாக நல்ல குணத்தினைக் கலந்து கிற்கும், பாலதொன நிலலா விந்தச் சத்திமான் படைத்தற் காக, வேலவே யெல்லா மாவோ மெனறுகொண் டிசை நது பாததான்” எனவரும். மற்றும் வருவனவற்றிற்காண்க. (௨௬)

(௬௬) [மூக்குணங்களினுருவமுதவியவற்றைக் கூறுகின்றா.]

உத்தம வெருப்புச் செம்மை புரைத்திடு கறுப்பு மாகும் சத்துவ குணத்தி னோடு ரசோகுணம் தமோகு ணந்தான் சுத்தமோ டமுக்கி ருட்டாச் சொல்லுமுக் குணமு மூன்றாய ஒத்துள வேணுந தம்மு ளொருகுண மதிக மாமே. (௨௦)

(இ-ள்) வெளி.

“சத்துவ குணத்தி னோடு ரசோகுணம் தமோகு ணந்தான்” என்றதற்கு, உ-ம-பகவத்கீதை. “சத்து வம்மிரா சததாம் தம்மென. வ்ய்த்து வந்த பெயரை புடையன, வெத்து வந்துவ முந்தரு கிற்பன, மெத்து வந்தவற் நின்செயல் வேறுகேள்” எனவரும்.

“உத்தம வெருப்புச் செம்மை புரைத்திடு கறுப்பு மாகும்” என்றதற்கு, உ-ம. பகவத்கீதை. “பற்று மாசின்மை யாற்பளிக்கொப்பது,

வுறற நலலறி வானதுன் டரீக்குவ, தெற்று மின்பமல லாறறுன்ப
மெனபது, சற்று மில்லது சத்துவ மாவதே” எ-ம். “ஒது மாயையி
திற்பிற துள்ளது, தாது கற்புரை யுண்ணிறஞ் சார்த்தது, பேது செ
யவினை யோடறி வைப்பின்னற், கேது வாய திராசத மென்பதே.”
எ-ம “குறியு நீல மயக்கமுங் கோதிலா, நெறிக ளான திகழ்தலு நீத
திரை, செறித லானது மற்றிவற் றுற்றின்னென், றறிவை மாயக்கு
மதுதம மாவதே” எ-ம வரும்.

“சுததமோ டழுக்கி ருட்டாச் சொல்லுமுக் குணமும ” எனற
தற்கு, உ-ம. ஈசரகீதை “ ஒத்தமுக் குணங்களாம் பகுதி யுத்தமஞ்,
சத்துவ ஞானமாந தமமஞ ஞானமாம், மத்திமங் கலப்பதா மற்றிம
முனைறையும, புத்தியின விகாரமே புலப்ப தித்துமால்” எனவரும்.
‘தமமுனொரு குணமதிகமாம்.” என்பதற்கு, உ-ம், பகவத்கீதை. “வா
சுருசத்துவ மறறைய விரண்டையு மறைததுத், தாழு மற்றைய வி
ரண்டு மத தமோகுணந தழைப்பின, வீழுஞ் சத்துவந் தமங்களவ
விரசதம் வினைவி, னூழின மற்றிவை யிரண்டுந்தாழ்ந் தொன்றுமிக்
குனவாம ” எனவரும். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (௩௦)

(௩௧) [சுகததின் உற்பத்திப்பிரதிபாதனத்தில் வேதத்திற்க
பிப்பிராயயினறெனபதை அறிவித்தற்பொ
ருட்டு இடையே மற்றொருவகைச்சி
ருட்டிசுறுகினார்.]

ஒருவழி யிதுவா மித்தை பொருவழி வேறுச் சொலவா
மருவுமல் வியததந தானே மகதத்வ மாகு மகத
அருண்மக தத்து வந்தா எனக்கர மாரு மென்றம
கருவகங் கர மூன்றாக் காட்டிய குணமா மென்றம். (௩௧)

(இ-ள்) இது ஒரு வழி ஆம்—(உபகிடதங்களிற் சொல்லுஞ் சுக
ததுறபததிகிரமங்களுள்ளே) இது ஒரு கிரமமாம்—இத்தை—வே
று ஒரு வழியாச் சொல்வர்—மற்றொருகிரமமாகவும் பெரியோர்சொ
லலுவர்—மருவும அவவியத்தந் தானே—(கர்மவாசனைகளோடுசேவாக
ள)விலீனமாயிருக்கும்அவவியத்தமே—மகதத்வம் ஆகும்(என்றும்)—
(சமஷ்டிபுத்திரபமான) மகதத்துவமாகத்தோன்றுமென்றும்—அரு
ள் அநத மகதத்துவந்தான்—சொல்லிய அந்த மகதத்துவமே—அகங்

காரம் ஆகும் என்றும்-அகங்காரத்ததுவமாகத்தோன்றுமென்றும்—கரு அகங்காரம்-காரணமான அவ்வகங்காரத்ததுவமானது—மூன்றாக காட்டிய குணம் ஆம் என்றும்—மூவகையாக முன்னே அறிவித்த சத்ததுவாதி குணரூபங்களாமென்றும்.—எ-று.

“காட்டிய குணமாமென்றும், ஒருவழி வேரசொல்வர்” என ஓடகெ

இதனை, “சத்ததுவ குணத்திற் றேனதுந் தயங்குமுட் கரண னகும், புத்தியிற் தியங்க னீர்த்தும போர்த்துதித் திடுமி ராச, தத்தில வாக காதி யையர்துந் தகும்பிரா னாதியைநது, மத்தமோ குணத்திற் றேனது மகலவிசும பாதி பூதம்.” “அப்பெரும் பூதம் பஞ்சி காத் துல காதி கிற்கும்” என வேதாந்த சூடாமணியிற் கூறியபடி விடுத்துக் காண்க.

(சு-அ) இன்னும் சாந்தோக்கியத்தில, சத்துரூபபரமான்மாவின் ன்றும், அக்கினி, சலம், பிருதிவி என்னும் இவைகிரமமாக உண்டாயிற்றென்றும், தைத்திரியத்தில், ஆகாசம், வாயு, அக்கினி, சலம், பிருதிவி என்னும் இக்கிரமத்தால் பஞ்ச பூதங்கள் உண்டாயினவென்றும், ஒரிடத்தில் சாவசகத்தை யும் பரமேசுவரர் சிருட்டித்தானொன்று முறைதெரிக்காதுப டற்பத்தி கூறியிருக்கின்றது.

வாஸ்தவமாகச்சகத்திருந்தால் அதனது உற்பத்தி அநேகபிரக ரமாக வேதம்சொல்லாது. அநேகபிரகாரமாகச்சொல்லியிருப்பதாற் சகத்தினுற்பத்திப்பிரதிபாதணத்தில் வேதத்திற்கப்பிராயம்னரூ ம; பின்னையாது! அதனப்பிராயம் என்னில்? அதவைதப்பிரமத் தையறிவித்ததற்பொருட்டுச் சகத்தையிடேதஞ்செய்வதேயாம். ஆக வின, மித்தையானசகத்தை யாதானும் ஒருவழியாக ஆரோபஞ்செ யத்தென்க.

எதுபோலெனின்? விகோதத்தினியிதம் மேலேகிளப்புதற்கு வாணமருந்தையுள்ளவத்துத் தாருவிஞல யானையுருவமைப்பவன் அதன் செவி, வால்முதலிய அவயவங்கோணிப்போமாயின், அவற்றை ஒழுங்குறச்செய்யவேண்டிமென்று முயற்சியாததுபோலவென்க.

(சுக) குதகிரகாரரும், பரீஷியகாரரும் இரண்டாம் அத்தியாயத்தில் உற்பத்திகூறுஞ் சுருதிவாக்கியங்களின் விரோதங்களைப்போக்கி தைத்திரியசுருதிகூறியபடி ஒரேவழியாகச் சகததுற்பத்தியில் சர்வஉபகிடதங்கட்கும் அபிப்பிராயமுள தெனவருளிச்செய்தது எற்றிற்கோவெனின்? உற்பத்தி வாக்கியங்கட்குப் பூருவஞ்சொன்ன அபிப்பிராயமறியாத மந்தசீஞ்ஞாசையுடையோர்க்கு உபகிடதங்களில நானாவிதமாகச் சகததுற்பத்திகூறியிருக்கின்றதைப்பாராததுப் பிராநதியுளதாமாகலின், அதை நிவிததிததற்பொருட்டு, பிரமவிசாரத்தால் யதாரதஞானம் உத்யாதோர்க்கு லய சிந்தனை நிமிததமும் அங்ஙனம் அருளிச்செய்த தெனக.

சகததுற்பத்தி நியமயின்றெனபதை, “வான்முதலா மண்முதலா நாமுதலாந தீ முதலா மற்ற வாயுத், தானமுதலா மிப்படியே சிருட்டிதொறு மோரொன்று தலைமையாகும், யான்முதலோ ரயன் சிருட்டிசிலேடையா யுனக்குரைததே னிந்த வாற்றான், மேன்முதலா நியமயிதற்கொன்றாக விலதுபல விதமாய்ததோன்றும்” எனனும் வா சிட்டததானும் அறிக. (சுக)

[தான எதெதுக்கூறப்புகுந்த சிருட்டிக்கிரமத்தை
இனி விவரணஞ்செய்கின்றார்.]

இக்குணங் களிலே விண்போன் நிருக்குஞ்சிற் சாயை தோன் முக்குணங் களினுந் தூயதா முதற்குண மாயை யாகும் [மம அக்குணப் பிரமச் சாயை யந்தரி யாமி மாயை எக்குணங் களுமபற் றாதேர னிமித்தகா ரணனு மீசன். (உஉ)

(இ-ள) இக்குணங்களிலே-மேலேகூறிய சத்துவாதி குணங்களில-விண் போன்று இருக்கும்-ஆகாசம்போல (அசங்கமாய், வியாபகமாய்ச், சூட்சுமமா) யிருக்கும்—சிற் சாயை தோன்றும்—சித்தின் பிரதிபிம்பம் உண்டாகும்—முக்குணங்களினும்—தூயதுஆம்முதற்குணம்—சுத்தமானசத்துவகுணம்—மாயை ஆகும்—மாயையென்று சொல்லப்படுமே—அக்குணப் பிரமச் சாயை—அந்தச்சுத்தசத்துவப்பிரதானமாயயிற் (பிரதிபலிக்கும்) பிரமத்தின் பிரதிபிம்பமானது—அந்தரி

யாமி-அந்தரியாயியாம்—மாயை எக்ஞ்ஞங்களும் பற்றாதோன்-(அவனே தனக்குச்சரீரமான) மாயையிலும் அதன் பரிணாமமாகிய சாவ னுதவாதி கல்யாணகுணங்களுள்ளே யெந்தக்குணங்களிலும் அகநதை, மமதைரூப அபிமானமுறாத—நிமித்த காரணன் ஆம் ஈசன்-நிமித்தகாரணனுடைய ஈசனும்—எ-று.

“இக்குணங்களிலே வின்போன் நிருக்குஞ்சிற் சாயை தோனறும்” எனக்கூறியதால், தமோகுணத்திற் பிரதிபிம்பம் ஒதென்று ஆசுவகைவரில், அங்ஙனங்கூறியது சத்திரிநியாயத்தால் எனக. அல்லது, அதனகாரியமான பஞ்சதன்மாத்திரையின் சததுவாம்ச சபட்சடியினாற்றோனறும் அந்தக்கரணத்திலும், அதனகாரியமான ஞானகாரவிருத்தியிலுந் தோன்றும்பிரதிபிம்பத்தை அங்ஙனங்கூறியதெனக. இராசததாமதகுணங்களால், தான அமிழ்த்தப்பட்டால், அவைகணையமிழ்த் திமேலிட்டிருப்பது சததசததுவமாம். இரசோகுண தமோகுணங்களால் அமிழ்த்தப்பட்ட சத்துவம் மலினசத்துவமெனப்படும். சகலவிவர்கட்டுள்ளும் இருநது பிரேரணைசெய்வதால் “அகதரியாமி.”

“மாயை எக்குணங்களும்பற்றாதோன்” என்றது, இவற்கு உபாநியானமாயை, “அமோககாரணியாகலின்.” இதனானே ஈசரணநித நியமுத்தன் என்பதும், “நிமித்தகாரணனும் ஈசன்” என்றதால், மம அசுவகமாகலின் சகத்திற்குக்கேவலம் சத்தாஸ்பூத்தியைக்கொடுப்பதுமாத்திரமாய் இருப்பதேயல்லது சகசிருட்டியாதி யாதொருசம்பநதமுடைத்தானதன்றென்பதும், சகசிருட்டியாதிசெய்யவனும், பக்தாதுக்கிரகார்த்தம் ஆவிர்ப்பவிப்பவனும், சகலவிபுதிகளையுடைத்தானவனும், காரணப்பிரமமென்னும் இவலீசரனே என்பதும் பெறப்படுகின்றன.

சத்தசத்துவகுணசகிதமாயையும், மாயைக்கதிஷ்டானசேதனமும், மாயையினகண் ஆபாசமும் மூன்றுங்கூடி ஈசரனெனப்படும்; இவலீசரனே சகத்துக்குக்காரணமாம்: காரணம் இருவகைதது; ஒன்று உபாதானகாரணம் மற்றொன்று நிமித்தகாரணம். கடத்தின சொரூபத்தில மன்போல யாது காரியத்தின் சொரூபத்திற் பிரவேச மாமோ யாதின்றிக்காரியத்தின் ஸ்திதிக்கூடாதோ! அது உபாதானகாரணமெனப்படும். யாது சொரூபத்திற் பிரவேசமாகாமல் காரியத்திற்

கு வேறாயிருநது குலாலன்¹பீலச்செய்கிறதோ! யாது நசித்ததால
காரியங்கெடாதோ! அது நிமித்தகாரணமெனப்பெம்: உலண்டுபோல
ஈசுரனுடைய சரீரமான சடமாகியமாயை சகத்துக்குபாதானகாரண
உ சேதனபாகம் நிமித்தகாரணமென்றறிக. (௩௨)

இதுவுமது.

ஈசனுக் கீதுக் முத்தி யிதுவேகா ரணச ரீரம
கோசமா நகத மாகுங் குணமிரா சதம வித்தை
தேசறு மவித்தை தோறுஞ் சிற்சாயை சீவ கோடி.
நாசமா முயிர்க்கப் போது நாமமும் பிராஞ்ஞ னாமே. (௩௩)

(இ-ள்) ஈசனுக்கு-ஈசுரனுக்கு—இது - இம்மாயையே—சமுத
தி-சமுத்தியவததையாம்—இதுவே காரணசரீரம் கோசம் ஆநகதம
ஆகும்—இதுவே காரணசரீரமும் ஆகந்தமயகோசமுகும்—இராசத
குணம் அவித்தை-இராசோகுணம் அவித்தை (யென்றசொல்லப்ப
பெம்)—தேசறும் அவித்தை தோறும்-மலினசத்துவமான அவித்தைக
டோறும்—சிற்சாயைசீவகோடி-(பிரதிபிம்பித்துள்ள) சித்தின பிரதி
பிம்பங்களே சீவகோடிகளாம்—நாசம ஆம் உயிர்க்கு-நாசமாகாகிறகு
மீஉயிரகளுக்கு—அப்போது -(காரியசரீரங்கனையடையாமல் அவித
தைமாதிரிவுபாதிபுடைத்தாயிருக்கும்) அச்சமயத்தில்—நாமமு-
பெயரும்—பிராஞ்ஞன் ஆம்-பிராஞ்ஞனென்று சொல்லப்படும்.—
எ-று.

(௪௦) “தேசறும் வித்தை தோறும்” என, அவித்தைக்குப்பன
மைப்பொருடரும் இடைச்சொற்கொடுத்ததனால் அவித
தை அநந்தம், அந்தஅநந்த அவித்தைகளினால் அநந்த ஈசு
ரனும் அநந்த பிரமாண்டங்களுங் கற்பிதமாமென்றும்,
யாதொருசீவனுக்கு ஞானமுண்டாமோ! அவனது அஞ்
ஞானமும், ஈசுரனும், பிரமாண்டமுமே நிவிர்த்தியாம் ம
ற்றைச் சீவர்கட்குப் பந்தமுண்டென்றுங்கூறுகின்ற வாச
ஸ்பதிமதமே இவ்வாசிரியர்க்கும் உடம்பாடென்றாமாலோ
வெனின்?

(௪௧) அதில் ஈசுரன், சீவனுடைய அஞ்ஞானகற்பிதமென்றுசொ

ல்லப்படுமெது; அதுசுருதி, ஸ்மிருதி, புராணங்கட்கு விருத்தமாம்; அதுவேயன்றி, ஈசரன் அந்தம் என்பதும் தனித்தனி சேவிடத்துச்சுருட்டிபேதஞ்சொல்லுவதும் விருத்தமாம். நானாவாக அஞ்ஞானத்தையொப்பி ஈசவரனும், சுருட்டியும் ஒன்றென்றொப்புவதுங்கூடாதாதலால், இவர்க்கு அஃதுடம்பாடன்று.

(௭௨) பின்னையாதோ! இவர் உடம்பாடுஎனின்? அஞ்ஞானம் ஒன்றே; அந்தகாரம்போல அம்ஸம் அநேகமாம்; எவ்வந் கரணத்தில் ஞானம் உண்டாமோ; அவ்வந்தக்கரணவசினனசேதனத்துள்ள அஞ்ஞானக்கூறு ஞானத்தால் நிவிததியாம்; அது சிவிர்த்தியாகப்பெற்றவனே முத்தனும். எவ்வந்தக்கரணத்தில் ஞானம் உண்டாகவில்லையோ! அவ்வந்தக்கரணத்தில் அஞ்ஞானக்கூறும் உண்டு பந்தமுடையது; இவ்வாறு, அஞ்ஞானம் ஒன்றென்னும்பட்சத்தில் பந்தமோட்சவியவகாரங் கூடுமாகலின், அஞ்ஞானம் ஒன்றெனவும் பட்சமே இவர்க்குடம்பாடாம்.

(௭௩) அனறியும், அஞ்ஞானம் சிவேகரவிபாகரகிதமான சுத்தப் பிரமத்தின் ஆசிரிதமாய் அச்சுத்தப்பிரமத்தைத் தானே ஆச்சாதனம்பண்ணுகின்றது. [ஆச்சாதனம் மறைத்தல்.] எது போலெனில்? அந்தகாரமானது கிரகத்தையே ஆசிரித்ததுகொண்டு அக்கிரகத்தைத்தானே ஆச்சாதனம் பண்ணுவது போலெனக்; இந்தப்பட்டச்சுத்தைச் சுவாசிரய சுவவிஷயப்பட சமென்பர்; இதற்கு, சுத்தப்பிரமமேமாயைக்கு ஆசிரயம் சுத்தப்பிரமமேமாயைக்கு விஷயம் என்றுபொருள். மாயைசுத்தப்பிரமத்தை மறைப்பதே அதனைவிஷயம் பண்ணினதாம்.

சஞ்சேபசாரீரகம், விவரணம், வேதாந்தமுத்தாவலி, அத்தைசுத்தி, அத்தைதீபிகைமுதலியகிரந்தகாரர் அஞ்ஞானம் சுவாசிரயம் சுவவிஷயம் எனவும் பட்சமே அங்கோரஞ்செய்திருக்கின்றனர். பாசஸபதியென்பவர், அஞ்ஞானம் சேவன் ஆசிரிதமாய்ப் பிரமத்தை விஷயம்பண்ணுகிறதென்று ஒப்பினர். எதனாலெனின்? நான் அஞ்

ஞானி பிரமத்தையறிகின்றிலேன் என்னுத்தோற்றரவால் நான் என்னுஞ் சததததுக்குப்பொருளான சேவன் அஞ்ஞானியென்பதால் அஞ்ஞானத்திற்கு ஆசிரியமாகவிளங்குகின்றான். பிரமத்தையறிகின்றிலேன் என்பதால், அஞ்ஞானத்திற்குவிடயமாகப் பிரமத்தோற்று சினறது. இவ்வாற்றால், அஞ்ஞானம் சேவஞ்சிரிதமாய்ப் பிரமத்தை விடயமபண்ணுகின்றதென்பது வாசஸ்பதியினுடைய மதம். சேவபாவம் அஞ்ஞானத்தின்காரியம்: அஞ்ஞானம் சுதந்தரமாக ஒருகாலும இராதாதலால், நிராசிரய அஞ்ஞானத்தால் சேவபாவங்கூடாது. முன்னே ஏதேனும் ஒன்றஞ்சிரிதமாக அஞ்ஞானம் இருக்குமாகில, அப்போது அஞ்ஞானகாரியமாகச் சேவபாவம் உண்டாகும். சேவத்துவமபோல ஈசரததுவமும் அஞ்ஞானகாரியமாமாகவின், ஈசரஞ்சிரிதமாகவும அஞ்ஞானம் இன்றும். பின்னை ஏதனது ஆசிரிதமாமெனின? சுததப்பிரமத்தின ஆசிரிதமாய் அநாதியாம். சேதனமும், அஞ்ஞானமும் அநாதி; அவைகளின் சம்பந்தமும் அநாதி சேதன அஞ்ஞானங்களின், அநாதிசம்பந்தத்தால் சேவபாவமும், ஈசரபாவமும் அநாதியாம். அங்ஙனமாயினும், சேவபாவம், ஈசரபாவம் இரண்டும அஞ்ஞானத்தின அதீனமாம். ஆதலால், அஞ்ஞானத்தின் காரியமென்றுசொல்லப்படும். சேவன் அஞ்ஞானத்திற்கு அதிஷ்டானரூபவாசிரயமென்னல கூடாது: சுத்தப்பிரமமே அஞ்ஞானத்திற்கு அதிஷ்டானரூபவாசிரயமாம்; சுத்தப்பிரமமென்னும் அதிஷ்டானத்தினஞ்சிரிதமாகிய அஞ்ஞானம் அந்தச்சுத்தப்பிரமத்தையே ஆச்சாதனஞ்செய்கிறது; அதன்பின்னா நான் அஞ்ஞானியாயிருக்கிறேன் எனனும இவ்வாற்றால், சேவன் அஞ்ஞானத்திற்கு அபிமானிரூபவாசிரயமாகின்றனென்பதும், இவர்க்குடம்பாடாமெனக்கொள்க.

உறபத்திக்கு ஆகியென்று பெயர்; அஃதில்லாதது அநாதி. “அநாதியாஞ்சேவரெல்லாம்” என்று, உக-ம் செய்யுளிற்குறியிருத்தவின் அநாதிக்குநாசங்கூடாதென்றுவரும் ஆசங்கைய்ய, பிராகபாவத்திற்குப்போலச்சேவத்துவத்திற்கு ஞானோதயத்தால் புலிகண்டோன்போல நாசங்கூடமென்று கீவிரத்தித்தற்பொருட்டே “நாசமாம் உயிர்கு” என்றார்.

இத்யமத.

அழுக்கொடு பற்றுஞ் சேவர்க் கதுவேயா கந்த கோசம்
கழுத்திகா ரணச ரீரஞ் சொன்ன திம்மட்டு மோக [ம
முழுக்குணத் திரண்டால் வந்த மூலவா ரோபஞ் சொன்னோ
வழுத்துருக் குமவா ரோப வழியுரீ மொழியக் கோளாய்.(உச)

(இ-ள்) அழுக்கொடு பற்றும் சேவர்க்கு-மலினச் சத்துவமான அவி
த்தையையும் (அதன்காரியமான கிஞ்சிஞ்ஞத்தவமுதலிய ஈனருணங்
களையும் யான் எனநென்று) விசுவசிக்குஞ் சேவர்கட்டு—அதுவே ஆ
கந்தகோசம்-அவவவித்தையே ஆகந்தமயகோசமாம்—கழுத்தி கார
ணசரீரம்-(அதுவே) கழுத்தியவத்தையும் காரணசரீரமுமாம்—இமம
ட்டிம சொன்னது-இதுவகையில் கூறியது—முழுமோக இரண்டுரு
ணத்தால் வந்த-முழுமோகமானசத்தசத்துவம், மலினசத்துவம் என
னும்மாயை அவித்தைகளாலுண்டான—மூல ஆரோபம் சொன
னோம்-காரண அத்தியாசத்தைக்கூறினோம் — வழுத்து ருக்கும ஆ
ரோபவழியும்-இனிக்கூறத்தக்கதான ரூட்கமப்பிரபஞ்சவத்தியாசக்கி
ரமத்தையும்—மொழிய ரீ கோளாய்-கூற ரீகேட்பாயாக—எ-று.

அவித்தையின்கண்ணே ஆவரணசத்தி உண்மையின், அது தம
து ரிசருபமான கூடஸ்தசொருபத்தை மறைத்துக்கோடலால், அவி
த்தையிலும், அதன்காரியமான கிஞ்சிஞ்ஞத்தவாதிகளிலும், யான் எ
னநென்னுஞ் செருக்குச்சேவர்கட்டுளவாகலின், “அழுக்கொடு பற்று
ஞ்சேவர்க்கு” என்றும், அவித்தை, மாயை காரியப்பிரபஞ்சத்திற்கு
மூலமாகலானும், தமோருணம்போற்பிரியாமையானும், “மோகமுழுக்
குணத் திரண்டால் வந்த” என்றுங்கூறினார். (உச)

இத்யமத.

ஏமமா பாவி னோத வீசனா ரருளி னூலே
பூமயி யுயிரகட் கெல்லாம் போகசா தனமுண் டாகத
தாமத ருணயி ரண்டு சத்தியாய்ப் பிரிகது தோன்றும்
வீமமா மூட லென்றும் விவிதமாக தோற்ற மென்றும்.(உடு)

(இ-ள்) ஏம மாயா வினோத ஈசனார்-(ஆவரணயின்மையின்

ததப்பிரமாணமென்னும் அதுபூநிதினால் எழுந்) களிப்பினையும், மாயையினால் சுககிருட்டியாதி, (திரிபுரசம்மாராதி, இராவணசம்மாராதி) லீலகணியமுடையனான ஈசரனுடைய—பூமலி அருவினாலே—சிறப்புமிக்க தண்ணருவினாலே—உயிர்திரு எவ்வாம்—(சேடகருமத்தோடு அவலியத்தத்திடுந்த) சிவர்களுக்கெவ்வாம்—போகசாதனம் உண்டாக—போகசாதனமான (சூட்சுமதேகங்கள்) உளவாதற்பொருட்டு—தாமத குணம்—தமோகுணப் பிரதானமானமாயை யானது—வீமம் ஆம் மூடல் என்றும்—கனமான ஆவரணமென்றும்—விவிதம் ஆம் தோற்றம் என்றும்—நாநாவானவிட்சேபமென்றும்—இரண்டு சத்தி ஆய—இருவகைச்சத்திகளாக—பிரிந்து தோன்றும்—எ-று. (௬௫)

இதுவுமது

தோற்றமாஞ் சத்தி தன்னிற் சொல்லிய விண்ணும் விண்ணிற காற்றதாங் காற்றிற் நீயாக் கணலினிர் கீரின் மண்ணும் போற்றியிங் வைகது நொய்ய பூதங்க ளென்று பேராம் சாற்றுமற் நிவற்றிற் போக சாதன ததுவுண் டாகும். (௬௬)

(இ-ள்) சொல்லிய தோற்றம் ஆம் சத்தி தன்னின் - முன்சொல்லிய (அவலிருவகைச்சத்திகளுள்ளே) விட்சேபமாகிய சத்தியில் தின்றும்—விண் ஆம்—(சத்ததன்மாத் திரையான) ஆகாசமுண்டாம்—விண்ணின்காற்றது ஆம்—ஆகாசத்திலின்றும் (பரிசுதன்மாத் திரையான) வாயுவுண்டாம்—காற்றின் தீயாம்—வாயுவிலின்றும் (ரூபதன்மாத் திரையான) அக்தினியுண்டாம்—கனலின் கீர்—அக்தினியில தின்றும் (ரசதன்மாத் திரையான) அப்புவுண்டாம்—நீரின் மண் ஆம்—அப்புலரினாறுங் (கந்ததன்மாத் திரையான) பிருதிவிபுண்டாம்—போற்றுங் இவவைந் தும்—சொல்லாநின்ற இவவைந் துதன்மாத் திரைகளுக்கும்—நொய்ய பூதங்கள் என்றுபேர் ஆம்—சூட்சுமபூதங்களென்றும், (அபஞ்சிசுருதபூதங்களென்றும்) காமமாம்—சாற்றுங்—சொல்லாநிற்கும்—இவற்றின்—இவ்வபஞ்சிசுருதபூதங்களினின்றும்—போக சாதன தது உண்டாகும்—போகசாதனமென்னுஞ் சூட்சுமதேகங்களுளவாம்—எ-று.

இதவுமது.

ஆதிமுகுக் குணமிப் பூத மடங்கலுந் தொடர்ந்து சிற்சூம்
கோதில்வெண் குணத்தி லேந்து கூறுணர் கருவி யாகும்
ஒதிய பின்னை யைந்து முளம்புத்தி யிரண்டா ஞான
சாதன மாயிவ் வேழுஞ் சற்குணப் பிரிவி னாலே. (௬௭)

(இ-ள்) ஆதிமுகுணம்-தமக்குக்காரணமான தமோகுணப்பர
தானமாயையின்கணுன்னதமசில் சத்துவம், தமசில் இராசதம், த
சில் தமசென்னும் முக்குணங்கள்—இப்புதம் அடங்கலும்-இதன
மாததிரைகண்முழுதினும்—தொடர்ந்து சிற்சூம்-சமபத்தித்து சிற்சூம்
—கோதில் வெண்குணத்தில் ஐந்து கூறு-(பஞ்சபூதங்களின்) குறநம
ற்ற சத்துவகுணக்கூற்றில் (எடுத்த வெவவேறாக வைத்த) ஐந்துகூறு
ம்—உணர் 'கருவி ஆகும்-ஞானேந்திரியங்களாம்—ஒதியபின்னை ஐ
தம் - சொல்லிய அப்புதங்களின் சத்துவகுணக்கூற்றில் (எடுத்த
ஒளராகவைத்த) ஐந்துகூறும்—உளம் புத்தி இரண்டு ஆம்-மனம், பு
ததியென்னும் இருவித பரிணாமமுடைய அந்தக்கரணமாம்—இவ்வே
ழும்-இவ்வேழு தத்துவங்களும்—சற்குணப் பிரிவினால்-சத்துவகுண
க்கூறாதலால்—ஞானசாதனம் ஆம்-ஞானசாதனமென்று சொல்லப
படும்.—எ-று. (௬௭)

இதவுமது.

இராசத குணத்தில் வேறிட் டெடுத்தகூ றைந்து மைகதம்
பிராணவா யுக்க னென்றும் பெருத்தொழித் கருவி யென்றும்
பராவிய பெயரா மித்தப் பதினேழு மிலிங்க தேகம்
கராகர் கர்வி லங்காய்த் தோன்றிய வுபிரகட் கெல்லாம்.

(இ-ள்) இராசதகுணத்தில் - (அபஞ்சிசுருதபூதங்களின்) இ
சோகுணக்கூற்றில்—எடுத்த வெறு இட்ட ஐந்து கூறும்—எடுத்தத
னித்தனியேவைத்தஐந்து கூறுகளாகும்—ஐந்தம் - (ஒளராகவைத
த) ஐந்துகூறுக்கும்—பெருத்தொழில் கருவி என்றும்-(முறையே)
பெரியகருமேந்திரியங்களெனவும்—பிராணவாயுக்கள் என்றும்-பிர
ாணவாயுக்களெனவும்—பராவிய பெயர் ஆம்-சொல்லாசின்றநாமங்க

ளாம—இந்தப்பதினேழும்—இப்புதினேழுதத்துவங்களும்—சுரா அசுரர் நரா விலங்கு ஆய்-தேவர், அசுரர், மதுடர், விலங்கு, பறவை, ஊவன, நீர்வாழ்வன, தாவரங்களாய்—தோன்றிய-உண்டாகிய—உயிர்கட்கு எல்லாம்—ஓவகோழிகளனைத்திற்கும்—இவ்வகதேகம்—குட்சுமதேகங்களாம்.—எ-று.

. பஞ்சபூதங்களின் சத்துவருணக்கூறுகள்கூழிச் சத்துவமென்னும அநதக்கரணத்தைபுண்டாக்கின; அந்தக்கரணம் ஞானத்திற்கு வது, ஞானத்தினுற்பத்தி சத்துவருணத்தால் அங்கீகரித்திருப்பதால், அந்தக்கரணம் பூதங்களினுடைய சத்துவருணகாரியமாம்; பஞ்சபூதங்களின் காரியமான பஞ்சஞானேந்திரியங்கட்கும் சகாயமாமாதலின, பஞ்சபூதங்களின் சமடடிசத்துவருணத்தில் அந்தக்கரணவுற்பத்தி சொல்லப்பட்டது: ஞானத்திற்குச் சாதனமாகத் தேகத்தினுள்ளே இருத்தலின அநதக்கரணமெனப்பட்டது. பூதங்களின்சத்துவருணகாரியமாகலால் அந்தக்கரணத்திற்குச் சத்துவமென்றும் நாமமாம். அந்தக்கரணத்தின பரிணாமத்தை விருத்தியென்பர், அவ்விருத்தி நானருவகையாம்: பதாததங்களின் நன்குநீவருகளை நிச்சயிக்கின்ற விருத்தியைப் புத்தியென்றும், சங்கற்ப விகற்பவிருத்தியை மனமென்றும், சிந்தாவிருத்தியைச் சித்தமென்றும், நான் எனனும அபிமானவிருத்தியை அகங்காரமென்றுஞ்சொல்லுவர்; சித்தத்தை மனத்திலும், அகங்காரத்தைப் புத்தியிலும் அடக்கி இவ்வாசிரியா அந்தக்கரண விருத்தி இரண்டென்றார். பஞ்சபூதங்களின் சமடடி இரசோருணக்கூற்றால் பிராணனுற்பத்தியாம்; அப்பிராணன கிரியாபேதத்தினாலும், ஸ்தானபேதத்தினாலும் ஐவகைப்படும். இருதயஸ்தானத்திருந்து பசிதாகக்கிரியைகளைச்செய்வது பிராணன். குதஸ்தானத்திருந்து மூத்திரமலங்களின் அதோக்யனக்கிரியைசெய்வது அபானன். நாபிஸ்தானத்திருந்து உண்ட அக்ஷந்தண்ணீர்களைப்பாகயோக்கியமாகச்சமட்பண்ணுவது சமாணன். கண்டஸ்தானத்திலிருந்து உசவாசநிகவாசக்கிரியை செய்வது உதானன். சரீரமுழுதும் வியாபித்து இரசத்தைச்சேர்க்குங்கிரியையுடையது வியானன். ஒவ்வொரு பூதங்களின் சத்துவருணக்கூறுகள் ஒவ்வொருஞானேந்திரியங்களையும், இரசோருணக்கூறுகள் ஒவ்வொருகுருமேந்திரியங்களையும் உண்டாக்கின. ஆகாசத்தின் சத்துவருணக்கூற்றினால் கரோத்திரமும், வாயுவின்சத்துவருணக்கூற்றினால் துவக்கும், தேயுவின்சத்துவருணக்

கூற்றினால் நேதிரமும், சலத்தின்மீது துவருணக்கூற்றினால் ரசனையும் பிருதிவியின் சத்துவருணக்கூற்றினால் கிரானேந்திரியமும் உற்பன்னமாம்; இவைஞானசாதனங்களாகலின், ஞானேந்திரியமெனப்பட்டன. ஞானம் சத்துவருணத்தினாலுண்டாவதாதலால் பூதங்களின் சத்துவருணத்திவ நின்றும் அவற்றிற்கு உற்பத்திசொல்லப்பட்டது.

கரோத்திரோந்திரியம் ஆகாசத்தின் குணத்தைக்கிரகணஞ்செய்வதால், அதற்கு ஆகாசத்தில் நின்றும் உற்பத்தி சொல்லப்படும். இப்படியே எப்பூதத்தின் குணத்தை எவலிந்திரியங்கிரகணஞ் செய்கின்றதோ அப்பூதத்திலின்றும் அவலிந்திரியத்திற்கு உற்பத்திசொல்லப்படும். ஆகாசத்தின் இரசோருணக்கூற்றினால் வாக்கிந்திரியமும், வாயுவின் இரசோருணக்கூற்றினால் பாணீந்திரியமும், தேசசின் இரசோருணக்கூற்றினால் பாடேந்திரியமும், சலத்தின் இரசோருணக்கூற்றினால் உபஸ்தேந்திரியமும், பிருதிவியின் இரசோருணக்கூற்றினால் குதேந்திரியமும் உற்பன்னமாம். [கருமம்=கிரியை.]

அப்பஞ்சேந்திரியங்களும் கிரியைக்குச்சாதனங்களாகலின், கருமேந்திரியமெனப்பட்டன. கிரியை இரசோருணத்தினாலுண்டாவதாதலால் தங்களின் இரசோருணக்கூற்றில் அவற்றிற்கு உற்பத்திசொல்லப்பட்டது. (கஉ)

இதுவுமது.

இவ்வுடன் மருவுஞ் சிவ நிலங்குதை சதனென் றாவன்
இவ்வுடன் மருவு மீச னிரணிய கர்ப்ப னாவன்
இவ்வுட லிரண்டு பேர்க்கு மிலிங்குக் குமச ரீரம்
இவ்வுடற் கோச மூன்றா மிதுகளு வவததை யாமே. (உக)

(இ-ள்) இவ்வுடல் மருவும் சிவன்-இந்தச் சூட்சுமசரீரத்திற் பொருந்திய சிவனுனவன்—இவ்வுடல் லைசதன் என்று ஆவன்-வினங்காநின்றதை சதனென்று சொல்லப்படுவன்—இவ்வுடல் மருவும் ஈசன் இரணிய கர்ப்பன் ஆவன்-இந்தச் சூட்சுமசரீரத்திற் பொருந்திய ஈசான் இரணிய கர்ப்பனென்று சொல்லப்படுவன்—இவ்வுடல் இரண்டு பேர்க்கும்-இப்பதினேழு தத்துவமயமான தேகமே சிவோருவார்க்கும்—இலிங்க ஞக்கும சரீரம்-இலிங்க தேகமென்னும் பெயரை அடைய ருட

சமசீரமாம்—இவவுடல முன்று கோசமஆம்—இவவிவிங்கதேகமானது பிராணமயம், மனோமயம், விஞ்ஞானமயம் எனும்முன்றுகோசங்களாம்—இது கன அலத்தை ஆம்—இது சொப்பனாவதையாம்—எ-று.

இதுவுமது.

சூகரும சடயிம் மட்டுஞ் சொல்லினே பிப்பாத் தூலம் ஆகருமா ரோபந தானு மடைவினின் மொழியக் கேளாய் தாகருயிவ வுயிரக்குத் தூல தநுவும்போ கமுமுண் டாகக காகருமங் விசன் பஞ்சீ கரணங்கன செய்தான் றுனே. (சு)

(இ-ள்) சூக்கும சடம இமமட்டிம் சொல்லினேம்—சூட்சும சரீர (அதிகியாசத்தை) இதகாறுங்கூறினேம்—இப்பால்—இன்—தூலம் ஆகரும ஆரோபந தானும்—தூலதேக (முதலியிரபஞ்சத்தைச்) சிருட்டகரும அதிகியாரோபதையும்—அடைவினில் மொழியக்கேளாய்—சுரமமாகச்சொல்லுதுங்கேட்பாயாக—தாக்கும் இவவுயிரக்கு—(விருத்தேகங்கனிற) சம்பந்திததுள்ள இவவுயிரக்கு — தூலதநுவும்போகமும உண்டாக—(தத்தங்கருமத்திற்குத்தக்கதாகத்) தூலதேகங்கரும (அவவததேகங்களுக்குசிதமான) போகங்கரும உளவாதறபொருட்டு—காக்கும அவவீசன்—(யாவனாயும்) காவல்செய்யும் அவவீசன—பஞ்சீகரணங்கள் செய்தான்—(தனமாத்தினாகன் ஐந்தினையும்) பஞ்சீகரணஞ்செய்தனன்.—எ-று. தான்-ஏ-அசை. (சு)

இதுவுமது.

ஐந்துபூ தமுமபத் தாக்கி யவைபாதி நந்நான் காக்கி நநதுதம பாதி விட்டு நான்கொடு நான்குங் கூட்ட வநதன தூல பூத மகாபூத மிவற்றி னின்றம் தந்தன நான்காக் தூல தநுவுண்ட புலன போகம். (சு)

(இ-ள்) ஐந்து பூதமும் பத்த ஆக்கி—ஐந்துபூதங்களுள் ஒவ்வொன்றையும் (சுமமாக) இரண்டிரண்டிபாகம்பண்ணி—அவைபாதி நந்நான்கு ஆக்கி - அவைளின் (ஒவ்வொன்றையாவதத) மற்ற ஒவ்வொன்றையாவத நான்குநான்குபாகங்களாகப்பண்ணி—நந்து தம பாதி விட்டு—பெரிய (அரைப்பாகங்களில்) தத்தம்பாகத்ததவிட்டு—நா

ன்கொடு நான்கும் கூட்ட- (மற்றை, நன்குபூதங்களின் அரைப்-
கங்களோடு நான்குபாகங்களைபுஞ்சேர்க்கவே—தூல பூதம் வந்தன-
தூலபூதங்களுண்டாயின—மகாபூதம்இவற்றின் நின்றும்-(பஞ்சிகிரு
த) மகாபூதங்களானஇவைகளினின்றும்—அண்டம் புவனம் போக
ம நான்கு ஆம் தூல தது தந்தன-(இந்திரியங்களின்விடயமானஸ்து
லப்), பிரமாண்டமும், (பிரமாண்டத்தினுள்ளே பூலோகம், புலலோகம்,
சுலலோகம், சனலோகம், தபோலோகம், மகாலோகம், சத்தியலோகம்
எனுமமேலேழுபுலனங்களும், அதலம், விதலம், சுதலம், தராதலம், இர
சாதலம், மகாதலம், பாதாளம் எனும் கீழேழுபுலனங்களும் ஆகியச
தூத்தச) புலனங்களும், சோகனினபோக்கியத்திற்கு யோக்கியமாக
அநநாதிகளும், போகத்திற்குஸ்தானமானசராபுஜம், அண்டஜம், &
வேதஜம், உற்பீஜம் என்னும் நால்வகைப்பிறப்பாகிய (தேவா, மதுட
ா, பசவாகிய) தூலசரீரங்களும் (சகரனாற்) சிருஷ்டிக்கப்பட்ட
ன—எ-று.

பிரமாண்டவட்சணம், அஞ்ஞவதைப்பரணி. “இரையுமெழு
கடனுமவனை யாநின்ற வேழ்புவிபு, மெழுமலைபு மூலருபதி னுலக்த
னூடுருவு, வரையுமிரு சுடரடைய வோரண்ட மாருமிறு, வடவி
தையி னளவுபிலதாலென்கொலோ துவதே.” எனவரும். மற்றும்வரு
வனவற்றூற் காண்க.

ஒவ்வொருபூதங்களில் ஐவைந்து பூதங்களைச் சேர்த்துப்பண்ணு
கிறதற்குப் பஞ்சிகரணமென்றுபெயர். எத்தப்பூதங்கள் பஞ்சிகரண
ஞ்செய்யப்பட்டனவோ அவைகளைப் பஞ்சிகிருதமென்பர்.

பஞ்சிகரணத்திற்கு, உ-ம்-பிரமஜைத. “தன்மாத் நிரைகளை
நகினைபு மோரொன் நிரண்டாய்ப், பருத்தொன்றை நன்கா லாக
கித தன்பாதி யொழிந்த நாலி ணுட்கூட்டி, பின்னே யல்லா
தவைநான்றி னியல்பிற் கூட்ட வானுதி, பின்னே தூலபூதமெனப்
பிறக்கு மெனவே பெயர்த்துரைத்தான்.” எனவரும். மற்றும்வருவ
னவற்றூற் காண்க. (சுக)

இதீவுமது.

தூலமே மருவுஞ் சீவன் சொல்லிய விசுவ னாகும்
தூலமே மருவு மீசன் சொலுமவிராட் புருட னாகும்
தூலமே யன்ன கோசந துன்னுஞ்சாக் கிரவ வத்தை
தூலகற பணையி தென்று தொகுத்தது மனததிற் கொள்வாய்.

(இ-ள்) சொல்லிய தூலமே மருவும் சீவன்—(பஞ்சேருதபூதகாரிய
மாக) மூற்சொல்லிய தூலதேகதிற்பொருந்தும் சீவனுனவன்— விசுவ
ன ஆகும்—விசுவனனனும் நாமமுடையனும்—தூலமே மருவும் ஈச
ன்—அத தூலதேகசமஷ்டியிற்பொருந்தும் ஈசரன்—சொலுமவிராட்பு
ருடன் ஆகும்—சொல்லாரின்றவிராட்புருடனென்னும் நாமமுடையனா
ம்—தூலமே அன்னகோசம்—ஸ்தூலதேகமே (அந்நவீரியத்தினுடைய
டாய அநததினால் விருத்தியாதலால்) அந்நமயகோசமாம்—துன்னு
ம சாககிர அவததை—(அத தூலதேகமே சர்வேந்திரியங்களுஞ் சம்பூர்
ணமாக விவகரிக்கும் சாக்கிராவததைக்கிடமென்று சொல்லப்படுமே—
தூல கற்பணை ஈது என்று—தூலப் (பிரபஞ்ச) அத்தியாரோபம் இது
வாமென்று—தொகுத்தது—(நாம) சங்க்ஷேபமாகக் கூறியதை—மனத்
தில கொள்வாய்—(உனது) அந்தக்கரணத்தின்கண்ணே தாரணஞ்செய
து கொள்வாய்—ஏ-று.

[விளக்கிருக்குமிடத்தையும் விளக்கென்றற்போல அவததை நி
கழும் சரீரத்தை அவததையெனறா.]

மாயையிலும், அதன்காரியங்களிலும் மூன்றுசரீரங்களும் பஞ்ச
கோசங்களும் உள்; சுத்தசத்துவகுணசகிதமாயை ஈசரனுடைய காரண
சரீரம்; மலினசத்துவகுணசகித அலித்ததைக்கூறு சீவனுடைய கார
ணசரீரம். மனம், புத்தி, பிராணபஞ்சகம், கருமேந்திரிய பஞ்ச
கம், ஞானேந்திரியபஞ்சகம் என்னும் இப்பதினேழு தத்துவம்
சீவனுடைய சூட்சுமசரீரம். சர்வ சீவர்களுடைய சூட்சுமசரீ
ரங்களுக்கடியே ஈசரனுடைய சூட்சுமசரீரம். சம்பூர்ணஸ்தூலப்
பிரமாண்டம் ஈசரனுடைய தூலசரீரம். சீவர்களுடைய வியட்டி
தூலசரீரம் பிரசித்தமாய்; இம்மூன்றுசரீரங்களிலே பஞ்சகோசங்க
ளுள். காரணசரீரத்தை ஆநந்தமயகோசமென்பர். விஞ்ஞானமய

ம,மனோமயம்,பிராணமயம்எனனும்மூன்றுகோசங்களுக்குட்சுமசரீரததிலடக்கம். ஞானேந்திரியங்களைந்தும்,விச்சயரூபஅந்தக்கரணவிருத்தியாகிய புத்தியும், விஞ்ஞானமயகோசமெனப்படும். சங்கற்பவிகற்பரூபஅந்தக்கரணவிருத்தியாகிய மனமும், ஞானேந்திரியமும், மனோமயகோசமாம். பிராணவிவாபுக்களைந்தும், கருமேந்திரியங்களைந்தும் பிராணமயகோசமாம். துலசரீரத்தை அந்நமயகோசமெனப்பர். இவ்வாற்றால் மூன்றுசரீரங்களிலே பஞ்சகோசங்களும் உள. ஈகரனுடைய சரீரத்தில் ஈகரனுடையகோசமும், சிவனுடைய சரீரத்தில் சிவனுடையகோசமும் உள: உறைக்குக் கோசமென்றுநாமம். உறையைப்போலப் பஞ்சகோசங்கள் ஆன்மாவின் சொரூபத்தை ஆசாதனஞ்செய்தவின், அந்நமயமுதலியவை கோசமென்று சொல்லப்பட்டன. அநேக மந்தமதியுடையபுருடர்கள் பஞ்சகோசங்களாகிய அநான்மதார்த்தங்களில் யாதானும் ஒன்றை ஆன்மாவாகக்கொண்டு முக்தியசாட்சியாகிய ஆன்மசொரூபத்தில பராமுகமாகவேயிருக்கின்றனர். அங்ஙனமிருத்தற்கு அவை ஆன்மாவை ஆச்சாதித்திருத்தலே காரணமாமென்க.

(செ) க-வது—விரோசனமதாதுசாரியரானபாமரர், துலசரீரமான அந்நமயகோசத்தையே ஆன்மாவென்பர். எதனாலெனின்? யாதொன்றினிடத்து அகம்புத்தியுண்டாமோ! அது ஆன்மாவாம்; அவைகம்புத்தி துலசரீரத்திலேயே யுண்டாயிருக்கின்றது. நான் மதுஷியன், நான் பிராமணன், என்னுமிடத்து யாவர்க்கும் மதுடத்தன்மை, பிராமணத்தன்மை துலசரீரத்திலேயேகாணப்படுகின்றது; ஆகலின், துலசரீரமே ஆன்மாவென்பதற்சந்தேகமில்லை. அன்றியும், யாதொன்றில் முக்தியப்பிரீதியுண்டாமோ! அது ஆன்மாவாம். ஸ்திரீ, புத்திரர், தனம், பக முதலியவைதுலசரீரத்திற்கு உபகாரமாமேல் அப்போதவைகளிற் பிரீதியுண்டாகின்றது; உபகாரமில்லையெற்பிரீதியில்லை; இவ்வாறுதுலசரீரத்திற்குளே முக்தியமானபிரீதியிருத்தலின், துலசரீரமே ஆன்மாவாம்எனவும், அதனைவஸ்திர, பூஷண, அஞ்சன, மஞ்சனாகாவிதபோஜனானிகளால் இனிதுறப்பேனுமேதேபரமபுருஷார்த்தமாம் எனவும்கூறுவர்; இதுஅகரகலாபியானவிரோசனனுடைய சித்தார்த்தம்.

(எ?) ௨-வது வேழேசுவர், தூலசரீரமேஷன்மாவனம் தூல சரீரத்திலயாதொன்றிருப்பதாற்சேவனவியவகாரமும், யா தொன்றில்லாமற்போவதாலமரண வியவகாரமுமுண்டா மோஅதுவே ஆன்மா;அவ்வானமாதூலசரீரத்தைப்பாக்கி லும்வேறும். சேவனமரணங்கள் இந்நிரியங்களினத்தினம். எவ்வளவுகாலஞ்சரீரத்தில இந்நிரியங்களியங்குமோ! அவ வளவுகாலஞ்சேவனமுண்டு; இந்நிரியங்கள் எப்போதில லாமற்போமோ! அப்போதே மரணமென்றுசொல்லப்படு கின்றது. நான்பாக்கிறேன், கேட்கிறேன், சொல்லுகிறேன் என்று அகமபுத்தியும் இந்நிரியங்களிலுண்டாகிற து. ஆதலால இந்நிரியங்களே ஆன்மாவென்பா.

(எ௧) ௩-வது—இரணியகாப்பவுபாசிகள், பிராணனை ஆன்மா வென்பா. எதனாலெனின்? ஒருவற்கு மரணசமயமான மூர்ச்சை எப்போதுண்டாகின்றதோ! அப்போது அவனு டையசம்பநதிகளான புத்திராதிகள் பிராணசேடமிருந் தாம் சேவித்திருக்கிறதாகவும், அஃதில்லையாயின் மரணமா யினென்றும் அறிகின்றனர்; அன்றியும், சரீரத்தில் நே த்திரேந்திரியமில்லாமல அந்தன் சரீரமும், சுரோத்திரே ந்திரியமில்லாமற் செவிடன சரீரமும், வாக்கினறிமுகன சரீரமுமிருக்கின்றன இந்நிரியங்களும், அவற்றின் வியா பாரங்களுயினறியும் சரீரம் நிலைத்திருக்கிறது. பிராண னின்றேல், அந்தக்கணமே மயானசமானமாக அமங்கல மாயும், பிறர்க்குப் பயங்கரமாயும் வீழ்கது விடுகின்றது. நான் பார்க்கிறேன், கேட்கிறேன் என்னும் ஞானத்தின லும் இந்நிரியத்தினும் வேறுகவே ஆன்மாசெத்தித்திருக்கி றது. எப்படியெனின்? நேத்திரசொருபனுள நான் பா ர்க்கிறேன், சிரவணசொருபனுள நான்கேட்கிறேன் என அறிவுண்டாமாயின் நேத்திராதிருபத்தான் ஆன்மாவென் று சித்திக்கும்; அப்படிக்கின்றி நேத்திரமுடைய நான் பார்க்கிறேன், சுரோத்திரமுடைய நான் கேட்கிறேனென அறிவுண்டாவதால் இந்நிரியத்தினும் ஆன்மாவேறுதான். அன்றியும், சுழத்தியில் சர்வ இந்நிரியங்களும் அபாவமா யிருந்தும் பிராணனுடைய இருப்பினால் சேவனவியவகார

முண்டாவின்றதாகலின், சேனமும், மரணமும் இந்திரிய நுகளுடைய அதினைமல்ல. தூலசரீரங்களினின்றும் பிராணவியோகத்தையே மரணமென்பராதலானும் சேன மரணங்கள் பிராணனுடைய அதினைமேயாகலானும், அதுவே ஆன்மாவாமென்பர்.

(எ) ச-வது—வேறுசிலர், பிராணன்சுடமாகலின் கடம்போல அநான்மாவாம்: பந்தமோட்சம் மனத்தின். அதினைம. விடயத்தில் ஆசக்தியுள்ளமனம் பந்தத்திற்கேது; விடய வாசனைவிட்டமனம் மோட்சத்திற்கேதுவாம். மனத்தின் சம்பந்தத்தாலேயே இந்திரியங்கள் ஞானத்திற்கேதுவாகின்றன. மனத்தின் சம்பந்தமின்றி இந்திரியங்களால் ஞான முண்டாகமாட்டாது. ஆதலால் சர்வவியவகாரத்திற்கும் ஏது மனத்தான்; அதுவே ஆன்மாவாமென்பர்.

(ஏ) ஐ-வது—ஷுணிகவிஞ்ஞானவாதிகளானபௌத்தர், மனத்தின்வியாபாரம் புத்தியின அதினைமாம்; புத்தியின ஆகாரமே மனமாகத்தோன்றுகின்றதாகலின், ஷுணிகவிஞ்ஞானரூபபுத்தியே ஆன்மாவாம்: மனமன்று. என்னை? சம பூர்ணபதார்த்தங்களும் விஞ்ஞானத்தினாகாரமே; அவலிஞ்ஞானம் பிரகாசரூபமாம்: ஷுணத்திற்குஷுணம் அவலிஞ்ஞானம் காசமாம்; பூர்வவிஞ்ஞானத்திற்குச்சமானமாக அக்சியவிஞ்ஞானமுண்டாவதால் பூர்வவிஞ்ஞானம் காசமாம்; அப்படியே மூன்றாம்விஞ்ஞானத்தினுற்பத்தியால் இரண்டாம்விஞ்ஞானமும், நான்காம்விஞ்ஞானத்தினுற்பத்தியால் மூன்றாம்விஞ்ஞானமும் காசமாம்; இவ்வாறு நதியின்பிரவாகம்போல விஞ்ஞானதானையுண்டாகின்றது; அவலிஞ்ஞானதானை இருவகைதாம்: ஒன்று ஆலயவிஞ்ஞானதானை; மற்றொன்று பிரவிர்த்திவிஞ்ஞானதானை அகம் அகம். என்னும்விஞ்ஞானதானை ஆலயவிஞ்ஞானதானை; அதுவே புத்தி; இது கடம், இதுசரீரம் எனலும் விஞ்ஞானதானை பிரவிர்த்திவிஞ்ஞானதானை ஆலயவிஞ்ஞானதானையினின்றும் பிரவிர்த்திவிஞ்ஞானதானை உண்டாம். மனத்தின்பொருளும் பிரவிர்த்திவிஞ்ஞானதானையில் உள்ளது; ஆகலின் அது ஆலயவிஞ்ஞானதானைரூப

மான புத்தியின்நாடிமாம்; அப்புத்தியே ஆன்மாவாம் ஆ
லயவிஞ்ஞானதாரையில்பிரவீர்த்தி விஞ்ஞானதாரையின
பாதிந்தனத்தால் உளதாரும்நிர்விசேஷக்ஷணிகவிஞ்ஞா
னதாரையின் ஸ்திதியே மோட்சமாமென்று இவ்வாறு பு
த்தியையே க்ஷணிகரூபமாகவும், சுயம்பிரகாசரூபமாகவு
ங் கற்பனைசெய்து அதனையே ஆன்மாவென்பா.

(எக) (அ-வது—பூவமீமாஞ்சையின் வார்த்திககாரரானபட்டர்,
மின்னலைப்போன்ற க்ஷணிகரூபம் ஆன்மாவன்று ஆனமா
ஸ்திரசொருபம்; அது சடரூபமும் சேதனரூபமுமாயிருக
கும். எதனாலெனின்? சுழுத்தியினின்றும்விழித்தபுருடன
நானசடனாக நித்திரைபண்ணினெனென்பதால் ஆன்மா ச
டரூபமாம். ஆயினும், விழித்தவுடன் ஸ்மிருதியுண்டாகி
னறது; அஞ்ஞாதத்தின் ஸ்மிருதியுண்டாகமாட்டாத ஆ
னமசொருபத்தினும் வேறாகச் சுழுத்தியில் ஞானத்திற்கு
வேறுசாதனங்களில்லை; ஸ்மிருதிக்கு ஏதுவாகச்சுழுத்தியி
லும் ஞானமுண்டு அந்தஞானம் ஆன்மாவின் சொருபமா
கவே இருக்கின்றது; இப்படிச்சடரூபமாகவும், ஞானரூப
மாகவுமிருத்தலால் ஆன்மா மின்மினி போலப் பிரகாசஅ
ப்பிரகாசரூபமாமென்பா.

இப்படிப்பிரகாச அப்பிரகாசரூபமாகவுள்ளது ஆநந்தமயகோச
மாம். எதனாலெனின்? சுழுத்தியிலுள்ளசேதனத்தின் ஆபாசசகித
அஞ்ஞானமே ஆநந்தமயகோசமென்பர்; அங்கே ஆபாசனோ பிரகா
சரூபம் அஞ்ஞானம் அப்பிரகாசரூபம்; இதனால் பட்டருடைய ம
தத்தில ஆநந்தமயகோசமே ஆன்மாவாம்.

(அ) (அ-வது—குனியவாநியரான பெளத்தர், ஏகமானஆன்மா
வைப்பிரகாசரூபமாகவும், அப்பிரகாசரூபமாகவுஞ்சொல
லுதல் கூடாது. மின்மினியினுடைய ஒருகறுபிரகாசரூ
பம், மற்றொருகறு அப்பிரகாசரூபம்; அனைத்தப்போலக்கறு
பாழல்லாத ஆன்மாவின்கண்ணே உபயரூபஞ்சொல்லுத
ல் அசங்கதம்; உபயரூபசித்தியின்பொருட்டு ஆன்மாவை
க்கறுபாடுடையதாகவே ஒப்பவேண்டும். கறுபாடுடைய
பதார்த்தங்களான கடாநிகள் உற்பத்திகாசமுடையனவாம்.

ப்படியே ஆன்மாவும் உறுபாடுகையுடையதாமே உற்பத்திகாசமுடை
தாகவே ஒப்பவேண்டும்; உற்பத்தி நாசமுடைய பதார்த்தம் யாது
அது உற்பத்திக்கு முன்னும் நாசத்திற்குப்பின்னும் அசத்தாம
யாது ஆகியந்தத்தில் அசத்தாமோ! அது மத்தியினஞ் சத்தாகமாட்
டாது அசத்தேயாம். ஆதலால் ஆன்மா அசத்துருபமாம். அப்படி
யே ஆன்மாவிற்குவேறான சம்பூர்ணபதார்த்தங்களும் உற்பத்திகாச
முடையனவும், அசத்துருபமுமாம். இவ்வாற்றால் ஆன்மா அநான
மாககளான சகலவத்துக்களும் அசத்துருபமேயாவதால் குன்யமே
பரமதத்துவமாமென்பர்; இது குன்யவாதிகளானமாத்நியமிகப்பெள
ததருவடயமதம்; அவர்களும் அஞ்ஞானரூபமான ஆநந்தமயகோ
சத்தைப்பிரதிபாதனஞ் செய்தனர்.

(அக) அவது—பூருவம்மாஞ்சையின் ஏகதேசிகளான பிரபாக
ரரும், நையாயிகரும் ஆன்மாச்சுன்யரூபமன்று: யாதொ
ருவன ஆன்மாவைச் சுன்யரூபமாக ஒப்புவுளோ! அவனை
நீ குன்யரூபத்தை அதுபவித்தனையா? அல்லது இவலை
யா? என்றுவினவுவாம். குன்யத்தை அதுபவிக்கவில
லையெனின்? அப்போது குன்யமில்லையென்றுசித்தித்த
து. குன்யத்தை அதுபவித்தேனெனின்? யாவன் குன்
யத்தை அதுபவித்தனளோ? அவவானமாச்சுன்யத்தினு
ம் விலட்சணமென்று சித்தித்தது. ஆகலின், குன்யத்தி
ன் விலட்சணமாய் ஆன்மாவானது; அதனகண்மனத்தின
சையோகத்தால் ஞானமுண்டாகின்றது. ஞானருணத்தி
னால் ஆன்மாச்சேதனமென்றுசொல்லப்படும. சொருபம
க ஆன்மாச்சடமாம். அப்படியே சுகம், துக்கம், இச்சை,
துவேஷம், பிரயத்தனம், தாமம், அதர்மம் முதலிய கு
ணங்கள் ஆன்மாவின்கணுண்டென்பர்.

அவர்கள் மதத்திலும் ஆநந்தமயகோசமே ஆன்மாவாம். விஞ்
ஞானமயகோசத்திலுள்ள புத்தியிய ஆன்மாவினுடைய ஞானருண
மென்பர். என்னை? ஆநந்தமயகோசத்தில், சேதனங்கடமாயிருப்
பதால் அதுவிவேகமின்மையர்க்கு விளங்காது. ஆதலால் பிரபா
கரரும், நையாயிகரும் ஆன்மாவைச் சுழுத்தியில் ஞானமின்மைய
தாக ஒப்பிச்சொருபமாகச் சடமென்பர். இதனால் ஆநந்தமயகோ

சததிலேயே அவாகட்டு ஆனம்ப்பிராந்தியிருக்கின்றது. நித்தியஞ் சாததைச சேவனிடத்து ஒப்பவில்லை; அநித்திய ஞானததை ஒப்பினா; அவவநித்திய ஞானம் சித்தாந்தத்தில் அந்தக்கரணவிருத்தியாகிய புத்திருபமாம். ஆகலின் அவர்கள் மதமும் நன்றன்று.

என்னை? ஞானததிற்குவேறான கடாதிசடவத்துக்கள அநித்தியங்களாம். அப்படியே ஆன்மாவும் ஞானரூபமன்றெனில கடாதினைப்போலசசடமாவதால் அநித்தியமாம்; ஆகவே, மோட்ச நிமித்தமான சாதனங்கள் நிஷ்பலமாம். இவ்வாறு வேதாந்த வாக்கியங்களில விசுவாசமினமையரான பகிரமுகமுடைய அநேகா பஞ்சகோசங்களில யாதானும் ஒவ்வொன்றை ஆன்மாவாக ஒப்பி முக்கிய ஆனம் சொரூபமான சாட்சியை ஒப்பாதிழக்கின்றனர். இங்ஙனம் ஆனம் சொரூபநதெரிய ஒட்டாமல் மறைத்திருத்தலபற்றி அநாமயமுதலியவை கோசமெனப்பட்டன.

(அ2) சேவனுடைய பஞ்சகோசங்கள், சேவனுடைய யதார்த்த சொரூபமான சாட்சியை யெப்படி ஆச்சாதனஞ் செய்திருக்கின்றனவோ! அப்படியே ஈசரனுடைய சமட்டி பஞ்சகோசங்கள் ஈசரனுடைய யதார்த்த சொரூபத்தை ஆச்சாதனஞ் செய்திருக்கின்றன. எதனாலெனின்? ஈசரனுடைய யதார்த்த சொரூபம் தற்பதத்தினிலட்சியமாம்; அதனைவிடுத்துசசிலர் மாயாரூப ஆகந்தமயனோசவிசிட்டனென்னும் தற்பதவாச்சியமாகிய அந்தரியாமியையே பரமதத்துவமென்பர். அப்படியே இரணியகர்ப்பன், வைகவாரன், விஷ்ணு, பிரமன், சிவன், கணேசன், தேவி, சூரியனமுதல், அசி, ருத்தாலம், அரசு, எருக்கு, மூங்கில் பரியந்தமான பதாரததங்களில் பரமான்மாவென்னும் பிராந்தியை அடைந்துனர். சாவபதார்த்தங்களினும் வட்சியபாகம் பரமானமாவினும் பின்னமிவலை; அங்ஙனமிருப்பினும் அவவவவுபாதிசகிதங்களைப் பரமான்மாவாக ஒப்பியிருப்பது அவர்கள் து பிராந்தியேயாம். இவ்வாறு பஞ்சகோசங்களால் ஆவிருதமான சேவேசரருடைய பரமார்த்த சொரூபத்தில் நின்றும் பராமுகமாய்த் தேகாதிசளில் ஆன்மப்பிராந்தியுடையராய்ப் புன்னியபாபகாமங்களைச் செய்கின்றனர். அ

ந்தரியாமிமுதல மூங்கில் பூரியந்தமான ஒவ்வொன்றையு
மே ஈசரருபமாகக்கருதி ஆராதனஞ் செய்து சுகததையிச
சித்தின்றனா; அவர்கள் ஆராதிக்கும் உபாதிவினுடைய
தாரதம்மியத்துக்குத் தக்கபயனும் அவைகளால் அவர்கட
கு உளதாம்; ஆயினும் பிரமஞானத்தினுலன்றிமோட்சமு
ளதாகாது. மோட்சவிச்சையுடையோர் சீவேசரருடைய
சொருபத்தைப் பஞ்சகோசத்தில் நின்றும் வேறுபிரிததறி
யக்கடவர்கள். மாயாகாரியங்களை விஸ்தாரமாக சிருபணஞ்
செய்யப்படுகில் கோடி பிரமருடைய ஆயுளாலும் அந்தமா
காவென்று வான்மீபகவான் அநேக இதிகாசங்களால்
வாசிட்டத்தில் சிருபித்திருப்பதால், “தொருததது மனததி
ற்கொள்வாய்” என்றார். (சு2)

சீரிய வீச னுர்க்குஞ் சீவர்க்கு முபாதி யொன்றேல்

ஆரிய ருருவே பேத மறிவதெப படியென் தக்கால்

காரிய வுபாதி சீவன் காரண வுபாதி யீசன்

வீரிய மிருச மட்டி வியட்டியாற பேத மாமே. (சு3)

(இ-ள்) சீரிய ஈசனுக்கும் சீவர்க்கும்—(சர்வஞ்ஞத்வாதிகலயா
ணருணங்கனிதும்) சிறந்த ஈசரனுக்கும் சீவர்க்கும்—உபாதி ஒன்
றேல்—(தூலருட்சம்) உபாதிஒன்றாயின்—ஆரிய ருருவே—சன்மார்க்கத
திருக்கும் ஆசிரியரே—பேதம் அறிவது எப்படி என்றக்கால்—(இவன்
சீவன் இவன் ஈசரனென்னும்) வேறுபாடறிவதெங்ஙனமென்றகே
ட்பாயாகில்—காரிய உபாதி சீவன்—காரியவுபாதியையுடையன் சீவ
ன்—காரண உபாதி ஈசன்—காரணவுபாதியினையுடையன் ஈசரன்—
(இவலிருவரும்)வீரியம் மிரு சமட்டி வியட்டியால் பேதம் ஆம்—மகத
துவமிக்க சமட்டியினதும் வியட்டியினதும் பேதமுனரா மென்றறி
தி—எ-று. ஏ-அசை.

ஆரியத்தன்மை, “செயலினூரிய” என்னும் வாசிட்டச்செயயு
ளான் அறிக. காரணவுபாதி, காரியவுபாதிக்கீள் முறையேமாயை,
அந்தக்கரணம் எனறுசஞ்சேபசாரீரகதத்திற் கூறியுள்ளன. (சு4)

[சமஷ்டியியக்கடிகளினியல்பு.]

மரங்கள்போல் வியட்டி பேதம் வனமெனல் சமட்டி பேதம்
சாங்கடா வரங்கள் பேதத் தனியுடல் வியட்டி யென்பா
பரமபிய வெல்லாங் கூட்டிப் பார்ப்பதே சமட்டி யென்பா
இரங்கிய, பலசி வார்க்கு மீசாக்கும் பேத மீதே. (சச)

(இ-ள்) வெளி.

இதற்கு, உ-ம-வேதாந்த சூடாமணி. “மிகுமரப் பளமை தண்ட
லை யெனல்போன மிகுமுயி ரெலாமுநா னெனுமோ, தருமபி ம
ன மிறைசமட் டியதாந தனிததனி மரமபெயர் கொளலபோற, பரு
முடறோறும் வேறுவே ருகப் படுமபி மானமோர் துரைப்பிற, ரொ
குமுயிர் வியட்டி யுருவமெனகுவாமேற ரொம்பத் விலக்கிய முரை
பபாம” எனவரும். மற்றும் வருவனவற்றாகாண்க. (சச)

(அங்) [அத்தியாரோபங்கூறிப்போந்ததற்குபயோகத்தை

இனிக் கூறுகின்றார்.]

கற்பனை வந்த வாறு காட்டினோங் காண்ப வெல்லாஞ்
சொற்பனம் போலு மென்றே துணிந்தவன் ஞானி யாவான்
செற்புதை மழைக்கா லம்போய்த் தெளிந்தவா காசம் போல
அற்புத முத்தி சேரு மபவாத வழியுங் கேளாய். (சடு)

(இ-ள்) கற்பனை வந்த ஆறு-அத்தியாரோபமுண்டான வழி
யை—காட்டினோம்-அறிவித்தோம்—காண்ப எல்லாம்-அகங்காராதி
பபிரபஞ்சமனைததும்—சொற்பனம் போலும் என்று-சொப்பனப்பி
ரபஞ்சமபோலும் (துச்ச)மென்று—துணிந்தவனே - (சமுசயமின்றி)
அபரோட்சமாக நிச்சயித்தவனே—ஞானி ஆவான்-ஞானியாம்—
செல் புதை மழைக்காலம் போய்-மேகநெருங்கியவருடாகாலமொழி
நது—தெளிந்த ஆகாசம் போல-(சரங்காலத்திற்)நெளிந்துள்ள ஆகா
சம்போலும்—அற்புத முத்தி சேரும்-(சகலவனர்த்தமும் ஒழிந்து) நி
ரநிசயாநந்தரூபமோட்சமடையக் காரணமாகும்—அபவாத வழியும்
கேளாய-அபவாதவழியையுங்கேட்டி—எ-று.

“செற்புதை மழைக்கா லம்போய்த் தெளிந்தவா காசம் போல” எனனும் உவமானத்தால், அனர்த்தநிவிர்த்தி வருவித்தாம்.

சொப்பனம், என்னும்வடமொழி எதுகைநோக்கிச் சொப்பனம் எனத்திரிந்தது.

“சொப்பனம்போலும்” என்றது பற்றிப் பூர்வபட்சிகளின் சங்கை.

(27) பூர்வம் அத்தியந்தம் அஞ்ஞாதமாவன்ன பதார்த்தத்தின ஞானம் சொப்பனத்திலுண்டாதலில்லை; சாக்கிரத்தில எ தனுடைய அநுபவஞானமுள்ளதோ! அதனுடைய ஸ்மிருதிதான் சொப்பனத்திலுமுண்டாகின்றது; அங்ஙனம் சொப்பனத்திலுண்டாகும் ஸ்மிருதிஞானத்தின்விடயம் சாக்கிரபதார்த்தம் சத்தியமாகவின், சொப்பனத்திலுட அதனது ஸ்மிருதிஞானஞ்சத்தியமாம்; ஆகவே, சொப்பனத்திருஷ்டார்த்ததாற சாக்கிரபதார்த்தங்களை மிதகையெ ன்னல பொருந்தாது.

(28) அல்லது, சொப்பனாவஸ்தையிற் தூலசரீரத்தை விடுத்து லிங்கசரீரம்வாகியத்திற்சென்று, சத்தியமாயுள்ள கிரி, சஞ் சத்திராசிகளைப் பாக்கின்றதாகவின் சொப்பனஞானமும், அதன் விடயமானபதார்த்தங்களுஞ் சத்தியமே மிதகையன்றும்; ஆகவே, சொப்பனம்போலும் சாக்கிரபின்பு சக துச்சமென்னல கூடுமாறெவ்வளவு எனின்?

(29) உத்தரம்- அந்தயானென்றுண்டாகின்ற பருவகாலசுடப ந்திகளான பதார்த்தங்களின்ஞானம் ஸ்மிருதியாம். எதி றோற்றினையானையெக்கண்டு இதுயானென்றுண்டாக ன்றஞானம் ஸ்மிருதியல்ல; பிரத்தியட்சமாம். சொப்பனத்தில் இதுயானே, இது பருவதம், இது கதிஎன்றிவவா ஞானமுண்டாகின்றதாகவின், அது சாக்கிரத்திற்கண்ட பதார்த்தங்களினுடைய ஸ்மிருதியல்ல; பிரத்தியட்சஞான மேயாம்.

சாக்கிரத்தில் அறியப்படாதபதார்த்தங்களின்ஞானம் சொப்பனத்திலுண்டாகவில்லை அறியப்பட்டபதார்த்தங்களின்ஞானமே உ

ண்டாகின்றதாதலின, சொப்பின்த்தினஞானம் ஸ்மிருதிருபமேயெனனில அது கூடாது.

(அ) ஏனெனில்? பிரத்தியட்ச ஞானம் இருவகைதது ஒன்று அபிஞ்ஞாநுபபிரத்தியட்சம்; மற்றொன்று பிரத்தியபிஞ்ஞாநுபப்பிரத்தியட்சமாம். கேவலம் இந்திரியசம்பந்தததாற்றோன்றும்ஞானம் அபிஞ்ஞாபிரத்தியட்சம்; அது நேதிரசம்பந்தத்தால இது யானையென்றுதோன்றும ஞானம். பூவ ஞானசம்ஸ்காரத்தாலும், இந்திரியசம்பந்தததாலும் தோன்றுமஞானம் பிரத்தியபிஞ்ஞாபிரத்தியட்சமாம்; அது, பூவங்கண்டயானை எதிரேவரில் அந்த யானை இந்தயானை என்றுதோன்றும் ஞானம்; அங்கே பூவங்கண்டயானையின் ஞான சம்ஸ்காரமும், யானையோடு நேதிரசம்பந்தமும் பிரத்தியபிஞ்ஞாபிரத்தியட்சத்திற்கேதுவாம். ஆதலால், சமஸ்காரஜந்நியஞானம் ஸ்மிருதிருபமே எனலும் நியமயில்லை. இந்திரியசம்பந்தமின்றிக்கேவலம் சமஸ்காரஜந்நியஞானமுண்டாமாயின், அதுவே ஸ்மிருதிஞானமெனப்படும். சொப்பனத்தில் யானை முதலியவைகளின் ஞானம் கேவலம் சம்ஸ்காரஜந்நியமல்ல நித்திராநுபதோஷஜந்நியமாம். சொப்பனத்தில் யானைமுதலியவைகளைப்போலக் கற்பித்த இந்திரியங்களுமுண்டு ஆகலின், இந்திரியஜந்நியமுமாம். சொப்பனபதார்த்தங்கள் சாட்சிபாகியமேயலலாமல் இந்திரியஜந்நியஞானவிடயமல்ல, ஆயினும், அவிவேகியினுடைய திருஷ்டியினால் சொப்பனஞானம் இந்திரியஜந்நியமென்றுசொல்லப்படுகிறது. நித்திரையில் நின்றுவிழித்தபுருடன் நான் சொப்பனத்தில் யானைமுதலியவைகளைக் கண்டேனென்றுசொல்கின்றனன். ஆதலால் சொப்பனத்திற்கோன்றுமஞானம் சாக்கிரபதார்த்தங்களின் ஸ்மிருதியல்ல. யானைமுதலியவைகளின் ஸ்மிருதியே உண்டாமாயின், விழித்து நான் சொப்பனத்தில் யானைமுதலியவைகளை ஸ்மிருதிக்குக்கொண்டிருந்தேனென்று சொல்லவேண்டும். அ

ப்படி ஒருவருஞ்சொல்லவிலலை; ஆதலால், சொப்பனத்திற்கேனும் ஞானம் சாக்கிரபதார்த்தத்தின் ஸ்மிருதியல்ல சாக்கிரத்திற் கண்ட கேட்டபதார்த்தங்களின் ஞானமே சொப்பனத்திற்கேன்றுமென்னும் நியமமில்லை. சாக்கிரத்தில் அஞ்ஞாதபதார்த்தங்களினுடைய ஞானமும் சொப்பனத்திற்கேன்றும்: தான் கண்டதாகவேனுங் கேட்டதாகவேனுமில்லாத பதார்த்தங்களும் ஒவ்வொரு கால சொப்பனத்திற்காணப்படுகின்றன; ஆகலின், அவைகளின் ஞானம் ஸ்மிருதியல்ல.

ஆயினும், இந்தச் சன்மத்தின் பதார்த்த ஞான சமஸ்காரமே ஸ்மிருதிக்கு ஏதுவாமென்னும் நியமமில்லை. அந்நியஜன்ம ஞானஜநிய சமஸ்காரத்தினாலும் ஸ்மிருதி உண்டாகாநிற்கும். எனனை? அது கூல ஞானத்தினால் பிரவிர்த்தி யுண்டாகின்றது அதுகூல ஞானம் ன்றிய பிரவிததியுண்டாவதில்லை. பாலகனுக்கு ஸ்தநபாகத்தில பிரதமப் பிரவிததியுண்டாவதற்குக்காரணம், தான அந்நியஜன்மங்களில் ஸ்தநபாகம் தனக்கதுகூலமென்றதுபலித்ததுள்ள சம்ஸ்காரமாம்; ஆகலின், ஜன்மாந்தரத்தின், ஞானசமஸ்காரத்தினாலும் ஸ்மிருதியுண்டாகாநிற்கும். அப்படியே இந்த ஜன்மத்தில அஞ்ஞாத பதார்த்தத்தின் ஸ்மிருதியும், அந்நிய ஜன்மத்திலுள்ளதாகிய ஞான சமஸ்காரத்தினால் சொப்பனத்திலுண்டாகக்கூடும். ஆயினும், சாக்கிரத்தில, யாதொரு ஜன்மத்திலும் அதுபலியாதிருக்கும் பதார்த்தமும் சொப்பனத்திற்கேன்றுகின்றது; அது தனதுசர்ச்சேதனத்தைத் தானே ததிரததால சொப்பனத்திற் பார்க்கின்றது; ஆதலால் சொப்பனத்திற்கேன்றுமஞானம் சாக்கிர பதார்த்தங்களின் ஞானசமஸ்காரத்தினுற்கேன்றும் ஸ்மிருதியல்லவென்று சொப்பனத்திற்கு ஸ்மிருதிருபகண்டனத்தில் அநேகபுத்தி கிரந்தகாரா கூறியுளா.

(அ-அ) தூலசரீரத்தினின்றும் இலிங்கசரீரமானது வெளிப்பட்டு வாகியத்திற் சதநியமாயுள்ள இந், சமுத்திரமுதலியவற்றைப்பார்க்கின்ற தெனின்? இலிங்கசரீரம் வெளிப்படுமாயின், மரணாவதையைப்போலத் தூலசரீரம் பயங்கரரூபமாகத்தோற்றமென்கூடும். சொப்பனாவதையில் அப்படித்தோற்றமில் சாக்கிரத்திற்போல மங்களரூபமாகவே தோற்றுகின்றது.

ண்டாகின்றதாகவின, சொப்பனத்தினஞானம் ஸ்மிருதிருபமேயெனனில் அது கூடாது.

(அ) ஏனெனில்? பிரத்தியட்ச ஞானம் இருவகைத்து ஒன்று அபிஞ்ஞாநுபப்பிரத்தியட்சம்; மற்றொன்று பிரத்தியபிஞ்ஞாநுபப்பிரத்தியட்சமாம். கேவலம் இந்நிரியசம்பநதததாற்றோன்றும்ஞானம் அபிஞ்ஞாபிரத்தியட்சம், அது நேததிரசம்பநதததால் இது யானையென்றுதோன்றுமஞானம். பூவ ஞானசமஸ்காரத்தாலும், இந்திரியசம்பநதததாலும் தோன்றுமஞானம் பிரத்தியபிஞ்ஞாபிரத்தியட்சமாம்; அது, பூவங்கண்டயானை எதிரேவரில் அநத யானை இநதயானை என்றுதோன்றும் ஞானம்; அங்கே பூவங்கண்டயானையினஞான சம்ஸ்காரமும், யானையோடு நேததிரசம்பநதமும் பிரத்தியபிஞ்ஞாபிரத்தியட்சத்திற்கேதுவாம். ஆதலால், சமஸ்காரஜந்நியஞானம் ஸ்மிருதி*ருபமே எனனும் நியமயில்லை. இத்திரியசம்பந்தமினறிக் கேவலம் சமஸ்காரஜந்நியஞானமுண்டாமாயின, அதுவே ஸ்மிருதிஞானமெனப்படும். சொப்பனத்தில் யானை முதலியவைகளின ஞானம் கேவலம் சம்ஸ்காரஜந்நியமல்ல நிததிராநுபதோஷஜந்நியமாம். சொப்பனத்தில் யானைமுதலியவைகளைப்போலக கற்பித இந்திரியங்களுமுண்டு ஆகவின், இந்நிரியஜந்நியமுமாம். சொப்பனபதாரததங்கள் சாட்சிபாசியமேயல்லாமல் இந்நிரியஜந்நியஞானவிடயமல்ல, ஆயினும், அவிவேகியினுடைய திருஷ்டியினால் சொப்பனஞானம் இந்நிரியஜந்நியமென்றுசொல்லப்படுகிறது. நித்திரையில் நினறும்விழித்தபுருடன் நான சொப்பனத்தில் யானைமுதலியவைகளைக் கண்டேனென்றுசொல்கின்றனன். ஆதலால் சொப்பனத்திற்கோன்றுமஞானம் சாக்கிரபதார்த்தங்களின் ஸ்மிருதியல்ல. யானைமுதலியவைகளின் ஸ்மிருதியே உண்டாமாயின், விழித்து நான் சொப்பனத்தில் யானைமுதலியவைகளை ஸ்மிருதித்துக்கொண்டிருந்தேனென்று சொல்லவேண்டும் அ

ப்படி ஒருவருஞ்சொல்லவிலீலை; ஆதலால், சொப்பனத
திற்றோன்றும் ஞானம் சாக்கிரபதார்த்தத்தின் ஸ்மிருதிய
லல சாக்கிரத்திற் கண்ட கேட்டபதார்த்தங்களின் ஞா
னமே சொப்பனத்திற்றோன்றுமென்னும் நியமமில்லை.
சாக்கிரத்தில் அஞ்ஞாதபதார்த்தங்களினுடையஞானமு
ம் சொப்பனத்திற்றோன்றும் தான் கண்டதாகவேனுங்
கேட்டதாகவேனுமில்லாத பதார்த்தங்களும ஒவ்வொரு
கால சொப்பனத்திற்கானப்படுகின்றன; ஆகலின், அவை
களின் ஞானம் ஸ்மிருதியல்ல.

ஆயினும், இந்தச்சன்மத்தின பதார்த்த ஞான சமஸ்காரமே ஸ
மிருதிக்கு ஏதுவாமென்னும் நியமமில்லை. அந்நியஜனமஞானஜநி
யசமஸ்காரத்தினாலும் ஸ்மிருதி உண்டாகாநிற்கும். எனனை? அது
கூல ஞானத்தினால் பிரவித்தி யுண்டாகின்றது அதுகூல ஞானமி
ன்றிப் பிரவித்தியுண்டாவதில்லை. பாலகனுக்கு ஸ்தநபாதத்தில பி
ரதம்ப் பிரவித்தியுண்டாவதற்குக்காரணம், தான அந்நியஜனமங்களி
ல ஸ்தநபாநம் தனக்கநுகூலமெனந்நுபவித்ததுள சமஸ்காரமாம்;
ஆதலின், ஜனமாந்தரத்தின், ஞானசமஸ்காரத்தினாலும் ஸ்மிருதியு
ண்டாகாநிற்கும். அப்படியே இந்த ஜனமத்தில் அஞ்ஞாத பதார்த
தத்தின ஸ்மிருதியும், அந்நிய ஜன்மத்திலுளதாகிய ஞான சமஸ்கார
த்தினால் சொப்பனத்திலுண்டாகக்கூடும். ஆயினும், சாக்கிரத்தில,
யாதொரு ஜன்மத்திலும் அநுபவியாதிருக்கும் பதார்த்தமும் சொப்ப
னத்திற்றோன்றுகின்றது, அது தனதுசிரசசேதனத்தைத் தான நே
த்திரததால் சொப்பனத்திற் பார்க்கின்றது; ஆதலால் சொப்பனத்தி
றறோன்றும்ஞானம் சாக்கிர பதார்த்தங்களின் ஞானசமஸ்காரத்தி
றறோன்றும் ஸ்மிருதியல்லவென்று சொப்பனத்திற்கு ஸ்மிருதிரு
பகண்டனத்தில் அநேகபுத்தி கிரந்தகாரா கூறியுள்ளர்.

(அ-அ) தூலசரீரத்தினின்றும் இலிங்கசரீரமுளது வெளிப்ப
ட்டு வாகியத்திற் சத்தியமாயுள்ள கிரி, சமுத்திரமுதலியவற்றைப்பா
க்கின்ற தெனின்? இலிங்கசரீரம் வெளிப்படுமாயின், மரணவததை
யைப்போலத் தூலசரீரம் பயங்கரரூபமாகத்தோற்றவேண்டும். சொ
ப்பனாவதையில் அப்படித்தோற்றமல் சாக்கிரத்திற்போல மங்கள
ரூபமாகவே தோற்றுகிறதது.

ஆதலால், தூலசரீரத்தைவீட்டு விங்கசரீரம் வெளியேபோகவி ல்லை. அந்தக்கரணத்தின் இயக்கம் பிராணனுடைய அதீனமாதலு ல் பிராணன வெளிப்பட்டாமல் அந்தக்கரணமும், ஞானேந்திரியமும் வாகியத்திற்செல்லாவாம். சொப்பனாவதையில் தூல சரீரம் பிரா ணனோடுகூடத்தோற்றுவதால், இலிங்கசரீரம்வாகியத்திற்சென்று சத தியமாயுள்ள பதார்த்தங்களைச் சொப்பனத்திற் பாக்கின்றதென்பது கூடாது.

அன்றியும், ஓர் புருடன் சொப்பனத்திற் றன்சம்பந்தியோடுகூ டி. ஓவியவகாரத்தைச் செய்ததாகக்கண்டு விழித்துப் பின்அசசம பந்தியைத்தானகண்டபோது இராதிரி நாம் இருவருங்கூடி இவ விதவியவகாரத்தைப்பண்ணினோமென்று அவன் சொல்லவில்லை புருவபட்சரீதியினால் வாகியத்தில் வெளிப்பட்டிச் சம்பந்தியோடுகூ டிச் சததியமாக வியவகரித்தான். அந்தச்சம்பந்தியோடுகூடின ஞா னமும், வியவகார ஞானமும் சம்பந்திக்கும் உளவாதலவேணமே. எ ப்போது அவன கூடினோ! அப்போது அவன் சொல்லவுமவேண மே. சிததார்த்ததில சம்பந்தியும், அவனுடைய கூட்டரவுமுதலிய வும் உள்ளேயே கற்பிதமாம்.

அன்றியும், வாகியத்திற்சென்று சத்தியமானபதார்த்தத்தைப்பா ரத்ததுண்டானால், இராதிரியில் நித்தினைசெய்தபுருடன் சிதம்பரத் தில் மத்தியானசூரியனால் வீடுகள் தபிக்கப்படுகிறதாகவும், சிதம்பர த்திற்குவடக்கே மதுரை இருப்பதாகவும், மதுரைக்குத்தெற்கே சித் தம்பரம் இருப்பதாகவுங் காண்கின்றன; அங்கே இராதிரியில் ம ததியானசூரியனும், சிதம்பரத்திற்குவடக்கே மதுரையும், மதுரைக் குத்தெற்கே சிதம்பரமும் இல்லை. ஆகலானும், சொப்பனத்திற்சத் தியபதார்த்தங்களைப்பாக்கப்படுகிறதென்பதுகூடாது.

(அக) பருவதம், சமுததிரம், நதி, வனம், கிராமம், புரி, சூரியன, சந்திரன்முதலிய யாதொருபதார்த்தங்கள் சொப்பனத்திற் காணப்படுகின்றனவோ! அவை தூதனமாகவே உண்டா கின்றன. சொப்பனபதார்த்தங்களில் நேதிராதிகளின் விடயத்தன்மை பாநமாகின்றது. வியாவகாரிகநேதிரா திகளின் விடயத்தன்மை சொப்பனத்தில் பிராதிபாசிகப

தாராததங்களிற் பொருந்தாது; ஏதனாலெனின்? சமசததையுடைய பதார்த்தங்களைத் தமயிற் சாதகபாதகங்களாம், அதனால் சரீரத்தின்கண்ணிருக்கும் வியாவகாரிகளேத்திராதிகளும், சொப்பனபதார்த்தங்களும் ஒன்றற்கொன்று விஷமசததையாவதால் அந்நேத்திராதிகளுக்குச் சொப்பனத்திற் பருவதாதிகள் விடயமாகுமென்கபொருந்தாது.

அனநியம், வியாவகாரிகளுந்நிரியங்கள் தததங்.கோளகைகளை விடிக் காயயஞ்செய்வதில சமாததமாகா சொப்பனாவததையில் அஸத, பாத, வாக்குகளினகோளகைகள் நிசசலமாக அந்நியனுக்குக் காணப்படுகின்றன; அஸதததில் ஓநிரவியததைஎடுத்துக் கூப்பிட்டுக் கொண்டு ஓடுகின்றன.

ஆகலின், சொப்பனத்தில் இந்நிரியங்களின் உற்பத்தி அவசியம் ஒப்பவேண்டும்; அப்படியே சுகதுக்கமும், அவற்றின் ஞானமும், சுகதுக்கங்களின் ஆசிரயமான பிரமாதாவும், சொப்பனத்தினகட்டோற்றுகின்றன: இல்லாதபதாரததங்களின் தோற்றம் உண்டாகமாட்டாது; அதனால் சகலநிரிபுடிகளும் அந்தச்சொப்பனத்தின்கண்ணே உற்பத்தியாகின்றன. எவ்வளவு பிரம(பு) ஞானமுண்டாமோ! அவைகளின் விடயங்கண்முழுதும் அநிர்வசனீயமாக உற்பனனமாகின்றன. விடயமின்றி யாதொருஞானமும் உண்டாகாதெனபதே அநிர்வசனீயக்கியாதியின் சிததாந்தமாம்.

யாதொருசொப்பனபதார்த்தங்கள் பிரதிதியாகின்றனவோ! அவைகளினுற்பத்தி அங்கீகரிக்கின் சாக்கிரபதாரததங்களைப்போலசததியமாவதால் சொப்பனநிருஷ்டார்த்தத்தினுற் சாக்கிரபதார்த்தங்கள் யிததையென்று சிததாந்தத்திற்சொல்லாநிற்பது கூடாது. சொப்பனத்திற் பிரதிதியாகின்றபதார்த்தங்களினுற்பத்தி ஒப்பாவின் இவ்வாறான தோடயின்றும் என்று சங்கிக்கில்?

(30) யாதொருவஸ்துவின் உற்பத்திக்கு எவ்வளவுதேசகாலாதிசாமக்கிரிவேண்டுமோ! அவ்வளவுசாமக்கிரியுமின்றியே அது உண்டாமாகில் யிததையெனப்படும். சொப்பனத்தில யானைமுதலியவைகளினுற்பத்திக்கு யோக்கியமானதே

சகாலங்களில்லை. வெருகாலத்தில் வெருதேசத்திலுண்டாகியோக்கியமான யானைமுதலியவை, ஸ்ணமாத்நிரகாலத்தில் சூட்சுமமான கண்டதேசத்தி லுண்டாகினறனவாதலால் மித்தையாம்.

எப்படியும், சொப்பனாவதையில் காலதேசமும் அதிகமாகப் பிரதிபலிப்பின்றன; அப்படியானாலும், அந்நியபதார்த்தங்களைப்போலச் சொப்பனத்தில் அதிககாலம் அதிகதேசம் அநிர்வசனீயப்பிராதிபாசிகமாக உற்பன்னமாகினறன. எதனாலெனின்? விடயமின்றிப் பிரதிபலிப்புண்டானமுண்டாகமாட்டாது. சொப்பனத்தில் அதிகமான தேசகாலங்களின் ஞானமுண்டாகின்றது. வியாவகாரிகதேசகாலங்கள் நியூனமாகவுள்ளன. இதனால் பிராதிபாசிகமாக உற்பன்னமாகின்றன; இங்ஙனம் சொப்பனாவதையிலுண்டாகின்ற யாதொருபிராதிபாசிகதேசகாலங்களுண்டோ! அவைசொப்பனாவதையின யானைமுதலியவைகட்குக் காரணமல்ல. எதனாலெனின்? யாது காரணமாமோ! அது முன்னே உண்டாயிருக்கும். காரியம் பின்னே உண்டாம். சொப்பனத்தின் தேசகாலங்களும் யானைமுதலியவையும் ஒரேசமயத்திலுண்டாகினறன. ஆதலால் அவைகட்குக்காரிய காரணபாவங்கடாது. வியாவகாரிகதேசகாலங்கள் நியூனமாய் உள்ளன ஆதலால் அவை யானைமுதலியவைகட்கு யோக்கியமாகஇல்லை. இங்ஙனம் தேசகாலசாமக்கிரியின்றி உண்டாகின்றனவாதலால் சொப்பனபதார்த்தங்கள் மித்தையாம்.

இவ்வாற்றால், சொப்பனபதார்த்தங்களினுற்பத்தியில் வேறே ஒருசாமக்கிரிகளுமில்லை. நித்திராருபதோஷசகிதமான அவிததையே காரணமாம். யாதொன்று தோஷசகித அவிததையினால் ஜந்நியமாமோ! அது சதநிரஜதமபோல மித்தையாம். ஆதலால் சொப்பனபதார்த்தங்கள் சதநியமல்ல மித்தையாம். அவைகட்கு உபாதானகாரணம் அநந்தக்கரணம், அல்லது சாட்சாதவித்தையேயாம். முதற்பட்சத்தில சாட்சிசேதனஞ்சொப்பனத்திற்கதிஷ்டானம். இரண்டாமபட்சத்தில பிரமசேதனம் சொப்பனத்திற்கதிஷ்டானமாம். இவ்வாற்றால், அநந்தக்கரணத்தினுடைய அல்லது அவிததையினுடைய பரிணாமமும், சேதனத்தினுடைய விவர்த்தமும் சொப்பனமாம். முனசொல்லியபட்சம் இரண்டனுள் இரண்டாம்பட்சத்தில் பிரமசேத

னஞ்சொப்பனத்திற்கு அதிஷ்டானமென்றும், அவித்தை உபாதான காரணமென்றுஞ்சொல்லப்பட்டது; அங்கே அதிஷ்டானஞானத்தி னை கற்பித்திவிர்த்தியாம். சொப்பனத்திற்கு அதிஷ்டானம்பிரம மாகலின், பிரமஞானமின்றி அஞ்ஞானிக்ஞ்சாக்கிரத்திற்சொப்பன ம் நிவிர்த்தியாகவேண்டுவதில்லை.

(௧௧) மற்றோசங்கை—எப்படிச் சொப்பனத்தின் அதிஷ்டானம் பிரமமும், உபாதானகாரணம் அவித்தைப்மோ! அப்படி யே வேதாந்த சித்தாந்தத்தில் சாக்கிரத்தின்வியாவகாரிக* பதார்த்தங்கட்கும் அதிஷ்டானம் பிரமம்* உபாதானகா ரணம்அவித்தை. ஆதலால் சாக்கிரம், சொப்பனம்இரண் டும் வியாவகாரிகமாகவேண்டும், அல்லது பிராதிபாசிகமாக வேண்டும். இங்ஙனமன்றிச் சாக்கிரபதார்த்தங்கள் வியா வகாரிகமென்றும், சொப்பனபதார்த்தங்கள் பிராதிபாசிக மென்றுங் கூறாநிற்பது எவ்வாறுகூடுமெனின்?

இவவிரண்டுசங்கையுங்கூடாது. எதனாலெனின்? பிரதமசங் கைக்குச்சமாதானம்: நிவிர்த்திஇருவகையாம்; இது முன்னே உ-வ துசெய்யுளின் உரையிலுங்கூறப்பட்டிருக்கின்றது. காரணத்தோடு கூடக்காரியத்தின் விநாசரூபமான அத்தியந்தநிவிாத்தி சொப்பனத்தி ற்ருச்சாக்கிரத்திற்பிரமஞானமின்றிக்கூடாது. ஆயினும், தடிகொ ண்டடிப்பதால் கடத்திற்குமிருத்திகையில் லயம எப்படி உண்டா மோ! அப்படிச் சொப்பனத்திற் கேதுவான நித்திராதோட நாசத்தி னால், அல்லது சொப்பனத்தின் விரோதியான சாக்கிரத்தின் உறபத தியினால், அவித்தையின்கண் லயரூபமான நிவிர்த்தி சொப்பனத்தி

* வியாவகாரிக, பிராதிபாசிக, பாரமார்த்திகபேதத்தால் சத்தை மூ வகைததாம்; அம்மூவகையுள், பிரமஞானமின்றி இரச்சவாதிக ளினவச்சின்னசேதனஞானத்தால் பாதமாகாநிற்கும்இரச்சாப பாதிகள் பிராதிபாசிகசத்தை; பிரமஞானமின்றிப் பாதமாகாம ல பிரமஞானத்தால் பாதமாகாநிற்கும் அவித்தையும், அதனகா ரியமாகிய ஆகாசாதிகளும் வியாவகாரிகசத்தை: மூன்றுகாலத் தும் பாதமாகாதது யாது! அது பாரமார்த்திகசத்தை இப்படி ப்பட்டது சேதனமாம்.

மருப் பிரமஞானமின்றியே ஈடும். சாக்கிரசொப்பனங்கள் இரண்டு சமானமாகவேண்டுமெனனும் சங்கையுங்கூடாது. இதனாலெனின? சாக்கிரதேகாதிபதார்த்தங்களின் உற்பத்தியிலோ! அந்நியதோஷ ரகிதமான கேவலம் அந்நியவித்தையே உபாதானகாரணம்: சொப பனபதார்த்தங்களிலோ சாதிநித்திராதோஷமும், அவித்தைக்குச்சு காயமாம்; ஆதலால், அந்நியதோஷரகிதமான கேவலம் அவித்தை யினாலுண்டாவது வியாவகாரிகமென்றும், சாதிதோஷசகித அவித் தையினாலுண்டாவது பிராதிபாசிகமென்றுஞ்சொல்லப்படும்.

இவ்வாறனால் சொப்பனபதார்த்தங்களில் சாக்கிரபதார்த்தங் களைப்பாக்கிலும் விலடசணததனமை உண்டு; இவைமுழுதும் மூலித சசததையையொப்பித தூலதிருஷ்டியினுற்சொன்னது, விசாரதிரு ஷ்டியினுறபாக்கில, மூவகைசசததைகூடாது சாக்கிரசொப்பனங் கடகுப் பரஸபரம் விலடசணததனமையுங்கூடாது.

வேதாந்தபரிபாஷாதிசிரந்தங்களில், முற்கூறியபிரகாரமாகவேலி யாவகாரிக பிராதிபாசிகபதார்த்தங்கடகுப் பேதங்கூறியிருக்கின்றது, ஆதலால் மூன்றுசததையும் ஒப்பியிருக்கின்றது. விததியாரணயசுவா மிகனும் சேவசிருட்டியே சுகதுக்கத்திற்கேதுவாம்; ஈசரசிருட்டி சு கதுக்கத்திற்கேதுவன்று சேவசிருட்டிபிராதிபாசிகம்; ஈசரசிருட்டி வியாவகாரிகமென்றருளிச்செய்திருக்கின்றனா. வேதேகிரந்தகாரரு ம்; சததை மூன்றுபிரகாரஞ்சொல்லியிருக்கின்றனா. சேதனத்தினு டைய சததை பாரமாததிகம். சேதனத்தினும்வேறானசடபதார்த தங்களினசததை இருவகையாம்; அவைகளில் ஒன்றுவியாவகார்க் சததை மற்றொன்று பிராதிபாசிகசததை. சிருட்டியின் ஆதிகாலத் தில ஈசரசங்கற்பத்தினாலுண்டான கேவலம் அவித்தையின்காய மாகிய பஞ்சபூதங்களும், அவைகளின் காரியங்களும் கியஇவை களினசததை வியாவகாரிகசததை தோஷசகிதமான அவித்தை யினகாரியமாகிய சொப்பனமும், சுத்திரஜ்ஞாதிகளும் ஆகிய இவை களினசததை பிராதிபாசிகசததையாம்; இவ்வாறு சாக்கிரபதார்த்த வகளுக்கு வியாவகாரிகசததையுஞ்சொப்பனபதார்த்தங்களுககுப் பி ராதிபாசிகசததையுங் கூறியிருக்கின்றனா.

(௧2) தேசகால சாமக்கிரியின்றிச் சொப்பனத்தில் யானை, ப

ருவதங்கள் தோன்றுகின்றன; ஆதலால், அவையித்தை. அப்படியே ஆகாசாதிப்பிரபஞ்சசிருஷ்டியும் பிரமத்தினி னுந்துதோன்றுகின்றன; அப்பிரமத்தில் தேசகாலங்கள் லேசமுமில்லை. சொப்பனத்தில் யானை, பருவதாதிகளுக்கு யோக்கியமான தேசகாலங்களில்லையாயினும், சொற்பதே சகாலங்களுண்டு; ஆகாசாதிகளின் சிருஷ்டியில் அவ்வள வுடையதேசகாலங்களில்லை. என்னை? தேசகாலரகிதபர மானமாவின்னும் ஆகாசாதிகளின் சிருஷ்டிகூறப்படடி ருத்தலினென்க.

(௧௩) தைத்திரீயசுருதியில ஆகாசாதிகளின்சிருஷ்டி கிரமமாகக் கூறப்படடிருக்கின்றன, அநிலும் தேசகாலங்களின் சிரு ஷ்டிகூறப்படவில்லை. சூத்திரகாரா, பாஷ்யகாரர்களேனு வுகூறியிருக்கின்றனரோவெனின? அவாகளும்தேசகால வங்களின்சிருஷ்டிகூறவில்லை; அதனாலதைத்திரீயசுருதிக்கு ம, சூத்திரகாரா, பாஷ்யகாராகட்கும்ஆகாசாதிப்பிரபஞ்ச வங்களின் உற்பத்தி தேசகாலசாமக்கிரியினறி உண்டாமெ னபதேஅபிப்பிராயமாம்; ஆகலின, ஆகாசாதிகள்சொப்ப னம்போலமித்தையாட.

(௧௪) மதுகுதனசுவாயிகள தேசகாலங்களாட்சாதலித்தையின காரியமென்று கூறியிருப்பதுகொண்டு மாயாவிசிஷ்டபர மான்மாவின்னும் முன்னேதேசகாலங்கள் மாயையின பரிணாமமாகத்தோன்றும்; அதன்பின்னா ஆகாசாதிகளி ன்சிருஷ்டிதோன்றும் என இவ்வனம் பெறப்படுதலின யோக்கியமானதேசகாலங்களாலேயே ஆகாசாதிப்பிரபஞ் சங்களினஉற்பத்தி சித்திததே எனின?

(௧௫) அவ்வனம் தேசகாலங்கள் முன்னேயுண்டாய அதன்பின் னேஆகாசாதிகளுண்டாம் என்பது, மதுகுதனசுவாயிகளி னஅபிப்பிராயம் அன்று. "எதனாலெனின்? ஆகாசாதிக ளின்உற்பத்திக்குமுன்னே தேசகாலங்கள்உண்டாமெனி ன்? ஆகாசாதிகளின்உற்பத்திகாலத்திற்குப் பூர்வகாலவுப கிதமான பரமானமா தேசகாலங்கட்குஅதிஷ்டானமாமெ

னபது சித்திக்கும்; அதுசித்திக்கவே, தேசகாலங்களின உற்பத்தியில் பூர்வகாலமுண்டென்றுவரும் காலத்தின உற்பத்தியியில்லாதபோது பூர்வகாலம்எவவாறுசித்திக்கு ம்; இதனால் ஆகாசாதிகள்உண்டாவதற்குப்பூர்வகாலத்தில தேசகாலாதிகள்உண்டெனல்கூடாதாகலினஎன்க.

(கக) மற்றியாதோ! மதுகுதனசுவாமிகளின் அபிப்பிராயம் எ னின?

பூதபௌதிகபிரபஞ்சந் தோன்றாநிற்பதுபோலத தேசகாலங் களுந்தோன்றாநின்றன. ஆனமாவுக்கநியமாக யாதொன்றும் நித்தி யமாகாமையின், தேசகாலங்களும் நித்தியமல்ல உண்டாகாதவ் தோற்றரவாகாவாகலின, ஆகாசாதிகள்போலத தேசகாலங்கட்கும உற்பத்தியுண்டு, ஆகலால, அவிததையின காரியமாமென்பது மதுகு தனசுவாமிகளின் அபிப்பிராயமாம் என்க.

(க௭) அததேசகாலங்கள் மாயையின்பரிணாமமும், சேதனத்தி ன விவாதகமுமாம் யாது விவாதத்தமாம் அது ஒன்றிற்கு ககாரணமாகது; ஆகலின, ஆகாசாதிப்பிரபஞ்சத்தின உ ர்பத்தியில் தேசகாலங்கட்குக்காரணத்தன்மை பொருந் தாது

அன்றியும், காரணம் முன்னேயுண்டாகும் காரியம் பின்ன டாகும். ஆகாசாதிப்பிரபஞ்சம் உண்டாவதற்குமுன்னே தேச காலங்கள் உண்டாமெனனல பொருந்தாது; இதனானும தேசகாலங் கட்கு ஆகாசாதிப் பிரபஞ்சகாரணத்தன்மை பொருந்தாது.

மற்றெவ்வனெனின? சொப்பனப்பிதாபுத்திரன்போலத தேச காலத்தோடுகூட ஆகாசாதிப்பிரபஞ்சம் மாயாவிக்ஷ்டமானபரமாய் னடாலினின்றும் உற்பன்னமாம்.

யாதானும் ஒருபதார்த்தம், யாதானும் ஒரு தேசத்தில, யாதானு ம் ஒருகாலத்தில் உண்டாகாநிற்கும்; அந்நியதேசத்தில, அந்நியகாலத் தில உண்டாகாது. இவவாறு சகல பதார்த்தங்களும் பிரளயகாலத் தில உண்டாகா சிருஷ்டிகாலத்தில் உண்டாகும். ஆதலால தேசகா

லங்கட்டுக்காரணத்தன்மையுங்காணப்படுகின்றது; அதுவும், எதமாயையிலினறும் தேசகாலத்தோடுகூடப்பிரபஞ்சம் உற்பத்தியாகின்றதோ! அந்மாயையினாலேயே அத்தேசகாலங்களில் காரணத்தன்மையும், அந்நியமானபிரபஞ்சத்தில் அந்நியத்தன்மையுங்காணப்படுகின்றன; ஆதலால் ஆகாசாதிப்பிரபஞ்சத்திற்குத் தேசகாலங்கள் காரணமல்ல.

(கஅ) சங்கை-உண்டாகாதபதார்த்தத்தோற்றரவாகாது சித்தாகத்தத்திலோ அதுஅங்கீகாரமில்லை; அங்ஙனம் அங்கீகரிக்கல் அசத்தியாதியாம்.

அன்றியும், தேசகாலங்களில் காரணத்தன்மையிலையாயின, சச்சிருங்காதிகன்போல மாயையின்வலியாலும் அது தோற்றரவாகவேண்டுவதில்லை; தோற்றரவாகவின், தேசகாலங்கள் சர்வப்பிரபஞ்சத்திற்குங்காரணங்களாம்.

அங்ஙனமன்று: பிரமமே பிரபஞ்சத்திற்குக்காரணம்; பிரமத்தின்காரணத்தன்மை தேசகாலங்களில் தோற்றரவாகாகின்றதென்று சித்தாந்தி சொல்லில், அதுவும்பொருந்தாது; ஏதனாலெனின்? எப்படித்தேசகாலங்கட்கு அகிஷ்டானம் பிரமமோ! அப்படிச்சர்வப்பிரபஞ்சத்திற்கும் அகிஷ்டானம் பிரமம். தேசகாலங்களில் மாத்திரந்தான் பிரமத்தின் காரணத்தன்மை தோற்றரவாம்: அந்நியத்தில்தோற்றரவாகாதென்பதற்கு ஒரேதுவும் இல்லை. ஆதலால், சர்வப்பிரபஞ்சத்திலும் அக்காரணத்தன்மை ஒரேதன்மையாகத் தோற்றரவாதல்லேண்டுமேயல்லாமல், ஒன்றிற்காரணத்தன்மையும், ஒன்றிற்காரியத்தன்மையுமாக இவ்வாறு தோற்றரவாதல கூடாது.

அன்றியும், தேசகாலங்களில் காரணத்தன்மை இல்லை: பிரமத்தின்கண்ணேதான் காரணத்தன்மை உண்டு; அது தேசகாலங்களிற்கேற்றுகின்றதெனின்? அது அந்நியதாக்கியாதி என்றுவரும். சித்தாந்தத்தில் அது அங்கீகரிக்கவில்லை. ஈண்டு அந்நியதாக்கியாதி உபபிழல், சத்தியில் அநிர்வசனீயரஐத உற்பத்தி சித்தாந்தத்தில் உபபிழலுண்டாயிற்று.

எனனை? அந்நியதாக்கியாதிமதம் இருவகைதது. ஒன்று அந்நியதேசத்தினுள்ளுபதார்த்தம் அந்நியதேசத்திற்கேற்றுவது; அது காந்

தையின்கரத்திலுள்ள இரத்தம் எதிரே சுத்திதேசத்திற்குள் றுவது மறறென்று அந்நியபதார்த்தம் அந்நியருபமாகத்தோன்றுவது; அது இப்பியே வெள்ளியிருவாகத்தோன்றுவது. இவ்வாறு சகலபிர(ஹ்ரி) மஸ்தலத்திலும், அந்நியதாக்கியாதியால நிரவாகங்கடும்; கூடவே, அநிவசனீயரஜதாதிகளின் உற்பத்திகூறுவது அசங்கதமாம்.

விஷயத்தின்சமானாகாரமாக ஞானம்உண்டாகும். அந்நியவஸ்துவில அதற்கந்நியருபமாக ஞானம்உண்டாகாது. ஆதலால் இரஜதாகாரஞானத்திற்குவிடயமான அநிவசனீயரஜதமும் உற்பத்தியாகின்றதெனனும் அதவைதசித்தநாதத்தில காரணத்திற்கு அந்நியமாகிய தேசகாலங்களில பிரமத்தின்காரணத்தன்மைஞானம் பொருநதாதாகவின், தேசகாலங்களிறறென்றாநிற்குங் காரணத்தன்மையானது உண்டாகாமற் பாநமாகின்றதெனபதும், பிரமத்திலுள்ளது பாநமாகின்றதெனபதுங்கூடாது. தேசகாலங்களிலேயே காரணத்தன்மை உண்டு; அதுபாநமாகின்றது. இதனால், ஆகாசாதிப்பிரபஞ்சத்திற்குத் தேசகாலங்கள்காரணமல்லவெனகை அசங்கதமாம்எனின? அதுகூடாது.

(கக) எதனாலெனின? பிரமத்தின்காரணத்தன்மை தேசகாலங்களிறறென்றாநின்றது; அஃதெவ்வனமெனின? செமபரததம்பூவைசசம்பநிதத ஸ்படிகத்தில், புஷ்பத்தின செமமைநிறந்தோன்றுழி, அநிர்வசனீயமாக அஃது உற்பத்தியாயிறறென்று அங்கீகாரமிலலை. அந்நியதாக்கியாதியென்றே அங்கீகரித்திருக்கின்றது; அநதப்படிசொப்பனத்தினகண் மித்தியாபதார்த்தங்களில் சத்தியத்தன்மை தோற்றரவாகின்றதால் அங்கே அப்பதார்த்தங்களில் அநிவசனீயமாகச்சத்தியத்தன்மை உற்பத்தியாம் என்னின? அதுசத்தியம் மிததையாம்என்னும் வசனம்போலும். ஆகவின், மித்தியாபதார்த்தங்களிறறென்றும் சத்தியத்தன்மையினஞானம் அந்நியதாக்கியாதியென்றே எவ்வனங்கொள்ளற்பாலதோ! அங்ஙனம் அதிஷ்டானப்பிரமத்தின்காரணத்தன்மை தேசகாலங்களில் அந்நியதாக்கியாதியென்றே கொள்ளற்பாலதாம். ஈண்டு அந்நியதாக்கியாதி ஓப்பிடில சகலபிரம(ஹ்ரி)ங்களிலும் அந்நியதாக்கியா

தியே ஒப்பவேண்டுமென்னுங்கூடாது.' என்னை? சுதநிர ஜாதிகளில் அந்நியதாக்கியாதி ஒப்புவிதில் விடயத்தின விலட்சணஞானங்கூடாதென்னுந் தோடங்கூறியிருத்தலி ன் என்க.

எங்கே ஸ்படிகத்தில் செம்மைநிறத்தின்ஞானம் உண்டு! அங் கே செம்பரத்தம்பூவின சம்பந்தம் ஸ்படிகத்தில் உண்டு. எப்போ து அநதக்கரணத்தின் விருத்தி செம்பரத்தம்பூவின் ஆகாரமாமோ! அ ப்போது அவவிருத்திக்கு விடயமாகவே செம்பரத்தம்பூவின் சம்பந தியான ஸ்படிகமும் இருப்பதால் புஷ்பத்தின செம்மைநிறத்தனமை ஸ்படிகத்திற்குேன்றுகின்றது. அப்படிச்சத்தியிலோ! இரஜதரூப ஞானங்கூடாது. என்னை? சுத்தியினிடத்தது 'அநிவசனீயமாக அல்ல து வியாவகாரிகமாக இரஜதம் அந்நியமத்ததில இல்லை சுத்திதான உ ண்டு; அச்சுத்தியினசம்பந்தத்தால் சுத்தியின சமானாகாரமாகவே அ நதக்கரணத்தினவிருத்தி உண்டாகும். இரஜதாகாரமாக அநதக்கர ணத்தினவிருத்தி உண்டாகாது. ஆதலால் அவிததையினபரிணாம ம, சேதனத்தின விவாததமுமாக அநிவசனீயரஜதமும், அதன ஞ னமும் உற்பன்னமாம். இதனால், எங்கே இரண்டுபதார்த்தங்களின சம்பந்தம் உண்டு! அங்கே ஒன்றனதருமம் மறறொன்றில் தோற்றர வாம்; அஃதந்நியதாக்கியாதியேயாம். எங்கே இரண்டுபதார்த்தங் களினசம்பந்தம் இல்லை! அங்கே அந்நியதாக்கியாதியிலலை அநிவச னீயக்கியாதியே. எங்ஙனம் புஷ்பசம்பந்தியான ஸ்படிகத்தில் புஷ்ப த்தின் செம்மைநிறத்தனமை பிரதிதியாகின்றதோ! அவங்னம் சொ ப்பனத்தினயான, பருவதமுதலியவற்றிற்கும் அதிஷ்டானசேதன ததோடு சம்பந்தம் உண்டாகின்றது. ஆகலின் சேதனதாமமாகிய சத்தியத்தனமையும் சேதனசம்பந்திகளான யான, பருவதமுதலி யவற்றிற்குேன்றுகின்றது; அஃதந்நியதாக்கியாதியேயாம். இவ்வா ளு அதிஷ்டானசேதனதர்மமான காரணத்தன்மையும், அதிஷ்டான சேதனசம்பந்திகளான தேசகாலங்களிற்குேன்றுகின்றது.

(க00) அதிஷ்டானசேதனசம்பந்தம் சர்வப்பிரபஞ்சத்திற்கும் உ ண்டு. ஆதலால், சம்பந்திதர்மமாகிய காரணத்தனமை அந்நியதாக்கியாதியால் சர்வப்பிரபஞ்சத்திலுந் தோனற வேண்டுமென்று பூர்வஞ் சங்கிதத்துகூடாது. என்னை?

சொப்பனத்தில் பிதரூபமாகவும், புத்திரரூபமாகவுந்தோ
னறுகின்ற இரண்சேரீரங்கட்கும் சொப்பனத்தின் அதிஷ்டா
னசேதனத்தோடு சம்பந்தமுண்டேனும், பிதாசரீரத்தி
ல் அதிஷ்டானசேதனத்தின் காரணத்தனமைதோன்றுகி
ன்றது. புத்திரசரீரத்தில் அதுதோன்றாமல் பிதாவினான
டான புத்திரனென்று புத்திரசரீரத்தில் காரியத்தன்மை
தோன்றுகின்றது.

இவ்வாறு, அதிஷ்டானசேதனத்தோடு சம்பந்தம் சாவத்கிரகு
ம உண்டேனும், தேசகாலங்களில் சேதனதர்மமானகாரணத்தன
மையும், மற்றவற்றிற் காரியத்தனமையுந்தோன்றுகின்றன.

(க0க) அல்லது, அதிஷ்டானசேதனம் அசங்கம்; அஃதொன்ற
றகும் பரமார்த்தமாகக் காரணமன்று. மாயையினகண
னுள்ள ஆபாசமே காரணமாம். ஆயினும், ஆபாசொரு
பம் மிததை; யாதொன்று தானேயித்தையாம் அது ம
ற்றொன்றற்குக் காரணமாதல்கூடாது. பரமான்மாவில்
பிரபஞ்சத்தின் காரணத்தன்மை இருக்குமாயின், அது
பிரமையினால் தேசகாலங்களிற்றோன்றக்கூடும்; அப்பர
மானமா காரணமுதலியதாமரகித அசங்கமாகலின், அத
னதுகாரணத்தனமை தேசகாலங்களிற்றோன்றுகின்றதெ
ன்னும் வாததை பொருந்தாது. பின்னையோ! மாயை
யாற்பண்ணப்பட்ட அநிர்வசனீய தேசகாலங்கள் அநிர்வ
சனீயகாரணத்தன்மையுடையனவையுள்ளன. பரமார்த
தமாகத்தேசகாலங்கள் காரணமல்ல. புத்திரனில்லாத
ஒருபுருடன் சொப்பனத்தில் புத்திரபௌத்திரர் இருவ
ரையுங்கண்டானாக; அங்கே புத்திர, பௌத்திரசரீரங்க
ள அநிர்வசனீயமாகவுண்டாயிருக்கின்றன. புத்திரசரீர
த்தில், பௌத்திரசரீரத்தின் காரணத்தன்மை அநிர்வச
னீயமாகவுண்டாயிருக்கின்றது. அங்கே பரமார்த்தமாக
ப் புத்திர, பௌத்திரசரீரங்கள் ஒன்றற்கொன்று காரிய
காரணபாவமாக எப்படி உண்டாயிருக்கவில்லையோ! அப்
படி அநிர்வசனீயமாகிய காரணம் தேசகாலங்களிற்றோன்
றுகின்றது. பரமார்த்தமாகத் தேசகாலங்களும், ஆகவே

திப்பிரபஞ்சனங்களும் காரியகாரணபாவமாக இருக்கவில்லை.

இவ்வாறனால், தேசகாலசாமக்கிரியின்றிச் சாக்கிரப்பிரபஞ்சம உண்டாகின்றதாகலின், சொப்பனம்போலச் சாக்கிரமும் மித்தை யாய்.

அன்றியும், சொப்பனஸ்திரீ புத்திராதிகள் சொப்பனத்திலே யே சுகதுக்கங்கட்கேதுவாயிருந்து சாக்கிரத்தில் அபாவமாவதுபோலச் சாக்கிரப்பார்த்தங்களும் சொப்பனத்தில் அபாவமாவதால் இரண்டும் சமானமாம்.

(க02) சாக்கிரத்தில்கின்றும் சொப்பனம் உண்டாய் மீண்டுசாகநி ரம் உண்டாமாயின், அங்கேமுன் சாக்கிரத்திலுள்ளபதார்த்தங்களே சொப்பனவியவகித ஈமற்றச்சாக்கிரத்திலுள்ளன. முன்சொப்பனபதார்த்தங்கள் மற்றச்சொப்பனத்திலில்லை. ஆகலின், சொப்பனபதார்த்தங்களிலும் சாக்கிரபதார்த்தங்கள் விலட்சணமாமென்பர்.

அச்சங்கையும், சித்தாந்தத்தையறியாமையினால் உண்டாகின்றது. எனனை? சம்சாரப்பிரவாகம் அநாதி; அதில் சிவர்கட்டுச்சாகநி ர சொப்பன சுழுத்திகள் உண்டாகின்றன. சாக்கிரகாலத்திற் சொப்பன சுழுத்திகளும், சொப்பனகாலத்தில் சாக்கிரசுழுத்திகளும், சுழுத்திகாலத்திற் சாக்கிரசொப்பனங்களும் உண்டாகின்றன. சொப்பனசுழுத்தியுண்டாமாயின், அப்போது சாக்கிரகாலத்திலுள்ள ஸ்திரீ, புத்திர, தகாதிகள் நீங்காமலிருக்கின்றன; அவைகளின் ஞானமே விரகுகின்றன; மீண்டுசாக்கிரம் உண்டாமாகில் அப்போது முத்தினசாக்கிரத்திலிருந்த பதார்த்தங்களின் ஞானம் உண்டாகின்றனவென அஞ்ஞானிகட்கு இவ்வாறானிருஷ்டி உளதாகலின், அச்சங்கையும் உண்டாகின்றதென்க.

(க03) சித்தாந்தமோவெனின்? சகலபதார்த்தங்களும் சேதனத்தின்விவர்த்தம்: அவித்தையினபரிணாமமாம். ஆகலின், சகிரஜதம்போல எந்தக்காலத்தில யாதொருபதார்த்தம் பிரதிதியாகின்றதோ! அந்தக்காலத்தில அதிவ்ஹானசேவியவகிதம் மறைப்புடையது.

தனத்தின் ஆசிரிதமான அவித்தையினதமோருணக்கறு கடாதிவிஷயரூபமாகவும், சத்துவருணக்கறு ஞானரூபமாகவும் பரிணமிக்கின்றன. இவ்வாற்றால், சாக்கிரபதார்த்தங்களும், அவைகளின் ஞானங்களும் கூடவேயுண்டாய்க்கூடவேநஷ்டமாகின்றன; இது வேதத்தின்குடமான சித்தாந்தமாகவின, சாக்கிரபதார்த்தம் மற்றைச்சாகிரதத்தில் உண்டாமென்னலகூடாது.

(30ச) சொப்பனத்தினின்றும் விழித்த புருடனுக்குப் பூவமயாதொருபதார்த்தமிருந்ததோ! அதுவே இந்தப்பதார்த்தமென்று இவ்வாறுபிரத்தியபிஞ்ஞையுண்டாகின்றதாதலால சாக்கிரபதார்த்தங்கள் ஞானசமகாலத்தில் உறபத்திராசமுடையனவல்ல ஞானத்திற்குமுன்னே உள்ளன. ஞானநாசத்தினபின்னரும் உள்ளனவெனத்தோற்றினும் சொப்பனத்தில் தற்காலத்திலுண்டான பருவதம், சமுத்திரமுதலியவற்றில நானஜநித்தற்குமுன்னே இவைஉண்டாயினவென்று வெருகாலஸ்திரததுவபிராந்திணடாகின்றதாகலால், எவ்வவிததையினால் மித்தையாகிய பருவதம், சமுத்திரமுதலியவை உண்டாயினவோ! அவ்வவிததையினால் வெருகாலஸ்திரததனமையும், ஸ்திரததனமையின் ஞானமும் அகிவசனீயமாக யுண்டாகின்றன, அப்படிச்சாகிரபதார்த்தங்களினிடத்தும் அநேககாலஸ்திரததனமை அவிததையினவலியால் மித்தையாகப்பதார்த்தங்களோடுகூடவே யுண்டாய்த் தோற்றவாகின்றது.

சொப்பனபதார்த்தங்கள் சாட்சாதவித்தையின் பரிணாமம். சாக்கிரபதார்த்தங்கள் அப்படிச் சாட்சாதவித்தையின் பரிணாமமாக இல்லாமல் கடத்தினுற்பத்தி தண்ட சக்கர குலாலரால் உண்டாகின்றது. அப்படியே சாகுபதார்த்தங்களினுற்பத்தியும் தத்தங்காரணங்களால் உண்டாகின்றது. சாட்சாதவித்தையினால் சாட்சாதவித்தையின் பரிணாமமாமேல், ஆகாசாதிக்கிரமத்தால் பஞ்சபூதங்களினுற்பத்தியும், பஞ்சிகரணமும், பஞ்சிகரணத்தால் பிரமாண்டத்தி

னுற்பத்தியுஞ் சுருதியிற்குரியிருப்பதும் அசங்கதமாம். ஆதலால், ஈ சுருதிருஷ்டியாகிய சாக்கிரபதார்த்தங்கள் தததம் உபாதானங்களின பரிணாமங்களாம் சாட்சாதவித்தையின் பரிணாமமல்ல. சொப்பன ததின சகல் பதார்த்தங்களும் அவித்தையின் பரிணாமங்களாம். அவைகட்கு அவித்தை ஒன்றே உபாதானமாகவின அப்பதார்த்தங்க ட்கும், அவற்றின் ஞானங்கட்கும் ஒரே அவித்தையினால் ஒரேகாலத தில உற்பத்திபொருந்தும். சாக்கிரபதார்த்தங்கள் வெவ்வேறுகாரண வகளால் உற்பத்தியாகின்றன. காரியத்திற்குமுன்னே காரணம் உ ணடாயிருக்கும்: காரணத்திற்காரியம் வயமாம். ஆதலால் கடத் தினுற்பத்திக்கு முன்னும், கடகாசத்திற்குப்பின்னும் மண்டினை உள து. இவ்வாறு, சிலபதார்த்தங்கள் உற்பகாலஸ்திரமாயும், சில அ திககாலஸ்திரமாயும் காரியகாரணமாயும் உள்ளன. சொப்பனபதா ர்த்தங்கள் அப்படியில்லையெனின, அதுகூடாது.

(க0௫) என்னை? சாக்கிரபதார்த்தங்கள்போலச் சொப்பனபதா ர்த்தங்களிலுங்காரியகாரணத்தனமை தோற்றுகின்றன. அ ித்தெங்கனம்? ஒருவனுக்கு எனதுபக கனநீனறது,அலவ து எனதுஸ்திரீ பிரசவித்தாள் என்று இவ்வாறான சொப பனம் உண்டாகில அங்கே பகவினிடத்தும், ஸ்திரீயினிட ததுங்காரணத்தன்மையினரோற்றரவும், வெருகாலஸ்திர த்தன்மையினரோற்றரவும் உண்டாகின்றன. கன்றினிட த்தும், புத்திரனிடத்ததுங்காரியத்தனமையும், அநபகால ஸ்திரதன்மையுத்தோற்றரவாகின்றன. முழுதும் சமகால மாம். ஒன்று ஒன்றற்குக்காரணமாகஇல்லை பக, கன்று, ஸ்திரீமுதவியவற்றிற்கு அவித்தையே உபாதானம். இது போலச் சாக்கிரத்திலும் சிலபதார்த்தங்கள் அதிககாலஸ்தாயியாயும், காரணரூபமாயும் சிலபதார்த்தங்கள் அநப காலஸ்தாயியாயும், காரியரூபமாயும் சொப்பனம்போலத தோற்றரவாகின்றன: ஒன்று ஒன்றற்குக் காரியகாரண மாகஇல்லை; பின்னையோ சாட்சாதவித்தையின் காரிய மாம்.

(க0௬) சுருதியிற்கிரமமாகச் சுருஷ்டிகுறியிருப்பது அத்வைதத தைப் போதித்தற்பொருட்டேயாப வேறப்பிராயமல்ல.

சகலபதார்த்தங்களும் பரமான்மாவின்னிறும் உண்டாயிருக்கின்றனவாகலான, அதன விவர்த்தமாம் யாது யாதொன்றனவிவாதமோ! அது அதனது சொரூபமேயாதலால்சகலநாமரூபங்களும் பிரமத்தின் வேறல்ல; பிரமமேயென்னும்பொருளை உணர்த்துதற்பொருட்டிச் சிருஷ்டிகூறிற்று. கிரமமாகச் சிருஷ்டிகூறினது ஸ்தூலநிருஷ்டியுடையோக்கு விபரீதக்கிரமமாக வ்யசித்தநிமித்தம்; அதற்கும் அதவைதஞானமே பிரயோஜனம். இதனால் கிரமமாகக்கூறுவதிலும் அபிப்பிராயமில்லை. சிருஷ்டியிற் கிரமமில்லை. சகலபதார்த்தங்களும் ஓரவிததையினாலுண்டாயிருக்கின்றன; அவைகட்டுப்பரஸபரங் காரியகாரணபாவமும், பூர்வோத்தரபாவமும் அவிததையாற்பண்ணப்பட்டசொப்பனம்போலுமயிததையாகத்தோற்றரவாகின்றன.

சகலபதார்த்தங்களும் சாட்சாதவிததையின் காரியமாம். சுததிரஜதம்போலும், அல்லது சொப்பனம்போலும் அவிததையாவிருத்தி உபகிதமான சாட்சியினால் அவைகள் பிரகாசிக்கின்றன. ஆதலால் சகலபதார்த்தங்களும் சாட்சிபாசியங்களாம். ஞானாகார ஞேயாகாரமானஅவிததையினபரிணாமங்கள் ஒரோகாலத்திலுண்டாய்க்குடவேறஷ்டமாய்கின்றன. அதனால் எப்போதுபதார்த்தஞானமுண்டாகின்றதோஅப்போதே ஞானத்திற்கு விஷய பதார்த்தமுமுண்டாகின்றது. அந்நியகாலத்திலுண்டாகவில்லை. இதையே திருஷ்டிசிருஷ்டிவாதமென்பா.

இந்தப்பட்டத்தில் பதார்த்தங்களின் அஞ்ஞாதசத்தை இல்லை ஞாதசத்தைதானுண்டு; அத்வைதவாதத்தில் இது சித்தார்த்தபட்சமாம்; இந்தப்பட்டத்தில் இாணமிசத்தைதானுண்டு மூன்றிலலை, எதனாலெனின்? அநான்மபதார்த்தங்கண்முழுவதும் சொப்பனம்போலப் பிரதிபாசிகமாம். பிரதிநிகாலத்தினன்றி அந்நியகாலத்தில அநான்மாவிற்குச்சத்தை இல்லை; இதனால் மூன்றாவ தானவியாவ காரிகசத்தைஇல்லை; இந்தப்பட்டத்தில் சகலஅநான்மபதார்த்தங்களும் சாட்சிபாசியமாம்; பிரமாதா பிரமாணங்கட்டு விடயமாக யாதொன்றுமில்லை. எதனாலெனின்? அந்தக்கரணம், இந்நிரியம், கடாடிகள் ஆகிய சகலநிரிபுடிகளும், அவைகளின் ஞானமும் சொப்பனம்போல ஏக்காலத்திலுண்டாகின்றன; அவைகட்டு விஷயவிஷயப் பரவங்கடாது. கடாதிவிடயங்கள், நேதிராதி இந்நிரியங்கள், அ

ப்படியே அந்தக்கரணம் இவைகளை ஞானத்திற்கு முன்னரேயிருந்தால நேத்திராதிவழியாக அந்தக்கரணத்தின்விருத்திரூபஞானம் பிரமாணஜந்நியமாம்; அவவந்தக்கரணம், இந்திரியம், விடயம் இம்முன்றும் ஞானத்திற்குப் பூருவகாலத்தில் இருக்கவில்லை. ஞானசமகாலத்திலேயே சொப்பனமபோலத்திரிபுடி உண்டாகினன. ஆதலால், திரிபுடிஜந்நியஞானம் யாதொன்றுமில்லை. அங்ஙனமாயினும், ஞானத்திற் சொப்பனமபோலத் திரிபுடிஜந்நியததன்மைபிரதீதியாகின்றது. ஆதலால் சாக்கிரபதார்த்தங்கள் சாட்சிபாசியமாம்: பிரமாணஜந்நியஞானத்திற்குவிடயமல்ல; இதனாலும் சொப்பனத்திற்குச் சமானமாகித்தையாம் என்பதுபெறப்படும்.

அன்றிலும், சாக்கிரத்தில் எவ்வளவோபதார்த்தங்கள் மித்தியா ரூபமாக அறியப்பட்டிருக்கின்றன. வேறுசில பதார்த்தங்கள் சத்தியரூபமாகவே அறியப்பட்டிருக்கின்றன. அவைகள் அநாதிகாலபதார்த்தங்கள்; அவைகளிற் சில நஷ்டமுமாகின்றன. வேறே அவைகட்குச்சமானமாக உற்பன்னமுமாகின்றன. இவ்வாறான பிரபஞ்சதாரை ஓபோதும் நாசமாவதில்லை. யாதொருவனுக்கு ஞானமுண்டாமோ! அவனுக்குப்பிரபஞ்சந்தோன்றுவதில்லை; மறறையோக்குத்தோற்றமாவாம்; அந்த ஞானத்திற்குச் சாதனம் வேதமும், ருருவுமாம்; அவைகளால் பரமசத்தியமபெறப்படும் என்று இவ்வாறான தோற்றரவு சாக்கிரத்தினுண்டாகின்றது; அங்கே சிலபதார்த்தங்கட்கு மித்தியாததன்மை, சிலபதார்த்தங்கட்கு நாசம், சிவவற்றிற்கு உற்பத்தி, வேதத்தினாலும், ருருவினாலும் பரமபுருஷாததப்பிரபந்த இவையுமாவதும் அவித்தையினுற்பண்ணப்பட்ட சொப்பனமபோல மித்தையேயாம். வாசித்ததில கூணமாதிரிசொப்பனத்தில் வெருகாலத்தோற்றமும், சாக்கிரமபோல நிலையாகப்பதார்த்தங்களினறோற்றமும், அவற்றால் வெருகாலம் போகமும் உண்டாமென்று அநந்த இநிசாசம் உண்டு. இவ்வற்றால், சாக்கிரபதார்த்தங்களுகருச சொப்பனத்தைப்பார்க்கிலும் கிஞ்சித்தும் விலட்சனத்தன்மைஇல்லை. ஆனமாவுக்கந்நியமான சகலமும் மித்தையாம். ஆகலின், “சொப்பனமபோலுமெனறேதுணிந்தவன் ஞானியாவான்” எனறா.

இவ்வாறு சொப்பனத்தைப்பற்றி விசாரசாகரிரந்தத்தில் விசாரிக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

இனி விருத்திப்பிரபாகரகிரந்தத்தில் எடுத்துக் கிஞ்சித்துக்காட
தேம. அத்வைதவாதத்தின் முக்கிய சித்தாந்தம், சேதனம் சத
தியம்; அதற்குப் பின்னமான சகலமுயித்தை: அநிர்வசனீயத்தை
மித்தையென்பர். ஆதலால் சேதனத்திற்குப்பிண்ணபதார்த்தங்க
ளைச் சத்தியமென்று சொல்லுதல் அப்பிரசித்தகற்பனை. சேதனத
திற்குப்பிண்ணபதார்த்தங்களில் அநிர்வசனீயத்தன்மை அநிப்பிரசித
தமாம். புத்தியினால் விசாரஞ்செய்யும்போது யாதோ அநான்மப
தார்த்தங்களின் சொரூபமும் சித்திக்கவில்லை; தோற்றரவாகின்றன
வாதலால் சகலஅநான்மபதார்த்தங்களும் அநிர்வசனீயமாம். சித்
தநாதத்தில் அநான்மபதார்த்தங்களொன்றும் சத்தியமல்ல கந்தாவ
நகரம்போலச் சகலபிரபஞ்சமும் திருஷ்டநஷ்டகபாவமாம். சொப்
பனத்தைப்பாக்கிலும் சாக்ஷிரபதார்த்தங்களிற்கிஞ்சித்தும் விலட்ச
ணத்தனமையிலலை. சத்திரஜதமபிராதிபாசிகம்: காந்தையினகரமு
தலியவற்றிலுள்ளஇரஜதம் வியாவகாரிகம். இவ்வாறு அநான்மபதா
ர்த்தங்களில் மித்தியாதவ சத்தியதவமானவிலட்சணத்தன்மை பரஸ
பரங்கூறியிருக்கின்றது

அது ஸ்தூலபுத்தியுடையோக்கு அத்வைதபோதத்தில் பிர
வேசத்தின்பொருட்டு அருந்ததியாயததாற் கூறினதாம். என்
னை? ஸ்தூலபுத்தியுடையோனுக்கு முன்னமேமுக்கியசித்தாந்தரீதி
யைச்சொல்லில் அறபுதமானஅாதததைக்கேட்டு அநான்மாவில
சத்தியுத்வபாவனையுடையஅப்புருடன சாஸ்திரத்தின்பராமுகனாப்ப
பருஷார்த்தத்திலின்றும் பிரஷ்டனாவன்; வியாவகாரிகபிராதிபாசி
கபேதத்தால் அநான்மபதார்த்தங்களுக்கு இருவிதசத்தைகூறிச
சேதனத்திற்குப் பாரமார்த்திகசததைகூறியல் சேதனத்தினும் நிபு
னசததை பிரபஞ்சத்திற்குஉனதென்பது புத்தியில் ஆருடமானபின்
சொப்பனமுதலிய திருஷ்டாந்தததால் சகலஅநான்மபதார்த்தங்க
ளையும் பிராதிபாசிகமாகவறிந்து நிவேதவாக்கியங்களால் அவற்றிற
குச சத்தாஸ்பூர்த்தியின்மையை அறிந்துகொள்ளுவனென்றே ச
தைபேதம்கூறினர். அநான்மபதார்த்தங்கட்குப் பரஸ்பரம்சததை
பேதம்கூறுவதில் அத்வைதசாஸ்திரத்திற்குத் தாற்பரியமில்லையென்
றவவாறு விருத்திப்பிரவாகரகிரந்தத்திற் கூறியிருக்கின்றமைகாண்க.

“சொப்பனம்போலுமென்றே துணிந்தவன் ஞானியாவான்” என்றதற்கு, உ-ம—வாசிட்டம். “வானரிக ராமனைத்துங் கற்பனைமா த திரம்வாளா வளரானின்ற, தானசக நனவுதனிற் கனவுபோ விரா கவனே யறிதி யன்றே, யீனமுறப் பிறப்பில்லை யிறப்பில்லை யெவணி டத்து மொனருமெனறும், ஞானபர மாத்தத்தா லிவையெல்லாம பொய்யாக நணனு மனறே.” எனவரும். மற்றும் வருவனவற்றா றகாணக. (சந்)

(கப) [இனி அபவாதவிலககணம்.]

அரவனறு கயிறென் றுற்போ லாளன்று தறியென்றும்போல குரவன்சொல்லுபதே சத்தாற் கூறுதா லொளியைக கொண்டு புரமன்று புவன மன்று பூதங்க ளன்று ஞானத் திரமெனனும பிரமமென்று தெளிவதே யபவா தங்காண். ()

(இ-ள) அரவு அன்று கயிறு எனரூல போல- (இது) சாபபம னறு இரச்சததானென்று தெளிந்தாற்போலும்—ஆள அன்று தறி எனரூல போல- (இவவுரு) புருடனஅன்று கடடைதானென்று தெளிந்தாற்போலும்—குரவன் சொல உபதேசததால-தேசிகா உப தேசிதத உபதேசவலிகொணமெ—கூறும் ஞால ஒளியைக்கொண்டு- (அததேசிகா உபதேசித்தபடியே) உபதேசித்தருளும் சாஸ்திரவியே கதைக்கொண்மெ—புரம் அன்று புவனம் அன்று பூதங்கள் அன்று- இது சரீரமன்று, இது புவனமன்று, இவை பூதங்களல்ல—திரஞ் னம் எனனும் பிரமம் என்று-ஸதிரமான சொருபஞானமெனனும பிரமமேயென—தெளிவதே அபவாதம்- (சமுசயயினறித) துணிவதே அபவாதமாம்—எ-று.

காண-முனனிலையசை.

“தெளிவதே அபவாதம்” எனறதால், சமுசயயினறி, எனபது வருவித்தாம்.

நாமவேறு உலருவேறென்னும் அவிலேகவிருகிப் போக்குத லின, நூலா லுளதாருமவிலேகத்தை, “ஒளி” என்றா.

“கூறுதூவ வெளிச்சங்கொண்டு” எ-ம், “ஞானத்திரமென்றும் பிரமமென்றும்” எ-ம் பாடமுளது.

“திரம்” என்றது, சொரூபஞானமாகிய பிரமம் அந்தக்கரணவிருத்திருப்பஞானம்போலத் தோற்றமொடுக்கமில்லாதிருப்பதை விளக்கினின்று.

“குரவன்சொல லுப்பதே சத்தாற் கூறுதூ லொளியைக் கொண்டு” எனறு இவாகுறினதுபோலவே, “தேசிக னூல்சொலவழியிறசெல்லவாய்” என வாசிட்டதிற்கூறியிருப்பதுகாண்க.

பிரமத்திற்கற்பிதமானசகம பிரமமே அங்கியமல்லஎன்பது, ஸ்தானுவிதகற்பிதமாகியபுருடன ஸ்தானுவே அங்கியமனறென்பது போல வாதசமானுதிகரணமாமென்க.

“புரமனறு புவனமனறு” என்றதற்கு. உ-ம். வாசிட்டது. “உருங்கற பகவின விரைந்தேக வந்தேன் பலசொல் லியுமபயனென, உருங்கச் சொல்லும பயன்கேளாய் தோன்ற விங்குள் னதுவுஞ்சித், தொருங்கப புறத்துஞ் சித்தெல்லை யுளனதுஞ்சித் தெலையற, உருங்குற றதுஞ்சித் தியானசித்து நீசித் துலக நிறைசித்தே.” எ-ம், “எனனுவெளளி யேகியபின னெல்லா மறிவா முலகினைப்பாராத, துனனுவொககு மொக்குமெனக் குசன வுரைத்த துணமையதே, முனன மவனி சித்துலகு முனறுஞ் சித்து நான்சித்து, நனன லான திசைசித்து உடடுகின்ற தெலாஞ்சித்தே” எ-ம் வரும. மற்றுபவருவன உறறற்காண்க. (1க)

“முக்கியத்தொத்தமான அபவாதங்கூறி, இதற்கு அசமர்த்த

னான மந்தபிரஞ்ஞானகருப் பஞ்சேகரணமகா

வாக்ஷியதிற்கூறியபடி வயசித்தன

ரூபாவவாதங்கூறுகின்றார்.]

படமுதூ லுமபொற செய்த பணியுமபொன் னுமபொற பாரகடமுமண் னுமபொ லொன்றும் காரிய காரணங்கள் [ககில உடன்முதற் சபாவ மீற வொன்றிலொன் றுதித்த வாரே அடைவினி லொடுக்கித் காண்ப தபவாத வுபாய மாமே. (1)

(இ-ள்) காரியகாரணங்கள்-காரியமாகிய சகத்தையும் அதற்கு

உபாதானகாரணமாகிய பிரமத்தையும்—பார்ச்சில் - (சுருதிநீதர்க்கடி அநுபவநீகளால்) விசாரிக்குமிடத்து—படமும் தூணும்போல்—(காரியமாகிய) படமும் (அதற்கு உபாதானகாரணமாகிய) தூணும்போலவும—செய்த பணியும் பொன்னும்போல—செய்யப்பட்ட (காரியமாகிய) ஆபரணமும், (அதற்கு உபாதானகாரணமாகிய) பொன்னும்போலவும—கடமும் மண்ணும்போல்—(காரியமாகிய) கடமும், (அதற்கு உபாதானகாரணமாகிய) மண்ணும்போலவும — ஒன்றும் அநங்கியமாகு (மேயன்றி அங்கியமாகர்)—உடல் முதல் சுபாவம் ஈரு—(இவ்வத்தை தரிததாந்தத்தை) தூவதேகமுதல், அவிததையீருக—ஒன்றில் ஒன்று உதித்த ஆறே—ஒன்றினின்றும் மொன்றுண்டானபடியே—அடைவினில ஒடுக்கிக்காண்பது—முறையே ஒடுக்கிப்பாப்பது—அபவாதபாயம் ஆம்— அபவாதமென்னும் உபாயமாம்—என்று.

சுபாவம், அஞ்ஞானமென்று கீதையிறசொல்லப்பட்டிருக்கிறது அஞ்ஞானம், அவவியததம் ஒன்றிற்கேபரியாயம்.

“அடைவினிலொடுக்கிக்” காணுமாறு

தூலப்பிரமாண்டங்களமுழுவதும் பஞ்சீகிருதபூதகாரியமாய் அவற்றில் யாதுபிருதுவியின்காரியமோ! அது பிருதுவியின்சொருபம். சலத்தின்காரியம் சலத்தின்சொருபம். இப்படியே எது எபு, தத்தின காரியமோ! அது அபூதத்தின்சொருபமேயென இவ்வாறு ஸ்தூலப்பிரமாண்டமுழுவதும் பஞ்சீகிருதபூதசொருபமேயென்றும், பஞ்சீகிருதபூதமும் அபஞ்சீகிருதபூதகாரியமேயாகவின, அபஞ்சீகிருதபூதமே வேறில்லை யென்றும், அந்தக்கரணமுதலிய ரூட்சமீருஷ்டிகளும், அபஞ்சீகிருதபூதகாரியமேயாகவின, அபஞ்சீகிருதபூதசொருபமேயாம். அவற்றுள், அந்தக்கரணம் பூதங்களின்சத்துவகுணகாரியமாகவின, சத்துவகுணசொருபம். பிராணன் பூதங்களின்

*சுருதி=சதனைததும்பிரமமல்லவா என்பது.

தீதாககம்=காரியம் காரணத்திற்குப்பின்னமோ! அபின்னமோ! என்பது முதலியன; அவை பிரமகீதையின் ஐந்தாமத்தியாயத்திறகணக.

தீ அநுபவம்=பிரமவித்துக்களின் அநுபவம்.

‘ரஜோருணக்கூற்றின்காரியுமாகலின், ரஜோருணசொரூபம். குதே
 நதிரியம், பிருதுவியின் ரஜோருணக்கூற்றின்காரியமாகலின், ரஜோ
 ருணசொரூபம். கிராணேந்திரியம், பிருதுவியின் சததுவருணகாரிய
 மாகலின், பிருதுவியின் சததுவருணசொரூபம். அப்படியே ஜிகவே
 நதிரியமும், உபஸ்தேநதிரியமும் சலத்தின் சததுவருண, ரஜோருண
 சொரூபம். நேத்திரேந்திரியமும், பாதேந்திரியமும் தேயுவினசதது
 வருண, ரஜோருணசொரூபம். துவக்கேந்திரியமும், பாணீந்திரிய
 மும் வாயுவினசததுவருண, ரஜோருணசொரூபம். சுரோததிரேந
 திரியமும், வாக்கிந்திரியமும் ஆகாசத்தினசததுவருண, ரஜோருண
 சொரூபமாக; என நிவவாறு கூடசமசிருஷ்டிமுடிவதும் அபஞ்சி
 ருதபூதசொரூபமேயென்றுஞ்சிந்தித்து அபஞ்சி ருதபூதங்களையும்,
 பிருதுவி சலத்தினகாரியமாகலின், சலசொரூபம். சலம் தேயுவினகா
 ரியமாகலின், தேயுவினசொரூபம் தேயு வாயுவின்காரியமாகலின்,
 வாயுவினசொரூபம். வாயு ஆகாசகாரியமாகலின், ஆகாசசொரூப
 ம் ஆகாசம் தமோருணப்பிரதானப்பிரகிருதியின்காரியமாகலின்,
 பிரகிருதியின்சொரூபம் தமோருணப்பிரதானப்பிரகிருதியும், அவ
 வியதத்தின அவஸ்தாவிசேஷமாகலின், அவவியதத்சொரூபமாக.
 அவவியதம் பிரமசேதனத்தினசத்தியாம். புருடனிடத்துச்சாயம்
 ததியரூபசத்தி புருடனினுமபின்னமாகாமையோல, சேதனத்தினிட
 தது அவவியததரூபசத்தி பிரமசேதனத்தினும பின்னமல்லவென, இ
 வவாறு சாவஅநானமபதாரததங்களையும் பிரமத்தினகண லயசெதன
 ன்செய்து அவவதவைதப்பிரமம் யானாகிறேனென்றுசிறதிப்பதாமெ
 னக். (௪௭)

[ஆவரணசத்தி எததன்மையதாமாலோவெனச் சீடன்
 சங்கிக்க அதற்கு உத்தரங்கூறத்தொடங்கல்.]

தூடண தமத்தில் வந்த தோற்றமாஞ் சத்தி செய்யும்
 ஏடணை விகாரஞ் சொன்னீ ரிரண்டுசத் திகளென் றீரே
 மூடலாஞ் சத்தி செய்யு மோகமுஞ் சொல்லு மையா
 கேடறக் குருவே யென்னக் கிருபையோ டருளசெய் வாரே.()

(இ-ள்) தூடண தமத்தில் வந்த-நிற்கக்கத்தக்க தமப்பிரதான
 (மாயை)யில்கின்றுமுண்டான—தோற்றம் ஆம் சத்தி செய்யும்-விட்

சேபமாகிய சத்தியுண்டாக்கும்—ஏடீணை விகாரம் சொன்னீர்—இசசா ருபமான (ஆகாசாதிப்பிரபஞ்ச) விகாரத்தை அருளிச்செய்தீர்—இர ண்டி சத்திகள் என்றீரே—முன்னே தாமதகுணம்) இரண்டிசத்தியாயப பிரபஞ்சத்தோன்றமென்றீராதலால் — மூடல் ஆம் சத்தி செய்யும் மோகமும்—ஆவரணரூபமானசத்தி செய்யாநிற்குமமயக்கதையும்— கேடுஅற—(எனது) துன்பமற—ஐயா குருவே—எனது பிதாவாகிய ஆசா ரியரே — சொல்லுமென்ன—உபதேசித்தருளுமென்று (சீடன்) வின வ—கிருபையோடு அருள் செய்வாரா—என்று.

“தொலைவில் பொருளியா வையுமாகித் துனனி யொன்றா ிச சை” என வாசிட்டதிற்குநிறியிருப்பதால், “ஏடீணைவிகாரம்” என ரு”

“மூடலாஞ் சத்தி செய்யு மோகம்” என்றதற்கு. உ-ம. வாசிட டம். “அதுதான் நியாயக் கிடாநலகி யதவே யதுவல் லாததுபோ ம, நிதமாய் நிற்கு மிமமாயைச சித்தி ரந்தா னறபுதமே, பொதுவா யங்க மததீனையும் புணரது பிரிவற நிருக்கவுந்தா, னிதமா யுயிரை யுயிரகாண திருக்க மயக்கு மியாரையுமே” எனவரும். மற்றுமவருவ னவற்றிற்காண்க. (௪௮)

(க௦-௨) [ஆவரணசத்தியின்றனமையைத் தரிசிப்பிக்கின்றார்.]

தானிகர தனக்கா மீசன் றனையுகதங் களைததாவ கண்ட ஞானிக டமையு மன்றி காஸ்திக பாதி யென்னும ஊனிடையுயிர்க ளுள்ளத் துணாவிழி குருடாம் வண்ணம வானிலந திகைசகன் மூடு மழைரிசி யிருளபோன் மூடம்(௪௯)

(இ-ள்) தனக்குத்தான் நிகர் ஆம்சசன்தீனையும்—(சர்வஞ்ஞான திகலயாணகுணங்களினால்) தனக்குத்தானேநிகராகிய ஈகரீனையும்— தங்களைத்தாமகண்டஞானிகள்தமையும்—(பிரத்யகபின்னபரமானபா யான)தமமைததாம் அநிந்துள்ள ஞானிகளையும்—அன்றி—தவிர—நா ஸ்தி—(பிரமமென்ப)தில்லை—நபாதி—பாநமாகவில்லை—என்னும்—என் றுவியவகரிக்கும்—ஊனிடையின்கள்—உடலின்கண்ணுள்ள (மற்றைச

சிவாகளின—உள்ளத்து உணர்வியிழி அந்தக்கரணத்தின் ஞானதிருவடி யானது—குருட ஆய்வண்ணம்—குருடாகும்படிக்கு—வான நிலம திசை கள மூமே - ஆகாசம்பூமிதிக்குகளை (விழிக்குத்தோன்றாமல்) மறைக காநின்ற—மழை நிசி இருள்போல் மூமே - காகாலத்திரவினிருள போலமறைக்கும் — (அதுவே ஆவரணசத்தியின்மோகமாம் என்ற ரிதி—எ-று.)

உணர் எனபது முதனிலைத் தொழிற்பெயர்.

நாஸ்தி நபாதி எனனும் உயிரக ஞுணர்விழி குருடாம வண்ணம் மூமே எனக்கூடுக.

“நாஸ்தி நபாதி” எனனும் வியவகாரத்திற்கேது ஆவரணசத்தி, இதை, முக-ம செய்யுளுரையில விரிக்கப்படும்; ஆண்டுககாண்க.

நாதத்தின் உபாதிஒன்றே எனனும், பாடமுமுளது. “நாதம்” எனபது வேதாந்தசாஸ்திரத்தினபரிபாஷையான சத்தம்னமையின, அதுபிறழ்ந்தபாடமாபெனக (௨௧)

[மூமென்று முறையியதைப் புலப்படக்காட்டுகின்றார்.]

பூன்றமாம் பிரமத துகும புறத்துள விகாரங் கட்டும
ஆன்றகூட ஸ்தனுக்கு மகத்துள விகாரங் கட்டும
தோன்றிய பேதஞ் சற்றுந தோன்றாமன் மறைத்து மூமே
ஊன்றிய பவலி யாதி புண்டாக்கு முபாதி வீதே. (௫௦)

(இ-ள்) பூனம ஆம் பிரமத்துக்கும்—பூரணமாகிய பிரமத்திற் குப—புறத்து உள விகாரங்கட்கும்—புறம்பே இதுவென்னும் விருத்தி விடயமாகவுள்ள ஆகாசாதிப்பிரபஞ்சத்திற்கும்—ஆன்ற கூடஸ்தனு க்கும்—அறிவுருவான கூடஸ்தனுக்கும்—அகத்து உள விகாரங்கட்டு ம—உள்ளே (யான எனனும் விருத்தி விடயமாகவுள்ள) அகங்காராதி கட்டும—தோன்றியபேதம்—(சுபாவசித்தமாக) விளங்குவனவாகியபே தங்கள்—சற்றும்—கிஞ்சித்தும்—தோன்றாமல் மறைத்து—(உணர்வு வி ழிக்கு) விளங்காவண்ணம் (அதைக்குருடாக்கி)—மூமே—(அப்பேதங்க ளை ஆவரணசத்தி) மறைக்கும்—ஊன்றியபவவியாதி—(கடத்தற்கரிதா ம) வலிமைபெற்றுள்ள ஜநமாகியநோயை—ஊண்டாக்கும் உபாதி—

ளாக்கும் உபாதி—ஈதே - இவ்வாவரணச்சத்தியெயாம் (வேறென்றல
ல.)—எ-று.

அதிஷ்டானமானகூடஸ்தப்பிரமங்கட்கும், ஆரோபமான அகங்
காராதிப்பிரபஞ்சங்கட்கும் உள்ளபேதங்கள், முறையேசச்சிதாந்தமு
ட, அநாதசடதுக்கமுமாம்.

முற்செய்யுநிற்குறிவிருப்பதானும், இதில் “தோன்றாமன்றை
தது” எனபதானும், “உணர்வுவிழிக்கு” எனபதுவருவித்தாம்.

அதிஷ்டானவாரோபங்களின் பேதங்கடோன்றாமன்ற முகிஷதா
ல ஆவரணச்சத்தியை “மூடல்” என்றும், அகங்காராதிப்பிரபஞ்சங்க
ளாகத்தோன்றுவதால் விட்சேபசத்தியைத் “தோற்றம்” என்றும்
ஆங்காங்கே கூறுகின்றனர். (௫௦)

[ஆவரணச்சத்தியின்மறைப்பைச் சீடன் நனராகத்தெரிந்து
கொள்ளுமபொருட்டுப்பினனுங் கடாவிடைக
ளாலுணராததுகின்றா]

ஆதார மறைந்து போன ஸாரோப மெங்கே தோன்றும்
ஆதார மறையா தாகி ஸாரோப மிலையே யென்றால்
ஆதாரஞ் சமம்வி சேட மாமென விரண்மி கூறும்
ஆதாரஞ் சமமா மெங்கு மாரோபம் விசேட மாமே. (௫௧)

(இ-ள்) ஆதாரம் மறைந்துபோனால்-(காடாகதகாரத்தில இரச
கப்போல) ஆதாரமானபிரமமானது தோன்றாமன்றைந்துபோ
மாயின்—ஆரோபம் என்கே தோன்றும்-(பிராதிபாசிகசர்ப்பமபோல)
ஆரோபமான சகத்தோரிடத்துமுண்டாகமாட்டாதே — ஆதாரம் ம
றையாதுஆகில்-(மத்தியானவெய்யிலில் இரசகப்போல) ஆதாரமான
பிரமமானது மறைபடாமல்விளங்குமாயின்—ஆரோபம்இலையே என
றால்-(பிராதிபாசிகசர்ப்பம்போல) ஆரோபமானசகத்தண்டாக நியா
யமில்லையேயென்றுசங்கீக்தில்—ஆதாரம் சமம் விசேடம் எனஇரண்டு
கூறு ஆம்-ஆதாரமானதுசாமான்யமெனவும், விசேஷமெனவும்இர
ண்டுகூறுடையதாம்—(அவற்றினிலக்கணம் யாதெனின?) எங்கும்
ஆதாரம் சமம் ஆம்-அதிகதேசம் (அதிககாலத்தில்)உள்ளஆதாரம்சா

மான்யவாதாரமாம்—ஆரோபம் விசேடம் ஆம்-நிபுணகாலம் நிபுண தேசத்திலுள்ளவை விசேஷமாம்—எ-று.

நிபுணகாலம் நிபுணதேசத்திலுள்ளதென்பா, “ஆரோபம்” என
“என்கும்” எனறதால், காலம்வருவிக்கப்பட்டது (௫௧)

[இதுவுமது.]

சகமதி விதுவென் சுட்டாஞ் சமானநதான் மறைந்திடாது
மிகவிது கயிரு மென்னும் விசேடநதான் மறைநது போகும்
அகமெனுஞ் சமானந தன்னை யஞ்ஞான மறைத்தி டாது
பகாவிசே டமதாஞ் சீவன பரமெனு மதனை மூடும. (௫௨)

(இ-ள்) சகமதில-உலகில—இது என் சுட்டி ஆம்-(புநதாநதக்-
ரத்தில எதிரேகிடக்கும்இரசசுவில இது சாப்பமெனபுழி) இதுவெ
ன்று சுட்டப்படுவதான்—சமானந்தான் மறைந்திடாது-சாமான்யரு
பம மறையது—இது கயிறு ஆம் எனனும்-இஃகிரச்சுவாமெனறுக-
ணப்படும—விசேடநதான்-(முஞ்சிருபமான) விசேஷபாகந்தான்—நி
க-பெருமபாலும்—மறைந்துபோகும்—(அதுபோல) பகர் விசேடம
து ஆம் சீவன-கறபிதவிசேஷமாகச் சொல்லாநிற்குஞ் சீவன—அகட
எனும் சமானந் தன்னை-யான உள்ளென்னும் சாமான்யருபமாகிய
வாதாரததை—அஞ்ஞானம் மறைந்திடாது-ஆவரணசத்திமறையது
—பரம எனும் அதனை மூடும-(யானசேதன, ஆநந்த, வியாபக, நித்தி
யசுதத, நித்தியமுததரூபப்) பிரமமென்னும் விசேஷரூபத்தையே ம
றைக்கும்.—எ-று.

அஞ்ஞானகாரியமாகிய ஆவரணசத்தியை அஞ்ஞானமெனற
து காரணஆகுபெயா. (௫௨)

(௧௦௧)

நண்டிஃகிரகசியம்.

இரச்சுவுக்கு இரண்டு ரூபமுண்டு. ஒன்று சாமான்யரூபம். ஒ
ன்று விசேஷரூபம். இது வெண்பது சாமான்யரூபம். இரச்சுவென
பது விசேஷரூபம். இது சர்ப்பமென்புழி, மித்தியாசாப்பத்தோடபி

ன்னமாய்ப் பிராந்திகாலத்திலும் தேரனூற்றிற்குந் இதுவெனும் ரூபம் சாமானயரூபம் யாது பிராந்திகாலத்திற்கேற்றேனூற்றிருந்து தான் தோன்றுவதால் பிராந்திநிவர்த்தியாமோ! அது இரச்சுவின் விசேஷரூபமாம். அப்படியே ஆன்மாவுக்கும் சாமானயமும், விசேஷமுமாகிய இரணரூபமுண்டு. சத்துரூபம் சாமான்யமாம். அசங்கத்தனமை, கூடஸ்தத்தனமை, நித்தியமுத்தத்தன்மைமுதலியன விசேஷரூபமாம். என்னை? தூல ரூட்சும சங்காதங்களுள்ளனவென்புழி, தூல ரூட்சுமசங்காதப்பிராந்திசமயத்திலும், மித்தியாசங்காதத்தோடபினனமாய்ச் சத்துரூபந்தோனூற்றிப்பதால் ஆனமாவின்சத்துரூபம் சாமானயரூபமாம். தூல ரூட்சுமசங்காதங்களின் பிராந்திசமயத்திலுள்ள ஆன்மாவின் அசங்கத்தனமை, கூடஸ்தத்தனமை, நித்தியமுத்தத்தன்மைமுதலிய சொரூபந்தோனூற்றால் அசங்கத்தனமுதலிய ஆனமாவின் சொரூபந்தோனூறுவதால் சங்காதப்பிராந்தி நிவர்த்தியாகல், அசங்கத்தன்மை, கூடஸ்தத்தனமை, நித்தியமுத்தத்தன்மை, வியாபகத்தன்மைமுதலியன விசேஷரூபமாம். சாவப்பிராந்திகளிலும் சாமானயரூபம் ஆதாரமென்றும், விசேஷரூபம் அதிஷ்டானமென்றும் சொல்லப்படும். எப்படிச்சாப்பதற்கு ஆசிரயமாவுள்ள இரச்சுவின்சாமான்யமாகிய இதுவெனும் ரூபம் சர்ப்பதற்கு ஆதாரமும், விசேஷமான இரச்சுரூபம் அதிஷ்டானமுமாகிறதோ! அப்படியே மித்தியாப்பிரபஞ்சத்திற்கு ஆசிரயமாவுள்ள ஆன்மாவினது சாமானயமாகிய சத்துரூபம் பிரபஞ்சத்திற்கு ஆதாரமும், அசங்கத்வமுதலிய விசேஷரூபம் அதிஷ்டானமுமாம். இவ்வாறு, ஆதாரவதிஷ்டானங்கட்குச் சர்வஞ்ஞாதமாவென்னும் முனிவரால் கிஞ்சித்பேதஞ்சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

மந்தார்த்தகாரத்தில் சாமானயரூபத்தால் ஞாதமாயும், விசேஷரூபத்தால் அஞ்ஞாதமாயும் உள்ள இரச்சுவில் சாப்பாத்தியாசம் உண்டாகின்றதேயல்லாமல் அத்தியந்தம் ஞாதமாயும், அத்தியந்தம் அஞ்ஞாதமாயுமுள்ள இரச்சுவில் அத்தியாசம் உண்டாகக் காணப்படவில்லை. நிர்விசேஷமான ஆன்மாவில் ஞாத அஞ்ஞாதத்தன்மைகள் கூடாமையால் பிரபஞ்சவத்தியாசமும் கூடாதே எனின்? இவ்வாததை பொருந்தாது. என்னை? ஆன்மா உண்டென்பது சகலாக்குந் தோற்றரவாகின்றது; தன்னுடையசொரூபத்துக்கு ஆன்மாவென்றுபெயர்: யான்இலனென்றொருவனுக்குந்தோற்றரவன்

டாகவிலலை; பின்னையோ? உளனென்றே தோற்றவண்ணாடுகின்றதாக
 லான், சததுருபத்தால் ஆன்மா ஞாதமாயும், யான் சைதந்நியன், ஆநந
 தன, வியாபகன், நித்தியசுத்தன், நித்தியமுத்தன் என ஒருவனுக்குத் தோ
 றறவண்ணடாகாமையின், சைதந்நிய, ஆநந்த, வியாபக, நித்தியசுத்த, மூ
 கதருபத்தால ஆன்மா அஞ்ஞாதமாயும் இருக்கின்றது. இவ்வாததை
 அறுபவசித்தம் இவவறுபவசித்தவார்த்தை யுத்தியினால் நிவிர்த்தியா
 காது. யாவர்க்குத் தோற்றரவாகின்ற ஆன்மாவின் சத்துருபம் சாமா
 ன்யரூபம். கேவலம் ஞானிக்கே பிரதிதியாகின்ற சேதன, ஆநந்தா
 திகள் விசேஷரூபம். யாதொன்று அதிககாலத்தில், அதிகதேசத்தி
 லிருக்கும் அது சாமான்யரூபம். நியூனகாலத்தில், நியூனதேசத்திலி
 ருப்பது விசேஷரூபம். சததைப்போலவே, சேதன ஆநந்தாதிகள்
 ஆன்மாவின் சொரூபமாய எங்கும் வியாபகமாகவிருத்தலால் இவைக
 ட்கு நியூனதேசமும், சததுருபத்திற்கு அதிக தேசமும் உளதென லும்,
 ஆன்மா நிர்விசேஷமாதலால், சததுருபம் சாமான்யக்கூறு, சேதன,
 ஆநந்தாதிகள் விசேஷக்கூறென லுங்கூடாதேயெனின்? அற்றன்று
 சத்தினறோற்றரவு யாவாக்கும் அவித்தியாகாலத்திலும் உண்டு. ஆ
 னமா சேதனம், ஆநந்தரூபமென்னுந்தோற்றரவு யாவாக்கும் அவித்தி
 யாகாலத்திலிலை கேவலம் ஞானிக்கே உண்டாகின்றது. அவித்தி
 யாகாலத்திலும் சேதன, ஆநந்த, முதத்ததவம், சுத்தத்தவமாதியும்
 உளவேனுந்தோற்றரவாகாமையின் இலலாதனபோலுமிருந்தன; இவ
 வபிப்பிராயத்தால் அவை நியூனகாலத்துள்ளனவெனவும், சததுருப
 ம் அதிககாலத்துள்ளதெனவுங்கூறினா. சத்துருபத்திற்கும், சேத
 ன ஆநந்தாதிகடும் சாமான்ய விசேஷபாவமில்லையாயினும், அப்
 கால, அதிககாலத்திறோற்றரவாகின்றமையின், சாமான்யவிசேஷ
 பாவமபோலுமிருந்தன; இக்காரணத்தால் ஆன்மாவின் சத்துருபஞ்
 சாமான்யக்கூறென்றும், சேதன ஆநந்தாதிகள் விசேஷக்கூறுகளெ
 னறுஞ்சொல்லப்படும். ஆன்மா நிர்விசேஷமென்னும், சித்தாந்தத
 திற்கும் ஆனியில்லை. என்னை? ஆன்மாவினிடத்துச்சாமான்யவிசே
 ஷபாவம் அங்கேகரிக்கில் ஆன்மா நிர்விசேஷமென்னுஞ் சித்தாந்தத்தி
 ற்கானியாம். அவையங்கேகாரியில்லை. அவித்தையினும் சாமான்ய
 விசேஷம்போலத்தோற்றுலதாற் சாமான்யவிசேஷபாவங்கூறினா
 இவ்வாற்றால், சத்துருபத்தால் ஞாதமாயும், சேதன, ஆநந்த, நித்தி
 யசுத்த, நித்தியமுத்த பிரமரூபத்தால் அஞ்ஞாதமாயும் உள்ள ஆன்
 மாவில் பிரபஞ்சம் ஆரோபமாகக்கூடுமென்றறிக.

முன்னேஇந்துநற்குரைசெய்திருப்போர், “சகமநிலித்வென்கட் டாசசுமானக்கண்” என்னும்பாடத்தை ஒப்பினதும், சீவேசுரரை அஞ்ஞானமறைக்குமென்று பதவுரையிடுகின்றதும், விசேஷவுரையில, “சீவன்பரனெனும் அவரைமுழிம்” என்றது, அவர்கள் உணர்வைஎனறதும், தாற்பரியத்தில், ஆரோபமானசீவேசுரரைத் தமக்கு ஆதாரமான கூடஸ்தபிரமத்தைப்பார்க்கவொட்டாமல் அவரதுஉணவை இவவாவரணம் மறைக்குமேயன்றி ஆதாரத்தைமறைக்கமாட்டாதென்று கூறியிருப்பதும், வேதாந்தசம்பிரதாயப்பொருளன்றும்; ஆகவின், அவைசாஸ்திரவிருத்தமாம். இஃமறைகாய்போற் செய்யுளிற்புதைத்துவிடக்குத் தத்துவார்த்தங்களை விரிக்காமல் செய்யுட்குப்புறமபாயுள்ளவார்த்தைகளை விரித்திருக்கின்றனர். சீவேசுரரை ஆவரணமறைக்குமென்று இச்செய்யுட்குஉரைசெய்தோர், “தானிக் தனக்கா மீசன் நவியுந்தங் கனைத்தாங் கண்ட, ஞானிக டமையு மனநி.” எனனும், சக-ம்-செய்யுளை மறந்தனாபோலும்.

(௧௧௦) சீவேசுரர்சொருபநிருபணம் கிரந்தகாரா வெருவிஸ்தாரமாகச்செய்திருக்கின்றனா.

அங்கே சீவசொருபத்தில் ஏகத்துவ, அநேகத்துவவிவாதங்களுமபலவுள சாவமதங்களிலும் ஈசுரனொருவன; சர்வஞ்ஞன, நித்தியமுத்தனென்றொப்பினர். ஈசுரனிடத்து ஆவரணஅவகோரம யாதொருஅதவைதவாதகிரந்தங்களிலுமஇலலை யாதொருவா ஈசுரனிடத்து ஆவரணம்உண்டென்பரோ! அவா வேதாந்தசம்பிரதாயத்திற்குப்பொப்புதராம்; ஆயினும், நானாஅஞ்ஞானவாதத்தில் அஞ்ஞானமே” சிரிதம, பிரமவிஷயகமாம் எனபது வாசஸபதியினுடையமதம். அவா சீவனுடைய அஞ்ஞானத்தால ஈசுரன்கற்பிதமென்றும், பிரபஞ்சம் நானாவென்றும்ஒப்பினர்; அப்படி ஒப்பினும், சீவனுடைய அஞ்ஞானகற்பிதமான ஈசுரனும், சர்வஞ்ஞனென்றே ஒப்பினர். ஈசுரனிடத்து ஆவரணம் உண்டென்றங்கோரமில்லை; என்று விருத்திப்பிரபாகரகிரந்தத்தில் சீவேசுரப்பிரசங்கத்திற் கூறியிருக்கின்றது. ஈசுரன உணாவை ஆவரணசத்தி மறைக்குமென்று அவவுரைகாரர்கூறியது யாதுகருதியோ! அறிகிலேம்.

(ககக) [ஆவரணசத்தியினசொருபத்தை அறிவித்து அஃதே ஐநந்திர
கு முலகாரணமாமென்று, சூரம் செய்யுளிற் கூறியதைச்
சீடன்வினாவமுன்னிட்டுச் சுருதி,
யுத்தி, அநுபவங்களால அறிவி
ககத்தொடங்கல்.]

கேவல நிலைநோன் றுமற கெடுத்தது பஞ்ச கோசம்
சேவனுஞ் சகந்து மாகிச் செனிததவிட் சேப மன்றோ
ஆவர ணநதா னேபா முனாததமென் றுரைத்த தேதோ
மேவருங் குருவே யென்று வினாவிடின மகனே கேளாய். ()

(இ-ள்) கேவலநிலை தோன்றாமல் கெடுத்தது-பிரமானமவைக்
கிய ஸதிதியை, (இரக்கவின விசேஷரூபத்தைச்சாப்பமபோதும்) வி
ளங்கவொட்டாமன மறைத்துக்கெடுத்தது-பஞ்சகோசம் சேவனுய்
சகததும்ஆகி-அநநமயம், பிராணமயம், மனோமயம், விஞ்ஞானமயம்,
ஆநந்தமயம் எனனும் பஞ்சகோசங்களும், (அவற்றின் அபிமானியா
ன) சேவனும், ஆகாசாதிசகததமாய-சனிதத-உண்டான-விட்சேப
ம் அன்றோ-விட்சேபசத்தி அல்லவா-(இங்ஙனம் அதுவே கொடிய
தாயிருக்க)ஆவரணந தானே-ஆவரணசத்திதானே-பாழ் (என்றும,-
“உயிரக ளுள்ளத துணாவிழி குருடாம் வண்ணம்” மறைத்துப்)
பாழாக்கிறமென்று(சக-மசெய்யுளிலும்)-அனாத்மம் என்று-“உ
னறிய பவலி யாதி யுண்டாககு முபாதி யீதே” என்று(சூர-ம செய்யு
ளிலும்)-உரைத்தது ஏது-அருளியது யாதுகாரணம்-மேவரும் கு
ருவே என்று-கிடைத்தற்கரியவாசார்யயோயென்று-வினாவிடின-கே
டகில-மகனே கேளாய்-மைநதா (அதற்கு உததாரஞ்சொல்லுதுய)
கேடபாயாக-எ-று.

“நாமுட லென்னு மாசான ஞானக்கண் குருடாய்ப் போகும
எ-ம், “கரசர னாதி மட்டா நானிவ னென்று காணுந், திரபது தா
னே முன்றா மகங்கரஞ் செகத்தோர்க் கெல்லா, முரியதா ம்கவும
பொலலா துற்பவ மென்னு நச்ச, மரமெழு மூலமாகும்” எ-ம், வாசி
ட்டததில், விட்சேபசத்தியைத்தானே பொல்லாததாகச்சொல்லயி
ருக்கின்றதல்லாமல் ஆவரணசத்தியை அங்ஙனம்சொல்லலிலையே

னபான், “கேவல நிலைதோன் றுமற் றெடுத்தது பஞ்ச கோசஞ், வனுஞ் சகத்து மாகிச் செனித்தவிட் சேபு மன்றோ, ஆவர ணந்தா ன்பா முனர்த்தமென் றுரைத்த தேதோ” என்றான். (௫௧)

[சுருதி, யுத்திகளால் ஆவரணசத்தியின்பிரதிக-
லத்தையும், விட்சேபசத்தியின்
அதுகூலத்தையுங்கூறுகின்றார்.]

தோற்றமாஞ் சத்தி தானும் துன்பமாம் பவமா னாலும்
ஆற்றலான் முத்கி சேர்வாக் கனுகூல மாகும் காணீ
ஊற்றமாம பகற்கா லம்போ லுபகார நிசியாலுண்டோ [லாதே
மாற்றமென் னுரைப்பேன் மைந்தா மறைப்பது மிகப்பொல்

(இ-ள்) தோற்றம் ஆம் சத்தி தானும்-விட்சேபரூபமான சத்தி
யும்—துன்பம் ஆம் பவம் ஆனாலும்-(அவிவேகிக்கு அபிமானரூப
மாய்ப் புண்ணியபாவவசததால்) துன்பமயமான ஜநகத்துக்குக் கார
ணமாயிருப்பினும்—ஆற்றலான் முத்கி சேர்வாக்கு- (சிரவணாதிமூய
றசி) வலியான் மோட்சமடையவிசசிக்கின்ற விவேகிக்கு—அனு
கூலம் ஆகும் காண் நீ-(குருசாஸதிராதிருபமாயச், சகாயமாகும் என
அறிதி—சுருதி உரைக்கப்பட்டது. இனியுத்தி;—ஊற்றம் ஆம் ப
கலகாலம்போல்-(சாதுஅசாதுயாவாக்கும் ஆலசியாதிகளைப்போக்கி)
சாவமுயற்சியையும் பயத்தற்குக்காரணமான பகற்காலத்தைப்போ
ல—உபகாரம் நிசியால் உண்டோ -(அசசாது அசாதுகளுக்கு) உத
வியானது இராக்காலத்தாலுண்டா? (வெருவிதமான கொடியதுன்
பவகளைத்தருதலால் இன்று:)—மாற்றம் என உரைப்பேன்-(உன்வி
ருவிறகு இவவுவமானமேயன்றி வேறு யாதமறுமொழிசொல்லுவே
ன—மைந்தா-மைந்தனை—மறைப்பது-ஆவரணசத்திதான் — மிகப்
பொலலானது-யிகவுங்கொடிது.—எ-று.

“சத்திதானும்” என்பதன்கண் உம்மை, இறந்தது தமிழிய எச
சப்பொருட்டு.

“பவமானாலும்” என்பதன்கண்ணுள்ளது, ஆக்கவும்மை.

இராக்காலம் சிட்டர், துட்டர் யாவாக்கும் நித்திரைக்குக்கார
ணமாயிருந்து வெருவிததுன்பந்தருதல்போல, ஆவரணசத்தியும் வி

(ககக) [ஆவரணசத்தியினசெரிநூபத்தை அறிவித்து அஃதே ஜநந்திற்
கு முலகாரணமாமென்று, திரும் செய்யுளிற் கூறியதைச்
சீடன்வினாவமுன்னிட்டுச் சுருதி,
யுத்தி, அதுபவங்களால அறிவி
கத்ததொடங்கல.]

கேவல நிலைநோன் றுமற கெடுத்தது பஞ்ச கோசம
சேவனுஞ் சுகத்து மாகிச செனிததவிட் சேப மன்றோ
ஆவர ணந்தா னேபா முனாததமென் றுனாதத தேதோ
மேவருங் குருவே யென்று வினாவிடின் மகனே கேளாய. ()

(இ-ள்) கேவலநிலை தோன்றாமல் கெடுத்தது-பிரமானமவைக்
கிய ஸத்தியை, (இரசகவின விசேஷரூபத்தைச் சாப்பம்போலும்) வி
ளங்கவொட்டாமன மறைத்துக்கெடுத்தது—பஞ்சகோசம சேவனும
சுகத்துமஆகி-அநமயம், பிராணமயம், மனோமயம், விஞ்ஞானமயம்,
ஆந்தமயம் என னும் பஞ்சகோசங்களும், (அவற்றின அபிமானியா
ன) சேவனும், ஆகாசாதிசுகத்துமாய—சனிதத-உண்டான்—விட்சேப
ம அன்றோ-விட்சேபசத்தி அல்லவா—(இங்ஙனம் அதுவே கொடிய
தாயிருக்க) ஆவரண தானே-ஆவரணசத்திதானே—பாழ் (என்றும், -
“உயிர்க ளுள்ளத துணாவிழி குருடாம வண்ணம்” மறைத்துப்)
பாழாககிறதென்று(சுக-மசெய்யுளிலும்)—அனாத்ம என்றும்—“உ
னறிய பவவி யாதி யுண்டாககு முபாதி யிதே” என்று(கு-ம செய்யு
ளிலும்)—உரைத்தது ஏது-அருளியது யாதுகாரணம்—மேவரும் கு
ருவே என்று-கிடைத்தற்கரியவாசாரியரேயென்று—வினாவிடின்-கே
டகில—மகனே கேளாய-மைந்தா (அதற்கு உத்தரஞ்சொல்லுது.)
கேடபாயாக—என்று.

“நாமுட லென்னு மாசான ஞானக்கண் குருடாயப் போகு
ளம், “கரசர ணுதி மட்டா நானிவ னென்று காணுந், திரமது தா
னே புனரூ மகங்கரஞ் செகத்தோர்க் கெல்லா, முரியதா மிகவும்
பொலனா துற்பவ மென்னு நச்சு, மரமெழு மூலமாகும்” எ-ம், வாசி
ட்டத்தில், விட்சேபசத்தியைத்தானே பொல்லாததாகச்சொல்லியி
ருக்கின்றதல்லாமல் ஆவரணசத்தியை அங்ஙனம் சொல்லவில்லையே

எனபான், “கேவல நிலைதோன் றுமற் கெடுத்தது பஞ்ச கோசஞ், சிவனுஞ் சகத்து மாசிச் செனித்தவிட் சேப மன்றோ, ஆவர ணந்தா னேபா முனர்த்தமென் றுரைத்த தேதோ” என்றான். (௫௩)

[சுருதி, புத்திகளால் ஆவரணசத்தியின்பிரதிக-
வத்தையும், விட்சேபசத்தியின்
அநுகூலத்தையுங்கூறுகின்றார்.]

தோற்றமாஞ் சத்தி தானுந் துன்பமாம் பவமா னாலும்
ஆற்றலான் முத்தி சேர்வார்க் கனுசுல மாகுங் காணி
ஊற்றமாம பகற்கா லம்போ லுபகார நிசியாலுண்டோ [லாதே
மாற்றமென னுரைப்பேன் மைந்தா மறைபபது மிகப்பொல்

(இ-ள்) தோற்றம் ஆம சத்தி தானும-விட்சேபரூபமான சத்தி
யும்—துன்பம் ஆம் பவம் ஆனாலும்—(அவிவேகிகடரு அபிமானரூப
மாய்ப் புண்ணியபாவவசத்தால்) துன்பமயமான ஐநகத்துக்குக் கார
ணமாயிருப்பினும்—ஆற்றலான முத்தி சோவார்க்கு- (சிரவணநிழைய
றசி) வலியான் மோட்சமடையவிசிக்கின்ற விவேகிகடரு—அனு
சுலம ஆரும், காண் நீ—(ருருசாஸ்திராதிரூபமாய்ச், சகாயமாகும் என
ந்) அறிதி—சுருதி உரைக்கப்பட்டது. இனியுத்தி;—ஊற்றம் ஆம ப
கலகாலம்போல்—(சாதுஅசாதுயாவாக்கும ஆலசியாதிகளைப்போக்கிச்)
சாவமுயற்சியையும் பயத்தற்குக்காரணமான பகற்காலத்தைப்போ
ல—உபகாரம் நிசியால் உண்டோ—(அசசாது அசாதுகளுக்கு) உத
வியானது இராக்காலத்தாலுண்டா? (வெருவிதமான கொடியதுன்
பங்களைத்தருதலாவ இன்று)—மாற்றம் என உரைப்பேன்—(உனவி
ருவிற்கு இவவுவமானமேயன்றி வேறு யாதாமறுமொழிசொல்லுவே
ன்—மைந்தா-மைந்தனை—மறைப்பது-ஆவரணசத்திதான் — மிகப்
பொலலாது-மிகவுங்கொழுது.—எ-று.

“சத்திதானும்” என்பதன்கண் உம்மை, இறத்தது தமிழிய எச
சப்பொருட்டு.

“பவமானாலும்” என்பதன்கண்ணுள்ளது, ஆக்கவும்மை.

இராக்காலம் சிட்டர், துட்டர் யாவர்க்கும் நித்திரைக்குக்கார
ணமாயிருந்து வெருவிததுன்பந்தருதல்போல, ஆவரணசத்தியும் வி

வேகி, அவிலேயொவார்க்கும் ஐநந்திற்கு மூலகாரணமாயிருந்து வெருவிதமான பிரயாசங்களைத்தருதலால் மிகவுங்கொடியதெனபதாய்.

“முத்திசேர்வார்க்கனுக்கல மாரும்” என்றதற்கு, உ-ம. பாகவதம். “மாதுட வாக்கை யென்னு மருவருந் தோணி பெற்று, மூனயில ருவன் சொல்லா மோடமுய்ப் பவனோ டென்சீ, ரானதோ ரதுகலக்கா லனுதவும் பிறவிவேலை, தானொழி தரவெண் ணாதான நனையே கொலகினறானும்.” எனவரும். மற்றும்வருவனவற்றா காணக (௫௪)

[இனிஅதுபவத்தால அதன்கொடுமைகூறல.]

சமுத்தியிற பிரளயத்திற ரோற்றமாளு சகங்கண் மாணமும் அமுத்திய பவமபோய முத்தியடைந்தவ ரொருவ ருண முழுதகவிட் சேப மெல்லா முத்தியிற கூட்டு கிறகும் [தோ கொழுத்தவா வரண முத்தி கூடாமற் கெடுத்த கேடே (௫௨)]

(இ-ள்) சமுத்தியில-(நாள்தோறும் உண்டாகாநிற்கும்) சமுத்தியிலும்—பிரளயத்தில-மகாகற்பத்திலும்—தோற்றம் ஆம் சகங்கள் மாணமும் - விட்சேபரூபமானசகங்கணசித்தும்— அமுத்திய பவமபோய-அப்போது தமமைத்துன்பத்தினமுழ்கப்பண்ணியசகமானது மீண்டுண்டாகாமலாவது—முத்தி அடைந்தவா-மோட்சமடைந்தோ—ஒருவா உண்டோ-ஒருவரும் இலா—(ஆகவின்) முழுத்த விட்சேபம் எவலாம-முழுதுமானவிட்சேபங்களைத்தும்—முத்தியில் கூட்டுகற்கும்—மோட்சத்தில (நேரேஅல்லது பரமபரையாகக்) கூட்டாநிற்கும்—கொழுத்த ஆவரணம்-கனமானஆவரணசத்திதான்—முத்தி கூடாமல கெடுத்த கேடு—(ஆண்மீவீத்தில் அங்குரம்போலச்சீவரிடத்திருந்து அவாகள்) மோட்சமடையாமற்கெடுத்தகெடுதியாம்—எ-று.

“சகங்கண்மாண்மும்” என்றதற்கு, உ-ம். வாசிட்டம். “மண்டிய சமுத்தி தன்னில் வருகளுப் போவதென்னக், கண்டன அலகமெல்லாங் கற்பனை முடிவிற்போகும்” எனவரும். மற்றும்வருவனவற்றாக்காணக.

“முத்தியடைந்தவரொருவருண்டோ” என்றதற்கு, உ-ம். வாசி

ட்டம். “அகலவா தனையின வித்தான வந்தச் சுழுத்தி வீடனியாப, புகல்வித் தல்லா வாதனையே துரியம் பொன்றா வீடளிக்கும்” என வரும். மற்றும்வருவனவற்றிற்காண்க.

“முழுத்தவிட் சேப மெல்லா முத்தியிற் கூட்டு கிற்கும்” என்ற தற்கு, உ-ம. பாகவதம். “தரைபுனல் கனல்கால் வானந் தபனன்வெண முகங்கள் வாரி வரையுறை யரவு மான்கான் வருகரி பதங்க மீன, முரலனி கண்செய் கினரோன் மொய்குழற் குமரி தேனீ, புரைதரு புறவுதாசி யுண்கவரன் றி னாகம்” எ-ம, “உறைந்ததூற் சில மயி மைந்த னூதுவன் டெடுத்த டேனா, சிறந்தன விவைநான் காறு னு சிறுதையிற் குருவென் றாக்கி, மறந்தரு மிஃது தீதா மற்றிது நன ருமென்றிங், கறிந்தன னின்பமுற்றே னவவகை யரச கேண்மோ” எ-ம, “வாக்கி னைக்கடந் தோங்கிமற் றெங்கணு, நீக்க மினறி சிறைந த வறிவினை, பூக்க முற்றுணர் தற்கிட னாகவி, னாககை யங்குரு வா ய தரசனே” எ-ம், வரும். மற்றும்வருவனவற்றிற்காண்க. (இஃ)

(கக2)[இசு-ம் செய்யுளில், “முத்தி சேர்வாக்க துகடல மாகும்” என்றும், இஃ-ம் செய்யுளில் முழுத்தவிட் சேபமெல்லா முத்தியிற் கூட்டுகிற்கும்” என்றவகடறியதுபற்றி, அவவிட் சேபசத்தியித்தையாகவின்; அதனால்வரும் முத்தியும் மித்தையாமென்னும் ஆசுவகைக்கு? அற்றன்று; முத்திசத்தியமாமெனத் திருஷ்டாந்தமுகமாகச் சமாதானங்கூறுகின்றார்.]

சுத்தியில் வெள்ளி போலத் தோன்றிய தோற்றமான சத்தியும் பொய்யே யென்றார் சததிரா தனமா வந்த முத்தியும் பொய்யா மென்னின் மோகவித் திரைவி லங்கால நித்திரை தெளியு மாபோ னிருவாண விலைமெய் யாமே(இசு)

(இ-ள்) சத்தியில் வெள்ளி போல-இப்பியின்கண் (ஆரோபமான பிராதிபாசிக)ரஜுதம்போல-தோன்றிய தோற்றம் ஆன சத்தியும்-(பிரமத்தின்கண்) ஆரோபமாயுண்டான விட்சேபரூபமான சத்தியும்-பொய்யே என்றால் -மித்தையேயென்றசொல்லில்-சத்தி சாதனமா வந்த முத்தியும்-அவவிட்சேபசத்திரூபமான குருசாஸ்

திராதி சாதனமாகவுண்டான மோட்சமும்—பொய் ஆம என்னின்-
மிததையாகுமென்று (பூர்வபட்சிகளின் சங்கையைக்கொண்டு) நீ
சங்கிகில்—மோகம் நீத்திரை விலங்கால்—பொய்யான நித்திரையி
றகண்ட புவிமுதலிய விலங்கினால்—நீத்திரை தெனியுமாபோல—நித
திரை தெளிந்தவழி(நீத்திரையின் அபாவரூபமானசாக்கிரம மெய
யாவது) போல—நிருவாண நிலை மெய ஆம்—(குருசாஸ்திராதிகளா லு
ளதாகும்) நிருவாணஸ்திபுஞ்சத்தியமாம்.—எ-று

(ககக) அவத்தையின் அபிமானமே பந்தம்; அதுவும் விருத்திவி
சேஷமாகலின், விருத்தியினாற்செய்யப்பட்டபந்தமே சம
சாரமாம். குருவினாலும், வேதாந்தவாககியத்தினாலுமுள
தாகும் அகம்பிரமமெனனும், அந்தக்கரணத்தின் விருத்
தியினால் பிரபஞ்சத்தோடுகூட அஞ்ஞானத்தினது நிவிர
ததியே மோட்சம். கற்பித்ததின்நிவிர்த்தி அதிஷ்டானரூ
பமாகலின், மோட்சஞ்சத்தியமாம்; சர்ப்பத்தினது நிவிரத
தி எப்படி அதிஷ்டானஇரச்சரூபமோ! அப்படிச் சகலக
ற்பிதவஸ்துக்களினதுநிவிர்த்தி அதிஷ்டானரூபந்தான அ
தற்கநசியமன்று இது பாஷியகாரரது சித்தாந்தம். இ
ங்கே அனாத்நிவிர்த்தி பிரமரூபமாம். என்னை? சாவவ
னாததங்கட்கும் அதிஷ்டானம் பிரமமாகலானும், அப்
பிரமம் பாவ(ஹவ)ரூபமாகலானும்மோட்சஞ்சத்தியமா
ம எனக. (ருக)

(ககச) [நிருவாணஸ்திதி இதுவெனக்காட்டுங்கருத்தின்
ராய் மாயையையிவிர்த்திக்கு முறைமை
கூறுகின்றார்.]

இம்பரி னஞ்சை நஞ்சா விரும்பினை யிரும்பா ஸெய்யம்
அம்பினை யம்பாற் பற்று மழுக்கினை யழுக்கான் மாய்ப்பா
வம்பியன் மாயை தன்னை மாயையான் மாய்ப்பர் பின்னைத்
தம்பமா மதுவுந் கூடச் சவஞ்சுகி தழிபோற் போமே. (ருஎ)

(இ-ள்) இம்பரில்-இவவுலகில்—நஞ்சை நஞ்சால-விஷத்தை
அதற்குப்பிரதிகூலமான விஷத்தினாலும்—இரும்பினை இரும்பால்—

இருமபை இரும்பாலும்—எய்யும் அமலினை அம்பால்—எய்யா நின்ற அம்பை அதற்குப்பிரதிகூலமான அம்பினாலும்—பற்றும் அழுக்கினை அழுககால்—(புடவையிற்)பற்றிய அழுக்கை (உவர்மன்னுதிய) அழுக்கினாலும்—மாய்ப்பர்-கெடுப்பர்—(அதுபோல) வம்பு இயல் மாயை தன்னை - நிலையினமையானகுணத்தினையுடைய அவித்தையை—மாயையால மாய்ப்பர்-அவித்தையினும்கெடுப்பார்கள்—பின்னை—தமபம ஜம அதுவும்—நிலையான அந்தப்பெரியமாயையும்—கூட—(நீசமாயையோடு) கூட—சுவம் சுடு தடிபோல போம-பின்னஞ்சுமிந்தடிபோற்கெடும.—எ.று.

பெரியமாயையானபோதத்தைபுஞ் சமையெனவிட்டு அதுபவத்திருப்பரென்பது கருத்து.

“மாயை தன்னை மாயையான மாயப்பா” என்றதற்கு, உ-ம. வாசிட்டம “கருகிமலத்தான் மலமறுக்குங் காருவெனன மாயைதனை ப, பெருமாயையினுற் செறல்வேணும.” எனவரும். மற்றுமவருவனவற்றாற்காண்க.

“தமபமா மதுவுங் கூடச் சவஞ்சுமி தடிபோற்போம” என்றதற்கு, உ-ம். பாடுதுறை. “பின்னஞ்சுமி தடியெனன வெண்ணைக்கொண்டே பெரும்பற்றை யெவலா மறச்சாடி, யிணந்தவெண்ணையும்பபடியிறிலபோ தத்தில்விட் டதுபோகத்திருந்தானே.” எனவரும் பற்றும வருவனவற்றாற்காண்க.

(௧௧௫) [இவ்வறுபவத்தைக் கரதலாமலகம்போலச சீடனுக்குண்டாக்குவித்தற்பொருட்டு அடியிடுகின்றா.]

இந்தமாயையினுற் சீவாக கேழுவத் தைகருண் டாகும் அந்தவேழுவத்தை தம்மை யடைவினின் மொழியக் கேளாய முந்தவஞ் ஞான மூடன் முனைத்தல்கா னாத ஞானம் சந்ததங் கண்ட ஞானந் தழல்கெடல் குளிர்மை யாதல்.(இஅ)

(இ-ள) இந்த மாயையினால் - (சத்தாசத்தங்களான) இம்மாயைகளால்—சீவாக்கு—ஏழு அவத்தைகள் உண்டாகும்—சத்தாவஸ்தைகளுளவாகும்—அந்த ஏழ் அவத்தை தம்மை-அசசத்தாவஸ்தைக

னையும்-அடைவினில் மொழியீக் கேளாய்-கிரமமாகச்சொல்லுகிறோ
நுகேடபாய—முந்த அஞ்ஞானம்-முதலாவது அஞ்ஞானம்—மூடல்-
(உ-வது) ஆவரணம்—முனைத்தல்- (உ-வது) விட்சேபம்—காணாதஞ்
னம்-(ச-வது) பரோட்சஞானம்—கண்டஞானம்-(ரு-வது) அபரோ
ட்சஞானம்—தழல் கெட்டல்- (ச-வது)சேகரிவீர்த்தி—குளிர்மைய-
தல்-(எ-வது)நிரங்குசதிருபதியாம்—எ-று.

சநததம், எனறவிசேஷணம், பிரதிபந்தமில்லாமலென்பதைக்
காட்டினறது.

தழல், எனறது இங்கே, துக்கத்தை, (கிஅ)

[இனி, நாமமாதிரங்கூறிய அவ்வவத்தைகளின்
இயல்புகூறுகின்றா.]

பிரமமாக் தனைம நகத பேதைமையேயஞ் ஞானம்
பரானிலை காணோ மென்று பகாதலா வரண மூடல்
நரனொரு கருத்தாற் சேவ னானென முனைத்த ரோற்றம் [னம.
குரவன்வாக் கியததாற தன்னைக் குறிக்கொளல் பரோட்ச ஞா

(இ-ள) பிரமம் ஆம தனை மநகத பேதைமையே - (சிதாபாச
ன கருதிவிசாரததிரகுமுன்னா சமசாரஆசக்தியில்முழ்கி) பிரமரூப
மாகிய பிரததியகானமாவை (யானாரென்று) ஸ்மரியாதிருநதஅறி
யாமையே— அஞ்ஞானம்-அஞ்ஞானமாம்— பரன் இலை காணோம்
என்று பகாதல்-(பிரமத்தை விஷயமபண்ணுவதான பிரசவகமவல்
துழி) பிரமமில்லை பாரமாகவிலலையென்றுசொல்லுதல் — ஆவரண
மூடல்-ஆவரணமறைப்பாம்—நானநான் என-நான் மறுடனென்றும்
—ஒருகருத்தால்-(இப்போது கருமங்களைச் செய்வதால் இனிககரும
பலங்களை அறுபவியாநிற்பேன் என்னும்) ஓர் எண்ணத்தால்—நான
சேவன என-நான் (கருத்துருத்வ, போத்துருத்வமுடைய) சேவனென
றும்— முனைத்தல்-உதித்தலே— தோற்றம்-விட்சேபமாம்— குரவன்
வாக்கியத்தால்-குருவால் (உபதேசிக்கப்பட்ட சுத்தியஞ்ஞானநகதம் பி
ரமமென்னும் அவாந்தர) வாக்கியத்தால்—தன்னைக் குறிக்கொளல்-
(பிரததியகபின்னபரமான்மாவான) தன்னை உண்டென்று அறிநது
கொள்ளலே —பரோட்சஞானம்- (அசத்தாவரணநீவர்த்தகயான) ப
ரோட்சஞானமாம்,—எ-று.

நான் பிரமத்தை அறிகிறேனில்லையென்னும் வியவகாரத்திற்கு ஏது, அஞ்ஞானம்: பிரமமானது இல்லை, பாநமாகவில்லை எனனும் வியவகாரத்திற்கு ஏது ஆவரணம்; ஆவரணத்தால் இவ்வியவகாரமு ளதாம். என்னை? அஞ்ஞானத்திற்கு அசத்தாவரணம், அபாநாவரணம் என இருவகைச்சத்திகளுண்டு; அவவிரண்டினையும், ஆவரணமெனபா வஸ்துஇல்லையென்றுதோற்றுவிக்கின்றசத்தி அசத்தாவரணம் வஸ்து பாநமாகவில்லையென்றுதோற்றுவிக்கின்றசத்தி அபாநாவரணமாகும்; இவைகளை முறையே அசதவாபாதகசத்தி, அபாநாபாதகசத்தியென்றுங்கூறுவர். சகசமுதலிய சம்சாரம் கிசருபமான கூடஸதனிததிறபிரதிநியாகின்றதே விட்சேபம்; இதனைப் பிராந்தியென்றும், சோகமென்றுங்கூறுவர். பிரமம் இல்லையென்னும் ஆவரணக்கூறறைப் பிரமம் உண்டென்னும் பரோட்சஞானம் நாசமபண்ணுகின்றது. என்னை? சத்தியஞானநகரூபமாகப் பிரமம் உண்டென்னும் ஞானத்திற்குப் பரோட்சஞானமென்றுபெயர்; அது பிரமம் இல்லையென்னும் ஞானத்திற்கு விரோதியாட உறநவைக்கு அல்ல; ஆக வினெனக் (௫௧)

[இதுவுமது]

தத்துவ விசாரஞ் செயது சகலசந தேக மும்போய
அத்துவி தந்தா னாத ஸபரோட்ச ஞான மாகும்
காததனஞ் சேவ பேதன் கழிவதே துக்கம் போகல்
முத்தன யெல்லாஞ் செயது முடிந்ததா நகத மாமே. (௬௦)

(இ-ள்) தத்துவவிசாரம் செயது—(இயேபிரமமென்னும் மஹாவாக்யத்தால்) பிரமவிசாரஞ்செய்து—சகல சந்தேகமும் போய்—(பிரமாணகதம், பிரமேயகதமாகிய) சகலசந்தேகங்களும்நீங்கி—அததுவிதம் தான் ஆதல்—அத்துவிதப்பிரமமேதானாதல் — அபரோட்சஞானம் ஆகும்—(அபாநாவரணநிலைத்தகமான) அபரோட்சஞானமாக—காததன் ஆம் சேவபேதம் கழிவதே—(நான)காத்துரு (போத்துரு) வென்னும் சேவத்வம் நீங்குவதே—துக்கம் போகல்—துக்கநிலைநியாம—முத்தனய எல்லாம் செய்து முடிந்தது—(சகல) துக்கங்களினின்றும் விபேட்டவனாய்ச்(செய்யத்தக்கன்) வணைத்துஞ்செய்து(அடையத்தக்கன்) வணைத்தும் அடைந்தனமென்னுஞ்சந்தோஷமே—ஆகந்தம் ஆடாநிராகுச நிருப்தியாம்.—எ-று, ஏ-அஸை,

நான பிரமமாயிருக்கிறேனென்னும், அபரோட்சஞானம் யாது! அது சகல அவித்தியாசாலங்கட்டும் விரோதியாகவின, நானபிரமத்தை அறிகிறேனில்லையென்னும் அஞ்ஞானமும், பிரமமில்லை, பாநமாகவிலையென்னும் ஆவரணமும், புண்ணியபாவங்களைச் செய்கிற கர்த்தாவும், சுகதுக்கங்களைப் புகித்திற்போக்தாவுமாகிய சீவனாகிறேனென்னும் பிராந்தியுமாகிய அவித்தியாசாலங்களை, அபரோட்சஞானம் நாசமபண்ணுகிறதும்; என்னிடத்துச்சநந்ரணமுயில்லை சுகதுக்கங்கள் அறபமுயில்லை, வேறே ஒருசமசாரதர்மங்களும இல்லை, நான சநநகிதனைகூடஸ்தனாகிறேனென்னும் இவவநுபவம், சோகநிவிததியாம் இதனைப், பிராநநிநாசமென்றுங் கூறுவா. நான அதவை தப்பிரமமாயிருக்கிறேனென்று சமுசயரகிதமாகத் தனது சொருபஞானம் எப்போதுண்டாகிறதோ! அப்போது தனனிடத்துண்டாகாநின்ற சநதோஷத்தை, நிரங்குசகிருபதியெனபா.

இசசத்தாவஸ்தைகளை விஸ்தாரமாக அறியவேண்டின , பஞ்சதசியின் திருப்திபததிறகாணக (கூடு)

[நித்தியாபரோட்சமாகிய ஆன்மாவுக்குப்
பரோட்சவபரோட்சங்களின்
விஷயத்தனமையும்,
ஞானஞான
னங்கட்கு ஆ
சிரயவிஷயத்தனமை
யுங்கடாதெனறுவருஞ் சங்கை
யைப்பற்றித் தசமனுக்குப்போலச்
சகலமுங் கூடுமென்று கூறுகின்றார்.]

இதுநினக கறியும் வண்ண மிப்படி பொருநிட்ட டாத்தம்
புதுமையாக கதைகளை பத்துப் புருடரோ, ராற்றை நீகதி
உதகதி ரத்தி லேறி பொருவனென் பதுபே ரெண்ணி
அதனெடு தசமன் றுனென் றறியாமன் மயங்கி நின்றான் (கூக)

(இ-ள்) இது நினக்கு அறியும் வண்ணம்-ஆன்மா ஒருவனுக்கே ஏ
'சுவததைகளும் உண்டாமென்பது உனக்குவிரோதமில்லாமற் றேன்

றும்படிக்கு—இப்படி—இவ்வாறு—திட்டார்த்தம்—திருஷ்டார்த்தமாக—பு
துமை ஆம்ஒருகதைகேள்—ஆச்சரியமாகிய ஒருகதையினைக்கேட்பாயா
க—பத்துப் புருடா—தசபுருடர்—ஓர் ஆழ்நைநீந்தி—ஓர்நதியைக்கடந்து
—உதகதீரத்தில் ஏறி—நதியின்கரையிலேறி—ஒருவன் ஒன்பதுபேர் எ
ண்ணி—ஒருவன்நவபுருடரைஎண்ணி—அதனொடு அந்நவபுருடரோடு
—நானதசமன்என்று—தானேதசமனென்று—அறியாமல் மயங்கி நி
னனான—அறியாமற்பிரமித்துநின்றான்—எ-று. (கசு)

[இதுவுமது.]

அறியாத மயலஞ் ஞான மவனிலலை காணோ மென்றல்
பிறியாவா வரண மாகும் பீழைகொண்ட மூலவிட் சேபம்
நெறியாளன் தசம னுண்டு கிறகின்றா னென்ற சொல்லைக்
குறியாக வெண்ணி நெஞ்சிற் கொள்வது பரோட்ச ஞானம் ()

(இ-ள்) அறியாத மயல் அஞ்ஞானம்-நவபுருடரை நன்றாகப்
பாப்பவனாகத்தானிருந்தும் பிராந்தியினால் நவபுருடரையெண்ணிய
தனைத் தசமனாக அறியாதமயக்கமே அஞ்ஞானம்—அவன் இல்லை
காணோம் என்றல்—(தசமனாகியதான்)தசமன் இவலை, தோன்றவில்லை
என்றுகூறுதல்—பிறியா ஆவரணம் ஆரும்—நீங்காத அசத்தாவரணம், அ
பாநாவரணமாம்—பீழை கொண்டு அழல் விட்சேபம்—நதியிற்றசமன்
இறந்தனென்னுந்துக்கமுடையவனாய் அமுதன (முதலியவை) வி
ட்சேபமாம்—நெறியாளன்-பதிகனான ஆப்தன்—உண்டு கிறகின்றான
என்ற சொல்லை-தசமன் இறந்திலன், உளன் என்றுகூறியவசனத்
தை—நெஞ்சில் குறியாக எண்ணிக்கொள்வது-அநதக்கரணத்தில நிக
சயமாகக்கருதிக்கொள்வது—பரோட்ச ஞானம் - பரோட்சஞானமா
ம.—எ-று. (கசு)

[இதுவுமது.]

புண்ணிய பதிகன் பின்னும் புருடரோன் பதின்மர் தமமை
எண்ணுநீ தசம னாவை யென்னவே தன்னைக் காணல்
கண்ணினிற் கண்ட ஞானங் கரைதல்போ வதுவேய் போதல்
திண்ணிய மனநி லையக தெளிதலா நத மாமே. (கசு)

(இ-ள்) புண்ணியபதிகன்-தர்மவானாய் மார்க்கத்திற்செல்லும்

ஆப்தனானவன்—பின்னும்—பின்னரும் — புருடர் ஒன்பதினமர் தம
மை-நவபுருடரை—எண்ணும் நீதசமன் ஆவை என்னவே—எண்ணாநி
றகும் நீயேதசமனாவாய் என்று உணர்த்தவே—தண்ணைக்காணல்-யா
னதசமனாகின்றேனென்று தண்ணையப்ரோட்சமாகவறிதலே—கண
ணினில் கண்டஞானம்-அப்ரோட்சஞானமாம்—கரைதல் போவது
நோய் போதல்-தசமன நதியில் இறந்தனனென்றமுத அழுகை நீங்
கினதே துக்கநிலாத்தி—தண்ணிய மனதில்-நிடமாகிய தனதுசிதத
ததில்—ஐயம் தெளிதல ஆனநதம் ஆம்-சுநதேகமநீங்கி முநிதையுண
டாதலே கிரங்குச்சிறுப்பியாம்.—ஏ-று. ஏ-அசை.

எண்ணியபேத்தாவான, என்றமபாடமுளது.

நிருஷ்டாநததில் தசமனுக்குப்போல ஆன்மாவினிடத்தும்,
அஞ்ஞானமுதலிய சப்தாவஸ்தைகள் பொருந்துமென்பது கருத்தது.

ககசு[தசமனைப்போலச் சோகமோகங்களொழிந்து இன்பம
டைய என்னை எனக்குக்காட்டவேண்டுமெனச்சீட
னவினவ ஆசிரியாகருநிவாக்கியப்படி அவனை
யவனுக்குக்காட்டத் தொடங்கல்.]

தசபுமான் தனைக்கண் டாற்போற் சற்குரு மூர்த்தியே யென
சிசவடி வினையான் காண நீகாட்டல் வேண்டு மென்றான்
கசிபெறு யிலட்சி யார்த்தந துவம்பநத தற்ப தங்கட்
கசிபத வைககியஞ் செய்யு மதுசெயு முண்மை கேளாய. ()

(இ-ள்) தசபுமான தனைக் கண்டால்போல்-தசமபுருடன நன
னைததசமனாகக்கண்டாற்போல—சற்குருமூர்த்தியே—என் சிசவடிவி
னை யான காண-எனதுநிசரூபமானகூடஸ்தனைப்(பிரமமாக) யான
அறியுமபடி—நீ காட்டல் வேண்டும் என்றான்—தேவரீர் தரிசிப்பித
தலவேண்டுமென்று சீடன்வினவினான்—துவம்பநத தற்பதம்-(சாம
வேதமஹாவாக்கியமானது) துவம்பநத,தற்பதங்களின்—கசிபெறும இ
லட்சியார்த்தங்கட்கு-(உபாநிசம்பந்தமின்மையிற்)கத்தமபொருந்திய
இலட்சியார்த்தங்களான கூடஸ்தபிரமங்கட்கு — அசிபத ஐக்கியம்
செய்யும்-(அதுநீயாகின்றாயென்னும்) அசிபதப்பொருளானவைக்கிய
ததைப் (பாகத்தியாகலட்சணியினுற்)போதிக்கும்—அது செய்யும் உ

ண்மை கேளாய்-அஃதங்ஙனம்போகிக்ருந் தத்துவார்த்தத்தை, (உப தேசிப்போம்) கேட்பாயாக.—எ-று.

சாமவேதமஹாவாக்கியம், தோன்றாவுழுவாய்.

துவம், எனபதற்கு, ியென்றுபொருள். தது, எனபதற்கு, அது வென்றுபொருள். அசி, எனபதற்கு, அது நீ ஆகினாயென்றுபொ ருள்.

(ககஎ) பதத்திற்கு அர்த்தத்தோளதாயசமபந்தம் விருத்தியெ னப்பமும்; அவவிருத்தி இருவகைதது: ஒன்று சக்திவிரு த்தி. மற்றொன்று இலட்சணவிருத்தி. கடபதத்தில, கேட்பவனுக்குக் கலசரூபமாகிய அாததஞானத்தை உண பிண்ணத்தக்க சாமாத்தியம் சக்திவிருத்தியாம். அபப டியே படபதத்திலும், கேட்பவனுக்கு வஸ்திரரூபமாகிய அர்த்தஞானத்தை உணபிண்ணத்தக்கசாமர்த்தியம் சக் திவிருத்தியாம்; இவ்வாறே சாவபதாததங்களிலுங்கா ண்க.

சக்தி, ஆற்றல் எனபன ஒருபொருட்சொற்கள்.

நிருஷ்டாந்தம்.

அக்கினியிற் றன்னோடுகடினமாததிரத்திலே வஸ்துக்களைத்தக்கி க்ருமபடியான சாமாததியரூபசக்தி எபபடியுண்டோ! அபபடியே பதத்தில கரோததிரத்தோடுகடவே அஉவஸ்துவின் ஞானத்தை உ ண்பிண்ணத்தக்க சாமர்த்தியமுண்டு; அதவே சக்தியெனப்படும். இலட்சணியின் ஞானத்தில சக்தியத்தினஞானம் உபயோகியாம்.

யாதொருபதத்தில் யாதோராததசக்தியுண்டோ! அபபதத்தி னுடைய அவவார்த்தம் சக்தியமாம். சக்தியார்த்தத்தையே வாசக யாததமென்றுஞ்சொல்லுவர். வாச்சியார்த்தபோதகபதம் வாசக மெனப்படும். சக்தியசம்பந்தம் இலட்சணியின் சொரூபமாம். யா தோராததத்தின்ஞானம் சக்தியினுண்டாகாமல் இலட்சணியா லுண்டாமோ! அது பதத்தினுடைய இலட்சியார்த்தமெனப்படும்.

விட்டலட்சண, விடாதலட்சண, விட்டுவிடாதலட்சண

என இலட்சீண மூவகைத்து, இவற்றை ஜஹலலட்சீண, அஜஹ
ல்லட்சீண, ஜஹதஜஹல்லட்சீணஎன வட்டாலவல்லோகூறுப.
இவற்றை, உதாரணத்தோடு, எ-வது செய்யுட்டொடங்கி, அக-வ
து செய்யுள்வரையுங்கூறப்படும். ஆண்டுக்காண்க.

[இதுமுதல், அக-ம் செய்யுள்வரையும்,
மஹாவாக்கியவிசாரம்.]

எண்ணென்றை மகாவின் னென்று மேகவினை னென்று
[மபாரின
மண்ணென்று கடவின் னென்று மருவிய சலவின் னென
[நாம
எண்ணுங்குப் பனைபோ லொன்றே யெங்குமாம பிரம மீசன
நண்ணுங்கு டஸ்தன் சீவ னுன்குசை தந்ய மாமே. (கரு)

(இ-ள்) வெளி

கருத்துரை—க-வது—பிரமாண்டத்தின் உட்புறமெங்கும் ஏகாச
மாய வியாபகமாயுள்ள ஆகாசசொருபத்தை மஹாகாசமென்பா.

உ-வது—மேகத்திற்கு அவகாசங்கொடுத்திருக்கின்ற ஆகாசத்தை
யும், மேகசலத்தில பிரதிபிம்பித்துள்ள ஆகாசத்தையும் மேகாகாச
மென்பா

கூ-வது—சலத்திலுல நிறைந்திருக்கின்ற கடத்திற்கு எவ்வளவு
காசம அவகாசங்கொடுத்திருக்கின்றதோ! அவ்வளவாகாசத்தைக் க
டாகாசமென்பா.

ச-வது.—சலத்திலுல நிறைந்திருக்கின்ற கடத்தில மேகாடசத்
திரங்கனோடு பிரதிபிம்பித்திருக்கின்ற ஆகாசப்பிரதிபிம்பத்தையுங்
கடாகாசத்தையுஞ்சேர்த்துச் சலாகாசமென்பார்.

(ககஅ) தாஷ்டாந்தம்—க-வது—பிரமாண்டத்தினுள்ளும் புறம்
பும் மஹாகாசம்போலப் பரிபூரணமான யாதொருசேதன
முண்டோ! அதுபிரமமென்று சொல்லப்படும். அப்பிரம
ம் சமீபமல்ல; தூரமும்ல்ல. என்னை? யாதொருவஸ்து

தனக்குப்பின்னமாயிருக்குமோ, தேசருபவுபாதிபுடைய
தாமோ! அது தூரம் சமீபமென்று சொல்வதற்குரித்தாம,
பிரமமானது பின்னமன்று, சர்வத்துக்கும் ஆன்மாவாகவு
ள்ளது, தேசமுதவியவுபாதிபகிதமானது; ஆகலின், சமீப
நதூரமென்று சொல்லத்தக்கதன்று. ஆயினும், பிரமசத்
ததின் வாச்சியமும் சோபாதிமாம. என்னை? விபாப
கவஸ்துவிற்குப் பிரமமென்றுபெயா; அவவியாபகத்தன
மை இருவகைதது. ஒன்று ஆபேட்சிகவியாபகத்தன்மை,
மற்றொன்று நிரபேட்சிகவியாபகத்தன்மை. யாதொருவ
ஸ்து ஒன்றைநோக்க வியாபகமாமோ! மற்றொன்றைநோ
க்க வியாபகமாகாதோ! அதனிடத்துள்ளவியாபகத்தன
மை ஆபேட்சிகவியாபகத்தன்மை. அஃதென்னெனினி
ன, —பிருதுவியாதியைநோக்க மாயைவியாபகமாம்: சேத
னததைநோக்க வியாபகமன்று. ஆகலின், மாயையி
னகண் ஆபேட்சிகவியாபகத்தன்மையுண்டு. யாதொரு
வஸ்து சர்வததையும்நோக்க வியாபகமாமோ! அதன்க
ண்ணிரபேட்சிகவியாபகத்தன்மையுண்டு; அந்நிரபேட்சிக
வியாபகத்தன்மை சேதனத்தினகண்ணுண்டு. என்னை?
சேதனத்திற்குச்சமானமாகவாவது, சேதனத்தினுமதிகம
கவாவது வேறொருவியாபகபில்லை சேதனமே சர்வத்தி
னும் வியாபகமாம். ஆகலின், சேதனத்தினகண்ணிரபே
ட்சிக வியாபகத்தன்மையுண்டெனக, இவ்விருவகை வி
யாபகத்தன்மையோடுங் கூடினவஸ்து யாது அது பிரமச
த்தத்திற்குவாச்சியமாம; அவ்விருவகை வியாபகத்தன
மையும் மாயாவிசிஷ்டசேதனத்தினகண்ணுண்டு. என்னை?
விசிஷ்டனிடத்துள்ள மாயாபாகத்தில ஆபேட்சிகவியா
பகத்தன்மையும், சேதனபாகத்தில நிரபேட்சிகவியாபக
த்தன்மையும் இருத்தவினென்க. ஆயினும், மாயாவிசி
ஷ்டசேதனத்தினிடத்து நிரபேட்சிகவியாபகத்தன்மை
கூடாது. என்னை? மாயை சேதனத்தின் ஏகதேசத்திலி
ருப்பதாகலானும், அம்மாயாவிசிஷ்டசேதனத்தினும் சே
தசேதனத்தின் வியாபகத்தன்மை அதிகமாகலானும் சத
தசேதனத்திலேயே நிரபேட்சிகவியாபகத்தன்மை

டென்க. இவ்வாறீரில், மாயாவிசிஷ்டமே பிரமசத்தத்திற் கு வாச்சியம்: சத்தசேதனம், பிரமசத்தத்திற்கு இலட்சிய மாம். ஈகரசத்தம், பிரமசத்தம் இரண்டிற்கும் சமாஞ் ததமேதோற்றினும், பிரமசத்தத்திற்கு அநேகவிடங்களில் இலட்சியார்த்தமும், ஒரேவிடங்களில் வாச்சியார்த்தமு ம் போதிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. ஈகரசத்தத்திற்கு அநே கவிடங்களில் வாச்சியார்த்தம் போதிக்கப்பட்டிருக்கின்ற து. பிரமசத்தத்திற்கும், ஈகரசத்தத்திற்கும் இவ்வளவு பேதமுண்டு. இங்கே இலட்சியார்த்தத்தைக்கொண்டு ப்ர மசத்ததார்த்தத்தைப் பின்னமாக நிரூபிக்கப்பட்டதென்க.

(ககக) உ-வது—மாயையினகண் சேதனத்தினது ஆபாசம், மாயையகரு அதிஷ்டானமாகியசேதனம் இவ்விரண்டையு ஈகரனெனபா, அவலீகரன் மேகாகாசத்திற்குச்சமானன, அவலீகரன அந்தரியாபியும், சதாமுத்தனாமாம். இங்ங னங்கூ நியதற்கே துவெனையோடுவனின்;— மாயையி னிடத்தது சத்தசத்தவருணமுண்டு. இரஜோகுண, தமோ குணங்களாற்றாழத்தப்பட்ட சத்துவருணமில்லை. இர ஜோகுண, தமோகுணங்களைத்தாழ்த்தித் தான்மேவிட்டி ருப்பது யாது அது சத்தசத்துவருணமெனப்படும். சத்த சத்துவருணத்தினால் ஞானோற்பத்தியாவதால் பிரகாசக பாவமுடையது சத்துவருணமாம். இப்படிப்பட்டசத்து வருணத்தையுடைத்தான மாயையினிடத்து யாதொருசே தனத்தின ஆபாசமுண்டோ! அதற்குச் சொரூபத்தினிடத் தும், மறறைப்பதார்த்தங்களினிடத்தும் ஆவரணம் இல லாமையினால் அவலீகரன்முத்தனும், சர்வஞ்ஞானமாவன அதிஷ்டானமாகியசேதனம் சீலீகரரிடத்ததுள்ள பந்த மோட்சபேதரகிதமாய் ஆகாகம்போல ஈகரசமாயிருக்கின றது. ஆபாசக்கூற்றிற் பந்தமோட்சம் உண்டு. அதிஷ்ட னானத்தில் ஆபாசனுக்குப் பிராந்தியினுற்பிரதிதியாகிறது. கேவலம் ஆபாசத்தில் பந்தமோட்சம் உண்டென்பதிலும் பேதம்உண்டு. அது யாதொரு ஆபாசத்தில் ஆவரணம் ண்டோ அதனிடத்துப் பந்தமுண்டு. யாதொன்றினிட த்துச் சொரூபத்தின் ஆவரணம் இல்லையோ அது முதத

மாம். ஈசரனிடத்து ஆவரணமில்லையாகவின், ஈசரன ச
தாமுத்தனும். சேவனிடத்து ஆவரணமிருத்தவின் அவன
பெத்தனும். என்ன? யாதொரு அவித்தைக்கூற்றில் சே
தனத்தின ஆபாசத்தைச் சேவனென்று சொல்லப்படுகிற
தோ அவ்வவித்தைக்கு ஆவரணம்பண்ணுவது சுபாவமா
ம். ஆயினும் அவித்தை, அஞ்ஞானம், மாயைஎன்பன
ஒன்றற்கேபரியாயம். அங்ஙனமாயினும் சுத்தசத்துவரு
ணப்பிரதானத்துவத்தால் மாயையென்றும், மலினசத்து
வருணப்பிரதானத்துவத்தால் அஞ்ஞானமென்றும், அவி
தையென்றுஞ்சொல்லப்படும். இரகோருணதமோருண
ங்கனாற்றமுத்ததப்பட்ட சத்துவருணம் மலினசத்துவருண
மாம்: தமோருண, ரகோருணங்கன அதிகரித்திருப்பதால்
அவித்தையின்கண்ணுள்ள சேவனுடைய ஆபாசக்கூற்றிற்
குத் தன்சொருபந்தோற்றமறபோகும்படிக்கு அவ்வவித்
தை ஆவரணம்பண்ணுகின்றதால் சேவனிடத்துப்பந்தமுண்
டு ஈசரனிடத்து அஃதில்லை அதிஷ்டானசேதனத்தோ
டுகூட மாயையில் ஆபாசருபமான ஈசரன் தற்பதத்திறகு
வாச்சியன். கேவலம் அதிஷ்டானசேதனம் தற்பதத்திற
கு இலட்சியமாம்.

(௧20) உ-வது.—புத்தி அல்லது வியஷ்டி அஞ்ஞானத்திற்கு அ
திஷ்டானசேதனங் கூடஸ்தனென்றுசொல்லப்படும். எ
ப்பட்சத்தில் புத்திசகிதசேதனம் ஜீவனோ' அப்பட்சத்தி
ல புத்திக்குஅதிஷ்டானங் கூடஸ்தனென்றுசொல்லப்ப
டும்; எப்பட்சத்தில் வியஷ்டிஅஞ்ஞானசகிதசேதனஞ் சே
வனென்றுசொல்லப்படுமோ அப்பட்சத்தில் வியஷ்டிஅ
ஞ்ஞானத்திற்கு அதிஷ்டானம் கூடஸ்தனென்றுசொல்
லப்படும்.

சித்தாந்தம்.—சேவத்தன்மைக்கு யாதொரு விசேஷணமுண்டோ
அதனதிஷ்டானத்திற்குக் கூடஸ்தனென்றுநாமம் அக்கூடஸ்தன
உற்பத்திரகிதன்; இதற்குப்பிராயம். பிரமத்திற்குவேறுக எப்படி
ச சிதாபாசனுற்பன்னமாகின்றனனோ அப்படிக் கூடஸ்தன உற்பன்
னமாகவில்லை, பின்னையெப்படி. உளனெனின;—பிரமருபமாகவே

யுளன்; இக்கூடஸ்தனே ஆக்ரமபதத்திற்கு இலட்சியார்த்தம்; இவனையே பிரத்தியக்கென்றும், ஜீஜ்ஞாபுமென்றுங்கூறுவா: இவனே சேவசாட்சியாம்.

(க௨க) ச-வது.—நாநாகாமகாமங்ளோடுகூடிய புத்தியின்கண பிரதிவிம்பிக்கும் சேதனப்பிரதிவிம்பத்தைச் சேவனென்பா கேவலம் பிரதிவிம்பமாத்திரத்தைச் சேவனென்கிலா. எப்படிக்கடாகாசத்தோடுகூட ஆகாசத்தின்பிரதிவிம்பத்தைச் சலாகாசமென்பரோ! அப்படிவிம்பமானகூடஸ்தனோடுகூடச் சிதாபாசனைச்சேவனென்பர். இதனால் புத்தியிற சிதாபாசனும், புத்திக்கதிஷ்டானமானசேதனமும் ஆகிய இரண்டனதுநாமம சேவனும், அச்சேவன துவம்பதத்திற்கு வச்சியன். அவனிடத்திற சிதாபாசபாகம்ஒழிந்த கேவலமகூடஸ்தன் துவம்பதத்திற்கு இலட்சியனும் அகம் சபதத்திற்குவாச்சியஞ் சேவனும்: கேவலங்கூடஸ்தன் இலட்சியமாமென்றறிக.

(க௩)

[முன்சொல்லிய நானருசைதந்தியங்களுள்ளே, இவை வாச்சியம், இவை இலட்சியமெனக்கூறி வாச்சியத்தின்று தான்மியமொழிந்தது இலட்சியமாவாயெனல்.]

பூச்சிய வீசன் சேவன புகல்பத பிரண்டி னுக்கும் வாச்சியம்லட்சியநதான மலமிலாப் பிரம மான்மா [குமகாச்சிய பாஸி நெய்போற் கலந்தொன்றாங் கடைநதெடுக ஆச்சிய மென்ன வுன்ன யறிந்தாநீ பிறிந்தது கொள்ளே (க௬)

(இ-ள்) பூச்சிய ஈசன-(யாவராலும்) பூஜிக்கத்தக்கஈசனும்—சேவன-(பூஜகளு)சேவனும்—புகல்பதம் இரண்டனுக்கும் வாச்சியம்-(மஹாவாக்கியத்திற்)சொல்லுந் தற்பதம் துவம்பதம் இரண்டிற்கும்(முறையே) வாச்சியார்த்தமாம்—லட்சியந்தான்-அவற்றிற்கு லட்சியார்த்தமாவன—மலம் இலாப் பிரமம் ஆன்மா-அவித்தியாமலமற்ற பிரம முங்கூடஸ்தனுமாம்—காச்சிய பாலில் நெய்போல்-காய்ச்சப்பட்ட பாலில் நெய்யானது (கலந்தொன்றாயிருப்பது) போல—கலந்து ஒன்று ஆம்-(அவ்வாச்சியலட்சியங்கள் அவிவேகத்தாற்) கலந்து ஏகமா

யிருக்கின்றன—கடைந்து எடுக்கும் ஆக்சியம் என்ன-மத்திறை கடைந்தெடுக்கும் நெய்யைப்போல—உன்னை அறிந்து-(விவேகததால் இலட்சியார்த்தமான) உன்னையறிந்து—நீ பிரிந்து கொள்-(வாச்சியாததத்தில நின்றம்) நீ வேறுபடுகி.—எ-று.

“காச்சிய பாலி நெய்ப்போற் கலந்தொன்றாம்” என்றதற்கு, உ-ம. தேவாரம் “விறகிற் றீயினன் பாலிற் படுகெய்ப்போன், மறைய நின்றானை மாமணிச் சோதியா, நூறவு கோனட் ணைர்வுக் கவிற நினான், முறுக வாங்கிக் கடையமுன் னிற்குமே” என வரும். மற்று ம வருவனவற்றிற்காண்க. (கச)

(கஉ) [அவிவேகததாலுளதாகிய அநானமாவின் ருதான்யியபுத்தியை யொழிக்குமாறு.]

பிறிவதெப் படியென் றககாற பிணமாகு முடனா நென்னும் அறிவினைக கொல்லல் வேண்டி மைமபூத விகார மன்றோ வெறியதோர் துருத்தி மூக்கின் விடுவது போலுன் மூக்கால் எறிபிரா ணனுநீ யல்லை பிராசத குணவி காரம். (கஎ)

(இ-ன்) பிறிவது எப்படி எனக்கால-(வாச்சியத்தில நின்றம் என்னையறிந்து) வேறுபடுவது எவ்வாறான (விவேகததாலா) மென்றகேட்பாயாகில்—பிணம் ஆகும் உடல நான என்னும் அறிவினைக கொல்லல் வேண்டும்-(சிலநாளிற)பிணமாய்ச்சிதைந்துபோகாநிற்கும் (அநாமயகோசமானஸ்துல) தேகத்தை ஆனமாவென்றுகருதும் பிராநதியைக்கெடுத்தல்வேண்டும்—ஐம்பூத விகாரம் அன்றோ-(அததே கம்பஞ்சிருத)பஞ்சமகாபூதங்களினகாரியமாமாகலின்.—வெறியது ஓர் துருத்தி-வெறுமையான ஓர்தோற்றுருத்தி—மூக்கின் விடுவது போல-மூக்கினாற் (காற்றை) விடுவதுபோல — உன் மூக்கால்-உனது நாசியால்—எறி பிராணனும் நீ அல்லை-வீக்கின்ற (சடமான) பிராணமயகோசமும் நீ யல்லை—இராசதருண விகாரம்-(அது அபஞ்சிருதபூதங்களின்) இரசோருணகாரியம்(ஆகலான்).—எ-று. (கஎ)

இதிலுமது.

கரணமா மனது புத்தி கருத்தாவா ம்வையான் மாவோ
தரமுள விரண்டு கோசஞ் சத்துவ குணவி காரம
வரமது துயிலா நந்த மயனையு நானென் னுதே
விரவிய தமவஞ் ஞான விருத்தியின் விகார மாமே. (சுஅ)

(இ-ள்) “கரணம ஆம மனது-கரணமாயினமும் — கருத்த -
ஆம புத்தி-கருத்தாவாகியபுத்தியும் — அவை ஆன்மாவோ-ஆகிய அவை
வையும் நீயா! அல்ல. — தரம உள இரண்டு கோசம்-(சங்கற்பபா, நிச்சயரூபமெனும்) தாரதமயியமுள்ள அவவிரண்டு கோசங்களும் —
சத்துவகுண விகாரம்-(அபஞ்சகிருதபூதத்தின்) சத்துவகுணகாரிய
(ஆகவின்.)—வரம அறு-சீரேஷ்டமற்ற— துயில் ஆநந்தமயனையு
சமுத்தியிலுள்ள ஆநந்தமயனையும்—நான் என்னுதே- ஆன்மாவென
றுகருதற்க—விரவிய தம அஞ்ஞான விருத்தியின் விகாரம் ஆ-
பொருத்திய தமோரூபமான அஞ்ஞானவிருத்தியின் காரியமா (ம-க
வின்) — ஏ-று.

அநதக்கரணம ஒன்றைத்தானே மனோமயம், விஞ்ஞானமயமெ
னனும் இருவகைக்கோசங்களாகக் கூறுமாறெங்கெனவரும் ஆச
நகையைப்பற்றிக் கரணபாவத்தினனும், கருத்தபாவத்தினனும், ஸ்
ரேஅநதக்கரணத்தினகடபேதமுண்மையின அங்ஙனங்கூறலாமென
பா, “கரணமா மனது கருத்தாவாம புத்தி” என்றா. (சுஅ)

[இப்பஞ்சகோசங்கள் மண்ணின் விகாரமான கடம்போ
லப்பூதாதிவிகாரமாகவின் யானல்லவாயின்; இவைகட்டு
வேறாக யான் எத்தனமையனாயுள்ளனெனின்;—அதற்கு
கூறுகின்றார்.]

சத்தொழி சித்தா நந்தஞ் சமந்திரஞ் சாட்சி யேகம்
நித்தியம் வியாபி யான்மா நீயது வாவ நிகது
பொத்தொழி சடந்துக் காதி பொருத்தபே தங்க ளான
குத்திர பஞ்ச கோசக் குகைவிட்டி வெளியி லாவாய். (சுஆ)

(இ-ள்) சத்து சித்து ஆநந்தம்-சச்சிதானந்தான்மகமாய்—சமம்

திரம சாட்சி ஏகம-சமமாய், ஸ்திரமாய்த் சாட்சியாய், ஏகமாய்—நித
தியம் வியாபி ஆன்மா நீ-நித்தியமாய், வியாபகமாய் (பஞ்சகோசங்
களின் புச்சகமான) பிரத்திகாண்மாவே—(ஆகவின்) அதுவா அறிந்
து—(அததன்மையதான்) பிரத்தியகாண்மாவாகவே (உன்னை) அறிந்து
—பொதது சடம துக்காதி-அதர்தசட துக்காதி(யானமகமாய்)—பொ
ருந்து பேதங்கள் ஆன-பொருந்துகின்ற (முன்சொன்ன ஆன்மகபா
வத்திற்கு) விபரீதகபாவங்களுடைய அநான்மவாக்கங்களாகிய—
குத்திர பஞ்சகோசக் குகைவிட்டு-வஞ்சகத்தையுடைய பஞ்சகோச
ங்களாகிய குகைகளில் (ஆனமததுவப் பிராந்தியை) யொழித்து—வெ
ளியில் ஆவாய-வெதிரித்தனாவாய்.—எ-று

ஒமே=எண்ணிடைச்சொல்.

ஆதிசதத்தால் விஷமம், அஸ்திரம, சாக்ஷியம், அநேகம், அநி
ததியம், வியாபியம் எனபனவுகொள்க.

சாக்கிராதி அவததைகளுள் ஓரவததையிலுண்டென்று பாவமா
ய், மற்றோரவததையிலிலையென்று அபாவமாகாமற் சாவாவததைக்
கனிலுஞ்சாட்சியாயிருப்பதால் ஆனமா சதத. அந்நமயாதிகோசங்
கள ஓரவததையில் பாவமாய்க்காணப்பட்டு, மற்றோரவததையில் அபா
வமாய்க் காணப்படாமையின் அசதது. கோசங்களின் பாவபா
வங்களை ஆன்மா சாவாவததைகளிலிருந்து அறிதலிற் சித்து. அ
வை அறியப்படுதலிற் சடம். கோசங்கள் வெறுப்பாய்க்கைவிடப்ப
டுதலின் துக்கம். ஆனமா பரமப்பிரேமாஸ்பதமாய்க் கைவிடப்படா
மையின் ஆநந்தம். கோசங்கள் தாரதமயியமாயிருத்தலின் விஷம
ம். ஆனமா கோசங்களிற் சததாகாரமாய்த தாரதமயியமற் இருத்த
லிற் சமம். கோசங்கள் ஓரவததையிலிருந்தது மற்றோரவததையிலிரா
மலநுழவிப்போதலின், அஸ்திரம். ஆனமா சாவாவததைகளிலு
மநுழவாதிருத்தலின் ஸ்திரம். கோசங்கள் சண்டைசெய்பவர்போவத
ததத்தொழிலுகளிற்பிரவிர்த்தித்தலிற் சாட்சியம். சண்டையைக்கா
ணுதல் செய்பவர்போல் ஆன்மா, உதானமாய் அவைகளைத்தோற்றவி
ப்பதுமாத்திரமாயிருத்தலின் சாட்சி. கோசங்கள் சுவகதாதிபேதமு
டைமையின், அநேகம். ஆன்மா சுவகதாதிபேதரகிதமாதலின் ஏகம்.
கோசங்கள் அவததைகளிறோன்றியழிவதால் அநித்தியம். ஆன்மா

அங்ஙனமன்றிச் சதோதிதமூகவின் நித்தியம். கோசங்கள் தேசகாலாதிபரிச்சேதமுடைமையின் வியாப்பியம். ஆனமா தேசகாலாதிபரிச்சேதகுணியமாகவின் வியாபி என்றறிக. இங்கே சச்சிதநாதாதிப்பிரமலட்சணங்களை ஆன்மாவுக்குக்கூறினமையின் ஆன்மாவே பிரமமென்பது பெற்றும், அங்ஙனம் அன்று, ஆன்மாவுக்குப்பிரமம் அந்நியமாம் எனின்;—கடாதிகள்போலப் பிரமம் அநானமாவாய் பிரமத்தை அநான்மாவெனகை கருதி ஸ்மிருதி புராணங்கட்கு விரோதமாம். ஆகவின், ஆன்மாவே பிரமமென பூகிக்க. அநானமாவான பஞ்சகோசங்களும் ஆன்மாவாகத்தோன்றுதலின், “குத்திர பஞ்ச கோசம்” என்றூ.

“பஞ்ச கோசக் குகைவிட்டு வெளியி லாவாய்” என்றது, குகைகருளளிருக்கும் ஆனமாவையநிரதால முததியுண்டென்னுந் தைதநிரீயசுருதியைக் குறிப்பித்ததாம்.

“சத்தொடு சித்தா நாதம்” என்பதற்கும், “பொத்தொடு சடநது க காகி” என்றதற்கும், உ-ம. வாசிடடம். “முகமாய்ச் சடமாயச க காககங் களிலே மூழ்கியோ பயனற வருந்துந், தேகமார் நீயா ரகோவகோ வீதோ சித்திர மிருந்தவா காண, யேகமாய் மெய்யா யிலங் கிய பிரம மெங்குமா யிருக்கவுந் தோன்றூச், சோகமாய்ப் பொய்யா ய விளங்குற மாயை தோன்றுற கிருக்கவுந் தோன்றும்” எனவரும. மற்றுமவருவனவற்றற காணக.

“பஞ்ச கோசக் குகைவிட்டு வெளியி லாவாய்” என்றதற்கு, உ-ம். பிரமகீதை. “யாதொன் றெலும்பு நரம்புமுத லிந்த வுடம்ப தன்னமய, னோது பிராண மயனததுக் குள்ளாய் வேறா யேயெ-னிரு, மோது பிராண மயற்கயலா யுள்ளா யொளிரு மனோமயனந், நிதி யுறவிஞ் ஞானமய னவனுக் குள்ளாய் நிகழுமால்” எ-ம, “அன னியமாய் விஞ்ஞான மயனுக் குள்ளா மாநந்த மயன்னன் மயனற னுள்ளாய், மன்னியவப் பிராணமய னாலே பூர்ணன் மனோமயனந் பூர்ணன்ம னோமயன்ற, னன்னவகை விஞ்ஞான மயனந் பூர்ண னானந்த மயனாலே யவன்றான் பூர்ணன், நன்னிகரந் நனைத்தினுகரு மூள்ளாய் வேறந் தம்பரத்தாந் பூர்ணனது தானே பூர்ணம்” எ-ம, “சச்சி தாநந்த மாகியொன் றும்பரப் பிரமம், புச்ச மென்றுரைத தி டப்படு மிரதமப் பொருளே, யிச்ச தாநந்த மெய்திய யாவனெவ லி

டதது, துச்ச வாக்கையின் றுயரறுத் தவன்சகம் பெறுமால்” எ-ம
வரும மற்றும வருவனவற்றார் காண்க. (சுக)

[குருவருளின்படி. பஞ்சகோசங்களைநேதித்து
அவைகளின் அபாவத்தைக்கண்டு
இதுவோ யானெனச் சீடன்
கலங்கிவினாது.]

பஞ்சகோ சமூகமிட் டப்பாற் பார்க்கின்ற பொழுது பாழே
விஞ்சிய தத்துவல் லாமல் வேறொன்று தெரியக் காணேன்
அஞ்சன விருளை யோநா னமென வதுப விப்பேன்
வஞ்சமில் குருவே பென்ற மகன்மதி தெளியச் சொலவாரா ()

(இ-ள்) பஞ்சகோசமும் விட்டு-அநமயமுதவியவைத்துகே-
சங்களையும், (கவாமிக்ரூபதேசிதத யுகததால) நேதித்து,—அப்பால-
மேல—பார்க்கின்றபொழுது—பாழே விஞ்சியது—குணியமேசேஷத்
தது—அது அல்லாமல்—அச்சுணியததையனறி—வேறு ஒன்று—யே
றேயொருபொருளும்—தெரியக் காணேன்—தோனறக்கண்டிலேவ—
(ஆகலின்) அஞ்சன இருளையோ—கரிய (வந்தகாரமபோலுஞ்) குணி
யததையோ—நான்—யான்—அகம் என—அகம் (பிரம)மெனது—அது
பவிப்பேன்—அதுபவியாநிற்பேன்—வஞ்சம் இவ குருவே என்ற-கபட
வஹிதரான குருவே யென்று வினாவிய—மகன் மதி தெளியச் சொ
லவாரா—சீடனபுத்திதெனியுமபடிக்கு உபதேசிப்பாரா.—எ-று.

பஞ்சகோசங்களைநேதித்தவிடதது அவைகளின் அபாவத்தைக்
கண்டு இதனை யானெனப்பாவிக்கில யானகுணியமாய்விடுவேனல்ல
வா ! இதுவாபுருஷார்த்தமென்பான், “அஞ்சன விருளை யோநா ன
மென வனுப விப்பேன்” என்றும், தமதுபசியைத்தணித்தற்கு வே
றோ கதியின்மையின் அறங்காட்டுபவர்போல் உலகினுள்ளோர்பொ
ருளை உபாயததாற்கவர்ந்து உபாயமல்லாத யாதேனுமொன்றைக் கா
தினுள்ளேனநிவிடாநிற்கும் வஞ்சகர்போலாது, பொருளிச்சையின்
மையானும், கருணையேநிருவுருவானமையானும் தம்மையடைந்
தோர் கடைத்தேறும்படிக்குச் சுருத்சம்மதமானவுபாயத்தை அரு
ளாநிற்கும் ஆசாரியரே என்பான், “வஞ்சமில் குருவே” என்றுங்கூறி
னான்.

“பாமேலிஞ்சியது” ஐயுபதற்கு, உ-ம், விவேகருடாமணி “என்னவா சாணை நோக்கி யேதமிழ் கிடன் சொல்வான், சொன்னவிட பஞ்சகோசஞ் சுத்தமா மித்தை யென்றே, யுன்னிநா னூகத தாலே யொதுக்கிய பின்ன ரையா, மன்னுரு னியமேயன்றி மற்றேது மிவ கு காணேன்” எனவரும். மற்றும் வருவனவற்றிற்காண்க. (எ)

[சூன்யத்தையதுபவியாநின்ற அதுபவருபனான நீ சூன்யத்தின்வேறெனத் தசமதிருஷ்டாந்தமுக்கத்தாற் கூறுகின்றா.]

முன்புக் தசமன் புத்தி மோகத்தா லெண்ணி யெண்ணி ஒன்பது பேரைக் கண்ட வொருவனாக தனைக்கா னாத பின்பவ னிடையிற் கண்ட பெரியபாழுவனோ பாராய் அன்புள மகனே காண்ப தடங்கலுங் காண்பா னீயே. (எக)

(இ-ள) முன்புக் தசமன்-முனசொன்ன தசமனானவன்—புத்தி மோகத்தால்-புத்தியின்கண்ணுள்ளவஞ்ஞானத்தினால்—எண்ணி எண்ணி-அடிக்கடி யெண்ணி--ஒன்பது பேரைக் கண்ட-நவபுருடரைக்கண்ட—ஒருவன் ஆம தனை-தசமபுருடனான தன்னை—காணாத பின்பு-(தசமனாகக்) காணாதவிடத்து—அவன் இடையில் கண்ட-அவனிடத்தவனற்காணப்பட்ட—பெரிய பாழ்-பெருஞ்ஞானியம்—அவனோ-அவனாவனா!—பாராய-(இதனை யூகித்துப்)பார்—அன்பு உள மகனே-(சூருவினிடத்துஞ் சாஸ்திரத்தினிடத்துஞ்)சிரத்தையுள்ள மைநதா—காண்பது அடங்கலும்-(உன்னாற்)காணப்படுகிற சூனியம் (நீயலலை சூனியமுதலிய)திரிசியங்கண்முழுவதும்—காண்பான் நீயே-காண்பவனான (சிதாநந்தசன்மயனே) நீ.—ஏ-று.

“அன்புள” எனனும்விசேஷம், அதுபவத்தில விசுவாசந்தவிர்தல உசிதமல்லவென்னுங்குறிப்பு.

“மகனே” என்னும்விளி, புத்திரனைப் பிதாவஞ்சிப்பது உலகிற்காணப்படாமையின், உன்னை வஞ்சிக்கும்பொருட்டு இப்படி உபதேசித்ததலல. சுருதிரம்மதமும், மகான்களதுபவமுமாயிவவுபதேசமென்னுஞ்சூனை, “காண்ப தடங்கலுங் காண்பா னீயே” எனபதற்கு,

உ-ம். விவேக்டுடாமணி. “விரிவகங் கோரி மாநி விகாரமற் றதன பாவ, மிருமையா மிவற்றை யெல்லா மிங்மியா துணர்ந் தியாதை, யொருபொரு ளுணரா தந்த வுணர்வுரு வான சாட்சிப், பொருளி னை மிகவு றுண்மைப் புத்தியா றுணர்நி மைந்தா.” எனவரும். மற் றும் வருவனவற்றிற்காகாக.

(எக)

[முன்னே “தாண்ப தடங்கலுங் காண்பா னீயே” எ னறு சாமான்யமாகவுபதேசித்ததை, வி சேஷித்துச் சபதபூவகமாகவற் புறத்துவின்றா.]

தூலகுட சமவகு ஞானந தோனறுமூன் றவத்தை தாமும காலமோர் மூன்றுஞ் சன்மக் கடலெழுங் கல்லோ லங்கள் போலவே வந்து வந்து போனவெத தனையென் பேனான் ஆலமர் கடவு ளானை யவைக்கெலாஞ் சாட்சி நீயே, (எஉ)

(இ-ள்) தூல குட்கம அஞ்ஞானம-ஸதுலதேகம, குட்கமதே கம், காரணதேகமாகிய மூவகைததேகங்களும்—தோனறும் மூன்று அவததை தாமும்- (அம்மூவகைத்தேகங்களைப்பற்றித்) தோன்றுகிற குஞ் சாக்மீரம், சொப்பனம், கழுதநியென்னும் மூவகை அவஸ தைகளும்—காலம் ஓர் மூன்றும-(பூத, பவிஷ்ய, வாத்தமானமென்னு) முக்காலங்களும்,—சன்மக் கடல்-ஐநகமாகியகடலினகண்ணே—எழும் கல்லோலங்கள் போலவே-எழுந்(தழியு)மலைகள்போலவே—வந்து வ ந்து போன-உதித்துதித்து அழிந்தனவற்றை—நான எத்தனை எனபே ன-யான எவ்வளவென்று (வரையறுத்துக்)கூறுவேன்—ஆல அமா கடவுள் ஆனை—கல்லாலின நீழலினகண்ணையெழுந்தருளிச் சன காதிபாக்கு ஞானோபதேசஞ்செய்தருளிய ஆதிருந்வாகிய தக்பிண னாதநியினமேற் சத்தியம்—அவைக்கு எலாம் நீயே சாட்சி-அவை யனைத்திற்கும் நீயேசாட்சியாம்.—எ-று.

ஐன்மப்பிரதிநியநுத்தரம் யாவும்பிரதிநியாதலின், “சன்மக் க டலில வந்து வந்து” என்றும், ஐன்மத்திற்களவின்மைலிற், “கடல்” எனறும், அவைகள் அகிர்வசனீயமாயுதித்தொடுங்குதலின், “கல்லோ லங்கள் போல” என்றும், இங்ஙனம் உதித்தொடுங்காநிற்பவற்றிற்

கு அளவின்மையின், “எத்தனையென் பேனான்” என்றும், அவைகளைத்தனைத்தோறும், மாதந்தோறும், வருடந்தோறும், யுகந்தோறும், கற்பந்தோறும் அறிந்துகொண்டிருத்தலால், “அவைக்கெலாஞ் சாட்சி நீயே” என்றும், சுருதி, யுத்தி, அதுபவசித்தமான இதனைச் சந்தேகமின்றித்துணிவின்பார், “ஆலமர் கடவு ளானே” என்றும் கூறினார்.

“அவைக்கெலாஞ் சாட்சி நீயே” என்பதற்கு, உ-ம. பஞ்சதசி.

“ஒலியொடு ருதியு மோதும் வேத்திய, மலிதரு நனவிடை வடிவின் வேறதா, நலிவுசெய் யவற்றின்வே ருரு ஞானந்தான, பொலிதலினேகமாய் வேறு பூணுமோ” எ-ம, “இன்னதாங் கனவினு மீண்டு வேத்திய, மனனுரு நனவிடை மனனி நின்றிடு, மன்னதாற பேதமாமவற்றின் வேதனம், பின்னமன நேகமாய்ப் பிறங்குமபெற்றியால்” எ-ம, “துயின்றெழுந் தோனுக்குச் சுழுததி காலையி, லியைந்திடுந் தமவறிவெண்ண மாமதுஉம, பயன்றரு மனுபவம் பற்றி வந்ததா, லயாதருதமமப்போ தறியப் பட்டதே” எ-ம், “அறிவதுவிடயத்தி னயவமற்றன நுகாண், பிறவறி வினிற்கொப் பிறங்கு போதமபோன, முறையிதி னறிவுமுப் புரதது மேகமிந், நெறிபிற ழாதயற் றினத்து நிற்குமால்” எ-ம், “பேதமாய்ச் செனறதும் பின்னார்ச் சார்வதா, மாதமாணிகெமொடு மருவு கற்பததுஞ், சாதலுந் பிறத்தலுந் தணந்த ஞானமொன, ருதவி னிதுசய மாகுஞ் சோதியே” எ-ம் வரும. மற்றும்வருவனவற்றற் காண்க. (எஉ)

[ருண்யமுதலிய சாவத்தையும்றியும் பிரகாசரூபமான வென்னை, வேறேயாதொருபிரகாசாதனங்கொண்டறியலாமென்னுஞ் சீடஞ்சங்கையயப்பற்றி, ஆன்மா சொப்பிரகாசனென்னுஞ் சுருதி யுத்தி அதுபவங்களான அங்ஙனங் கூடாதென்றுகூறுகின்றார்.]

எல்லாங்கண் டறியு மென்னை யேதுகொண் டறிவே னென்று சொல்லாதே சுயமாஞ் சோதிச் சுடருக்குச் சுடர்வே றுண்டோ, பல்லார்முன் நசுமன் நன்னைப் பார்ப்பதுந் தனைக்கொண்டேதான், அல்லாமற் பதினெண் ருது மவனிடத் துண்டோ பாராய். (எக)

(இ-ள்) எல்லாம் கண்டு அறியும் என்னை-(ருண்யமுதலிய) சா

வந்தையுஞ் சாட்சியாய் மறுமென்னை—ஓது கொண்டு அறிவேன் எ
ன்று—யாதொரு பிரகாசந்தரங்கொண்டு அறிவேனெனது—சொல்லா
தே—சொல்லற்க—சயம் சொதி ஆம் கடருக்கு—சயம்பிரகாசமாயி அ
றிவுக்கு—கடர் வேறு உண்டோ—பிரகாசந்தரமேது—பல்லா முன்
-வபுருடின்முன்னே—தசமன்-பதினமன்—தன்னைப் பார்ப்பதும்
—தன்னைத்(தசமனென)தறிவதும்— தனைக் கொண்டே தான் அ
ல்லாமல்-தன்னுதேயையுன்றி—பதின் ஒன்றானும்-(தனக்குவேறே)
பதினொன்றாமவனும்— அவன் இடத்து உண்டோ பாராய்-அத்தசம
னிடத்துண்டா (திருத்தப்)பார்—எ-று. (எக.)

[வியாய்வைசேஷிகர்கொள்கைப்படிக்கு அதவிய
வசர்ய ஞானத்தால் ஞானம்பிரகாசித்திற்
தென்றொப்பிற்படுமிழுக்கென்னை
யோவெனின்;—அதற்கு
விடைகூறுகின்றார்.]

அறிவுக்கு மறிவு செய்யு மறிவுவே றுண்டென் றெண்ணும்
அறிவற ருதர்க்க மூடர்த் கனவஸ்தை பலமாய்த் தீரும்
அறிபடும் பொருள் லல்ல யறிபடாப் பொருள் யல்ல
அறிபொரு ளாகு முன்னே யனுபவித தறிவாய் கீயே. (எச)

(இ-ள்) அறிவுக்கும் அறிவு செய்யும்-(கடாதி) ஞானத்திற்கும்
(பிரகாசரூபமான) அறிவைத்தரும்—அறிவு வேறு-பிரகாசந்தரம்—
உண்டுள்ளது என்னும்-உண்டென்று கருதாதிற்கும்—அறிவு அந்த-
(ஆன்மா சொப்பிரகாசமென்னும்) ஞானமில்லாத—ருதர்க்க மூடாக
கு-அவிலேகமூலமான பிரலாபத்தையுடைய கியாயவைசேஷிகர்க்கு
—அவஸ்தை பலமாய்த் தீரும்-அவஸ்தாதோஷம் பிரயோசனமா
ய் முடியும்—அற்றேல், ஆன்மா அஞ்ஞாதவஸ்துவென்றமோவெனி
ன;—அறிபடும் பொருள் கீ அல்ல—ஞாதவஸ்துவாக கீ(எப்படி)யல்
லையோவப்படி—அறிபடாப் பொருள்கீ கீ அல்ல—அஞ்ஞாதவஸ்

* அறிபடும்பொருள்—வியாதிருதரூபமானவஸ்து.

கீ அறிபடாப்பொருள்—வியாதிருதரூபமானசக்திற்ருப் பிஜுரு
பமாகிய அவவியாதிருதவஸ்து.

ஹையஞானத்தினபேட்சையுண்டு. விஷயத்தின் பிரகாச
கமான யாதொருஞானமுண்டோ! அது பிரகாசிதமாகுக
அல்லது அப்பிரகாசிதமாகுக; அதனது பிரகாசத்தால் உ
பயோகமில்லை. பிரகாசிதமான ஞானத்தினாலேயே வி
ஷயம்பிரகாசமாகமென்னவின்; சிவாயமதத்தில் அநவஸ்தாதோ
ஷமாம். என்ன? எந்தஞானத்தால் விஷயம்பிரகாச
மாமோ! அந்தஞானம் சொப்பிரகாசமாக சிவாயமதத்தில்
ப்பவிலை; அதனது பிரகாசகமான ஞானத்தாமுண்டோ
மேல், அப்போது ஞானத்தால் விஷயம்பிரகாசமாம்; அ
ப்பிரதமஞானத்தின் பிரகாசகமான ஞானத்தாத்நிரு
அங்கியஞானமென்றும்; நிருதீயத்தின் பிரகாசகமாகச்ச
தூத்தஞானமென்றும்; இவ்வாற்றால், அநவஸ்தாதோ
ஷமாம். பரஸ்பராசாபேட்சப்பிரகாசமொப்பினால், அங்கி
யோர்சிவாகிரயதோஷமும் சங்கிரிகாதோஷமுமாம். இந்
னால், விஷயத்தின் பிரகாசத்தில் ஞானம் தனது பிரகாச
த்தையபேட்சிக்கவில்லை. பின்னையோவெனின்;—தன
து விவகாரத்திற் பிரகாசத்தையபேட்சிக்கின்றது. என
கேதடமுதவியவிஷயவியவகாரம் இஷ்டமாமோ! அங்கே
கடத்தின் பிரகாசமித்தம் கடஞானவபேட்சையுண்டு
அப்பிரகாசஞானத்தினாலேயே கடவியவகாரமுனதாம்; அ
தெதற்போவெனின்;—கடஞானமுண்டாகாதபோது
ம், சுகதாரஞானப்பிரயோஜனத்தினையக் கடம் செய்யாதி
ற்பதால் தனது காரியத்தில் பிரகாசத்தினபேட்சை யெப்
படிச்செய்யவில்லையோ! அப்படி ஞானத்தின்காரியம் வி
ஷயப்பிரகாசமாதனால் அவ்விஷயப்பிரகாசரூபமாகிய கா
ரியத்தில் ஞானம் தனது பிரகாசத்தினபேட்சைசெய்யவி
ல்லை. கடம்பொலத் தனது விவகாரத்திற் பிரகாசத்தி
ன்பொருட்டு ஞானம் ஞானத்தினபேட்சைசெய்கிறது.
எந்த ஞானத்தின் விவகாரம் இஷ்டமாமோ, அந்தஞா
னத்தின் ஞானம் உண்டாகின்றும்; ஞானஞானத்தின்
பிரகாசாபேட்சையிலை. இச்சையின் விஷயத்தை இ
ஷ்டமென்பர்; இன்னால் சிவாயமதத்தில் அநவஸ்தாதோ
ஷங்குறினர்.

(கஉரு) கியாயமத்தத்தில் யாதோருஞ்ஞானமும் சொப்பிரகாசமாக ஒப்பவில்லை. அறுவியவசாயஞ்ஞானத்தால் ஞானம் பிரகாசியாதற்குமென்னும் அவர்வார்த்தை அசங்கதமாம். என்னை? ஞானம் அப்பிரகாசகப்பாவமாயின், அதன் சம்பந்தத்தாற் கடாதிகள் பிரகாசமாகா: கடாதிகளைப்பிரகாசிப்பிப்பதில் ஞானம் தனது பிரகாசத்தினைபேட்செய்யவில்லை எப்படிக்கடாதிகள் அஞ்ஞாதமாயினும் தமதுகாரியஞ்செய்கின்றனவோ அப்படி ஞானமும் அஞ்ஞாதமாயினும் விஷயத்தின் பிரகாசரூபமானதனதுகாரியஞ்செய்யாதற்குமென்றுகூறுவர்: அதுகடாது. என்னை? பெளதிகஜோதிகள் முழுவதும் தாம்பிரகாசரூபமாயிருத்தே அங்கியங்களைப்பிரகாசிப்பிக்கின்றன; பிரகாசஹீனமானஜோதிகளால் ஒன்றாவது பிரகாசிப்பது காணப்படவில்லை. பிரகாசஹீனங்களும் தமது வலியினால் தமது சம்பந்திகளைப்பிரகாசஞ்செய்யுமாயின், சுவாணத்தினுள்ள ஜோதிப்பாகத்தினாலும் சுவர்ணசம்பந்திகளான கடாதிகள் பிரகாசித்தல்வேண்டும். அஃகின்மையின் சொரூபப்பிரகாசத்தாற் பிரகாசமுடைய ஞானத்தின் சம்பந்தத்தாற் கடாதிகள் பிரகாசிக்கிறதென்றொப்பவேண்டும்: ஆகலின் ஞானம் பிரகாசகப்பாவமாம்;கேவலம் திருஷ்டாந்தபலத்தால்ஞானத்திற்குச் சொப்பிரகாசத்தன்மையொப்பினதன்று. அதுபலத்தானும் சொப்பிரகாசத்தன்மை சித்தமாம். எங்கே அறிதற்கறியதாயிருந்த அஞ்ஞாதபதார்த்தத்தின் ஞானம ஒருவனுக்குண்டாய் அறியத்தக்கதறிந்தாயிற்று, இனியறியச் சேஷமில்லையென்று சந்தோஷத்தாலிங்கனஞ் சொல்வனோ! அங்கே அவனுக்கு அங்கியபுருஷன் இந்தஞானம அறியச்சேஷமிருக்கின்றதென்றுசொல்லில், அதைக்கேட்டு அவன் நகையாடும்பன்: ஆதலால் ஞானத்தின் பிரகாசத்தன்மையின் அதுபலஞ்சித்தமாயிருக்கிறது; அன்றியும், கடஞானம் அறியப்பட்டதா? இல்லையா? என்னும் இப்படிப்பட்டவாக்கியம் வசனிப்பவனைப் புத்தியின்மையனென்பார்: இதனால் ஒருகாலும்ஞானத்தின்கண் அஞ்ஞாததையில்லை; அஞ்ஞாததையின்மையின் ஞானகோசர அதுவி

யவசாயமுளதாருமென்னலி அசங்கதமாம். யாதொருபுரு
ஷனுக்காவது எனக்குக்கடனானமுன்
இல்லையா? என்பபடிப்பட்ட சந்தே
கடனானம் அஞ்ஞாதமாமேன், ஒருகால் சந்தேகமுண்டாத
ல்வேண்டும்; ஆதலால் ஞானம் அஞ்ஞாதமாகாது. ஞா
னத்தின்பிரகாசமான அதுவியவசாயமுண்டாமென்கை அ
சங்கதமாம்; ஞானகோசாஞானமுண்டாகவிடில் இது க
டமென்றும், கடத்தைநானறிந்தேனென்றும் இவ்வாறு
ஞானத்திலவிலட்சணத்தன்மைதோன்றவேண்டுவதில்லை.
என்னை? நியாயமதத்தில் பிரதமஞானத்திற்குவிஷயம் க
டம்; துதியஞானத்திற்குவிஷயம் கடனானமாம்; ஆகலி
ன் விஷயபேதத்தால் ஞானங்களின்விலட்சணத்தன்மை
சம்பவிக்கலாம். சொப்பிரகாச ஞானவாநிலின்மதததில
ஞானவிஷயமாக ஞானமுளதாவதில்லை இரண்டுஞானங
களின்விஷயம் ஓர்கடமாகலின், விஷயபேதத்தினபாவத
தால் விலட்சணஞானமுண்டாகவேண்டுவதில்லையென்று
சங்கிக்கில்;—அது பொருந்தாது.

ஒரேகடத்தில் ஒருகால் இதுகடமென்னும் ஞானமுண்டாகின்ற
து ஒருகால் அநித்தியங்கடமென்னும் ஞானமுண்டாகின்றது. அங்கே
விஷயபேதமின்றி விலட்சணஞானமுண்டாகின்றது. ஆயினும் பிரதம
ஞானத்திற்கடத்தின் அநித்தியத்தன்மைதோன்றாமல் துதியஞான
தில அதன அநித்தியத்தன்மை எப்படித்தோற்றிற்றோ! அப்படி
இதுகடமென்னும் ஞானத்தில் கடத்தினஞாததைதோற்றாமல் கடத
தைநான்கண்டேனென்னும் ஞானத்தில் கடத்தினஞாததைதோற்று
கின்றது. ஞானஜநியபிரகடத்தன்மையை ஞாததையென்பர். து
தியஞானத்தினவிஷயம் கடத்திலுள்ள ஞாததையாம்; கடனான
மல்ல, இதனால் கடனானத்தின்பின்னர் ஒருகால் கடத்தைநான
கண்டேனென்னும் ஞானமுண்டாகின்றது; ஒருகால் அறியப்பட்ட
துகடமென்னும் பிரத்தியட்சமுண்டாகின்றது; அறியப்பட்டதுகட
மென்னும் பிரத்தியட்சத்தின்விஷயம் கடத்தின் ஞாததையாம்; இது
பட்டார்க்கும் சம்மதமாம்; அன்றியும் அதுபலவாதுசாரியுமாம். என்
னை? எப்படி அநித்தியங்கடமென்று சொல்லுவதால் அநித்தியபதார்
தத்தில் விசேஷணமான அநித்தியத்வத்தின்பிரதிநியானது கடத

தில் சர்வர்க்குஞ்ஞானமென்பது அறியப்பட்டதுகடமென்று சொல்லுவதால் ஞானப்பிரதத்தில் விவகலனமான ஞாதத்வத்தின்பிரதிதி கடத்தின்கண்ணேசர்வரூபவந்தமாம். அறியப்பட்டது கடமென்னும் ஞானத்தினவசாத்விதம் கடத்தாத நான்கண்டேனென்னும் ஞானமுண்டாகின்றது. ஆதலால் கடத்தாத நான்கண்டேனென்னும் ஞானமும் கடத்தினஞாதத்தைய விவகலனப்பண்ணுகின்றது. இவ்வாற்றால் ஞானபிரகாசஞானம்வப்பாவினதும் இதுகடம் கடத்தாத நான்கண்டேனென்னுந்நன்மைவிஞானவிவட்சணமாயினானங் கடமெ' ஆதலான் அதுவியவசாயஞானத்தின் விவகலனஞானமாமென்னும் நையாயிகமதம் அசங்கதமாம் என்க.

(க2க) அப்படியே முராரியிரருடையமதமும், இந்தப்பிரசங்கத்தில் நையாயிகமததுல்வியமாமாகலின் அதுவும் அசங்கதமாம். முராரியிரருடையமதத்தில் ஞானப்பிரகாசமான அதுவியவசாயத்தினாலேயே பிரமாத்வம் பிரகாசியாநிற்குமென்னுமின்னவ் வியாயமத்தினும் விசேஷமாயினும், இந்தவிசேஷம் அகிஞ்சிதகரமாம். என்னை? அப்பிரகாசகரமான ஞானத்தின் பிரகாசமானது அதுவியவசாயத்தாலுண்டாமென்னும் இக்கூற்றில் வியாயமத்திற்கொப்பாம். ஆகலின், அசங்கதமாம்.

(க2ங்) அப்படியே பட்டருடையமதத்தின் அதுமிநிலினால் ஞானம்பரோட்சமாகப்பிரகாசியாநிற்குமென்னல் வியாயத்தினும் அசங்கதமாம், என்னை? அவருடையமதத்தினும் ஞானத்தின்பிரகாசமான அதுமிநிலினால் பிரமாத்வம் பிரகாசியாநிற்குமென்னும் இத்தனைகடமும் வியாயத்தினும் விவட்சணமாம். இத்தனைகடமும் வியாயத்தினும் வியாயத்தினும் விவட்சணமாம். இத்தனைகடமும் வியாயத்தினும் வியாயத்தினும் விவட்சணமாம். இத்தனைகடமும் வியாயத்தினும் வியாயத்தினும் விவட்சணமாம். இத்தனைகடமும் வியாயத்தினும் வியாயத்தினும் விவட்சணமாம்.

(க2ஆ) அப்படியே பிரகாசருடையமதத்தினும், கடஞானமுதலானவையுடையமதத்தில் அதுவியவசாயத்தையபேட்

அகிஞ்சிதகரம்-விஷயபிரயோஜனம்.

சிக்கலில்லையென்னும் இத்தனைக்கும் சித்தார்த்தத்திற்
 கதவுவமாம். பிரபலத்தைக்கொண்டிருக்கின்றதை
 க்கவருஞ்சாரங்கிரிவினும், அந்நியத்தையுபேட்சிக்கலில்
 லையென்னும்படியினும் சித்தார்த்தத்திற் கதவுவமாம்.
 அங்ஙனமாயினும் பிரபாகரமதமும், சிரத்தாயோக்கியம
 ல்ல. எனினும் சகலஞானமாயும் சொப்பிரகாசம்: திரிபு
 டிவிலியமும். கேவலம்விஷயகோசரமாக ஓர்ஞானமுமு
 ண்டாடிகின்றதினும் சகலஞானமும் கடத்தை நான்கண்
 டேனென்னும் சிவியினும் திரிபுடிக்கோசரமாகவுண்டாகின
 றன. இதுகூடம் என்றிலவாறு கேவலம்விஷயகோசரஞா
 னம் அப்பிரசித்தமாம். கடத்தோடுஇத்திரியத்துக்குச்சம்பர
 தமுண்டாகில் கடஞானமுண்டாம்; அதுகடத்தையும், தன
 துசொருபத்தையும், அப்படியே தனதுஆசிரயமான ஆன
 மாவையும் விஷயம்பண்ணுகின்றது. அப்படிக்கடஞான
 மேதனதுதாமமானபிரமாத்தவத்தையும் விஷயம்பண்ணுகி
 ன்றது; இத்தன்மையினும் கடஞானம் தனதுபிரகாசத்தி
 ல் அந்நியத்தையுபேட்சிக்கலில்லையென்னும் இத்தனைக்
 கும் வன்ரும்; ஆயினும் தனதுபிரகாசம் தான்செய்கின்ற
 தென்னும் இது விருத்தமாம். ஓர்கிரியைக்கு யாதுகாததா
 வாறோ, அதுகாமமாகாது. இதனால் பிரகாசத்தின்காத
 தாலுக் தான் பிரகாசத்தின்காமமும் தானேயென்றுசொ
 ல்லதுதனும் விருத்தமாம். சித்தார்த்தத்தில், ஞானம்பிரகாச
 ரூபமாதலால் சொல்லியவிரோதமில்லை, இவ்வாற்றால்
 பிரகாசரூபமாக ஞானத்தையொப்பாத சகலமதங்களும
 அசத்தமாம். இதனால் அந்நியவசாயத்தினால் ஞானம்
 பிரகாசியாகிக்குமென்னும் கையாறிதர்வசனம் அசங்கத
 மாம். சித்தார்த்தத்தில், சாட்சியினும் விருத்திருபஞானம்
 பிரகாசியாகிக்குமெனவும்.

“அறிபெம்பொருள் உதவியறிபொருள் பல்லி, அறிபொருளாகும்” என்ததற்கு, கவி. பிரமநாத. “வாக்குமனமுக்கண்ணு மற்றுவிக்கியதுகருமே, கோக்காய பாஞ்சுட னா கோக்கியலை செவமாட்டா, தாக்கில் பரம் பரனறியிற் றுன்வெரு மறியாதே, போக்கு

பொழு திலும்வேறும் பாணிய்பொருளன்றோ.” எ-ம், “வாக்குமனங் கண்டெவியான் மன்னிசின்ற பிராணனினு, னீக்கியுள் கரணத்தா னி ன்மலன்கொசரிக்கவுருள், பாற்காணுக்குவம்போற்பகர்பொருளெ லலாந்திகழ்வ, தாக்கதனைச் சஞ்ஞதனமாம் பரம்பிரம மெனவறிமின்.” எ-ம், வரும். மற்றும்வருவனவற்றிற்கான்க.

“அனுபவித்தறிவாய்நீயே” என்றதற்கு, உ-ம், பிரமகேத. “தா கக மாணந்தானொழியத் தானாயுள்ள பேரொளியை, மிக்க காத்தா வா ருதலும் விடய மாகு தலுமொழியப், பொக்க மறவே றறக்கண்ட பொழுது புரைதீர் பொருளான, தக்க பிரம தத்துவத்தைக் கண்டா னொரு தானாக.” எனவரும். மற்றும்வருவனவற்றிற்கான்க.” (எச)

(கஉக) [அதபவருபமான ஆன்மா அதபவவிஷயமா
காதென்பதைத் திருஷ்டாந்தமுதத்
தால் உணர்த்துகின்றார்.]

மதரமாவ் கட்டி சுட்ட மாப்பணி யார மெல்லாரம
மதரமாவ் கியவ தற்கு மதரந்தான் சுபாவ மன்றோ
அதுவிது வெனுஞ்ச டங்க ளறிவாக வறிவைத் தநதே
அதுவிது விரண்டு மாகா வகம்பொரு ளறிவாய் நீயே. (எஞ)

(இ-ள்) மதரம் ஆம் கட்டி சுட்ட-மதரசுபாவமாகிய வெல்ல க்கட்டி (சேர்த்தது) சுட்ட—மாப் பணியாரம் எல்லாம்—மாவின் பணி யாரங்களான தன் சம்பந்திகளையெல்லாம்—மதரம் ஆக்கிய அதற்கு- தன் குணமான மதரத்தைபுடையனவாகப்பண்ணின வெல்லத திறகு—மதரத் தான் சுபாவம் அன்றோ—மதரமானது சுபாவமெல்ல வா—(அப்படி) அது இது எனும் சடங்கன்—அஞ்ஞாதம், ஞாதம் என் னுஞ் சடங்கன்—அறிவாக-விளங்குவதாக—அறிவைத் தத்து-ஸ்பூர்த் தியைக்கொடுத்த—அது இது இரண்டும் தூத-அஞ்ஞாதம், ஞாதம் என்னும் இரண்டிந்தரஞகாமல் போதருபமாய் அவற்றிற்கு விவட்ச ணமான—அகம் பொருள்—அகம்பதத்தினிவட்சியார்த்தம் — நீயே- நீயேயாம்—அறிவாய் (இப்படிப்பட்ட வண்ண அதபவித்து) அறிவா ய்—எ-று.

*சுபாவம், என்றது கடவே யுண்டாகுந்தர்மவிசேஷம்.

வெல்லத்திற்கு மதுரங்கொடுப்பது கேடுறென்றில்லையாய்த் தானே மதுரகபாவமானது எப்படியோ, அப்படியே ஆன்மாவிற்கும் அதுபவவிஷயத்தன்மையேண்டாவாய்த் தானே அதுபவரூபமாம் என்பார், “அதுவிதுவெனுஞ்சுடங்களை நிவாகவநிலைத்தந்தே, அதுவிதுவிரண்மொகாவகம்பொருள்கியே,” என்றார்.

ஞாந, அஞ்ஞாநங்களை விதிதாவிதிதமென்றுங்கூறுவர். அறியப்பட்டது, அறியப்படாதது, என்றுபொருள். (எடு)

[ஆன்மாவைப்பஞ்சகோசங்களினின்றும்வேறுபடுத்திச் சொப்பிரகாசமாக வறிலித்துப் புருஷார்த்தசாதனமான ஆன்மபிரமவைக்கியஞானத்தைச் சுருதி யுத்தி யதுபவங்களால் உணர்த்துகின்றார்.]

இதநீ துவம்ப தத்தி னிலட்சியப் பொருளா மென்றும் பந்தயில் பிரம மேதற்பதந்தனி லிலட்சி யார்த்தம் அந்தமாஞ் சேவ னீச னவர்களே வாச்சி யார்த்தம் சந்ததம் பேத மாவார் தமக்கடிக் கியங்கூ டாதே. (எக)

(இ-ள்) இந்த நீ-(சரீரத்திரய விலட்சணமாயும், பஞ்சகோச வெதிரித்தமாயும், அவஸ்தாத்திரயசாட்சியாயும், அகம்பதத்தினிலட்சியார்த்தமாயும்)உள்ளீ—துவம்பதத்தின் இலட்சியப் பொருள்ஆம்—துவம்பதத்திற்கு இலட்சியார்த்தமாம் — என்றும் பந்தம் இல்-எக் காலததும் பந்தமற்ற—பிரமமே—தற்பதத் தனில் இலட்சியார்த்தம—தற்பதத்திற்கு இலட்சியார்த்தமாம் — அந்தம் ஆம் சேவன் ஈசன் அவாகளே—(வித்தையினால்) வாச்சமாதாநிற்கும் சேவகாரே—வாச்சியார்த்தம்—(முறையே அப்பதங்கள் இரண்டிற்கும்) வாச்சியார்த்தங்களாம் —சந்ததம்—சார்வகாலமும்—பேதம் ஆவார் தமக்கு—(பரஸ்பரம்)பேத முடையராகாநிற்கும் சேவகாரர்க்கு—அயிச்சியம் கூடாது—அபேதஞ்சித்தியாது,—எ-று.

(எக)

(கக.0) [செவகரபேதம் பாஸ்யோவெனின்;—
ஆதலால்—இவர்களுக்கு.]

பேதம் அதாவது வேதம் பெயரால் மிடங்க ளாலும்
ஒதரு முயற்சி யாலு முடனாலு முனர்வி னாலும்
பாதலம் விசம்பு போலப் பலதர மாகத் திற்பர்
ஆதலால்—இவர்களுக்கே நானு கமகிபமென வதுக டாதே.(எள)

(இ-ள்) * பேதம் ஆனதும் வேதம்—(செவகர்க்குப்) பேதமு
ண்டாயிருப்பதையுங்கேள்—பெயராலும்—(செவகரென்னும்) காமங்க
ளாலும்—இடங்களாலும்—(பிண்டாண்டமென்னும்) அதாரங்களாலும்
—ஒது அரும் உபாதி யாலும்—(சத்து அசத்தென நவீசயித்துச்) சொ
லனுதற்கரிய(காரியகாரண) வுபாதிக்காலும்—உலா லும்—(வியஷ்ட-
சமஷ்ட) சீராயிமானங்க ளாலும்—உணர்விலுறும்—கிஞ்சிஞ்ஞ சர்வ
ஞஞங்களாலும்—பாதலம் விசம்பு போல—பாதலமும், விண்ணுவக
முமபோல—பலதரம் அகன்று திற்பர்—வெகுதரம் வேறுபட்டு திற்பர்
—ஆதலால்—இவர்களுக்கு—இச்செவகர்க்கு—என்னாலும்—சர்வகாலமு
ம—ஐக்கியம் என்பது—அபேதமென்பது—உடாது—நித்தியாது—எ-று.

சாமவேதத்தின் சாந்தோக்கியவுபநிடதத்தில் உத்தாலகமுனிவ
ர், தனது புத்திரான செவேதகேதுவுக்குச் சகத்தினுற்பத்திபண்ணின
ின்ற ஈகரணக்காட்டி, தத்துவமலியென்ற குறிச்செய்தனர். தத், என்
றது, அது. சகத்தினுற்பத்திபண்ணின்ற சர்வசத்தி, சர்வஞ்ஞத்வா
திதர்மகூதித ஈகரன். துவம், என்றது, நீ. அற்பசத்தி, அற்பஞ்ஞத்வா
தி தர்மங்களை யுடைய சேவன். அஸி, என்றது, இவனே அது நீ ஆன
றாய என்று அதனது வாச்சியார்த்தமாம்; இப்படிச் சொன்னதனால் ஈ
சரனுக்கும் செவனுக்கும் ஏகத்துவம் வாச்சியார்த்தத்தாற் பாகமாகாநின்ற
து. அது உடாது, என்ன? ஈகரன் சர்வசத்தியான். சேவன் அற்பசத்தி
யுடையவன். சரன் சர்வஞ்ஞன். சேவன் அற்பஞ்ஞன். ஈகரன் விபு,
சேவன் பரிசிவினன். சரன் சத்ததான். சேவன் கர்மாதினன்.
சரன் பரோட்சன். சேவன் பிரதிக்யட்சன். சரன் மாலையையத்தன்வ
சம்பண்ணினவன். சேவன் அவிநிதியாமோதென்; இவர்கள் ஏகமென்
றுசொல்லுதல் அக்கினி தென மாமென்னுங்க. நிறிற்ருச் சிமானமாம்;
இதனால் வாச்சியார்த்தத்தில் விரோதமுண்டாகவினென்க, (எள)

(௧௩௧) [அநாதிதசருநியாந் பொய்யுதிற்கும் விவேகாவயிர்
யெத்திற்கு விவேகமடபாசாவின் அந்
தெய்வமென்பொருத்தமாதெ
னின் அந்ருத்தாவ
உதவின்ருர்.]

வடநூல்வல் வகர் கொல்லும் வாக்கப் பொருள்சேராமல்
இடராநிற் பொருளாய் வண்ண மிலக்கினை யுணரயாந் கொள்
திடமான வதுவு மூன்றாச் செப்புவார் விட்ட தென்றும் [வா
விடவிலா தென்றும் விட்டி விடாததென் றும்பே ராடும்(௭௮)]

(இ-ள்) வடநூல் வகுவகர்கள்-வடநூல்களில்புணர்களுடனாட
ணடிதர்கள்--சொல்லும்-(சுருதின்கிருதிகளிற்) சொல்லும்--வாசக
ப் பொருள்-வாக்கியார்த்தங்கள்--சேராமல்-பொருத்தமால்--இடா
ஆகிவி-விரோதமாகவும்--பொருள் ஆம் வண்ணம்-(விரோதபரிகார
மாய்) அர்த்தமாகும்படிக்கு-இலக்கினை உரையால்-இலட்சனுவாக்கி
யத்தால்--கொள்வார்-கொன்னாரின்பர்--திடம் ஆன அதுவும்-திட
மாகிய அவ்விடச்சீனயும்-மூன்றாச் செப்புவார்-மூவகையாகச்சொல்
வாரின்பர்--(அல்ல) விட்டத என்றும்-ஆனால்-விடச்சீனயென்றும்--
விடல் இவாது என்றும்-ஆனால்-விடச்சீனயென்றும்--விட்டி விடா
தது என்றும்-ஆனால்-விடச்சீனயென்றுஞ் (சொல்லப்படுகிற--
பெயர் ஆம்-நாமந்தொழுவையனவாம்--எ-று. ஏ-அசை-

வடநூல்வகுவகர்கள் கொள்வார் என்றொட்டிக.

வாக்கியங்களினால் விரோதங்களைப் பரிகரித்தவால், "திடமா
ன வதுவும்." என்றும்.

இதவுமது.

கங்கையிற் கோஷம் மென்றும் உதப்புகச்சேப் பொய் தென்றும்
தங்கிய கோயச் தேவ தத்தனென் தருசொல் வார்கள்
இங்குதா ரணங்க ளாக்கி யிகழ்வுண் டுரைக ளாலே
துங்கதூல் விரோத மான சொல்லெலாம் பொருளாக் தானே.

(இ-ள்) கங்கையில் கோஷம் என்றும்-பகிரதியில் கிராமம்இ

ருக்கின்றதென்றும்—கறுப்புத் தங்கிய சேப்பு ஒழுது என்றும்—கறுப்புநீ
ற்கச் சிவப்போடுகின்றதென்றும்—லோயம் தேவதத்தன் என்றும்—
அந்த இத்தேவதத்தன்னையும்—இங்கு உதாரணங்கள் ஆகி—(வாக்கி
யார்த்தங்கள் விரோதமான்) விடத்து (இம்மூன்றையும்) உதாரணங்
களாகக்கற்பித்து — சொல்வார்கள் - (அவ்வடனல்வல்லோர்) சொ
ல்வாநிற்பர் — இந்த மூன்று உரைகளாலே இம்மூவகை (தூலட்ச
ண) வாக்கியங்களாலே—துங்கடல்-பெருமைபொருந்திய சாஸ்தி
ரங்களில்—விரோதம் ஆன சொல் எல்லாம்—விரோதமுடையவாக்கிய
ங்களெல்லாம்—தானே பொருள் ஆம் -(விரோதபரிசாரமாய்த்) தா
னே அர்த்தமாம் —என்று.

தங்கிய=செய்யிய என்னும் வினையெச்சம். கறுப்புத் தங்கிய
சேப்போடுது என்று பொருள்கொள்ளப்படுவதால் எதிரிரணிறைப
பொருள்கோன். ஒழுகின்றது எனற்பாலது ஒழுது எனமரீஇயிற்று;
ஏகவுருவாய்க்கிடக்குது என்றாற்போல.

வாச்சியார்த்தமுழுதும்விட்டு வாச்சியார்த்தசம்பந்தியையுணர்
ததுவது விட்டலட்சணையெனப்படும், எப்படியெனில் ; — ஒரு
வன்கங்கையில் கிராமம் இருக்கின்றதென்னின்; அங்கே கங்காபதத்
தின் விட்டலட்சணதீரத்திலிருக்கின்றது. என்ன? கங்கையென
னுமபத்தின் வாச்சியார்த்தம் தேவநதியின்பிரவாகமாம்; அதன்க
ண்ணே கிராமத்தின் ஸ்திதி கூடாது. ஆகவின், அப்பதம் தன்வாச
சியார்த்தம் முழுதும்விட்டு அதன தீரத்தையுணர்த்தல்காண்க. வாச
சியத்தின்சம்பந்தத்திற்கு லட்சணையென்றுபெயராம். இங்கே கங்
கையெனும்பத்தின் வாச்சியமான பிரவாகத்திற்குத் தீரத்தோடு ச
மயோகசம்பந்தமுண்டு. ஆதலால் கங்கையெனும் பதத்தின் வா
ச்சியத்திற்குத்தீரத்தோடு வளதாயிருக்கிறசம்பந்தம் லட்சண. வா
ச்சியமுழுதும்வியாகும்பண்ணுவதால் இது விட்டலட்சண.

வாச்சியார்த்தத்தோடுகூட வாச்சியத்தினுடைய சூழ்நிலையின்
ஞானம்; எப்பதத்தினுள்ளுண்டாமோடி அப்பதத்தில் விடாதலட்சணயு
ண்டென்றறி. எங்குள்ளெனின்? கறுப்புநீதது சிவப்போடிற்றெ
ன்று ஒருவன்சொல்லில் அங்கே கறுப்பு சிவப்பென்னும்பதங்களின்
விடாதலட்சணகருநிறஞ் செந்நிறங்களையுடைய பசவிலும், அகவத

தினுயிருக்கின்றன. என்னை? கறுப்பு, சிவப்பென்னும் நாமங்கள் கருவிறஞ்செய்திறங்களைப்புணர்த்தும். ஆகலின், கறுப்பு சிவப்பென்னும் பதங்களின்வாச்சியம் கருவிறஞ் செய்திறங்களாம். அவைகள் தனியேயிற்றிலும் ஒடலுங்கூடா. இக்காரணத்தால் கறுப்பு சிவப்பென்னும்பதங்களின் வாச்சியமான கறுவிறஞ் செய்திறங்களோடுகூடப் பசவிலும், அகவத்திலும் கறுப்புச் சிவப்பென்னும்பதத்தின் விடாதலட்சணியுண்டு. குணகுணிகட்டுத் தாதாத்மியசம்பந்தமுண்டெனப் கருமைசெம்மைகள் உருவத்தின்பேதமாவதாற் குணமாம். ஆதலால் கறுப்பு, சிவப்பென்னும்பதங்களின்வாச்சியமான கருமை செம்மைக் குணங்கட்டு அவைகளின் குணிகளானபக, அகவங்களோடுயாதொரு தாதாத்மியசம்பந்தமுண்டோ! அதுவட்சிண. வாச்சியத்தைவிடாயல் அதிகத்தைக் கிரகணஞ்செய்வதால் இதுவிடாதலட்சணியாம்.

எங்கே பதத்தின் வாச்சியார்த்தமத்தியில் ஓர்பாகக் கியாகமும், ஓர் பாகக் கிரகணமாமோ! அங்கே பாகத்தியாகலட்சணியுண்டெனப்படும். அந்தப்பாகத்தியாகத்தையே விட்டுவிடாதலட்சணியென்றுங்கூறுவர். எங்குள்ளனின்? முன்னேகண்ட தேவதத்தனென்னும் ஓர் புருஷனை, அந்நியதேசத்திற்கண்டு அவன் இவனும் என்று ஒருவன்சொல்லில் அங்கே பாகத்தியாகலட்சணியுண்டு. ஏதனாலெனின்;—அநீதகாலத்தில் அந்நியதேசத்திலுள்ளவனை அவனென்பா ஆகலின் அநீதகாலம் அந்நியதேசங்களோடுகூடினவன் அவனென்னும்பதத்திற்கு வாச்சியார்த்தமாம்; வர்த்தமானகாலத்திற் சமீபதேசத்திலுள்ளவனை இவனென்பார். ஆகலின் வர்த்தமானகாலம் சமீபதேசங்களோடுகூடினவன் இவனென்னும்பதத்திற்கு வாச்சியார்த்தமாம். அநீதகாலத்தோடும் அந்நியதேசத்தோடுங்கூடினவனை வர்த்தமானகாலம் சமீபதேசங்களோடுகூடினவனுமென்னும்இது வாச்சியார்த்தமாம்; ஆகவே, அநீதகாலமும் வர்த்தமானகாலமும் ஒன்றுக்கொன்று விரோதமாயும், அப்படியே அந்நியதேசத்திற்கும், சமீபதேசத்திற்கும் விரோதமாயும் உள்ளனவாகலின், இரண்டுபதங்களிலுந்தேசகாலங்களாகிய வாச்சியபாகத்தைவிட்டு தேவதத்தனுடையதேசமாத்நிரத்தில் இரண்டு பதங்களின் பாகத்தியாகலட்சண உண்டென்பர்.()

[இலட்சணமுன்றலும், விட்டலட்சணம், விடாதலட்சணம்
என்றும் இரண்டும் மனோபிரகம், சந்தியஞானகுத்தம்பிரமமெ
ன்பனமுதலிய வாக்கியங்களில் உபயோகமல்லாமல் தத்துவம
னியாதிமனாவாக்கியங்களில் உபயோகமின்மையின் அவை
களைவிரிக்காமலொழித்து, தத்துவமனாவாக்கியத்தில் உப
யோகமான பாகத்தியாகலட்சணியின் உதாரணத்தை விரித்து
ரைக்கின்றார்.]

பன்னிய லோய மென்னும் பதங்களின் வாச்சி யார்த்தம்
அன்னிய தேசம் கால மவனிய மென்ப வெல்லம்
சொன்னவிஷ் விரோதம் விட்டுத் தொடரிலக் கியம்வி டாமல்
உன்னிடிற் தேவ தத்த னெருவனை வெனியாக் காட்டும். (அ0)

(இ-ள்) பன்னிய-(முன்)சொல்லிய—லோ அயம் என்னும்
பதங்களின்-அவன் இவனென்னும்பதங்களினுடைய-வாச்சியார்த்த
ம்-வாச்சியார்த்தமாவன — அந்நியதேசம் காலம்-தூரதேசம் சமீப
தேசம் அதீதகாலம் வர்த்தமானகாலம்—அவன் இவன்-அந்தத்தேவத
ததன் இத்தத்தேவதத்தன்—என்ப எவ்வாம்-என்பனவனைத்துமாம்.--
சொன்ன இவ்விரோதம் விட்டு-(இவை ஒன்றற்கொன்றுவிரோதமு
ணமையின்) சொல்லிய இவ்விரோதநாமங்களான (வாச்சியார்த்தங்
களை) விட்டு—தொடர் இவக்கியம் விடாமல்-(அவைகளை) ஆதாரித்
திருக்கின்ற இலட்சியார்த்தமென்னும் (சரிமாதிரித்தை) விடாம
ல்—உன்னிடில்-ஆலோசித்துப்பார்க்கில்—தேவதத்தன் ஒருவனை-
தேவதத்தனென்னும் ஒப்புருவனை—வெனியாக் காட்டும்-(விரோதம்
ல்லாமல்) பிரத்தியட்சமாகக்காட்டாங்கும் (லோயம்தேவதத்தனெ
ன்னுமவக்கியம்.)—ஈது.

தொடர் இவக்கியம்விடாமல் என்றும் தொடர்விசேஷியம்வி
டாமல் என்றும் பாட்டுமுண்டு.

இவ்வுதாரணத்தை முற்செய்யுளின் விசேஷவுரையிலேயே வி
ரித்துரைத்தாம். (அ0)

(௧௨2) [பாகத்தியாகலட்சணியைத் தாஷ்டாந்தத்திற் றரிசிப்
பிக்கொர்.]

தத்துவ மெனும்ப தங்கள் பிரமமாயிச் சாட்சி யான
வத்துவை விடாமற் பேதலாகியவர்த தத்தை விட்டு
சித்தமு மதுகீ பாகு கீயது னாகு மென்றும்
அர்த்தமு மகண்ட மென்றே வசிபத வைக்கியல் காட்டும்.

(இ-ள்) தத்துவம் எனும்பதங்கள்—(சாமவேதமநாவாக்கிய
மானது) அதுகீ என்னும்பதங்களின்—பிரமம் ஆய் சாட்சி ஆன-பிரம
மாயும், சாட்சியாயுமுன்ன—வத்துவை விடாமல்-சேதனபாகமான (ல
ட்சியார்த்தத்தை) விடாமல்—பேதலாகிய அர்த்தத்தை விட்டு-
பேததர்மங்களையுடைய வாகியபாகங்களின் விடுத்தும்—சித்தமும்-சா
வகாலமும்—அதுகீ ஆகும்-பிரமமே தீயாம்—கீ அது ஆகும்-கீயே பி
ரமமாம்—என்றும் அசிபத அர்த்தமும்-என்றுசொல்லும் அசிபத
த்தின்பொருளும்—அகண்டம் என்றே-ஏகமேயென்று—ஐக்கியம
காட்டும்—ஐக்கியத்தையுணர்த்தாதிற்கும்.—ஏ-று.

சாமவேதமநாவாக்கியம் தோன்றுமுளவாய். வாக்கியம்விடா
மல், விட்டு, அகண்டமென்று, காட்டும் எனமுடிக்க.

மாயை, மாயையின்கண்ணுபாசம், மாவைக்கதிஷ்டானசேத
ம் மூன்றுவகை. சர்வசத்தி, சர்வஞ்ஞத்வாதிதர்மசதிதஞ்ஞாநகரஞ்-
அவனே தற்பத்திநிருவாகச்சியம். வியஷ்டிஅவித்தை, அநில்துபா
சம், அதனநிஷ்டானசேதனம் மூன்றுவகை அற்பசத்தி, அற்பஞ்
ஞத்வாதிதர்மங்களையுடையஞ்ஞாவனம்: இவன் துவம்பதத்திநிருவா
சசியம்; இவரிருவர்க்கும் தத்துவமளிவாக்கியம் ஏகத்தன்மைபோதிக்
கின்றது; இதுபொருத்தவில்லை. ஆகவின், ஆபாசசதிதமானமாயை,
மாயாநிருதமானசாவசத்தி, சர்வஞ்ஞத்வாதிதர்மம் இவ்வளவுவாச்சி
யபாகத்தையும்விட்டுசேதனபாகத்தில் தற்பத்திநிருவாகத்தியாகவட
சனை; அப்படியே ஆபாசசதித அவித்தைக்கூறும் அவித்தையாற்ப
ண்ணப்பட்ட அற்பசத்தி, அற்பஞ்ஞத்வாதிதர்மமூலமான துவம்பத
தினவாச்சியபாகத்தையிடுத்து சேதனபாகத்தில் துவம்பதத்திநிருவா
கத்தியாகவடசனை.

இவ்வாறு பாகத்தியாகவடசனையினால் நகரனும், சிவனும் ஆகி
ய இருவருடையசொருபத்தில் வட்சியமான சேதனபாகங்களின் ஏ
கத்துத்தைத் தத்துவமளிமநாவாக்கியம் போதியாகின்றது.

(க௭௩) அப்படியே அயமானமாப்பிரமம் என்னும் மஹாவாக்கியத்தில, ஆன்மபதத்திற்குச் சேவனும், பிரமபதத்திற்கு ஈசரனும் வாசசியம். பூர்வம்போல இரண்டுபதங்களினும் லட்சணையுள்ளது; இலட்சியாத்தம் பரோட்சமலலவென்னும் அர்த்தத்தை அயமெனும்பதம் காட்டினின்றது எல்லாருக்கும் அபரோட்சமான ஆனமாவே பிரமமாமெனத்து வாக்கியாததமாம். அகம்பிரமாஸ்யி எனனும் பஹுவாக்யத்தில, அகமபதத்திற்குச் சேவனும், பிரமபதத்திற்கு ஈசரனும் வாசசியம், இரண்டுபதங்களினசேதனபகத்தில, லட்சணை நானபிரமமாயிருக்கிறெனென்பது வாக்கியாததமாம் பிரஞ்ஞானமாநந்தமபிரமம் எனனும் மஹாவாக்கியத்தில, பிரஞ்ஞானபதத்திற்குச் சேவனும், பிரமபதத்திற்கு ஈசரனும் வாசசியம். பூர்வம்போல லட்சணை லட்சியமான பிரமானமா ஆந்தரூபமுடையதன்று. பின்னை எப்படிப்பட்டதெனின்;—ஆந்தரூபமாமென்னும் அர்த்தத்தைக்காட்டினின்றது ஆந்தரூபமெனக ஆனமாவுக்கபின்னமானபிரமம் ஆந்தரூபமாமெனபது வாக்கியாததம்.

(க௭௪) மஹாவாக்கியத்திற்போல, அந்நியவாக்கியங்களினுள்ள சத்தியஞானநதப்பதங்களும் சுததப்பிரமத்தைப் பாகததயாகலட்சணையினாலேயே உணராததுகின்றன சகதியினாலுணர்த்தவீலலை எனனை? சுததப்பிரமம் யாதாமொருத்தத்திற்கும் வாசசியமாவதல்ல இது சித்தாந்தம்.

இதனா சகலபதங்களும் விசிஷ்டத்தின் வாசகம் சுத்தத்தினி லட்சகமாம். மாயையின் ஆபேட்சிகசத்தியத்தனமையும், சேதனத்தின் நிரபேட்சிகசத்தியத்தனமையும் கூழ்நிற்கில் சத்தியபதத்திருவாசசியம் நிரபேட்சிகசத்தியம் லட்சியம். புத்திவிருத்திரூபஞானமும், சுயம்பிரகாசஞானமும் கூழ்நிற்கில், ஞானபதத்திற்கு வாசசியம் சுயம்பிரகாசபாகம் லட்சியம். விஷயசம்பந்தஜ்ஞநியககார சாதவீகவந்தக்கரணவிருத்தியும், பரமப்பிரேமாஸ்பதஞானமும் கூழ்நிற்கில் ஆந்தரூபத்திற்கு வாசசியம் விருத்திபாகத்தை விட்ட சொரூபமாகம் லட்சியம். இவ்வாறு, சர்வபதங்களின் லட்ச

மீண்டும் சுத்தத்தில் சஞ்சேபசாரீரகத்திலீ பிரதிபாதன்மபண்ணு
விளன்னவென்றறிக.

முன்னும் பின்னும் பிராக்ஷி சமயத்தும், ஸட்சியார்த்தங்கட்கு
அபேதமுணமையின் “நிததமும்” என்றா.

அது நியாகும் நீயதுவாகும் என்று, ஓதப்புரோதபாவமாகவீட
புரோதன்னது முறையே பரோட்சப்பிராக்ஷியும், டரிச்சினனதப
பிராக்ஷியும் நிவிரதநியாகும்பொருட்டென்க.

அதுநான் நான் அதுவென, மாறிச்சிநிபபதை ஓதப்புரோத
பாவமெனப் இதனைத்தென்மொழியில், குறுக்குநெடுக்கென்று பி
யோகப்பா (௨௧)

‘சீவப்பிரமங்களின்பேதத்தைத் திருஷ்டாநதததானும்
உணர்த்தி இதனை, உனதநுபூதிககணிநு
தறிநியெனல்.]

கடநீரின மேக நீரிற் கண்டவா னிரண்மெ பொய்யே
குடவானும் பெரிய வானுவ கூடியொன் றுமெப.போதும்
இடமான பிரமஞ் சாட்சி பிரண்மெமெப போது மேகம்
திடமாகச் சுவாது பூதி சிவோகமென் றிருநி டாயே (௮௨)

(இ-ள) கடநீரில்-கடசலத்திலும்—மேகநீரில்-மேகசலத்திலும்
—கண்ட வான இரண்மே-பிரதிவீம்பித்திருக்கின்றசலாகாசம், மே
கக்காசங்களிரண்மெ — பொய்யே - (உபாநிகளாறகற்பிதங்களாற
வால்) நிதையே—குடவானும் பெரியவானும்-கடாகாசம், மகக்கா
சம் (இவையிரண்மெ)—எப்போதும்-சாவகாலமும்—கூடி ஒன்றா -
பேதநிலலாமல (எப்படி) ஏகமோ (அப்படி)—இடம் ஆன பிரமப
ரோட்சி - விபாபகமானபிரமமும், சாட்சியும்—இரண்மே - (ஆகிய)
இரண்மே—எப்போதும்-சாவகாலமும்—ஏகம்- ஐக்கியமாம்—திடப
ஜக- (இவவைக்கியவதுபவம் சமுசயாதிப்பிரதிபந்தயின்றித்) திட
பதற்பொருட்டு—சிவோகம் என்று-சிவமேநான் (நானேசிவம்)என
று (நிதிதநியாசித்து)—சுவாதுபூதி- (நிதிதநியாசனபரிபாகவசததாது
ளதாகும் அதவைதாவஸதாநருபமான) பிரமாதுபூதியில்—இருநி
டாய்-இருப்பாய்—எ று.

“எப்போதுமேகம்” என்றது, சொருபதிருஷ்டியினவென்க (௪௩)

(௪௩) [குருவருளியநெறிப்படியே தானதுபவித்தல.]

தஞ்சமாய் குருவுஞ் சொன்ன தத்துவ வழிதப் பாமல
பஞ்சகோ சமுங்க டந்து பாழையுங் தள்ளி யுள்ளில
கொஞ்சமா மிருபபும விட்டுக் கூடஸ்தன் பிரம மென்னும
நெஞ்சமு நழுவி யொன்றாய் நின்றபூ ரணத்தைக் கண்டான

(இ-ள்) தஞ்சம ஆம குருவும்*சொன்ன-தனக்குபெரியது
நீண்ட-கிய ஆசாரியருமருளிய — தத்துவ வழி தப்பாமல-உணை
நெறிதவறாமல—பஞ்சகோசமும் கடந்து-அநாமயமுதல ஆநந்த
கோசபரியந்தம(தானலவென்று) நேறிதது(அவைகடகுவிவடசன
உய) — பாழையும் தள்ளி-(அதற்குமேலேகண்டபஞ்சகோசங்களை
அப-வருபம-ன) குணியததையும் (அதைக்காணுகிறகுமஅநுபவரு
நத-னாகலின், தானனறென) நெறித்தது— உள்ளிவ - அகத்திவ —
கொஞ்சம ஆம இருபபும விட்டு-(பஞ்சகோசகுணியங்களைக்க-ணநி-
கு - அநுபவருபமானசாட்சி (தானென்றிருந்த)அநபம-கியஸ்திதி
யையும் விடுத்தது—கூடஸ்தன் பிரமம் எனனும்-அகம்பிரமமென்னு
—நெஞ்சமும்-(அகண்டாக-ர)விருத்தியும்—நழுவி-(நிதித்திய-சன
பாகவசத்தினு ஹநகினவனகையிற்பதார்த்தமபோல)நழுவி—உன
றாய் நின்ற-அகண்டைகரசமாயுள்ள —பூரணத்தைக் கண்டான—
நிபூரணமானபிரமத்தைஅநுபவித்தான.—எ-று.

பஞ்சகோசகுணியங்களாகிய துவிதங்களைத் தானெனலபநி-
கலின், அநதததுவிதவிருத்தியைவிட்டென்பார், “பஞ்சகோசமுங்க
டந்து பாழையுந்தள்ளி” என்றும், சாட்சிதானெனல பந்தமன்றாய்
னும புருஷாததசாதனஞானமன்றாகலின், சாட்சிவிருத்தியையு
விட்டென்பார, “உள்ளிலகொஞ்சமாமிருப்பும்விட்டு” என்றும், ப
ருஷாததசாதன ஞானமாயினும், அந்வைதாவஸ்தாநருபமென்னு
சாததியமானிருவிகற்பவனுபவத்திற்கு அஞ்ஞாதமான அகண்
பிரமமாகாவிருத்தியும் ஒழிதல்வேண்டும், ஆதலான அகண்டாக-

* குருவும், என்றதன்கண் உம்மை, இறந்ததுதழீஇய எச
சம்.

விருத்தியும் விட்டென்பா, “கூடஸீதன் பிசமமென்னும் நெருசமு
“மூவி” என்றும், வெருவித் பிரயாசங்கட்டுக் காரணமான சித்தவிக்
பங்களினை தனமொலித்து அகண்டைகரச்சொருபம் ஆயினென
னா, “ஒளராயநின்ற பூரணத்தைக்கண்டான்” என்றுங் கூறினா

சாதிவட்சணம் இரண்டாம் படலத்தில, கூட-ம செயயுரை
யில விரித்தெழுதப்படும்: ஆண்டுக்காண்க.

இசுநரு, ௨-ம், ரிபுகிதை. “தேகமுத னெனென றுவித வி
பதி திகழ்சாட்சி நானென்னல் சாட்சி விரததி, யேகபா நானென
னலகண்ட வித்தி யிம்முன்று விருத்திகளி லிரண்டைத தளவி,
பாருமகண்டாகார விருத்தி தன்னை யகவரத மாதரவா யபடிபா-சு
கதுச, சீசுகமுறுஞ் சித்தவிகற் பங்க மாததுச சொன்னவகண்
கரச சொருப மாவாய்.” எனவரும். மறறும், வருவனவற்றாக “எக்

(௧௭௬) [அனுபவத்திற் சீடனடைந்துள்ள ஸ்திதிப்பக
கூறுகின்றார்]

அனுபவா நந்த வெள்ளத் தழுநதியே யகண்ட மாகித்
தனுகர ணங்க ளாதி சகலமு மிறந்து சித்தாய்
மனதுபூ ரணமாய்த் தேக மானசற ருருவுங் காண
நனவினிற் சுழுத்தி யாகி நன்மகன் சுபாவ மானான். (௮௪)

(இ-ள்) அதுபவ ஆந்த வெள்ளதது-அதுபூதிருபமான பி-மா
நாத சமுததிரததின் கண்ணே — அழுந்தி-படிந்தது—அகண்டம் ஆ
தி-பேதரகிதமாய—தனு கரணங்கள் ஆதி-தேகேந்திரியமுதலிய—ச
கலமுமிறந்து சித்துஆய்-அனைதது நாமருபங்களும் ஒழிந்து(சலததி
லிட்டலவணமபோலச்) சித்துருபமாய்—மனது பூரணம் ஆய்-மனது
பூரணமாய—தேகம் ஆன-(அருளே) திருவுருவான—சறகுருவு
காண-சறகுருவு திருக்கண்ணூற் பார்த்தருள் — நனவினில சுழுக்
கி ஆதி-நனவிற் சுழுத்தியுடையவனாய்—நன்மகன்-நலவசிடனான
ன-சுபானம் ஆனான் - தன்னதுபாவருபமாயினான்.—ஏ-று, ஏ-அசை

சமாதியில இரத்திரியங்கடமதுகாரணமான அஞ்ஞானத்தில் சுழு
த்தியிற் போலலினமாகாமல் தததங் கோளகைகளிலிருத்தல”ஹம்,

அங்ஙனமிருப்பினும் விஷயாதுபவருபமான பரிமுகவிருத்தி மறை
கட்கினமையானும் சமாதி, நனவிறசுமுத்தியாம்

“நனவினிறசுமுத்தியாகி” எனறதற்கு, உ-ம வாசிட்டம் “நன
விற சுமுத்தி நிலைமேவி நன்றா யெலலா முள்ளகற்றித, தனதிசை
யிலவந ததுபுறத்தே சமைப்பாய சித்த முண்டாகை, கனதுக க
ஞ சித்தமறிந கனதத சுகமாஞ சித்தத்தை, யுனதுட படுத்தி யு
வினமையாலே யொழிப்பா யுணர்வுருவாய.” எனவரும மற்ற
வருவனவற்றாகுணக (-)

[சீடன அதுபுதியினினறெழுந்தநந்த பரவசஞய ஆ
சாரியரைப்பணிந்து அவரதருளையிந்ததுதித்துக கைம
மற்றுக்கானெனல]

அளிமக நெடுமபோ திவ்வா றுனபின் மனது மெள்ள
வெளியில்லந திடவு ணார்தான விமலதே சிகனைக் கண்டான
துளிவிழி சொரியப பாதந தொழுதுவீழ்ந் தெழுநது குழந
[தான்
குளிாமுகச சுவாமி கேட்கக குமபிட்டு நின்று சொல்வான்.

(இ-ள) அளி மகன நெடுமபோது—அன்புள்ளசீடனானவன
வெருநேரம்—இவ்வாறு ஆன பின்—முனசொல்லியவண்ணம் இருந
ததன்பின்னே—மனது—அந்தக்கரணமானது—மெள்ள வெளியில
நதிட—கிரமமாகவெளியிலவந—உணர்ந்தான—அறிந்து—விமலதேசிக
னைக் கண்டான்—அவித்தியாமலமற்றகுருவைததரிசித்து—துளிவிழி
சொரிய—ஆநந்தபாஷபமவிழிபுதிப்ப—பாதம் வீழ்நது தொழுது—
குருவினசோபாதத்திற(றண்டமபோல)வீழ்ந்துமஸ்கரித்தது — எழுந
து குழ்நதான்—எழுநது பிரதட்சணஞ்செய்தது—குமபிட்டு நின்று—கை
கப்பிநின்று—குளிாமுகச் சுவாமி கேட்கச் சொல்வான்—(உவாமதி
போற்) குளிாச்சிபொருந்திய திருமுகமுடைய ஸ்ரீகுருசுவாமிகேட்ட
ருள விண்ணப்பஞ்செய்வான் —எ-று.

மெள்ளவெளியிலவந்திட என்பதை, வாசிட்டத்திற பிரகலாத
சமாதியிலநின்றும் உத்திதமானவிடத்திற்காணக. (அரு.)

[குருவின் கருணைக்குக் கைம்மாறுகாணெனெனல்.]

ஐயனே யெனதுள ளேவின் நகந்தசன் மங்க ளாண்ட
மெய்யனே யுபதே சிக்க வெளிவந்த குருவே போற்றி
உய்யவே முத்தி நலகு முதவிக்கோ ருதவி நாயேன
செய்யுமா ரென்றும் காணென் நிருவடி போற்றிபோற்றி. ()

(இ-ள்) ஐயனே-(எனது)பிதாவே--எனது உள்ளே நின்ற-எனது அந்தக்கரணத்தின்கண் (ஊந்தரியாய்யாய்)கின்று--அநாத சன உட்கள் ஆண்ட-அநாதகோடிஐநங்கனில் காமோபாசனைகளிறசெய்து நினைந்து அந்தக்கரணத்தின்கண் ஹுள்ளமலதோஷ விடசேபதே-உருகணப போகடியென்னை யாண்டருளிய --மெய்யனே-கடவுளே--உபதேசிக்க - (ஆவரணதோஷநீவி எனது நிரூபத்தை யு-வந-சித்தநாதமடைய) உபதேசித்தருளும்பொருட்டு--வெளி வந்த-வெளியே (அருளே நிருவுருவாய) எழுந்தருளிய--குருவே போற்றி-குருவே (உமக்கு) நமஸ்காரம்--உய்யவே முத்தி நலகும் ஓர் உதவிக்கு -(யான்) ஈடேற (அநாதநிவிததி ஆநாதபிராப்திருபமான) மோட்சத்தை (ஞானவாயிலாகத்) தந்தருளிய இணையற்ற உதவிக்கு--உதவி-கைம்மாறு--நாயேன் செய்யும் ஆறு-நாயடியேன செய்யும்படிக்கு--ஒன்றும் காணென்-யாதொன்று நுகண்டிலேன்--நிருவடிபே-நிப்போற்றி-நிருவடிக்கு வந்தனமவத்தனம்.--ஏ-று.

மெய்ப்பொருள் பொய்ப்பொருளென்னும் இரண்டனும், மெய்ப்பொருள் உமமாற்பெற்றமையானும், பொய்ப்பொருளான உடலமாதிரி இணையாகாமையானும், நிருவடியையடைந்தவனதே அவை உமமுடையவாகவே ஆயினமையானும் கைம்மாறென்று நுகாணெனென்பான, “முத்திநல்கு முதவிக்கோருதவிகாயேன் செய்யுமாறென்று நுகாணென்” என்றும், உமது நிருவடியே தாயுந்தந்தையுளுகற்றமுநதனமுமாமென்று எனதுடலமுள்ளவாய் புகழ்ந்தே தத்துவதேகையமாறாகக்கொள்ளல்வேண்டுமென்பான், “நிருவடி போற்றிபோற்றி” என்றும் கூறினான். (அக)

[தனதுபதேசஞ் சேனிடத்துசபலமானமையான்,
அவணையாதரவுசெய்து நீ எனக்குச் செய்யுங்கைம்மாறிது
வென்றாகிரியா கூறுகின்றான்.]

சிட்டனில் வாறு கூறத் தேசிகர் மகிழ்நது நோக்கிக்
கிட்டவா வெனவி ருத்திக் கிருபையோ டருளிச் செய்வா
துட்டமார் தடைகண் மூன்றுத் தொடராமற் சொரூப ஞான
ரிட்டனா யிருக்கி னீதே நீசெயு முதவி யாமே. (௮௭)

(இ-ள்) சிட்டன இவவாறு கூற- நல்ல சீடனானவன்
செய்தவுபகாரத்தைப்பாராட்டி அதற்குப்பிரதியுபகாரங்காணெனெ
ன்றுசொல்ல-தேசிகா மகிழ்ந்து நோக்கி-ஆசிரியா சந்தோஷித்துத்
(தமதுகிருபாநோக்கத்தால் அவனைப்) பார்த்தருளி-கிட்டவா என
இருத்தி-இவகேவாவென்று (விளித்து ஆதரவாகத்தமது) சம்பந்தில
வைத்து-கிருபையோடு அருளிச் செய்வார்-கருணையோடு மதுக்கிர
கப்பா-துட்டம் ஆம் தடைகள் மூன்றும்-நீமையவாகிய பிரதிநி
தங்கண் மூன்றும்-தொடராமல்-(உணர்)யடையாமல்-சொரூப
ஞானகிட்டன ஆய-சொரூபஞானத்தில ஆருடனாய்-இருக்கின-இ
ருந்தனையாயின-ஈதே-இதுவே-நீ செய்யும்உதவி ஆம்-நீ (எனக்குச்)
செய்யாநிற்கும் (பிரதி)யுபகாரமாகும்.-எ-று. ஏ-அசை.

அபரோட்சஞானத்தையும் பேசித்தலால், “துட்டம்” என்றா.
“சொரூப ஞான கிட்டனா யிருக்கினீதே நீசெயு முதவியாம்” என
றதால், “மாரிபோன மாறுவேண டாதே, மீட்சியில் பதத்தைக் கரு
ணையா லளிக்கும் விததக் குரவனே யெவருந், நாட்சிசெய் தேதத்
ற குரியதத் துவமாஞ் சங்கர னென்றிடத் தருவான்.” எனனும பி
மகீதையின செய்யுட்கு இவவாசிரியர் இலக்கியமாயினர் என்றறிக. (

[அபரோட்சஞானம் நீங்குமாவென்னுஞ் சீடனகடா
விற்கு ஆசிரியர் விடைகூறல்.]

நீநானென் றிரண்டி லாம னிறைந்தபூ ரணமா யெங்கும்
நானாகத் தெளிந்த ஞான நமுவுமோ குருவே யென்றான
தாலும பிரம ரூபஞ் சற்குரு துலாற் றோன்றும்
ஆனாலுத் தடைக ளுண்டே லதுபவ முறைத்தி டாதே. (௮௮)

(இ-ள்) நீ நான்- என்று-(தற்பதலட்சியாத்தமான) நீபிரம
மென்றும், (துவம்பதலட்சியாத்தமான) நானகூடஸதனென்றும்

—இரண்டு இலாமல் - (கருதாநிற்கும்) இத்துவித்கற்பணியுமில்லாமல்—நிறைந்த பூரணம் ஆய்-நிறைந்தபரிபூரணமாய்—எங்கும்—எவவிடத்தும்—நான் ஆக-(சினீமயனான) யானொருவனையுனானாக—தெளிந்த ஞானம்-(அதுபவமாக) அறிந்தஞானமானது—கழுவுமோருருவே-நீங்குமோ ஆசாநீயமே—என்றான்-என்று (சீடன்) வினவினான்—தான் ஆகும் பிரமரூபம்-தன்மயமாகும்பிரமரூபமானது—சமருரு நாலால தோன்றும்-சற்குருவுபதேசததாலும் (சற்) சாஸ்திர விசாரததாலும் அதுபவமாம்—ஆனாலும்—இவவாற்றால, பிரமாதபவமுளதாயினும்—தடைகள் உண்டேல்-பிரதிபந்தங்களுண்டாமாயின,—அதுபவம் உறைத்திடாது-அவவதுபவத்திடப்படமாட்டாது.—எ-று.
ஏ-அசை.

இராஜாவானவன் ப(ஹ)ர்ச்சகைவ நேத்திரத்தினாலறிந்து, விபரீதபாவையெப்படிவிளர்த்தியாகவில்லையோ! அப்படிக்குருவருளாலும் மஹாவாக்கியவிசாரததாலும் பிரமாபரோட்சஞானமுண்டாயினும், யாவருடையபுத்தியில அசம்பாவனை விபரீதபாவையாகியதோஷமுண்டாமோ! அவருடையதோஷரூபமான களங்கத்தோடு கூடியஞானம் பஸ்திந்திகேதுவாகாதென்பார், “தானாகும்பிரமரூபஞ்சமருரு நாலாற்றோன்று, மானாலுந்தடைகளுண்டேவதுபவமுறைத்திடாதே.” எனார்.

(1-2)

தடையெவை யெனிலஞ் ஞான சந்தேக விபரீதங்கள் படாசெயு மிந்த மூன்றும் பலசன்மப பழக்கத தாலே உடனுடன் வரும்வந் தக்கா லுயர்ஞானங் கெடுமி வற்றைத் திடமுடன் கெடிப்பாய் கேட்டல் சிந்தித்த மெளித லாலே. (1)

(இ-ள்) தடை எவை எனில்-பிரதிபந்தங்கள் யாவையென்று கேட்பாயாயின்,—அஞ்ஞான சந்தேக விபரீதங்கள்-அஞ்ஞானம், சந்தேகம், விபரீதங்களாம்.—அபரோட்சஞானம்வந்தும், இவையுண்டாதற்குக்காரணம் என்னையோவெனின்,—படர் செய்யுமிநதமுன்றும-துண்பத்தைப்பயவாநின்ற இம்மூவகைப்பிரதிபந்தங்களும்—பலசன்மப்பழக்கததாலே-(பூர்வம்)காநாவிதஜநங்களிற்(பழகிவந்த) பர்சயத்தினாலே—உடன் உடன் வரும்-அடிக்கடியுண்டாகும்—அவையுண்டாயிறபடுமிழுக்கென்னையெனின்;—வந்தக்கால்- அவையுண்டாயி

ன, — உயா ஞானம் கெடும்-மேலான (பிரமானமவயிகிய) ஞானம் (பலத்திற்கேதுவாகாமற) போம்—(ஆகலின்) இவற்றை-இவ்வஞ்ஞானசந்தேகவிபரீதங்களை—கேட்டல சிந்தித்தல தெளிதலாலே-சிரவண, மனன, நிதித்தியாசனங்களினாலே—திடமுடன கெடுப்பாய்-தைரியத்தோடுகொழிநிறுநாசம்பண்ணுவாய்.—ஏ-று.

திடமாவது, சிட்டுக்குருவி தர்ப்பைதுனியாற்சமுதகிரத்தை இறைத்துப்பாழாக்கத்தானகொண்டமுயற்சிபோலும் பிரதிபந்தங்கள் அடிக்கடிபுதிப்பதான மலையாமல அவைகெடுத்திருநியவாயிலில் நெடுங்காலமநிரந்தரம் ஆதரவோடுகொழிநிற்குமுயற்சி. (அக)

[பிரதிபந்தசகிதஞானம் பலத்திற்கேதுவாகாதென
பதைத் திருஷ்டாந்தமுகத்தினாலறி
வித்து முறையியதை வற
புறுத்துகின்றா.]

அக்கினி கட்டுப் பட்டா லற்பமுஞ் சுடமாட் டாது
மக்கின ஞானத் தாலே வந்தபந தமுமவே வாது
சிக்கெனப் பழகிக் கேட்டல சிந்தித்த நெளித லாலே
விக்கின மடஞ்சந தேகம் விபரீதம் போக்கு வாயே. (க0)

(இ-ள) அக்கினி கட்டுப்பட்டால்-அக்கினியானது (மணிமந்திர அஷ்டதங்களினாலே) அடக்கப்படுமாயின், — அற்பமும் சுடமாட்டாது-கொஞ்சமுங் (காஷ்டமுதலியவற்றைத்) தகிக்கயோக்கியமாகாது;—(அதுபோல) மக்கின ஞானத்தாலே—(அஞ்ஞானசந்தேகவிபரீதங்களாலே)யமிழ்ததுண்டதத்துவஞானமாகிய அக்கினியினால்—வந்த பந்தமும் வேவாது—(அநாதிகாலந்தொழித்து) வந்துள்ள (காத்துருதவாதி) பந்தமும்வேகாது.—(ஆகலின்) சிக்கெனப் பழகிக் கேட்டல சிந்தித்தல் தெளிதலாலே-நெடுங்காலநிரந்தரம்நேசத்தோடும்அப்பியசித்துச் சிரவண, மனன, நிதித்தியாசனங்களாலே—விக்கின மடம சந்தேகம் விபரீதம்—(ஞானபலமானமோட்சப்)பிரதிபந்தங்களான அஞ்ஞானசந்தேகவிபரீதமெனபவற்றை — போக்குவாய்-ஒழிப்பாய்.—ஏ-று. (க0)

[விவிர்ததிக்கததக்கவைகளான பிரதிபந்தங்களின்
சொருபங்களைக் கூறுகின்றார்.]

பிரமபா வணையை மூடிப் பேதங்காட வேதஞ்ஞானம்
ஞாவவ்வாக கியநம பரமம் குழம்புவ தாஞ்சந் தேகம்
திரமறு சகமெய யென்றுந் தேகநா னென்று முளளே
விரவிய மோகந தானே விபரீத மென்பர் மேலேவர். (கக)

(இ-ள்) பிரமபாவணையை மூடி-சுவோகமென்னும்பாவணையை
பறைதது—பேதங் காட்டுவது-நான் (பிரமம்) அல்லனென்னும் நி
னைபூட்டுவது—அஞ்ஞானம்-அஞ்ஞானமாம்.—ஞாவன வாககியம்
பரமபாமல்-(நீபிரமமென்றருளிய) ஆசிரியா வாக்கியத்தை விசேஷித்
து நமபாமல்—குழம்புவது சந்தேகமஆம்—(நானபிரமமோ! அல்லனே)
என்று கலங்குவது சமுசயமாம்.—திரம் அறு சகம்மெய் என்றும்—
திருஷ்டநஷ்டமான ஜகததுச்சத்தியமென்றும்—தேகம் நான் என
றும்—(அநானமாவாகிய) தேகமநானென்றும்—உள்ளே - அகத்தே—
விரவிய மோகந்தானே—யொருந்துவதானமோகமே—விபரீதம் என
பர் மேலோர்—விபரீதமாமென்பர் பெரியோர்.—எ-று. (கக)

[முனசொல்லிய அஞ்ஞானதிகளின் விரோதிகளான
சிரவனாதிகளினியல்புகூறுகின்றார்.]

தத்துவ வதுபோ கந்தான சாதித்தல கேட்ட லென்பார்
ஒததுள பொருளு கதநா லுசாவலசிந் திதத லென்பார்
சிததமே காந்த மான தெரிசனந் தெளித லென்பார்
நிததமிப் படிசெய் தக்கா னிர்வாணம் பெறுவாய் கீயே.(கஉ)

(இ-ள்) தத்துவ அதுபோகம்-பிரமாகாவிருத்தியை—தான்
திததல—(வேதாந்தார்த்தசிந்தனத்தினாலே) தான் அடிக்கடி ஆவி
ததிகெயயாநிற்பதையே—கேட்டல் என்பார்-சிரவண்மென்பார் (பெ
ரியோர்)—ஒதது உளபொருள்-(சிரவண்மத்தாற)சம்மதித்துள்ளபொரு
ளை—ஊகத்தால்-(அபேதத்தைச்சாதிப்பதும், பேதத்தைவாதிப்பது
மான) யுத்தியினால்—உசாவல்-ஆராய்தலை—நிததிததல என்பார்—
மனனமென்றுசொல்லுவார்—சிததம் ஏகாதம ஆன தெரிசனம்-சித

தம் பிரமாகாசமாத்திரமாகச் சிந்திக்கும் அதுபவத்தை—தெளிதல என பார்-சித்தியாசனம், மென்பர்—சித்தம்—காடோறும்—இப்படி செய்த ககால-இவ்வாறு (சிரவணத்தினை) அதுவும்தத்துவந்தாயாயின்,—நீ.நீ—உணம் பெறுவாய்—(அவ்வஞ்ஞானத்திப்பிரதிபந்தங்களைநீ) நீமோட்சமடைவாய்.—என்று.

சுண்டி துவிவேகம்.

மோட்சமானது ஞானத்தால் நியமமாகவுண்டாகாதிக்கும் இதுவேசித்தாந்தமாம்; அந்தஞானம் சிரவணத்தாலுண்டாம். சிரவணம் இருவகைத்து ஒன்று வேதாந்தவாக்கியத்திற்கும், சுரோததிரத்திற்கும் உளதாயசமயோகரூபம். மற்ொன்று வேதாந்தவாக்கியத்தின்விசாரரூபம். ஞானத்திற்கேது பிரதமசிரவணம் இரண்டாவதல்ல. என்னை? சததஜந்ரியஞானத்தில், இந்நிரியத்தோடு சததத்தினசமயோகமே சாவததிரத்துவாம். ஆகலின், வேதாந்தவாக்கியத்திற்கும், சுரோததிரத்திற்கும் உளதாயசமயோகரூபமானசிரவணமபிரதமஞானத்திற்கேதுவாம். அவாந்தரவாக்கியத்தின்சிரவணம் பரோட்சஞானத்திற்கேதுவாம். மஹாவாக்கியத்தின்சிரவணம் அபரோட்சஞானத்திற்கேதுவாம் ஒருவனுக்கு ஞானம் உதயம்மாயினும், அசம்பாவனை, விபரீதபாவனைகளுண்டாமாயின், அவனால் இரண்டாவதானசிரவணமும், மனனநித்தியாசனங்களுஞ் செய்யற்பாலனவாம். வேதாந்தவாக்கியத்தின விசாரரூபமானசிரவணத்தால் வேதாந்தவாக்கியத்தினசம்பாவனைகிவிாததியாம். சமுசயத்தை அசம்பாவனையெனப்பா. வேதாந்தவாக்கியம் பிரமத்தைப்பிரதிபாதிக்கிறதோ! அல்லது அநகியங்களைப்பிரதிபாதிக்கிறதோ! என்றுளதாகாதிக்குஞ்சமுசயம் வேதாந்தவாக்கியத்தினசம்பாவனையாம்; அது அதனவிசாரத்தினால் நிவிர்த்ததியாம். மனனத்தினால் பிரமேயத்தினசம்பாவனைகிவிாததியாம். சேவபிரமங்களின்ஏகத்துவம் வேதாந்தத்தினபிரமேயெனப்பா; அவவேகத்துவம் சத்தியமோ! அல்லது சேவபிரமங்களினபிரம சத்தியமோ! என்றிவ்வாறுளதாகுஞ்சமுசயம் பிரமேயசம்பாவனையெனப்போம். அதுமனனத்தினால்நிவிர்த்ததியாம், விபரீதபாவனைநித்தியாசனத்தினால் நிவிர்த்ததியாம். இவ்வாற்றால், பிரதமசிரவணமோ ஞானவாயிலாகமோட்சத்திற்கேதுவாம். விசாரரூபசிரவணமும், மனனநித்தியாசனங்களும் அசம்பாவனை, விபரீதபாவனைகளைகிவிாததிகரும்வாயிலாகமோட்சத்திற்கேதுவாம்.

இவ்வாறு, பிரமானகத, பிரமேதீதவம்மபலிணம் ஞானத
 திற்குப்பிரதிபத்தங்களைன்று விசாரகாததிற்கு நியிருப்பதுபோல
 இவ்வாசிரியர்களுமல், “பிரமம்மஸனுனென்னை அஞ்ஞானம்நான்
 பபிரமமோ! வலனோ வென்றிடவியம்” என்று வேதாந்தருடாம
 னியிற்குநியிருப்பதுபோல, “பிரமபா கணையை முழப் பேதங்காட்
 வெதரு ஞானன ரூபவர்க்கியம் பாமத் குழம்புல தாஞ்சக் தேக
 ட.” எனீறுமுற்செய்யுளிற்கு நியிருப்பதால், “தத்துவ வதபோகந்தா
 ன சாதித்தல கேட்டல்” என்பதற்கு, பிரமாகாரவிருத்தியை வேதாந்த
 தினை அதததெந்தென்தினிலே அடிக்கடி ஆவிர்த்திசெய்யாதிற்பது
 ரவணமாமென் றுவெதாந்தவாக்கியத்தினவிசாரரூபமான இரண்ட
 கனசிரவணத்தையுணர்செய்யப்பட்டது. வேதாந்தத்தின் அர்த்தச
 னத்தினிலே அடிக்கடி பிரமாகாரவிருத்தியுண்டாகாதிற்கும்; ஆகலான
 அடிக்கடிவேதாந்தத்தின் அர்த்தத்தினரூபமான இரண்டாவதானச
 வணத்தினிலேயே அஞ்ஞானப்பிரதிபத்தம்நிலித்தியாம். நிதித்தியாச
 னத்தின பரிபாகாவணதையைத்தானே சமாதியென்பாராகலின்,
 மாதியும் நிதித்தியாசனத்தில் அந்தர்பாவம்: வேறுசாதனமன்று. கட
 காரமான அந்தக்கரணத்தின் அபரோட்சவிருத்தியைக் கடாதுபவெ
 ன்பதுபோலப், பிரமாகாரமான அந்தக்கரணத்தின்பரோட்சவிருத்தி
 யை இங்கே, “தத்துவவதபோகம்” என்றார்.

“தொக்க பிறவித் திரன்கடொதுத் தொடர்ந்து வந்த வாதி
 கன, மிக்க கால யோகத்தின் பழக்கத் தல்லால் விடாது” என்று,
 வாசிட்டத்திற்குநியிருப்பதுபற்றி, “சித்தமிப் படிசெய் தக்கா னி
 வாணம் பெறுவாய் சீயே.” என்றார். (க2.)

[ஞானத்திற்குப் பிரதிபத்தங்களான அஞ்ஞானதி
 களினசொருபரும், அவைகளின்விரோதிகளான சிரவண
 திகளின்சொருபமும்கூறி “சித்தமிப்படிசெய்தக்கானிர்வா
 னமபெறுவாய்சீயே” என்றும்செய்யுளில் அருளிச்செய்
 தமையால் பிரதிபத்தவிதித்தியின் பொருட்டுச் சிரவணதி
 கள் சடபரதாநியர்போல, மரணபரியந்தம்வேண்டிக்கொ
 வெனவருமாசங்கையைத் தொலைத்தற்கு அவைஅதவிடி
 க்குங்காலவளவைகூறுகின்றார்.]

எத்தனை நாண்ஞா தாவுஞ்ஞானமு மிருககு முன்பால்
அதனை நாளும் வேண்டி மப்பாலேச் செயலும் வேண்டா
நிததமும் வெளிப்போற் பற்று ஞேயமாத் திரமாய்ச சீவன்
முத்தரானவாவி தேக முத்திபெற் றிருப்பா ரென்றும். (கூஉ)

(இ-ள்) எத்தனை நாள்-எவ்வளவுகாலம்—ஞாதாவும—(ஞானத
தினகாத்தாவாகிய) அந்தக்கரணமும்—ஞானமும் - (பிரமாதாரமான
அநதக்கரணத்தினவிருத்திருப்ப) ஞானமும்—உன்பால இருக்கும்-உன
னிடத்திருக்குமோ—அதனைநாளும்-அவ்வளவுகாலமும்—வேண்டு
ம—(அஞ்ஞானத்திப்பிரதிபநதவிரோதிகளானசிரவணாதிகள்) வேண்டு
—அப்பால—(ஞாதாஞானமென்னுமவிகற்பங்களிற்று மஹாவாகவிட
பட்டரணஜநகியஞானவிஷயமான ஞேயமாத் திரமாக நீ அவசே
ஷித்த) பின்னா—ஓர் செயலும் வேண்டா— (சிரவணாதியதுஷ்டாந
ங்களுள்) ஓரதுஷ்டானமும் (உனக்கு) வேண்டுவதில்லை—நிததமும்
-நாடோறும்—வெளிப்போல-ஆகாசமப்போல—பற்று ஞேய மாத் திர
ம ஆய-அசங்கசிதானமாமாத் திரமாய்—சீவன் முத்தர் ஆனவா-சீவ
னமுத்தராயினோர்—விதேகமுத்தி பெற்று-(பிராரத்தநாசத்தில்) வி
தேகமுத்தியடைந்து—என்றும் இருப்பார்-சார்வகாலமும் (அதுவா)
யிருப்பா.—எ-று.

இங்கே இது சித்தநாதம்.

மந்தமென்றும், திடமென்றும் ஞானம் இருவகைததாம் சமு
சயாதிசகிதஞானம் மந்தஞானமென்றும், சமுசயாதிரகிதஞான
ம திடஞானமென்றுஞ்சொல்லப்படும். யாவர்க்குத் திடஞானமு
ண்டாமோ! அவர்க்குக் கிஞ்சின்மாத் திரமும் கர்த்தவலியில்லை.
ஓர்போதுற்பநநமாகாநிற்கும் சமுசயாதிரகிதவந்தக்கரணத்தின வி
ருத்திருப்ப ஞானமே அவிததையை நாசம்பண்ணித் தானும் நிவிததி
பாயயிடும நன்றாகக்கண்ட ஆனமாவின் கண் மீண்டுந் பிராந்தியுண
டாகாது என்னை? பிராந்திக்குக் காரணமாயிய அவிததை ஓர்போ
துற்பநநமாகும் ஞானத்தால் நஷ்டமாய்விடுதலின. பிராந்தியு
அவிததையும் இனமையின், விருத்திஞானத்தினாலிததிக்கு யாதெ
ருபிரயோஜனமுமில்லை. ஆதலால், “அப்பாலேச் செயலும் வேண்ட
ட” என்றும். “ஞானமுதித் ததனபின்பைங் கோசங்கடகு நமையே
ருய பிகவுமறிந் ததுவே போல, ஞானம்வரு முனுங்கோச மவைக்கு

வேறாய நாயிருந்தோ மென்பதுசித் தித்த வாதும்" என்று இலட்ச னாவிருத்தியிற் கூறியிருப்பதுகொண்டும், தமததழிவிவங்கொண்டு ம "சித்தமுமவெளிபோற்பற்றாளுயமாத்திரமாய்" என்றுகூறினா, இதனைழுத்ததுணர்க. சிவத்திருக்கிற புருஷனுக்குக் கர்த்துருத்வரதி க் சீலச ஏதுவாதலால் பந்தமாம். அவைவிவிர்தியாதலே சிவன்முத்தி யாம் என்காலத்தும், எவ்விடத்தும் ஓாதேகததையும் தானடைய ல அகணடைகரசப்பிரமமாத்திரமாயிருப்பதே விதேகமுத்தியாம் என்க

"சிவன் முத்தரா னவர்வி தேக முத்திபெற் றிருப்பாரென்று..." என்றதற்கு, உ-ம், சகரஜேதை. "எவருக தானாய் யாவையுமாய் க் னதே யொன்றாய்வினினி, யங்க மொனறின றறிவேயாய் துண ணி தாய வருள்வடிவைத், தவரு ஞான யோகத்தான. முனபா சசித் துப பினைவந்தே, னங்க மாண பேரொளியோ டொன்றி யானா யட வதிவ்வா." எ-ம், "சுத்தஞ்ஞொன்ற யெனனைக் கூடிநெ தொ னமையோக, னெத்தனை னுறு கோடி கற்பங்க டாளுசென றுது, மெ பத்தக மீனா ரென்றன் விளங்குமெய யருளா வெனதே, யித்தகைத் தெனவே வேத மியம்பிபி மென்றா னீசன்." எ-ம வரும். மற்றுமவ ருவனவற்றாற்காண்க. (கக)

(ககஅ) [இனிச் சிவன்முத்தர்களின்பேதங்கூறுகின்றா.]

ஞானமார் சிவன் முத்தா நால்வகை யாவர் கேளாய்
வானிகர் பிரம வித்து வரன்வரி யான்வ ரிட்டன
ஆனவர் நாம மாகு மவர்களிற பிரம வித்தின்
தானமு மறறை மூவர் தாரதம் மியமுஞ் சொல்வேன் (கக)

(இ-ள்) ஞானம் ஆர சிவன்முத்தா-ஞான நிறைந்த சிவன்முத் தர்கள—நால்வகை ஆவர்-நான்குபேதமாயிருப்பா — கேளாய-(அட பேதங்களைச்சொல்லக்கேள்.— வானிகர் பிரமவித்து - ஆகாசத்தை யொப்பான பிரமவித்தெனவும்,—வரன்-வானெனவும்,—வரியா-வ- வரிப்பானெனவும்,—வரிட்டன்- வரிட்டனெனவும்—ஆனவர் நாமம் ஆகும்-அச்சிவன்முத்தர்களின் பெயராம்— அவர்களில-அநநால்வ- களுள்ளே,—பிரமவித்தின் தானமும்-பிரமவித்தினுடைய(அதுபவ) வலியையும்,—மற்றை மூவர்-வினைமூவருடைய—தாரதம்மியமும-3

ரதமயியத்தையும்—சொல்லின்—இனிக்கதுவேன்.—எ-று

அந்நிய பரிர்முகப்பருஷணைக் காமோபாசனைகனையதுஷ்டிகப் பண்ணும்பொருட்டி, ஆன்மாவை அசங்கமாகவும், கிரியைகளனைத்தையும் மனவாக்குக்காயங்களினாலிரிதமாகவும் அறிந்து காமோபாசனைகளைப் பிரமவித்துச்செய்யாநிற்பதால், “வானிகாபிரமவிதது” எனாரா.

“ஞானமாசீவன்முத்தாநால்வகை” என்றதானும், “உறைய நவந்தாரதமயியமுஞ்சொல்வேன்” என்றதானும், இந்நாவலரும் இன்னதிறற்றாரதமயியம் இன்மையரென்றும், விராக்கிசகததிற றாரதமயியமுடையரென்றும் அறிக. (க௭)

[பிரமவித்தினியல்புகூறுகின்றார்.]

திராய்ப் பிரம வித்தாய்த் தெளிந்தவர் தெனியு முன்னம்
வாரமா யிருந்த தங்கள் வருணமாச் சிரமஞ் சொன்ன
பரகா ரியமா னாலும் பலர்க்குப் கார மாக
நேரதாச் செய்வர் தீர்த்த நிலைவிடார் சீவன் முத்தா. (க௮)

(இ-ள்) தீரா ஆய்-மனத்தையுமுடையாய்—பிரமவிதது ஆய்-பிரமஞானிகளாகி—தெளிந்தவர்—(யாமார்என்பதுமுதலியகலகங் கள்)தெளிந்தோர்—தெனியு முன்னம்-அப்படித்தெளிதற்குமுன்னே—வாரம் ஆய் இருந்த-உரிமையாகவிருந்த — தங்கள்-தங்களுடைய—வருணம் ஆச்சிரமம்தீ சொன்ன-வருணச்சிரமங்களைப்பற்றிய ச-ஸ திரங்களிற் சொல்லியகிரியைகள்—பார காரியம் ஆனாலும்-கனமான கிரியைகளாயினும்—பலர்க்கும்*உபகாரம் ஆக-(பரிர்முகரான)பலருக்குஞ்சகாயமாகவேண்டி—நேரதாச் செய்வர்-(மக்திரலோபம், கிரியலோபம், திரவியலோபமின் நிச்)சாஸ்திரோகீதமாகச்செய்யாநிற்பு—(அப்படிச்செய்யாநின்றும்) தீர்த்த நிலைவிடார்—(சுருதிகளாற்சொல்லிய)முடிவான அத்வைதநிச்சயத்தைவிடார்கள்—சீவன் முத்தா-சிலிகிருக்கும்போதேமுத்தராயுள்ளோர்.—எ-று.

*பரிர்க்கும் என்னுமுற்றும்மை, விகாரத்தாற்றெக்கது.

தீ வருணமாச்சிரமமென்பன அவைகளைப்பற்றியசாஸ்திரவகடகு ஆகுபெயர்.

இங்கே சிசயம் என்றது, அதுபவத்தை

*சுரனாற்பராக்குகளாகச் சிருஷ்டித்த இசுநிரியங்களை வேகமு
ள்ளதென்கலத்தைத் திருப்பினும்போல, அசுமுகமாக்சிச் சுவேந்திரி
யங்கடகும் ஆந்தரமானபரமான்மாவைச் சாட்சாத்கரித்திருப்பதால்,
'கீரா' என்றும், யாமார் ! ஐகம் எத்தன்மைத்து ! என்பனமுதலிய
கலகங்களை கலங்கனீர் கதகரேணுவாற்போல, பிரமவித்தையாற்
பொளிந்திருத்தலால், "பிரமவித்தாய்தெனீந்தவர்" என்றும், ஆப்
தக்மராதலாற் றமக்கெனச்செய்யாது லோகசங்கிரகார்த்தம் வருண
சபிரமவிதிகளை விதிப்படிசெய்வதால், "பலர்க்குப் காரமாக, நே-
தாச செய்வர்" என்றும், சோரநாயகிமனைத்தொழில்செய்யினுப,
சோரநாயகன்சுகுத்திரைவிடாததுபோல, அந்நியரைச் சன்மார்க்கத்
திறபிரவிர்த்திப்பித்தற்பொருட்டுக் க்ஷோபாசனைகளைசெய்யினும்,
பிரமநாமென்னும் அதுபவம் ஸுணமும் விடாமையின், "தீராத நிலை
விடா" என்றுங்கூறினார். (௧௮)

இதவுமது

காமமா திகன்வந் தாலுங் குணத்திற்போ மனத்திற பற்றா
தாமரையிலேத்தண் ணீர்போற் சுகத்தொழில் கூடி வாழ்வாரா
பாமர ரெனக்காண் பிப்பீர் பண்டிதத் திறமை காட்டாரா
ஊமரு மாவா ருள்ளத் துவகையாஞ் சீவன் முததர். (௧௯)

(இ-ள்) காமம் ஆதிகன் வந்தாலும்*(பிராரத்தவலியால்)காபு-
சலியவை(பிரமவித்தத்தினிடத்து)எழுமாயினும்—(அவை)கணத்திற்
போம்- (உடனே)திடமானவைராகியமுதலிய சுத்தவாசனைபிரயத்த
னமின்றியெழுவதால்) ஸுணத்தில்காசமாம்—மனத்தில் பற்றார்—(அ-
ஞ்ஞானிகளைப்போலஅவைகளை) அந்தக்கரணத்தின்கண்(வாசனையா-
கப்)பற்றார்கள்—தாமரை இவைத் தண்ணீர் போல்-தாமரையிலேயிறச-
லம்(கூடிநின்றும்பற்றாது)போல—சுகத்தொழில் கூடிவாழ்வாரா—(அ-
சங்கதிதானமா நாமென்னும்அதுபவமெனவியால்அகத்திற்பற்றாடலே)
பிரபஞ்சத்தோடுகூடிவாழ்விற்பர்—பாமரர்எனக்காண்பிப்பார்—(௧)

* கதகரேணு=தேற்றும்பொடி.

* வந்தாலும் என்றதன்கணும்மை-எதிர்மறை.

மகாண்டத்தையும், உபாசஞ்சீகாண்டத்தையும் நிச்சேஷமாகவிடுத்தது, ஞானத்தினாலேமுத்திசம்பாதித்துக்கொண்ட தைரியசத்தியிருப்பினும் உலகத்திலுள்ளவாசனையில்லாமற் காம்போபாசனையையுடையதற்கும) மூடசிரோமணிகளைப்போலத் (தம்மைக்) காட்டுவா—உணமதத் திறமை காட்டா—(அநேகமதங்களைக்கண்டதது அநேகமதங்களைத்தாபிக்கத்தக்கசத்தியுள்ள சர்வஞ்ஞராயிருந்தும் அடக்கமுடையமையின்) விததுவதசாமாத்தியதவதக்காட்டார்கள்--ஊமரும்ஆவ" - (சினமயமாகிய சிவமே இவையாவையுமெனனும் சுமுததிமௌநதுதியால விகற்பமெழாமையின்) மௌநருமாயிருப்பா—உள்ளதது உவகை ஆம் சேவனமுததா - அந்தக்கரணத்தின்கண்ணிரவஞ்சதிருபதியடையரான் சேவனமுததாகள்.—எறு.

“பாமர ரெனக்காண் பிப்பா பண்டித திறமை காட்டா ஊமரு மாவார்” என்றதற்கு, பாகவதத்திற்குநிற்றும் சடபரதனை இலக்கியமாகக்காண்க

“ஊமருமாவார்” என்று இவ்வாசிரியர்கூறியிருப்பதுபோலவே வாசிட்டத்தில, “விவாதமறு மோனத்தோன்” எ-ம, “இருபபுழி மௌனஞ் சாநதி சமமெயநீ பிராகமினநி” எ-ம், அருளிச்செய்திருப்பது காண்க

இந்நிரசாலத்திற் கந்தாவகரத்தைப்பார்ப்பவனுக்கு ஓர்போகத்திலும் இச்சையெழாததுபோல, பிரமஞானிக்கும் மித்தியாபிரபஞ்சத்திற் பிராரததவலியாலலலது காமமுதலியவையெழாததலால், “காமம் திகளவந தாலும்” என்றா

காமமாகி, என்றதனால் காமம், சங்கற்பம், சந்தேகம், இராகம், துவேஷம், சிரததை, பயம், இலச்சை, இச்சைமுதலிய வுருகொள்க

“காமமாகிகளவநதாலும்” என்றதற்கு, உ-ம, வாசிட்டம் “மிகவருகா மாதிகளாம் விகாரமடைந தும்விண்ணோல் மிகநொய தானோ, ரகமெனலின் நிச்செயலகள் செய்தாலுந் தவிர்ந்தாலு மழுத்த மற்றோர், சகநெறிகள் செய்திடினு மன்னியர்போற் கண்டுருளிந னமை சான்றோர், திகழ்மனது நனைவுமிருந் துஞ்சிறிது நிலலாதே” “வேன்முத்தர்” எனவரும், மற்றும் வருவனவற்றிற்காண்க.

“கணத்திற்போம்” என்றதற்கு, உ-ம், திருவள்ளுவர். ‘குண

மென்னுங் குன்றேறி நின்றா வெருவின்கண்மேயுங் காத்த லரிது.” எனவரும். மற்றும் வருவனவற்றிற்காண்க.

“மனததிற்பற்றார்” என்றதற்கு, உ-ம். சுவாதுபவத்திருவாக்கு. ‘காணபானுங் காண்பவையைக் காணுமிடத் தேகமதாய்ப், பூண்பன உல வாதினையும் பூண்டிமே, வீண்பயிலும்-வாசனையைச் சித்ததநில வையா ததுமுத்தி, யாசிவிதற் கர்த்தமிதே யாம்” எனவரும். மற்று வருவனவற்றிற்காண்க. (௧௬)

[ஞானிகளின் சரீரவியவகாரத்தில நியமமில்லை. னனை? ஞானிகளின் வியவகாரத்திற்கு அஞ்ஞானமும், அதனகாரியமான பேதப்பிராந்தியும் அதனானவாகும் தூராகத்துவெஷங்களுமில்லை. மற்றியாதுனதெனின; — பிராரத்தகர்மசேஷமேயுளது. அதுவே அவாகளின் வியவகாரத்தில் நியித்தமாம்; அந்தப்பிராரத்தகாமம் புருஷபேதத்தால் நாகாப்பிரகாரமாம் ஆகவின, ஞானிகளின் பிராரத்தகர்மஜ்ஞானவியவகாரத்திற்கு நியமமின்றெனதுஞ் சித்தாந்தபட்சத்தை இங்கே கூறுகின்றோ.]

பேதகர் மத்தால் வந்த பிராரத்த நாகா வாகும் ஆதலால் விவகாரங்க எவ்வாறாக் காவ வாகும் மாதவஞ்செயினுஞ்செய்வார்வாணிபஞ்செயினுஞ்செய்வார் பூதலம் புரப்பா சையம் புருஷனுண்பார் சேவன் முததர். (௧௭)

(இ-ள்) பேதகர்மத்தால் வந்த-(கேரவிற்றதானியம்போலப்) பேதமான(சஞ்சித)கர்மத்தினுண்டான—பிராரத்தம்- பிராரத்தகர்மமும்—நாகா ஆகும்—நாகாப்பிரகாரமாம்—ஆதலால்,—விவகாரங்கள் அவா அவர்க்கு ஆவ ஆகும்—வியவகாரங்களும் அவரவர்கட்குப் (பிராரத்தத்திற்குத்) தக்கனவாகப்பொருந்துவனபொருந்தும் — மாதவஞ்செயினும்செய்வார்—பெருமைபொருத்தினதவத்தைச்செய்யினுஞ்செய்வார்கள்—வாணிபம் செயினும் செய்வார்—வியாபாரஞ் செய்யினுஞ்செய்வார்கள்—பூதலம் புரப்பார்—பூமியைப்(புரப்பினும்)புரப்பார்—ஐயம்புருந்து உண்பார்—பிச்சைபுருந்து (உண்ணினும்) உண்பார்—சேவன் முததர்—சேவன் முததர்கள்.—எ-று.

“மாதவஞ் செயினுஞ் செய்வார் வாணியஞ் செயினு செய்வாஞ்
ர்” எனபதனால், தவிரமுதலியவற்றில், ஞானி பிரவிர்த்தியாகிறபது
வேதஆளுனையினால், தனது இச்சையினம் பிரவிர்த்தியாகிறப
னென்றாக.

யாவர்க்குப் பிட்சைமாத்நிரத்திற்கேதுவாகப் பிராரத்தமிருக்கு
மோ! அவர்க்கே ஞானமுண்டாம்: அதிகவியவகாரத்திற்கேதுவாக
யாவர்க்குப்பிராரத்தமிருக்குமோ! அவர்க்கு ஞானமுண்டாகாது. ஆ
கலான், பிட்சையுண்டன்முதலியவியவகாரத்தினும் அதிகவியவகார
ம் ஞானிக்குண்டாகாது. யாவர்க்கு அதிகப்பிரவிர்த்தியுண்டாமே!
அவர் ஞானியல்லவென்று சிவச்சங்கைபண்ணுகிற்பர்; அச்சங்கைகூ
டாது. ஏனை? யாக்குவல்லியா, ஜனகாடியர்ஞானியென்றுசொ
ல்லபபட்டிருக்கின்றனர்; இவர்களில், சபாவியுத்தினும் மனசநகிர
கவியவகாரம் யாக்குவல்லியருக்கும், இராச்சியபாலன வியவகாரம்
ஜனக்குக்குஞ்சொல்லபபட்டிருக்கின்றது. வாசிட்டிரந்தத்தில், அ
கேகஞானிகட்கு வியவகாரம் நாகாப்பிரகாரமாகச்சொல்லியிருக்கி
னறது. ஆதலால், ஞானியினுடைய பிரவிர்த்திக்கு அல்லது
நிவிர்த்திக்கு நியமமில்லை; எப்படியும், யாக்குவல்லியர் சபாவியு
யத்திற்குப்பின்னர் வித்துவத்சநியாசருபமானநிவிர்த்தியைத்தானே
அடைந்தனர். பிரவிர்த்தியில் வைராக்கியத்திற்கேதுவான நாகாவித
தோஷங்களைக்கடறினா; அப்படியாயினும், யாக்குவல்லியர்க்கு வித
துவத்சநியாசத்திற்கு முன்னம் ஞானமில்லையென்று சொல்வது கூ
டாது ஞானமோ முன்னம் இருந்தது. ஆயினும், வித்துவத்சநி
யாசத்திற்குமுன்னே வேன்முத்தியின் ஆரந்தமடையப்படவில்லை.
ஆதலால், வேன்முத்தியின் ஆரந்தத்தின்பொருட்டிச் சாவசநகிரகவ
கையுந் தியாகஞ்செய்தனா. யாக்குவல்லியர்க்குப் பிராரத்தஞ் சில
காலம் அதிகபோகத்திற்கேதுவாகவும், பிற்காலம் நியுனபேரீகததிற்
கேதுவாகவும் இருந்தது. ஆகலின், முன்னையாக்குவல்லியர்க்கு
வைராக்கியமின்றி அதிகபோகமும், பின்னையவைராக்கியத்தினும் சா
வபோகங்களின் தியாகமுமுண்டாயிருந்தது. ஜனகர்க்குப்பிராரதத
மமரணபரியுத்தம் இராச்சியபாரசமுதலிய அதிகபோகத்திற்கேயேது
வாகஇருந்தது. ஆதலால், சதாத்தியாகமில்லாமலேஇருந்தது: போ
கங்களில்வைராக்கியமுமுண்டாகவில்லை. வாமதேவாதிகளின்பிராரத

கம் திபூனபோகத்திற்கேதுவாகவிருத்தி. அவர்கட்குச்சுதாபோகத
தில் வைராக்கியத்தினால் பிரவிர்த்தி இவையென்றோசொல்லப்பட
முருககின்றது. வாசிட்டத்தில், சித்ததானகரு ஞானத்திற்குப்பி
ன்னே அதிகப்பிரவிர்த்தியுண்டாயிருந்ததென்னும்பிரசங்கமுமுண்டு.
இவ்வாறனால், நானாப்பிரகாரமானவிலட்சணவியவகாரம் ஞானிகட்
குச்சொலவப்பட்டிருக்கின்றது; அவர்களனைவருக்கும் ஞானம் சமா
னமே அதனதுபலமானமோட்சமும், அப்படியேபிராரத்தபேதத
தால் வியவகாரமாத்திரம் பேதமாமென்றறிக. (௧௭)

[இவ்வாறு ஜீவன்முத்தர்க்கு நானாவியவகாரமடின்
டென்றால், அஞ்ஞானிகளினும் அவர்க
ளிடத்து விசேஷம் என்னையோ
வெனவரும் ஆசங்கையைப்
பற்றி அவர்களிடத்துள்ள
விசேஷங்களைக்க
றுகின்றார்.]

சென்றது கருதார் நானாச் சேர்வது கிணையா கண்முன்
நின்றது புசிப்பார் வெய்யி நிலவாய்விண் விழுது வீழ்த்து
பொன்றினசவம்வாழ்த்தா லு மபுதுமையா வென்றும் பாரா
கனறுதி தென்னார் சாட்சி நடுவான சேவன் முத்தர். (௧௮)

(இ-ள்) சென்றது கருதார்-(பிரபஞ்சத்தில் மிதநியாபுத்தியா
ல செலகாலத்திற்) போனதைப்பற்றி கிணையார்கள்—நானாச்சேர்வ
து கிணையா - வருகாலத்தில் இனிவாராநிற்பதைப்பற்றியும் கிண
யார்கள்—கண்முன் நின்றது புசிப்பார் - (நிகழ்காலத்தில்) கண்முன
னே (பிராரத்தவநியால்வந்து) நிற்கின்றபோகங்களைப் புசியாநிற்பாக
ள—வெய்யில் நிலவாய் - நுரியகிரணமான வெய்யிலானது சந்தி
கிரணமான நிலவையிப்பாலத்தெனமாறி—விண்விழுதுவீழ்த்து-(ஆல
விருட்சத்திற்போல) ஆகாசத்தில் கின்றும் விழுதுகனிற்றகி—பொ
ன்றினசவம் வாழ்ந்தாலும்-மரித்துப்போன பிறேதம் பின் சேவித்த
காலமும்—புதுமையானதுமையாரார்-ஆச்சரியமாகவொன்றையும்நா
டாகள்—நன்று தீது என்னார்-(தன்னை இது) கண்மென்றும் (மற்
றென்றை) இதுதென்றுஞ்சொல்லார்கள்—சாட்சிகவொன-சாட்

செய்யத் (திரிபுடியின்) கவிவான் — சீவன் முத்தர்-சீவன் முத்தர்கள்
எ-று

“புதுமையாவொன்றும்பாரார்.” என்றது “இதுவெனத்தோன
றியவெல்லாஞ்சிற்சொருபயிவவண்ணம் பலசத்தியிலகும்” எனனு
அதுபூகிவலியால்.

“நன்றுதிதெனஞா.” என்றது, “செப்புநா மத்தா லுண்மையா
லெலலாத் திகழ்வுமா தேவ்னே யாகி, லிப்படி யறிந்த ஞானிகைக
கொளவா நெத்தையன நெனவெத்தை விடுவான்.” எனனுஞ்சுருதி
யால எனக்காண்க.

“நடுவானசீவனமுத்தா” என்றதற்கு, முன்னைய மூன்றுபூமிக்கும
பின்னையமூன்றுபூமிக்கும மததியமானசத்வாபததியென்னும் நான
காமபூமியிண்புடைய சீவன் முத்தர் என்றுபொருளுரைப்பினும் அ
மையும்; அமையுமாறு “முன்னிலகுக ளேறியம வரும்பி யாகிக
ளா முத்த ரலலா, பின்னிலகுகள் வரனவரியான ஶீரீட்டனெனுஞ்
சீவன முத்தா பேத மாகுஞ், சொன்னகடுப பூமிவந்த ஞானிகளே பி
ரமவித்தாம்” எனனும் இரண்டாமபடலத்து-கடுச-ம செய்யுளரல
றிக.

“சென்றது கருதாரா நாளைச்சோவது நினையார்கண்முனிநறதுபு
பிப்பா” என்றதற்கு, உ-ம. வாசிடடம். “வானேரு கதிரிரவி நாளிய
றறும் வாநென்ன வந்து வந்து, தானேதோன் றியதொழிடை பறநி
னறிச செயதுமெனச சனகனெண்ணித், தீனைய வருகாலஞ் செல
கால மிமையளவுஞ் சிந்தைசெய்யா, னானேறு நிகழ்காலத் தேர்
மைப்பி னகைதலோ டிலாவ னுற்றான்” எனவரும். மற்றும்வருவன
வற்றாற்காண்க. (௩௩)

[தீரராயென்னும் கடு-ம் செய்யுடொடங்கி, சென்றதென
னும், கஅ-ம் செய்யுள்வரையும், பிரமவித்துக்க
ளீனியல்புகூறி இனி ஏனையபூவரின்
தாரதம்மியமானவியல்பு
கூறுகின்றார்.]

பின்னேழு வரிவி ரண்டு பேர்களுஞ் சமாதியோகம்
தன்னையும் நிருப்பார் தேக சஞ்சார நிமித்தம் தானும்
உன்னுவோன் வுன்னேவ் ரோரா லுணர்பவன் வரியா னாகும்
அன்னியர் தம்மாற் றன்னு லறியாதோன்வரிட்டனாமே. (கக)

(இ-ள்) பின்னேழுவரில்—(வரன் வரியான் வரிட்டனென்னும்)
பின்னேழுவர்களில்—இரண்டுபேர்களும்—(வரன் வரியான்என்னும்)இ
ருவரும்—சமாதியோகத் தன்னே—சமாதியோகத்தை— உற்று இருப
ப்பா—பொருத்தியிருப்பார்கள்—தேக சஞ்சார நிமித்தம்—தேகஸ்திதித்
து(இன்னியமையாத பிச்சைமுதலியவற்றின்)பொருட்டி—தான் ஆய
உன்னுவோன்—(பிரார்த்தவசத்தால்சமாதியினின்றும்) கேவலம்உததி
தனையினியாகிப்பவன்—வரன்—வரனாகும்—வேற்றோரால் - (சீமபத
தினான்) அந்நியரானசீடர்முதலியோரால்— உணர்பவன்—அறியாகிற
பவன்—வரியான் ஆகும்—வரியானும்—அன்னியர் தம்மால் தன்னால்—
அந்நியராலுத்தன்னாலும்—அறியாதோன் வரிட்டன் ஆம்—அறியாதவ
னவரிட்டனாகும்.—எ-று.

“இரண்டு பேர்களுஞ் சமாதியோகம், தன்னையும் நிருப்பார்.” எ
னபதனால், வரிட்டன் சமாதியிலத்தனையிருப்பனெனபது அருத்தப
ததியினாற்பெறப்படுகின்றது.

“வேற் ரோரா லுணர்பவன்வரியானாகும்.” என்றதற்கு, உ-ம், உ-
கிடடம். “அறைத்தபத மைந்தாலுந் தானும் போதத் தழுந்தியலின
பததமைவாற் புறனு முன்னு, முறைத்தபதார்த் தங்கணமறைத் தய
லோர் வன்பா லுணர்வதுவே பதார்த்தநினை வொழித லாகு, நிறை
தவிலை யாறா லும் போதம் போக்கி நினைபெறுதற் கபாவத்தே சிற்ற
ருனே, மறைத்தபொருள் வெனியாக்குந் துரியமாகு மாசறுநீ வனின
முத்தா வழியீ தாகும்.” எனவரும். மற்றும்வருவனவற்றிற்காண்க

“அந்நியாதம்மாற்றன்னுலறியாதோன்.” என்றதற்கு, உ-ம், உ-
கவதம். “சாற்றிய ருணமு மாக்கையு மனமுந் தானலவென்பதை யு
ணர்ந்தாற், போற்றிய லாக்கை யுடனிருப் பதுவும் போவது மறிகதி
டா ராகி, யேற்றதம் புயமேற் றுயில்கழி வதுவு மிருப்பதம் வெண
ணறை பருகி, மாற்றரு மதத்தி னறிந்திடா தொழுகு மாக்களைப்போ
லுவர் மாதோ.” எனவரும். மற்றும்வருவனவற்றிற்காண்க. (கக)

[இவ்வாறு ஜீவன்முத்திரநானாவாயின் அவாகட்டு
விதேகமுத்திரமும் நானாவாகுமோவெனின்;—
அற்றன்று. அதுசமமாம் ஜீவன்முத்
திச்சகமேதாரதம்மியமா
மென்று கூறு
கின்றார்.]

அரிதாகு மிவர்க ளிவ்வா நகேகரா னுறு முத்தி
சரியாகும் பாமி பட்ட சமாதிக்ருப் பலனே தென்றால்
பெரிதான திருஷ்ட துக்கம் பிரமவித் த நுப விப்பன்
வரியானும் வரனு மற்றை வரிட்டனுஞ் சுகம்சய வாழ்வார்.()

(இ-ள்) அரிது ஆகும் இவர்கள் - (கிரிலோகத்திலுங்)கிடைத்த
ற்குத்தாலபமானஇச்சிவன்முத்தர்கள்—இவ்வாறு அநேகர் ஆனாலும்—
இந்தபிரகாரம் (பிராரத்தவசத்தால்) நானா பேதமான வியவகாரங்க
னையுடையவராயிருந்தாராயினும்,—முத்தி சரி ஆகும்—(ஞானத்திற்ரா
தமமியமின்மையின், ஞானபலமான) மோட்சககம் (அவர்கடரு
ந்தாரதமமியமின்றிச்) சமமாம் —பாபெட்ட—(வரன்முதலியோர்வரு
ததப்பட்டடைந்திருப்பதான—சமாதிக்ரு—(கிரிவிதம்)சமாதிக்ரு—ப
லன ஏது என்றால்—பிரயோஜனம்யாதென்று நீ ஆட்சேபிப்பாயாயின்,
—பெரிது ஆன திருஷ்டதுக்கம்- (பிராரத்தவசத்தானுண்டாகாரிற்ரு
ட) பெரிதாகிய பிரததியட்சதுக்கத்தை—பிரம வித்து அநுபவிப்பன்
-பிரமவித்தநுபவியாநிற்பன், — வரியானும் வரனும் மற்றை வரிட்ட
னும்—சுகம் ஆய் வாழ்வார்—(செவன்முத்திச்)சுகத்தினையேயுடையராய்
வாழ்வார்கள்.—எ-று.

யாவா செவன்முத்திச்சுகத்தைவிடுத்துத் துச்சமான போகங்களி
நபிரவிர்த்தியாநிற்பரோ! அவர் விதேகமோட்சத்தினைவிதது வைரு
ண்டாதிபுலகங்களினிச்சையுடையராய் அவர்கே செல்லாநிற்பரென
று சிலர்சங்கைசெய்யாநிற்பர்; அச்சங்கைகூடாது என்னை? செவ
முத்திச்சுகத்தைத் தியாகம்பண்ணுவதும், போகத்திந்பிரவிர்த்திப்ப
தும் ஞானிக்குப்பிராரத்தவலியாகுகடும். பிரானன்வெளியிற்செல
லாதகலான் பரலோகம்மனமும், விதேகமோட்சத்தினிந்ரியாகமும்
ஞானத்தினால் அஞ்ஞானம் நிரிந்தியாய்ப் பிராரத்தபோ

கதநினந்தரம் ஸதால சூட்சுமசரீரஞ்சரமான் அஞ்ஞானம் சேத
னதநின்கண் வயமாவதே விதேகமோட்சமென்பதும், அஃதவசிய
முண்டாகாநிற்கும். மூலாஞ்ஞானம் சேஷமாயிருக்குமாயின், அவ
லது நஷ்டமான அஞ்ஞானம் மீண்டுற்பத்தியாமாயின், விதேகமோ
ட்சம் இன்றும்; அம்மூலாஞ்ஞானத்தின் விரோதியான ஞானமு
ண்டானபின், அஞ்ஞானம் சேஷமாகவிருப்பதில்லை. பிரமாணத
தால நாகமானவஞ்ஞானம் மீண்டுற்பத்தியாவதுமில்லை; ஆகலால்
விதேகமோட்சமில்லாமற்போகாது. ஞானிக்கிச்சையானது கேவல
ப்பிராரதத்தானாதாம். எவ்வளவுசாமக்கிரிகளின் நிப பிராரதத்
தொகவுகடாதோ, அவ்வளவுசாமக்கிரிகளையும் பிராரத்தமுண்டு ப
ணைநிற்கும். இச்சையின் நிப்போகவுகடாதாதலால் ஞானிக்கு இ
ச்சையும் பிராரத்தத்தின் பயனும். அங்கியலோகத்தில் அல்லது இ
லோகத்தில் அங்கியசரீரசம்பந்தம் ஞானிக்குப் பிராரத்தத்தினது
முனதாகாது; ஆகலின், முன்சங்கித்தசங்கைகடாதென்க. சேவன
முதகிச்சகத்திற்கு விரோதியான வர்த்தமான சரீரத்தில் அதிகபோ
கங்களிலிச்சையோ பிச்சைமுதலியவைபோலச் சனகன்முதலியோ
க்குக் கூடும்.

என்முது இரகசியம்.

ஞானிவிடத்துண்டாரும்வாகியப்பிரவித்தி அவனதுசேவமுத
கிருவிரோதியல்ல; சேவன்முத்தியின்விலட்சணக்கததிற்கு விதேக
யாம். என்ன? ஆன்மாநித்தியமுத்தமாம். அவித்தையினற்பகம் பி
திதியாகின்றது; எப்போதுஞானமுண்டாமோ! அப்போதுஅவிலை
யினறபண்ணப்பட்டபந்தப்பிராந்திநஷ்டமாய்விடும். ஞானமுண்ட
னதன்பின்னே பந்தப்பிராந்தியுண்டாகாது. சரீரசகிதனுக்குப்பொ
ப்பிராந்தியினபாவமே சேவன்முத்தியெனப்படும். தேகாதிகளின் பி
ரவித்தியிலாவது நிவித்தியிலாவது ஞானிக்குப்பந்தப்பிராந்தி ஆ
னமாவின்னகணுண்டாவதில்லையாகலின், வாகியப்பிரவித்தியினா
வன்முத்திதுரமாகாது; ஆயினும், வாகியப்பிரவித்தியில் சேவன்மு
தனுக்கு விலட்சணக்கமுண்டாகாது; ஏகாக்ரொபமான அந்தக்கரண
பரிணாமத்திலேயேசகமுண்டாகாநிற்கும்; அவ்வேகாக்ரொபரிணாமமொ
கியப்பிரவித்தியினுண்டாகமாட்டாதாகலின், “பெரிதான திருஷ்ட
துக்கம்பிரமலித் தநபலிப்பன்” என்றும், “வரியானும் வரனும் மறைய
வரிட்டனுஞ்சுகமாய்வாழ்வார்” என்றுங்கூறினார்.

சேவன்முத்தநால்வர்க்கும், ஞானம்சமமாவதால் ஞானபலமா
னவிதேகமுத்தி சமமாமென்றும், சித்தவிசிராந்திதாரதம்மியததால்
சுகந்தாரதம்மியமாமென்றுங்கூறியதாம் (க00)

[பிரமவித்துக்கள் வியவகாரத்தில் அஞ்ஞானிகட்கொ
ப்பாயிருத்தலின், அவர்கட்குப்பிறவாநெறியுறுமாறேதோ
வெணுங்கடாவுக்குவிடையாக அவ்விருவர்க்குமுள்ளகாத்
துருத்வதாரதம்மியங்கூறுகின்றார்]

பிரமஞ் சனிகளுங் காமப் பேதையா போலே வாழ்ந்தால்
திரமுறு மஞ்ஞா னமபோயச் செனியாத வழியே தென்றால
பசவுமா காச மொன்றிற பற்றாது மற்றை நாலும்
விரவின தோடுங் கூடும விதமிரு வோரு மாவார். (க0க)

(இ-ள்) பிரமஞானிகளும்-பிரமவித்துக்களும்--காமப் பேதை
யாபோலே வாழ்ந்தால்-(ஐநவவேதுவான அவித்தைகாம்) காமங்கனையு
டைய அறிவீனரைப்போலவே(பிராரததத்திற்குத்தக்கபிரபஞ்சவிய
வகாரங்கனையுடையர்களாய்ச்) சேவித்தால்--திரம் உறும் அஞ்ஞானம்
போய்-(கடத்தற்கரிய)வலிபொருநதவிய அவித்தை (காமகாமங்கன) ஒழி
தது-செனியாதவழி-மீனடிபிறவா திருத்தற்குக்காரணம்--ஏதுவன்றால்
-பாதெனறுகேடபாயாகிலு--பரவும் ஆகாசம்-(வாயுவாதிபூதபௌதி
கங்களைத்ததிலும்) விரிந்திருக்கும் ஆகாசமானது--ஒன்றில்பற்றாது-ஒ
ன்றிலுஞ்சமபநதியாமல--மற்றைநாலும்-ஏனைய (வாயுவாதி) நான்கு
தங்களும்--விரவினதோடும்கூடுமவிதம்-தமமோடுகலவாநிறகும்பதா
ததங்களோடு சமபநதியாநிற்குஞ்செயல்போல--இருவோரும் ஆ
வா-ஞானி அஞ்ஞானிகள் இருவரும் ஆவர்கள்.--எ-று.

ஞானிகரு ஆன்மாவின் கண்வியவகாரம் பிரதிதியாகின்றதிலை
சமபூணமானவியவுகாரங்களும் தேகாதிகளின் பிரதிதமாகப் பிரதி
தியாகின்றன. ஆன்மாவின் கண் வியவகாரச்சித்தமான தேகாதிகளி
ன் சம்பந்தம் இல்லையென்னும்புத்தியோடுகூடிச் சகலவியவகாரங்களை
யும் ஞானி செய்கின்றான்: இக்காரணத்தால் ஞானியினுடைய பிரவி
த்தியும் நிவிரத்தியென்றே சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது; இதனால் பிரம
விதது பிரபஞ்சவியவகாரங்களுடையனாக அந்நியருக்குத்தோற்றினு

ப், அவன் ஆன்மாவை ஆகாசம்போஷி அசங்கமரகத்தில் பிராரத
வலியாத பிரபஞ்சவியவகாரங்களைச் செய்தலால் ஜகத்வெறுதான அவி
தைதகாமகர்மங்களுடையிந்து முத்தியடைவாயித்பென்னறிக. (60க)

(க.க.) [சுரசேனையால் அதிர்ஷ்டபலமாத்நிரமுளதாம்: குருசேனையால் அதிர்ஷ்டபலம்,*திர்ஷ்டபலம்இ ரண்டுமுளவாகாநிற்கும்; ஆகவின், முழுட்சீக்கன் சுரசேனாபார்க்கிணங்குருவினிடத்துஅதிகமாகப்பத் திசெய்துஐக்கநிவிர்தியுபாயமபெறவேண்டுமாகவா ன் சேவன்முத்தர்களின்ம்கிமையை இங்கேகூறுகி னாரா.]

சேவன்முத் தரைச்சே வித்தோர் சிவனய நெடுமா லான
மூவரு மகிழ நோன்பு முழுவதுஞ் செய்து சன்ம
பாவன மாளு ரென்று பழமறை முழங்கு மிப்பால்
மேவருஞ் சேவன் முத்தா விதேகமுத் தியுநீ கேளாய். (க௦உ)

(இ-ள்) சீவன்முத்தரைச் சேவித்தோர்—ஜீவனமுத்தர்களைச் சேவித்தவர்கள்—சிவன் அயன் நெமோல் ஆன மூவரும்—அரன், அ, ன், அரிஎன்னும்மூவரும்—மகிழ்சந்தோஷிக்க—நோனபு முழுவது செய்து—(சிருச்சிரசாந்தராயணமுதலிய) தவன்களின் தைத்யகுல உவரச செய்து—சன்மபாவனம் ஆனா என்று—ஐநகபரிசுத்தமானவர்களாமென்று—பழமறை முழுவதும்—அநாதியான வேதங்கள் பிரதிபாதியாகிற்கும்— இப்பால்—இனி — மேவரும் சீவன்முத்தர்—பொருத்ததற்கரிய சீவன்முத்தர் (அடையாகிற்கும்) — விதேகமுததியும்—விதேககைவல்யத்தையும்—நீ கோய்—நீ கேட்பாயாக.—எ.று.

ஐராம் மலமாகலின், அதனதுரிவிர்த்தியைப் பாவநம் எனரு
“துவாதுவங்கரீய்செய்து” என்றும்போல.

“செவன்முத்தரைச்சேவித்தோர்” என்றதற்கு, உ-ம. வாசிட்டா
 “போற்ற வணங்கப் பூசிக்கப் புகழ் வருகிறப் போய்க்காண, வாழற

* அதிர்ஷ்டபலம் = புண்ணியம்.

நீதிர்ஷ்டபலம் = உபதேசம்.

வரியோனெவனவன்வன் பிறவி யறுப்போர்க் கனவரதஞ், சாறறு
மககதாற நீர்த்தத்தாற் றவத்தாற் றுனத் தாற்கிட்டா, ஆற்ற வறிகா
ற பிறவியறுத் துயர்ந்தோன் பத்திதரும்பயனே.” எனவரும். “ஹ
றுமவருவனவற்றிற்காண்க.

“மூவருமகிழ்.” என்றதற்கு, உ-ம், வாசிட்டம். “அதுலமா
வனோ ரங்கைகீ ருணவா யரிமகி ழுருந்தவம் புரிந்தான்.” எனவரு.
மற்றும் வருவனவற்றிற்காண்க.

“பழமறைமுழங்கும்.” எனறது, சசிவர்ணபோதம், முத்தி
ணடமுதலியசருதியை. (க02)

(கச0) [கனமததிரயவொழிபுகுறல்.]

பஞ்சினை யூழித் திப்போற பலசன்ம விவித வித்தாம
சஞ்சித மெல்லா ஞானத தழல்கட்டு வெண்ணீ ருககும்
கிஞ்சிதா காமி யந்தான் கிட்டாமல் விட்டுப் போகும்
விஞ்சின பிராரத் தத்தின் வினையது பவித்துத் தீரும்.(க03)

* (இ-ள). பஞ்சினை-பருதநிப்பஞ்சமுதலியவற்றை—ஊழித்திட
போல-வடவாமுகாக்கினிசாநதால் எப்படியெரித்துநீறெழப்பண்ணு
மோ-அதுபோல-பலசன்ம விவித வித்து ஆம-அநேகவிதஜநநங்கடகு
நாநாவிதபிஜங்கலாகிய—சஞ்சிதம் எல்லாம் - சஞ்சிதகர்மங்களினை
ததையும் — ஞானததழல-ஞானாக்கினியானது—சுட்டு வெண்ணீறு
ஆகரும்-எரிததுப்பஸ்மமாகப்பண்ணும்-ஆகாமியம் தான்-ஆகாமியக்
மமானது—கிஞ்சித-அற்பமும்—கிட்டாமல்-சம்பந்தியாமல்—விட்டு
போகும்—விட்டுப்போம்—விஞ்சின-சேஷமான — பிராரதத்தின்
வினை-பிராரததகர்மமானது — அறுபவித்துத் தீரும்- அறுபவிததுந்
தொலையும்.—எ-று.

சஞ்சிதம், ஆகாமியம், பிராரத்தம்என்று மூலங்கள்மூவகையா
ப அவற்றுள், சென்றஜநநங்களிற்செய்து பலத்தைஆரம்பப்பண்ணு
வாவிருக்கிறகர்மம் சஞ்சிதமென்றும், இனிவரப்போகிறகாமம் ஆகா
யமென்றும், சென்றஜநநங்களிற்செய்து வர்த்தமானஜநநத்திற்கேது
வாயுள்ளகர்மம் பிராரததகர்மமென்றுஞ்சொல்லப்படும்; அவைகளில

ரஞ்சிதகாமம் ஞானத்தியினுந்நாசமாப்து ஞானிக்கு ஆன்மாவினகண
னை காத்துருதவாதிபிராந்தியிலியாதலால், அதுவனுக்கு ஆகாயியக
ந்தினசம்பந்தமில்லை. எப்பிராரத்தகர்மம் ஞானியின்சரீரத்தைஆ
பிதததோ அபிராரத்தகர்மமே சரீரத்திடுக்கேதுவான பிடைசமு
சலியவற்றிற்பிரவிர்த்திப்பியாதிற்கும்; பிராரத்தகர்மம் அதுபவியாம
ல நாசமாகாது.

(க௧க) சஞ்சிதகாமியகர்மங்களைப்போல, ஞானிக்குப்பிராரத்தக
மமுபிராரதாதலால் போஜனாதிப்பிரவிர்த்தியும் ஞானிக்குப
பொருந்தாதென்று ஒரோவிடத்திற்குறப்படும.

அதற்கப்பிராயம்.—ஞானியின் திருஷ்டியால் ஆன்மாவிலக
மம், அதனதுபயன்இவைகளின் சம்பந்தமில்லை. இதனால், ஆன்ம
விலக்கலகர்மங்களின் நிலைதவப்பிராயததால் பிராரத்தத்தையுட
கிலேதித்திருக்கின்றது. ஞானததிற்குப்பூருவஞ்செய்யப்பட்ட பிர
ரத்தபோகம் ஞானியின்சரீரத்திற்குண்டாகாதெனனும்பப்பிராயத
தால் பிராரத்தத்தை கிலேதித்ததல்ல. ஆதலால், “விஞ்சினபிரா
சகத்தின வினையதுபவிததுததீரும” எனறார்.

(க௧உ) இதனால், ஓர்சங்கையுண்டாகாநின்றது அது எங்கே ஓ
கர்மமானது நாகாசரீரங்கையாரமபிக்ரதாயிருக்குமே
அங்கே அப்படிப்பட்டகாமத்தினுண்டான பிரதமசரீ
த்தில் ஒருவனுக்குஞானமுண்டாமேல், அந்தஞானிக்கு அ
ந்நியசரீரப்பிராப்தியுமுண்டாதல்வேண்டும்.

எனனை? பலத்தையாதொன்றாமபித்ததோ! அது பிராரத்த
மெனப்படும் அந்ததுபவியாமல் நாசமாகாது. அநேகசரீரத்திற்
கேதுவான ஓர்கர்மமானது யாதொருபிரதமசரீரத்தையுண்டாக்கி
றே அதில்ஞானமுண்டாயிற்று; ஞானத்தின்பின்னர் அக்கர்மத்தி
னாயனாக அந்நியசரீரம் சேஷமாகவிருக்கின்றதாகலான், ஞானிக
ரும அந்நியசரீரப்பிராப்தியுண்டாதல்வேண்டும். பிராரத்தகர்மத்தி
னாயனாக வவ்வளவுசரீரமுண்டாருமோ அவ்வளவுசரீரம் ஞானிக
ருண்டாகும் பிராரத்தபோகத்தினும் அதிகமாகவுண்டாகாது. ஆத
லால், ஞானமும்சபலமாமெனினின்;—அதுகடாது. எனனை? ஞா
னியினுடைய பிரானன் அந்நியலோகத்தில் அல்லது இந்தலோகத்

தில் அந்நியசரீரத்திற்செல்லாது. பின்னையோவெனின்;—அந்தஸ்தானதிலேயே அந்தக்கரணம், இந்நிரியம் இவைகளோடுகூடல் மொன்று வேதமுரசுமையானின்று. பிராணன் செல்லாமல் அந்நியசரீரத்தின் பிராப்திகூடாததால், ஞானிக்குப் பிராரத்தசேவ. ததால் வேதேசரீரமுண்டாகாநிற்குமென்றுசொல்லுதல்கூடாது.

மற்றொன்னெனின்;—எங்கே அநேகசரீரத்தினுரம்பகமாக ஓசருமயிருக்குமோ அங்கே அநதமானசரீரத்திலேயே ஞானமுண்டாகநிற்கும் பூருவசரீரங்களில்ஞானமுண்டாகமாட்டாது. எனின்? அநேகசரீரங்களினுரம்பகமானபிராரத்தமே ஞானத்திற்குப்பிரதிபந்தகமாம் விஷயாசக்தி, பிரஞ்ஞாமந்தம், பேதவாதிவசனத்திலிசுவாசம் ஆகியஇவை ஞானத்திற்கு எப்படிப்பிரதிபந்தகமோ அப்படி விலட்சணமானபிராரத்தமும் ஞானத்திற்குப்பிரதிபந்தகமாம்; எங்கே ஞானத்தின்பிரதிபந்தகமிருந்து ஞானசாதனமானசிரவணாதிகளிருக்குமோ அங்கே பிரதிபந்தகம் நிவிர்த்தியாமாயின், பிரதமஜகந்ததிரசெய்த சிரவணாதிகளாலே அந்நியசரீரத்தில் ஞானமுண்டாகாநிற்கும் எப்படியெனின்;—வாமதேவா பூர்வஜன்மத்திற்சிரவணாதிகள்செய்துவந்தனா அப்போது பிராரத்தத்தினபயனான ஓர்சரீரம் சேஷமிருந்ததால் ஞானமுண்டாகவில்லை. பின்னையெப்போதுண்டாயிற்றெனின்;—சிரவணாதிகள்செய்துவர வாத்தமானசரீரம்விழுந்து அந்நியசரீரத்தையடைந்ததால், பூர்வஜன்மத்திற்செய்துவந்தசிரவணாதிகளால் காப்பத்தினகண்ணேயே ஞானமுண்டாயிற்று. ஆதலால், ஞானத்திற்குப்பின்னா அந்நியசரீரசமபந்தமுண்டாகாதென்றறிக. (க௦௩.)

(கச௩.) [ஞானியை இகழாமற்பூஜிக்கவேண்டுமென்பதற்குக் காரணங்கூறுகின்றார்.]

பொறுமையாற் பிராரத் தத்தைப் புசிக்குவாட்செய்யுங்கர்மமறுமையிற்றொடாநதிடாமல்மாண்டுபொழிவழியேதென்றால் சிறியவ ரிகழ்நது ஞானி செய்தபா வத்தைக் கொள்வார அறிவுளோ ரறிநது பூசித் தறமெலாக் கைக்கொள் வாரோ. ()

(இ-ள்) பொறுமையால்-நிதிட்சைநீயால்—பிராரத்தத்தை-பிரார

நிதிட்சை = கருதுக்கங்களை ஒப்பக்காண்டல்,

த்தபயனானசுகதுக்காதிகளை—மறுமையில்—சேவன்முத்தித்தசையில—
புசிக்கும் நாள்—அறபவிக்குங்காலையில்—செய்யும்கர்மம்—சேவன்முத்தா
(சரீராதிகளாற்)செய்யாநிற்கும்(புண்ணியபாவருபமான)கர்மங்கள்—
தொடர்ந்திடாமல்—அவஸரத்தொடராமல்—மாண்டு போம்வழி—இறத்
துபோருமார்க்கம்—ஏது என்றால்—யாதென்றுசங்கிக்கில்—சிறியவர்
இகழ்ந்த—அறிவினமையோர்(தோஷதிருஷ்டியால்) சிந்தித்து—ஞா
னி செய்த பாவத்தை—அச்சேவன்முத்தர்தேகத்திற்செய்தபாவங்க
ளை—கொள்வார்—ஏற்றுக்கொள்ளுவார்—அறிவுளோர்—அறிவுடையோ
ர்—அறிந்து பூசித்து—(பிரமவித்து பிரமமேயென்னும்சுகுதிவாக்கின
படிஞானியைப்பிரமசொருபமென)நறிந்து (மனவாக்குக்காயங்களா
ல) ஆராதித்து—அறம் எலாம்—புண்ணியங்களினைததையும்—கைக
கொள்வார்—ஏற்றுக்கொள்ளுவார்.—எ-று.

சேவன்முத்தர்க்குமறுபிறப்பினமென்றுவேதம் முரசுதைதவின்,
மறுமையென்றதைச் சேவன்முத்தித்தசையெனறும். (௧௦௪)

(௧௦௪) [இனி விதேகமுததியினியல்புகூறல்.]

அரியமெய்ஞ் ஞானத் தியா லவித்தையா முடனீ றாகும்
பெரியது ஸமுங்கா லத்தாற் பிணமாகி விழுமாநேரம்
உரியசூக் குமசரீர முலையிரும புண்ட நீர்போல்
துரியமாய் விபுவாய் நினற சொருபத்தி ஸ்மரது போமே. ()

(இ-ள்) அரிய-தூர்வமான—மெய்ஞ் ஞானத் தியால்-தத்துவ
ஞானமாகியஅக்கினியால்—அவித்தை ஆம் உடல்-அவித்தையாகிய
காரணதேகம்—நீறு ஆகும்-வெந்து நீராய்விடும்—பெரிய தூலமும்-
கனமான தூலதேகமும்—காலஃத்தால்-அதற்குரியமித்தகாலத்தில்—
பிணம் ஆகி விழும்-சுவமாய்விழாநிற்கும்—அந்நேரம்-அப்பொழுது—
பெரிய சூக்கும சரீரம்-உரிமையாகிய குட்சுமதேகமானது—உலை இரு
மபுண்டநீர்போல்-கொல்லுலையிற்(காய்ந்த)இரும்புண்டநீர்போல்—
துரியம் ஆய்-துரியமாயும்—விபு ஆய்-பூரணமாயும்—கின்ற-(என்றும்)
நிறகின்ற—சொருபத்தில்-சொருபத்தின்கண்ணே—இறந்துபோம்-
னமாம்.—எ-று. ஏ-அசை.

ஃகாலம்=பிராரத்தபோகாந்தரம்.

காலத்தால் என்றது. உருபுமயக்கம்.

“உரிய” என்றது, தூலதேகங்களைப்போல லிங்கதேகமும் அநேகமாய்வுத்துவந்து நாசமாவன்வன்மையை.

“உலையிரும்புண்ட நீர்போல்” என்றது மீண்டுமொருமொழிக்கு உலமானம்.

தூல, சூட்சும, காரணதேகங்களின் அபிமானிகளான விசுவ, ஹைசு, பிராஞ்ஞாகட்ருச்சாட்சியாய் நான்காம்பொருளாதலால், சொருபம் தூரியம். தேசகாலவஸ்துக்களைக்கடந்த பொருளாதலால், விபு. ஞானியினுடைய பிராணன் வெளிவீர்தமனமாகாதெனனுமசுருதியால், “சொருபத்திவிநதுபேரம்” என்றார். (௧௦௫)

[இதுவுமது.]

கடமெனு முபாதி போனும் ககனமொன் றானும் போல
உடலெனு முபாதி போன வுத்தரஞ் சீவன் முத்தா
அடிமுடி நடுவு மின்றி யகம்புற மின்றி சீன்ற
படிநிகழ்விதேகமுத்திப பதமடைந் திருப்பரென் தும்.(௧௦௬)

(இ-ள்) கடம் எனும் உபாதி போனும்-கடமாகிய உபாதியானது அபாவமாயின்—ககனம் ஒன்று ஆனால் போல-கடாகாசமானது (மகாகாசத்தோடு) ஏகமாவதுபோல — உடல் எனும் உபாதி-சரீரத்த (நிரைய)மாகிய உபாதிகள்—போன உத்தரம்-நீங்கின உத்தரட்சணம்--சீவன முததா-சீவனமுததாகள்—அடி முடி நடுவும் இன்றி-ஆகியும், அந்தமும்; மத்தியில்லாமல்—அகம் புறம் இன்றி-உள்ளும், புறம்புமில்லாமல்—நின்றபடி நிகழ்-(தான்) இருந்தபடியே விளங்குகின்ற—விதேகமுத்திப பதம் அடைந்து-விதேகவைவல்லியமாகிய பதத்தைப் பெற்று—என்றும் இருப்பார்-சதா (அவ்வண்ணமே) இருப்பார்.—எ-று.

பூரணமாதலினாலும், அமூர்த்தமாதலினாலும் “அடிமுடி நடுவு மின்றி யகம்புற மின்றி” என்றார்.

“சீன்ற படிநிகழ் விதேக முத்திப பதம்” என்றதை, “சகமாய நின்றும் புராதனமான் மொருமையினிற் பிரியாதாகும் பூரணசின் மாதிரிமாம் பொருளைச் சொன்னாய்.” என்றவாசிட்டப்பிரமாணங்கொண்டு கூறித்துணர்க.

(௧௪௫) ஞானியின் சரீரத்தியாகத்தினை காலதேச ஆசனாநிவிசேஷங்களின் அபேட்சையிலே; அவன்தேசம் உத்தராயணத்தில் விழுமாயினும் வீழ்க, அல்லது தெட்சனானத்தில் விழுமாயினும் வீழ்க, காசிமுதலிய புத்ததேசத்தில் விழுமாயினும் வீழ்க, அத்தியந்தமவினதேசத்தில் விழுமாயினும் வீழ்க, சுவலாசனத்தில்கின்றும் விழுமாயினும் வீழ்க, சித்தாசனத்தில்கின்றும் விழுமாயினும் வீழ்க, சாவதானமாகப் பிரமசிந்தனைசெய்துகொண்டு வீழினும் வீழ்க, ரோகவியாகுலத்தால் ஆகாவென்று புலம்பிக்கொண்டு வீழினும் வீழ்க, சர்வதா அவன் முத்தனும்.

என்னை? எக்காலத்தில் ஞானத்தினால் அஞ்ஞானம் சிவீர்த்தியாயிறறோ! அக்காலத்திலேயே ஞானமுத்தனும்; அதனால், ஞானிகரு விதேகமோட்சத்தில் தேசகால ஆசனாநிகளினபேட்சையிலே. எப்படி ஞானிக்குத்தேகபாதத்தில் தேசகாலாதிகளினபேட்சையிலையோ! அப்படியே ஞானநியித்தமானசிரவணத்திலும் தேசகாலாதிகளினபேட்சையிலே.

(௧௪௬) உபாசகர்க்குத்தேசகாலாதிகளினபேட்சையுண்டு. எப்படியும் பீஷ்மாதியர் ஞானியென்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றனர். பீஷ்மர் உத்தராயணமன்றிப்பிராணத்தியாகஞ்செய்யவில்லை. அப்படியாயினும், பீஷ்மாதியர் அதிகாரிபுருஷராதலால், உபாசகர்களின் உபதேசநியித்தம அவர்காலவிசேஷத்தையபேட்சித்தனர். வசிட்டபீஷ்மாதியர் அதிகாரிகளாதலாலே அவர்கட்கு அநேகஜன்மமுனவாம்.

எனனை? அதிகாரிபுருஷருக்கு ஓர்கற்பபரியத்தம பிராரத்தமிருக்கும்; கற்பத்தினத்தத்தன்றிவிதேகமோட்சமுண்டாகாது; கற்பத்தினிடையில அவர்கட்கு இச்சையின்வலியால்நாகாசரீரமுண்டாகும்; அப்படியாயினும், ஆன்மசொருபத்தின்கண் அவர்க்கு ஜன்மமரணப்பிராந்தியுண்டாவதில்லை. ஆகலின், சிவன்முத்தராம். அவ்வதிகாரிபுருஷரின்வியவகாரமுமுதலும் அந்நியரினுபதேசநியித்தமாம்; ஞானியின்வியவகாரத்தில் அந்நியமாகஜநியமுமில்லை; இவ்வபிப்பிராயதகால், ஞானியின்தேகபாதத்திற்குத் தேசகால ஆசனாநிகளொன்றுஞ்

சொல்லாமல், “பெரியதுவுமுங்காலத்தாற்பிணமாகிவிழும்” என்றார்.

(கசௌ) “சூக்குமந் தனது காரணமடையத் தூலமில் ககனறதே யென்றும், “சூக்குமந் தனது காரணம் விடுத்துத் தூலமொ ன்றெடுத்தெண் றுணர்வாய்.” என்றுகத்தசாதகததில, கு மாரதேவசவாமிகளால் ‘அருளிச்செய்திருப்பதால், “பெ ரியது லமுங்கா லத்தாற் பிணமாகிவிழும்” என்று இவ வாசிரியரருளியவிதேககைவல்லியத்தினிலக்கணம் அசவ கதமாகாதோவெனின;—

“காலமே காரணமாய்க் குடும்ப வாழ்விற் காதலொழித் தறச செறிந்த காயந் தனனைச சாலமிரு தொழிற் பறவைக்கிடமாங்குட டைச் சாணவியின கரைவரையிற் றுணைதீர்ந்தான், கோலியொரு சுமைசுமப்பான் குறித்தவெலலைக் கொண்டுபோய்ப் போவெபோற குரம்ஊபு போட்டு, மாலுறுபற் றென்றின்னிப் பூவி னூற்றம் வானு றலபோற் பரம்பத வாழ்வு பெற்றான்” என்றும், விகற்பமிறந்தவரா ய், நிாலிகாரராய், அபிராமராயச்சகலமலவிலாசங்களினாலேயுண்டா யிருக்கிற உபாதிவிநாமுததராகிய உததாலகரானவர், யாதொருசுகத திலே இநதிரனது சுகமும் சமுததிரததிற்நிரணமபோல அற்பமாய விடுமோ! அபபடிப்பட்ட இரணியகாபபாந்தசுகங்களுந்தாழநதனவா கத தான அவற்றிற்கு ஆதியாயும், அண்டபேதங்களால அநந்த மாயுள்ளவாகாசங்களை உதரததிலவைததிருக்குந்திக்குகளை வியாபித ததாயும், பூரணமாயும், சகலபுவனங்களையுந்தரித்திருக்கிறசுபர்வததை யுடையதாயும், பாககியவானகளாலடையத்தக்கதாயும், சததியமா யும், ஆநந்தமாயும், அநந்தமாயுமுள்ள வாசாமகேநூர பரமசுகததை யடைந்து அசுககவழவாயினார். அவருடையமனம் ஸ்வச்சுருபமா னபதத்தையடைந்தவுடன் அவர்சரீரம் அவவரைமீது ஆறுமாதஞ் சூரியகிரணததா லுலர்த்தப்பட்டதாய்க் காற்றினாலுண்டாகாநிறகுந தொணியால பருவதமாகிய புருஷனுக்குச் சிறுசெடிகளாகிறகைக ளால் வாசிக்கத்தக்க, நரம்புகளாகிய தந்திகளோடுகூடிய வீணையாயி றறு. மேற்சொல்லிய ஆறுமாதத்திற்குப்பின், அப்பருவதத்தில்ஆகாச ததில நின்றும் இறங்கியுற்ற பிராயிமுதலியசப்தமாநார்களுள் சகலதே வாகளாலும் பூஜிக்கத்தக்க தேவதேவியாகிய சாமுண்டியென்பவள்

சூரியகிரணத்தாலுலாநதுள்ள அவவுத்தாலகரது கங்கானத்தைச்செக்கி
ரத்திலெடுத்ததுத தனது மருடத்தின்மீது பூஷணமாகச் சூழக்கொ
ண்டனள என்றும், சர்வஞ்ஞரிஷியாயிய ஸ்ரீ வான்மீபிகவானால்
ஞானவாசிட்டத்தில, அருளிச்செய்திருப்பதால் இவ்வாசிரியர் கூறி
யவிதேகைவல்லியவிலக்கணம் அசங்கதமாகாது.

அன்றியும், பிரபுலிங்கலீலையில், “அழிவி லாணையழிந்தன னெ
னறநீ, விழிவி னுன்மிக வெள்ளம் பெருக்கினை, கழிவி லாதவா கா
யங் கழிந்ததென, றொழிவி லாம னுனமெலி வாகள்போல.” எ-ம,
“சச்சி தாகந்த சங்கர னாகவே, யச்ச நீங்குபு தனனை யறிந்தவன, று
சச மாநதுயர்த் தோன்மலி யாக்கையை, யிச்சி யானதை யானென
வண்ணியே.” எ-ம, “ஒண்டரைக்கண்ணொழிவிலருளுருக், கொண்டி
த்த குருவரு னாற்றனனைக், கண்டமெய்ததவன காயந்த னையந, முண்ட
நெட்டிழையொப்பவிடுப்பனல.” எ-ம, பிரபுதேவா அருளிச்செய்திரு
ப்பதாலும், இவா அருளியது அசங்கதமாகாது குமாரதேவகவாபிகள்,
சுததசாதகத்தில அருளியதோ! “உவகருமவீடேயெவவனவிற்புலகந
டைபேயுயர்ந்தது” எனனுமஸ்துலதிகுஷ்டியுடையோகரு முததியி
ன்கணவிருப்பமுண்டாக்குவித்ததபொருட்டேயாம் அங்ஙனமனறிச
ித்ததாததாமேல, பிரபலகருதியானவாசிட்டத்திரகு அதுவிருத்த
ம அன்றியும், வாசிட்டத்தில “பறறு முனிவு பயஞ்சுகங்கள்
பயில” னென்னும் பயினறிடினுஞ், சொற்ற வெவாகரும பிரமேயந
பதாடரா னென்னு கனபாலா, பெற்ற பிரமேயததுறிலும் பெரிய ம
னத்தேன் காகிவிற்கா, ஐற்ற பொழுது நாயக்கெரிப்போ ருழைச
வுறியு முறுமபதங்கேள்” எ-ம, “ஞான மடைந்தபொழுதிலவ ன
யயி றெறேன மனமிறந்தோ, னீன மான வகமபாலப் பிராந்தியன
றே விடாபந்த, மான வீடா வதுமடமை யந்தகாரங் கெடவன
றே, மான மிகுந்த விவனெயதின மனிதாபுசை செயவேண்டெ.”
எ-ம கூறியிருப்பதால், தூலதேகம்வீழவதும், வீழாமற்போவது
வுடபந்தபோடசமலல ஆதலால், “சூக்குமந்தனது காரணமடைய
த தூலயிங் ககன்றதே யெனறால்.” எனனுமசுததசாதகம், ஸ்துதி
யாததவாதமாம். ஞானவாசிட்டக்கருத்தின்படியே பூஜ்யபாதரான
ஸ்ரீசங்கரபகவத்பாதாசாரியராலும் விவேகருடாமணியிலருளிச்செய
்திருப்பதுகாண்க.

திருமந்திரத்தில், “அந்தமின ஞானிதன னாகந் தீயினில, வெந் திடி னாடெலாம வெப்பத தீயினி, னொந்தது நாயநரி நுகரி னுன்செரு, வந்துநாய நரிக்குண வாரும வையமே.” எ-ம, “எண்ணிலா ஞானி யுடலெரி தாவிழ, வண்ணறங் கோயி லழலிட்ட தாங்கொக்கு, மண்ணின மழைவிழா வையகம பஞ்சமா, மெண்ணரு மனை ரிழட பா ரரசே.” எ-ம, “புண்ணிய மாமவா தமமைப் புதைப்பது, நண்ணி யனலபோக்கி னாடடி லழிவாகு, மண்ணி லழியி லலங்கார பங்கமா, மண்ணுல கெலலா மயங்குமனை மண்டியே.” எ-ம, “அந்தமில ஞானி யருளை யடைந்தக்கா, லந்த வுடனான குகைசெய திருத்திழற, சந்தர மனைருந் தொலபுலி யுள்ளோரு, மந்தமிலினப் வருள பெறுவாரே” எ-ம, அருளிச்செய்திருப்பதானும், “பெரிய தூலமுங்காலத்த”ற பிணமாகிவிழும்.” என்று இவ்வாசிரியரருளிய விதேககைவலலிய விலக்கணம் அசங்கதமாகாது.

“உரியகுக குமசரீர முலையிரும புண்ட நீர்போற றுரியமாய விபுராய நின்ற சொருபத்திலிறந்துபோம” என்று “உலையிரும புண்ட நீரை” உபமானமாக்ககாட்டினது, இவ்வாறெழும் ஆசங்ககையைத் தொலைவிததற்பொருட்டேயாமெனக். (க0சு)

(கசுஅ) [பிரமபிராபதியானது கிராமாந்தரப்பிராப்தி

போலல, கண்டசாமீகரநியாயமபோ

லப்பிராபதப்பிராபதியாமென்று

சொல்லுகின்றா]

சொல்லிய மகனே யென்குரு சூழ்வெளி யிருக்க மண்ணைக் கெல்லிய பின்பு தோன்றுக கிணற்றினு காசம் போலே ஒலையாம பிரம தூலா லுற்றது போலே தோன்றும் எல்லையி னுமெப் போது மேகமென் றிருந்து வாழ்வாய் (க0எ)

(இ-ள) சொல்லிய மகனே—(“நீ நானென்றிரண்டிலலாய் லக்ஷ்மீநந்தபூரணமாயெங்கும், நானாகத்தெளிந்தனான” என்று முன்னமேயே பிரமாநுபவங்கூறியமைந்தா—எங்கும் சூழ்வெளி இருக்க—எவ்வியத்தூபநிறைந்துள்ள ஆகாசம் தானிருந்தபடியேயிருக்க — மண்ணைக் கெல்லிய பின்பு—புமியை அகழ்ந்தபின்னா—தோன்றும்—(ஆகாசம்) அமெனனும் ஞான சின்மையனுக்கு நூதனமாக அட்போதுண்ட

னதுபோலத்)தோனறுகின்ற—கிணற்றினை ஆகாசமபோல-கூபாகாச
மபோலும்—ஒலலை ஆமபிரமம்-ஏற்கெனவே சித்தமாயுள்ளபிரமம்—
நாலால்-(குருவுபதேசத்தாலும்) சாஸ்திரவிரசாரததாலும் — உறறது
மோலே தோனறும்-(அப்போதுதனமாக) அடையப்பட்டதுபோ
லவேதோனறூற்றும் —(அங்ஙனந்தோற்றினும், அதுவாஸதவமன
மையின.) எல்லையில நாம்-அளவிறநதவியாபகமான (பிரததிபகபின
னபிரமமாகிய)நாம்—எப்போதும்-இதற்குமுன்னும்—ஏகமளினறு- அ
கண்டைகரசபபிரமமேயென்று—இருந்தது வாழ்வாய்-இவ்வண்ணம்ரு
ந்துவாழ்வாயாக —என்று.

நூலாலென்னினும், “பெரியமாயை காரணமாய், பொருளான
முயற் குருவாக்காற் புகலும்பொருளாய்க காரணமாய், மருவுமுண்
வாக தன்னுருவை வழுவாதனிககு முண்மோககே.” என்னும்கரு
தியால், குருவுபதேசம்வருவித்தாம்.

கூவந்தொடற்குமுன்னுங்கூவாகாசமஇருப்பதுபோல, விரசாரதி
தற்குமுன்னும்பிரமத்வமசித்தமாகவின, “எல்லையினமெப்போதுமேக
மென்றிருந்துவாழ்வாய்.” என்றா

இவ்வாசிரியாகூறினவாறே வாசிட்டததில, “குருவினவலலபவ்
ளக்கத்தாற்கண்டனமெனல்வீண, நானுநீதானுங்கண்டனமபரம்பொ
ருட்பொலிவே.” என்றருளிச்செய்திருப்பதுகாண்க. (௧0௭)

[கூறிப்போந்தபடலத்தினசாராததத்தைத்தெருததுவி
சேஷிததுமபுதறப்பொருடசெய்தத்தேயெ
கூறுகின்றா]

கானலீர் கிளிஞ்சில் வெள்ளி கந்தாப்ப நகாக னுலூ
வானமை கயிற்றிற பாம்பு மலடிசேய முயலின கோடு
பீனமாக தறிபு மானிற பிரபஞ்ச மெல்லாம் பொய்யே
ஞானமெய மகனே யுனனை நமமாணை மறந்தி டாதே. (௧0௮)

(இ-ள) கானலீரில் -கானலிற்சலமபோலும்—கிளிஞ்சிலமெ
ளனியில-சுத்தியிலஇரஐதமபோலும்—கந்தாப்பக்கரில-கந்தாவக்க
போலும்—கஞ்ஞரில-சொப்பனநகரமபோலும்—வானமமையில-ஆ
க-சுத்திலிலநிறமபோலும்— கயிற்றிலபாம்பில - இரசகவிற்சாட்டப

போலும்—மலடிசேயில-வ-த்யாசுதன்போலும்—முயலின்கோட்டி
ல்-சசவிஷாணம்போலும்—பீனம்ஆம்-பருமையான--தறி புமானில
-தாணுவிற்புருஷன்போலும்—பிரபஞ்சம் எல்லாம்-(அகங்காராதிப)
பிரபஞ்சமனைத்தும்—பொய்-மித்தை—ஞானமே- பிரஞ்ஞானகனப
பிரமமே—மெய-சத்தியம்—மகனே-மைந்தா—உனனை—இததனைமை
யானவுனதுஆனமாவை—நம ஆனை-நம்மேலானை—மறநதிடாதே-நீ
மறவாதே.—எ-று.

ஏகாரம் பிரிததுக்கூட்டப்பட்டது.

இல எனனும், ஐந்தனுருபு எண்ணுப்பொருடொறுங் கூட்டப்
பட்டது.

சிவோகமெனனும் அதுபூதியிற்ற நனனோடொத்தமையின,
“நமமானை” எனறா

“பிரபஞ்சமெல்லாம் பொய்யே, ஞானமெய்” எனறதற்கு,
உ-ம. படமினததுப்பிளையா. திருக்கமூமலமும்மணிக்கோவை “எ
நதைநின, நிருவளா காட்டங் கருணையிற பெறலும், யாவையு மென
கருப பொய்யெனத தோன்றி, மேவரு நீயே மெய்யெனத தோன்றி
னை, ஓவியப் புலவன சாயலபெற வெழுதிய சிற்பவி கற்ப மெல்லா
மொன்றிற, நவிராது தடவினா தமக்குச், சுவராய்த் தோன்றுந் து
ணிவுபோன நனவே.” எனவரும். மற்றும்வருவனவற்றா கா
ணக.

(௧௦௬)

முதலாவது, தத்துவவிளக்கப்படலம்

முற்றியது.

படலம் கரு செய்யுள். (௧௦௮)

சிவம்யம்.

இரண்டாவது

சந்தேகந்தெளிதற்படலம்.

ஐய

மபோ

வரதை

யுண்டோ

எனறுவாசிட்டததும், “ஐயநதவிரதது நிலைத்த வா

சகலு முததியருள பவனவிதித ருருவாம” வீ

றுவேதாநதருடாமணியினுங் கூறிய

ருத்தலால, ஐயமறுபபது

ஆசிரியாக க

வசியகடமை

யாகவின, ஈண்டுசசகதே

கந்தெளிதற்படலங் கூறத்தொடங்கி

னா. சந்தேகம், ஐயம், சமுசயம் எனபனஒரு

பொருட்கினவிகள். “தெளிதல்” எனபது கிவிரததி

சமுசயம் ஓர்விசேஷியத்தில் விருததமான இரண்டுவிசேஷண
நானாம தனதபாவாதிகரணத்திலவபாசமாவதால் இதனைப்பிரம
(ஐ⁸) மெனபா.

(கசக) சமுசயரூப்பிரம(ஐ⁸)மும், பிரமாணசமுசயம், பிரமே
யசமுசயமென இருவகைத்து. பிரமாணகோசரசந்தேக
மபிரமாணசமுசயமெனப்படும. அதனையே பிரமாணக
வசம்பாவனையெனபா. வேதாநதவாக்கியம், அத்துவித்
யப்பிரமத்தினகணனை பிரமாணமாகவுண்டோ! இல்லை

யோ! எனபது, பிரமாணசமுசயம். அதனதுநிவித்தி சரீரகத்தின்பிரதமாதியாயத்தின படனத்தால அல்லது சிரவணத்தாலுளதாம். பிரமேயசமுசயமும், ஆனமசமுசய, அநானமசமுசயபேத்ததால இருவகைத்து அநானமசமுசயம் அநநவிதம் அவற்றைவிரிப்பதாற பயனினறு.

ஆனமசமுசயமும் அநேகபிரகாரமாக, அவை ஆனமாபிரமத்தோடுஅபின்னமோ! அல்லதுபின்னமோ! அபின்னமாயினும், சாவதா அபின்னமோ! அல்லது மோட்சகாலத்திலேதான் அபின்னமோ! சாவதா அபின்னமாயினும், ஆநநாதாதிஈசுவரியவானோ! ஆநநாதாதிரகிதனோ! ஆநநாதாதிஈசுவரியவானாழினும், ஆநநாதாதிஈசுவரியவானோ! பிரமானமாவின்சொருபமோ! என இவைமுதலாகத்தற்பதாததத்திறகு அபின்னமானதுவம்பதாததத்தில அநேகபிரகாரமான சமுசயங்களுளவாம்

அபபழியே கேவலமதுவம்பதாததகோசரசமுசயமும், ஆனமகோசரசமுசயமேயாம், அதுஆனமாதேகாதிகளினபின்னமோ! பின்னமல்லவோ! பின்னமெனினும், அனூருபமோ! மத்திம்பரிமாணமோ! விபுப்பரிமாணமோ! விபுப்பரிமாணமெனினும், காததாவோ! அகாததாவோ! அகாததாவெனினும், பரஸ்பரமபின்னமாக அநேகமோ! அல்லதுஈசுவரியமோ! என இவவாறுஅநேகசமுசயங்கள் கேவலமதுவம்பதாததகோசரமாகவுளவாம்

அபபழியே கேவலம தற்பதாததகோசரமாகவும், அநேகபிரகாரமானசமுசயங்களுள், அவை ஈசுவரன் வைகுண்டாதிலோகவிசேஷத்தில வசிகும பரிசினன அஸ்தபாதாதிஅவயவத்தோடுகூடிய சரீரியோ! அல்லது சரீரம் இனமையனான விபுவோ! சரீரமினமையனான விபுவாயினும், சகததுகருப்பரமானுவாதிகளையபேட்சித்தகாததாவோ! அவைகளையபேட்சியாதகாததாவோ! பரமானுவாதிகளையபேட்சியாதகாததாவெனினும், கேவலம் காததாவோ! அபின்னநித்தோபாதானரூபகாததாவோ! அபின்னநித்தோபாதானரூபகாததாவெனினும், பிரானிகளின கருமங்களையபேட்சியாத காததாவாய விஷமகாரிதைமுதலியதோஷமுடையனோ! பிரானிகளின கருமங்களையபேட்சித்தகாததாவாய விஷமகாரிதைமுதலியதோஷமுடையனோ!

னோ! என இவைமுதலிய அநேகபிரகாரமாகத்தற்பதார்த்தகோசரசமுசயமுளவாம்; அசசமுசயங்களயாலும், பிரமேயசமுசயமெனப்பமெ அவைகளின் நீவிரத்தி மனனத்தினுளவாம்; சாரீரகத்தின் இரண்டாம் அததியாயத்தின் அததியயனத்தினுல, அலலது சிரவணத்தினுல மனனம் சித்தியாநிற்கும் அதனால பிரமேயசமுசயம் நீவிரத்தியாம்

ஞானசாதனசமுசயமும், மோட்சசாதனசமுசயமும் பிரமேயசமுசயமாம் எனனை? பிரமாவின்விஷயத்தைப் பிரமேயமெனபா ஞானசாதன மோட்சசாதனங்களும் பிரமாவ்குவிஷயமாகலின், பிரமேயமாம்; ஆதலால், ஞானசாதனசமுசயமும், மோட்சசாதனசமுசயமும் பிரமேயசமுசயமெனப்பமெ அவைகள் சாரீரகத்தினமுனரும்அத்தியாயத்தால்நீவிரத்தியாம்.

அபபடியே மோட்சசொருபத்தினசமுசயம் பிரமேயசமுசயமேயாம்; அதுசாரீரகத்தினநானகாம் அததியாயத்தால் நீவிரத்தியாம் சாரீரகத்தின்நானகாம்அத்தியாயத்திலே முன்னாசாதனவிசாரமும்; பின்னபலவிசாரமும் உள்ளனவாயினும், நானகாம்அத்தியாயத்திலசாதனவிசாரம்எவவளவிலுண்டோ! அவவளவு நானகாம் அததியாயத்தோடுகூட முன்றும்அத்தியாயத்தாற்சாதனசமுசயம் நீவிரத்தியாம் சேஷமானநானகாம் அததியாயத்தால் பலசமுசயநீவிரத்தியாம் [மோட்சத்தைப்பலமெனபா பலமெனினும்பயனெனினும் ஒக்கும்] இநதப்படி விருத்திபிரபாகரகந்தத்திற கூறப்படடிருக்கின்றது, இசசமுசயங்களை இப்படலத்திலவாராநிற்கும் அவவவவிடங்களிற்காட்டுதும் ஆங்காங்குணாக.

[இனிததவிப்புருதல.]

நராகுழி பறித்து மெள்ள நாட்டிய நெடிய கம்பம்
உரமுறக குத்திக குத்தி யுறைப்பிககு முபாயம் போலே
பரமசிற் சொருபந தன்னிற பற்றிய மனோவி ருத்தி
திரநிலை பெறசசந தேகந தெளிதலை மொழிகின் றேனே. (க)

(இ-ள்) நரா=(உலகில) மறுடா—குழி பறித்து—குழிதோண்டி.
—மெள்ள நாட்டிய—மெள்ள(அகில)கிறுத்திய—நெடிய கம்பம்—நீண்

டஸ்தம்பமானது—உரம உற-(அசையாமல்)வலியடையும்பொருட்டு
—குததிக் குததி-கெட்டிததுக்கெட்டிதது—உறைப்பிகரும-பலபடு
ததாநிற்கும்—உபாயம் போலே-தந்திரம்போலவே—[ஐனானகநந ந
யாயம்போலேயென்றபடி.] பரம சிற்சொருபந் தனனில-சாவோ
ததிருஷ்டமானசிதானமசொருபததில—பற்றிய மனோ விருததி-(அ
பேதமாகம்)பொருந்திய(அகண்டாகாரமான)அநதககரணத்தினவிரு
ததி—திர நிலை பெற- (அதன கண்ணே) நிச்சலமாகநிறற்றபொருட்டு
—சந்தேகம தெளிநிலை-சந்தேகநதெளிதற்பட்டலத்தை—மொழிகின
றேன-இப்போதுகூறுகின்றேன.—எ-று. (க)

[சீடனகுருவையறுசரித்திருநததிறங்கூறுகின்றாரா.]

நறகருத துடையோ னாகி ஞானவா னாகி நின்றோன்
மாக்கட நியாயம போலே மகாபூத விகாரந் தொட்டு
நாககுண விதேக முததி நிலைபரி யந்தஞ் சொன்ன
சறகுரு விணவி டாமற சந்தத மதுச ரித்தான். (2)

(இ-ள்) நற கருதது உடையோன ஆகி-சததுவமான அநதககர
ணத்தையுடையவனாய்—(அதனால்)ஞானவான ஆகி-(பிரமானமவயிக
சிய)ஞானமுடையவனாய்—நின்றோன்-நின்றசீடன்-மாக்கடநியாயம
போலே-(மாசசாலநியாயமநீபோலாது) மாக்கடநியாயம்*போலவே
—மகாபூத விகாரம தொட்டு-பஞ்சிகிருதபஞ்சமகாபூதங்கனினகாரிய
மான தூலதேகநதொடுத்து—நாககுண விதேகமுததி நிலை பரியந்தம-
சததுவகுணமுமிறந்தவிதேககைவலயமவரையும்—சொன்ன- உபதே
சித்தருளிய—சறகுருவினை விடாமல்-சறகுருவைவிட்டுநீங்காமல்—
சந்ததம் - எப்பொழுதும் — அதுசரித்தீ தான் • அதுசரித திருந்தா
ன்.—எ-று.

ஐனான=கம்பம கநநம்=புதைத்தல. நியாயம்=திருஷ்டாந்தம்.

நீ மாசசால நியாயம்=தாயுப்பூனை தன்ருட்டிகள் கிடகருட்ட
த்தைத்தேடித் தானே கெளவியெடுத்துப்போயக காப்பாற
றுதல்.

மாக்கட நியாயம்=குரங்கின்குட்டி தன்றய்க்குரங்கு எங்கே
தாவினும், தான அதனைவிடாதுபற்றியிருத்தல்.

நீ அதுசரித்தல=வழிபடல.

“தேசார் குருநான மாணுக்கன சிறீக்க விம்ம வுருங்குடிற், பா
சா தீதப் பரமெய்தும பன்னுணீங்கா விக்கட்ட, மேசா வுணர்வை
த தரும்.” என்னும் வாசிட்டக்கருத்தின்படியே மாணுக்கன் இங்ங
னம் நினறன்னெனக.

“மாக்கடகியாயம்போலே.” என்றதற்கு, உ-ம். பட்டினத்துப்
பிள்ளையா, “மருதிக்குருணையொத தேனில்லை நாயேன வழக்கநிந்
துளு, சிந்திக்குரு சிந்தையை யானெனசெய் வேனெனைதீ தீதகந்நி
ப, புருதிப பரிவிற் குருணையே நனிய டுசையைப்போ, வெந்தைக
குரியவன காணத்த னேகயி லாயததனே.” எனவரும். மற்றுமவ
ருவனவற்றறகாண்க. (2)

[குருவானவர் மாணுக்கனை அதுபவமவிஞதல.]

சுருததம் புருடன் தன்னைச் சாயைபோல் விடாம லனபாம
மைநதனை நோக்கிச் சாட்சி மாதிரி மாயநினை ருயோ
சிந்தையி லைய மெல்லாந் தீர்ந்தவோ தெளிவி னுள்ளே
அருதரங் கலந்த துண்டோ வதுபவ முரைசெய வாயே (3)

(இ-ள்) புருடன் தன்னைச் சுருததம்-புருஷனை எப்பொழுதும்
(விட்டுநீங்காத)—சாயை போல-நிழலபோல—விடாமல் அன்பு ஆம்
மைநதனை நோக்கி-கனமுமநீங்காமறறன்னிடத்தனபுடையனாயிருக்
கும்சேஷனைப்பார்த்தது—சாட்சிமாதிரிம ஆய் நினைருயோ-(ஞாதாஞா
னவகனொழுகுதுஞேயருபமான)சாட்சிமாதிரிமாதிரிநினைநினையோ
—சிந்தையில ஐயம் எல்லாம்-அருதக்கரணத்தினகனனுள்ள (பிரமா
ணகத, பிரமேயகதங்களான) சமுசயங்களினைத்தும்—தீர்ந்தவோ-
புருதனவோ—தெளிவின உள்ளே-(உனது)புத்தியினிடத்தே—அருத
ரம் கலந்தது உண்டோ-பேதப்பிரதிவிவந்துபொருநினை துண்டோ—
அதுபவம் உரைசெய்வாய-உனததுபவம் (எவ்வனமுளது) அதனைச்
சொல்லுதி.—எ-று.

“பராபரமா மப்பொருளை வயங்கக் கண்டாற் பெருமனக்கட
டறுமைய மறுங்கரும மறும்” எனவாசிட்டத்திற்குரியபடி ஆருட
ஞானமடைந்தனையோவென ஆசான்வினாவினதாம்; அல்லது அசம்
பாவனை, சமுசயபாவனை, விபரீதபாவனைகளிறந்தவதுபுதியடைந்த
னையோவென வினாவினதாமெனினும் ஒக்கும். (4)

[தேவரீருடைய 'கிருபாபலங்கொண்டு பிரதிபந்தமிக
நதவதுபூகியடைந்தேனெனல.]

எனவுரைத் தருளு மாசா னிருபதம் வணங்கி யெநதாய
சன்னவன காட்டின மோகத தமத்தெழு பேதப பேய்கள
உனதரு னுதய வெறபி லுபதேச வருககன ரோனறி
மனவிழி தெரிய ஞான வானகதிா பரநதா லுண்டோ. (௪)

(இ-ள்) என உரைத்தது அருளும ஆசான்-என்றுகேட்டருளிய
குருவிலுடைய—இருபதம் வணங்கி-உபயபாதங்களைபும் பணிநது—
எநதாய-எனதுபிதாவே--சன்னவன காட்டில-சமசாரமாகியவலிய
வாரணயத்தில—மோகத தமத்து-அஞ்ஞானமாகிய இருளில்—எழு
பேதப பேய்கள-எழுகிறகும் (பேதபிரதீதிகளாகிய) பசாசங்கள்—
உனது அருள உதய வெறபில-தேவரீருடைய கிருபையாகிய உதய
கிரியில நின்றும்—உபதேச அருககன தோனறி-(பிரமோ)பதேசமா.
கிய ரூரியன் உதயமாகி—மனவிழி தெரிய-உளக்கணவிளங்க—ஞா
னவான கதிா பரநதால-ஞானமாகிய பெருமையைபுடைய கிரணங
களைப்பரமபசசெய்தால—உண்டோ-அதனமுன உளவாகாநிற்குமோ!
(இவலாதொழிந்தன.)—எ-று.

ஐநகம் எண்பததுநான்குலட்சமயோனிபேதங்களாய்க் கடத்த
நகரிதாகலின அதனை, “வனகாடு” என்றும், பொருள்களையும்,
விழிகளையும் மறைக்கும் இருளபோல அதிஷ்டானவாரோபங்க
ளினபேதங்களையும், அறிவையும் மறைத்தலால அஞ்ஞானத்தைத்
“தமம்” என்றும், உண்மையாகவிலலாதிருந்தும் இருளினாலெழுந்த
அசசநதது இருளொழிவில தாமுமொழிந்ததுபோம பேயினரோற்றம
போலஉண்மையிலலாதிருந்தும், அஞ்ஞானத்தாலெழுந்து அளவி
நதவனாததங்களைத்தந்து அஞ்ஞானநாசத்தில தாமுமொழிந்ததுபோத
லின,பேதபிரதீதிகளைப,“பேய”என்றும், அளத்தநகருமையானும்,
பிரமோபதேசமுண்டாதற்கேதுவாதலானும் குருவருளை, “உதயவெ
றபு” என்றும், பிரமோபதேசம் முக்கியவகிகாரிக்குத் தசடனுக்கு
ஆப்தோபதேசம்போல உடனே அஞ்ஞானதையொழிவித்தலால
உபதேசத்தை, “அருககன” என்றும், ரூரியோதயமாகி விழிகள்
தோனறக் கிரணமளங்குமவியாபிககில பேயத்தோற்றத்திறகவகாசம்

னமைபோலப் பரிபூரணப்பிரமந் தானென்னுமஞானம் விரிந்துண
டாகி ஆவரணமின்றிப் பரிபூரணப்பிரமாதாரமாக மனதுவிளங்கவே,
பேதப்பிரதிபதக்கு அவகாசம் இனமையின் ஞானத்தை “வானகதி
” என்றும், உருவகப்படுத்துக்கூறினான்.

“உபதேசவருக்கன்றோன்றி, மனவிழிதெரிய.” என்றதால், அ
ஞான, சமுசயங்கள் ஒழிந்தனவென்பதைக்குறிப்பாலுணரத்தின
னெனக்

(கடு) பேதம் ஐந்துவகை. அவை, க-வது-சீவேசரபேதமும், உ-
வது-சீவாகளின்பரஸபரபேதமும், கூ-வது-சீவசடங்களி
னபேதமும், ச-வது-சுசுரசடங்களினபேதமும், டி-வது-
சடங்களினொன்றற்கொன்றுபேதமும் எனனும் இவைக
ளாம்.

“சநவன்காடு” என்றதற்கு, உ-ம அமிதசாரம். “ஊவ பதி
னொன்ற மொன்பாளு மாதுடவா, நீபறவை நாதகாலி நோபததா
டு, சோதிகழு-முவாரூர தாபரங்கண் முப்பதது மும்மையோ, ராவா
ரொருப தாரும்.” எனவரும் மற்றுமவருவனவற்றாகாணக (ச)

[அஞானம், ஐயமுதலியவை ஒழிந்தனவாயினும், புத
திதிடத்தினபொருட்டு இன்னுமயான ஆட்சேபத்து அறி
யததக்கவையுளவென்த திருஷ்ட-நதமுகமாகக்கூறுகி
றான]

மந்திர மூத்தி தனனான் மாற்றிய பேய்போ னாலும்
எந்திர மெழுதிக கட்டி யினிவரா வகைசெய வாய்போல்
முத்தியுன னுபதே சததான மேகம்போ னாலு மையா
திநின் றுறைக்க வினைய புத்தலுமலின ணப்ப முண்டே. (ஈ)

(இ-ள) மந்திர மூத்தி தனனான்-(உலகில)மந்திரமூத்தியினால்
—மாற்றிய பேய் போனாலும்-சீக்கியபேயானது(உடலிலிடடு) நீக்கப்
போகினும்—எந்திரம் எழுதிக் கட்டி-மந்திரசக்கரம் எழுதி(பேய் உ
கம்ப)அவ்வுடலிற் பந்தித்து—இனிவராவகை-மீண்டுமப்(பேய் அவ்வுட்
லில்) உகது சம்பந்தியாதிருக்குமபடி—செய்வாரா போல-செய்யவா
போல—முத்தி-முன்னரே—உன் உபதேசத்தால்-தேவரீ அருளிய பி

ரமோபதேசத்தால்—மோகம் போனாலும் - அஞ்ஞானமநிவிர்த்திதத
தேனும்—ஐயா-குருவே—புந்திநின்று உறைக்க—என துபுத்தியானது
(அதுபூதியிறசவியாமல)கின்றமுநாத—இன்னம மேலும் — புகலும்வி
ண்ணப்பம்உண்டே—(யான்)வினவாநிற்கும்விண்ணப்பங்களுள்.—எ-று

“மோகம்.” எனவது, உபலட்சணமாகநின்றலாற்சமுசய, விபரீத
ங்களுங்கொள்க. (சு)

[பூருவபடலத்தில, உபதேசித்தவாக்கியங்களைப்பற்றித்
தனதாதககரணத்திலெழாநிற்குஞ் சந்தேகநதெ
ளிதற்பொருட்டுவினாதல.]

ஆகமப பிரமாணத்தால்லறியென்றும் வாகுக்குக் கெட்டா
தேகமாம பிரமமென்று மிதயத்தால் லுணாவாயென்றும்
சோகமா மனத்திற் கெட்டா சுயஞ்சோதியென்றுஞ் சொன்னீர்
மோகமா பிரண்டு சங்கை முனைத்தன பறித்தி டரே. (சு)

(இ-ள்) ஆகமப பிரமாணத்தால் அறி என்றும்—(நியேபிரமமெ
ன்னும்)சுருதிப்பிரமாணத்தால்(உனதுநிஜரூபமானபிரமத்தை) அறி
தியென்றும்—ஓகம் ஆம் பிரமம்-அகண்டைகரசமானபிரமமானது—
வாகுக்கு எட்டாது என்றும்— (சுருதிவாகியத்திற்குக்கோசரமாதாக
தென்றும்—இதயத்தால் உணாவாய என்றும்—(உனது) மனத்தினால்(உ
ன்னீநீயே)உணாதிதென்றும்—சோகம் ஆம் மனத்திற்கு—துக்கமாய்—
கியமனத்திற்கு—எட்டா-விஷயமாகாத—சுயஞ்சோதிஎன்றும்—சுய
பிரகாசரூபமென்றும் — சொன்னீர்-உபதேசித்தருளினீர்(இவ்வனம்
உபதேசித்ததால்)—மோகம் ஆம் இரண்டு சங்கை-மயக்கமாகியஇருவி
தசந்தேகங்கள்—முனைத்தன—எனத்தக்கரணத்தின்கண்ணே யுண
டாயின—பறித்திடா(அவைகளை)நிவிர்த்திசெய்தருளுவீராக—எ-று.

“சசிபெறு மிலட்சி யார்தந் துவமபதந் தற்பதங்கட கசிபத
வைக்கியஞ் செய்யு மதுசெயு முண்மை கேளாய்” எனனும் சுசு-ம
செய்யுள்முதல்; “கடநீரின் மேக நீர்த் கண்டவா னிரண்டும பெய
யே, குடவானும் பெரிய வானுங் கூடியொன் றாமெப் போது, மிட
மான பிரமஞ்சாட்சி யிரண்டுமெப் போது மேகம்.”என்னும் ஆஉ-ம
செய்யுள்வரையும் பூர்வபடலத்தில உபதேசித்தருளியசுருதிவாகிய

ங்களால் என்பான், “ஆகமப்பிரமாணத்தாலறிபென்றும் வாக்குக
கெட்டா, தேகமாம் பிரமமென்று மீதயத்தாலுணர்வாயென்றுஞ்,
சோகமாமனத்திற்கெட்டா சமஞ்சோதியென்றுஞ் சொன்னார்” என்
றும், தன்னுல்விசேஷித்தத்தெரியக்கூடாமையின், “மோகமாம்” எ
ன்றும், பலிருக்குக்கோலாயாதிய கணகணப்பறித்தெறியாயிழல் அ
து, பலத்தைப்பயவாததுபோலச் சந்தேககிரிவிர்த்திசெய்யாதனவில்
ஞானமும் சம்சாரகிரிவிர்த்திருப்பார்பலத்தைப்பயவாதெனப்பான், இ
ரண்டுசங்கை “முறித்தண்பறித்திமிர்.” என்றுங்கூறினான்.

[இவைபிரமாணத்தசந்தேகம்.]

(சு)

(கருக)

[முதற்சங்கைக்கு உத்தரம்.]

மற்றைமுப் பிரமாணத்தால் வந்துபின் ணயங்கூடாதே
உற்றதோர் விடயம் பூத முபயமன் ருத லாலே
குற்றமாய் குணவி சேடங் கூடாம லிருக்கை யாலே
இற்றது வாக்குக் கெட்டா தென்பது மறிவாய் நீயே. (எ)

(இ-ள்) (பிரத்தியகபின்னபரப்பிரமம்) உற்றது ஓர்விடயம்(அன்று)
- (தேதிராதிஇத்திரியங்கனோடு) சம்பந்திப்பதான (உருவமுதலியவி
பயங்களுள்ளே) ஓர்விஷயமும்ன்று—பூதம்(அன்று)-பூதமும்அன்று
—உபயம் அன்று உபயமும்அன்று.— ஆதலாலே-ஆதலினாலே—ம
ற்றைமுப்பிரமாணத்தால்-(பிரத்தியட்சம், அதுமானம், உபமானமெ
ன்னும்) ஏனையமூன்றுபிரமாணங்களால்—வதது கண்ணயம் கூடா
து-பிரமரிச்சயம்(எப்படி)கூடாதோ(அப்படி)—குற்றம் ஆமகுணவி
சேடம்-குற்றமாகியகுணவிசேஷங்களை—கூடாமல் இருக்கையாலே
-(பரமார்த்தமாகச்) சம்பந்தியாமலிருத்தலினாலே— இற்றது-இதனை
மைத்தான அப்பிரமமரணது—வாக்குக்கு எட்டாது என்பதும்— (ஆக
ப்பிரமாணரூபமான) வாக்குக்குவிஷயமாகாதென்பதையும்—நீயே அ
றிவாய் —என்று. ஏ-அகை.

“பூதம்.” என்றது, அகிணி. “உபயம்.” என்றது, இரண்டு.

பிரத்தியட்சம், அதுமானம், சப்தம், உபமானம், அர்த்தப்பததி,
அதுபலப்பதினப்பிரமாணம் அறுவகைத்து.

(கருஉ) க-வது—அவற்றுள்சார்வாகர், பிரத்தியட்சப்பிரமாணமஒ
ன்றேஅங்கீகரித்தனர்.

உ-வது—களுதசகதமதாதுசாரியர், பிரத்தியட்சப்பிரமாணமொ
ன்றேயங்கீகரிக்கில் திருப்திவேண்டினேனுக்குப் போஜனத்தினகட
பிரவிர்த்தியுண்டாகாதாகவின, இரண்டாவதான அதுமானப்பிரமா
ணமும் அங்கீகரித்தனர். என்னை? அபுத்தபோஜனத்தில் திருபதிக
கு ஏதுத்தனமையின ஞானம், பிரத்தியட்சப்பிரமாணஜநியமான
பிரத்தியட்சஞானமாகவினராகவின, புத்தபோஜனத்ததில அதுபவி
த்ததிருபதிக்கு ஏதுத்தனமையை அபுத்தபோஜனத்தினகண்ணும் அ
துமானததாலறிந்து திருப்திவேண்டினேன் போஜனத்தினகடபிரவி
ரத்தித்தலாவெனக.

ஈ-வது—சாங்கியசாஸ்திரகாததாவாகிய கபிலமதாதுசாரியர், பி
ரத்தியட்சம, அதுமானமென்னும் இரண்டேபிரமாணம் அங்கீகரிக்க
கில் தேசநதரத்திற சென்றிருந்தவொருவனபிதா மரணமாயினனாக
யதாத்தஞ்சொலபவனான ஒருவனவந்து உன்பிதாமரணமாயினனெ
ன, அதுகேட்டபுத்திரனுக்குப் பிதாவின்மரணநிச்சயம் பிரத்தியட்ச
ம, அதுமானங்களானுண்டாகாமல் சபத்தாதுண்டாகவின, சபத
ததோடு மூன்றுபிரமாணம் அங்கீகரித்தனர்.

ச-வது—நியாயசாஸ்திரகாததாவாகிய கௌதமமதாதுசாரியர்,
பிரத்தியட்சமுதவிய மூன்றேபிரமாணம் அங்கீகரிக்கில், மரையறியா
ஒருவன வனவாசிபுருஷனால பசுவுக்குச்சமானம் மரையெனபதைக
கேட்டிருந்து வனத்திற்சென்று மரையைக்கண்டபோது அவனுக்கு
பபசுவுக்குச்சமானமாம் மரையென்று வனவாசிபுருஷன்சொன்ன
வாகியாதத்ததினஸ்மரணமுண்டாகி அநந்தரம் இதுமரையென்னு
மஞானமுண்டாகினதாகலான், இப்படிப்பட்ட விலட்சணஞான
த்திறகுதுவான் உபமானப்பிரமாணமும் அங்கீகரித்தனர்.

ஞ-வது—பூரவமீமாஞ்சையின்ஏகதேசியும், பட்டருடைய சிஷ்
யருமாகிய பிரபாகரா, ஐந்தாவதான அந்ததாபதிப்பிரமாணமும் அ
ங்கீகரித்தனர். பகலில் போஜனத்தியாகியானபுருஷனுடைய ஸ்தூ

லத்தைக்கண்டு இவன் இராத்நிரியில் போஜனம்செய்வனென்னும் ஞானம் உண்டாகின்றது; அங்கே இராத்நிரிபோஜனமின்றிப் பகற போஜனத்தியாகியின்கட் ஸ்ரீலக்ஷ்மீகாந்தாவின், இராத்நிரிபோ ஜனத்தினசம்பாதகம் ஸ்ரீலக்ஷ்மீகாந்தம்: இராத்நிரிபோஜனம்சம்பாத் தியம். சம்பாத்தியமாகிய யாதொருஇராத்நிரிபோஜனமுண்டோ! அதனது ஞானத்திற்கேதுவான ஸ்ரீலக்ஷ்மீகாந்தத்தின் ஞானம் அந் தாபததிப்பிரமாணமென்று சொல்லப்படும். [அர்த்தம்=உபபாதகவ ஸது: ஆபத்தி=கற்பண.]

உ-வது—பூருவமீமாஞ்சகரானபட்டர், ஆரூவதான அதுபலப திப்பிரமாணமும் அங்கேகரித்தனர். வேதாந்தசாஸ்திரத்திலும் ஆறு பிரமாணமங்கேகரித்துனர்.

கிரகமுதலியவற்றில் கடமுதலியவற்றின் அபாவஞானம் உளதா தல அதுபலபதிப்பிரமாணத்தின் பிரயோஜனமாம் அங்கே யாதொ ருபதாததம் பிரதிதியாகவிலையோ! அதனபாவஞானமுளதாம். அப்பிரதிதியை அதுபலபதியென்பா. கடத்தின அதுபலபதியென னும் அப்பிரதிதியார் கடத்தினபாவவிசயமுண்டாகின்றது. இப்ப டிபபதாததங்களின் அபாவவிசயத்திற்கு ஏதுவான பதார்த்தங்களி ன அப்பிரதிதியை அதுபலபதிப்பிரமாணமென்பா.

(கருட) பிரமாஞானத்திற்குக்கரணமயாது அது பிரமாணமெனப் படும: ஸ்மிருதியினவேறும் அபாதிதப்பொருளை விஷய மாகவுடைய ஞானமயாது அது பிரமாவெனப்படும் ஸ்மி ருதிஞானம் பிரமாவல்ல. எனனை? பிரமாஞானம் பிர மாதாவினொசிரிதமாம்: ஸ்மிருதி பிரமாதாவினொசிரிதமல்ல, சாட்சியினொசிரிதமென்று அங்கேகரித்தது இப்படியே பிராந் தினுளமும், சமூசயமும் சாட்சியினொசிரிதமென்றே அங்கே கரித்தனர்; இக்காரணத்தால் ஸ்மிருதிஞானம், சமூசய ஞானம், பிராந்தினுளம் இம்மூன்றும் ஆபாசகிதமான அவித்தியாவிருத்திருபமாம்: அந்தக்கரணவிருத்திருபமல ல. ஆகவின் பிரமாதாவின் ஆசிரிதமல்ல; சாட்சியினொ சிரிதமாம்: யாதொன்று அந்தக்கரணவிருத்திருபஞானமோ அதுபிரமாதாவினொசிரிதமாம்; அதுவேபிரமாவெனப்படும். ஸ்மிருதிஞானம் அந்தக்கரணத்தின் விருத்தியல்லாமை

யின், பிரமாதாவ்னுசிறிதமுமல்ல. பிரமாவும்லலு. ஆதலால், பிரமாவின்லக்கணத்திலு ஸ்மிருதியின்வேறென்றுசொல்லவ்வேண்டும்.

ஸ்மிருதிஞானம் அபாதிதப்பொருளை விஷயமாகவுடையஞானநதான்; ஆயினும் அதுஸ்மிருதியின்வேறல்ல; ஆதலான அபாதிதப்பொருளைவிஷயமாகவுடைய ஸ்மிருதியின்வேறானஞானம் பிரமாவெனப்படும் இவ்விவக்கணத்திற்கு யாதொருதோஷமுமின்றும்.

முதலது பிரத்தியட்சப்பிரமா: இரண்டாவது அதுமிதிப்பிரமா. மூன்றாவது உபமிதிப்பிரமா: நான்காவது சாப்திப்பிரமா ஐந்தாவது அத்தாபததிப்பிரமா: ஆறாவது அபாவப்பிரமா; பூருவஞ்சொனன பிரத்தியட்சமுதவிய ஆறுபிரமாணங்களுமே சிரம்மாகஅபிரமாதககடகு கரணங்களாம். [பிரமாவெனினும் பிரமையெனினும் ஒக்கும்.] பிரத்தியட்சப்பிரமாவுக்குக் கரணமயாது அதுபிரத்தியட்சப்பிரமாணம் அசாதாரணகாரணமயாது அதுகரணம்; சாவகாரியங்கடகுங்காரணமாயுள்ளவை சாதாரணகாரணமெனப்படும். தாமாதர்மமுதவியவைசாவகாரியங்கடகுங்காரணமாதலால் சாதாரணகாரணங்களாம் சாவகாரியங்கடகுங்காரணமாகமல் யாதானும் ஓர்காரியத்துக்கு யாதுகாரணமாமோ அந்தசாதாரணகாரணமெனப்படும். கடமுதவியகாரியவிசேஷங்கடகுத தண்டம் விப்படி அசாதாரணகாரணமாமோ! அபபடிப்பிரத்தியட்சப்பிரமாவுக்குக் கரணம், அவரது சூசசைமுதவியனவும் சாதாரணதாரணங்களாம். ஏன்னை? அவை இன்றியாதொருகாரியங்களுமுளவாகாமையினென்க; இதனால், காரணமுதவியவை சாதாரணகாரணங்களாம். நேத்திரமுதவியஇந்திரியங்கள் பிரத்தியட்சப்பிரமாவுக்கு அசாதாரணகாரணங்களாம். ஆதலால், அவைபிரத்தியட்சப் பிரமாவுக்குக் கரணங்களாம்.

(கருச) நேத்திரேந்திரியத்தால் உருவமுடையது, அல்லது நீலம் முதலியகிறம் இவைகளின் ஞானமுண்டாம்: பிரமம் இப்படிப்பட்டதல்ல. ஆதலால் நேத்திரேந்திரியஜ்ஞேயினானத்திற்கு அதுவிஷயமல்ல. துவாச்சேந்திரியம் பரிசுத்தையுமி, பரிசுத்தின் ஆசிரயத்தையுமிஷயம்பண்ணும்: பிரமம் பரிசுத்தின் ஆசிரயமும்ல்ல பரிசுமும்ல்ல; ஆதலால், துவாச்சேந்திரியத்துக்குப் பிரமம்விஷயமல்ல. [துவாச்சேந்திரி

யம= துவக்கிந்திரியம்.] ரசனேந்திரியத்தால் ரசஞானமு
ம், கிரானேந்திரியத்தால் கத்தஞானமும், கரோத்திரோ
த்திரியத்தால் சத்தஞானமுமாவாம்; ரச, கத்த, சத்தவ
கட்டுப்பிரமம்விடைசுணமாதலான், ரசன, கிரான், கரோ
தகிரங்களால் பிரமஞானம் பொருந்தாது. ஆதலால்,
பிரமமபிரத்தியட்சப்பிரமாணவிஷயமன்றென்பார், “உற
மதோவிடயமன்று ஆதலால்” என்றார்.

(க ௭௫) அதுமிதிப்பிரமாவுக்குக்கரணம்யாது அஃததுமானப்பிரமா
ணமெனப்பமும்; விங்கஞானததாற்றோன்றுமஞானம் அது
மிதி.

அஃதெனவனம்எனின்;—பருவத்தில் தூமத்தின்பிரத்தியட்ச
ஞானமுண்டாய் வன்னியின்ஞானமுண்டாகின்றது; அங்கே தூ
மத்தின்பிரத்தியட்சஞானம் விங்கஞானமாம் அதனால் வன்னியின
ஞானத்தோன்றுதலால் பருவத்தில வன்னியினஞானம் அதுமிதி
யெனக யாதொன்றினுடையஞானத்தினால் சாததியத்தின்ஞானமு
ண்டாமோ! அதுவிங்கமெனப்பமும். [விங்கம=சுறி.] அதுமிதிஞான
சுதிறகுவிஷயம் சாத்தியமெனப்பமும். அதுமிதிவிஷயம் வன்னியா
தலால் வன்னிசாத்தியமாம்; தூமஞானத்தால் வன்னிருபசாத்தியத
தினஞானமுண்டாகின்றதாகலால் தூமம் விங்கமாம். [தூமம்=பு
கை.] வியாப்பியஞானத்தால் வியாபகத்தினஞானமுண்டாவதால் வி
யாப்பியத்தை விங்கமென்பர்; வியாபகத்தைச்சாத்தியமென்பா வி
யாப்பியுடையதைவியாப்பியமென்பர்; வியாபகதிரூபகத்தை வியாப
கமெனப் வியாப்பியின் கிச்சயம் அதுமிதிக்கேதுவாம்.

(க ௭௬) வேதாத்தவாக்கியங்களால் ஜீவனிடததுப் பிரமத்தினபேத
ம் கிரணயிக்கப்பட்டிருக்கின்றது; அஃததுமானததானும்
பெறப்படுகின்றது.

அதுமானமாமது; வேன் பிரமாபின்னன சேதனத்துவததால்,
எங்கே எங்கே சேதனத்துவமுண்டோ அங்கே அங்கே பிரமாபே
தமுண்டு, பிரமத்தின்போல இது மூன்றவயவங்களின் சமுதாயரூப
மான மஹாவாக்கியமாகவின், பார்த்தததுமானமெனப்பமும். இங்

கே சிவனபட்சம், பிரமாடேதம் சாதநியம், சேதனததுவம ஏது, பிரமம் திருஷ்டாந்தம். இங்கே சிவனிடத்துச் சேதனததுவதுவோ உண்டு. பிரமாபேதரூபசாதநியமில்லை; என பட்சததில்லு சேதனததுவதுவுக்குப் பிரமாபேதரூபசாதநியத்தோடு வியபிசாரசங்கைபிரதிவாதிசெய்யில், தாக்கத்தால் அச்சங்கை சிவிர்ததிக்கத்தக்கது ஐவனிடத்துச்சேதனத்துவதுவையொப்பி, பிரமாபேதரூபசாதநியததையொப்பாவிடில் சேதனத்திற்கு அததுவிதீயத்துவப் பிரதிபாதகருநிவிரோதமாமென்பது இங்கே தாக்கத்தின்சொரூபமாம் கருநிவிரோதஞ் சாவஆஸ்திகாகடும் அகிஷ்டமாதலால் அச்சங்கைநிவிரததியாம், பிரபஞ்சமிததையென்பது அதுமானத்தானுஞ்சித்திக்கிறத, அவவதுமானமாமாறு; வியாவகாரிகப்பிரபஞ்சமிததை, ஞானநிவிரத்தியததனமையால்; எங்கே எங்கே ஞானநிவிரத்தியததனமை அங்கே அங்கே மித்தியாத்வம், சுதநிரஜாதிகன்போல; இங்கே வியாவகாரிகப்பிரபஞ்சம பட்சம் மித்தியாததன்மை சாதநியம் ஞானநிவிரத்தியததனமை ஏது. வியாவகாரிகப்பிரபஞ்சமிததையென்பது பிரதிஞ்ஞை ஞானநிவிரத்தியததன்மையாலென்பது ஏது. எங்கே எங்கே ஞானநிவிரத்தியததனமை அங்கே அங்கே மித்தியாத்வம், சுதநிரஜாதிகன்போலவென்பது உதாரணம்.

இங்கேயும் பிரபஞ்சத்திற்கு ஞானநிவிரத்தியததன்மைஒப்பி மித்தியாததனமை ஒப்பாவிடில் சத்திற்குஞானததால் சிவிரததிக்கடாதாகலின, ஞானததாற்சகலபிரபஞ்ச நிவிரததிப்பிரதிபாதகருநிஸம்ருதிகளின விரோதமுண்டாமென்னும் தாக்கத்தால் வியபிசாரசங்கைநிவிரததியாம். இவவாறு வேதாந்தார்த்தத்தின் அதுசாரிகளான அநேக அதுமானங்களுள்.

(கரு) ஆயினும், வேதாந்தவாக்கியங்களால் அத்துவிதீயப்பிரமச்சயம் சித்திப்புதால் சம்பாவணைமாத்திரத்திற்கு அதுமானப்பிரமாணமல்லாமற்சுதந்தரமாகப் பிரமநிச்சயத்திறகேதுவல்ல, என்னை? பிரமத்தின்கண்ணே வேதாந்தவாக்கியமனறி அந்நியப்பிரமாணங்களின்பிரவிரத்திலுலை இது சித்தாந்தம். ஆகலின், இதனானும் அக்கினிதூபங்கள் போலக்காரியகாரணபாவம் பரமார்த்தமாகப்பிரமத்தின்கண் இன்மையானும், பிரமம் அதுமானப்பிரமாணவிஷயமன்றென்பார், “பூதமன்றூதலாலே” என்றார்.

(கருஅ) உபயிதிப்பிரமாவுக்குக்கரணம் உபமானப்பிரமாணமெனப் பபடும். சதிருசஞ்ஞாந்ததால், உபயிதியுண்டாகும்; ஆகா சமுதவிய சகலபிரபஞ்சமும் கந்தர்வநகரம்போல திருஷ்டாநஷ்டசுபாவம்; இவற்றிற்கு விலட்சணசுபாவம் ஆன்மா. ஆகாசாதிகளில் ஆன்மாவின் சாதிருசம் கிஞ்சித்துமில்லை. ஆன்மாவுக்கு ஆன்மந்தரமுண்டானால் சாதிருசமாம் ஆன்மந்தரம்ஒன்பாதிசுமல்லாமல் சொருபமாகீச்சகருதியுத்தி அறுபவங்கனாவில்லை. ஆகவின் பிரமம் உபமானப்பிரமாண விஷயமன்றென்பார், “உபயமனரூதலாலே” எனறார்.

(கருக) சாதிப்பிரமாவின் கரணத்தை சப்தப்பிரமாணமெனப், சப்தமும் வெளக்கெவையீகபேதத்தால் இருவகைத்து. வைதீகசப்தரூபமானவாக்கியமும் வியாவகாரிக அர்த்தபோதகம், பரமார்த்தத்ததுவபோதகமென இருவகைத்து பிரமத்திற்குப்பின்னமானவனைத்தும வியாவகாரிக அர்த்தமெனறும், பரமார்த்தத்ததுவம்பிரமமென்றுஞ்சொல்லப்படும. பிரமபோதகவாக்கியமும் அவாந்தரவாக்கியமும், மஹாவாக்கியமென இருவகைத்து. தற்பதார்த்த துவம்பதார்த்தங்களின் சொருபபோதகவாக்கியம் அவாந்தரவாக்கியம்; அவைசத்தியஞானநத்தம்பிரமம் என்பதுமுதலியன. தற்பதார்த்த துவம்பதார்த்தங்களின் அபேதபோதகமான தத்துவமஸியாதியவைமஹாவாக்கியம். யாதொரு அர்த்தத்தில் யாதொருபதத்தினுடையவிருத்தியுண்டோ அவவர்த்தத்தின் பிரதிதி அப்பதத்தினாலுனதாம். பதத்திற்கும் அர்த்தத்திற்குமுளதாயசம்பந்தம்விருத்தியெனப்படும. சக்தி, வட்சண என்னும்பேதத்தால் அவவிருத்தி இருவகைத்து பதார்த்த போதனதுவானசாமர்த்தியத்தைச் சக்தியென்பார். யாதொர்த்தத்தில் பதத்தின் சக்தியுண்டோ அவவர்த்தம்பதத்திற்குச் சக்தியமெனப்படும. சக்தியசம்பந்தம் இலட்சண இப்படிப்பரம்பராசம்பந்தமான ட்சனாவிருத்திக்கு விஷயமேயல்லாமல்; சக்திவிருத்திக்கு விஷயமல்லவென்பார், “ருணவிசேடக்டாமவிருக்கையாலே இத்ததுவாக்குக் கெட்டாது” என்றார்.

(கசு0) இங்கே இவர்பிரமாணம்நான்கென்றெடுத்துக்கொண்டது நியாயசாஸ்திரப்படி. அர்த்தாபத்தியை அதுமானப்பிரமாணத்திலும் அதபலபதியைப் பிரத்தியட்சப்பிரமாணத்திலும் அடக்கிக்கொண்டமையினென்க.

(கசுக) ஆயினும், விருத்திப்பிரபாகரமுதலிய வேதாந்தகிரந்தங்க ளில் ஆறுபிரமாணம்அங்கீகரித்துள்ளன. அர்த்தாபத்திப்பிரமாவின் கரணத்தை அர்த்தாபத்திப்பிரமாணமென்பா உபபாதககற்பனைக்குவதுவான உபபாத்தியஞானத்தைஅர்த்தாபத்தியென்பர். உபபாதகஞானத்தை அர்த்தாபத்திப்பிரமாவென்பா. உபபாதகம், சம்பாதகம்என்பன ஒரு பொருட்சொற்கள். உபபாத்தியம், சம்பாத்தியம்என்பனவும்அப்படியே. யாதின்றி யாது சம்பவியாதோ அதற்கு அதுஉபபாததியமெனப்பமும்.

எப்படியெனின ; — இராத்நிரிபோஜனமின்றிப்பகற்பொழுது ணவொழிந்தபுருஷனிடத்தது ஸ்தூலத்தன்மையின்பவியாமையின, தூலத்தன்மை இராத்நிரிபோஜனத்தின்உபபாத்தியமாம்; யாதொன்ற அபாவத்தால் யாதொன்றன அபாவமுளதாகமோ அது அதற்குஉபபாதகமெனப்பமும். எனனை? இராத்நிரிபோஜனத்தின் அபாவத்தால் பகற்பொழுதுண்ணனுக்கு ஸ்தூலத்தன்மையின் அபாவமுளதாகவின, இராத்நிரிபோஜனம் ஸ்தூலத்தன்மையின்உபபாதகமாமென்க, இதனால், உபபாததிய அநுபபத்தினானததால் உபபாதககற்பனை அர்த்தாபத்திப்பிரமாவெனறுசொல்லப்பமும். உபபாதககற்பனைக்குவதுவான உபபாத்தியத்தின் அநுபபத்தியின்ஞானம் அர்த்தாபத்திப்பிரமாணமெனப்பமும்.

(கசுக) அர்த்தாபத்தியும், நிருஷ்டார்த்தாபத்தி, ஒருதார்த்தாபத்தி என இருவகைத்து. சிஞ்ஞாகக்குச்சுருதார்த்தாபத்தியின அத்ஊலதாரணங்கூறும்; அது ஆதமவித்ததுசோகத்தைக்கடக்கின்றனென்பது. இங்கே ஞானத்தாலசோகவிவித்திருத்தமாம்; அவனதுசோகமயித்தியாத்வமாயிருத்தினல்லது ஞானத்தாலவிவித்தியாகாதாகலின், பந்தமயித்தியாத்வமென்னுங்கற்பனையுளதாம்; பந்தமித்தியாத்வ

ம், உபபாதகம்: ஞானந்தாதிசாக்ஷிவீர்த்தி உபபாத்நியம. அதுநிருஷ்டமனது சருதமாம். ஆகலான், அருதார்த்தாபத்நியாம்.

அப்படியேமஹானந்தியத்திவ்ஸிபிரமங்களின் அபேதங்கேட்கப்படுகின்றது. அதுஞானபாதிகமாகப்பேதமுனதேற்கடும்: சொருபமாகச்சிவபிரமங்கட்குப் பேதமுனதேற்கடாது. ஆகலின், பேதம் ஞானபாதிகத்வமென்னுமனூனம் அர்த்தாபத்திப்பிரமாண ஜ்ஞியமாம். இக்கேசேவபிரமங்களின் அபேதம் உபபாத்நியம். பேதத்தில் ஞானபாதிகத்தன்மை உபபாதகம்: சகலஉபபாத்நியஞானமும் பிரமாணமாம். உபபாதகஞானம்பிரமாவாம். சேவபிரமங்களின் அபேதமவித்துவானுக்குத்திருஷ்டம்: அக்ஷியனுக்குச்சருதம்; ஆதலால் திருஷ்டார்த்தாபத்தி, சருதார்த்தாபத்திஎன்னும் இரண்டுக்கும் இது உதாரணமாம். மனதுவிலயமானபின் நிர்விகற்பசமாதிகாலத்தில் அத்துவித்யப்பிரமமாத்திரம் சேஷமாய்நிற்கின்றது. சகலஅநானமவஸ்துக்களமானசமாயினல்லது அதன்விலயததால் அவை அபாவமாகா: ஆகலின், சகலதொய்தரும் மனோமாதிரமென்னுங்கற்பணையுண்டாகின்றது. இங்கேமனதின்விலயத்தால் சகலதொய்தத்தின்விலயமும் உபபாத்நியமாம்: அதன்ஞானம் அர்த்தாபத்திப்பிரமாணமாம்: சகலதொய்தத்திற்கும், மாணசத்தன்மை உபபாதகமாம்; அதன்ஞானம், அர்த்தாபத்திப்பிரமாவாம்: இங்கே உபபாதகப்பிரமாவின் அசாதாரணகாரணம் அர்த்தாபத்திப்பிரமாணமென்க.

(க௬) அபாவப்பிரமாவின் அசாதாரணகாரணத்தை அதுபலப்பிப்பிரமாணமென்பர். அபாவப்பிரமாவின் அசாதாரணகாரணரூபமான யாதொரு பிரதியோகியின் அதுபலம்பழன் டேர் அதுகாரணமாவதால் பிரமாணமாம். [உபலம்பம்= ஞானம்.] அதையே பிரதிபலப்பி என்பர். அந்நபாவத்தை அதுபலம்பம், அதுபலப்பியென்பர்.

(க௭) சிஞ்ஞாங்கு அதுபலப்பிவிருபணத்தின் உபயோகம் இனிக்கருதும்.

சுண்ணாகாவானவைசித்தியிலி யென்பதாதியசக்தி, பிரபஞ்

சத்தின் திரைகாலிக அபாவநிகூறுகின்றது. அதுபலசித்தமான பிரபஞ்சத்திற்குத் திரைகாலிக அபாவங்கூடாதாதலான் பிரபஞ்சத்தைச் சொருபமாக நிஷேதஞ்செய்யவில்லை; மற்றெவ்வனம நிஷேதஞ் செய்ததோவெனின்;—பிரபஞ்சம் பாரமார்த்திகமலல; ஆகலான, பாரமார்த்திகத்வவிசிஷ்டப்பிரபஞ்சத்திற்குத் திரைகாலிக அபாவஞ் சுருநிகூறிற்று; இதனால் பாரமார்த்திகத்வவிசிஷ்டப்பிரபஞ்சத்தின் அபாவம்குருகிசித்தமாம்: மற்றும் அதுபலப்பிரமாணத்தாலுஞ்சித்தமாம். பிரபஞ்சம் பாரமார்த்திகத்வவிசிஷ்டமாமேல், எப்படிப்பிரபஞ்சம் சொருபமாக உபலப்தியாகாநின்றதோ அப்படிப்பிரபஞ்சத்தினது பாரமார்த்திகமும் உபலப்தியாம்; அஃதாநாமையின, பாரமார்த்திகத்வவிசிஷ்டப்பிரபஞ்சத்தின் அபாவமுளது; இவ்வாற்றால, பிரபஞ்சத்தினது அபாவஞானம் அதுபலப்தியினுணடாகின்றது. அநநியமதநகளில் எவவளவு அபாவஞானம் இந்திரியஜநநியமோ அவவளவுஞானமும் வேதாநதமத்தநில கேவலம் அதுபலப்தி ஜநநியமாம் நையாயிகமததநில இந்திரியங்கரணமாம். அதுபலப்திசககாரிகாரணமாம். ஆதலால் இந்திரியத்தில்பிரமாணத்தன்மையுண்டு அதுபலப்தியில பிரமாணத்தனமையிலலை. இதனால் நையாயிகமததததில் அதுபலப்தியைவேறுபிரமாணமாகக்கூறவில்லை. இனமபற்றி ஏனையபிரமாணங்களையும் உடன்கூறினரென்றநிக. (எ)

(கசுரு)

[இதுவுமது.]

வாக்கியத் தனககெட்டாது வத்துவென்றுரைத்த வேதம
வாக்கிய விருத்தி யாலவ் வத்துவைக் காட்டிற் றன்றோ
வாக்கியங் களிலே மான மாவதே தென்றா யாகில்
வாக்கிய பிரண்டு மெய்யே மறைகள் பொய் யாது கேளாய.()

(இ-ள்) வத்து-பிரமாணது—வாக்கியம் தனக்கு-(யாதொரு) வாக்கியங்கட்கும்—எட்டாது என்று-கோசரமர்காதென்று—உரைத்த வேதம்-பிரதிபாதித்தசுருதியானது—வாக்கிய விருத்தியால-(தத்துவமணிமஹாவாக்கியத்தின்(தற்பதத்துவம்பதங்களின்) லட்சணவிருத்தியால்—அவவத்துவை-அப்பிரமத்தை—காட்டிற்று அன்றோ-தரிசிப்பித்ததல்லவா--(ஆகலின், பிரமாணதுசுருதிவாக்கியங்கட்குக்கோசரமாம்.)வாக்கியங்களில்-(ஆனால் அவவிருவகை)வாக்கியங்களுள்ளே

—மானம் ஆவது-பிரமானமாகக்கொள்ளுமா—எது என்றும் ஆகில-யாதென்றசுங்கிப்பாயாகி—வாக்கியம் இரண்டும் மெய்யே -அவ்வாக்கியங்கள்இரண்டும்உண்மையே—மறைகள் பொய்யாது-சுருதிகள் அசததியங்குருதாக்கலின்,—கேனாய் - (இதற்குஇன்னும்சமாதானங்கூறுதுங்) கேட்பாயாக.—எ.று.

“காட்டிற்று” என்றதால், இலட்சணவருவித்தாம். விசேஷணசமபந்தமுடையதாய் சக்திவிருத்திக்கு விஷயமாகாமையின், பிரமமவாக்குக்கெட்டாதென்பதும், இலட்சணவிருத்தியால் ஞானிகரதலாமலகம்போலீ அதுபவித்தலால் வாக்குக்கெட்டுமென்பதும் மெய்யேயென்பார், “வாக்கியமிரண்டுமெய்யேமறைகள் பொய்யாது” என்றார். இங்கேலட்சணஎன்றது, பாகத்தியாகலட்சணையை சக்திவிருத்தி, லட்சணவிருத்திகளின்சொருபம் முதற்படலத்தில, சுசு-ம்செய்யுளின்விசேஷவுரையிற்காண்க. (அ)

(கசக)

[இதுவுமது.]

தன்பதி யல்லாப் பேர்க டமையல்ல னல்ல னென்றான அன்பனைக் கேட்ட நேர மவன்வெட்கி மௌந மாணா என்பது போல நீக்கி யிதன்றிதன் றெனச்சே டித்த பின்பரப் பிரமந் தன்னைப் பேசாமற் காட்டும் வேதம். (க)

(இ-ள) (சிலபுருஷரோடு கூடிவந்தநாயகனைப்போல ஓர் நாயகியை மற்றொருத்திகோக்கி உன்புருஷன்இவன இவனென்றுஅக்குழுவிலுள்ளோரை ஒவ்வொருவராகச்சுட்டிக்கேட்டுவர அதற்குஅந்நாயகியானவன்)தன்பதி அல்லாப்பேர்கள் தமை-தனதுநாயகனல்லாதவர்களை—அல்லன் அல்லன் என்றான்-(இவன்)-அல்லன் (இவன்) அல்லனெனக்கூறிவந்தனன்—அன்பனைக் கேட்ட நேரம்-(தனது) நாயகனைச்(சுட்டிக்) கேட்டகாலில்— அவன்வெட்கி-அந்நாயகிகாணமுற்று—மௌநம் ஆனான்-கம்மாவிருந்தனன்—என்பது போல-என்னுடையயமபோல — இதன்று இதன்று என நீக்கி- (பிரமமல்லாதவைகளசடமாதலால்) அவைகளை இது (பிரமம்) அன்று இது (பிரமம்) அன்றுஎனஒவ்வொன்றாகநீக்கிவிட்டு—பின்-பின்னர்—சேடித்த பரப்பிரமம் தன்னை-சேஷித்த(சேதனரூபமாகிய)பரப்பிரமத்தை

—பேசாமல்-மெனமார்க — வேதம் காட்டும் - வேதம் தரிசிப்பிக்கும்.—எ.று.

இது அத்தவியாவிருந்தவிடசனமாயிடு சுருதின்க. தனது நாயகன்ல்லாதவர்களை அவ்வளவு அவ்வென்றநாயகி மௌனமாயிருந்து நாயகனை அறிவித்தாற்போல அத்தத்துக்களை மாத்திரம் இது பிரமமல்ல இது பிரமமல்லவென்று கிஷேதித்துவந்துமடவில்கொண்டாயிருந்த சுருதியும் பிரமத்தைக்காட்டிற்றாதலால், இதனானும் அச்சங்கையொழிதி என்பது கருத்து.

இதற்கு, உ-ம். பாகவதம். “புனிதம்ந் துள்ளி யல்லாப் பொருள்பாப் பிரம மல்ல, வெனவெடுத்த துரைப்ப தல்லா லிறொடு தோற்ற பின்றித், தனிமுத லாகி கின்ற சச்சிதா கந்த மூர்த்தி, கினைவருளு கடரே நினை கிழந்துமா றறிகி லேமால்.” எனவரும். மறறம வருவனவற்றிற்காணக. (சு)

(க௯) [இரண்டாஞ்சங்கைக்கு உத்தரம்.]

முந்திய சங்கை தீர மொழிந்ததை யறிந்து கொள்வாய்
பிந்திய சங்கை தீரப் பேசுமுத் தரநீ கேளாய்
இந்தியங் களுக்கி ராச னிதயமா மதினெண் ணங்கள்
புந்தியு மனமு மெனறே புறத்தகத் துலாலி யாமும். (௧௦)

(இ-ள்) முந்திய சங்கை தீர-பிரமம் ஆகமப்பிரமாணத்திற்குக் கோசராகோசரமாவது எவ்வாறுமென நீசங்கித்தமுதற்சங்கை(உனதநதக்கரணத்தினின்றும்)கிவிாத்தியாரும்படி—மொழிந்ததை அறிந்து கொள்வாய்-நாம்கூறியஉததரத்தை அறிந்து அசத்தேகொள்ளுவாய்—பிந்திய சங்கை தீரப் பேசும் உத்தரம் நீகேளாய்-சுயஞ்சோதியாகிய பிரமம் மனத்திற்குக் கோசராகோசரமாக எவ்வாறுமெனலும் இரண்டாஞ்சங்கை யொழியும்படி நாம் அருளாநிற்குமுத்தரத்தை யும் (இப்போது) நீகேட்பாய்—இந்தியங்களுக்கு (நேத்திராதி) கா வேந்திரியங்களுக்கும்—இதயம் இராசன் ஆம்-அந்தக்கரணம் இராஜாவாம்—அதின் எண்ணங்கள் அவ்வந்தக்கரணத்தினது விருத்திகள்—புந்தியும் மனமும் என்றே-புந்தியும் மனமுமென—புறத்து அகத்து(தேகத்திற்கு)கெளரியிலும் உள்ளிலும்—உலாலி ஆடும்-சுருசரத்துக்கடந்தாடாநிற்கும்.—எ.று.

அந்தக்கரணத்தின்பரிணாமத்தைவிருத்தியென்பார். புத்திரூபப் பரிணாமமான அந்தக்கரணத்தை ஞானத்திற்கு ஆசிரயகர்த்தாவென்று ம, அந்தக்கரணத்தின்பரிணாமரூபமான மனதை ஞானத்திற்குக்கரணமென்றுகூறுப.

“இந்தியங்களுக்கிராசனியமாம்” என்பது, “மானதவினைத்ததைம்பொறியிற்றுமன்னவர்க்கமைச்சர்போல்.” என்னும்வாசிடடகருதது. (க0)

[இதவுமது.]

[போல

உனமுகம் போற்கண் ணுடிக் குள்ளொரு முகங்கண் டாம் சினமய வடிவின் சாயை சித்துப்போற் புத்தி தோன்றும் நின்மனோ விருத்தி யந்த சிழல்வழி யாபு லாவும் தன்மநன மகனே யித்தைத் தானன்றோ ஞான மென்பார். ()

(இ-ள்) உன்முகம்போல்-உனது (கிரிவாஸ்த) முகம்போல்-கண்ணாடிகுள்-தர்ப்பணத்தினுள்ளே-ஒருமுகங்கண்டாலபோல்-மற்றொருமுகம்பிரதிபலித்தாற்போல-சினமயவடிவின்சாயை-சித்துருமானகூடஸ்தனுடையசாயையானது-சித்துப்போல்- (மற்றொரு) சேதனம்போல-புத்திதோன்றும்-புத்திரூபமான அந்தக்கரணத்தினுள்ளேபிரதிவீம்பிக்கும்-நின்மனோவிருத்தி-உன்னுடையமனோவிருத்தியானது - அந்தசிழல்வழியாய் - அச்சாயையினவழியதுசரித்ததாய-உலாவும்-(விஷயதேசத்திற்)சஞ்சரியாநிற்கும்-தன்மநனமகனே-தாமருபியாள்ளல்லைமைந்தா - இத்தைத்தான் அன்றோ-இவ்விருத்தியையல்லவா-ஞானமென்பார் - ஞானமெனறுகூறுவர் (பெர்மீயா.)-எ-று. (கக)

(உஉக) [பிரமத்தின்கட்பலவியாப்திபுவினபாவங்காட்டும் பொருட்டு அநான்மபதார்த்தங்களில்விருத்திவியாப்தி,பலவியாப்தி இரண்டும்உண்டென்றுகாட்டுகின்றார்.]

உருத்திய தாரீர் நகர வுருவந்த ளானும் போல விருத்திகள கடப டாதி விடயவ்யப் பரிண மிக்கும் அருப்பல விடய மெல்லா மாபாசன் றோற்று மிக்கும். [தே. இருட்டினில் விளக்குந் தன்னு மில்லாமற் பொருள்கா னா

*வியாப்தி=விஷயம்.

(இ-ள்) உருக்கிய தராசீர்-(ருகையிலிட்டு நெருப்பிலவைத்து) உருக்கச் செய்த தராச்சலமானது—நாநாஉருவங்கள் ஆனலபோல-(அசச்சகருவில் விடப்பட்டமாத் திரத்தில் தான் சென்றுவிழ்ந்த) நாநா அசகருவங்கட்குச்சமான(உருவ)மாற்றப்போல—விருதிகள்-(தேகத்திலுள்ளும் நேத்திராதிஇந்திரியவாயிலால் வெளிப்படாநின்ற அநதககரணவிருதிகள்—கடபடாதிவிடயம் ஆய்-கடபடமுதலியவிஷய (சமாநாகார)மாய்—பரிணமிகரும்-பரிணமி(த்து விஷயங்களின் ஆவரணத்தைப்பங்கமா)க்கும்—விடயம் எல்லாம்- (கடபடாதி) விஷயங்களையெல்லாம்—அருப்பல ஆபாசன் தோற்றுவிக்கும்-அருவமானஸபுரணமென்னும் ஆபாசனுவன தோற்றுவிப்பன்— [சொல்லியநியாயத்தை விபகிதேகிருஷ்டாநதமுகததால விளக்குகின்றார்.] இரூட்டினில-அநதகாரததில்—விளகரும் கண்ணும் இல்லாமல-தீபமும் நேத்திரமும் இல்லாமல—பொருள் காணாதே-(கடபடாதி) பதார்த்தங்கள் (எப்படி) காணப்படாதோ (அப்படி) ஆவரணசிலாத்தியினபொருட்டு விருதிகியும், ஸபுரணரூபபிரயோஜனமித்தம் சிதாபாசனும் இல்லாமல அநானமபதார்த்தங்கள் பிரகாசியாவாம்.—எ-று.

இந்திரியத்துக்கும், கடதத்துக்கும் சையோகமுண்டாரும்போது இந்திரியத்துவாரததாற்புறம்போகது உருக்கி அச்சில்விடப்பட்ட தராச்சலமபோலக் கடாகாரத்துக்குச் சமானாகாரத்தையடையும், அநதககரணத்தினபரிணமத்தைவிருதிகியென்பா. அநதக்கரணம் சததுவகுணகாரியமாய்ச்சொச்சமாகலின் அதிச்சேதனத்தினபாசமரூபத்துபோலச் சொச்சமான அநதக்கரணத்தின்காரியமாய்கிய விருதிகியிலுடனேதனத்தினபாசமடனது. விஷயமாகிய கடம் தமோருணகாரியமாதலால் சொரூபமாகவேசடமாம்; ஆகலின், அதனகண் அஞ்ஞானமும் அதனது ஆவரணமும் உண்டென்னல்கூடாது. விசாரநிருஷ்டியினோக்கில் அஞ்ஞானமும் அதனாவரணமும் சேதனத்தினகண்ணுண்டேயல்லாமல கடத்தினகண்இல்லை. அஞ்ஞானம் சேதனத்தினுரிதமாய்ச்சேதனத்தையே விஷயம்பண்ணுகின்றதெனது வேதாந்தசித்தாந்தம்.

ஆயினும், கடாதிங்களின் அதிஷ்டானசேதனுகிரிதமான அஞ்ஞானமும் சேதனத்தை ஆச்சாதித்துச்சபாலமாக ஆவிருதமான கடாதிங்களையும் மறைத்திருக்கிறது உலகிற் பிரசித்தம். அவ்வஞ்ஞான

ததால் ஆவிருதமான கடத்தை விவையாகவுண்டாய் அந்தக்கரணத்தின் ஆபாசசக்திமூலம் தடாகாரவிருத்தியின்கண், விருத்திபாகமோ கடத்தின் ஆவரணத்தை நிவிர்த்திப்பிக்கின்றது. விருத்தியின்கண்ணுள்ள ஆபாசபாகம் கடத்தைப் பிரகாசஞ்செய்கின்றது. இவ்வாற்றான் வாசியபதார்த்தத்தில் விருத்தி, ஆபாசம் இரண்டிற்கும் உபயோகம் உண்டு.

திருஷ்டாந்தம். அந்தகாரத்தில் குடத்தினால் யாதானும் ஓர் ராததிரம் முடிவைத்திருந்ததாக அங்கே தடியாலடித்துக்குடத்தை உடைத்தும் பின்னர்த்தீடமின்றி அங்கிராவரணபாத்நிரமும் பிரகாசமாகாமற் தீபத்தினும் பிரகாசமாவதுபோல அஞ்ஞானத்தால் ஆவிருதமான கடத்தின் ஆவரணத்தை விருத்தியானது பங்கஞ்செய்து அக்கடம்பிரகாசமாகாது. என்னை? கடமோ சொருபமாகக்கடம்பிவிருத்தியுஞ்சடம். விருத்திக்கு ஆவரணபங்கமாததிரம் பிரயோஜனம்; அதனாகடமானது பிரகாசியாது. ஆதலால் கடத்தைப்பிரகாசிப்பிக்கிறது ஆபாசமாம். இங்ஙனவகறியது நேத்திரப்பிரத்தியட்சஞானத்தின் தன்மையாம். ஏனையசரோததிரமுதவிய இந்திரியப்பிரத்தியட்சத்திலும் இவ்வாறே அறிக. (கஉ)

(ககக) [அகான்மாவிலும் பிரமத்தின்கண்ணுள்ள விலட்சணத்தன்மையைத் திருஷ்டாந்ததோடுகூட வென்றா.]

எரிகின்ற வினக்காற் கண்ணு லிருப்பொருள் காணல் வேண்டி, தெரிகின்ற பரிதி காணச் சென்றிடிற் கண்ணே போதும, விரிகின்ற சகத்தைக் காண விருத்தியும் பலமும் வேண்டி, புரிகின்ற விருத்தி பொன்றே போதுமெய்ப் பொருள்காண போர்த்தே. (ககஉ)

பலம-சுதாபாசன்—புரிகின்றவிருத்தி-முழுக்கக்களால் விருத்திமுகம் அகண்டபிரமாதாரவிருத்தி—ஏனையதப்பொருள்கெளி.

(ககஉ) [பிரமத்திற்கு அகான்மாவிலும் விலட்சணத்தன்மை கூறிச் சங்கையின் உத்தரம் இவ்வாறுமென்று முடிக்கின்றா.]

விருத்தியும் பலமும் உடும் விராமே மனமென் பாரகன [மே
கருத்தெழு விருத்தி வேண்டி கணக்கினும் மனத்திற் கெட்
வருத்திய பலமா பிந்த மனத்திற்கெட் டாது கண்டாய்
அருத்தமிப் படிபென் னைய மனம் துதி தெளிந்தி டாயே. ()

(இ-ஈ) விருத்தியும்- (அந்தக்கரணத்தின்) விருத்தியும்—பல
மும்—(சிதாபாசமென்னும்) பலமும்—உடும் விராமே—கடாநிற்கும்
பரிணாமமே—மனம்என்பார்கள்—மனமென்று சொல்லுவர் பெரியோர்
—கருத்துஎழுவிருத்திவேண்டும்கணக்கினும்—அந்தக்கரணத்தில் நின
றும் எழாநிற்கும் (பிரமமாகார்) விருத்திமாத்திரத்தையேபேட்சிக்கு நிய
யத்தால—மனத்திற்கு எட்டும்—(பிரமமானது) மனதுக்குவிஷயமா
ம—வருத்திய— (சுருட்டிதொடங்கி இதுகாறுந்) துன்பப்படுதெயி—
பலம்ஆம் இந்தமனத்திற்கு—(சிதாபாசமென்னும்) பலத்தோடுகடிக
இமமனதுகரு—எட்டாதுகண்டாய்—(பிரமமானது) விஷயமாகாது—
அருத்தம் இப்படி என்று—(பிரமமானது மனத்திற்கு எட்டும் எட்டா
தென்று சுருக்கினதற்குப்) பொருள் இவ்வாறுகுமென்றறிந்து—
ஐயம் அகன்று—(இதுவிஷயமாகஉன்னிடத்தெழுந்த) சந்தேகம் ஒழி
ந்து—தெளிந்திடாய்—தெளிவாயாக.—எ-று.

கண்டாய்என்பது முன்னிலையசை.

(கஎக) மானசஞானத்திற்குப்பிரமம்விஷயமல்லவென்பதற்கு அ
பிப்பிராயம். சமதமாதிசம்ஸ்காரரதிவிட்சிப்தமனத்தினி
றும்உண்டாகாநிற்கும்ஞானத்திற்குப்பிரமம் விஷயமல்ல.
மானசஞானமாயி பலவியாப்பியத்தன்மை பிரமத்தினக
ண்ணிலலை. விருத்தியில் சிதாபாசம்பலமென்றுசொல்ல
ப்படும்; அதற்குப்பிரமம்விஷயமன்று. கடமுதலியஅநா
ன்மபதாரத்தங்களை விருத்தியுடையதாயிற் அங்கேவிருத
தி, சிதாபாசம்இரண்டிற்கும் கடமுதலியபதாரத்தங்கள்வி
ஷயமாக, பிரமமாகார்விருத்தியில்உள்ள சிதாபாசனுக்கு
ப்பித்தம் விஷயமன்று. விருத்திமாத்திரத்திற்கேபிரம
விஷயமாம்.

(கஎஉ) மனத்தின்விஷயத்தன்மை பிரமத்தின்கண் கிஷேதிக்கப்ப
ட்டதுபோலவே சத்தத்தின்விஷயத்தன்மையும் கிஷேதி

க்ஷப்பட்டிருக்கிறது. அப்போது அந்த இடத்தில் ருப்பி ரமம்விஷயமன்றென் றபொருள் தெரியும். நல்லாட்சி யமும் சத்தரூபமேயானால் அதனால் ஊடாகவிரும்புந் தானத்திற்கும் பிரமம்விஷயமன்றென் றபொருள்படும்; பட் வே, சித்தாகத்திற்கேபெங்களும்.

ஆதலால் நிறைவேற்றத்திற்குப்போகும், சத்தத்தின் வட்சன விருத்தியுள்ளியானதற்குப்பிரமம் விஷயமேயல்லாமல், சத்தத்தின் சக்திவிருத்தியுள்ளியானதற்கு விஷயமன்றென்பது. அப்படியே வட்சனவிருத்தியுள்ளியானதிலும் ஆவரணபங்குபவிருத்தி மத்திரவிஷயத்தன்மை பிரமத்தின்கண்ணுண்டென்பதல்லாமல் சக்திபாசுரூபவத்திற்குப்பிரமம்விஷயமன்றென்பது. (க௃)

(கனக.) [சஞ்சுகபாபுவமாய்விஷயபரிணாமமுடையசித்தம்
சமாதியுடையமாறுஎங்கனெனவிதைவ.]

[வேறு.]

வஞ்சகமில் பரமார்த்த குருவே சொன்ன வழிகளறித தேனி
னியோர் வசனங் கேளீர், சஞ்சலமற் நகண்டூ ரணமாய்ச்
சிதநக ததாகர மாவதன்றோ சமாதி யோகம், உஞ்சலையொ
த தலைவதுதன் கப்பாவமாகி யொருகணத்திற் பலவுலகா யுதி
ககு மிகத், வெஞ்சகய்வத் துயிலசையா நிவாத தீப நிலைப
டைவ தெப்படியே நீர் சொல் னீரே. (கஞ)

(இ-ள்) வஞ்சகம் இல்பரமார்ந்தருளுவே-(உபாயம் அல்லாதவைகளை உபாயமென்று உபதேசிக்கும்) வஞ்சகக்குணம் இல்லாதமெய்யம்மை யான ஆசிரியரே--சொன்னவழிகள் அறிந்தேன்--(வாக்குக்கும் மனத்துக்கும் பிரமம் எட்டும் எட்டாததென்பதற்குத்தேவரீ) ருணியகாரணங்களை நன்குணர்ந்தேன்--இனி இப்பொழுது--ஒர்வசனத்தேவரீ--(யான் வினவாநிற்கும்) ஒர்விண்ணப்பங்கேட்டருளுவீர்--சித்தம்-சித்தமானது--சஞ்சலம் அற்று-அசஞ்சலமாய்--அகண்டபூரணம் ஆய்--அகண்ட பரிபூரணமாய்--தத்துவகாரம் ஆவது அனஞ்ஞ-பிரமாதாரமாவதல்லவா--சமாதியோகம்-சமாதியென்று சொல்லப்படுஞ்சித்ததிரோதம்--உஞ்ச

லைத்து அலைவது—ஊசலிட்போதுமலையாநிற்பதே—தன்சுபாவம ஆகி
-தனதுதியற்கையாய் —ஒருகண்த்தில்—ஒருண்ணரேரதில்— பலஉ
லகு ஆய்உதிக்கும்—நாராஉலகங்களாய்த்துலியாநிற்கும்— இந்த நெஞ்ச
கம—இச்சித்தமானது—வததுவில்—(அசஞ்சலஅதிஞட்கமமான) பிரம
ததில்—அசையா—அசையாத—நிவாத நீப நிலை—நிவாதநீபததின் ஸதி
தியை—அடைவது எப்படியோ—அடையாநிற்பதெவ்வாரே (யான
றியேன)—ஊ சொல்வீர்—தேவரீரருள்வீராக.—எ-று.

[இது பிரமேயசந்தேகம்.]

(க௮)

(க௮) [சங்கைக்குததரங்குறப்புகுந்து, அதற்கு ஏதுவான
விசேஷங்களைக்கூறுகின்றார்.]

கருதுமனோ குணமுன்ற மூன்றிலொன்று கதித்தெழுநூதான்
மறநிரண்டிங் கரந்து நிறகும், தருமபிசுஞ் சத்துவமே லான
போது சன்மார்க்க மானதெய்வ சம்பத் துண்டாம், மருவர
சோ குணமாகி லுலக தேக வாதனையாஞ் சாத்திரவா தனையு
மாகும், அருமகனை தமோகுணமே லான போதி லகரசம்பத்
த துண்டாகு மறிந்து கொள்ளே. (கக)

(இ-ள்) கருதுமனோகுணம் மூன்று ஆம்—(விஷயங்களைக்) கருத
நிற்கும்மனத்தின் குணங்களமுவகைததாம்—மூன்றில் ஒன்று கதித்து
எழுந்தால்— அமமுவகைக்குணங்களுள்ளே ஓர் குணமானது அதிகரித்
தெழுந்ததாயின்—மற்று இரண்டிங் கரந்து நிற்கும்—ஏனைய இரண்டு குண
ங்களும் அடங்கி நிற்கும்—தருமம் மிகும்—தருமமிகுந்துண்டாதற்குக்கா
ரணமான—சத்துவமமேல் ஆனபோது—சத்துவகுணம் மேலிட்டபோது
—சன்மார்க்கம் ஆனதெய்வசம்பத்து உண்டாம்—சன்மார்க்கமாகிய தெ
ய்வசம்பத்துண்டாகும்—மருவ ரசோகுணம் ஆகில்—கவவாரின்ற இ
ஜோகுணம் மேலிமோயின்—உலக தேகவாதனை ஆம் சாத்திரவாதனை
யும் ஆகும்—உலகவாசனை, தேகவாசனை, சாஸ்திரவாசனை என்னும்
விதவாசனையுமுண்டாம்—அருமகனை—அருமையானதைந்தா—த
மோகுணம் மேல் ஆனபோதில்—தமோகுணம் மேலிட்ட பொழுது—அ
கரசம்பத்து உண்டாகும்—(துன்மார்க்கமான) அகரசம்பத்துண்டாகு
—அநிந்திகெள்—(நீ இவ்வனம்) தெரிந்துகொள்ளுதி.—எ-று

“தாயசத் துவங்கொள் சங்கற்பம் மிக்கதற்றழு ஞானம் வீ னெ
தாய வேந்தாவே தெனமிக விளங்கும்” என்னும் சருதியால், “த
ருமக்கும் சததுவம்.” என்னும், “சத்துவ ஞானமார் தம்மன் ஞான
பா பத்திமங் கலப்பதாம்.” என்னும் சருதியால், “மருவுரசோ குண
ம்” என்று கூறினர்.

சனமாக்கமெனவே துன்மார்க்கம் வருவித்தாம்.

(கவு.) சாவயவமாய், அரித்தியமாய் அரக்குச்சுவர்ணம் மெழுகு
முதலியவைபோல வெருவிதபரிணையோக்கியத்திரவியம
யாது அதுமனது. நேதிரமுதலிய இரதிரியங்களால் க
டபடாதிவிளங்குவபோலச்சாட்சியாகிய பிரத்தியகாணப
வாலே பிரகாசமாக விளங்குவனவான காமக்குரோதாதி
விருத்திகட்கு உபாதானகாரணமாயிருப்பது மனது

கண்ணுக்கு எதிரே வெளிச்சத்திலிருக்கும் கடபடாதியும், காது
கருச சமீபத்திற்றிடமாயுச்சரிக்கும் சத்தமும், யாதொன்று சாவதா
னமாயிலலாவிடில் அறியப்படாமல், யாதொன்று சாவதானமாயிரு
ந்தால் அறியப்படுகின்றனவோ! அதுவே அநுவயவியதிரேகை
ளால் சகலவிஷய ஞானத்திற்கும் சாதாரணகாரணமான மனதென
று பிரகதாரணிய உபநிடதத்திற் கூறப்படமுருக்கிறது.

அது மனனம்பண்ணுகின்றமையால் மனதென்றும், கிரதனை
செய்கின்றமையால் கித்தமென்றுஞ்சொல்லப்படும் அச்சிதமான
து முக்குணகாரியங்களானஞானம், பிரவித்திமோகமஎனும்மூன்ற
னையும் அதுபலித்தலால் திரிகுணத்தக்கமாகவிருக்கும்

அத்தத்திரிகுணங்களும் சமுத்திரத்தினலைபோல கிரந்தம் ப
ணமமடையும்; அப்பொழுது இரண்டுணம் அடங்கி ஒருணம் அதிக
ததிருக்கும். சத்துவகுணமிகரிக்கும்போது தெய்வசம்பத்தும், ர
ஜோகுணமிகரிக்கும்போது உலகவாசனை, தேகவாசனை, சாஸ்திர
வாசனையும், தமோகுணமிகரிக்கும்போது அகரசம்பத்தும் உண்டா
கும்

(கவு.) வாசனையாவது, திடப்பாவனையால் முன்பு ஒருன்றையும்
லோஜியம் துண்டாருங்குரோதாதிவிருத்திக்கே துவாணி

த்ததநிள் சூட்டமாய்நிறையாகியசம்ஸ்காரம்; சுத்தாகத்
தயேததநாவ அஃதிருவனத்தநாம். [அசுத்தமெனினும்,
மலினமெனினும் ஒக்கும்.]

(க௭௭) அவ்நிறுண்டமபம், கர்வம், அடங்காதவகங்காரம், காமம்,
ருரோதம், உலோபம், அவிவேகம், சித்திரை, ஆலசியம்,
பயம், மைதுனம்இவைமுதலிய நூர்க்குணங்களாகியவசரச
ம்பத்துஒன்று, உலகவாசனை, சராஸ்திரவாசனை, தேகவாச
னைமுன்றி, ஆகநான்கும்மலினவாசனை, இவற்றுள்ளதமப
ம், தாப்பமமுதலியவசரசமபத்து நரத்திற்றேகேதுவாதலால
மலினமெனபதுபிரசித்தம்.

(க௭௮) சாவசனங்களும், நாமஎவ்வாறுநுக்கின்மம்மெனநீதியாமல
ஸ்துதிசெய்வரோ அவ்வாறுநடக்கவேண்டுமென்னுந் துர
பிமானமஉலகவாசனை; இதுசம்பாதிப்பதருமையாகலின,
மலினவாசனையெனப்படும்.

(க௭௯) இதற்குதாரணமஎன்னையோவெனின்;—சர்வகுணசம்பன
னரானஸ்ரீராமசகந்திராக்ரும், பதிவிரதாசிரோமணியாகிய
சீதைக்குமகாதிஹைகேட்க்கடாதவபவாதம் சனங்களா
ஊண்டாயிருப்பது. [அபவாதம்—நிந்தை.]

தேசபேதததால்ஒருவரையொருவர்நிந்திப்பதுகாணப்படுகிறது எ
னனை? தடசணதேசத்தூப்பிராமணரால் உத்தரதேசத்துநிவாசிகளாய
வேதமறிந்து மாமசபடசணம்பண்ணுஞ்சனங்கள் நிந்திக்கப்படுகின்ற
ன— உத்தரதேசத்தூப்பிராமணரால் மாதுலன்கந்நியமணம்பூர்யும
கடசணதேசத்து நிவாசிகளானபிராமணர்களிந்திக்கப்படுகின்றன.
இப்படியே தத்தவ்ஞலம், கோத்திரம், பந்துவாத்தம், இஷ்டதேவஸ்த
முதலியவைகளைத்தூதிப்பதும், அந்நியருலகோத்திராநிகளைநிந்திப்பது
ம வித்துவான்முதல்கோபாலர் புரியந்தம் பிரசித்தம்.

(க௮௦) இவ்வுலகவாசனைநசிக்கும்படியான வுபாயம் என்னையே -
வெனின்;—சர்வசனங்கட்கும்சந்தோஷம்வரும்படி நடக்க
த்தக்கவுபாயமியுதொன்றுமில்லை. தத்தம் மனதுக்குக
தோற்றினவாறே செல்லாநிற்குஞ்சனங்களுடையசொல
லால நமக்குஎன்னை; எவ்வழியானும்நமக்குஉறுதியாய்

தையே நாம் அதுவழக்கிலேயேயென்றும் விவேகமே உலகவாசனைசெய்ததற்கு வாயாமாம். இவ்வாயிராயுடகொண்டே மொட்சாஸ்திரங்களில் அங்கங்கே, தியானியாகியபுருஷனுக்கு நினைவிலும், ஸ்திதியிலும் சம்பந்திலேயென்றென்றும் நினைக்கின்றது.

- (க.அக) கர்மசாஸ்திரபாடாபிமானம், அர்த்தாபிமானம், அதுவாடானாபிமானம் எனச்சாஸ்திரவாசனையுரைத்தாம்.
- (க.அஉ) அவற்றுள் சாஸ்திரபாடாபிமானத்திற்குதாரணம் என்னை யோவெனின்:—பரத்துவாசர் மூன்றுபுருஷாயுள்வரையுயவெருவேதங்களை அத்நியயனம்பண்ணி நாலாம்புருஷாயளிலேஇத்திரனாலேயென்றும்வேதபாடத்திற்பிரவிர்த்திக்கப்பட்டபொழுது மிஞ்சியிருந்தவேதாத்தியயனத்தின்கொருட்டு முயற்சிபண்ணினார்; அப்படிப்பட்ட பரத்துவாசருக்கே வேதபாடமுழுதுங்கிடைக்காமற்போனதால் அப்பாடாபிமானம்மலினவாசனையெனப்படும.
- (க.அஉ) அப்படியே வெருசாஸ்திரார்த்தங்களையறியவேண்டுமெனனுபிமானமும்பரம்புருஷார்த்தத்துக்குச்சாதனமாகாமையின் மலினவாசனையே. இதற்குதாரணம்—ஒரிருடியானவர் வெருவிதசாஸ்திரபுத்தகபாரத்தோடுகூடமஹாதேவரைத்தரிசித்தற்பொருட்டுச்சந்திதானத்தில்வர அங்கிருகதமற்றோரிருடி அவரைப்பார்த்துப் பாரஞ்சமக்குங்கழுதைபோல நீவிப்புஸ்தகபாரங்களைகண்ணுச்சமக்கின்றிரொன்று இருபையினாலேபரிகாசம்பண்ண அதனோடு அவலிருடியானவர் புஸ்தகங்கையெல்லாம் வவணசமுத்திரத்திலெறித்துவிட்டனர்; அப்போதுகிருபாமூர்த்தியாகிய மஹாதேவர் அவலிருடியை ஆத்மவித்தையிலே பிரவிர்த்திப்பித்தொன்று சொல்லப்படுகின்றது.
- (க.அச) சாஸ்திரார்த்தத்தின் அதுவாடானாபிமானம்மலினவாசனையென்பதற்கு உதாரணம், சிதாகரென்பவர் சிபுலினாலே அடிக்கடி ஆத்மதத்துவமுபதேசிக்கப்பட்டும் கர்மாதுஷ்டானத்தில் சிரத்தையிடவில்லையென்பதும், தாகுரர்கர்

மாறஷ்டானத்தின்பொருட்டுப் பூமியிலோரிடத்தும பரிசுத்தவிடத்தையடைந்திலரென்பதுமாம். சாஸ்திரவாசனை பிரமாய்பியாசத்திற்கு விரோதியாவதானும், மேனமேற் சன்மத்திற்கேதுவாதலானும், கவேதகேதுவுக்குப்போலக்கர்வத்திற்கேதுவாதலானும் மலினவாசனையென்ப.

(க.அ.௭) தேகாதம்பிராந்தியானும், அதற்குக்குணஞ்சம்பாதிக்கவேண்டுமென்னும் பிராந்தியானும், தோஷத்தைப்போக்கவேண்டுமென்னும் பிராந்தியானும் தேகவாசனை மூவகைததாம் அவற்றுள் தேகாதம்பிராந்திருபமான தேகவாசனை, சாஸ்திரவாசனையோரிடத்துப் பிரசித்தம்.

(க.அ.௮) லௌகிக, சாஸ்திரியபேதததால் தேகத்திற்குக்குணசம்பாதன பிருவகைததாம். அவற்றுள் நல்லஇராகத்தோடுகூடக்கானம் பண்ணுவதற்காக விளக்கெண்ணெய், மிளகு, நெயமுதலியவற்றைப்புகிபதும், தேகத்தைத்தொடும்போது மெத்தென விருத்ததற்காகப் புஷ்டியைப்பண்ணத்தக்க ஒளவுதங்களைப்புகிபதும், சரீரமழகாயிருத்தற்பொருட்டு அப்பியங்கஸநாமுதலியவைபண்ணி நல்ல வஸ்திராபரணங்களைத்தரிப்பதும், சரீரம் சுகந்தமாயிருத்தற்பொருட்டு புஷ்பமாலையணிந்துகொண்டு சந்தனமுதலியவைகளைப் பூசிக்கொள்வதும் லௌகிககுணசம்பாதனம். கங்கைமுதலியபுண்ணியதீர்த்தங்களில் ஸ்நானம் பண்ணுவதும், சால்கங்கராமாதிதீர்த்தத்தைப்புரோட்சித்துக்கொள்வதும் சாஸ்திரியகுணசம்பாதனம்.

(க.அ.௯) தேகத்தினரோஷத்தைப்போக்குவதும் லௌகிக, சாஸ்திரியபேதததால் இருவகைததாம். அவற்றில்வைத்தியசாஸ்திரரத்திற்சொல்லப்பட்டஒளவுதங்களுள்முகப் பிச்சாளனாகிலௌகிகம். செளச, ஆசமனாதிசாஸ்திரியம்.

(க.அ.௧௦) இம்மூவகைததேகவாசனைகளும் மலினவாசனைகள். எனனை? தேகமேஆத்மாவென்பது அப்பிரமாணமாகலானும், சுகவதுக்கஷதுவாகலானும் மலினவாசனையாம்; இதைப்பெரும்பாலும் பூர்வாசிரியர்கூதியிருத்தலின், யாமவிசேஷமாகவுரைத்திலேம்.

குணசம்பாதனமும் வெருமுயற்சிப்பன்னியக்காலும், அநேகம் பேருக்கு முழுதுஞ்சித்திக்கக்கானேம். என்னை? இராகத்தோடுகா னம்பண்ணுவதில் பிரசித்தராயிருக்கிற பாடகரும், வேதத்திய்யனம்ப ண்ணுவிற்கெவரும் சீழ்ச்சொன்னமுயற்சிகளைச்செய்தும் கவல்கண் டத்தொனியையடைகிலர். நியம்மாகச்சீரபுஷ்டியுங் காணப்படவில் லை அழகும், சுகந்தமும் வஸ்திராபரணங்கட்கும், மூலமுதலிய வைகட்குமேயல்லது தேகத்திற்குளவாதவல்லலை; இச்சாஸ்திரீயரு ண்சம்பாதனமும் பிரபலமாகிய ஏனையசாஸ்திரங்களால் வாதிக்கப டுகிறது; அவையாவையோவெனின்;—யாவனொருவன வாதம், பித்த ம், சிலேடமென்னும் மூவகைத்தாதுக்களோடுகூடிய பிரேதரூப மான தேகத்தில் யானெனும்புத்தியும், புத்திர, மித்திர, கனத்திராதிக ளில எனதெனும்மமதையும், பாஷாணம், மிருத்து, தாரு, தாம்பிரமு தலியவற்றினவிகாரமானமூர்த்திகளிலமாதிரம் தெய்வபுத்தியும், க ளவகையா நியஜலமாதிரத்தில் தீரத்தபுத்தியும் உடையனோ அவன் த துவவலித்துக்களாகிய பெரியோசபையில காததபமென்றுசொல்ல பபடுவனென்னும் யாகவதமும் தேகம்அதிகியந்தமமலினம், ஆனமா அதியுந்தம் கிரம்லம், ஆதலான தேகத்திற்கு எவ்வளவு செளசம்ப ண்ணினும் அது கத்தியுறாது. ஆன்மா கீதநியகத்தனாதலால் செளச பபிரசித்தியே அவற்றில்லையென்னும் சூதசம்மீதையும் பிரபலசாஸ திரங்களாம்.

ஒளஷதம்புசித்தல்முதலியவற்றால் சாகதமான உரோகம ம்ண டெடிக்கடியுளதாதலின், வெளகேசரீரதோஷிக்கங்கூடாது. சீழ்ச சொன்னபாகவதவசனம், சூதசம்மீதைவசனங்களால் சாஸ்திரீயமா ன சரீரதோஷிக்கமுங்கூடாது; ஆகலால தேகவாசனை மலினவாச னையே.

(க ௮௬) சுத்தவாசனைதான்யாதோவெனின்;—பிரத்தியகபின்னப் பரமத்தைத்திட்டாயரோட்சமாக வறிந்தவனிடத்திருப்பதாய ம், வணுத்தவிதைபோலத்தேகஞ்சிவித்தற்பொருட்டு உப யோகிக்கிறதாயும், உம்பம், கர்வமுதலியவகாசம்பத்தையு ணடுபண்ணாததாயும், ஜன்மாந்தரத்திற்கேதுவாகாததாயும் உள்ளவாசனை சுத்தவாசனை யென்றறிக. (க௯)

[‘மனபரிபேதத்தொழிற் மறைந்தொருவருக்குத்தோ
ன்ற, கனமுறுவிவேகனை மகமுறுத்திதொட்டும்.’ எ
ன்றுதிதற்குமுன் ஓர்வாயியவாசிட்டத்திற்குரியபடியே ச
த்துவசொருபமான மனதில்துக்கத்துமாத இராஜநாமத
ங்கள் அடைந்திருத்தலின், சன்மார்க்கத்தின்கிரந்தராதுச
ந்தானத்தால் அவைநீங்கி, அது சமாதியையயடையுமென
று கடும செனில் செய்த சங்ககக்கு உத்தரங்குறல்.]

மனதுசத் துவசொருப மற்றி ரண்டும் வந்துகலத் தனவவற்
றை மாற்றி னுற்போம், தனதுசன்மார்க் கத்தையிடா திருநத
போது தமோருணமும் ரசோருணமுஞ் சமிக்கும் பின்னை,
கனபரினா மஞ்சலனம போம்போ னக்காற் களங்கமற்று நின்
றவா காசமபோலும், நினதுளமப் படியாமப் பிரமத் தொன்
றாய் நிருவிகற்ப சமாதியிலே நிற்குத் தானே. (கௌ)

(இ-ள்) மனது சததுவ சொருபம்-மனநிற்குச்சத்துவமே (உ
பாதானமாகவின அதற்கு அதுவே) சொருபமாம்—மற்று இரணமே
வந்து கலந்தன-ஏனையவிரண்டுஞ்(சகாயமாகஇடையே) வந்துபொரு
ந்தின—அவற்றை மாற்றினால் போம்-அவைகளைநீக்கினால் நீங்கும்—
[நீக்குமுபாயங்குறல்.] தனது சன்மார்க்கத்தை-மனத்தினியற்கையு
ரு வ்மானசன்மார்க்க(மாகியதெய்வசமப)த்தை—விடாதுஇருந்தபே
து-விடாது(அதுவுடத்து)நிற்கும்போது—தமோருணமும்ரசோருண
மும் சமிக்கும்-(விஷயபரினாமவேதவான)தமோருணமும் சலனவே
துவான) ரசோருணமும்நசிக்கும்— பின்னை—கனபரினாமம்சலனம
போம்-கனமாகிய(விடய)பரினாமமும்(ஒன்றினின்றொன்றிற் றுவாந்
தற்குஞ்)சலனமும்(அதன்கனிநிபு) போம்—போனக்கால் + (அவை)
போகவே—நினதுளம்-உன்மனமானது—கனங்கம்அற்றுநின்ற-(மே
கபடலமுதலிய)கனங்கமொழிந்தனின்ற—ஆகாசம் போலும்-(சரங்கா
ல)வானம்போலச்(சொச்சமாய் அசஞ்சல அநிருத்தமமாம்; ஆகவே,)
—அப்படிதும் அப்பிரமத்து-அப்படி(அசஞ்சல அநிருத்தம)மாகியஅந்
தப்பிரமத்தில்—ஒன்றுதும்-அகாசமாய்—நிருவிகற்ப சமாதியில்—தா
னேநிற்கும்.—எ-று. ஏ-அவை.

இதனகருத்து.—மனதுக்குச்சத்துவகுணமே மூலவிய உபாதா
னகாரணம். ரஜோகுண தமோகுணங்கள் சகாயமாம். ஆகலி
ன, சன்மார்க்கமானதெய்வசம்பந்தால் ரஜச தமசெனும் இரண்டு
குணங்களையும்போக்கும்போது சத்துவகுணமே அந்தக்கரணத்தின
சொரூபமாகச்சேஷிக்கும்; அச்சத்துவமுஞ் சஞ்சலத்திற்கேதுவான
ரஜோகுணமின்மையின் ஏகாக்கிரமாயும், பிராந்தியினுற் கற்பிக்கப்
பட்ட அநானமரூபமான ஸ்தூலபதார்த்தாகாரத்திற்கேதுவான தமோ
குணமின்மையின் சூட்சுமமாயும் ஆன்மதரிசனத்திற்குயோக்கியமா
குமென்பது. (க௭)

[மனது நிருவிதற்பசுமாதியில் பிரமத்தோடு ஏகமாய்
நின்றற்கு உபமானங்கூடச் சந்தேகம ஒழிதியென
உத்தராததைமுடித்தல்]

களங்கமீற்ற கண்ணாடி தன்முன் வேறோ களங்கமற்ற க
ண்ணாடி காட்டிம போது, விளங்கியதன் மயமாகி யபேத மா
கி விகற்பமின்றி நிருவிகற்ப மாணற் போல, அளந்தரியப
புடாவிபுவாய்ச் சத்தாய்ச் சித்தா யாதத மாம்பிரமத் தைக
கிய மான, உளநதெளிந்த படியிருந்தா லுலக மெங்கே யுலை
வெங்கே சென்றுசங்கை யொழித்தி டாயே. (க௮)

(இ ள்) களங்கம் அற கண்ணாடி தன்முன்-நிர்மலமான(ஓ)
நா ப்பணத்தினெதிரே — வேறு ஓர் களங்கம் அற கண்ணாடி காட்டு
போது - நிர்மலமானமற்றோ தர்ப்பணத்தைககாண்பிக்குமபோது
—விளங்கிய தன்மயம் ஆகி-நிர்மலமாதியவக்கண்ணாடிமயமாய்—அ
தேகம் ஆகி-அபேதமாய்—விகற்பம் இன்றி-விகற்பவில்லாமல்—நிரு
விகற்பம் ஆனால்போல-நிர்விகற்பமாயினுற்போல—அளந்து அறிய
புடா விபு ஆய்-இத்துணையளவினதென்றளவிட்டரியப்படாதவி
பாயகமாய்—சத்து ஆய் சித்து ஆய் ஆகந்தம் ஆம் பிரமத்து-சத்தாய்
, சிசுதாய், ஆகந்தமாயும் உள்ளபிரமத்தின்கண்—ஐக்கியம் ஆன
மனம்—காசமான அந்தக்கரணம்—தெளிந்தபடி இருந்தால்—(தான்)
தெளிந்தவண்ணமே நின்றால்—உலகம் எங்கே-(அதற்கு) உலகரூப
மேது —உலக எங்கே-சலனமுள்ளதாவேது —என்று சங்கை
யொழித்திடாய்—எனஇவ்வாறுசீச்சயித்து (இதுவிஷயமாயெழுந்தள்ள)
சந்தேகத்தையொழித்திடுகி.—எ-று.

“உளந்தெளிந்தபடியிருந்தால்” என்றது, ஆருடத்தன்மையை; ஆருடர்க்குப் பிரபஞ்சத்தின் பாரமாதத்தன்மையபாவமாய விடுதலின், அதன்பரினமும், அதைப்பற்றியுள்ளதாருஞ் சலனமும் அவாகண்மனத்திற்கெவ்வாம்; ஆகலின், “உளந்தெளிந்த படியிருந்தாலுலக மெங்கே புலவெங்கே யென்று சங்கை யொழித்தி டாய்.” என்று. இப்படியே, “தத்துவஞானிகாணிதுஞ் சகத்தந்தக்கண்டலன், நதவமேகண்டான்.” என்று பிரமகேதயிலும், “காதலின் ஞானியத் தைக்கண்ணினுற்றெரியக்காணான்.” என்று பகவத்கேதயிலும் கூறியிருப்பது காண்க. (க௭)

(க௭) [மனமபோகசாதனமாகலானும், மனமிந்தோர் முத்தராகலானும் அவர்க்கு அஃதின் நிப்போகங்கூறாமா நெகவனேயென வினாதல்.]

ஏகமாய் மனமிறந்தாற் சேவன் முத்த ரிருக்கும்ப்டீம் பிராரத்த மெதினா லுண்பார், போகமா னதுபுசித்துத் தொலைப ப தன்றோ புசிப்பதென்றான் மனநதானும் போக தன்றே, சோகமா மனமிறந்தாற் போக மில்லை தோன்றுமெனின் முத்தரென்று சொல்கூ டாதே, போகமா மிதுதெளியக குருவே நன்றா மொழிந்தருளவாய் தெளிந்ததன்றோ முத்தி தானே.” (க௭)

(இ-ள்) ஏகம் ஆய் மனம் இறந்தால்-(கண்ணீர்ப்புப்போலப் பிரமத்தின்கண்) ஒன்றாய்மனமானது நாசமாயின்,—சேவன்முத்தரான முத்தர்கள்—இருக்கும் மட்டீம்-(தேகம்) உள்ளளவும்—பிராரதகமா எதினால் உண்பார்-பிராரத்தபோகமா எச்சாதனத்தொண்டதுபவிப்பா—போகம் ஆனது புசித்துத் தொலைப்பது அன்றோ-பிராரததபோகம் அதுபவித்துத்தொலைக்கவேண்டியதோ) அல்லவோ—புசிப்பது என்னுள் அதுபவித்துத்தொலைக்கவேண்டியதுதானென்னினை;—னந்தானும் போனது அன்றே-(போகசாதனமான) மனமும் இறந்தகாலவே—சோகம் ஆய் மனம் இறந்தால்-துன்ப(மய)மானமனமா னது நாசமானால்—போகம் இல்லை-(கழுத்தியிற்போலப்) பிராரத்தபோகதுபவமில்லை—தோன்றும் எனின்-(அஞ்ஞானிகட்குப்போல

மனயிறவாமல்) தேன்றுமாயின், — முத்தர் என்று சொல்க் கூடா தே-விவன்முததரென்று சொல்லலாமா — (முத்தர்) மோதம் ஆம் இது தெனிய-மயக்கமாயிய விச்சத்தேகம் ஒழிய — குருவே — என்று மொழிந்தருள்வாய். விசேஷமாக உத்தரமுபதேசித்தருள்வீராக — தெளிந்தது அன்றே முத்தர்-ஆய்-தெளிந்த(கில)யல்லவா விவன்முத நி.—எ-று. தான்-இரண்டும் அசைகிலை.

இப்படியே வாசிட்டத்தில், “தனையுணர்ந்தோர், கொள்ளுநற தொழிலெலலா மனத்த தன்றே கொன்மன்மன்றி யினடக்குங் கொளகையென்றே.” என்றுசொத்துவசனம் வினவப்பட்டிருக்கிறது (1)

(ககக) [சங்கைக்கு உத்தரம்.]

மனநாசஞ் சொருபமென்று மருப மென்றும வகுத்துரைப்பா ரிருவ்கையா வருமி வறநில், வினவாத சீவன்முத்த ரிடத்தி லொன்றும் விதேகமுத்த ரிடத்திலொன்று மேவுங் கண்டாய், தனதான சத்துவமாய் மனஞ்சே வித்துத் தமகாச ககணசித்தல் சொருப நாசம், அனகாசத் துவந்தானு யிவிவ க தேக மடங்கும்போ தடங்குதலே யருப நாசம். (உ0)

(இ-ன்) வெளி.

“தன்று மருவு முருவுமென வுளத்தினுச மோரிரண்டே ” எ-ம்; “சீவன் முத்தி தனிதுருவ நாசஞ் சித்தந தனக்குளதார், தாவி லுடமீர் முத்திதனிற் சாற்று மருவ நாசமுறும்.” எ-ம், இதற்கு முன னூலாயிய வாசிட்டத்திற் கூறியிருப்பது போல இங்கும் கூறினர். (1)

(ககஉ.) [சங்கைக்குத்தரங்குறி முடித்தல்.]

சுததமாஞ் சத்துவமேயுண்மை யாகுந் துகளிருள்போ னுன்மனமென் சொல்லும் போம்போம், வர்த்தமா னத்தில்வா த வுணவை யுண்பார் வருவதும்போ வதுவினைத்து மகிழார் வாடார், கர்த்தர மகந்தையவிட டகர்த்த ராகி கரணவி ருத் திகளவத்தை காண்பார் ராகி, முத்தர விருக்கலுமாய் பு சிப்புங் கூடு முட்டியென நறித்துசக்கை மேலிப் பாயே. (

(இ-ன்) சுத்தம் ஆம சத்துவமே-சுத்தமானசத்துவருணமே—

உண்மை ஆகும்—(மனநிலை) உபநாசனாகாரணம்— துன்ப—துன்பெனும் (இரகசாரணம்)— இருள்—இருளெனும் (தமோருணம்)— போனல்—(சன்மார்த்தகமான ஞானப்பிரகாசநிலை) ஒழிந்துபோய்யின்—மனம் என் சொல்லும்—மனமெனும் விவகாரமும்—பேசும் போம்—ஒழிந்துவிடும்— வர்த்தமானத்தில்—கிழ்வாலத்தில்— வந்த உணவை—(பிரகாரத்தகர்மத்தால்) வந்துபொருத்தினை உணவுதனை— உண்பார்—உண்ணுமின்பார்—வருவதும் போவதும் கிணந்து—(இனி) வருவதும் (முன்) போனதுமான (பதார்த்தகனை அஞ்ஞானிகளைப்போல) கிணந்து கிணந்து—மழிவர் வாடார்—சத்தோவியர் இலேசியார்—கர்த்தர் ஆம் அகந்தையை விட்டு—(காம் இதற்கு) கர்த்தாவாமெனும் அகம்பாவத்தைவிடுத்து—அகர்த்தர் ஆகி—அகர்த்தாவாய்—கரணவிருத்திகள்—அந்தக்காணவிருத்திகளையும்—அவத்ததை—விருத்திகட்கு ஆதாரகாலமாயி, (சாக்ரமுதலிய) அவஸ்தைகளையும் — கரணபா ஆகி—காணஞ்சாட்சிருபாய்—முத்தர் ஆய் இருக்கலும் ஆம்—முததராயிருக்கவுட்கும்—புசிப்புக் கூடும்—பிராரத்தபொகமும்—முட்டி இலை என்று அறிந்து—(இவ்வாறிருத்தற்கு) யாதொருதடைபுயின்மென்று கிச்சலித்து—சுவகை மோசிப்பாய்—சுண்ணையெழுப்பாய்.—என்று.

“சத்தமாஞ் சத்துவமே புண்மை வாரும்.” என்றதால், சத்துவநாசமாகும் விதேகைவல்யத்தில் உபநாசனாகாரணம் கிதித்துக்காரியம் இராதாதலால் மனதத்தியந்தநாசமாமென்பது பெறுப்படுகின்றது.

“சத்தமோடமுக்கிருட்டாச்சொல்லு முக்குணமும்.” என்று, முதற்படவத்திற் கூறியபடியே இராததாமதங்களை இங்கும், “துகனிருன்.” என்றார்.

“இவ்வி வில்வி வென்றிசனியம்பிஞன்.” என்பதப்போல, “போம்போம்.” என்னும் அடுக்கு கிச்சயப்பொருளில் வந்தது.

“வர்த்தமா னத்தில்வந்த வுணவை புண்பார் வருவதும்போ வதுகிணந்து மழிவர் வாடார்.” என்றதற்கு, அருவமனம் உண்மையானும், உருவமனம் இன்மையானும் என்பது கருத்து. இக்காரணத்தால் முத்தராயிருத்தற்கும், போகம் புசித்தற்கும் சத்தேகமின்மென்றறிவி என்பார், “முத்தராயிருக்கலுமாய் புசிப்புக் கூடு முட்டியென் றறிந்துசுண்ணை மோசிப்பாய்.” என்றார். “கர்த்தராகக் கதையைவிட்ட கர்த்த ராகித் கரணவிருத்தி கிணவுத்ததைகாண்பாரா

அவதானம் பிரமான்மவயிச்சியருப்பமான சிச்சயம். ஓனையபத்
பொருள்வெளி.

(ககக) அபிப்பிராயம். — திடஞானம், அதிடஞானமென ஞான
மிருவகைத்தாம்; அவற்றுள் கைவல்கிய, தியானப்பியா
சுவலியாம் சுவானிசுத்தமுடையோனுக்குத் தத்துவஞா
னமுண்டாகில் அவன்புத்தி சோரராயகனிடத்தன்புள்ள
காரியின்புத்தி தனதுவிட்டுக்காரியஞ்செய்யும்போதும் அ
ச்சோரராயகனையே தியானியா திப்பதுபோல கிரந்தராதத
துவத்தையே தியானித்துக்கொண்டிருக்கும்; அத்தனமை
யான ஞானந்திடஞானமெனப்படும். கைவல்கியம், தி
யானப்பியாசமின்மையோனுக்கு ஓதேனுமொருபுண்ணிய
விசேஷத்தால் தத்துவஞானமுண்டாயினும் அவன் புத்தி
சோரராரியின்புத்தி விட்டுக்காரியத்தை மறந்துவிடுவது
போல உடனே தத்துவத்தை மறந்துவிடும்; அத்தன்மை
யான ஞானம் அதிடஞானமெனப்படும்.

திடஞானமுடையோர் திடப்பிரஞ்ஞர்; இத்திடப்பிரஞ்ஞர் க"
லபேதத்தால் சமாதிதர், உத்திதரென இருவகையாயிருப்பர்: அவ்
களுடைய லட்சணம் கிதையில் பகவானுக்கொல்லப்பட்டிருக்கிறது.
இங்கே திடப்பிரஞ்ஞரைச் சொன்னதால் அவருக்கு வியவகாரம் வி
ரோதமாகாதென்பது.

இதற்கு, உ-ம். வாசிட்டம். "காயத்தில் வேருகத் தன்னைக்கண
டோன் காயமீ ரினுமறியான் கன்னற கட்டி, தீயிற்கா யினுமரிந்த
போது மின்பந் திராத வாறுபோந் நெளிந் தஞாணி, மாயத்தின
மோகத்தாந் பேதமாகான் மணந்தபர புருடன்மேன் மனஞ்சே-
மங்கை, நேயத்தான் மனைத்தொழில்கள் செய்யுமாபோ னிகழ்தொ
ழிற்செய் யினும்பரத்தி னினைமை கிங்கான்." எ-ம், "வெறிதி ருக்கி
னுந் தொழிலினை மேலினும் விடாம, வறிது வென்றுதான் சமாதிவி"
ட்டகன்ருவ னுருஞ், செறியு ஞானஞ்சேர் மனத்தினர் ககத்தொழி
ல் செயினும், யிறிவி நத்துவ கிட்டராய்ச் சமாதிவிந் பெயரார்." எ-ம்
வரும். மற்றும் கருவனவற்றற் கண்க.

(உஉ)

[இனிதிடஞானத்தால்வந்த அதிவிக்குங் கருத்
திரையச் திடன்வினயும்வினுவைத் தாமையெடுத்துக்கா
ட்டி அதற்கு விடைகூறத்தொடங்குகின்றார்.]

தேகத்த லலனாகி யகர்த்த னாகி யெனினிய பிரமமாய்த் தெளிந்த முத்தன், போகத்தை யுண்பவென்றும் கருத்தா வாமே பூரணமா யகர்த்தனுக்குப் போக முண்டோ, போக ததை யறுத்தருளுங் குருவே யிந்தத் துகளறுக்க வேண்டு மென்று சொன்னா யாகிய, மாகர்த்தன் மாபோகி மாத்தி யா கி வகைமூன்று யவரிருக்கு மகிமை கேளாய். (௨௩)

(இ-ள்) தேகத்தன் அவன் ஆதி-ஸ்துலகுட்சுமசங்காதங்களி லிருக்கும் மதலத்த, பிராமணத்வாதிகளிற் ருதான்மியமற்றவனாய் —அகர்த்தன் ஆதி-அகர்த்தனாய்—சேவன் இன்றி- (அச்சங்காதங்களை விசேஷணமாகவுண்டாய்) ஜீவத்வயிறந்து—பிரமம் ஆய்-பரிபூரணப்பி ரமமாய்—தெளிந்த முத்தன்-தன்னையறிந்திருக்கும் சேவன்முத்தன் —போகத்தை உண்பன் என்றால்-போகத்தைப்புகிப்பென்னென்றுசொ லவில்—கருத்தா ஆமே-கரும கருத்தாவாகியஸ்துலகுட்சுமசங்காத வகனும், சங்கர்த்தவிஷ்டனும் தானாவனே—பூரணம் ஆம் அகர்த்த னுகரு-பரிபூரணப்பிரமமேதானாயிருக்கும் அகர்த்தனாகிய சேவன்முத் தனுக்கு—போகம் உண்டோ-பிராரத்தபோகமேத்—சோகத்தை அ றுத்தருளும் குருவே- துன்பத்தையொழித்தருளாநிற்கும்ஆசிரியரே —இந்தத் துகள் அறுக்க வேண்டும் என்று சொன்னாய் ஆகில்-இச்ச ற்தேகம் நிவிர்த்திப்பித்தருளவேண்டுமென்று நீசொல்லில்—மாகாத தன் மாபோகிமாத்தியாகி (என)—மூன்றுவகை ஆய்-மூவகையாய் —அவர் இருக்கும்-அச்சேவன்முத்தரிருக்கும்—மகிமை கேளாய்-பெ ருமையைக்கேட்பாய்.—எ-று.

கிரகத்தன் என்பதுபோலத் “தேகத்தன்.” என்றார்.

தேகத்தன்லலாகி,என்பதற்கியற்றியவுரையின் கருத்தை,௧௩-ம் பிரசங்கத்தில் தருமாத்தியாசத்திற்குதாரணங்கூறியிருப்பழிகாண்க.

வினாவின் கருத்து— யாவனிடத்துத் துக்கமுண்டோ அவ ன் துக்கநிலித்தி சகப்பிராப்பிகளினிமித்தங் கிரியைசெய்யாநிற்ப ன்; அவனே கர்த்தாவாம். எவன்கர்த்தாவோ அவன்போகத்தையு ண்ணும்போக்தாலுமாம். புண்ணியபாவங்களின்னுக்கமானகர்மத்தி ற்ருக்கர்த்தாலும், கர்மபலமானகருக்கங்களைப்புகிக்கும்போக்தாலும் ஸ்துலகுட்சுமசங்காதங்களையின், அவற்றிற்குச்சாட்சியானபரிபூ ரணப்பிரமசொருபர் தானான சேவன்முத்தனுக்கு எவ்வாறு கர்த்தனா வு போக்த்ததுவங்குமென்பதாம். (௨௪)

(ககச) [மறாகர்த்தன் இலக்கணங்கடறுகின்றார்.]

செய்கையுஞ்செய் விக்கையுமற் றிருக்குங் கார்த்தச் சிலைமலை முன் னிரும்புகள்சேட் டிக்கு மாபோல், செய்கையுஞ்செய் விக்கையுமற் றிருக்கு மெம்முன் செட்மான வுலகமெலாஞ் சேட்டை செய்பும், மெய்கலந்த விநதிரிய விகார ரூப விவகார விருத்திகும் விருத்தி தானா, மெய்கலந்த சமாதிக்ருரு சாட்சி யேநான வெயிலபோலென் றுறைத்தவனே விபுமா கார்த்தன், (௨௪)

(இ-ள்) செய்கையும்- (ஒனறைச்) செய்யுந்தன்மையும்—செய் விக்கையும்-செய்விக்குநதன்மையும்—அற்று-(தான்) உடைத்தாகாப ல—இருக்கும்-(ஏகமாய்ப்பெரிதாய் அசஞ்சலமா) யிருக்கின்ற—காந தச சிலைமலைமுன-காநதக்கல்லாகியமலையினமுன்னே—இரும்புகள்- (அநேகமாயப்பரிசு சினனங்களாயத் தமக்கெனச்சேட்டையற்றுள் ள ஊசிமுதலிய) இரும்புகள்—சேட்டிக்குமாபோல்-சலியாநிற்குந் த ன்மைபோல—செய்கையும்-(ஒனறைச்) செய்யுந்தன்மையும்—செய் விக்கையும்-செய்விக்குந் தன்மையும் — அற்று இருக்கும்-இன்றி(ஏ கமாயப்பூரணமாய்ச்சித்தா)யிருக்கும்—என் முன்-எனது சந்நிதியில் —செட்டம் ஆன உலகம் எலாம்-(அநேகமாய்ப் பரிச்சின்னங்களாய்ச்) சட்டமாயுள்ள பிரபஞ்சங்களெல்லாம்—சேட்டை செய்யும்-(தத்தர) வியவகாரங்களைச்செய்யாநிற்கும்—வெயில் போல்- (உலக வியவகா ர கதிற்கும், வியவகாரத்தின அபாவத்திற்கும் சாட்சிமாத்திரமாயிருக் கும) சூரியன்போல—மெய்கலந்த-சரீரத்தினகட் பொருந்திய—இந திரிய விகாரரூப-(நேத்திராதி)இந்திரியங்களால் விகாரரூபமான— விவகார விருத்திக்கும்-(காண்டன்முதலிய) வியவகாரங்களையுடைய (மனே)விருத்திக்கும்—விருத்தி-மனேவிருத்தி—தானா-தன்மையாக —மெய் கலந்த-பிரமத்தினகட்பொருந்திய—சமாதிக்கும்—நான் சா ட்சியே என்று-யான சாட்சிமாத்திரமாகவுள்ளென்று — உறைத்த வனே-அமுந்திய அதுபவமுடையவனே—விபுமாகர்த்தன் வியாபக மான மறாகர்த்தனும்.—ஈ-று.

வெயில் என்றது சிணையாகுபெயர்,

‘கட்டு பொறியின் தொழிலெல்லாங்கொண்டு மணஞ்செய் கு
வதன்றோ.’ எ-ம், “தணையுணர்ந் தோர்கொள் ளுற்ற தொழிலெல்
லா மனத்த தன்றோ.” எ-ம், ‘வாசிட்டத்திற்குரியபடியே இங்கும்,
“மெய்கலந்த விர்திரிய விகார ரூப விவகார விருத்திக்கும்.” என்
றா.

“செய்கை” சுயங்கருத்துருத்வம். “செய்விக்கை.” அந்நியப்
பிரேணவேது கருத்துருத்வம். இவ்விரண்டுமில்லையென்பது அ
காததாதமிட நிச்சயத்தாலென்க. (உசு)

[மஹாபோகி மஹாத்தியாகிகளின் இலக்கணங்கூறுகின்றார்.]

அறுகவையின் குணங்குற்ற மசுதத்ஞ் சுத்த மபத்தியம்ப
த நியமெனவூ ணுய்கதி டாமல், பொறுமையுடன் கிட்டின
தைக் காட்டுத் தீப்போற் போகங்கள் புசிப்பவன்மா போகி
யாகும், சிறிதுபெரி துகடனதந் நியங்க ணன்மை தீமைகள்
சே ரினும்படிகச் செயல்போற் சித்தம், வெறிதிருக்கு மவனே
மாத் தியாகி யாவன் விரதயிம்மூன் றுடையவரே வீடு ளோ
ரே. (உடு)

(இ-ள்) அறுகவையின் ஊன்-சரேசங்கணியுடைய உணவுக்கு
ள்—குணம் குற்றம்(என) - (இது) குணமென்றும் (இது) குற்றமென
றும்—அசுத்தம் சுத்தம்(என) - (இது) அசுத்தமென்றும் (இது) சுத்த
மென்றும்—அபத்தியம் பத்தியம் என-(இது) அபத்தியமென்றும் (இ
து) பத்தியமென்றும்—ஆய்ந்திடாமல்-பருத்துப்பாராமல் — பொறு
மை உடன்-சகிப்போடுகூட—கிட்டினதைக் காட்டுத் தீப்போல-(த
னனை) கெடுக்கியசகலத்தையுங் காட்டக்கினி புசிப்பதுபோல—பே
யங்கள் புசிப்பவன்-(உணவாதி) போகங்களைப்புகியாரிப்பவன் — ௨7
3 ௨௭ ஆகும்-மஹாபோகியாம்—சிறிது பெரிதுகள்-சிறிதும் பெரிது
மானபொருள்கள்—தனது அந்நியங்கள்-தன்னுடையதும் பிறருடை
யதுமானபொருள்கள்—ஊன்மை தீமைகள் - புண்ணிய பாவங்கள்—
சேரினும்-தன்னாவந்தடையினும்—படிகச் செயல்போல்-(அடுத்த வ
ர்ணங்களைப்பற்றாத) படிகத்தின் நன்மைபோல—சித்தம் — வெறிது

இருக்கும் அவனே—(மனம்) பற்றறவருக்கும்வனே—மாத்தியாகிழவன்—மஹாத்தியாகியென்பபெயர்—இம்மூன்று வீரதம் உடையவரே. (மஹாகர்த்தன் மஹாபோதி மஹாத்தியாகிஎன்னும்) இம்மூவகைவீரத முழுவுடையோரே—வீடு உனோர்—மோட்சத்தையுடையராவா.—எ-று.

குணம்” ரசமுடைய உக்கிருஷ்டாநாதிகள். “குற்றம்” ரசமில்லாத நிகிருஷ்டாநாதிகள், அல்லது, சாத்தவிகாகாரம், தாமதாக்காரமெனினுமொக்கும். “அசத்தம்” ஊசினபழஞ்சோறு, உச்சிஷ்டம், தேவாராதனத்துக்கு அருகமல்லாதது முதலியன. “சுதம்” சீராக அப்போதுசமைக்கப்பட்டுக்கண்ணுக்குரமயியமாயும், நாவுக்கு ருசியாயுமுள்ள அநாதிகள். “அபத்தியம்” வைத்தியசாஸ்திரத்தில நிக்ஷேபித்தவை. “பத்தியம்” அதில் விதித்தவையென்க. இவகை “பொறுமை” என்றது விகாரம், அடையாமையை காட்டுதலியானது இது சந்தனமரம், இஃதெட்டிமரம், இது பச்சைமரம், இது பட்டமரம் எனப்பருக்காமலும், கிட்டினதைவிட்டு அப்புறந்தாவாமலும், தான் அவைகளினமயமாகாமலும் தன்மயமாக அவைகளைத்தகிப்பதுபோலத தத்துவஞானியும் உசிதமான் உணவுகளை நிரதிசயாகந்த பூரணஅதவைதாத்மபுத்தியால், அல்லது மீத்தியாபுத்தியால பருத்துப்பாராமலும், கிடைத்ததைவிட்டுக்கிடையாததை இச்சியாமலும், தான் அவைகளின்மயமாகாமலும் தன்மயமாகவே புசிப்பன்: இங்ஙனம் புசிப்பினும் நித்தியநிருப்தாத்மததிசனத்தாம் புசித்திலன். “ஊய்ந்திடாமல்,” என்றதால், நன்றெனப்புசியாநிற்பனெனப்பது கொள்ளக்கிடந்தது. இதற்கு முன்னூலான வாசிட்டத்தில, “அகலீரசமிடிகளுநன்றெனப்புசிப்போன்,” என்றுகடறியிருப்பதால் “உணவாதி” என்றும். சுவர்ணத்தினுந்செய்யப்பட்டவியாக் பரம இரம்மியமான சுவர்ணநிகிருஷ்டியால் இரம்மியமாவதுபோலபிரமநிகிருஷ்டியால் சகலபோகங்களும் சேவன்முத்தனுக்கு இரம்மியமாகத்தோற்றுவதால், “ஆய்ந்திடாமல்,” என்றார். “வெநிநிருக்கும்,” என்றது, மீத்தியாபுத்தியாவென்க. “வீரதம்மூன்றுடையவரே,” என்னுந்நெற்றகாரத்தால் தவும், மகம், தீர்த்தம், சேவை, அருச்சனை, தானமாதிய புறக்கருமங்களையுடைய மற்றையர் நிரதிசயாகந்தமோட்சம் அடையாரென்பது பெறப்படுகின்றது. இம்மூன்றையும் விஸ்தாநமாகஅறியவேண்டுக வாசிட்டத்தில் வீரதகுயைகவையில, பரமசிவனால் பிருங்சேந் கருனிச்செய்யப்பட்டிருப்பதால் அதிற்கு

ன்க. இம்மூவகைவிரதங்கூறியவழியால், “பொத்ததை யுண்பனெ
னரூங்குத்தா வாமே பூரணமா மகத்தனுக்குப் போகம் உண்டோ.”
என்னும்சங்கைக்குப் பிராரத்தவரத்தால் பொத்ததையுண்பவனாகும்,
உசிதமானகருமத்தைச் செய்பவனாகும் ஞானிதோற்றினும் அநீந்தா
தமதிருஷ்டியால் அனை அவனுக்கு இன்றென்றுத்தரங்கூறினதாம்.

(ககரு) [ஞானபலமானவருதகிருத்தியித்தன்மையைப்பற்றி
யுளதாரும்பிரயோசந்தேகத்தை நீவிர்த்திசெய்து கோடற்
பொருட்டுச்சீடன்விஞதல்.]

[வேறு.]

மெய்யும் கொண்டுபிராரத் தநதரு விதிவழி கின்றிடவும்
உய்யும் கர்மிக ரூக்கது குணமா வுறுதொழில் செய்திடவும்
செய்யுஞ் செய்கைமு டித்தவ னென்றரை செப்புல தெப்படி
யோ, கையுந் துன்பம கற்றிய குருவே நலமா வருள்விரே.)

(இ-ள்) மெய்யும் கொண்டு—(“சாலமிகு தொழிற்பதனைக்கிட
பாங் கூடு” என்னும்) சீரமுத்தரித்துக்கொண்டு—பிராரத்தக் தரு
பிராரத்தத்தால்வரப்பட்ட—விதிவழி-சியதியின்றெறியில்—கின்றிட
வும-சிற்கவும்—உய்யும் கர்மிகளுக்கு—(உறுதியிடுத்து தாம்) பிழைக்க
வேண்டுமென்னும் திருமகாண்டிகட்டு—அதகுணமா - அதகூலமாக
—உறுதொழில்- பொருத்துகின்றகருமோபாசனைகளை—செய்திடவு
—செய்யாசிற்கவும்—செய்யும் செய்கை முடித்தவன் என்று—(ஞானி)
சிருதகிருத்தியனுமென்று—உரைசெப்புலது—கருகிற்பது — எப்படி
யோ—எவவாரோ (யான் அறிவேன்)—கையுந் துன்பம்—(வெருகாலமா
க) வருத்துதற்குக்காரணமாயிருத்ததுக்கங்களை —அகற்றிய குருவே-
வழிவித்தருளிய குருவே—நலமா வருள்விரே—(இச்சங்கைக்கு)நன்றாக
உத்தரம்அருள்செய்விராத—உறு.

ஞானத்தால் அஞ்ஞானவிர்த்திசெய்து துன்பம்ஒழிவித்தமை
யின், “கையுந் துன்பமகற்றிய குருவே,” என்றுன். (உ.க)

[மேலைவீனாவிற்கு விடைஉறல்.]

ஆடவர் செய்தொழின் மூவகை யாகும் வித்தைவ சத்துறு
நான், ஐடனை மமதைய கந்தையு ளார்க்கே யிகபர விவகார
ம, வீடனு குவமெனு யிச்சையு ளார்க்கே வித்தைப டிப்ப
தெலாம, பாடன்யி ருத்தொழி லாற்பல னுண்டோ பரிபூ ர
ணமானால். (உஎ)

(இ-ள்) அவித்தை வசதது உறும் நான்-(தத்துவஞானதிற்கு
முன்னே) அவித்தியாவசத்தின்பொருந்தியிருக்குங்காலியில—ஆடவ
ர் செய்தொழிவ-(இஷ்டப்பிராப்தி அறிஷ்டநிலிர்ந்திக்காகப்) புருஷ
ராயினோர்செய்யததக்கனவானகிருத்தியங்கள்—மூவகை ஆகும-(உழ
வாதி, எகனாதி, சிரவனாதிஎன) மூலிதமாம்—(அவற்றுள்) ஏடனை
(போகத்தில்)இசையும—மமதை-(குமெபத்தில்எமதென்னும்) அபி
மானமும்—அகந்தை-(தேகததிலஆதமத்துவ,பிராமணத்துவாதி)அபி
மானமும்—உளார்க்கே-உடையோர்க்கே—இகபர விவகாரம் - (உழ
வாதிகளான) இகலோக (வியவகாரங்களும், எக்னாதிகளான) பர
லோகவியவகாரங்களும் (செய்யததக்கனவாம்)—வீடு அனுருவம எ
னும்-(அநேகஜநநந்தொடுததுத தாம் அதவ்வுத்தவந்தநிஷ்காமபுண
ணியபுஞ்சபரிபாகவசததால சிததசத்தியடைந்து சகத்துஅநித்தியமெ
ன்னும் விவேகமுதயமாகவின, ஏடனை மமதை அகந்தைகள்ருநாந
து) மோட்சமடையககடவேமென்னும் — இச்சை உளார்க்கே-இ
கசையுடையோர்க்கே — வித்தை படிப்பது எலாம் - ஞானசாஸதி
ரசிரவண, மனன, நிதித்தியாசனங்களினததும் (செய்யததக்கனவ
ம்)—பரிபூரணம் ஆனால்-(தேசகாலவஸ்து பரிச்சேதகுணியமான) பிர
மமேதாமானால்—பாடல்-சிரவண, மனனாதிக்களான (மோட்சகிருத
தியங்களானும்)—பிரும் தொழிலால்-மிருந்த (உழவாதிகளான) இக
லோக (கிருத்தியங்களானும், எக்னாதிகளான) பரலோககிருத்தியங
களானும்—பலன உண்டோ-(அவர் அடையததக்க)பயன்யாடே னு
ண்டோ?(இவ்விலை.)—எ-று.

“பாடல்.” என்றது. உபலட்சணம்.

“யாதொன் றிணப்பெற் றவரிதனின் மிக்கதொப்ப துண்டெ ன
னார்.” என்று சீதையில் பகவானாலும், யாதொருலாபத்துக்கு மே

லான லாபம் வேறென்றுமில்லையோ அதுவரையினது ஆதம்போ
தத்தில் பூஜ்யபரதரான சங்கராதாரியராலும் அருளிச்செய்திருப்பதா
னும், தமது அதுபவபரதரானும் பிரமலாபத்தக்குமெனனதாத்ஞா
னிகளால் அடையத்தக்கதான இலாபம் வேறென்றுமில்லையென்பா
“பலனுண்டோபரிபூரணமானால்.” என்றார்.

குடும்பபுத்தியும், போகத்திச்செய்யும் இன்மையின் உழவாதிகளு
ம, கிருகிஞ்ஞானகுவிஷயமான எக்ஞாதிகள் தனக்கு விஷயமாகா
மையின் அவ்வெக்ஞாதிகளும், பிரமமானது கண்டசாமீகரவியாயம
போல ஞானியால் அடையப்பட்டிருத்தலின் சிரவணதிகளும் ஞானி
க்குச் செய்யவேண்டியவாகவில்லை; இதுவே கிருதகிருத்தியத்தன்
மை யெனதறிதியென்பதாம். (௨௭)

(௧௧௬) [இன்னும் இதனைனறாக அறியவேண்டித் துணுககந
பிரயப்படிச்சவகிக்கின்றன்.]

ஞாவர்கி காமணி யேகே வீரீர் கூறின வழியொக்கும்
பாழுட னிகமுயி ழந்தவ ரன்றோ பழகுவர் மெய்ஞ்ஞானம்
விரவுமு யற்சியின் மீண்டவ ரதையினி வேண்டுவ ரோவே
ண்டார், சிரவண மனன திகள்வேண் டாவோ சித்தமு னை
த்திடவே. (௨௮)

(இ-ள்) ஞாவர் சிகாமணியே கேளீர் - தேசிகசிரோரத்தனமே
(எனது விண்ணப்பம்) கேட்பீராக—கீர் கூறின வழி ஒக்கும்—(“பாட
னமிருந்தொழிவாற் பலனுண்டோ பரிபூரணமானால்.” என்று) தேவ
ரீரருளிச்செய்தவழி ஒவ்வும்—பாழுடன் இகமும் இழந்தவர் அன
றே-பரலோகத்திச்செய்யும், இகலோகத்திச்செய்யும் விட்டவரல்லவா--
மெய்ஞ்ஞானம் பழகுவர்-தத்துவஞானம் பயிலாதீர்பர்—விரவும் மு
யற்சியின் மீண்டவர்—(போகேச்செய்யுடையரால்) பொருத்தாதீர்கும்
(இகலோகபரலோக) முயற்சியின்றும் (ஞானநெறிக்கண்) மீண்ட
வா—அதை இனி வேண்டுவேகே வேண்டார்—அவ்விசலோகப்பரலோ
ககிருததியங்களாகிய உழவாதி, எக்ஞாதிகள் இனிச்(செய்ய) விரு
மபுவராவிரும்பார்—சித்தம் உடைத்திட—சித்தம் அதுபூதிகளெனமு
நத—சிரவண மனன ஆதிகளென டாவோ-சிரவணமனன நிதித்தி
யாசனங்கள் (அவர்க்கு) வேண்டாவோ.—என்று. (௨௮)

[மேலைவிலுவிற்ரு விடைகூறல்.]

கிளாமக னேகேள் தத்துவ மறியார் கேட்டல்செ யக்கடனே
தளாவறு சிந்தித் தலின்முயல் வார்சிலர் சந்தே கங்களுளா
தெளிதலி னிற்பார் விபரீ தப்பேய் தீரா வாதனையோ
வெளியுரு வாயறி வாய்நிறை வாயினர் வேண்மெ வ தொனறு
[ஊடோ.

(இ-ள்) கிளர் மகனே கேள்-(ஞானமயமாய்) விளங்காநின்ற
மைந்தா(உளதுவினாவிற்ரு யாங்கூறும்விடையினை) நீகேட்பாய்—த
ததுவம் அறியார்- (அத்துவிதமான) பிரமத்தை (ஆன்மாவாக) அறி
யாதவா—கேட்டல செயக்கடனே-சிரவணஞ்செய்யவேண்மெவதுமு
றைமைதான—தளாவு அறு சிந்தித்தலின் முயல்வார- (சகல) விட
ருமறுதற்குக்காரணமானமனனதின்முயற்சிப்பர்—சந்தேகங்கள் உ
ளா சிலா-சந்தேகங்களையுடையசிலபேர்—விபரீதப் பேய் தீரா வாத
னையோ-விபரீதப்பேயென்னுமொழியாத(மலின்)வாசனையுடையவ
ர்—தெளிதலி லிற்பார்-நிதித்தியாசனத்தின்கண்(முயற்சியுடையவர்)
யிருப்பா—வெளி உருவு ஆய்-(அஞ்ஞானத்தின்) மறைப்பொழிந்த
சொருபமாய்—அறிவு ஆய்-தேகேந்திரியாதிகளைக்கூறும்)அறிவாய
—நிறைவு ஆயினா-(பன்மைப்பேய்களுக்கவகாசமில்லாத)பூரணரூப
மாயினோர்—வேண்மெவது ஒன்று உண்டோ-வேண்டிமென்று(அதுஷ்
டிககததக்கது சிரவண் மனன நிதித்தியாசனங்களுள்ளே யாதானும்)
ஒன்றுண்டோ ! (இவ்வே.)—எ-று.

நிதி, வார, நட்சத்திர, யோக, க்ரணங்களை அறியாதோர் பஞ்ச
ங்கத்தைக்கேட்டாவது பார்த்தாவது அறியவேண்மெவதுபோலத தத
துவம் அறியாதோர்சிரவணஞ்செய்யவேண்மெவது. பொன்னினம்
ற்றுநிர்ணயத்திற் சந்தேகமுள்ளவர்கள், ஆணிகைவத்துஉரைத்துப்பாந
துக்கொன்னுவதுபோலச் சேவபிரமங்களின் அபேதஞ்சத்தியமா! அல
லதுபேதஞ்சத்தியமா! என்பதுமுதலியசந்தேகமுடையவர்கள்மனன
ம்பண்ணவேண்மெவது. திக்குப்பிரமைகொண்டோர் அதற்குக்காரண
மானசூரியாதிகளைநாடித்தெளிவதுபோல விபரீதபாவனையுடையோ
நிதித்தியாசனஞ்செய்யவேண்மெவது.

“வெளியுருவாய்.” என்றதால், சிரவணஞ்செய்தற்குக்காரண

மான அஞ்ஞானமும், “அறிவாய்.” என்றதால், மனனஞ்செய்தற்கு
க்காரணமாகியசந்தேகமும், “நிறைவாய்.” என்றதால், விதிநியாசனஞ்
செய்தற்குக்காரணமானவிபரீதபாவணையும் ஆகுடர்க்கு இன்றென்ப
தைக்குறிப்பித்தனரென்க. (உக)

(கக) [வியுவகாரமுடையஞ்ஞானிகளிடத்து அஞ்ஞான,
சந்தேக, விபரீதங்களுள் விபரீதபாவணையில்லையென்பது
என்னெனவினாதல்.]

ஐயா கேளிர் தத்துவ ஞானியு மஞ்ஞா னிகள்போலே
செய்யா கின்றேன் கண்டே னுண்டேன் சென்றே னெனலா
பொய்யாம் விபரீ தங்கள் வற்குப் போயின வென்றிரே[மோ
மெய்யாம் பிரமவி சாரமி தன்றே வெளியா வுரையிரே. (க௦)

(இ-ள்) ஐயாகேளிர்-குருவேகேட்பீராக—தத்துவஞானியும்-பி
ரமஞானியும்—அஞ்ஞானிகள்போலே - அஞ்ஞானிகளைப்போலவே
—செய்யா கின்றேன்- (ஸ்கானமுதலியவற்றைச்) செய்கின்றேன்—
கண்டேன்-(இவனைக்)கண்டேன்—உண்டேன் -(இன்னவங்காநிகளை)
யுண்டேன்—சென்றேன் - (இன்னகிராமத்திற்குச்) சென்றேன்—எ
னல் ஆமோ—என்றுசொல்லலாமா—பொய் ஆம் விபரீதங்கள் - மித
தையாகியவிபரீதபாவணைகள்—அவற்குப் போயின என்றிரே-அப்
பிரமஞானிக்கு கீங்கினவென்றருளிச்செய்திரே —மெய்யாம் பிரம
விசாரம்இதுஅன்றே-(அவனுக்குரிய)சதநியமாகிய பிரமவிசாரமஇ.
தலலவே—வெளியா உரையிர்-வெளியாகஇதனையருள்வீராக.—எ-று.

பிரமவிகாரமிதன்றே, என்றும்பாடமுளது. அதுபிறழ்த்தபாடம்.

“பிரமவிசாரமாவது,” “அனுவினுக் கனுவு கானே ய்ப் ப
டி மகத்து கானே, துணியிலெப் பொருளு கானே சோதியுட் சோதி
கானே, பணிவுறத் தருவேனானே பழையனும் புருட னானே, யிணை
தனக் கில்லா வீச னாகிய வின்ப கானே.” என்பதும், “ஒன்றிலனு
கேனானசரைபற் றுள்ளமமஸ்தயங்க்கார, மென்றவொன்றுமின், து
ன்றுருணமுன் நிலன் சரைசாவிலனான்கத்தன் தாவறினன், நின்றசாக்
தன்சமரசனான்;” “நிரண துணிகன் விசம்பிரவி தேவ் ரூரகர் கரரிடத்
தில், விரியு மறிவே கான், குறுக்கு மேல்கீ மென்போ தப்பெருமை

யுலாவியது. ௧ என்பதுமாம். நான் சென்றேன், கண்டேன், உண்டேன் என்பது, அதற்கு முன்னாலான், இங்ஙனம் வியவகரியாகின்ற ஞானிக்கு விபரீதமாகின்ற இன்னுவது எவ்வாறுமென்பது சீடன் கருத்தி. (௩௦)

[அதநிஞ்விடைகறம்.]

ஓய்ந்த கனுவீழ் கண்டப முங்கதை யோதுவன் வாதனையால ஆய்ந்தறி வுற்றவ னப்படி செப்புவ னாபா சனுமாகான மாய்ந்தத னுடல்வே மளவும் விண்ணவன் மறுடனெ னப் படுவான், வியந்தசி தாபா சன்போ மளவும் விவகா ரதொ டரும். (௩௧)

(இ-ள்) ஓய்ந்த கனுவில்-சாக்கிரவியவகாரமொழிந்தசொப்பன ததில்--கண்ட பழங்கதை-(ஒருவன்நாகாவியவகாரங்களைக்கண்டு சாக கிரத்தில் விழித்துப்) ஸூர்வந்தான்கண்ட வியவகாரங்களை--வாதனையால்-(பூவ)வாசனையால்- ஒதுவன்-(எப்படிச்) சொல்லுவனோ-- அப்படி--ஆய்ந்து அறிவுற்றவன்-(ஆன்மா அளான்மாக்களைத்) தோ ருது (அநானமாவாகிய தேகாதிகளில் அத்தியாசமொழிந்து சத்தே கமில்லாமல் ஆன்மாலை) அறிந்தவன்--செப்புவன்-(பூர்வவாசனையால் செய்யாநின்றேன், கண்டேன், உண்டேன், சென்றேனென்று) வியவகரியாகிற்பன-- [இங்ஙனம் வியவகரிக்கினும்,] ஆபாசனும் ஆகான்-(வியவகாரகாததாவாகிய) அந்தக்கராசத்தினும், (வியவகாரகாரணமும்) அவனலனுவன்-- [வியவகாரம் எதுகாறுந்தொடர்ந்து நிற்குமெனின்;--] மாய்ந்த தன உடல் வேம் அளவும்-(தேவத்துவ மடைவோமென்று அக்கினியிற் பிரவேசமாய்) மாய்ந்ததனதேகம வெந்து நீறுகுமளவும்--விண்ணவன்-தேவ(னாழிசுப்பவ)ன்--மறுடன் எனப்படுவான்-(அந்நியரால்) மறுடனென்று (எங்ஙனம்) வியவகரிக்கப்படுவனோ (அங்ஙனம்)-- விய்ந்த திதாபாசன் போம் அளவும்-(தத்துவஞானத்தினால் அகம்பரவ) மிகந்த திதாபாசன் (அததியாதம்) அபாவமாகும் (விதேககவலங்) விய மளவும்--விவகாரம் தொடரும்-வியவகாரத்தொடர்ந்து நிற்கும்--எ-று.

அரகனுவனோன், சித்திரமோகத்தாற் சொப்பனத்தில் பிடசையேற்பவனாகத்தனைக்கண்டு விழித்தபின் அம்மோகம் நீங்கி அ

ரசனாயிருந்துகொண்டு முன்னேசொய்ப்பனத்திற்கண்ட வரசனையால தண்ணைப்பிட்சகனாகச்சொல்லினும் உண்மையாகத்தான் பிட்சகனெ ன்பது அவனுக்கு உள்ளே இவ்வாமைபோல ஞானியும் பூவணாச னையால சிதாபாசனாகத்தன்னை வியவகாரத்திற்கொல்லினும் அவனு ள்ளே அகங்காரக்கிரத்தியின் மையின் அவன்சிதாபாசனாவான்.

தான்தேவனாகவேண்டுமென்று அக்கிலியிற்புக்கிறந்தோன் உ டனே தேவனானும் அவன் தேகம் கசிக்குமளவும் மறடனாக அந சியராவ எப்படி வியவகரிக்கப்படுவனோ அப்படித்தத்துவஞானத்தா ல ஞானியும் உடனே பிரமமானானும் பிராரத்ததேக கசிக்குமளவும் அந்சியருடைய திருஷ்டிக்குச் சிதாபாசனாக வியவகரிக்கப்படுவன், அவவியவகாரம் விதேககைவல்யமளவுத்தொடராநிற்குமென்பது க ருத்தது. (௩௧)

[திருசியம் மித்தையாயினும், ஞானியும்நிஷ்டைகூடவேண்
வேத ஆவசியகமாதலால், கர்த்தவவியமான அ
தனை அதுஷ்டிக்குமவன் கிருதகிருத்
தியனாவது எங்ஙனென
வினாதல்.]

ஆனாலோ ருருவே காண்ப தசத்திய மென்றாலும்
கான விவகாரத்தைய ரலவோ ஞானக கநதருமோ
போன லன்றோ என்ற விட்டை பொருத்திடல் வேண்டாவோ
தான விட்டை புரிந்ததற் செய்கை தவிர்த்தவ மென்பபடியோ.

(இ-ள்) ஆனால் - ஞானவியவகாரம் விதேககைவல்யமளவுத்
தொடருமானால்—ஐயா ருருவே—காண்பது அசத்தியம் என்றாலும்—
திருசியம்பொய்யென்னினும்—கான விவகாரம் துயர் அலவோ—(திரு
சியத்தைப்பற்றிய) கானவியவகாரங்கள் துன்பம்ல்லவா—ஞானகைத்
ருமோ—பரிபூர்ணபரமாத்மாவின் தன்மான பிரமாந்தத்தைத்தருமா
—போனால் அன்றோ என்ற ஆம்—(அவ்வாறியவியவகாரம்) நீக்கினல்ல
வா அவவாந்தமுனதாம்—(அதற்கு) விட்டை பொருத்திடல் வேண்டா
வோ—கிருவிதகற்பசமாகுகூடவேண்டுமென்று—தான் ஆம் விட்டை புரிந்தா
ல-தன்மயம்குஞ்சமாகிசெய்யின்—அவன் செய்கை தவிர்த்தவன் எ

ப்படியோ - கிருதகிருத்தியன் (ஆமாறு) ஏவவாரோயானறியேன.
எ-று. (௩.௨)

[வினாவிற்கு விடைகூறல்.]

தெரிதரு மகனே யாரம் பத்தொடு தீரும விவகாரம்
உரியதி யானமும் விவகா ரங்களு முள்ளத் தொழிலன்றோ
துரியப ரம்பொரு ளானவர் வேறொரு தொழில்செய் வதுமு
அரியச மாதிகள பழகுவ னேலவ னுருட் னுமன்றே.[ண்டோ

(இ-ள்) தெரிதரும மகனே-தன்னுண்மைதெரிந்திருக்குமையு
தா—ஆரம்பத்தொடு விவகாரம தீரும-பிராரத்தகர்மத்தோடுகூட விய
வகாரமஒழியாநிற்கும்--உரிய தியானமும்விவகாரங்களும்--ஆருடர்களு
செய்யும்)பிரமாந்தமடைதற்குரியசமாதியும் (வாகிய) வியவகாரங்க
ளும்--உள்ளத தொழில் அன்றோ-அந்தக்கரணமாத்திரத்தின்வியவ
காரமல்லவாஆகலின்,--துரியபரம்பொருள் ஆனவர்-துரியமாகியபரம
பொருளேதாமானவாருடா—வேறு ஒரு தொழில் செய்வதும் உண்
டோ - வேறேயாதானுமொருதொழிலைச்செய்வதும், உண்டா! (இல
லை)--அரிய சமாதிகள் பழகுவனேல்-அந்நியராலடைதற்கரியசமாதி
களைக் (காததவலியுத்தியோடுகூடி) முயலுவனாயின்-- அவன் ஆரு
டனும் அன்று-அவன (கிருதகிருத்தியத்வமுடைய)ஆருட் னுமலனா
ம்.--எ-று.

(ககஅ) விழுந்தானசம்ஸ்காரத்தினொழிவும், நிரோதசம்ஸ்காரத்தி
ன்பிரகடத்தன்மையுமாயி அந்தக்கரணத்தின் ஏகாக்ஷிர
த்தன்மைரூபமானபரிணாமஞ்சமாதியெனப்படும்.

அச்சமாதியும், சலிகற்பசமாதி, கிருவிகற்பசமாதி என இருவ
கைத்தாம். ஞாதா, ஞான, ஜேயரூபத்திரிபுடித்தோற்றத்தோடுகூட
அத்விதியப்பிரமத்தின்கண் அந்தக்கரணவிருத்தியின் ஸ்திதிசலிகற்ப
சமாதியெனப்படும். அதுவும் சத்தாறுவித்தம், சத்தாரறுவித்தம் என
இருவகைத்தாம். அவற்றுள், அகம்பிரமம்என்னும்சத்தத்தோடுகூடிய
ரூப்பதைச்சத்தாறுவித்தமெனவும், சத்தாரதித்ததைச் சத்தாரறுவித்த
மெனவும் கூறுவர். திரிபுடித்தோற்றமின்றி அகண்டபிரமாகாரயா
ன அந்தக்கரண விருத்தியின் ஸ்திதியை கிருவிகற்பசமாதியென்பர்.

இவ்வாறு சலிகற்பசமாதி, நிருவிதற்பசமாதிகட்குப் பேதமுண்டி அவைகளில் சலிகற்பசமாதிசாதனம்; நிருவிதற்பசமாதியிலமாம்; நிருவிதற்பசமாதியும் அத்வைதப்பாவனாருபமென்றும், அத்வைதாவஸ்தாருபமென்றும் இருவகைத்தாம். அத்வைதப்பிரமாதாரமான அந்தக்கரணத்தின் அஞ்ஞாதவிருத்தியோடுகூடில் அது அத்வைதப்பாவனாருபநிருவிதற்பசமாதியெனப்படும்; அச்சமாதியின் அப்யாசமிருதியால் பிரமாதாரவிருத்தியுஞ் சாந்தமாய்விடில் விருத்திரகிதமான வச்சமாதி அத்வைதாவஸ்தாருப நிருவிதற்ப சமாதியெனப்படும். அத்வைதாவஸ்தாருப நிருவிதற்ப சமாதியே முக்கியபலமாம். அத்வைதப்பாவனாருப நிருவிதற்ப சமாதி அதற்குச் சாதனமாய்ண்ப. இவ்வபிப்பிராயத்தால் இவ்வாசிரியருளு சமாதிகளென்று பன்மைகூறினா.

(ககக) ஆருடஞானிக்கு மனன, நிதித்தியாசனமும் காத்தவவியமன்று; சேவன்முததியின் ஆநந்தசிமித்தம, மனன நிதித்தியாசனங்களிற் பிரவிர்த்தியாகிற்பன; அதுவும் தனநிசையாற் பிரவிரததிப்பன. நான வேதத்தின் ஆஸ்திரையெச்செய்யாவிடில் எனக்கு ஜநகமரணருப சம்சாரமுளதாமென்றும் புத்தியோடுகூடிக்கிரியை செய்யில் அதுகர்த்தவவியமெனப்படும். ஞானி ஆனமாவை அசங்களுக அநித்தானேனும், தேகத்தின் போஜனாதி வியவகாரங்களை, அல்லது ஜநகன் முதலியோராபோல அதிகமான இராச்சியபாரபாலனாதிவியவகாரங்களைச் செய்வன்; அவவியவகாரத்திற்கு ஞானம விரோதியன்று; வியவகாரமும் ஞானத்திற்கு விரோதியன்று.*

என்னே? யாதொரு ஆன்மசொருபத்தை அசங்கமாக அறிந்து னனோ அவவான்மாவின்னன் வியவகாரத்தோன்றாமாயின் வியவகாரத்திற்கு விரோதி ஞானமாம். அப்படியே ஞானத்திற்கு விரோதி வியவகாரமாம்; அங்ஙனத்தோன்றாமற் சம்பூர்ணவியவகாரங்களும் தேகாதிகளின் ஆசிரிதமென்றும், ஆன்மாவின்னன் வியவகாரத்தோடுகூடியதேகாதிகளின் சம்பந்தமில்லையென்றுத்தோன்றுகின்றது. இக்காரணத்தால் ஞானிக்குப்பிரவிர்த்தியும் நிவிர்த்தியென்றே சொல்லப்படுகிறது. ஆதலான், “உரியதி யானமும் விவகாரங்களுலு

ள்ளத் தொழிலன்றோ தூரியடி தம்பொரு ளானவர் வேறொரு தொழில்செய் வதுமுண்டோ, [என்றனொன்றை.] (உக.)

[ஆனால் ஆருடருந்தியானுதிகள் செய்யக்காணப்படுகின்றன அகையெற்றிற்கெனவினாவி அதற்குவிடை கூறல்.]

உத்தம குருவே யாகு டருமா பொருதொழி ஸற்றவருள சித்தம டங்குதி யானு திகளசிலர் செய்குவ தென்னென்றால் இதல மருவும் பிராரத் தப்பிறி வெப்படி யப்படியே [னே. முததரும் வெகுவித மாகுவ ரென்பது முன்னே சொன்னே

(இ-ள்) உத்தம குருவே-(போதகருமுதலியோருள்ளே) உத்தமமான வித்தகுருவே—ஆருடரும் ஆய்-சொருபத்தில் நிற்பவரும் (கிருசியத்தில் வீழாதவரு) மாய-ஒருதொழில் அற்றவருள்-யாதொருதொழிலுந் தமக்குவேண்டுமென்றில்லாதொழிந்ததிருத் கிருத்தியருள்ளே—சிலர்-சிலபொ—சித்தம அடங்கு தியானுதிகள்-உளமொடுங்குத் தியானமுதலியவுபாயங்களை—செய்குவது-பயிவாநிற்பது—என என்றால்-யாதுகாரணமென்று நீ சங்கிதில்—இத்தலம் மருவும-இவவுலகில் அவரவரைப்பொருந்தாநிற்கும்—பிராரத்தப் பிறிவு எப்படி அப்படியே-பிராரத்தபேதம் எவ்வாறோ அவ்வாறே—முததரும்-ஜீவன்முத்ததரும்—வெகுவிதம் ஆகுவர் என்பது-அநேகப் பிரகாரமான வியவகாரங்களுடையராவாரென்பது—முன்னே சொன்னேனே-பூருவபடலத்தில,கௌ-வதுசெ-நிற்குநீனேனே.—எ-று.

[ஆருடர் வியவகாரம் லோகசங்கிரக மிதித்தமேயல்லாமல் வேறல்லவென மேலும்வற்புத்தத்தின்கூர்.]

நல்லவ னேகே ஞாலகுப காரம் ஞானிகள் விவகாரம் அல்லது வேறொரு பெறுபே'றும் மிதி யதுகுற பிணியுமிலை வல்லி ருட்டிழு தற்பல தொழிலை வகுப்பின் னியபாவம் எல்லவ ருக்கும் தக்கிர கஞ்செய் மீசை டைத்திலனே.(உரு)

(இ-ள்) நல்லவனேனே-காதுவேகேளாய்—ஞானிகள் விவகாரம்-ஞானிகள் செய்யும்வியவகாரம்—உலகு உபகாரம்-உலகுக்கு

பகாரமாம்—அல்லது—இதுவேயன்றி—அதனால்—அகவியவகாரத்தால்—வேறு ஒரு—வேதேயியாக—பெறப்பெறும் இவ்—அகவியாகிற்றும் இலாபமுமில்லை—பணியும் இல்லை—தன்புமுமில்லை—[ஞானிகளசெய்யும் வியவகாரங்களால் அவர்களைப் தன்பங்களிலவாழ்மென்பதெவ்வாறேவெனின்;—] வல்ல சிறுட்டி முதல் பல—[புதுவக—வல்ல வையுடைய சிறுஷ்டிமுதலிய அநேகசிறுத்தியங்களால்—வரு புண்ணிய பாவம்—வாராசிறுத் தர்மாதர்மங்களை—எல்லவருக்கும்—சர்வஜ்ஞ—கட்கும்—அதக்கிரகம் செய்யும்—(மக்களிடத்துத்தாய்போலக்) சிறுபைசையாகிற்றும்—சசன் அடைந்திலனே—சசரன் அடைந்திலனே (அதுபோலும்)—எ-று.

அதேதிதி சம்மாரம், திரோபாவங்களால் வரும்பாவத்தையும், இததிதி, சிறுஷ்டி, அதக்கிரகங்களால் வரும்புண்ணியத்தையும் சசரன் அடையாததுபோல ஞானிலோகசுகிரகார்த்தம் புறத்தேகிரியைகளைச் செய்யலிலும், அகத்தேசெய்பவனாக இலன்; ஆகலினஇலாபகஷ்டங்களை யடையானென்பது கருத்து. (உச)

(200) [முற்செய்யுளில் ஞானியை சசரனுக்கு ஒப்பாகச்சொன்னதுபற்றி உலகத்திற்பெரும்பாலும் சாமானியமாய அறிந்தோர்க்குளாழமடைந்துள்ள விபரீதசங்கையைக் குருமுகத்தால் ஒழிவிக்குங்கருத்தினையு ஞானியும் சசரனும் எப்படி ஒப்பாகாரொனச்சீடன வினாதுவும் அதற்குவிடை கூறலும்.]

சசனு மாயரு வாயுரு வாகி யெழுந்தரு ளங்குருவே
சசனு ஞானியு மொப்பென் றீரே யெப்படி யொப்பென்றால்
சசனு ஞானியு மமைய கருகை யிகந்தறி னுலொப்பாம
சசனு மாம்பல லிலந் மாமுல கெல்லா மிவனுமே. (உச)

(இ-ள்) அருவாய்—[பிரமார்த்தமாக] அருவமான அறிவுருவாய் (இருத்தபடியிருந்தே)—சசனும் ஆய்—[மாயையினால் சகத்தின் படைப்பாதிக்குக்காரணமான] சசரனுமாகி—உருவு ஆகி—(அதுபோலிகளை இரட்சிக்கும்பொருட்டாகக் கருணையினால்) திருவுருவாகி—எழுகது அருளும் குருவே—வந்தருளாகிற்றுக்குருவே—சசனும் ஞானியும்—ஒப்பு என்றீரே—சமானமாகவென்று (முன்) கூறினீரே—எப்படி.

ஒப்பு என்றால்-ஒப்படிச்சமான்மாவரென்று (நீ) சங்கிப்பாயாகில-ஈ சனும் ஞானியும்-மமதை அகந்தை இகந்திதிலு ஒப்பு ஆம்-(மாயை அவித்தைகளிலும் அவைகளின் காரியங்களிலும்) மமத்துவாபிமானமும், அகந்தாபிமானமும் விட்டிருத்தவாற் சமான்மாவர்-இவன்-இந்த ஞானியானவன்-(ஈசரனோடு முன்சொல்லியவாற்றால் சமானமாவதுத்தவிர, பிரமவித்துப் பிரமமேயென்னும் சுருதியால் பிரமத்தினகண் ணத்தியஸ்தமான) ஈசனும் ஆம்-ஈசரனுமாவன்-பல சேவரும் ஆம்-நாநாசேவருமாவன்-உலகு எல்லாம் ஆம்-உலகனைத்துத் தானாவன்.-எ-று.

அத்தியஸ்தம் அதிஷ்டானத்தைத்தவிரவேறின்றையினெனக.

(உக) [ஒருவன்உண்ண மற்றோர்க்குப் பசுநீங்காத்து போல ஞானி அஞ்ஞானநீங்கிமுத்தியடைய ஏனையசேவர் அடையாமையின இவன் எல்லாச்சேவரும்ஆமெனல் எவ்வாறாமென ஊசிகடாகியாயம்போல இடையேசங்கித்தல்.]

எல்லாச் சேவரு மிவனு மென்றீ ரிவகரான் முத்தியடைந்
தெல்லாச் சேவரு முத்திபெ ருமளி ருப்பா னேனையா
எல்லாச் சேவரும் வெவ்வே ருனு லிவனெல் ளாமலனே
எல்லாப் பொருளு முரைத்தருள ருருவே விதைநீர் மொழி
[யிரே., (உஎ)]

(இ-ள்) எல்லாச் சேவரும்-சுநந்திரியக்காதிருபங்களாகியச-ஈ சேவரும்-இவன் ஆம் எனநீர்-இஞ்ஞானியாகுமென்றருளினீர்-இவன் தான் முத்தி அடைந்து-இஞ்ஞானி[அஞ்ஞானநீங்கி]விரதிகயாந நதருமோட்சமடைந்தனனாக-எல்லாச் சேவரும்-சர்வசேவரும்-முத்தி பெருமல் இருப்பான் ஏன்-மோட்சமுதையாமலிருக்குநிமித்தமென்றீர்?-எல்லாச் சேவரும்-சர்வசேவரும்-வெவ்வேறு ஆனல்-பரஸ்பரமயின்னமாயின்-இவன் எல்லாம் அலனே-இஞ்ஞானிமுமுதாமல லனே-எல்லாப் பொருளும் உரைத்தருள் ருருவே-யான்வினவாகிற் குஞ்சர்வவினக்களின்பயன்களையும் உபதேசித்தருளாகிற்கும் ஆகிரிய ரே-இதை நீர் மொழியீர்-இவவினவின்பயனையும் தேவரீர் அருளவீ ராக.-எ-று. ஐயா என்பது யினி.

[விம்பப்பிரதிவிம்ப நியாயத்தாற் சங்கைக்கு
உத்தரங்கூறுகின்றார்.]

அகமெனு மான்மா பூரண மேகம நேகவி தஞ்சீவர்,
அகமெனு மநதக் கரணோ பாதிக ளளவிலை யாதலினால்
சகமுழு துங்குளிர் சந்திர னேகளு சலசந திராபஸ்யாம்
சகமதி லேலி கு ளஞ்சிறு குழிசால் சட்டிரு டம்பலவால். ()

(இ-ள்) அகம் எனும் ஆன்மா-அகமகமென்றனைத்துயிரினிட
ததுமிருந்தவரத முரைப்பதாகிய ஆனமா—பூரணம் ஏகம-பரிபூர
ணமாயேகமாம்— சீவர்-சீவர்கள்—அநேகவிதம்-பரிச்சின்னமாய் அ
நேகப்பிரகாரமாயிருப்பர்—(என்னை?) அகம எனும் அந்தக்கரண
உபாதிகள்-காணென்னும் அந்தக்கரணவுபாதிகள்—அளவு இலை ஆ
தலினால் — பரிச்சின்னங்களாய், அநேகங்களாயுள்ளனவாகலின்.—
[இனிஇவைக்குபமானம்.] சகம முழுதும் குளிர் சந்திரன ஏகம்-உல
கமுழுவதற்கு சீதளமாதற்குக்காரணமாகும் விம்பசந்திரனஒருவன்—
—சல சந்திரர் பலர் ஆம்-சலப்பிரதிவிம்பசந்திரர் அநேகராம்—(என
னை?) சகமதில்-உலகில்—ஏரி குளம் சிறுகுழி சால் சட்டி குடம் ப
லவால்-ஏரியும், குளமும், சிறுபள்ளமும், சாறும், சட்டியும், குட
மும் ஆகியவுபாதிகள் பலவாகலின்.—ஏ-று.

அகம்பதம் ஆன்மாவிற்கும், அந்தக்கரணத்திற்குக்கூறியிருப
பதுமுறையே லட்சியார்த்தம், வாசியார்த்தமாகலான என்க.(உக)

“அகம்.” என்பது, அந்தக்கரணத்திற்கு இயற்பெயர். ஆனமா
வுக்கு ஆகுபெயர் எனினும் ஒக்கும்.

[இதுவுமது.]

சட்டிரு டவகளி லொன்று சித்தி னதினுட் சலசந்திரன்
ஒட்டிழு தற்சக் திரனொடு கூடுமொ ழித்தவை கூடாலே
கட்டிழு பாதிக சித்திடு சீவன் கரண வான்மாவில்
கிட்டே யிக்கியழு பாதிகெ டாதவர் கேவல மாகாரே. (உக)

(இ-ள்) சட்டி குடங்களில்-சட்டிகுடமுதலியவுபாதிகளில்—
ஒன்றுசித்திடு-ஒருபாதிகளில்—அதினுள் சலசந்திரன்-அதிற்பிர

திலிம்பித்திருத்தசக்திரன்—தட்டும் முதல் சந்திரனெடுகடும்—தான்
கடுதற்குரியகாரணத்தக்திரனெடுகடும்—வழித்தலை—உபநிதெடாத
வேணையபிரதிலிம்பற்கள்—கடாடோ (அப்படி) கடாடோ (அப்படி)
—கடடும்உபநிதெடுகடும்—சேவன்—பந்தியாதிற்கும் அந்தக்கரணத்தின்
கண்ணுள்ள அஞ்ஞானவுபநிதானத்தால் காகாமாகாதிதருஞ்சேவன்
—காரண ஆன்மாவில்தான்ருக் காரணமாகும் ஆன்மாவின்மண்—அ
யிக்குயம்புகிடும்—ஐக்கியத்தைப்பொருத்தும்—உபநிதெடாதவர்—அஞ்
ஞானவுபநிதானத்தாற்கெடாதவேணையசேவன்—கேவலம் ஆகார்—
அயிக்குயமாகாகள்.—எ.று.

சேவத்துவத்திறகு முக்கியவுபநித சுழுத்தியின்கண்ணுள்ளவில்த்
தைக்களும்; அவவலித்தைக்கடேசாக்கிரத்தில் அந்தக்கரணமாகப்ப
ர்ணமித்தலானும், அதனோன்றினபின்னரே விவந்தக்கரணத்தோன்றலா
னும் அந்தக்கரணத்தைச் சேவவுபநியென்றனர்; அவித்தையைச் சே
வவுபநியாகக்கொள்ளாக்கால்பிராஞ்ஞானச்சொல்லுஞ்சுருதிவிரோ
தமாம்.

எவவந்தக்கரணத்தில்தானமுண்டாமோ அவ்வந்தக்கரணவவச்
சென சேதனத்தின்கண்ணுள்ள அஞ்ஞானக்கருஞ்ஞானத்தால்கிவிரா
ததியாம். அஞ்ஞானம் நீங்கினேன் முத்தனாவன்; எவ்வந்தக்கரணத்
தில்தானமுண்டாகவில்லையோ அவ்வந்தக்கரணத்தில்தானக்
கருமுண்டு, பந்தமுமுண்டு அஞ்ஞானநீங்கிமுத்தனாவன் பிரமதிறு
த்தியால்சகசேவபரங்களாக விளங்குதலின், அவனெல்லாமாகனென
பதற்சந்தேகமின்றென்றறிதியென்பதாம். (நக)

(202) [கூசம் செய்யுளில் எப்படி ஒப்பர்கென்னறுவின
விய தன்கருத்தை இங்கேவெளிப்படுத்துகின்றான்.]

இவனயன் மால்செவ னுகிய விசேஷா பெப்படி யொப்பாவல்
செவன்முதன் மூவரு மகிலசி ருட்டி, திதிர சங்கன்செய்வார்
அவர்கிறம் மதிக்கு முக்கா லுக்கரு மலிகா விபுவாவா
தவமிரு குருவே மிகவந்தகனவரிசெவன் சற்றுக் காணேனே.

(203) இவன் அயன் மால் செவன் ஆகிய நானொரு-இஞ்ஞா
னியென்பவன், அயனாயிருத்திராராயில்காரோடு—எப்படி ஒப்பு

ஆவன்-எங்ஙனம்இணையாவன்—சிவன் முதல் மூவரும்—உருத்திரன், நாராயணன், பிரமனென்னும்அம்மூவரும்—அகில சிருட்டி. திதி நாசங்களை செய்வார் - எல்லாவுலகங்களையுஞ் சிருஷ்டி, திதி, சமமாரங்கன் செய்யாகிற்பர்—அவர் பிறர் மதிகளும் முக்காலங்களு ம அறிவார்-அவர்கள் அந்நியருடையபுத்திகளையும், பூத, பவிஷ்ய, வாததமானமென்னுந்திரிகாலங்களையும் அறியாகிற்பர்—(இதனால்) விபு ஆவார்-சர்வத்தினுஞ்சம்பந்திதவராவார், அல்லது பிரபுவாவார்—தவம் மிகு குருவே-தவமிருந்துள்ளவாசிரியரே—இவனுக்கு-இஞ்ஞாணிககு—அவையில் ஓர் சற்றும் காணேனே-அமமகிமைகளில் ஒரு சிறிதுவகண்டிலேன்; (ஆகலின்,)—எ-று.

கண்டிலேன் ஆகலின், “எப்படி யொப்பாவன்” எனக்கூட்டுக. இங்கே, “தவம்.” என்றது, மனமொழிகளினொருமையை: கிருச்சிர, சாந்தராயனாதிகளையல்ல. (சு0)

[அதற்கு விடைகூறல.]

[வேறு.]

தடத்து நீலிலாத் திரியொளி யுபயமுக தழுவுமோ தனை ககைகும், குடத்து நீலிளக் கினிலொளி யிரண்டுமோ ருமி மபமாத திரங்காக்கும், அடுத்த மைந்தனே ஞானியு மீசனு மறிவினா பிறிவில்லை, கெடுத்த மாயையின் குணங்களான் மெலென்றுங் கேழுன்றும் பிரிவாமே. (சக)

(இ-ள்) தடத்து நீர்-ஊறுணிச்சலமும்—நிலாதநிர் ஒளி-பகல வத்தியினொளியும்—உபயமும்-(ஆகிய) இவவிரண்டும்—தழுவும் ஊாதனைக் காக்கும்-(தமமைத்) தழுவாநிற்கும் ஊாமுழுநிலையும் இரட்சிகரும்—குடத்து நீர்-குடத்துச்சலமும்—விளக்கினில் ஒளி - தீபத்தொளியும்—இரண்டும்—ஓர் குடம்பமாத் திரம் காக்கும்-ஓர் குடம்பமாசு திரத்தை இரட்சிக்கும்—அடுத்த மைந்தனே-(சற்சங்கத்தைக்) கெட்டியமைந்தா—ஞானியும் ஈசனும்-(தத்துவ) ஞானியும் ஈசரனும்—அறிவினா பிறிவு இல்லை-(நாம் பிரமமென்னும்) ஞானத்தாற் பேதமில்லை—கெடுத்த-(சீவர்கள் முத்தியடையாமற்போரும்படி அவர்களுண் ணவை ஆவரணசத்தியான்மறைத்துக்) கெடுத்த—மாயையின் குணங்

களால்-மூலப்பிரகிருதியின் (சத்துவகுண ரசோ) குணங்களால்—மேல என்றும்—(சுரன்) மேலாமென்றும்—கீழ் என்றும்—(ஞானி) கீழாமென்றும்—பிரிவு ஆம்-பேதமாம்.—எ-று.

தடத்தினீரும், கிலாத்திரியோனியும் குடத்தினீரும், விளககிஞ்ஞெனியும் உபாதியாற்பேதமல்லாமற் காக்குந்தன்மையாற் பேதமில்லாமைபேரல், மாயாகுணங்களாற்பேதமல்லாமல் ஞானத்தாற்பேதபிலரென்பதாம். (சுக)

[மேலும் அதனையே விளக்குகின்றார்]

நாரின் மன்னனைச் சித்தரைப் போலவே நாரணன் முதலான சுராகண் மாயைவல லவரணி மாதிக டொககமா தவமிக்கோராதரணி மாறுடாக கவைகளில் லாமையாற் றுழ்வுள சானும பிரம பாவனை யாலிவ ரவரெனும் பேதமொன் றிலைபாராய.

(இ-ள்) நாரில்-மறுடாகளுக்குள்ளே—மன்னனைச் சித்தரைப் போலவே-(துஷ்டநிகிரகம சிஷ்டபரிபாலனமுடைய) அரசனையும், (சாபாறுக்கிரக சாமார்த்தியமுடைய) சித்தரையும்போல—நாரணன் முதலான சுராகள்-விஷ்ணுமுதலான தேவர்கள்—மாயை வல்லவா-மாயைசெய்வதில்சமாததா—அணிமா ஆதிகள் தொக்க-அணிமா, (மகிமா, கரிமா, இலகிமா, பிராததி, பிராகாமியம், ஈசத்துவம், வசித்துவமென்னும்) அஷ்டசித்திகளுங்கைவந்த—மாதவம் மிக்கோர-மாதவமிருந்தோ—தரணி மாறுடாக்கு-பூமியில் (மறுடதேகமுடைய) ஞானிகடகு—அவைகள்-அமமாயாவல்லபமும், அணிமாதி அஷ்டசித்திகளும்—இவ்லாமையால்-இனமையால்—தாழ்வு உளா ஆனும்-தாழ்ச்சியுடையராயினும்—பிரமபாவனையால்- (நாம்) பிரமமென்னும் சமஸ்காரத்தினால்—இவா அவா எனும் பேதம்-ஞானிகள் தாழ்வுடையவரென்றும், சுரனுயர்ச்சியுடையவனென்றுங் கூறுகிறகுமபேதம்—ஒன்று இலை-சிறிதுமில்லை—பாராய்—(இதனைப்புகித்து) பாபபாயாக.—எ-று.

முன்னே “நாரணன்” எனக்காட்டினது மாயை பண்ணுவார்களில், “அரிநான்” என்னும் சுரனேதயின் கருத்து.

அணிமாதி அஷ்டசித்திகளினியல்பை, திருவினையாடலில், ௩௩-வது அஷ்டமாசித்தியுரைத்த படலத்திலும், பாகவதத்திலு, ௧௧-ம-ஸ்கந்தத்தில் யோகசித்தியுரைத்தவததியாயத்திலுங் காண்க.)

(௨௦௩) [“அணிமாதிசெலவம்முக்தவயித்தோர்.”என் முற்கூறிய தால அவை ஈசரவைகவரியமெனப்பொருள்படுதலின் ஈ ணடுமுனிவரிடத்துக்காணப்படுவானேனென வினாது உ, அதற்குவிடையும.]

முத்தி நல்கிய சற்குரு வேபல முனிகளுக் கணிமாதி சித்தி பூமியிற் கண்டிருக் கவுமநதச் செல்வமீ சன்தெனநீர் புகதி யொத்திட வுரைத்தரு ளொன்றிழற் புகழும் சீனநோக பத்தி செயதும் தவத்தினு ஸ்யோகததாறபல்த்ததென்[கிப [றறிவாயே. (௪௩)

(இ-ள்) முத்தி நல்கிய சற்குருவே-அநாததவிவித்தி, ஆகந்தப ிபாபதிருபமானமோட்சத்தைத் தந்தருளியசற்குருவே--பல முனிக ளுக்கு-வாதராயணர்முதலிய அநேகமுனிவர்களுக்கு--அணிமா ஆதி சித்தி-அணிமாமுதலிய அஷ்டசித்திகள்--பூமியில கண்டிருக்கவும- (உள்ளானவாகப்) பூமியிற்காணப்பட்டிருக்கவும--அந்தச் செல்வம்- அவவணிமாதிச்செல்வம்--ஈசனது எனநீர்-ஈசரனுடையசெல்வமெ னறருளினீர்--புத்தி ஓத்திட-(அச்செலவம் முனிவர்கட்கு இன்ன காரணத்தாலானவாயினவென்பதை என)புத்தி சமமதித்திட--உரை ததருள் என்றிழல்-உரைத்தருள்வீனொ றுவினாவிழல்--புகழும் ஈச னேனோக்கி-(சர்வாபிஷ்டப்பிரதராகவின, சாவமதஸ்தாகளாலுத்)துதி யாகிற்கும் ஈசரனை நாடி--செய்திமெப்பத்தி (யால)-(உட்புறமொத்து மனமொழிமெய்களாற்) செய்யாநிற்கும் உழிபாட்டினாலும்,--தவத் தினால-கிருசசிரசாந்தராயணத்தவங்களாலும்,--யோகத்தால-இயம நியமாதியஷ்டாங்கயோகத்தினாலும்--பலித்தது என்று அறிவாய்- (அணிமாதிசெலவம்முனிவாகட்குவாய்த்ததெனறறிவாயாக.-எ-று

இயம, நியமாதிஅஷ்டாங்கயோகத்தை, ஈசரனைதலின், கக-ம், அததியாயத்திற்காண்க. (௪௩)

(௨௦௪) [தவமுதலியவற்றால், அணிமாதிச செல்வம்முனிவ ர்கட்குவாய்த்ததானால் தவத்தால் பிரமத்தையறிக வென்னுஞ்சுருதியால் தவயில்லாதோர்க்குத் தத்துவ ஞானமுங்கூடாதேயென்னுங்கருத்தையுட்கொண்டு ஒருவாறு சீடன வினாதல]

சிவசொ ரூபமாந தேசிக மூர்த்தியே சித்திமுத் தியிரண்ம
ம, தவமு னோரடை ருவரெனி லவாகன்போற சகலரு ம
டைவாரே, அவர்கள் பூருவஞ் சித்தியு ஞானமு மடைநததுங்
கண்டோமோ, இவாகண் ஞானிக ளென்றிடிந சித்திக ளிவா
ககிலா வகையேதோ. (சச)

(இ-ள்) சிவ சொரூபம் ஆம் தேசிக மூர்த்தியே-ஆநதவுரு
வமாகிய குருவே—சித்தி முத்தி இரண்டும்-அணிமாதிசித்தியும், மு
த்தியுமாகிய இரண்டினையும்—தவம் உனோரா அடைருவா எனில-த
வமுடையோரா அடைவரென்று (சருதி) சொல்லில்—அவர்கள்போ
ல-வாதராயணா முதலிய பூவாசாரியாபோல—சகலரும் அடைவா
ரே-இக்காலத்தான ஞானிகளனைவரும்டையாகிறபரே—அவாகள
-அப்பூவாசாரியா—பூருவம் சித்தியும் ஞானமும் அடைநததும் க
ண்டோமே—பூருவம் அணிமாதிசித்தியும், தத்துவஞானமுமாகிய
இரண்டினையும் அடைந்(திருந்)ததும் (புராணங்களிற் கண்டோம்—
இவாகள் ஞானிகள் எனறிடிவ-இக்காலத்தான விவாஞானிகளென
று சொல்லில்—சித்திகள் இவாக்கு இலாவகை ஏதோ-அணிமாதிசித்
திகள் இவாக்கில்லாதிருக்குகாரணம் யாதோ! (யானறியேன் அத
னையருள்வீராக.)—எ-று. (சச)

[அதற்குவிடைகூறல்.]

காமிய யத்தவங் காமிய மொன்றையுங் கருதிடாத் தவமெ
ன்றும், பூமி யிறறவ யிருவகை சித்தியும் போதமுந தரு
மைநதா, ஆமி வற்றிலொன றியற்றினு லொன்றையே யடை
ருவ ரிதுதீர்வை, யாமு ரைததவங் விரண்டையு மியற்றினு
ரன்றுள பெரியோரே. (சரு)

(இ-ள்) காமியத்தவம்* (என்றும்)-சகாமதவமெனவும்—காமி
யம் ஒன்றையும் கருதிடாத தவம் என்றும்-இச்சிக்கப்படுமபொரு
ளொன்றினையும்(அடையக்)கருதாததவமெனவும்—(நிஷ்காமதவமெ
னறபடி)பூமியில் தவம் இருவகை-பூமியின்கண்ணே தவமானது இ
ருவகைத்தாம்;—சித்தியும் போதமுந தரும்-(அவற்றுள்சகாமதவம்)
அணிமாதிசித்திகளையும், (நிஷ்காமதவம்) தத்துவஞானத்தையுங்கொ
டாநிற்கும்—மைந்தா—ஆம் இவற்றில் ஒன்று இயற்றினால்-(சித்தி,

ஞானங்கடருச்சாதனங்க)ளாரும் இவ்விருவகைத்தவங்களுள், ஒருத
வத்தைசெய்யில்—ஒன்றையே அடைஞவர்—ஒர்பயனையே அடை
யாநிற்பர்—இது தீர்வை—இது நியமம்—யாம் உரைத்த-நாங்குறிய—
அவவிரண்டையும் இயற்றினார்-அவ்விரண்டேவங்களையுஞ்செய்தனா
—அன்று உள பெரியோர்—முறகாலத்தள்ள வாதராயணா முதலிய
பெரியோர்.—எ-று. (சுடு)

(200) [மேறசொன்னதைததானே இன்னும் வற்புறுத்து
கின்றார்.]

அனக மைந்தனே முத்தினா எத்தையே யடைந்தன ரல
லாமல, ஜெனகன் மாபலி பகீரதன் முதலினோ சித்திகள் ப
டித்தாரோ, இனிய சித்தியே விரும்பினா சிலாசில ரிரண்டை
யு முயன்றாராம், முனிவா சித்திகள் வினோதமாத் திரந்தரு
முத்தியைத் தாராவே. (சுக)

(இ-ள்) அனக மைந்தனே—பாவமற்றமைந்தனே—முத்தி ஞா
னத்தையே அடைந்தனா அலலாமல—(நேரே) மோட்ச(சாதனமா
ன) தத்துவஞானத்தைத்தானேயடைந்தனரன்றி—ஜெனகன், மா
பலி, பகீரதன் முதலினோ—சித்திகள் படித்தாரோ—சித்திகளைப்பழகி
னரா! (இலலை).—சிலர் இனிய சித்தியே விரும்பினா—சிலமுனிகள்
(தமக்கு) இனிமையாகிய சித்தியைத்தானே விரும்பினா—சிலா இ
ரண்டையும் முயன்றா—சிலமுனிகள் சித்தி, ஞானம் இரண்டினையு
ம் பழகினா—அம்முனிவா சித்திகள்—அம்முனிவர்களடைந்துள்ள சி
த்திகள்—வினோதம் மாத்திரம் தரும்—(மணியாழியுலகமெல்லாங் க
ணநேரத்தில்வினாயாடிவரும்) வினாயாட்டைமாத்திரந்தரும்—முத்தி
யைத் தாராவே—அநாத்நிவிர்த்தி, ஆநந்தப்பிராப்தி ரூபமான மோட்ச
த்தைக்கொடாவாம்.—எ-று. (சுக)

(205) [ஆயின், முத்தர்களுள்ளுஞ் சிலபேர் அச்சித்திகளின்பொ
ருட்சிச் சரீரவருத்தமுற்றதென்கொவோவெனுஞ் சீடன்
வினாவைத் தானேவினாவி அதற்குவிடைகூறல்.]

யோக ஞானமே முத்தியைத் தருமெனி லொழிகதசித தி
கள்வேண்டி, மோக மாயுடல் வருந்தினார் சிலசில முத்தாக
ளேனென்றால், போக மாய்வரும் பிராரத்த காமங்கள் புசித
தன்றோ நசித்தேரும், ஆகை யாலந்தச் சித்திகள் பிராரதத
மாகுமென் றறிவாயே. (சௌ)

(இ-ள) யோக ஞானமே-ஜீவான்ம, பரமான்மாக்களினயிக்கு
யஞானமே—முத்தியைத் தரும் எனில்—மோட்சத்தைத் தருமென்று
சொல்வில—ஒழிந்த-முத்தியைத் தரவல்லாத—சித்திகள் வேண்டி-சி
த்திகளைவிருமபி—மோகம் ஆய-அவை வாயக்குநெறிவிற்பரவசமாய
—சில சில முத்தாகள-(குடாலைமுதலிய)சிறிசிலஜீவனமுத்தாகள—
உடல வருநகினா ஏன எனறல்- (முன்னே) மெய்வருத்தமுற்றனா
அஃதென்கொலோவென்று நீ வினாவிடில்—போகம், ஆய் வரும பி
ராரததகாமங்கள்-அதுபோகமாய்வாராநிற்கும் பிராரததகாமங்கள்—
புசித்து அன்றோ நசித்து ஏகம்-புசித்தவவவாநசித்துப்போம்—ஆகை
யால-ஆகலின்,—அநதச சித்திகள்-பூருவஞ் குடாலைமுதலியோரால
டைநதவசசித்திகள்—பிராரததம் ஆகும் என்று அறிவாய-அவர்கள்
து பிராரததமாமென்று நீயறிவாயாக,—ஏ-று. (சௌ)

[குருவைவியநதுமேலும் உபதேசிக்கவேண்டுமென்
பதற்குக் காரணங் கூறுகின்றான்.]

இலக்க மாயிரஞ் சுருதியா லாகத்தா லென்மன மசையா
மல, பெலக்க வேண்டுமென் றருள்குரு வேயகப் பிராநதி
போய்த் தெளிவானேன், துலகக மாணகண் னாடியை யடிக
கடி துலககினும் பமுதன்றே, அலக்கண் மாற்றிய தேவரீ
ரெனக்குரை யமிர்தங்க டெவிட்டாவே. (சஅ)

(இ-ள) இலக்கம் ஆயிரஞ் சுருதியால்-அநேகஞ்சுருதிப் பிரபா
ணங்களாலும்—ஊகத்தால்-(அநேக)புத்திகளாலும்—என மனம் அ
சையாமல் - எனதந்தக்கரணம் (சொரூபத்தினின்றிஞ் சாதேகத்
தினா) சலியாமல்—பெலக்கவேண்டும் என்று-திடமாயதிலமுநத
வேண்டுமென்று—அருள் குருவே-(யான்சங்கிக்குஞ்சங்கைகளுக்கெ
லாம் உததரம்) அருளிவரானின்றகுருவே—அகப் பிராந்தி போய-(எ

னது) அநதககரணத்தில (முன்னிருந்தபஞ்சப்) பிராந்திகளுமொழிந்
து—தெளிவு ஆனேன்—தெளிவுடையவனுயினேன்—துலக்கம் ஆன
கண்ணுடையை - பிரகாசமானகண்ணுடையை—அடிக்கடி துலக்கினால்
-மேலுமேலும் துலக்கிழல்—பழுது அன்றே—குற்றம் எனனை—அல
க்கண மாற்றிய—(எனது) துன்பங்களை நீக்கிய—தேவரீர்—சுவாமிகள்—
எனக்கு உரை அமிதங்கள்—அடியேற்றுபதேசியாநிற்கும் (வாக்கியா)
யாதங்கள்—தெவிட்டா—தெவிட்டுகின்றில; (ஆதலால் இன்னும் தேவ
ரீருபதேசமொழிகளைக்கேட்க விரும்புகின்றேன அருள்செய்தவ
னேனமெ.)—எ-று.

பிரகாசமான கண்ணுடையை மேனமேலும் துலக்குவது குறை
யினறாதல்போல், பிராந்தி நீங்கித் தெளிவெய்தியவென்றனை மேனமே
லும் தெளிவெய்தப்பண்ணல் குறையினறமாகலானும், சுவாமிகளி
ன வாக்கியாமிதத்தில எனக்கு அமைவுண்டாகாமையானும் இன்
னும் உபதேசிக்கவேண்டுமென்பான், “துலக்க மானகண் ணுடையை
யடிக்கடி துலக்கினாற் பழுதன்றே, அலக்கண மாற்றிய தேவரீரென
க்குரை யமிதங்க டெவிட்டாவே.” என்று கூறினான்.

“அகப்பிராந்திபோய்” எனறதற்கு, உ-ம வளளலா. “நிதனை
றுரைதத வாக்கியப் படியே நிகழ்த்துவன பிராந்தியைந நினைவுஞ்சத்
திய மிந்தச் சகமெனல் கருவி தணந்திடா துடலைநா னென்னல், கத்
தபோத் தாவுந் தானெனல் தானுங் கடவுளும் வேறெனக் கருதல,
ததுரு வாகி யிருந்து நானாகேன சிவனெனல் சிதடாபா லறியே.” எ
னவரும் மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. (சு-அ.)

(உ-ஈ) [பரஸ்பரம் விரோதமான சுருதிவாக்கியங்களில் யாது
வாஸ்தவமாகக் கொள்ளற்பாவதெனவினாதல.]

கைத வங்களைச் சாத்திரஞ் சொல்லுமோ கருணையா லெ
னையாளும், ஐய னேருந் வேயெவ ராகிலு மதுபவித் தால
னறிச, செய்த காமங்கள் விடாவென்ற வசனமுஞ் செம்மசுரு
திமவேவத், துய்ய ஞானத்தீச் சுமென்ற வசனமுந் துணி
வதெப படிநானே. (சுக)

(இ-ள்) கைதவங்களை அசத்தியமானவாததைகளை — சாததி

ரம சொல்லுமோ-சாஸ்திரங்கள் போதியாநிற்குமோ (போதியாதே)
—கருணையால் என் ஆளும்-கிருபையினாலே அடியேனை ஆண்ட
ருளும்—ஐயனே குருவே-(எனது)பிதாவாகிய ஆசிரியரே—எவராகி
லும்-யாவராயிருந்தபோதிலும்--செய்த கர்மங்கள்-(தாங்கள்)செய்த
காமபலங்கள்--அதுபவித்தால் அன்றி-அதுபவித்தொழித்ததால்லலது
—விடா என்ற வசனமும்-நாசமாகாவெனலும்வசனமும்—சென்மச
ஞ்சிதம வேவ-(அநந்த)ஜநநங்கட்குக் (காரணமான) சஞ்சிதகாமங்க
ள வெநது நீரூகும்படி—துயய ஞானத்தீ-சுததமானஞானாகக்கினி—
மே எனற வசனமும்-தகிகுருமென்னும் வசனமும் (ஆகிய இவ்விர
ண்டில)—நான் துணிவது எப்படி-(இதுதான் வாஸ்தவம், இஃதல்ல
வென்று ஒன்றை) எவ்வாறு யானரச்சயிப்பது.—எ-று.

சுருதிசமமதமானசீவபிரமங்களினயிக்கியஞானமெனபா. “து
யயஞானம்.” என்றா.

“செய்தகாமங்களவிடாவென்றவசனம்.” என்றது, நாம-கதப-
கூடியதேகாமாகலபகோடிசுதையி, எனபது முதலியவசனங்களை, இ
சுதரகு, பலத்தைப புசியாமறசபாசபகாமங்களுநுகோடி கற்பங்களா
லும் நாசமாகாதெனபதுபொருள

“சென்மசஞ்சிதமவேவதுயய ஞானத்தீச்சகீமென்றவசனம் ”
என்றது, கீதையின நான்காம அததியாயத்தில், “ஏறியாவெரி வரு
காணிடையெரியாதன வெவைதா,னறியாவறி லுடையோர்களு மறி
வாரது விதுபோற், குறியாலவரு குணஞானமெ யனலேகொள வி
மேல, பொறியால்வரு வினையானவை பொடியாயிதொர் பொரு
ளே.” என்று ஸ்ரீபகவானுல அருளிச்செய்யப்பட்டிருப்பது முதல்ய
வசனங்களை என்றறிக. (சுக)

[அதற்கு விடைகூறல்.]

சீவ பேதங்க ளளவிலை மைநதனை செய்கையு மளவில்லை
ஆவ வாமவ ரவரதி காரங்க ளறிந்துபக் குவநோககிப் [நதம
பூவ லந்தபின் பலங்கள்காட் டிவணபோற் பூருவஞ் சிததா
காவல் வேதங்க ளிரண்டையும் வசனக்குங் காண்டமு வகை
[யாலே. (இரு)

(இ-ள) மைந்தனே-மைந்தா—சேவபேதங்கள் அளவு இல்லை—(சுவததுவவுபாதிதளான அவித்தை, அந்தக்கரணங்கள் அளவின்மையின்) சேவபேதங்களும் அளவில்லை—செய்கையும் அளவு இல்லை—(நீரவிநாதிக்குக்காரணங்களான அவரவர் அந்தக்கரணங்களினுள்ள சுபம், அசுபம், சுபாசுபமென்னுமவாசனைகள் அளவின்மையின் அவரவர்கள்) செய்கைகளும் அளவில்லை (ஆகையால்)—ஆவ ஆம்—அவைகளால் ஆவனவாகும்—அவர் அவர் அதிகாரங்கள்—அந்தந்தச் சேவர்களுடைய அதிகாரங்களை—அறிந்து-நிச்சயிதது—பக்குவம் போக்கி—பக்குவங்களை நாமு—காவலவேதங்கள்—(கருணையினால் யாவரையும்) இரட்சியாகிற்றும் வேதங்கள்—காண்டம் மூலகையாலே—(காமம், உபாசனை, ஞானம் என) மூன்று கூறுடைய காண்டங்களாலே—பூருவம் சித்ததாந்தம் இரண்டையும் வசனிக்கும—பூருவப் பட்சம் சித்ததாந்தமென னும் இரண்டையும் பிரதிபாதி யாகிற்றும்—(இனி இதற்குப் பமானங்கூறுகின்றா) பூஅலாதது—(முன்னே) புஷ்பங்களைத் தோற்றுவித்தது—பின்-பின்னே—பலங்கள் காட்டுவன போல்—பலங்களைக் காட்டாகிற்றும் (வாழைமுதலிய) விருட்சங்களைப்போல.—ஏ.று.

இங்ஙனங்கூறியவாற்றால், “அதுபலிததாலன்றிச் செய்தகாமங்
களவிடா.” என்றவசனம் காமகாண்டத்தின் பூருவபட்சம். “சன
மசஞ்சிதம் வேகத்துப்பயனானத்திச்சகிமென்றவசனம்.” ஞானகா
ண்டத்தின்கித்தாந்தமென்பதுகருத்து. (50)

[இதழ்மது.]

ஆன பாலிக ளடைவன நரகங்க ளவசிய மானாலும்
தான மந்திர விரதவோ மங்களாற் றவிருமென் பதுபொய்
சன மாம்பல சன்மசஞ் சிதவினை யெததனை யானாலும் [யோ
ஞான மாங்கனல் சுடுமென்ற மறைமொழி நம்பினால் வீடுண்
[டே. (6க)

(இ-ள்) ஆன பாவிகள்-(சபாசபகர்மங்களுள்ளே அசபகாமங்களைச் செய்பவ)ரானபாவிகள்—அடைவன நரகங்கள் - அடைவனவான நரகங்களானவை—அவசியம்ஆனதும்—நிச்சயமாகவுள்ளவேனும்—தான மந்திர விரத மூலங்களால்—தானம், மந்திரம், விரதம், எஞ்ஞம் எ

னும பிராயச்சித்ததங்களால்—தவிரும் என்பது பொய்யோ—(பாவநீங்கிவிடுவதால்) அவைவாராதொழிந்துபோமென்று(சாஸ்திரங்)கூறுவது அசத்தியமா(அவலவே)—(அதுபோல) ஈனம் ஆம்—இழிவான—பலசனம் சஞ்சிதவினை—அநந்தஜன்ம(ங்கட்டுக்காரணமாகிய) சஞ்சிதகாமங்கள்—எத்தனை ஆனாலும்— அநேகங்களாயிருப்பினும்— ஞானம் ஆம் கனல—(சமுசயரகிதமான பிரமான்மவயிக்கிய) ஞானமாகிய அகசினியானது—சுமென்றமறை மொழி—(அவற்றைத்)தகித்துவிடுமென்றுகூறும் வேதசித்ததாந்தவசனத்தை — நமபினால்—வீடு உண்டே—அவைநீங்கி மோட்சமுனதாதவதிண்ணம்.—எ-று.

“மலமேவிய தீவினை யினவலியான் மகிழும்பாப தத்திலி ருத் தவிவன, குலமேவிய தெனபுல வாணாகளுங் கொடிதாயநர கங்கு டி யேறினரே.” எனபது முதலிய சுருதிபிரமாணத்தாற் பாவிக ள நரகமடைவது சித்தமாயிருத்தவின, “ஆன பாவிக ளடைவன நரகங் களவசியமானாலும்.” என்றும், தானமந்நிரவிரதவோமங்களாற் பாவநதவிகடுவன, காமகாண்டத்தில ஈசுரன் விதித்தபடி அவைசெய்தோர்க்குத்தவிரதேயிருப்பதைச் சாஸ்திரத்தும் உலகத்தும் கீக் ண்டேயிருக்கின்றாயெனபா, “தான மந்நிர விரதவோ மங்களாற் றவிருமென பதுபொய்யோ” என்றும், தத்துவஞானத்தாற் சகலசஞ்சிதகாமங்களும் நாசமாருகவெனும் ஈசுரசங்கற்பமான ஞானகாண்ட சித்ததாந்தத்தைநமபினால் அவா சத்தியசங்கற்பென்று சாஸ்திரங் களிறபிரசித்தமாகவிருத்தவின, அவாசங்கற்பப்படி ஞானததாலவை நீங்கி நீ அமிதமயமாலை, என்பார், “ஞான மாங்கனல் சுமென்ற மறைமொழி நமபினால் வீடுண்டே.” என்றுங் கூறினார்.

கர்மகாண்டத்தின்பூரவபட்சம் அதன்சித்ததாந்தமாகிய பிராயச சித்தததாலேயே நீங்காநிற்பதாற் சகலசஞ்சிதகர்மநதனங்கனையும் ஞானாக்கினிசுமென்னும், ஞானகாண்டசித்ததாந்தத்தை ‘நமபிய நுஷ்டிக்கில் அவையெனநீங்கா, சித்தமாய்நீங்காநிற்குமென ததுணிக் து சந்தேகம் ஒழிகியெனபதாம். (௫௧)

(20௮) [இங்ஙனம் ஞானத்திற்கு அற்புதமான மஹாத்மியமிருக்க அதனை அடைந்துய்யாமல் அறிவுடையோரும் கர்மப்படுகுழியில் ஆழ்தற்குக் காரணமெனையோ வெனவினாதல்.]

என்ம னநதருக் கோயிலாத் தினஞ்சூழி யிருந்தருள் குரு
மூர்த்தி, சென்ம சஞ்சித வினைகள்வே ரறுத்திடுந் தேவரீர்
மெயஞ்ஞானம், தன்ம யந்தரு மகிழையை விபுதராஞ் சமர்
த்தரு மறியாமல், கன்ம மாஞ்சூழி யினில்விழுந் தழிகின்ற
காரண முரையிரே. (௮௨)

(இ-ள்) என் மனம்-எனது இருதயத்தையே— திருக்கோயி
லா-சிறந்த ஆலயமாகக்கொண்டு—தினம் சூழி இருந்து அருள்-நாளு
ங்குடியாயெழுந்தருளியிராநிற்கும்—குருமூர்த்தி-குருவே— தேவரீர்
மெயஞ்ஞானம்-தேவரீர் (அருளாகினற) தத்துவஞானமானது—செ
ன்ம சஞ்சிதவினைகள் - ஐந்தத்திற்குக்காரணமான சஞ்சிதகர்மங்களி
ன்—வோ அறுத்திடும்-மூலமாகிய வலிததையை அரியாநிற்கும்—தன
மயமாத்ரும-(பரிபூர்ண பரமாரந்தபரமசீதளமான) பிரமத்தினகண்ண
பேதமாயிருக்கும் (மோட்ச) சாமபிராச்சியததையுந்தரும்—மகிழை
யை-மஹத்துவத்தை—விபுதா ஆம் சமாததரும-மிகக்கற்றோராய்க்கு
ணதோஷங்களைப்பகுத்தறியவல்லோரும்—அறியாமல்-அறிந்ததனை
பொற்றுய்யாமல் (அல்லது உணர்ந்து அதனையடைதற்குக்காரணமா
னவிவாததிமார்க்கத்தில், புதியமலா மெல்லவினையிறபோலப்) பொருந
தாமல—கன்மம் ஆம் குழியினில்-காமமாகியபடுகுழியில்—விழுந்து
அழிகின்ற-விழுந்துவருந்துகின்ற--காரணம் உரைவீர-காரணத்தைய
ருளவீராக.—ஐ-று. (௮௨)

[அதற்கு விடைகூறல்]

அழிவி லாததற் பதந்தனை மைந்தனை யகமுகத் தவாசோ
வா, வழிக டப்பவா பாரமுக மாயினான் மலாதகண் ணிருந்
தாலும், குழியில் வீழ்வர்கா ணப்படி வெளிமுகங் கொண
டுகா மிகளானோர், பழித் தும். 9-ம் விக்கட லமுதலவர் பாக
தி யடையாரே. (௮௩)

(இ-ள்) அழிவிலாத தற்பதந்தனை-கித்திய நிரதிசயாகந்தருப
மான பிரமபதத்தை—மைந்தனை—அகமுகத்தவர் சேர்வர்-(உள்ளி
லும், புறனிலும்) அகமுகமுடையோர் அடையாநிற்பர்—வழி கடப

பவா-மார்க்கத்திற்செல்பவா—பராமுகம் ஆயினால்-பராமுகமாயின
—மலர்ந்த கண் இருந்தாலும்-விகசிதமான நேத்திரங்களிருப்பினும்,
—குழியில் வீழ்வாகாண் - எப்படிக்குழியின்கண் வீழாநிற்பரோ—
அப்படி—வெனி முகங்கொண்டு-(உள்ளிலும், புறனிலும்) பகாமுக
முடையராய்—காயிகள் ஆனோ-சுவாக்ககாமிகளாயினோ—பழிதரு
ம் பிறவிக் கடல அமுநதுவா-(கருவினாற்பயிறசிவலியால்விரிந்தவறி
விருநதாலும்) பழிக்கத்தக்கபிறவிக் கடலிலமிழ்ந்தாநிற்பர்—பரகதி அ
டையாரா—மோட்சமுடையாரா.—எ-று.

“மலர்ந்தகண்ணிருநதாலும்.” எனறதற்கியையவிரிந்த அறிவிரு
நதாலுமெனபது வருவிததாம்

அபிப்பிராயம்.

நாநாவானவை சண்டரபமுயிலையென்னுஞ்சருதியாலயிததை
யென்றாவது, ஆனமாவே மீதனைத்துமென்னுஞ்சருதியால் தானெ
ன்றாவது வாகியாநதரபிரபஞ்சத்தைப்பாப்பது அகமுகம். அவிலே
கததாலபிரபஞ்சத்தைச்சத்தியமென்றும், அநில்தேகேந்நிரியாதிகள
தானென்றும், புத்திரதாராதிகளதனதென்றும் இப்படிப்பேதமாகப
பாபபதுபகாமுகம்; இப்பகாமுகப்பாபாவையால் நகவரமானசுவாக
காதிகளில காமமுடையராயிருக்கையே காமப்படுகுழியில் வீழ்வதற்
குக்காரணம் எனபதாம்.

“பரகதியடையாரா” என்பதற்கு, உ-ம வாசிட்டம். “வழிபடுங்
னைவிட்டு மறறுளதூல்களென்னுங், குழிகளிற் புரண்டஞ்ஞானக் கு
ணத்தினுற்பிறப்போக்கெல்லா, மொழிவறவொருவாசெய்தற் குறித்
ன்றயததானேயுண்டாங், கழிதலிற் பரமவினபங் கறபங்களுவங்க
டா” எனவரும் மற்றும் வருவனவற்றிற்காண்க. (௫௩)

(௨௦௬) [சுருணசுநதரன், அந்தாயாமியென்று சாஸதி

ரங்களிற் கூறப்படுதலின் அசுநதரரான சீவாகண்மீது தவ
றேதெனவினாது அத்தற்குவிடைகூறத்தொடங்கலும்.]

சிறந்த நன்மையுந தீமையு மீசனார் செய்விகளுக்கு செயல
ன்றோ, பிறந்த சீவர்க ளென்செய்வா சுவாகண்மேற பிழை
சொலும் வழியேயோ, துறந்த தேசிக மூர்த்தியே யெனந்
திற் சுருதிநூற் பொருண் மார்க்கம், மறந்த மூடாகள வச
னிகளும் பிராந்திகாண் மைநதனே யதுகேளாய். (௫௪)

௩

(இ-ள்) சிறந்த நன்மையும் தீர்மானம்—(யாவார்க்கும் துன்பச்) சிறந்தால்வினையும், (இழிந்த) தீவினையும்—சகலர் செயலிற்கும் செயல் அன்றோ—(சுத்திரதாரியைப்போலச் சந்திரானுள்) சகலன் செயலிக்குஞ் செயலல்லவா—பிறந்த சிவர்கள்—(சுத்திரப்பாவையோனும், சந்திரனாராய் அவன் ஐசிப்பித்தபடியே) ஐதித்தசிவர்கள்—என் செய்வார்—யாது செய்வார்—அவர்கள் மேல்—அச்சிவர்கண்மீது—பிறழை சொல்லும வழி ஏதோ—சூற்றங்கூறும் நெறி யாது காரணமோ—தூறந்த தேசிகமூர்த்தியே என்றிடிச்—(அனைத்தையும், நீத்த(அற்புதமகிமைபுடைய) குருமூர்த்தியெயன்று வினாவிடிச்—சுருதி தூல் பொருள் மார்க்கம்—வேதசாஸ்திரார்த்தநெறியை—மறந்தமூடர்கள்—மறந்த அறிவினிகள்—வசனிக்கும் பிராந்தி காண்—சொல்லும் பிராந்திகாண்—மைந்தனே அது வேளாய்—மைந்தா அதை (நீ) கேட்பாய்.—எ-து.

நன்மை தீர்மானம்—சபாசபக்கிரியை.

“பிராந்தி”—அயதார்த்த ஞானம்.

“அது.” என்றது சுருதிதற்பொருண் மார்க்கம். (சுச)

[ஆனால் வேதசாஸ்திரார்த்தவழி வதெனிற்கூறுகின்றார்.]

இகழ்ந்த வீசனார் சிருட்டியுஞ் சீவனா சிருட்டியும் வெவ்வேறே, சகந்த னிற்பொது வீசனா சிருட்டிகள் சராசரப் பொருளெல்லாம், அகந்தை யாமபி மானங்கள் கோபங்க ளாசைக னிவைவியெல்லாம், இகழ்ந்த சீவனார் சிருட்டிக ளாகுங்காணீசனார் செயலன்றே. (உரு)

(இ-ள்) இகழ்ந்த ஈசனார் சிருட்டியும் - சுத்தப்பிரமமாகவினங்காவினா ஈசரனதுசிருஷ்டியும்—சீவனார் சிருட்டியும்—சீவனுடையசிருஷ்டியும்—வெவ்வேறே—வேறுவேறும்—[அவையாருவையெனின்;-] சகந்தனில் பொது-சகந்தில் (யாவார்க்கும்) பொதுவான—ஈசனார் சிருட்டிகள்—ஈசரனுடைய சிருஷ்டிகள்—சர அசரப் பொருள் எல்லாம்—நடப்பன, நிற்பனவாயிப் பொருளினதும்.—அகந்தை ஆம் அபிமானங்கள்—(தேகாதிவசிக்) உபபாஷைமகந்தையும், (இதனால் புத்திரவித்தாடிகளில்) உள்வாழ்ந்த மயதாபிமானங்களும்—கோபங்கள் ஆசைகள்—கோபங்களும், ஆசைகளும்—இவை எல்லாம் ஆகிய அந்தக்கரணகற்பணைகளைத்தும்—இகழ்ந்த சீவனார் சிருட்டிகள் ஆகும்

கான்-உயர்க்குதொலிதழந்து வெதந்த சினந்து சிருஷ்டியாய்—சா
னா செயல் இன்னு—சகரணடையசிரவம்மயவல்—எ-று.

மாயாமயமானசராசாயரபஞ்சம் சகரணுஷ்டம் அத்தக்காணத்
தினபரினாமமாயி அகத்தைமுதலியவை சேவசிருஷ்டியென்பது வேத
சாஸ்திரவிரணயமாம் என்க, (௫௫)

[சகரசிருஷ்டி, சேவசிருஷ்டியாவ்வுரும் நன்கு
தீங்குகளைக்கூறுகின்றார்.]

மூவ ராமபரங் சிருட்டிக னாயர்க்கெவர் முத்திசா தன
மாகும், சேவ னாசெயுஞ் சிருட்டிக டங்களைச் செனிப்பிக்கும
பிணி யாகும், தாவ ராதிக ணசித்திடி னொருவர்க்குஞ் சன
னங்க ணசியா வாவ், கோப மாதிக ணசித்திடிற் பந்தமாவ்
கொடும்பிற விகள் போமே. (௫௬)

(இ-ள்) மூவர் ஆம் பரன் சிருட்டிகள்-திரிமூர்த்திருபமான ஈ
சாணுடையசிருஷ்டிகள் — உயர்க்கு எலாம்-உயிர்களுக்கெல்லாம்—
முததி சாதனம் ஆகும்-மோட்சமடைதற்குச் சாதனங்களாம்—சேவ
னா செய்யும் சிருட்டிகள்-சேவகற்பிதமான சிருஷ்டிகள்—தங்களைச் செ
னிப்பிக்கும் பிணி ஆகும்-(தேவ மறுட திரியக்காதியோனாகின்ற)தங்
களைப் பிறப்பிக்கும்பந்தங்களாம்—[சகரசிருஷ்டியோட்சாதனம், சே
வசிருஷ்டிபந்தகாரணம் என்றதற்குபுத்திகூறுகின்றார்.] தாவர ஆதிக
ள் நசித்திடிவ்-(சகரசிருஷ்டியான)தாவரமுதலியவை, நாசமாயின்—
ஒருவர்க்கும்-யாதொருவர்க்கும்—சன்னங்கள் கசியாவாம்+ஐகரங்கள்
நாசமாகாவாம்—கோபம் ஆதிகள் நசித்திடிவ்-(சேவசிருஷ்டியான) கு
ரோதமுதலியவைநாசமாயின்—பந்தம் ஆம் கொடும் பிறவிகள் போம-
பந்தமாயி கொடியஐகரங்களுசமாம்.—எ-று.

“படைத்தவிக் தழிப்பமும் மூர்த்திக் காணின.” என்று தேவா
ரத்தினம், “குலவு மூவ குருவமுங் கொண்டதே.” என்று பாகவத
த்தினங்குறியிருப்பதுபோல இங்கும், “மூலாம்பரன்.” என்றார்.
“முத்திசாதனம்.” என்றது, குருசாஸ்திராநிருபத்தையென்க. (௫௭)

[கூறிப்பொந்ததற்கு மூவ்வியவநபவம்
இனிக்கூறுகின்றார்.]

நாசர் காரியம் பிரளயத் தொழியவு மோகப்பன மொழிந்தார்கள்
தேச காலதே காதிக விருத்தவது சேவையிய மோகம்
நாச மாங்கிய விவேகத்தி னுயிரொமே ஞானமுத் தர்சனானுர்
பாச மோகங்கள் பகக்கனின் செயல்ந் திப் பதபதி செயலன்
மே. (இவ்)

(இன்) நாசர் காரியம்—(தரகசரரூபமான) நகரகிருட்டிகள்—பிர
ளயத்து ஒழியவும்—(அவரது சங்கற்பத்தின்படியே) பிரளயகாலத்
தில் நாசமாகவும்—எவர் பவம் ஒழிந்தார்கள்—யாவர் ஜகஜ்ஜகத்தைய
டைந்தனர் (குருவரும் அடைந்தவர்)—தேச கால தேகாதிகள் இரு
க்கவும்—தேசம்மோகத்தேசமுதவிய (சகரகிருஷ்டியாயிய) நிருக்கவும்—
(குருசாஸ்திராதிபுமான சகரகிருஷ்டியாயிய சாதனங்களைக்கொண்
டே) சேவ காரிய மோகம்—சேவகிருஷ்டியாயிய மோகங்களை—நாசம் ஆ
க்திய—(யீன்டெழாமல்) நாசஞ்செய்த—விவேகத்தின்—விவேகத்தினு
ல்—உயிரொமே—பிரானஞ்ஞெமே—ஞான முத்தர்கள் ஆனார்—ஞானமு
டைய சேவன் முத்தராயினர்—(ஆகலின்,) பாச மோகங்கள்—பாசமா
கியமோகங்கள்—பகக்கனின் செயல் அன்றி—சேவர்கள் கிருஷ்டியெயல்
லாமல்—பதபதி செயல் அன்று—சகரகிருஷ்டியல்வ.—ஏ-று.

நாசமாயியவென் றும்பாடமுளது.

(இவ்)

கழுத்தினையுப்பொலப் பிரளயத்தில் அகந்தைமுதவியவாகனைக
ள் அறற்புத்தவாயிருத்தலின், கிருஷ்டியாதிவிந்சகலபிரானிகளுக
தத்தம்வாசனையின்படியேகால்வகையோனிகளையடைகின்றன; ஆத
லால், “எவர்புறவொழிந்தார்,” என்றார். “இறப்பிலா வித்த மோக மி
றையுமிட் டென்ன மின் தி, மறப்பதே கல்லதென்று.” வாகிட்டதி
ற்குறப்பட்டிருப்பதால், “யீன்டெழாமல்,” என்பது வருவித்தாம்.

“மோகம்,” என்றது, அகந்தையாதிகள்; இவை ஜகப்பகத்தி
ற்குக்காரணமாகலின், “பாசம்,” என்றும், தந்தாரனைராகலின், சே
வரைப், “பகக்கன்,” என்றும், இவர்க்குக்கத்தாரமுடைய இறையாக
லின், நகரகராய், “பதபதி” என்றும் உத்திர.

[ஆசைமுதவியவல் சேவகிருஷ்டியெயல்லாமல் நா
டியல்வெனபதபதிசு கருவியு
தரிசிப்பிக்கின்றார்.]

அச்ச வத்தமென் னெருமர மதிலிரண் டரும்பற வை
களவாமும், நச்ச மங்கொரு பறவையும் மரக்கனி நன்றுநன்
றெனத்தின்னும், மெச்ச மங்கொரு பறவையின் னுதென வி
யங்கியப் பொருளாக, வைச்ச மாமறை சீவனை யீசனை வகுத
தவா தறிவாயே. (இஅ)

(இ-ள்) அச்சவத்தம் என்று ஒருமரம்-அரசென்றுசொல்லப்ப
ட்டவிலிருட்சமுண்டு—அதில்-அவலிருட்சத்தின்கண்—இரண்டு அ
ரும் பறவைகள் வாழும்-இரண்டரியபட்சிகள் ஆசிரயித்திருக்கும்—
அங்கு-அவலிருட்சத்தின்கண்ணுள்ள(இரண்டுபட்சிகளுள்,)—நச்சம்
-(போகக்களை) விரும்புகின்ற—ஒருபறவை-ஓர்பட்சி—அம்மரக்கனி
-அவலிருட்சத்தின்கனிகளை—நன்று நன்று எனத் தின்னும்-(இது)
நல்லது(இது)நல்லது என்றுபுசியாநிற்கும்—மெச்சம் - (யாவராலுங்)
கொண்டாடப்பட்ட—அங்கு ஒரு பறவை-அவலிருட்சத்தின்கண்ணு
ள்ளமற்றோர்பட்சியானது—தின்தினு என-(அவ்விருட்சத்தின்கனி
களைப்)புசியாநிருக்குமென்று—வியங்கியப்பொருள் ஆக வைச்ச-விய
ங்கியார்த்தமாகவைத்து—மாமறை-மகத்துவமுடைய முண்டகோப
நிடதமானது—சீவனை ஈசனை-சீவனையும்ஈசரையும்—வகுத்த ஆறு
அறிவாய்-பகுத்துக்கூறியவழியை(நீவிசாரித்)தறிவாய்.—எ-று.

வியங்கியப்பொருளெனினும், குறிப்புப்பொருளெனினும்ஒக்கும்.

(௨௯௦) மூலகருதியின் பாஷியார்த்தம்.

நியம்ய, நியாமகபாவப்பிராப்திருபமான கமனத்தால், அல்
லது பட்சியைப்போலவிலிருட்சத்தை ஆசிரயித்திருப்பதாற் சீவகர
ரைப், “பறவை” என்றது. விருட்சம்போலச்சேதிக்கப்படுந்தரும
முடையதாயிருத்தவாற்சீரத்தை, “விருட்சம்” என்றது. சீரரூப
விருட்சமானது மேலானபிரமத்தைமூலமாகவுடையது: மேலானபி
ராணன்முதலியவற்றைச்சரகைகளாகவுடையது: தனதுநிதியியமி
ன்மையின், அச்சவத்தம்என்னும்நாமமுடையது: அந்ஞானபரியந்
தம்இருப்புடையது: சேதத்திரமென்னும்நாமமுடையது: சர்வப்பிரா
ணிகளின்காமபலங்கட்கும் ஆசிரயமானது: பட்சிகள்போலஅவித்தை
காமகர்மங்களினுடையவாசனைக்கு ஆசிரயமாகிய லிங்கசீரவுபாதி
டையசீவனும், ஈசரனுமாகியஇருவருங்கூடியிருப்பது; கூடியிருக்குப்

அவலிருவருள்ளும், லிங்கசீரரூபவபாதிபுடையசேகத்திரஞ்ஞனெ ன்னுஞ்சேவனே அவலிருட்சத்தின்கண் துசிரயித்திருக்குகார்மஜ்கிய நகனாகியசக துக்கமயமான அசேகவிதவேதனைகளின் அதுபவரூபமெ ன்னும்இஷ்டபலன்களை அவிலேகத்தாற்புசிக்கின்றனன். சித்தி யசுத்த, சித்தியபுத்த, சித்தியமுத்த சுபாவமுடையசர்வஞ்ஞனாகிய சத்த சததுவருணப்பிரதானமான மாயாவுபாதிபுடையவீசரன், புசிக்கின்றி லன். எனனை? அவ்வீசரன் சித்தியமானசாட்சித்தன்மையின் சத் தாமாதிரத்தால் போக்கியம், போக்தாவென்னும் இவ்விரண்டின் பி ரோகனையுளன். ஆகலின்; அவன்புசிக்கின்றிலன், விருட்சத்திற்குஅ நரியனாய்க்கேவலம்பார்ப்பவனாகவேயிருக்கின்றனன் அவனுடையத ரிசனமாத்திரத்தாலேயே இராஜாவைப்போலப்பிரோகத்தன்மைசித் திக்கிறது, என்பதுமூலசருதியின்பாடியார்த்தம்.

(உகக) வியஞ்சனாவிருத்தியால் யாதொருபொருள் தோனராசிற குமோ அதுவியங்கியப்பொருளைனபபம.

வியஞ்சனாவிருத்திக்கு உதாரணம். சததுருவின கிரகத்திற்போ ஐனகிமித்தம் பூக்க புருடனை, அவ்னிடத தனபுடைய மறறொருபுரு டன் பார்த்து விஷத்தைப்புகியென்புழி, விஷத்தைப்புகியென்பதற்கு நஞ்சையுண்ணு என்பது சக்திவிருத்தியாம் போக்தபொருளாம். வக்தாவினுடையதாற்பரியமோ, அதுவன்று. புசிக்கவேண்டாமென்ப தாம். பேராஜனத்தில் சக்தியுடைய பதத்தின் அபாவத்தில் சம்பந்தத் தினபாவத்தால் லட்சணையென்னவுங்கடாது. ஆதலால், சதது ருகிரகத்திற் பேராஜனகிவிர்த்தி வாக்கியத்தின் வியங்கியார்த்தமாம் அதுபோலப்பறையென்னும் பதத்தின் சக்திவிருத்தியானும், இலட் சனாவிருத்தியானும் சேவேசர்பெறப்படாமல் வியஞ்சனாவிருத்தியி னுற் பெறப்படுதலின், "வியங்கியப்பொருளாக." என்றா.

வியஞ்சனாவிருத்தி=பிரிதமொழிதல் என்னும் அவன்காரமாம். ஓட்டு அனியெனிலும் ஒக்கும். (ருஅ)

(உகஉ) [இவ்வாறு, சருதி புத்தி அதுபவங்களால் காமக்கு ரோதாதிகன் சிவச்செயலையன்றி சிவச்செயலன் றெனக்கூறி, இவ்வனம் அறியாதோர்க்குவரும் அகர் தத்ததையும், அறிக்கோர்க்குவரும் சேகமத்தையும் இனிக்கவென்றார்.]

இந்தச் சிவஞால் வருமது பகைபெலா மிவன்செய லென்
 னாமல், அந்தச் சிவஞால் வருமென்ற மூடர்க ளதோகெதி
 யடைவார்கள், இந்தச் சிவஞால் வருமது பகைபெலா மிவன்
 செயலல்லாமல், அந்தச் சிவஞால் வந்தெனும் விவேகிக ளம
 லவி டடைவாரே, (இக)

(இ-ள்) வெளி,

அறுபகையெனினும், அரிசடவர்க்கெமெனினும் உக்கும்.

தற்செயலான காமமுதலிய ஈனருணங்களைச் சர்வஞ்ஞத்வமுத
 லியகல்யாணருணங்களைபுடைய சிவச்செயலாகச்சொல்பவன், பின்
 னராயினும் அப்படிச்சொல்வதுகுற்றமென்றுகருதி அவைநிங்கிசுக்
 மமடையச் சன்மார்க்கமுயற்சியடையாமையின், தனது உட்கட்
 பொருத்திய நோய்க்குச் சிவச்செயலேதொடராமல் அபத்தியஞ்செய்துவரு
 பவன் அந்நோய் அதிகரிக்கப்பெற்றுப்பின்னும் காணாவிததுன்பதது
 ளாழ்வதுபோலப் பாவம் அதிகரித்துப் பின்னரகமுதலிய காணாவித து
 ன்பங்களையடைதலால், “அதோகெதியடைவார்.” என்றும், அவன்
 னருணங்களைத் தற்செயலாகவேசொல்லும் விவேகிகள் அவைநிங்கி
 சுகமமடையக்கருதிச் சன்மார்க்கத்திற் பிரவிர்த்தித்தலாற் புண்ணி
 யமிருந்து சித்தசத்தியுடையராய் ஞானமடைந்துஅஞ்ஞானத்தினும்,
 அதன்காரியமான அநர்த்தத்தினுமின்றிவிடுவதால், “அமலவீட்
 டைவார்.” என்றுங்கூறினர்.

“மூடர்களதோகெதியடைவார், விவேகிகளமலவீட்டைவார்.”
 எனக்கூறிலும், மூடர்கள் அதோகெதியையவிஞ்ஞப்பாணையானும், விவே
 கிகள் அமலவீட்டையத்தாமேசுதந்தாமுடையாராகாமையானும், உலகி
 ல் அரசனுடைய தனது வியதிப்படி நடவாதுதொரைத்தண்டித்து ந
 டப்போரைச் சவுக்கியமடைவிப்பதுபோல, சகரனும், தமதருணாவி
 ல் விவக்கியவற்றைச்செய்து விதித்தவற்றைச் செய்யாதோரை நரக
 முதலியதுன்பவற்றைச் சண்டிப்பவன். விவக்கியவற்றைச்செய்யாதொ
 ழித்து விதித்தவற்றைவிருப்பமாகச்செய்யாதிப்பவரைப் பரமசவுக்கி
 யமடையப்பண்ணிப்பெண்பது பெறப்படுகின்றது. (இக)

(2.52) [Redacted]

கலமெய் ஸவரத்தின் மீதமுள்ள குர்தெய்வ ராயன் பொ
துவானுல், சிலகர வாழ்வித்தல் சிலரோடு கோழித்தல் செ
ய்வதே னென்னுயெய், குரவு மக்களைத் தக்கையோற் சிட்ட
காக் குளிர்த்துட்ட டகாக்காய்வன், கலை ணல்வழி வரச்
செயுந் தண்டமுன் குறியெயன் நயிவாயே. (40)

(இன்) கலம்மெய் ஐயனே-ஆகத்தந்தானே திருமேனியாகத்
(திரண்டேவந்த) குருவே—எல்லவாக்கும்—(சிஷ்டர் துஷ்டரென்னும்)
யாவாக்கும்—தெய்வநாயகன்—(பிரமன், காரணன், உருத்திரனென்னு
க்)தெய்வங்களுக்கும் இறைவனுளவிகான்—பொதுஆளுங்-சாதாரணமா
யின்—சிலரை வாழ்வித்தல்-சிலசிஷ்டரைப்(புத்திமூத்திகளைக்கொடு
த்து) வாழ்வித்தனும்,—சிலரொடு கோபித்தல்-சிலதுஷ்டரைமுனித
லும்—செய்வது-செய்யாநிற்பது—என் எண்ணியேல்—என்னகாரண
த்தாலென்றுசங்கிப்பையாயின்,— குல்வு மக்களை - விளங்காநின்ற
(தம்)புத்திரர்களை—தந்தைபோல் - (ருணங்கண்டு கோதாட்டலும்
குற்றங்கண்டு கோபித்தனுஞ்செய்யாநின்ற)பிதாவைப்போல்—சிட்ட
ரைக் குளிர்த்த—(தன்னால் அருளிச்செய்யப்பட்ட சாஸ்திரவிதிநெறி
நடக்குஞ்)சாதுக்களைச் சந்தோஷித்து (இன்பமடையப்பண்ணி)—து
ட்டரைக் காய்வான்—(சிஷ்டதவழியிற்செல்லும்) அசாதுக்களை (நரகா
திகளாற்) தண்டிப்பான்—கலைகள் நல் வழி வர-சாஸ்திரங்களின்(சி
ஷேதமார்க்கத்ததைத்தவிர்த்து) விதிமார்க்கத்திலவருதற்பொருட்டு—
செயுந் தண்டமும்-செய்யாநிற்குத்தண்டமும்— கருணை என்று அறி
வாய்-கிருபையே (யுண்ணாமல்வேறல்)வென்றறிதி.—ஏ.நு.

[முனிதல், திறத்திரம், வியாதி, காசமுதவிய துன்பநாளால் வருத்தவிப்பது.]

என்னெந்நியதினெனப் புத்திரவாசைத்தோலித்த அனாகடரு
வேண்டிய எண்ணென்கொண்டதுப் பிடுநியதினெனப் புத்திரவாசைத்
துவேலித்து என்னெந்நியதினெனப் புத்திரவாசைத்தோலித்த அனாகடரு
எபுடசியில்லாதகருணையுடையோ அப்படியே தாது, அசுத இருவரிடத்

தம் ஈகரன்செய்யும் அருள் முனிவுதவிரண்டுக் கருணையெயல்லாம
ல்பாரபட்சமானவிலும் திருஷ்டியுண்டென்பதாம். (௬௦)

“[ஈகரன், விஷமதிருஷ்டியின்றி யாவரிடத்தும் சம
திருஷ்டியுடையனென்பதை இன்னும்,
அகேகதிருஷ்டார்த்தங்களால்
வற்புறுத்து
கின்றார்.]

மனைவி லங்கறு மைந்தனே கற்பக மரங்கனல் புனன்முன
றும், தனைய டைந்தவர் வறுமையுஞ் சீதமுக்த தாகமுக்த தவி
த்தானும், அனைய வீசனு மடைந்தவர்க் கருள்செய்ய னகன்ற
வர்க் கருளசெய்யான், இனைய குற்றங்க னெவர்கும்ற மாகு
மென் றெண்ணிநீ யறிவாயே. (௬௧)

(இ-ள்) மனை விலங்கு அறும் மைந்தனே-குடும்பமாகிய (ந
டை)விலங்கறப்பெற்றமைந்தா—கற்பகமரம் கனல் புனல் முன்றும்
(பாரபட்சமில்லாமலிருந்து)தனை அடைந்தவர்வறுமையும்சீதமுக்தாக
மும்—தவித்து ஆளும்-(முறையே)தவித்துஇரட்சிக்கும்—அனைய
ஈசனும்-அவைபோலும் (ஒருவரிடத்துவிருப்பும், ஒருவரிடத்துவெறு
ப்பில்லாத) ஈகரனும்—அடைந்தவர்க்கு - (பாரபட்சமில்லாதவனெ
ன்றறிந்துதன்னினவேதத்தின்காண்டத்திரயவழியால்) ஆராதிப்பவாக்
கு—அருள் செய்வன-அதக்கிரகம்பண்ணுவன்—அகன்றவர்க்கு அரு
ள்செய்யான்-(தன்னையாராதனஞ்செய்யாது)நீக்கினோர்க்கு அதக்கிர
கம்பண்ணன்—இனைய குற்றங்கள்-இத்தன்மையானதோஷங்கள்—
எவர் குற்றம் ஆகும் என்று-யாவருடைய குற்றங்களாகுமென்று—
எண்ணி நீ அறிவாய்-நீவிசாரித்தறியக்கடவாய்,—எ-று.

“அனைய வீசனு மடைந்தவர்க் கருள்செய்யல் னகன்றவர்க் கரு
ள்செய்யான்”, என்பதற்கு, உ-ம். பகவந்தேவ. “எப்பொருட்
னக்கு யியானொத் திருத்தலா வெனக்கி யாகு, மொப்பர்க ளினிய ரி
ன்னா தாரெனவொருவ ரில்லை, யிப்படி யறிவு மன்பர் பக்கலே யா
னு கிற்பே, என்படி யவரு மென்பா லுத்தனை யுமார்த்த கிற்பார்.” எ
னவரும். மத்தும்வருவனவற்றாற்காண்க.

“இனைய குற்றங்க ளெவர்குற்ற மாறும்.” என்பதற்கு உ-ம். பட்டி
னத்துப்பின்னையார், திருவிடைமருதூர்முமலிங்கேசுவரர். “பொரு
திடங்கொண்ட பொன்னி புரக்கு, மருதிடங் கொண்ட மருதவாண,
நின்னது குற்ற முன்தோ நின்னினிநர், தெண்ணருங்கோடி யிடர்ப்
பகை களைந்து, கண்ணுறு சிற்றத்துக் காலனை வதையா, இறப்பை
யும பிறப்பையு மிகழ்த்து சிறப்பொடு, தேவராவின் கண்நெனத் திரி
யாப், பாவி கடமதே பாவம் யாதெனின், முறியற்பெறுக்கண் மு
ப்பழங் கலந்த, வறுசுவை யடிசி லட்டினி திருப்பப், புசியா தொ
ருவன் பசியால் வருந்துத, வயினியின குற்ற மன்று வெயிலின்வை
த, தாற்றிய தென்னார் நாற்றமிட் டிருப்ப, மடாஅ ஒருவன்விடாஅ
வேட்கை, தென்னார் குற்ற மன்றுகண் ணகன்று, தேன்றுனி சித்
றிப் பூத்துணர் துறுமி, வாறுகங் கிடந்த சோலை கிடப்ப, வென்னிடை
வெயிலில் புன்னிவெயர் பொடிப்ப வடிபெயர்த் திவொ னொருவ,
னெழுது வருந்துத னிழற்றீங் கன்றே.” என வரும். மற்றுமவருவ
னவற்றிற்காண்க. (௬௧)

(௨௧௪) [அழிவின், அக்குற்றம்நீங்கியுயர்ச்சிவர்களாற்
செய்யற்பால தென்னையோ வெனின்;—அதற்குக்கூறு
கின்றார்.]

ஒன்று கேண்மக னேபுமான் முயற்சியா லுறைத்துமா து
டர்க்கீசன், நன்று செய்யவே காட்டிய தூல்வழி கடந்துகல்
லவர்பின்னே, சென்று துட்டவா தனைவிட்டு விவேகராய்ச்
செனித்தமா லையையத்தன்னி, நன்று ஞானத்தை யடைந்த
வா பலங்கன்போ சிச்சய மிதுதானே. (௬௨)

(இ-ள்) மகனே—ஒன்றுகேள் - (சகலஞானசாஸ்திரங்களின்
சாரபூதமான) ஒருபாயத்தைச் (சொல்லுகிறோம்) கேட்பாய்—புமான்
முயற்சியால் உறைத்துப் புருஷப்பிரயத்தனத்தாலமுத்தி—மாதுடாக்
கு ஈசன் நன்று செய்யவே—மாதுடர்களுக்கு ஈசன் பிரமாபத்தங்கொ
டுத்தற்பொருட்டே—காட்டிய அருளிச்செய்த—தூல் வழி கடந்து
வேதத்தின் (காண்டத்தியல்) தெதியில் கடந்து—கல்வவர் பின்னே
சென்று—(பின்பிரமவிஷயங்களான) பெரியோர்கள் யிறகே நிரிந்து—
துட்டவாதனை விட்டு—(அப்பெரியோர்கள் சகவாசத்தாற் சாந்தியாதி

வாசன்களைவையையாய் முன்னுள்ள) குரோதாதி மலினவாசனைக
ளையெய்திற்று—விவேகத் தூய்—(தூய்மையினம்) விவேகத்தையுடைய
வர்க்காய்—செய்தத மாயையையந் தன்னி—(விவேகத்தா) துண்டா
னபேதபத்தியைப்போக்கி—கின்று—(தன்னதுபுதியிற்சிவோகமென்
று) கின்று—ஞானத்தை அடைந்தவர்—(சமுசமரதிதபிரமான்மவயி்க்கி
ய) ஞானத்தைப்பெற்றவருடைய— பவங்கள் பெரம்—(சுரரநிரியக்
காதிரூபங்கனான வெருவித்) ஜகந்நக்ஷிக்கும்—இது தானே நிச்சய
ம்—இதுவே (சுருதிஸ்மிருதிகளின்) சித்தாந்தமகம்—என்று.

எவ்வகை முயற்சியெய்பவரும் நெடுக்காலம் திரந்தரம் கேசத்தோ
டுசெய்யினன்றி, அவவப்பயணையடையாக்கலின், “புமான்முயற்சி
யாலுறைத்து.” என்றார்.

“மாதுடர்க்கு.” என்றது, “மடவீதி ரீக்தம் ஊமலா வைருவோ
ன, சடம னைத்தையுந் தந்துமு வந்தில, னிடர துக்குமென் றெண்ணி
நன் மாதுட, வுடல்ப டைத்தபி னோகையுந் குளரோ.” என்னும் பா
கவதத்தின் கருத்தினாலென்க.

சுரார்ப்பணமாகச்செய்யும் நிஷ்காமக்ருதத்துடனத்தால் அ
ந்தக்கரணத்தின மலதோஷமும், சுரோபாசனையினால் விசேஷ
தோஷமும் நீங்கித் தீவிரமான சிஞ்ஞாஸையோடுகூடப் பெரியோர
கணையடைந்தென்பார், “துல்வழிகடந்து நல்லவர் பின்னே சென
று.” என்றார்.

ஞானம் சர்வப்பிராயச்சித்தருபமாகலின், இக்கைச்சொல்லிய
சோபானக்கிரமமாகவடைந்தாலன்றித்தற்செய்யை சுக்ரச்செயலாகச்
சொல்லித் திரிந்தபெருந்தோஷத் தவிராதென்பது கருத்து. (கஉ)

(உகதி) [ஞானத்திற்கு முக்கியவந்தரங்கராதனம் யாதென்
றும், அதன்சொருபம் யாதென்றஞ் சந்தித்து
அவற்றைக்கூறுகின்றார்.]

இந்த ஞானநதான் வருவதெய் படியென விடைவிடா வி
சாரததால், வந்த கடைத்தியே விசாரதத கேதெனின் மரு
தியாக்கு சாரததில், இந்த யானைவன் சித்தெது சடமெது
வி ரன்மென முக்கியம், பந்த மேதுவி டேதென வசாவ
தல் பகர்வின் மததாரும். (கஉ)

(இ-ள்) இந்தஞானத்தான்—(சம்ஸாரத்திலிருந்துகாண்மாந) முன் சொன்ன (பிரமாண்மவிர்த்திய) ஞானமனது—வருவது அப்படி எனில்—வாராஜிற் பதவந்தியான மூக்கியோபாயத்தானென்று (நீ) சங்கீதத்தில்—இடை விடா விசாரத்தால் சிரந்தரம், பெரிதாவாய்வே சத்தோமெழுச்)செய்யுந் விசாரத்தாலேயே—வந்த அடைந்திமீ—வந்து பொருந்தாநிற்கும்—விசாரத்தான் வது எனின்—விசாரத்தின் சொருபமாவது எவ்விதமாமென்று கேட்பாயாயின்,—இந்த மன ஆதி ஆம் சரீரத்தின்—இம்மனமுதலாயிய சரீரத்திரயங்களில்—நான் எவன்—அகம் சத்தாநந்தமாவதுயாது—சித்து எது—இவைகளிற்சித்தாயிருப்பது யாது—சடம் எது—சடமாயிருப்பதுயாது—இரண்மீம் ஒன்றாகும் பந்தம் வது—(சிந்தங்கள்) இரண்மீம் (தப்தாயபிண்டம போல)ஒன்றாகுவொருத்துகின்றபந்தமாவது யாது—வீடு ஏது—மோட்சமாவதுயாது—என் உசாவுதல்—என்று (சிரந்தரம் அமுந்த) ஆராய்தலே—பகர் விசாரமது ஆகும்—(சாஸ்திரங்களாலும், பெரியோர்களாலும்) கூறுவதும் விசாரரூபமாம்.—எ-று.

(உகக) “ஞானக்கு முந்துசுவ னூதிகமே காரணம்.” எனவேதாந் தருடாமணிமுதலியது ல்களிற்குறிவிருப்பதுபோற்குறும் ல் “இடை விடா விசாரத்தால் வந்த அடைந்திமீம் விசாரத்தான், நானெவன் சித்தெதுசடமெது, எனவுசாவுதல்.” என இங்கே கூறினதற்குக் காரணமென்றையோ வெனின

விலேகம், வைராஜியம், சமாதிசட்சம்பத்தி, முமுட்சத்துவம் இவைகளான்கும், சிரவண, மனன, சித்தித்தியாசனங்களான்கும், தற்பதாநத, துவம்பதாநத்தசோதனையொன்றும் ஆகஇவ்வெட்டிம் அந்தரங்கசாதனமென்றும், எஞ்ஞானிகர்மங்கள் பரவங்கசாதனமென்றுஞ் சொல்லப்படும். அவைகளில்சிஞ்ஞானக்குப்பிரங்கசாதனங்கள் தள்ளற்பாலன: அந்தரங்கசாதனங்கள்கொள்ளற்பாலன. சிரவணத்தில் அல்லது ஞானத்தில் யாது பிரத்தியட்சப்பயனையுடையது அது அந்தரங்கசாதனமெனப்படும். [மனன் என்றது இங்கே உபயோகத்தை.] விலேகானிகளின் நிப்பபிரிமுகபருவத்துக்குச் சிரவணக்கடாநாவின், விலேகாநிசான் கனுபயோகஞ்சிரவணத்தினுள் து அப்படியே சிரவணநிகளின் நி ஞானமுண்டாகாதாவின், சிரவண, மனன, சித்தித்தியாசனங்களின்

னுபயோகம் ஞானத்திலுள்ளது. அப்படியே தற்பதார்த்தம், துவம்பதார்த்தங்களையறிந்தாவல் காமம் அபேதஞானம் உண்டாகாது. இவ்வாற்றால், விவேகாதி ஞானஞ்சாதனங்களினுபயோகம் சிரவணத்திலும், சிரவணநிகரஞ்சாதனங்களினுபயோகம் ஞானத்திலுமிருப்பதால் எட்டும் அந்தரங்கசாதனங்கள் யாது ஞானத்தில் அல்லது சிரவணத்தில் பிரத்தியட்சப்பயனியுடைத்தாகாமல் அந்தக்கரணத்தியாகிய பயனியுடைத்தாயிருக்குமோ அது ஞானத்திற்குப் பரங்கசாதனமெனப்படும். இப்படிப்பட்டவை எக்ஞாதிகர்மங்களாம்.

எப்படியும், எக்ஞாதிகர்மங்கள் சம்சாரத்திற்குச்சாதனங்களாகவின், அவைகளாலந்தக்கரணசுத்தியுளதாமெனதுகூடாது. அப்படியானாலும் சகாமபுருஷனுக்குச்சம்சாரத்திற்கேதுவாம்: கிஷ்காமனுக்கு அந்தக்கரணசத்திக்கு ஏதுவாம். இவ்வாற்றால், கிஷ்காமபுருஷனுக்கு அந்தக்கரணசத்திவாயிலாத ஞானத்திற்கு ஏதுவாகவின், பகிரங்கசாதனமென்றும், விவேகாதிகள் அந்தரங்கசாதனமென்றுஞ் சொல்லப்படும். தூரமாவுள்ளதற்குப்பிரங்கமென்றும், சமீபமாவுள்ளதற்கு அந்தரங்கமென்றும்பெயர். எக்ஞாதிகர்மங்களையும் அவைகளின்சாதனங்களான ஸ்திரீ, தன, புத்திராதிகளையும்விடில் அவனஞானததுக்கு அதிகாரியாவன் ஞானத்திற்கு அதிகாரியிடத்து எக்ஞாதிகள்பொருநதாமையின், அவை தூரமாம்; விவேகாதிகள் ஞானநிகாரியிடத்துப்பொருநதியிருத்தவின், சமீபமாம். இவற்றினும் பேதமுள அவையையோவெனின்;—விவேகாதிகளினுபயோகம் சிரவணத்திலும், சிரவணநிகளினுபயோகம் ஞானத்திலுமிருப்பதால் விவேகாதிகளோக்கச்சிரவணநிகள் அந்தரங்கமாம். சிரவணநிகளோக்க விவேகாதிகள் பரங்கமாம். எப்படியும், விவேகாதிகளும் ஞானத்திற்கு அந்தரங்கசாதனங்களென்றே சர்வகிரந்தங்களிலுக்கூறப்பட்டுள்ளன: பரங்கமாகக்கூறப்படவில்லை; அப்படியானாலும், விவேகாதிகட்கு ஞானத்தின்சாதனமானசிரவணத்தில பிரத்தியட்சப்பயனிருக்கின்றது. சிரவணநிகளின்போல விவேகாதிகளும் சிஞ்ஞாசவினாலடையற்பாலனவேயாம்: எக்ஞாதிகளின்போலத்தள்ளற்பாலனவல்ல; ஆதலால், அந்தரங்கமென்றனர்; எக்ஞாதிகளோக்கவும் அந்தரங்கமாம்: ஆகவின், அந்தரங்கசாதனத்திற்குச் சேர்த்துக்கூறினர்.

விசாரத்தினுற்பார்க்கில் ஞானத்திற்குமுதலியவந்தரங்காதனம் தததுவமசியாதிமஹாவாக்கியங்களாம். சிரவனாதிகளும் மல. என்னை? புத்தியினால் வேதாந்தவாக்கியங்களின் தாற்பரியவிச்சயம் சிரவனமெனப்படும். வேதாந்தவாக்கியங்கள் அபேதத்தின்சாதகமும், பேதத்தின்பாதகமுமாயுத்திகளால் அத்துவிதியப்பிரமத்தின்சிக்தனம் மனனமென்று சொல்லப்படும். அநான்மாகாரவிருத்தியின் வியவதானரகிதமான பிரமாகாரவிருத்தியின்ஸ்திதி நிதித்தியாசனமென்று சொல்லப்படும். நிதித்தியாசனத்தின் பரிபாகாவஸ்தையையே சமாதியெனப்; இதனால் சமாதியும் நிதித்தியாசனத்தில் அந்தர்ப்பாவமாமவேதசாதனமல்ல. இந்தச்சிரவண மனன நிதித்தியாசனங்கள் ஞானத்திற்குச்சாட்சாத்ஸாதனமல்ல;பின்னை எப்படிப்பட்டதெனின்;—புத்தியினதுதோஷமாயி அசம்பாவனை, விபரீதபாவனைகளின் நாசகமாம். [சமுசயத்தை அசம்பாவனையென்பா.] இப்படி விசாரசாகரத்திற்குறப்பட்டிருக்கின்றது.

இவவயிப்பிராயத்தினாலேயே இவரும சிரவண, மனன, நிதித்தியாசனங்களால் ஞானம்வருமென்கூறுது, “இடைவிடா விசாரத்தால வந்தடைந்திடும்.” எனறா.

“விசாரமதாம்.” என்றதற்கு, உ-உ. வாசிட்டம. “கெடாத சிறகண னுனீதான் கிளர்மே லவர்க ளுடனேதான், விடாதிவ வுலகே தியாமா ரென றுறைக்க மெல்ல விசாரிப்பாய், தடாதுட பொருடேர் விததைக்கு விசாரத் தானே தனிஞானங், கடாவியறியத் தக்கதிறு கா ளும பாலின் மஹம்போல்.” எ-ம், “முனிய கனறபின நெயினா கோன் நனியிட முந்தினன் மதியாலே, யனிச நானென்ப தாரென டாடின னடிமுதன் முடியீரூர், தனிபு டமபைநா நென்பது புதுபையாஞ் சடவுடல் கான்கேனான், றுனிசெ யிவவுட லசேதனக் தசைமுதற் றுன்னுமா தலினன்றோ.” எ-ம், “கரண மீரைந்து மன்னியரு சடமெனுங் கணக்கினு னுன்னறித், திரனெனக்கில வுடன்முத னுன லன சேடமே தெனநோக்கில், விரவு சிவனே சேடமா மின்னதும வேறென்றும் நெரிசின்ற, தூவி தானவே ரென்றினும் நெரியுத் துயர்ந்ததத் துவமாகா.” எ-ம், “தெரிவ தாகிய விதனைப் புகற்றுடன் நெரிபொரு னுனமோ, பெரிது சேடமாய் விகற்பமும் நமலமாம பேரதி வியானுரு, மரிய யன்சிவ னிந்திர னந்தக னுதியா மிடத்தோறு

ஞ, சரிசொன் றுந் திது இவ்வென் றிதுமாற் றேன் துமில் வுயர்போ
தம்." எ-ம், வரும். மற்றும் வருவனவற்றைக்காண்க. (சு௭)

(உ௭) [பிரமான்மவயிதய ஆனததிருவிசாரமேழக்
கியவந்தரங்கதானமாமெனது முதலிய
தைத்தானே இச்செய்யுள்தொடர்
வதி, சுஎ-ம் செய்யுள்வரை
யில்வினாவிடைக,
ளாற்சாதித்
கென்றார்.]

பேர்ன சன்மங்க டயிலதுட் டுத்தநற் புண்ணிய பரிபாக
ம, ஞான மாக்குமே விசாரமே நென்றிடி அமுரைத் திடக்
கேளாய், ஆன புண்ணிய மீசாரர்ப் பணஞ்செயி னகசிபோ
ஞ் கசியாகும், மான தம்பினை விசாரித்து ஞானத்தை மருவு
மென் றறிவாயே. (சு௮)

(இ-ள்) போன சன்மங்கள்தயில் அதுட்டித்த-கீழ்ப்போன (அ
நந்த) ஜநகங்களிலதுஷ்டித்துவந்த-நற்புண்ணிய பரிபாகம்-சந்தரு
மபரிபாகமானது-ஞானம் ஆக்குமே-ஞானேதையும்கூம்படிசெய்யு
மே-வினாரம் ஏன் எனிறிதில் - ஆன்மாவான்மவிசாரமெற்றிற்றிகென
று கீவினாவிடில்-தாம் உரைத்திடக் கேளாய்-அதற்கு யாவ்உறும் உ
கதரத்தைக்கேட்பாய்-ஆன புண்ணியம் ஈகாரர்ப்பணம் செயின்-(த
தம வருணச்சிரமங்களுக்) குசிதமானபுண்ணியங்களைப் (பலபே
டசையின்றி) ஈகாரர்ப்பணமாகச்செய்யில்-அகசி போம் கசி ஆகும்
-(அந்தக்கரணத்தின்கண்னுள்ள) பர்வமாயிவகத்தம்நீங்கி (மலினக்
நவியதர்ப்பணம்போல) அதுகத்தமாம்-மானதம் பினை விசாரித்து-
(சுததமான) அம்மன்மானது யின்னாச்சிந்தைக்களை விசாரித்த-ஞா
னத்தை மருவும் என்று அறிவாய்-ஞானத்தைப் பொருந்தாநிற்குமெ
ன்றறிவாயாக, -எ-று.

சந்தருமாதுஷ்டி-அனமனத்தித்தத்திமாந் திரப்பயனைப்பயவா
நிற்குமல்லது விசாரம்போல, சேரே ஞானத்தைப் பயவா தென்பதாம்.

[இவ்வன்ம் வினாவது ஞானசாதனசமுசயம்.] (சு௯)

[சகலத்தையும் பயங்கலவல சந்தருமனை அனாநா
த்தை கிவிர்த்தித்தல் இவ்வாறின் விசாரமேனை
கீட்டும் வினாது]

பத்தி யும்வயி ராகிய மும்பா யோகமு மணிமாதி
செத்தி யுந்தவ சிப்டையம் யோகமுந் திபானமுஞ் சாருப [ம
முத்தி யுந்தரும் விசெத்திர கருமங்கண் மோகமாத்திராத்ந்ரு
புத்தி தந்திட வினாபயோ விசாரமேன் புண்ணிய குருமு
[த்தி. (கடு)

(இன்) பத்தியும் - ஈகாணித்தன்தும், - வயிராகியமும்-(ச
கலத்தினும்) பிராணசயும், - பரவோகமும்-சவர்க்கலோகமும், - அணி
மா ஆதி செத்தியும்- அணிமாமுதலியவஷ்டசித்தியும், - தவ சிப்டை
யும்-தவத்திவறுதியாக சிற்றலும், - யோகமும்-இயமாநியஷ்டாங்க
யோகமும், - தியானமும்-சருண, சிர்க்குணத்தியானமும், - சாருப
முத்தியும்-சாருபமோட்சமும்(ஆயிவவிவற்றை)-தரும் விசெத்திர கரு
மங்கள்-கொடுக்கும் ஆச்சரியமான சந்தருமங்கள்-மோகம் மாத்திரம்
தன்னும்-தண்ணப்பிரமமாக அறியாதவறியாமை மாத்திரத்தை கிவிர்
ததிப்பிக்கும்-புத்தி தந்திடல் அருமையோ - ஞானத்தைத்தருதல
அருமையா-விசாரம் ஏன்-விசாரம் யாதுக்கு-புண்ணிய குருமு
ததி-புண்ணியருமானகுருவே.-எ-று. (கடு)

[விசாரத்தாகவந்து, ஞானம் உளதாகாதென்பதைத்

திருஷ்டாந்தமுகத்தாலுணர்த்துகின்றார்.]

வேட மாறிய பேர்களை யறியவே வேண்டினான் மகனேகேள்
கூட மாமவர் சுபாவங்கள் சிலங்கள் குறிஞ்சாய்க் தறியாமல்
ஒடி யுக்குதித் தாகவல கீழ்கின்ற முயாந்தகம் பத்தேறி
ஆடி யும்பல கருமங்களை செய்கிற மவருண்மை தெரிவாதே.

(இன்) வேடம் மாறிய பேர்களை-தம்வேடத்தைவிட்டு மாறு
வேடங்கொண்டு மறைந்தோரை-அறியவே வேண்டினான்-அறிய
வேண்டின்-மகனே கேள்-மைத்தாகிதே-கூடம் ஆம் அவர்-ம
றைந்திருப்பவைகளான அவரது-சுபாவங்கள்-குணங்களையும், -ஈ

லங்கள்-ஒழுக்கங்களையும்;— ருதிகள்-சின்னங்களையும்— ஆய்ந்து அறியாமல்-ஆராய்ந்து(அவர் இலையென) அறியாமல்—ஒடியும்-வெருதூரங்கால்சலிக்கவாழியும்;—ருதித்தும்-வரைவிலேறிப்பாய்ந்தும்;—தலைகீழ் நின்றும்-தலைகீழ்,(கால்மேலாக)நின்றும்;—உயர்ந்தகம்பதது ஏறி ஆடியும்-உன்னதமான கம்பத்தின்மீதேறிக்கூததாடியும்—பலகருமங்கள் செய்யினும்-இன்னும், அநேககருமங்களைச் செய்வினும்—அவர் உண்மை தெரியாது-வேடமாறினோருண்மையறியவாராது—எ-று.

(கக)

[முற்கூறியதிருஷ்டாந்தம்போலத் தாஷ்டாந்தததும் ஆமெனல.]

இன்ன வாறாதப பிரமததை யறிவிக்கு மிலக்கணத் தால் வேதம், சொன்ன ஞானமும் விசாரத்தால் வருமன்றிச் சுருதினால் படித்தாலும், அன்ன தானங்கடவங்கண்மக திரவகளா சாரங்கள் யாகவகள், என்ன செய்யினுந் தன்னைத்தானறிகின்ற திவைகளால் வாராதே.

(க௭)

(இ-ள்) இன்ன ஆறு-இததிருஷ்டாந்தப்படி—அந்தப் பிரமததை-(நீலாதிவஸ்துக்களோடுகூடி அவவண்ணமாய்த்தோற்றும் ஸ்படிகமபோலப் புஞ்சகோசங்களோடுகூடி அவைகளேதானாய்ததோற்றும்) அப்பிரமத்தை—இலக்கணத்தால்-(சொருபம், தடஸ்தம், அததவியாவிருத்தி)என்னுமுவகைஇலக்கணங்களால்—அறிவிக்கும்-(அதிகாரிக்குத்தெரிவிக்கும்—வேதம் சொன்ன ஞானமும் - வேதங்களாற பிரதிபாதித்த (பிரமான்மவயிக்கிய) ஞானமும்—விசாரத்தால் வரும அன்றி-கூட-ம் செய்யுளிற்கூறிய விசாரத்தால்வருமேயல்லாமல்—சுருதினால் படித்தாலும்-வேதசாஸ்திரங்களைக்கற்றாலும்—அன்னதானங்கள்-அன்னதான(முதலியதான)ங்களும்--தவங்கள்-கிருச்சிரசாரதராயணத்தவங்களும்—மந்திரங்கள்-(பஞ்சாட்சர,அஷ்டாட்சராதி)மந்திர(செபங்)களும்--ஆசாரங்கள்-(வருணச்சிரம)வாசாரங்களும்—யாகவகள்-(தத்தம்வருணத்திற்சூரிய)யாகங்களும்—(ஆகியஇவைகளில)என்ன செய்யினும்-யூததசெய்யினும்--தன்னைத்தான் அறிகின்றது-தன்னைத்தானறியது--இவைகளால் வாராது-இவற்றானதாகாதுஎ-று,

“தன்னைத்தானறினெனது.” என்று பின்னுங்கூறினது ஞானத்தின்சொருபம் இளைத்தெனக்காட்டினது. இப்படியே திருமந்திரத்தில, “தன்னையறிவுதறிவாமல் தன்நிப், பின்னையறிவது பேயறிவாகுமே.” எனநினைச்செய்திருப்பதுகாண்க.

சொருபவட்சணமுதலியமூன்றினையும், “ஆகமுதலன” எனனுமவேதாந்தருடாமணியின் செய்யுளாலறிக. (க௭)

(உக.அ) [கருமத்தாலன்றி, ஞானததால அஞ்ஞானம ஒழிய மாறு எவ்வாறெனத் திருஷ்டாந்த முகததாற் சீடன் வினாதல்.]

துளங்கு தர்ப்பண மழுக்கடிக் கைக்கொண்டு துலக்கினாற் போமன்றி, விளங்கு புத்தியா லுலகிலார் துலக்கினார் விமலதேசிகமூர்தி, களங்க மாகுமஞ் ஞானமு மப்படி க் கருமத்தாற் கழுவாமல், உளங்கு நிததஞர் னததினா லெப்படி பொழியு மீ தருள்வீரே. (க௮)

(இ-ள்) துளங்கு தர்ப்பணம் அழுக்கு அற-ஒளிரின்மகண்ணாடியி(லேறிய) அழுக்கறும்படி—கைக்கொண்டு துலக்கினால் போம அனறி- (அல்தயகற்றவல்லசாதனங்களைக்) கையிற்கொண்டுவிளக்கினாற்போருமல்லாமல்—விளங்கு புத்தியால்-விளங்குகின்றபுத்தியினால்—உலகில் துலக்கினார் ஆர்-உலகின்கண் விளக்கினோர்யாவர்! (ஒரு வருமிலர்.)—விமல தேசிக மூர்தி-அவித்தியாமலமிறந்தருருவே—அப்படி-அத்திருஷ்டாந்தப்படி—களங்கம் ஆகும் அஞ்ஞானமும்-களங்கமாகிய அஞ்ஞானமும்,—கருமத்தால் கழுவாமல்-சற்கருமத்தால நீக்கப்படாமல்—உளம் குறித்த ஞானத்தினால்-அந்தக்கரணத்தால (மிததையென) மதிக்கும்ஞானத்தால்—எப்படி ஒழியும்-எவ்வாறுநிற்கும்—ஈது அருள்வீர் இதனையுணர்ந்தருள்வீராக.—எ-று.

அஞ்ஞானத்தை, “களங்கம்.” என்றது, ஆன்மாவை மறைத்தலினென்க.

[முதலாயுதிநிபந்தனம் உதய திருஷ்டாந்தம் விஷயம்
மெனக்காண்பதது மந்திரை தாண்டாத்தத்திருச் சம
மான திருஷ்டாந்தம் இதுமெனக்காண்பதென்றார்.]

தர்ப்பணத்தினிற் கனிம்புலவாண நவமண சகசமா தலின்
மைந்தா, கற்ப னிங்கினிற் கருகிறஞ் சகசமாக் கறுத்ததன்
ரூரோபம், தர்ப்பணத்தினி லமுக்கற வேண்டினுற் சாததை
தொழில்வேண்டும், கற்ப னிங்கினி ரோபமே கறப்பென்று
கண்டிட மனம்போதும். (௯௯)

(இ ள்) தர்ப்பணத்தினில் கனிம்பு-கண்ணாடியின்கண்ணுள்ள
கனிம்பானது— வாஸ்தவமலம சகஜம்-வாஸ்தவமலமும், சகஜமு
மாம—மைந்தா-மகனே—கற்பளிகினில்-ஸ்படிக்கக் கல்லில்— கருகி
றம்-பற்றிபாய்த்துள்ள கறுப்புறம்—சகஜமாக் கறுத்தது அன்று-சக
ஜமாகக் கறுத்திருப்பதல்ல—ஆரோபம்-பொய்யாகவுள்ளது—ஆதலின
-ஆதலினால்,—தர்ப்பணத்தினில் அழுக்கு அற வேண்டினால்-கண்ணா
டியின்கண்ணுள்ள அழுக்கையொழிக்கவேண்டி—சாதனைத் தொ
ழில் வேண்டும்-அதனையொழிக்கவல்லசாதனமாகிய தொழில்வேண்
டும்—கற்பளிகில்-ஸ்படிக்கக் கல்லில்—கறுப்பு ஆரோபமே என்று க
ண்டிட-கருகிறம்பொய்யேயென்று கண்டகற்ற— மனம் போதும்- ம
னமேபோதும்.—எ-று.

[அறுக்கவென்னும்பிறவினையில், அறவென்னுத்தன்னினைவந்தது.]

ஏனைய கண்ணாடியினழுக்கைக் கனிம்பென்றுவழங்காமையின
இதின்முதற்பாதத்தில், “தர்ப்பணம்” என்றது செம்புக்கண்ணாடியை;
இங்ஙனங்கூறியது கண்ணாடியின்மலத்திற்குச் சகஜதர்மங்கூறி மறு
ததற்பொருட்டென்க.

[வாஸ்தவமும்-சத்தியம். சகஜம்-உடலெவனிடானதர்மம்.] (௧௦௦)

[ஸ்படிகம்போதும் அஸ்திபாதிபரியகுபமானதன்னி
ல், என் செத்துப்போகிறவன், சடன, துக்கி என்னும்
விபரீதாபிரதிமையைவினா ஆரோபமாகத்தோற்றுகி
றதாகலின், சந்தரூபத்தை அகற்றுச்சாதகமகிதை, பாதக
மாகாதெனமறுத்து ஞானமே பாதகமாமென்னுஞ் சித்தா
ந்தத்தைக்கூறுகின்றார்.]

இங்கு மப்படிச் சச்சிரா கதத்தி கிடக்கட பொய்யுள்
தம, தங்கு மாயையின் கத்தி மய்யெய் சச்சிரா கதமன்
'தே, பங்க மாகுமஞ் ஞானத்தைக் கருமங்கள் புனைசெய் து
றவாக்கும், தங்க ஞானமே கருமஞ் ஞானத்தைச் சமிதின்
ற நெருப்பாமே

(ஊ)

(இ-ள்) இத்தகும்-தாஸ்பாந்தத்திலும்—அப்படி—அத்திருஷ்டாந்தப்படி—சத் சித் ஆகத்தத்தில்—அஸ்தி பாதிப் பிரியரூபமாகிய தனனில்—பொய் சடம் இடர், மூன்றும்—அசத்ததுச் சட துக்ககண்மூனறும—தங்கும் மாயையின் கற்பிதமே அன்றி—(சத்தியில்லாஜதம்போல ஆரோபமா)யிருக்கும்(சரீரத்திராயரூபமான)அஞ்ஞானத்தினுற் கறபிதமேயுல்லாமல்—சகசுவாஸ்தவம் அன்று—சகஜமூன்று, வாஸ்தவமூன்று—பங்கம் ஆகும் அஞ்ஞானத்தை—அசத்ததுச் சட துக்காத்மகமான அஞ்ஞானத்தை—கருமங்கள்—(புண்ணிய) கருமங்கள்—பகைசெயாது—பகைத்தனாசஞ்செய்யாமல்—உறவு ஆக்கும்—(தனக்கு)உறவாகப்பண்ணும்—துக்கஞானமே—உயர்வான (பிரமான்மவயித்திய)ஞானமே—கரும அஞ்ஞானத்தை—கருமத்தையும், அஞ்ஞானத்தையும்—சுவின்ற நெருப்பு ஆம்—ததிக்வல்லதியாம்.—எ.று.

“மாயையின்” என்னும் பதத்திற்கு, சரீரத்திரயருபமானவளு
ளுனத்தினால், அன்றுபொருளுரைத்தது, இனி (என) வது செய்யு
ளில், “உலகமான வஞ்ஞானமும், பலவுமான வஞ்ஞானமும்” என
இவ்வாசிரியர் கூறியிருக்கும் அபிப்பிராயம் கொண்டென்க.

அந்தகாரத்தை மேகபடலம்போலச் சந்தருமங்கள், அகர்த்தா, அபோக்தாவாயிதன்னைத் தந்தா போக்தாவாகச்செய்தலின், “அஞ்ஞானத்தைக்கருமங்கள் பலவையா துறவாக்கும்.” என்றும், சூரியன அந்தகாரத்தைக்கெடுப்பதுபோலச் சந்தருவாதிதமாவெழும் பிசமாண்ம வயிக்குயளுனம் அஞ்ஞானத்தைக்கெடுக்கச் செய்வதால், “தங்க ஞானமே கருமவஞ்ஞானத்தைச் சிவிகைதெருப்பாம்.” என்றும் உதினர்.

[உறுப்போர்த்தைப்பிரசித்தமான அநுபவததாம்
சாதிக்கின்றார்.]

மனைக்குள் வைத்தபண்டங்களை மறந்தவன் வருடநூறு
முதாலும், நினைத்து ணர்த்தபின் கிடமெப் படியிந்த நினம
ல வான்மாவும், அனர்த்த மானதன் மறதியைக் கெடுத்துத்
தன் னறிவினாற் காணாமல், கனத்த கர்மங்க ணுறுகஞ் செய
யினுங் காணுமோ காணுதே. (எக)

(இ-ள்) மனைக்குள் வைத்த பண்டங்களை-நினையினுள் வைத்த
(அல்லது புளதத்துவைத்த) இரத்தினமுதவியபதார்த்தங்களை—மற
ந்தவன்-வைப்பிடந்தெரியாது மறந்தபுருஷன்—வருடம் நூறு அடி
தாலும்-நூறுவருஷம் உரோதனஞ்செய்யினும்—நினைத்து உணர்ந்த
பின் கிடமும்-(உரோதனஞ்செய்தநாற்கிடைக்காமல்) யோசித்தறிந்த
பின் (அப்பதார்த்தங்கள்) எப்படிக்கிடைக்குமோ—அப்படி-அந்
ப்படி—இந்த நின்மல ஆன்மாவும்-யாவாக்கும்அபரோட்சமான நாம
லமாகியஆன்மாவும்—அனாததம் ஆன-துன்பத்திற்குக்காரணமான
—தன் மறதியைக்கெடுத்து-தனதறியாமையை(விசாரத்தால்)நசிப்பி
தது—தன் அறிவினால் காணாமல்-தனது ஞானத்தாற்காணப்படாமல்
—கனத்தகாமங்கள்-பாரமாகியகாமங்கள்—நூறு உகஞ் செய்யினும்-
அநேகஉகங்களில்யற்றினும்—காணுமோ காணுது-காணப்படுமா? பு
டாது.—எ-று.

“இந்த ஞானந்தான்.” என்னுஞ்செய்யுண்முதல், “மனைக்குள்
வைத்த.” என்னுஞ்செய்யுள்வரையும், ஞானசாதனங்கருமமா? அல
லது விசாரமா? என்றெழுந்த சந்தேகத்தெளிவித்ததாம்.

[இவை பிரமேயசந்தேகங்களெனக்காண்க.] (எக)

(உகக) [பிரமாணசந்தேகத்தெளிதற்பொருட்டிச்
சென்வினாது.]

நன்மை யாங்குரு வேககத் தருவது ஞானமே யெனும்வே
தம், தன்ம பாவமிச் சிரங்கனாற் நேவர்க டருயிலல் குண்
மாநதி, சென்ம மாருவு சாதியா சாதமே செய்தவஞ் ககமே
னறு, கன்ம கண்டதின் விதித்ததென் விதித்துள காரண
முரையிரே. (எஉ)

(இ-ள்) குருவே—நன்மை ஆம் சுகம் தருவது—(சிரதிரிசு)யாநந்த
மானசுகத்தைத்தரத்தக்கது—ஞானமே எனும் வேதம்—(பிரமான்மவ
யிக்குய) ஞானமேயென்றுசொல்லும்வேதமானது—தன்ம பாவம் மிச்
சிரங்களால்—புண்ணியதரும், பாவதரும், மிசிரதரும்ங்களால்—(மு
றைபி)தேவர்கள்(சென்மம்)—தேவஜனமமும்,—விலங்குகள்தரு(செ
னமம்)—மிருகமுதல் ஸ்தாவரபரியந்தமான ஜன்மமும்,—காந்தர்சென
மம்—மதுஜன்மமும்—ஆருவ (என்று)—உண்டாவனவாமென்றும்,—
சாதிஜசாரமேசெய்தவம் (என்று)—(அவனவன) சாதிவினொழுக்கமே
(அவனவனுக்குச்)செய்யத்தக்கனவானதவமாமென்றும்,—சுகம என
று—இதனாலேகருமூண்டாமென்றும்—கனமகாண்டத்தில விதித்தது
என - கர்மகாண்டத்தில்விதித்திருப்பது யாதுகருதி—விதித்தது உள
—(இப்படியாக)விதித்திருக்கின்ற—காரணம் உரையர்—காரணத்தைய
ருளிச்செய்வீராக.—எ-று.

புண்ணியம், பாவம், மிசிரம எனும் மூவகைக்கருமங்களும் உத
கிருஷ்ட, மத்திம,சாமான்யபேதத்தால் ஒவ்வொன்றும்மும்முன்றுவி
தமாயிருக்கும்.

புண்ணியஉத்கிருஷ்டத்தால் இரணயகாப்பாதிசரீரப்பிராப்தியு
ம்,புண்ணியமத்திமத்தால் தேவேந்திராதிசரீரப்பிராப்தியும்,புண்ணிய
சாமான்யத்தால் யட்ச, ராட்சச, கிங்கர, கிம்புருஷ, பைசாசாதிசரீர
ப்பிராப்தியும், பாவஉத்கிருஷ்டத்தால் பிராணிகளுக்குத்தக்கத்தைக
கொடாவிிற்கும் தேன்,பாம்பு,கொசுரு,மூடு, புலி, காமுமுதலியசரீரபு
ராப்தியும், பாவமத்திமத்தால் புளி, மா, பலா, தென்னை, ஏருமை,
பருந்துமுதலியசரீரப்பிராப்தியும், பாபசாமான்யத்தால் பசு, யானை,
குதிரை, அரசு, துளசிமுதலியசரீரப்பிராப்தியும், மிசிரஉத்கிருஷ்டத
தால் கிங்காமபுண்ணியபவததானுதாருஞ்சித்தகத்தியும், அதனால்
சாநீனசதுஷ்டயமும், அவற்றால்சற்குருலாபமும், அதனால் சிரவனா
திகளும்,சிரவனாதிகளால் அபரோட்சஞானமும்பெற்று அவ்வபரோ
ட்சஞானத்தால் வேன்மூத்திக்கத்தையடையத்தக்கசரீரப்பிராப்தியு
ம், மிசிரமத்திமத்தால் ஆசிரமத்திற்குசிதமாகிய காமியகர்மயோக்ய
மானசரீரப்பிராப்தியும், மிசிரசாமான்யத்தால் சண்டாள, பாண்டு,
குஷ்ட, பெருவியாதிகளையுடையசரீரப்பிராப்தியும் உண்டாவதால்,
“தன்ம பாவமிச் சிரங்களும் தேவர்க டருவிலங் குகன்மாந்தர், செ
ன்ம மாரூவ.” என்றது.

“சாநியர் சாதமே செய்தவம்.” என்பதற்கு, உ-ம், பகவந்திதை. “கலைசெய்யம் புலன்களைக் காரண நான்குடன், றுறைதுறை யடக்கடத்துத் தவமுல் றுய்யையுட்பொகையொடு கல்வியும் பொருத்தனானும், மறையவர் தொழிலென வகுக்கப் பட்டதே.” எ-ம், “தலைமையுங்கொடையொடு தருக னுண்மையு, நிலைமையுங் கீழ்ப்படா கெஞ்சி னீட்டமுங், கொணியில் போர்க்கித் புறங்கொ டாமையுஞ், சிலைமலி தோளிநு யரசர் செய்கையே!” எ-ம், “கருத்தொழில் பகக்கலை யோம்பல் வானிபம், வழுவுறச் செய்தொழில், வணிகர் வாழ்க்கையாம், பழுதற விவர்களைப் பாது காத்தலே, விழுமிய தொழில்களவே னாளர்க் கென்பவே.” எ-ம், “தீரா வகைதன் செயலே செயலே நாராயணனு முதன் யகனுக், காரா தனையு மதனு லவனே, வாரா வழியாம் வரமே தருமால்.” எ-ம், வரும். மற்றும் வருவனவற்றும் காண்க. (எ2)

[மேலைவினாவிற்கு நான்கு செய்யுளால் உத்தரங்கூறல்.]

தினமு*மண்ணுகா பிள்ளைநாய்க் கிரங்கியே தீம்பண்டமெந்நீர்காட்டிக், கனம ருந்துக ளொளித்துவைத் தழைக்கின்ற கருணைநற் றுய்ப்போலே, மனைய நங்கன்செய் மகங்கள்செய் நன்றென்று மலர்ந்தவா சகஞ்சொல்லும், திணவு வேறுகாண் கவர்க்ககா மிகளந்த நிண்ணயத் தெரியாரே. (எஉ)

(இ-ள்) * தினமும்-நான்தோறு-மண் துக் பிள்ளை நோய்க்கு- (சாரமற்ற) மண்ணையுண்ணுந்தன்பிள்ளையின் விவாதிக்கு-இரங்கி- (மன) மிரங்கி-தீம்பண்டம் எந்நீர் காட்டி- (அப்பிள்ளைக்கு) இனிப்பான பதார்த்தங்களை எந்நீரேகாட்டி-கனமருந்துகள் ஒளித்து வைத்து-கண்மானவவுலகங்களை மறைத்துவைத்து-அழைக்கின்ற- (பனமுறை) அழையாநிலை-கருணை நறைய போலே-கருணையுடையவல்லுமாதாவைப்போலவே--மனை அநங்கன் செய்-இவ்வாழ்க்கைக்குரிய அநங்கனைச்செய்வாயாக,--மகங்கள் செய்-எக்குங்களைச்செய்வாயாக,--என்று என்று (இவற்றால்)கருண்டாகுமென்று-மலர்ந்த விசகம் சொல்லும்-விரிந்த (கருதி) வாக்கிய உருபிற்கும்-திணவு வேறு காண்-இவ்வனங்கு நவின்ற கருதியின்) கருத்தானது(இதுவல்ல) வேறாகும்--கவர்க்க காமிகள்-கவர்க்கபோகங்க

ளில் இச்சையுடையோர்—அந்த மன்னையும் தெரியார்—ஆதரிச்சயத்
தையறியார்.—எ-று.

“இனமு மன்னுநர் பின்னோய்க் கிரங்கியே தீம்பண்ட மெ
தீர்காட்டிக், கனம ருத்துக னொளித்துவைத தழைக்கின்ற கருணை
நற் றாய்போலே.” என்று உயிரிழுஷ்டாந்தத்தால் தாஷ்டாந்தத்தி
னகண் ஐகந்தோறும் சாரமற்றவிஷயங்களைபுண்பெருவதால் அஞ்
ஞானியாகியபாவனைகூட்டுன்ன ஐகமரணரூபமான ஓராய்க்கு மன
மிரங்கி அதனைத்தீர்க்கவல்லபரமாத்வைதஞானத்தையொளித்துவை
த்து அவனுக்கிதமாகத்தோற்றுகின்ற சுவர்க்கவின்பங்களைக்காட்டி
என்னும்பொருள்சொன்னகிடத்தமைகாண்க.

“தீம்பண்ட மெதீர்காட்டிக், கனம ருத்துக னொளித்துவைத
து.” என்றது, குடசிக்ஷாசியாயம்.

[அங்நனம் விதித்தகருவியின்கருத்து வேறென்பதற்கு
உத்திகூறுகின்றார்.]

போக மாருதர் கண்டதை புண்பதும் புணர்வது மியல்பே
காண், ஆக மங்களுக்கு சபாவத்தை விதிக்குமோ வத்தனை தெ
ரியாதோ, காக மேகறுத் திடுகெருப் பேசுகி கசந்திடுவேம்பே
நீ, வேக வாயுவே வசையென வொருவரும் விதித்திடல் வே
ண்டாவே. (எச)

(இ-ள்) போகம் ஆர் உயிர்-(ஐம்புலன்களாலும்) போகங்களைபு
ணனுந்நவயுயிர்கள்—கண்டதை உண்பதும்—கொந்தபதார்த்தங்களை
புணர்நிப்பதும்,—புணர்வதும்—(கேரிட்டபெண்களைக்) கவலிசெய்வ
தும்—இயல்பே கண்ணசபாவமே(யல்லாமல் வேறில்லை)—ஆகமங்க
ளும்—கருதிகளும்—சபாவத்தை விதிக்குமோ—(உயிர்கட்கு)இயல்பாய்
ள்ள அவ்வருத்தப்பொருத்தங்களை (விவக்குமேயல்லாமல்) விதிக்கு
மோ—அத்தனை தெரியாதோ—(சாவஞ்ஞமுடையகருதிகட்கு) அவை
ளவுதெரியாதா—[சபாவத்தை விதிக்கவேண்டாமென்பதற்குத்திரு
ஷ்டாந்தங்கூறுகின்றார்.] காகமே கறுத்திடுவாயசமே (நீ) கறுத்திடு
—கெருப்பே சகி-தியே(நீ)சகி—வேம்பே கசந்திடுவேம்பே(நீ)கசந்
திடு—வேக வாயுவே அசைவேகமுடையவாயுவே(நீ)சலித்திடு—என

-என்று—ஒருவரும்-யாதொருவரும்—விதித்திடல் கேண்டாவே-வி. திக்கவேண்டிவதில்லை—எ-று.

இதனால், யாதொருவேதத்திற்கும் பிரவிர்த்தியில் அபிப்பிராய மில்லை; மற்றென்ன? அபிப்பிராயமென்னில் நிஷித்தசபாவீகமான பிரவிர்த்தியினின்றுத்தகைவதிற்குணை அபிப்பிராயமாமென்க.)

["மனைய நங்கன்செய் மகங்கன்செய் நன்றென்று."

விதித்தக்ருதியின் அபிப்பிராயம் உணர்த்துகின்றார்.]

கள்ளு மூலூரீ விரும்பினான் மகங்கன்செய் காமத்தின் மன தானால், கொள்ளும் பெண்டொடு கலவிசெய் பெணியிவன் குறையெலாந் தொடானென்றே, தள்ளும் வேதத்தின் சம் மதஞ் சகலமுந் தவிரவதே கருத்தாகும், விள்ளு மில்விதி யென்னென்ற பூருவ நியமமாம விதியன்றே. (எடு)

(இ-ள்) கள்ளும் ஊலூரீ விரும்பினான்-மதுவும், மாமிசமும் (உண்ண) நீஇச்சித்தால்—மகங்கன் செய்-யாகங்கன்செய்து (அந்தயாகஸ்தவததிலீ நியுன்பாய்)—காமத்தில் மனது ஆனால்-ஸ்திரீயின்புணாச்சியில்மனதருந்தால்—கொள்ளும் பெண்டொடு கலவி செய்-(விவாகத்தால்மனைவியாக) வரித்தஸ்திரீயுடன் புணர்த்தலைச்செய்—எனில-என்று(நாம்)விதிக்கின்—(நமதுஆக்கனாக்கீஞ்சி) இவன்-இப்புருடனாவன்—குறையெலாம்- (நிரந்தரம்) நேரிட்டயோகங்கணையும், நோட்ட ஏனையஸ்திரீகளையும்—தொடான் தள்ளும்என்றே-ஸ்பரிசியாமல விட்டுவிடுவெனென்றே—வேதத்தின் சம்மதம்-சுருதியின்சம்மதம்,— (ஆகவின்)சகலமும் தவிரவதே கருத்து ஆகும்-சகலத்தையுட்கிடொழிவதே அதற்கபிப்பிராயமாம்.—(ஆயின்,)விள்ளும் இவவிதி என எனின்-(மனையநங்கன்செய், மகங்கன்செய் நன்றென்று) முன சொல்லிய அவவிதியானது என்னவிதியென்றுநிச்சங்கித்தில் — பூருவ நியமம் ஆம் விதி-பூருவபட்சமானவிதியாம்; (சித்தாந்தமன்று.)எ-று. அன்று-ஏ-ஆலசகன். (எடு)

[வேதத்தின் அபிப்பிராயம் நிவிர்த்தியிலேயேயல்லாமல் பிரவிர்த்தியில்லைஎன்னுஞ் சித்தாந்தத்தைவிரித்தும், சாவத்தையும் விடுவதால் வேதநிந்தை, உலகநிந்தையின்றெனபதை அதுபலத்திலுக் காட்டுகின்றார்.]

மதுவி றைச்சிக ஞுண்ணென்ற சுருதியின் மணநதுபா
ரெனலபாராய, மிதுன விச்சையும் புத்திரோற் பத்தியால்
விரும்பென்ற விதிபாராய், இதைபு ம விட்டொழி யதிகரிட்
டிகவந்திக கிகழ்ச்சியற் றதும்பாராய், அதைய நிகதுகன் மங்
களா சைகளொழிந தாநந்த மடைவாயே. (௭௧)

(இ-ள்) மது இறைச்சிகள் உண எனற சுருதி-மது (பானம்)
யாய்ச் (பட்சண) வகளி, விச்சைவரிட நரகதுக்கமவாராமற்போரும்படி.
எஞ்ஞஞ்செயது அவ்வெக்ஞஸ்தலத்தில் அவைகளைப் புசிப்பாயாகவெ
ன்றவேதம்—பின்-பின்னே—மணநதுபா ரெனல பாராய-(எக்ஞஸ்த
லத்தினும், மதுமாபிசங்களைமோநதுபாபபதுமாதிரிராய ஒழிவாய்-
கில, வெருகாலம்சுவர்க்கபோகங்களையதுபவிக்கவருமாகவின, அவை
கையுண்ணாமல்) மோந்துபாரெனறுசொல்லுஞ் (சுருதி) வசனததை
யும் கீ பாரப்பாய்--மிதுன இச்சையும் புத்திர உற்பத்தியால் விரும்பு
என்ற விதிபாராய்-மனைவியோடுபுணரும் புணாச்சிவிருப்பும், புத்தி
ரோற் பத்திரியிததம்விரும்புகியென்றவிதியையும்பாரப்பாய்—(இனி
இதற்குவிச்சைவரை. நேரிட்டஸ்திரீகளைப்புணரில் இம்மையிற்பாவு
றும், பழியும் மறுமைக்கண்ணாகதுக்கமுமுண்டாகுமாதலால், ஒருக
தியைமணஞ்செயது அவனைப்புணாதியென்றவேதப் பின்னேவிதிய-
த தினத்திற்குடில தூப்புத்திரனுண்டாய அவனால இம்மையிற்பாவு
றும் பழியும் மறுமையில் நரகதுக்கமுமவருமாதலால், சற்புத்திர
னுண்டாய் உனக்கும, உனகுலத்துக்கும் இம்மையிற புகழும், அ
றமும மறுமையிற்சுவர்க்கமுமுண்டாதற்பொருட்டு விதித்ததினத்தில
அவனைப்புணாதியென்றுசொல்லும் விதியையும் கீபாரப்பாய்.) இ
தையும் விட்டு ஒழி (என்றவிதிபாராய்)-(மாகஞ்செயது மது, மாந்
சங்களைமணநதுபாரெனறு, விதித்ததினத்தில உன்மனைவியைப்ப
ண்ணாதியென்றும் விதித்தவேதம் பின்னேஉனஞால யாகத்திற்கொல்ல
பாட்டலுடானது சுவர்க்கத்தினகண்ணே இருப்புகொம்போடுகடி
ச்சினந்து உனதுவரவையெதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்து நீசுவர்க்கத்து
க்குப்போகும்போது உன்னை இருப்புக்கொம்பிறையாயநது குத்தி வயி
றறைப்போற்றது துன்பப்படுத்தும்மாதலால், யாகஞ்செயவதையும், ம
னைவிபத்திரராதியரிடததுள்ள ஆசைகள் அநேகவிதஜநமரண துக்கத்
தைக்கொடுப்பதால்,) மனைவிபத்திரராதியரையுடவிட்டொழிவாயெ

னறுகூறுவதையும்பார்ப்பாய்—யதி நயிட்டிக வந்நிக்கு இகழ்ச்சி அறற
தும பாராய்—(அவைகளைவிட்ட)சந்நியாசிக்கும், நயிட்டிகப் பிரமசா
ராகும் நிந்தையற்றிருப்பதையும் நீபார்ப்பாய்—அதை அறிந்து-அங
நனங்கூறிய வேதத்தின சித்தாந்தத்தையும், (சாதனங்களோடுகூட
யகஞாதிகாமங்களைதறுந்த சந்நியாசியையும், நயிட்டிகப்பிரமசா
ரையும், ஸேதமும், உலகமும் இகழாமற்புகழாநிற்பதையும்) அறிந்து
—கனமங்கள் ஆசைகளொழிந்து—(யக்ஞாதிசகல)காமங்களையுட, (ஸத்
ர், புத்திரா, தனமுதலியவற்றிலுள்ள) ஆசைகளையும் விட்டு—ஆநந்த
ம அடைவாய்—(சிரவனாதிபிரயததனத்தாலடையாநிற்கும் சமுசய
ரகிதமான பிரமானமவய்க்கிய ஞானத்தால் சகல அநாதத்தினுநீன
றுவிடுபட்டு நிரதிச)யாநந்தமடையக்கடவாய —எ-று.

இவ்வாழ்வான மனைவியோடுகூடுதற்குவிதித்ததினமாவன பா
தக்கடகு இருதுகாலம் வழக்கமாகப்பதினாறுநாட்களாம்; அவற்றுள்,
மாதவிடாயானதுமுதல நான்குதினம் பெரியோர்களால் நிரதிக்கடப
டுகின்றது; ஆதலால் அந்நான்குதினமும், ஏகாதசி, திரயோதசிகளு
ம நீக்கி ஏனைப்பத்துதினத்திற்குமேவது முறைமை மாதவிடாயான
நாடொடங்கி ஆறு, எட்டு, பத்து, பன்னிரண்டு, பதினாறு, பதினா
று தினங்களினிரவிரசோநதால் பின்னாகளும், ஐந்துமுதல் நூறா
பபட்டநாட்களிரசோநதால் பெண்களும் பிறக்கும்; ஆதலால், புத்தி
ரவிருப்புள்ளவன இரட்டைதினத்திற சேரவேண்டியது: எவன
க்கவேண்டியமுதல நான்குதினத்தையும், ஏகாதசி, திரயோதசி, அ
வாசை, பெளஷைகளையும் நீக்கி மறறைதினத்தினிரவிற நன
னைவியோடு சேருகிறானே அவன கிரகஸ்தனாகவிருப்பினும், பிர
சாரியெனறே சொல்லப்படுகிறானென்று தாமசாஸ்திரத்திற்சொல்ல
பபட்டிருப்பதால் அவையே மனைவியோடுபுணாதற்கு விதித்ததின
மாடுமனக.

“இதையும் விட்டொழி.” என்றதற்கு, உ-ம். பாகவதம் ௪-௨து
-ஸகந்தத்தில, பிராச்சீனபரிதி ஆவிர்த்தானனுக்கு நாரதர் அருளிச்செ
யவது. “அயம கத்தினி லரசநீ படுத்தவம் மறிகள், செயிர்த டை
நதுகண உபுக வரவுபாந் திருக்கும், பயில்வி கம்புசெல காலையில
வெருவரப் பாயந்து, வயிறு போமும்வல் விருப்பினான் மருப்பினி
ன மாதோ.” எ-ம், “படுத்திடு மறிகள் வேள்வி புரிந்தவன பனிவி

சு.பி. னதெதிடுங் கால நோக்கி யழல்விழி யொழுதப் பாய்ந்து, வடி
ததகா ரிருப்பிற செய்த மருப்பினுல வயிறு போழ்ந்த, தெடுத்தநா
முரைக்குங் கேட்டி யிறைவவென் றுரைக்க லுற்றான.” எ-ம், “மக
ரியறறுழி மாயததம றியெலாந், திகழி ருப்பினிற செய்தம ருப்பினு,
னகுபொன னுட்டக நண்ணுபு ரஞ்சன, எனகி ணீண்ட வழன்றெதிரா
குத்தியே ” எ-ம, “பண்ணவ எனகல வொன்றும் பற்றில” னாகிச் செய்
கட், கண்ணனை யுளதது நாடிக் கபிலன திருக்கை சாரந்து, விண்ண
வா வழததம வண்ணம விழுததவம பலவு மாற்றி, யண்ணலக் தனி
வீட டினப மண்ணின னரசரேறே ” எ-ம வரும மறறமவருவன
வற்றறகாணக.

“கனமங்கனாசைகளொழிக தாநதமடைவாய.” எனறதற்கு,
உ-ம. பிரமகீதை. “திரமாம ருத்தத்தி னுனமைந்த ராலுந திராத ப
ற்றினறி யாகத்தி னுலே, புரமான வேதாந்த மாவாகி யத்தா லுற
பனன மாமவிச்சை யாநிச்ச யத்தாற, பரமான வஞ்ஞான வந்தத்தி
லேயப் படிஞான வுபதேச மொன்றாலு மேயிப், புரமாமு டம்புககு
னேயந்த முதநிப் பொருளகண்டு வீடெயது வர்ப்பு விக்கே.” என
வரும். மறறும் வருவனவற்றற்காணக.

பரமாத்வைதஞானத்தானன்றிக் காமததால ஆநதமடையற
பாற்றன்றெனக்கறினதாம். (எசு)

(உஉ௦) [தமப்பிரகாசங்கட்கு அவிரோதங்கடாதே
யெனவினாதல]

உலக பானவஞ் ஞானமுங் கருமமு முறவெனற வழிகூடும
பலவு மானவஞ் ஞானமு ஞானமும் பகையெனப துளதானுல
நிலவி லேமறுப் போலவஞ் ஞானமு கிமலஞா னததோடே
குலவி கினறிந்தச் சிருட்டிகள் செய்யவுங் கூடுமோ குருமு
[ர்த்தி. (எஎ)]

(இ-ள்) உலகம் ஆன அஞ்ஞானமும் கருமமும்-பிரபஞ்சரூப
மானவஞ்ஞானமும், சற்கருமங்களும்—உறவு என்ற வழிகூடும-(ஓ
னறற்கொன்றுபாதகமன்று) சாதகமாமென்று (எ-வது செய்யுளிறு)
கூறிய நெறியொக்கும்—பலவும் ஆன அஞ்ஞானமுடஞானமுட-பல

வுந தானுவஞ்ஞானமும், ஞானமும்—பகை என்பது-பாதகமாமெனபது—உளது ஆனால்-உண்மையாயின்—நிலவிலே மறுப்போல-சநிரனிடத்துக்களங்கம்போல—அஞ்ஞானமும்- அஞ்ஞானமானதும்--நிலஞானத்தோடே குவலி நினறு-நிர்மலமாகியஞானத்தோடுகூடப்பொருந்திநின்ற—இந்தச் சிருட்டிகள்செய்யவுமகூடுமோ-இச(சக) சிருஷ்டிகளைப்பண்ணவுமகூடுமா—குருடூர்த்தி-குருவே.—எ-று.

தம்பிரகாசங்கள் தமயின் விரோதிகளாகவின், இரண்டுக்கூடி நிறமல்கூடாதெனபது சீடனகருதது. (எஎ)

[அதற்குத்தரங்குறல.]

சொருப ஞானமும் விருத்திஞானமென்று சோதிஞானமுமிரண்டாம், சொருப ஞானமே விருத்தியின் ஞானமாயததோன்றுமவே நிலைமைநதா, சொருப ஞானமஞ்ஞானசத துருவன்று சுழுத்தியிற கண்டாயே, சொருப ஞானத்தின் மருவுமஞ்ஞானத்தைச சுமும்விருத தியின்ஞானம்.(எஅ)

(இ-எ) மைநதா—சோதிஞானமும்- பிரகாசமானஞானமானதும்—சொருபஞானமும் விருத்திஞானமும் என்று இரண்டு ஆய-சொருபஞானமெனவும், விருத்திஞானமெனவு மிருவகைத்தாம்—[அவைகட்குப் பேதமுண்டோவெனின; —] சொருபஞானமே-சொருபஞானந்தானே—விருத்தியின் ஞானம் ஆயத் தோன்றும-விருத்திஞானமாகவுண்டாகும்— வேறு இலை- (ஆகவின்) பேதமில்லை—(ஆயினும்)சொருபஞானம் அஞ்ஞான சத்தரு அன்று-(காஷ்டத்திலிருக்குஞ்சாமானயவக்கினியானது அந்தகாரத்திற்கெப்படி விரோதியன்றோவப்படி) சொருபஞானமானது அஞ்ஞானத்திற்கு விரோதியன்று—(பிணையெப்படிப்பட்டதெனின்;—அதற்குச்சாதகமாம்.) [இதற்கு அதுபவங்குறுகின்றா.] சுழுத்தியில் கண்டாயே-சுழுத்தியவத்தையில் (பிரகாசசொருபமானஆன்மாவின்கண்ணே அஞ்ஞானம்விளங்காநிறபதை)அதுபவித்தநிந்தாயல்லவா— (ஆதலால, சொருபஞானம் அஞ்ஞானத்திற்குவிரோதியன்றும்.) [அஞ்ஞானத்திற்குவிரோதி மந்தியாதெனில்.] சொருபஞானத்தின் மருவும் அஞ்ஞானத்தை-சொருபஞானத்தின்கண்ணே (அதற்குப் பாதகமாகாமற்சாதகமாகப்) பொருந்தியுள்ளவஞ்ஞானத்தை—விருத்தியி

னஞானம் கடும்-(அகம்பிரமமென் றந்தக்கரணத்தினின்றும் எழாந்
றகும்) விருத்திஞானமானதுதகிற்கும்; (ஆதலால், விருத்திஞானமே
அஞ்ஞானத்திற்கு விரோதியென்றறிதி.)—எ-று.

சொருபஞானம் அஞ்ஞானசத்துருவென்றும்பாடமுளது. அ
து எழுதினவன் ஏட்டைக்கெடுத்தானென்னும் வழக்குப்படி எழுதி
னவனுடைய புத்திதோஷத்தாற் பிறழ்ந்ததேயாம். சாஸ்திரசம்பிர
தாயமறியாமல் அதைச்சரியானபாடமாகவொப்பி அவ்வாறே முன
இதற்குரைசெய்தோர் பொருளகூறியிருப்பது சுருதியுத்தி அதுபவ
விருத்தமாமெனக. (என்)

[அஞ்ஞானமானது காரணமான சொருபஞானத்தால்
நிவிரத்தியாகாமல காரியமான விருத்திஞானத்தால் எவங்
னம் நிவிரத்தியாமென்று சங்கிதது அதற்குத் திருஷ்டாந
தழுகத்தாற் சமாதானங் கூறுகின்றார்.]

துருத்தி மாயையைச் சுழுத்தியிற சுடாததற் சொருபஞா
னநதானே, விருத்தி ஞானமாய்ச் சுட்டதெப் படியெனில் வெ
ய்யிலா லுலகெங்கும், பரித்த சூரியன சூரிய காரதத்திற பற
றியக கினியாகி, எரித்த வாறுபோற் சமாதியில் விருத்தியா
லெரிகருமென் றறிவாயே. (எக)

(இ-ள்) துருத்தி மாயையை-துருத்தியைப்போலுஞ்(சங்கோச
விகாசங்கலையுடைய)அலிதையை—சுழுத்தியில் சுடாத தற்சொரு
பஞானம் தானே-சுழுத்தியினகண்(விரோதியாய்த)தகிக்காமல (அத
ற்குச்சாதகமாகவேயிருத்த) சொருபஞானமே—விருத்திஞானம்ஆய
-விருத்திஞானரூபமாய்—கூட்டது எப்படி எனில்-தகித்ததெவ்வா
றென்று(நி)சங்கிக்கில்—வெய்யிலால்- (தனது) கிரணத்தால்—உலகு
எவகும் பரித்த-உலகெங்கணுஞ் (சாதகமாய் நின்று)காதத—சூரியன
-சூரியனானவன்—சூரியகாந்தத்தில்-சூரியகாந்தக்கல்லில்—பற்றி அ
ககினி ஆகி-பொருத்திஅக்கினி ரூபமாய்த்தோன்றி—எரித்த ஆறுபோ
ல-கூட்டதன்மைபோல—சமாதியில்-சமாதியின்கண்—விருத்தியால
-விருத்திரூபஞானத்தால்—எரிக்கும் என்று அறிவாய்-(விரோதியாய்
நின்று அவவஞ்ஞானத்தைச்) கடுமென்று(நி) அறிவாயாக.—எ-று

சமாதியின்சொருபம், (௧௧௮)வது- பிரசங்கத்திறகாண்க.

(௨௨௧) ஆன்மா பிரகாசரூபமாயிருப்பினும், ஆன்மாவின் சொருபப்பிரகாசம் அஞ்ஞானத்திற்குவிரோதியன்று; அது அஞ்ஞானத்திற்குவிரோதியாகிற் சுழுத்தியில்பிரகாசரூபமான ஆன்மாவினகண்ணே அஞ்ஞானம் தோன்றவேண்டுவதில்லை. கோரமான சித்தியினின்றும், விழித்தவனுக்கு நான் சுகமாகவுறங்கினேன், ஒன்றும்நியாதிருந்தேனென்றவவாறானஞானமுண்டாகின்றதாகலான இஞ்ஞானத்திற்குச்சுகமும், அஞ்ஞானமும் விஷயமாகின்றன இவவிரண்டுஞானமும் சாகசிரகாலத்தில் பிரத்தியட்சரூபமல்ல ஸ்பிருதிரூபமாம்; அநதஸ்பிருதியும், அஞ்ஞாதவஸ்துவின் ஸ்பிருதியல்ல ஞாதவஸ்துவின் ஸ்பிருதியேயாம்; ஆகலின், சுழுத்தியினகண்ணே சுகம், அஞ்ஞானங்களின் ஞானமுண்டி, அச்சுழுத்தியினகண்ணுள்ளஞானம் அநதக்கரணத்தினனும், இந்திரியங்களானுமுண்டானதன்று.

எனனை? சுழுத்தியினகண்ணே ஆன்மசொருபஞானமேயன்றி அநதக்கரணமும், இந்திரியங்களும்இல்லையாகலின், அவைகளா லுண்டானதன்று. [ஞானமெனினும், பிரகாசமெனினும் ஒக்கும்.] இவவாறானு, சுழுத்தியினகண்ணே ஆன்மாபிரகாசரூபமாகவுளது; அந்நப்பிரகாசரூபமான ஆன்மாவினுல சொருபசுகமும், அஞ்ஞானமும் விளங்காவினறன. ஆன்மசொருபப்பிரகாசம் அஞ்ஞானத்திற்குவிரோதியாய்மாயின், ஆண்டஞ்ஞானம் விளங்கவேண்டுவதில்லை. ஆதலால், ஆன்மாவின்சொருபப்பிரகாசம் அஞ்ஞானத்திற்கு விரோதியன்று மாறாகவதற்குச்சாதகமாம். இவவபிப்பிராயத்தாலேயே வேதாந்தசாஸ்திரங்களில் சாமான்யசைதந்நியம் அஞ்ஞானத்திற்கு விரோதியனன்று; விசேஷசைதந்நியமே அஞ்ஞானத்திற்குவிரோதியாமெனப் வியாபகமானசைதந்நியம் சாமான்ய சைதந்நியம்: விருத்தியின்கண்ணுள்ள சைதந்நியம் விசேஷசைதந்நியமாம். காஷ்டத்திலிருக்குஞ சாமான்யவக்கினி அநதகாரத்திற்குவிரோதியாகாமல் மதனத்தினுல அநினின்றும் வெளிப்பட்டவக்கினி வத்தியைப்பற்றிநின்று அநதகாரதைவிரோதிப்பதுபோல வியாபகசைதந்நியம் அஞ்ஞானத்திற்கு விரோதியாகாமல், வேதாந்தத்தின் விசாரத்தினுலுண்டாகின்ற அநதக்காரணத்தின் பிரமாகாரவிருத்தியின்கண்ணுள்ள சைதந்நியம் அ

ஞ்ஞானத்திற்கு விரோதியாகின்றது; ஆதலால், கேவலம் சைதந்நியம் அஞ்ஞானத்திற்குவிரோதியன்று

(௨.௨.௨) விருத்தியோடுகூடின சைதந்நியம் அஞ்ஞானத்திற்குவி
ரோதியாம்;அல்லது சைதந்நியத்தோடுகூடினவிருத்தி அ
ஞ்ஞானத்திற்கு விரோதியாம் முதற்பட்டத்தில் அஞ்ஞா
னநாசத்திற்கேது சைதந்நியமாம்; விருத்திசகாயமாம் இர
ண்டாமபட்சத்தில் அஞ்ஞானநாசத்திற்கேதுவிருத்தியா
ம்; சைதந்நியம் சகாயமாம் இஃதவச்சேதவாதத்தினை
னமை,

(௨.௨.௩) ஆபாசவாதத்தில் சாமானயசைதந்நியத்தைப்போல விசே
ஷசைதந்நியமும் அஞ்ஞானத்திற்கு விரோதியன்று. பின்
னை விரோதியாதோவெனின;—விருத்தியோடுகூடின ஆ
பாசம் அல்லது ஆபாசத்தோடுகூடின விருத்தி அஞ்ஞான
த்திற்குவிரோதியாம் இங்ஙனம் விசாரசாகரகிராதத்திற்
கூறப்பட்டிருக்கின்றது. பஞ்சதசிமுதலிய கிரந்தங்கள்
இன அபிப்பிராயமும் இதவே, ஆதலால், இவ்வாசிரியரும்,
“சொருபஞ்ஞானஞ்ஞானசத்தருவன்று,” என்றும், “வி
ருத்தியின் ஞானஞ்சும.” என்றும், “சமாதியில் விருத்தி
யாவெரிக்கும்.” என்றுவுகூறினா.

முன்னிதற்கு உரைசெய்தோர் சுமுத்தியில் சொருபஞ்ஞானம் அ
ஞ்ஞானதையெதிரிடக்காண்டலின், விரோதியாமென்று பதவு
ரைசெய்திருக்கின்றனா அந்தகாரத்திற்கு விரோதிகளான சூரியன்,
அல்லது, தீபம் இவை அந்தகாரதையெதிரிவது ஏன்கேனும், உ
வரேனுங்கண்டதுண்டா! இங்ஙனமுரைசெய்தோர், “துருத்தி மாயை
பைச ஸ்ரேத்தியிற் சுடாததற் சொருபஞ்ஞானந்தானே, விருத்தி ஞ்
னமாய்ச் சுட்டதெப் படி.” என்னும் செய்யுளை உய்த்துணராமற்
ருளகூறினமையின், அவருரை ஸ்வகபோலகற்பனையென்றே நிச்ச
யிக்கப்படுகிறது. [ஸ்வகபோலகற்பனை, எனபது, பிரமாணமில்லா
மலும், தமமனத்தினகண்ணில்லாமலுங்கூறுவது.] (௭௧)

(௨௨௪) [ஆந்தாதி, அஸ்துலாதிருணங்களால் இலட்சிதமானவகண்டைகரசப்பிரமம் நானெனனும் நாகருணவுபாசனை மானசகாமமாகலின, அதற்கும் ஞானத்திற்குமுள்ள தாரதமயியுமறியச சீடனவினாதல.]

அருளு மையனே திரிவித் கரணத்தா லாகிய தொழிலெல்லாம், கரும மல்லவோ விருத்திஞா னமுமநதக் கரணகா ரியமன்றோ, உரிய காமமஞ் ஞானத்தைக் கெடுகருமென றோதின லாகாதோ, பெரிய ஞானமென நதற்கொரு பெயரிட்ட பெருமையை யுரையீரே. (௮௦)

(இ-ள்) அருளும் ஐயனே-(அடியேன சந்தேகநீங்கிக்கிருந்ததனாகும்பொருட்டு யானவின்வாநிற்கும் சங்கைக்கெல்லாந் திருவுளத்தின்கண் முனிவுறும்அததரம்) அருளாநின்றருவே—திரிவித்தரணத்தால- (மன வாகருக காயமெனனும்) முவகைக்கரணங்கள்—வ—ஆகிய தொழில எல்லாம்-உளதாகுகிரியைகளனைத்தும்—கரு... அல்லவோ—விருத்திஞானமும்-(அகம்பிரமமெனனும்) விருத்திஞானமும்—அந்தக்கரண காரியம் அன்றோ-அந்தக்கரணத்தின்(பரிணாமாகலின, அதன்) காரியமல்லவோ—(ஆகலின), உரிய காமம் அஞ்ஞானத்தைக் கெடுக்கும் என்று-(காமங்களுக்களுளே அஞ்ஞானத்தைக்கெடுத்தற்கு) உரிய(அகம்பிரமமெனனும் அந்தக்கரணவிருத்திருபமானமானச) காமமானது அஞ்ஞானத்தைப்போகருமென்று—ஒதினால் ஆகாதோ-சொன்னால்(அதுசாஸ்திரத்திற்கும், பெர்யோ... குஞ்சமமதம்)ஆகாதோ—பெர்ய ஞானம் என்று-மஹத்தானஞ்ஞானமாமென்று—அதற்கு ஒரு பெயர் இட்ட-அதற்கொருநாமந்தாதத—பெருமையை உரையீர்-மகிமையையுள்வீராக,—என்று. (௮௧)

[உத்தரநகூதல்.]

விருத்தி ஞானமந தக்கரணத்தொடு விருத்தியா கிலுமைந்தா, ஒருத்தி மக்களே தங்களிற் பனைக்கின்ற துலகெக்குவகண்டோமே, கருத்த னுகிய புருடநந திரங்களாந் கருமவக ளவைபோல, வருத்த ஞானமோ புருடநந திரமன்று வஸதுந திரமாமே. (௮௨)

(இ-ள்) மைந்தா—விருத்தினானம்- (நான்பிரமமாவின்மேனென னனும்) விருத்தினானமானது— அநதக்கரணதது விருத்தி ஆகிலும்- அநதக்கரணததினுடையபரிணாமமாயினும் — ஒருத்தி மக்களே—ஒரு மாதாவின்புத்திரரே—தங்களில் பகைக்கின்றது-தமமுள்விரோதித்திருக்கின்றதை—உலகு எங்கும் கண்டோம்—உலகிலெவவிடத்துங்கண்டிருக்கின்றோம்—கருமங்கள்-கருமங்களானவை—கருதனை ஆகியபுரு—தநதிரங்கள் ஆம்—கர்த்தாவாகியபுருஷனுடையஅதினங்களாம்--வருத்த ஞானமோ - விசாரப்பிரயதனைததாலுளதாகாநிற்கும் விவேக ஞானமோ—அவைபோல-அக்கருமங்களபோல—புருட தநதிரம் அன்று-புருஷனுடையஅதினமன்று —வஸ்து தநதிரம் ஆம்-வஸ்துவின் ன்னமாம் —எ-று.

அநதக்கரணத்தொடு எனபதில, ஒடு இசைநிறையிடைச்சொல

ஓமாதாவின்புத்திரரிலஒருவனவித்துவானாயும், ஒருவன் மூடனாயும், ஒருவன்சிஷ்டனாயும், மற்றொருவனதுஷ்டனாயும் உலகிலமாறுபட்டுக்காணப்படுவதுபோல மானசக்கிரியாரூபமான நாக்ருணவுபாசனையும், விவேகஞானமும் ஓரநதக்கரணததினக்கிரியமேயாயினும், உபாசனை கர்த்ததநதிரமாதலானும், ஞானம் வஸ்துதநதிரமாதலானும் அவை தமமுட்பேதமாமெனபதுகருத்தது. (அக)

[மானசக்கிரியாரூபமான நாக்ருணவுபாசனைகர்த்ததநதிரமென்றும், ஞானம் வஸ்துதநதிரமென்றும் முற்கூறின தற்கு புத்திகூறி உபாசனை அவாஸதவமாதலானும், ஞானம் வாஸதவமாதலானும் அவை பேதமாமெனக கூறுகின்றார்.]

வருத்த காமங்கள் செய்யவுந தயிரவு மற்றொன்றாக கவக கூடும், மிகுத்த ஞானமப படியன்று தியானமும் விவேகஞானமும்வெறே, செகத்தி லொன்றையொன றுவின் பாவிகருக தியானக்கற் பிதயோகம், முகத்த மாககண்ட ஞானமே வாஸ்தவ மோகமாய் மயங்காதே. (அஉ)

(இ-ள்) வருத்த காமங்கள்-(சாஸ்திரங்களில்) விதித்த மானசக்கிரியாரூபமான வுபாசனைகள்—செய்யவும்-(புருஷனுக்கிச்செய்யுண்

டாகில் விதித்தபடி) செய்யவும்—தவிரவும்—(இசுவசயிலஸ்யாகில்) செய்யாமல்விடவும்—மற்று ஒன்று ஆக்கவும்—(வேறொருபிரகாரமாகச் செய்ய விச்சையுண்டாமாகில் அப்படியே) வேறொருபிரகாரமாகச் செய்யவும்—கடும்-இயலும்—மிகுத்த ஞானம் அப்படி. அன்று மேலானஞானமானது(தியானமபோல விதிபுருஷனுடையவிச்சை, விசுவாசம், ஹடம் இவைகளின் அதீனமாயில்லாமல் பிரமாண பி. மேயங்களின் அதீனமாயிருத்தலின்), செய்யவும், தவிரவும், மற்றொன்றாக்கவுங்கடாது—(ஆகலின்) தியானமும் விவேகஞானமும் வேறே—மானசக்கிரியாருபமான தியானமும், விசாரஜந்சியமான விவேகஞானமும் (அந்தக்கரணக்ரியங்களுளையினும்) வேறுதான்— செகத்தில-உலகின்கண்— ஒன்றை ஒன்றா இவன பாலிக்கும் தியானம்-ஒன்றைவேறொன்றாக இவன தியானிகருக தியானமானது—கற்பித யோகம்-கற்பித்த தியானமாம்—முகத்தமாக கண்ட ஞானமே வாஸ்தவம்-பிரத்தியட்சமாகக்கண்ட ஞானமே வாஸ்தவமாம்—மோகமஆய மயங்காதே-இவற்றிலறியாமையுடைய ஞாயக்கலங்கா தொழிதி.—எ-று.

“ஒன்றை யொன்றா விவன பாலிக்குந் தியானங்கற் பிதம்.” என்று இவ்வாசிரியாகூறியதுபோலவே வாசிட்டத்தினும், “ஊன்றறவொன் றைக்கருத வொன்றுவெளிப படுங்குருவி னுபதேசத்தால்” என்று கூறியிருப்பதுகாண்க. (௮௨)

[“தியானங் கற்பிதம், ஞானம் வாஸ்தவம்.” என்றதற்குக்காரணங்கூறிச்சுவகையினுத்தரததைமுடிக்கின்றார்.]

கண்ட நிரதது ஞானங்கேட் டதுதனைக் கருதுபா வனை யோகம், கண்ட போசொலக் கேட்டது மறந்துபோய் கண்டது மறவாதே, கண்ட வஸ்துமெய் தியானவஸ் துக்களபொய் கறுவியஞ் ஞானதனதக, கண்ட வக்கணங் கொலவது ஞானமே கருமமன் றறிவாயே. (௮௩)

(இ-ள்) கண்டு அறிந்தது ஞானம்-ஒன்றையறப்பவித்தறியாநிற்பது ஞானத்தின் (உருவம்)—கேட்டது தனைக்கருது பாவனை யோகம்-கேட்டவஸ்துவை (க்கேட்டவண்ணம்) பாலியாநிற்கும் மான்சகாமமாகியபாவனை, தியானத்தின் (உருவம்)—கண்டபோ சொலக் கேட்

1-து மறநது போய-அதுபவித்தபெரியோருபதேசிக்கக்கேட்டுத்தியா
னிப்பது மறநதுவிடம்--கண்டது மறவாது-கண்டதுபவித்தது மற
வாதிருக்கும்--(ஆகலின்,) கண்ட வஸ்து மெய்-அதுபவித்தவஸ்து
மெய்யாம்--தியான வஸ்துக்கள் பெய்-தியானியாநிற்கும் வஸ்துக
ள் பொய்யாம்--கறுவி அஞ்ஞானத்தை-கோபித்து அவித்தையை
--கண்ட அககணம்-தோன்றின அந்தடசணமே--கொலவது ஞா
னமே-நாசமாக்குவது வீருத்திஞானமே--கருமம் அன்று அறிவாய-
கருமமல்ல (என) நீ அறிவாயாக.--எ-று.

மூத்தித்தியானமபோலத் தியானமாதிரத்தால நாம் பிரப
மென்னுநிச்சயமானது தியானமவிடில் இல்லாமற்போவதால், “தி
யானவஸ்துக்கள்பொய்.” என்றும், பிரமாணனுக்கு நானபிரமாண
னென்பது மறந்தும்போகாததுபோல ஆருடஞானிக்குமறநதிறந்தா
லும் பிரமத்துவஞ்சபாவசித்தமாயிருத்தலால் “கண்டது மறவாது.”
என்றுங்கூறினார்.

(22-ரு) மூன்று செய்யுளின் திரண்டபொருள்.

ஞானமோ பிரமாண பிரமேயங்களினன்னமாம் விதி, புருஷ
னுடைய இச்சை இவைகளினன்னமல்ல. தியானம் விதி, புருஷ
னுடைய இச்சை, விசுவாசம், அப்படியே ஹடம் இவைகளினன்ன
மாம் பிரததியட்சஞானத்தில் பிரமாணய நேதிராம பிரமேயநக்
டாதிகள்; அங்கே நேதிரத்திறகும், கடத்திறகுஞ்சமபந்தமாமேல்,
புருஷனுடையவிச்சையினறியும்கடஞானயபிரததியட்சமாகின்றது.
ஆவணிமாசத்தின் சதூகத்தினம் சுநதிரதரிசனம் நிஷேதிககப்பட
ருக்கின்றது. விதியிலலை புருஷனுக்கும் இன்றைக்குச் சுநதிரதரிச
ன வகடாதென்னுமரிச்சயமிருக்கின்றது; இப்படியிருந்தும், ஏதேனு
மொருவித்ததினால் நேதிரமான பிரமாணத்திறகுப் பிரமேயம்-ன்
சுநதிரனோடு சமபந்தமுண்டாகிவிடில் சுநதிரஞானம் அவசியம் பிரத
தியட்சமாகின்றது.

ஆதலால், ஞானம் பிரமாணபிரமேயங்களின் அந்நமேயல்லா
மல் விதியிச்சைகளினன்னமல்ல. ஒருவன் சாலிக்கிராமம் விஷ்ணு
வினுருவமென்றுதியானஞ்செய்யில், அவனுக்கு உத்தமமான பலம்
டையப்படும், அததிய-னத்திலே சாஸ்திரப்பிரமாணத்தால் விஷ்ணு

ரூபம் சதூப்புஜமூத்தியாகச் சங்கு, சக்கிர, கதை, பத்மம், இலக்குய் இவைகளோடு கூட அறியப்படுகின்றது. நேத்திரப்பிரமாணத்தால சிலையாக அறியப்படுகின்றது; அப்படியறியப்படும் விதி, விசுவாசம், இசை இவைகளால் சாலிக்கிராமம் விஷ்ணுவென்று தியானப்பண்ணப்படுகிறது; அததியானம் நானாவிதமாக ஓரிடத்து ஒன்றையொன்றாகத் தியானிக்கப்படும்; அது முன்கொன்ன சாலிக்கிராமத்தை விஷ்ணுரூபமாகத் தியானிக்கப்படுவதாம் இதனைப் பிரதிபலித்தியானமென்பா

வேறே வைகுண்டலோகவாசியாகிய விஷ்ணுவைச் சங்குசக்கிரதிகளோடுகூடிய சதூப்புஜமூத்தியாகத் தியானிக்குந்தியானம் என்றையொன்றாகத் தியானிக்குந்தியானமல்ல தியேயாநசாரத்தியானமாம். எனனை? வைகுண்டவாசியாகிய விஷ்ணுவின் சொரூபம் பிரத்தியட்சமாகவோ இல்லையோ கேவலம் சாஸ்திரத்தாலறியப்படுகிறது; சாஸ்திரங்கள் சங்க, சக்கிரதிகளோடுகூட விஷ்ணுவின் சொரூபங்கூறுகின்றதாகலின், தியேயசொரூபத்தினது சாரமாகவே அததியானமுண்டாகின்றதென்க. [தியேயம் = தியானிக்கப்படுவது.]

விதி, விசுவாசம், இசை இவைகளின் மீது தியானமுண்டாகாத, இவற்றுள், விதியாவது இவ்வாறு தியானஞ்செய்வாயாகவேனும் பருஷனது பிரேரகவசனமாம், அவ்வசனத்தினுள்ள சிரத்தையை விசுவாசமென்பா. அந்தக்கரணத்தினுடைய காமரூபமான ரஜோகுணவிருத்தி இச்சையாம், இம்முன்றும், தியானத்திற்கே துவேயமல்ல மலஞானத்திற்கே துவல்ல; இன்னும், தியானம் அடத்தினு முன்கூறுஞானத்தில அடத்தின்பேட்சையிலலை. எனனை? சிரந்தரந்தியேயாகப் பன்னசித்தவிருத்தியைத் தியானமென்பா அங்கே விருத்தியிலவிட்சேபமுண்டாகுமாயின், அடத்தினால் விருத்தியின்ஸ்திதி செய்யவேண்டும். ஞானரூபமானவந்தக்கரணவிருத்தியினால் தற்காலம் ஆவரணமபங்கமாயிடில், விருத்தியின்ஸ்திதிக்கு உபயோகமில்லை, ஆகலின், அடத்தினபேட்சையிலலை. வைகுண்டவாசியானசதூப்புஜமுடைய விஷ்ணுவின் தியானமபோல நானபிரமமாகிறேனென்னவந்தியானமும் தியேயாநசாரமாம்; ஆகலின், இது பிரதிபலித்தியானமல்ல அகங்கிரகத்தியானமாம். தியேயசொரூபத்தைத் தன்னோடே தமாகச்சிந்திப்பதை அகங்கிரகத்தியானமென்பா

யாவனொருவனுக்கு அபரோட்சஞானமுண்டாகவில்லையா! அவன வேதத்தின் ஆத்ஞாருபமானவியில் விசுவாசஞ்செய்து அடத்தினால் கிரந்தரம் நான் பிரமமாகின்றேனென்னும் விருத்தியினை நிதிருபமான அகங்கிரகத்தியானஞ்செய்யவேண்டுவது; அங்குநஞ்செய்யில் அவனுக்குஞானமுண்டாகி மோட்சமடையப்படும். “ஒன்றையொன்றாவியன்பாவிக்கும்” என்றது, சாலக்கிராமத்தில் விஷ்ணுத்திபானமபோலப் பிரதிகமல்ல: வைகுண்டவாசியாகிய விஷ்ணுத்தியானமபோலத் தியேயாதுசாரமாம்; ஆயினும், அபரோட்சமாகுமளவு மனோமயமாகவிருத்தலின், அங்குநன்கூறினர்.

இவ்வாறு, மாணசக்கிரியாருபமான தியானத்திற்கும் ஞானத்திற்கும் தாரதமியமிருத்தலின், இவ்விரண்டும் ஒன்றல்ல: விரோதியல்லாமையின், கர்மம் அஞ்ஞானத்தைக்கெடுக்கமாட்டாது; விரோதியாகவின், ஞானமே அஞ்ஞானத்தைக்கெடுக்குமென்பது. (அ.௩)

(௨.௨.௬) [பொய்யானமருத்தலசலம் தாகசாந்திபண்ணிற்றென்பது ஓரிடத்து காணப்படாமையின், பொய்யானதியானம் மெய்யானமோட்சத்தை எவ்வளவு தரற்பாலதாமென்று சங்கிததுசசமா தானங்கூறுகின்றார்.]

சருவ முத்தியைத் தருகின்ற தியானமுஞ் சத்திய மன்றென்றால், சருவ முத்தியுஞ் சத்திய மன்றென்று சங்கியாதேவீகேள், உருவங் கேட்டவன் நியானிக்கும் பொழுதிலவ்வுருவமவாஸ் தவமன்றே, உருவ மாகுமப பொழுதுகண்ணாகண்ட வருவம்வாஸ் தவமாமே. (அ.௪)

(இ-ள்) சருவ முத்தியைத் தருகின்ற தியானமும்-சாவ(வன)த்தத்தின்னொருமச்சுருபமான)பிரமாவஸ்தாந்ருபத்தைத்தாராகின்ற(நாகருணபிரமத்)தியானமும்,—சத்தியம் அன்று என்றால்-சத்தியமல்லவென்றுகூறினன்,—சருவ முத்தியும்-சாவ (வன)த்தத்தின்னொருமச்சுருபமான)பிரமாவஸ்தாந்ருபமும்—சத்தியம் அன்று என்று-அசத்தியமாமென்று—சீசங்கியாதே-சீசங்கிைசெய்யாதே;—கேள்-(அதற்குச்சாதானங்கூறுது)கேட்பாய்.—உருவம் கேட்டவன்-சங்குசக்கிராதி

சின்னங்கொண்டயலிஷ்டுலாதி உருவங்களை (சாஸ்திரங்களாலும், பெரியோர்களாலும்) கெள்வியுத்தவன்—தியானிக்கும் பொழுதில்-தியானிக்குக்காலில், —அவ்வுருவம் வாஸ்தவம் அன்று-அவ்வுருவம் (பாவனாமமாகலின்,) சத்தியமல்ல: —உருவம் ஆகும்அப்பொழுது- (அப்பாவணையானது திடமாய்) அம்முத்தி தானாகும்போது — கண்ணால் கண்ட உருவம்-கேத்திரப்பிரமானத்தினுத்தானானின்ற அவ்வுருவமானது—வாஸ்தவம் ஆம்-சத்தியமாம்; (அதுபோலப்பிரமத்தை சாஸ்திரங்களும், பெரியோர்களுமுபதேசிக்கக்கேட்டவன் தியானிக்குமபோது பாவணமாதிரத்திற் பிரமமாயிருத்தலின், அப்பாவனாபுப் பிரமம்சத்தியமல்ல: தியானபரிபாகவசத்தாலடையாகின்ற பிரமாவஸ்தாநரூபம்சத்தியமாம்.)—எ-று.

தாஷ்டாந்தம், எஞ்சினறதால், வருவித்தாம்.

சர்ப்பத்தினெறும்சரூபம் எப்படி ரசகரூபமோ! அப்படிச் சாவனர்த்தத்தினெறும்சரூபம் பிரமமாவதால், “சர்வமுத்தி.” என்று.

சாவனர்த்தத்தின அபாவரூபம் பிரமமென்கதை முதற்படலத்திலு, ஞ்சு-ம-செய்யுளின, விசேஷவுரையிற்காட்டினும்.

“உருவ மாகுமபு பொழுதுகண் ணுக்கண்ட வுருவம் வாஸ்தவமாம்.” என்பதற்கு, உ-ம. வாசிட்டம். “பிரம னுமே சிருட்டியெலாம் பிறப்ப தெமபா லெனறுனனே, திரம தான முனத்தாலே சித்தி த துடலிற் சிகதையற, மரம தென்ன விருத்ததுமே வருகாட் பல போய மனோபாவ, முரம தாகி யயனாை ரொருப துலக முனதான.” எனவரும். மற்றுடவருவனவற்றிற்கான்க. (அச)

[பொய்யாகிய தியானத்திற்கு மெய்யாகிய மோட்சத்தைத்தரும்படியான திடத்துவமெப்படிக் கூடுமென்றாசங்கித்து அதற்குத் திருஷ்டாந்த முகத்தார் சமாதானங் கூறுகின்றா.]

சுடம தாகிய தியானமெய் யாகிய சர்வமும் தியைவெல்கும திடம தானதெப் படியெனினி வவரவர தியானமே பிறப்பாகும் உடல மானையார் தியானித்திற் தியானித்த வுடல்களா குவாமைதா, தொட்ப வங்கெடச் சொரூபமே தியானித்திற் சொரூபமா குவாமெய்யே. (அதி)

(இ-ள்) சடமது ஆகிய நியானம்-பொய்யாகிய நிற்குணத்தியானமானது—மெய் ஆகிய—சர்வ முத்தியை வல்கும்—சர்வ அனர்த்தத்தின்றொம்சருபமான பிரமத்தினவன்நிதியைத்தரும்;—பிரமது ஆனது-திடந்தையுடைத்தாயிருப்பது — எப்படி எனில்—எங்ஙனமென்றாசனத்திக்கு, —அவர், அவர் நியானமே பிறப்பு ஆகும்—(முரண்காலத்திலுண்டாகின்ற) அவரவர்பாலானியை துதரமாகவே (அவரவர்க்கு) ஜன்மமாமென்று சொல்லப்படும். — (ஆகவின்,) மைந்தா—உடலம் ஆசையால் நியானிக்கிழ்—சருணப்பிரமப்பிராப்தியின் இச்சையோடுகூடி (ச்சருணப்பிரமங்களை) நியானிக்கிழ், —நியானித்த உடல்கள் ஆகுவர்—நியானித்தச்சருணப்பிரமங்களாகுவர். —தொடர் பவம் கெட—அநாதிகாலத்தொடுத்தவந்த ஜன்மமானது (மீண்டுண்டாகாமல்) நாசமும்படி—சொருபமே நியானிக்கிழ்—(நிற்குணப்பிரமப்பிராப்தியினிச்சையோடுகூடி) நிற்குணப்பிரமசொருபத்தையே நியானிக்கிழ், —சொருபம் ஆகுவர்—அந்நிற்குணப்பிரம சொருபமேனாகுவர்; —மெய்யே—இஃதுண்மையே. —ஏ-று.

நியானமேற்பிறப்பாகும் எனதுமபாடமுனது.

இது சுருதிஸ்மிருதிகளினத்தாததமாமெனப்பா, “மெய்யே.” என்றார்.

“அவ்வார் நியானமே பிறப்பாகும்.” என்றதற்கு, உ-ம். பகவதே. “இந்த வுடலம் விமும்பொழுது யாவனியாதொன் நினைக்கின்றதா, னந்த வனையே யந்தப்பா வனையா வதனை யடையுமா, லெகதனியல்பே யெப்பொழுது மிதயத திடெகொண டென்பாலான, சிந்தையொழிவார் னமர்தொடங்கி வதனா லெனையே சேருதியாவ்,” எனவரும். மற்றுமவருவனவற்றாற்கான்க.

(2௨௭) [நிற்குணப்பிரமத்தியானத்தினாலேயே பிரமப்பிராப்தி

நிருபமான மோட்சமுண்டாமாயின், விசாரமும், விசாரஜக்யஞானமும் ஏற்றிற்குவேண்டற் பாலவாமென்றாசனத்தித்து அதற்குச்சமாதானங் கூறுகின்றார்.]

பிரம ரூபத்தை நியானித்த பேர்க்கும் பிரமமா ரூபரென்றால், உரச பிரமம் ரூபனை விசாரமேன் ஞானமே னென்றே, பரம பாவனை பிறோட்சமாம் பின்புத்தம், பிறோட்சமே யப்பிரோட்சம், நிரவி சாரமா ஞானமா முத்தியாக் தீர்வையி தறிவாயே. (அக)

(இ-ள்) பிரமருபத்தைத்தியானித்த பேர்களும-(விசாரத்திற்கு சமர்த்தர்களாய் நிற்குணப்) பிரமருபத்தையே தியானித்தவர்களும் —பிரமம் ஆருவர் என்றால்-(தியானத்தின் பரிபாகவசத்தால் நிற்குணப்) பிரமருபமாவரென்று கூறப்படுமாயின்,—ஓர சரீரம் ஆம் ரூவனே-(அருளேதிரண்டு) மாதுடையடிவமாக வெழுத்தருளிய ரூவே—விசாரம் ஏன்-(ஞானஜகமான) விசாரமெற்றிற்கு,—ஞானம் ஏன்-(நிரந்தரவிசாரப்பிரயத்தனத்தால் ஜகியாநிற்கும்) ஞானமெற்றிற்கு—என்னுதே-என்று சங்கியாதே.—பரம பாவனை-பிரமத்தியானமானது—பரோட்சம் ஆம்-(முன்னே தியானிக்கும்போது) பரோட்சுத்தியாம்:—பின்பு-(அத்தியானம் பரிபாகமான) பின்னர்,—அந்த ப பரோட்சமே- அப்பரோட்சுத்தியே—அபரோட்சம்-(உபாசனையின் சாமர்த்தியத்தால்) அபரோட்சுத்தியாம்;—திர விசாரம் ஆம்-(இவ்வபரோட்சுத்தியே) திரமான விசாரமும்,—ஞானம் ஆம் - (புலாவித்தையைவிவிர்த்திக்கத்தக்கதான) ஞானமும்,—முத்தி ஆம்-மோட்சமும்.—ஈது தீர்வை அறிவாய்-இது (சுருதிஸ்மிருதிகளின்) சித்தாந்தமாமென்றறிவாயாக.—எ-று.

மானசக்கிரியாருபமான நிற்குணவுபாசனைக்கு முத்தியின் சாதனத்தன்மை கூறியின், விருத்தமாமேயென்னுஞ் சங்கைக்கு அவி முத்தமென்னுஞ் சருணப்பிரமத்தினுபாசனையால் தாரகப்பிரமமாயிய சருணப் பிரமத்தின் புத்தியுண்டாவதுபோல நிற்குணப்பிரமவுபாசனையின், சாமர்த்தியத்தால் முலாவித்தையை விவிர்த்திக்கவல்ல புத்தியுண்டாவதால் விரோதமாகாதென்று பஞ்சதலில் தியானப்பத்தில் வித்தியாரண்ணியகவாயிகளருளிச்செய்திருப்பதுபோல, இவ்வாசிரியருக்கறினரென்றறித.

நிற்குணவுபாசனையின்முடிவில் விசாரமும், ஞானமுமுனவாகவின், முத்திக்கு அவை, இன்றியமையாதனவென்பது கருத்து.(உக)

(உஉஅ) [தத்துவஞானத்தாற் காரியத்தோடுகூட அவித்தை விவிர்த்தியாலிலும் தத்துவஞானவிவிர்த்திக்கு வேறேனானந்தாணப்படாமையின், அகண்டதழுதி எவ்வளவுமென்றுச்செய்து அது விவிர்த்தியாகத் தன்மையைத் திருஷ்டாந்தமுகமாகக்கூறுகின்றார்.]

வீட தாம்பரி பூரண சொரூபம் விருத்தினா அமும்
கூடிச், சேட மாகினு லகண்டமா மதுபவ சித்தியெப படியெ
னறால், சாடி நீர்மண்ணைப் பிரித்ததேற் றும்பொடி தானும
ண் னொடுமாயும், ஊடி ஞானமு மறிவிலா மையைக்கெடுத்
தொக்கவே கெடுத்தானே. (அஎ)

(இ-ள்) வீடது ஆம் பரிபூரண சொரூபத்தில்-முத்திருபமான
பரிபூரணப்பிரமசொரூபத்தில்—விருத்தி ஞானமும் கூடிச் சேடம
ஆகினால்—(காரியத்தோடுகூட அஞ்ஞானத்தை நிவிர்த்திதத) அந்தக்க
ரணத்தின் விருத்திருபமானதத்துவஞானமும் கூடிச்சேஷமாயிருந்
தால்—அகண்டம் ஆம் அதுபவ சித்தி-அகண்டமாகியவதுபவசித்தி
—எப்படி. என்றால்—எங்ஙனமாமெனறாட்சேபிக்கின்,— சாடி நீர் ம
ண்ணைப் பிரித்த-ருடசலத்திலுள்ள சேற்றை வேறுபடுத்திய—தேற
றும் பொடி தானும் மண்ணொடு மாயும்—கதகரேணுவும் அச்சேற்றோடு
கூட எப்படிக்கெடுமோவப்படி—ஞானமும் ஊடி அறிவிலாமையைக்
கெடுத்தது-தத்துவஞானமும்பகைத்து அஞ்ஞானத்தை நாசஞ்செய்து
—ஒக்கவே தானே கெடும்- (அவ்வஞ்ஞானத்தோடு) கூடவேதானே
நாசமாம்.—எ-று.

[“அகண்டம்.” என்பது, பேதரகிதம்.]

“தானே.” என்றது, தத்துவஞானநிவிர்த்திக்குக் கதகரேணுவ
கருப்போலச் சாதனந்தரத்தினபேட்சையினறென்பதை, விளக்கி
னறது.

மஹாவாகியவிசாரத்தால் ஐயநிவாரிக்கும் அந்தக்கரணத்தின் பிரமா
ரூபமாகிய விருத்தினானம் காரியத்தோடுகூட அஞ்ஞானத்தைநிவா
ர்த்திததுத் தானும்சித்துப்போய் அகண்டைகரசப்பிரமமாத்திரம் சே
ஷித்திருத்தலால், அகண்டாதுபவசித்தி நிர்விவாதமாய்க்கடுமெனப்
புதருத்தி. (அஎ)

(2.2.௧) [இவ்வதுபவஞ் சேஷமுத்தரிடத்தெவ்வாறிருக்குமெ
ன்றாட்சேபித்து அந்தவாபானுள்ள தன்மையை யுணர்த்
தென்றார்.]

(இ-ன்) பிரமரூபத்தைத்தியானித்த பெர்களும-(விசாரத்திற்கு சமாதார்கனாய் நிற்குணப்) பிரமரூபத்தையே தியானித்தவர்களும —பிரமம் ஆருவர் என்றால்-(தியானத்தின் பரிபாகவசத்தால் நிற்குணப்) பிரமரூபமாவரென்று கூறப்படுமாவின்,—கர சரீரம் ஆம் ரூவனே-(அருளேதிரண்டு) மாதுடவடிவமாக வெழுத்தருளிய ருருவே—விசாரம் ஏன்-(ஞானஜகமான) விசாரமெற்றிற்று,—ஞானம ஏன்-(சிரத்தரவிசாரப்பிரயத்தனத்தால் ஜகியாகிற்கும்) ஞானமெற்றிற்று—என்னுதே-என்று சங்கியாதே.—பரம பாவண-பிரமத்தியானமானது—பரோட்சம் ஆம்-(முன்னே தியானிக்கும்போது) பரோட்சுத்தியாம்;—பினபு-(அத்தியானம் பரிபாகமான) பின்னர்,—அத ப் பரோட்சமே-அப்பரோட்சுத்தியே—அபரோட்சம்-(உபாசனையின சாமர்த்தியத்தால்) அபரோட்சுத்தியாம்;—திர விசாரம் ஆம்-(இவ்வபரோட்சுத்தியே) திரமான விசாரமுமாம்,—ஞானம் ஆம்-(முலாவிதையைவிவரித்திக்கத்தக்கதான) ஞானமுமாம்,—முத்தி ஆம்-மோட்சமுமாம்:—ஈது தோவ அறிவாய்-இது (கருநிலமிருதிகளின்) சித்தாந்தமாமென்றறிவாயாக.—எ-று.

மானசக்கிரியாரூபமான நிரக்குணவுபாசனைக்கு முத்தியின் சாதனத்தன்மை கூறிடின், விருத்தமாமேயென்னுஞ் சங்கைக்கு அவிமுகதமென்னுஞ் சருணப்பிரமத்தினுபாசனையால் தாசகப்பிரமமாகிய சருணப் பிரமத்தின் புத்தியுண்டாவதுபோல நிரக்குணப்பிரமவுபாசனையின், சாமாதியத்தால் முலாவிதையை நிரீர்த்திக்கவல்ல புத்தியுண்டாவதால் விரோதமாகாதென்று பஞ்சதலில் தியானப்பததில் வித்தியாரண்ணியகவாயிகளருளிச்செய்திருப்பதபோல, இவ்வாசிரியருக்கறினரென்றறிக.

நிரக்குணவுபாசனையின்முடிவில் விசாரமும், ஞானமுமுனவாகலின், முத்திக்கு அவை, இன்றியமையாதனவென்பதற்குத்தம் (அ-க)

(உஉஅ) [தத்துவஞானத்தாற் காரியத்தோடுகூட அவித்தை நிரீர்த்தியாலிலும் தத்துவஞானநிரீர்த்திக்கு வேறேகாரணங்கூறப்படாமையின், அகண்டதூதி எண்ணுகடுமென்றாட்சேபித்த அத நிரீர்த்தியாகுத் தன்மையைத் திருவுடாத்தமுகமாகக்கூறுகின்றார்.]

வீட தாம்பரி பூரண சொருபத்தில் விருத்திஞா னமும் கூடிச், சேட மாகிஞ லகண்டமா மதுபவ சித்தியெய் படியெ னறால், சாடி நீர்மண்ணைப் பிரித்ததேற் றும்பொடி தானும ண் னொடுமாயும், ஊடி ஞானமு மறிவிலா மையைக்கெடுத் தொக்கவே கெடுத்தானே. (அஎ)

(இ-ள்) வீடது ஆம் பரிபூரண சொருபத்தில்—முத்திருபமான பரிபூரணப்பிரமசொருபத்தில்—விருத்தி ஞானமும் கூடிச் சேடம ஆகினால்—(காரியத்தோடுகூட அஞ்ஞானத்தை நிவிர்த்தித்த) அந்தக்க ரணத்தின் விருத்திருபமான தத்துவஞானமும் கூடிச்சேஷமாயிருந் தால்—அகண்டம் ஆம் அதுபவ சித்தி—அகண்டமாகியவதுபவசித்தி —எப்படி என்றால்—எங்ஙனமாமென்றாட்சேபிக்கின்,— சாடி நீர் ம ண்ணைப் பிரித்த—ருடசலத்திலுள்ள சேற்றை வேறுபடுத்திய—தேற் றும் பொடி தானும் மண்ணொடு மாயும்—கதகரேணுவும் அச்சேற்றோடு கூட எப்படிக்கெடுமோவப்படி—ஞானமும் ஊடி அறிவிலாமையைக் கெடுத்து—தத்துவஞானமும்பகைத்து அஞ்ஞானத்தை நாசஞ்செய்து —ஒக்கவே தானே கெடும்— (அவ்வஞ்ஞானத்தோடு) கூடவேதானே நாசமாம்.—எ-று.

[“அகண்டம்.” என்பது, பேதரகிதம்.]

—“தானே.” என்றது, தத்துவஞானநிவிர்த்திக்குக் கதகரேணுவு க்குப்போலச் சாதனத்தரத்தினபேட்சையினறெனபதை, விளக்கிந் தனது.

மஹாக்ஷியவிசாரத்தால் ஐயநிர்மலம் அந்தக்கரணத்தின் பிரமா ரூபமாகிய விருத்திஞானம் காரியத்தோடுகூட அஞ்ஞானத்தைவிடா ததிததுத தானும்சித்துப்போய் அகண்டைகரசப்பிரமமாத்திரம் சே வித்திருத்தலால், அகண்டதுபவசித்தி நிர்விவாதமாய்க்கடுமென்ப துதருத்து. (அஎ)

(உஉக) [இவ்வதுபவஞ் சிவன்முத்தரிடத்தெவ்வாறிருக்குமெ னறாட்சேபித்து அஃதவர்பாதுள்ள தன்மையை யுணர்த் துகின்றார்.]

இந்த விச்சய முத்தரு எதுபல மிகுப்பதெப் படியென்றால்
சிறதை யற்றபூ மண்டல விராசனனுஞ் சிவலம்போற் சுகமாவா
பந்த முத்திகள் மறந்துபோ முண்டென்று பலர்சொலி ன
கையாவர், அதை எத்தையுன் மிழிந்ததோர் கொககெனு
மவர்களைக் கையாரோ. (அஅ)

(இ-ள்) இந்த விச்சய அதுபலம்—இந்தவிச்சயருபமான வகண்டா
துபவமானது—முத்தர் உள்-செவ்முத்தரிடத்தே—இருப்பது—இருக
சென்றது—எப்படி என்றால்—எவ்வாறென்று நீ வினாவிடில், — சிறதை
அற்ற-சிற்தருபமான துன்பமற்ற—பூமண்டல விராசனும்—சுகிரவர்
ததிராசாவும்,—சுகவுமபோல்—(அதி) பாலனும்போல—சுகம் ஆவா-
பரமாந்தச்சொருபமாகவேயிருப்பர் —பந்த முத்திகள் மறந்துபோ
ம-பந்தமுத்தி(ருபமான பாவனாவிகற்பங்)கொழிந்துபோம்—உண்
டு என்று—(பந்தமுத்திக)ளுளவாமென்று—பலர் சொலில்-பல(மதஸ
த)ர்கூறியில்—நகையாவா—(இஃதென்னை! தம்பிராந்தியென்று)ககை
யாகிற்பர்,— [இதற்குவமைகூறுகின்றார்.] ஓர் கொகரு—(அற்பமான)
வோர்மசுகமானது—அந்தரத்தை உண்டு உமிழ்த்தது—(சர்வத்திரபரிசு
ரண்கூர்)ஆகாசத்தை(யான்காண்) உண்டுகக்கிற்று—எனும் அவர்க
ளை—எனறுகூறுமப்பிராந்தர்களை—நகையாரோ—யாவர்நகையார்;(அது
போல.)—எ-று.

சர்வபோகங்களாலும் திருபதனை சார்வபூமனாவன்மதுடாக்
தத்தினவதியையடைந்துவேண்டற்பாலனவான விஷயங்களின்மை
யின், இராகாதிரதனாய், ஆகந்தமூர்த்தியாயிருப்பதுபோலும், அதி
பாலன் ஸ்தனபானஞ்செய்து மிருதுவானசையையிற்பிட்டுத் திரித
துக்கொண்டு யாவெனதென்பனமுதவியனானமின்மையின், இரா
காதிரதனாய்ச் சுகமூர்த்தியாகவேயிருப்பதுபோலும், பிரத்தியகபி
னனபிரமசாட்சாத்காரமுடையோரும், கிருத்திகுத்தியருபமான வித்
தியாகத்தத்தின்பரமகாஷ்டை*யான சேவ் முத்தித்தன்மையைய
டைந்து பரமாந்தச்சொருபமாகவேயிருப்பொன்பார், “சிறதை யற்
றபூ மண்டல விராசனனுஞ் சிவலம்போற் சுகமாவர்.” என்றும்,
நித்தியமுத்த ஆன்மசொருபந்தமான சேவ்முத்தர் அந்தக்கரண

ததில முன்பெத்தராயிருந்து பின்முத்தராயெழுமென்றுக் கிகற்பம்
மறந்துமெழாமையின், “பந்த முத்திகன் மறந்துபோம்.” என்றும், ப
திகரிருவர் ஓரிடத்துப்படுத்த ஒருவன் நித்திரைசெய்ய மற்றொருவன்
விழித்திருந்தானாக. நித்திரைசெய்யாவிதற்கும் ஒருவன் கண்ண்கண்வர்
து தன்னை வாய்நிறக்கவொட்டாமலடித்துவுபத்திரவஞ்செய்து கை
கால்களைக்கட்டிவிட்டுத் தன்னிடத்தள்ளிநிலையக்கவந்ததொண்டு
போவதாக அந்நித்திராமோகத்தினுற்கண்டு அந்நித்திரையிற்றானே க
ட்டினையவிழ்த்துவிட்டால்லோர் ஈண்டிலரோவென்று வெளிக்குக்கே
டபக் கூப்பிட்டலுறும்போது விழித்திருக்குமற்றொருவன், “தென்
ன! பிராந்தியென்றுசிரிப்பதுபோலப் பரமார்த்ததிரவுஷ்டியில்லவாத
பந்தமுத்திகையுண்டென்று பலமதஸ்தாகனவியலகரிக்கில் அவாக
ளுடைய பிராந்தியின் மதிமையை நாடிச்சிரித்தவின், “உண்டென்று
பலர்சொலி னகையாவர்.” என்றுங்கூறினா.

“அந்தரம்.” என்றது, திக்குக், கால, தேசாதிகளால் அபரிச்சின்
னமானசொருபத்திற்கும், “கொகரு.” என்றது, மண்ணின்கட்கடச
த்தி ஏகதேசம்போல அச்சொருபத்தினகண ஏகதேசமாயுள்ள துச்ச
ருபமானமாயைக்கும் உபமானம். “பலா.” என்றதால், மதஸ்தரெ
னரூம.

மதுவியாந்தத்தினவநிலையடைநதுள்ள இராசாவைப் போல
வென்பது பாமர்திருஷ்டியைப்பற்றிய உபமானமாம்: தத்துவதிரவுஷ
டியாலோவெனின்;—செவ்முத்தருடைய ஆகந்தத்திற்கு அஃதுபமா
னமல்ல. “வாக்காணு யாதொன்றின்கட்செல்லா துமீளுமோ.” எ
னபதுமுதலியகருதிகளால் இரணியகற்பாந்தாந்தந்நிலையாம்: பிர
மாந்தமனவிந்தமநாரணவமாம் எனப்பிரதிபாதிக்கப்படுதலின்; எ
ன்றுபெரியவாசிபட்டத்தில் வியாக்கியானஞ்செய்யப்பட்டிருக்கிறது
இவவாதே, “பிளவா கந்தநிக ணுரையாம் பிரளய வெள்ளக் கடல்பிர
மாந்தம்.” என்று இப்படலத்தினூற்றுமுப்பத்தோராவதுசெய்யுளிற்
கூறப்பட்டிருப்பதுக்கானாக.

சர்வவனர்த்தக்களும், அவைகட்டுமுலமானசகலவிகற்பங்களு
மொழிந்து, பரிபூர்ண பரமாந்தப்பரமதிதன்மான பிரமமாத்திதமாய் கி
ற்பதே அகண்டா துபவமாமென்பதுகருத்து.

“இந்த யற்றது மண்டல விராசனும்போல்.” என்றதற்கு, ௨-ம். வாசிட்டம், “அன்னன் சமமா முழுவில்லா வான்மா வாய நின் நிற்பமுந், மென்னு கினுமொன் றுப்பவனு யென்னு கினு மொன் றுப்பவனு, யுன்னு தெங்கா கினுமொருபா ழறங்கு வோனா யாங்கவனே, பொன்னர் பூமி முழுதாளும் பூபா வணப்போந் பொ விவுறுமால்.” எனவரும். மற்றும்வருவனவற்றிற்கான்க. (அ-அ)

(2௬௦) [சீடனுக்கு இவ்வகண்டாதுபுதித்தித்தற்குச் சகத்தில் அதாதரபுத்தியுண்டாகவேண்டுமாதலின், அதற்கு வாசிட டத்திற்குநியுள்ள பாலகாஞ்ஞாயிகைபோல ஓராக்குராய கை இங்கே கூறுகின்றார்.]

மலடி மைகதனுந தாணுவிற் புருடனும் வாங்கமல் முடிசூடி இலகு கந்தாப்ப நகரிலே சுத்திகை பிரசதம் விஸ்பேசிக் கலக மாயமுயற் கொம்பினுற் குத்தியே கணத்திரு வருமா ணடா, அலகை யாவினா ரெனும்விவ காரத்தை யறிந்தவ ன் மயங்கானே. (அக)

(இ-ள்) மலடி மைகதனும்-மலடி (அன்ற) மகனும்,—தானுவி ல் புருடனும்-கட்டையிற்(ரோனறிய)புருஷனும்—வான் மலா முடி சூடி-ஆகாய(த்தினுண்டாகிய)புஷ்பங்களை முடியில் (அலங்காரமாக ச்) குழக்கொண்டு—இலகு கந்தாப்ப நகரிலே-விளக்குகின்றகந்தர்வ நகரசுத்திலே—சுத்திகை இரசதம் விஸ பேசி-இப்புவென்னியைவி ல்கூறி—கலகம் ஆய் முயல் கொம்பினுல் குத்தி-(அதனும்)கலகமவி னைந்து சசவிஷணததினுல்ஒருவரையொருவர்க்குத்தி—கணத்து இரு வரும் மாண்டார் அலகை ஆயினார்-கண(மேவிட்டுமூர்ச்சி)த்து(வீழ்ந து)இருவருமடிந்து (அதுதன்மரணமாகலின்), பெயாவினர்—எனும் விவகாரத்தை-என்றுகூறும் இவ்வழக்கை—அறிந்தவன் மயங்கான- (பொய்யென்றுதெனியாதபாலன் அல்லது)தெளிந்தவன்மயங்கான். —எறு.

கலக மாயினா ரிடையினிற் கயிற்றாகி கடித்திரு வருமாண்டா ா, என்றும்பாடமுளது.

சுத்திருவகரம்-சுத்தருருடையகரம்போலச் சூன்யவதில் டானத்தில், புராகாரமாக நிலிதாதிமேககிசனாற் பண்ணப் பட்டவேறுபாடு.

கூறியவாக்குராயிகையில் அறிந்தவன் மயங்காமையேயாவ லிவே
யிராகியரீயும், துச்சமாணசத்தின்கண் மயங்காதிருவென்பது கரு
தது. (அக)

(௨௩௧) [பிரத்தியட்சாதிபிரமாணங்களால் அதுபவிக்கப்படாநி
ன்றசகத்து, பாலதாக்குராயிகைபோலத துச்சமுன்பது
எவவாற்றாலாமெனஉள்ளேசுந்தித்துக்கொண்டேன்றுங்
கூறுதிருக்குஞ் சீடன்கருத்தினைபுணர்ந்து காரணத்துச
சமாகலின், காரியமுந்துச்சாமென்று ஆசாரியர்கூறு
கின்றார்.]

மாயை பென்பது பொய்யென ஸதுபெற்ற வகையெலாம்
பொய்யாமே, தாயை யன்றிமக் களுக்கொரு பிறவியுஞ் சாதி
யும் வேறுண்டோ, சேய் சொர்க்கமு நரகமு நன்மையும் தீமை
யும் பாராமல், தூய சத்துச்சித் தாகந்த பூரண சொரூபமா
யிருப்பாயே. (க௦)

(இ-ள்) மாயை என்பது பொய் எனில்-(சகத்திற்கு உபாதான
காரணமான)மாயையென்று சொல்லப்படுவதுயாது! அது(கருதி யுத
தி அதுபவங்களான்) மித்தையென்று சொல்லப்படுமாயின்,—அது
பெற்ற வகை எவரம் - அம்மாயைகற்பித்தகூறுபாடுகளைத்தும்—
பொய் ஆம்-(அதற்குமுன்னரே)மித்தையாம்.—(இஃதெதுபோலவெ
னின்;)தாயை அன்றி-தாயையல்லாமல்—மக்களுக்கு-புத்திரர்க்கு—
ஒரு பிறவியும் சாதியும்-ஒருஜன்மமும், ஒருஜாதியும்—வேறு உண்
டோ-வேறேயுண்டாமோ(அதுபோலாம்);—(ஆகலின்,)சேய் சொர்க்
கமும் நரகமும்-சேய்மையவானசுவர்க்கநரகங்களும்,—நன்மையும் தீ
மையும்-நன்காயுள்ளன, தீங்காயுள்ளனவும் (ஆகியபிரபஞ்சமுழுவ
தையும்)—பாராமல்-(சத்தியமாகப்)பாராமல்(மித்தையென்றுபேட்
சித்து —தூய சத்துச் சித்துஆகந்த பூரண சொரூபம் ஆய் இருப்பா
ய-சத்தமான சச்சிதானந்தபரிபூரண பிரம்சொரூபந்தானாய்விப்பாய்.
—எ-று.

“வகையெலாம்” என்றது, மகத்தத்துவம், அகங்காரத்தத்துவம், ப
ஞ்சதன்மாத்திராதிருபவகளைசகத்தனைத்தையும்.

தாய் யானையாகில், கன்றும் யானையாய், தாய் பசுவாகில் கன
றும் பசுவாய், தாய் புலியாகில், குட்டையும் புலியாய் பிறக்கக்காணட
லின், “தானையன்றிமக் கஞ்சுக்கொரு பிறவியுஞ் சாதியும் வேறுண
டோ.” என்றார்.

“இதுவே நன்றி தன்றென்னு மிதுவே வித்தா மிடரொழுங்கு
க்கு.” என்று வாசிட்டுத்திற் கூறப்பட்டிருப்பதால் துக்கநிலிர்த்தியை
யிச்சித்திருக்கின்றநீ காஞ்சனவியநிரித்தமாகக், தடக மருடாதி பூஷ
ணங்களிலலாததுபோல அததியஸ்தமானசகத்து அதிஷ்டானவிய
நிரித்தமாக இன்றென்று நிசசயித்துச் சகத்தென்னும்வாசனையை
யொழித்தென்பார், “சேய சொர்க்கமு நரகமு நன்மையும் நீமையும்
பாராமல.” எனாரர்.

“துய.” எனபது, லட்சியார்த்தத்தைக்காட்டியின்றது.
பொய்யில் உறக்கமும், மெய்யில் விழிப்புமாவியிருவென்பதாம்.()

(௨௨௨) [யாவாக்கும் நன்மைபயக்கத்தக்கனவான பிரபஞ்
சங்களை மித்தையெனநாதரஞ்செய்யின், அஃதபராதமா
மோவென்று சீடன வினாதல்.]

பங்க யாசனன் முதற்பல தேவரும் பாருள பெரியோரும்
கங்கை யாதியாந தீர்த்தமும் தேசமும் காலமு மறைநாலும்
அங்க மாறுமக திரங்களுந் தவங்களு மசத்திய மெனச்சொன்
னல், எங்க னாயக னேயதனாற்குற்ற மில்லையோ மொழியிரே.

(இ-ள்) பங்கயாசனன் முதல்பலதேவரும்-பிரமன்முதலியப
ற்பலதேவர்களும்,—பார்வணபெரியோரும்-பூமியின்கணனுள்ளபெரி
யோர்களும்,—கங்கை ஆதி ஆம் தீர்த்தமும்-கங்கைமுதலிய (புண்ணி
ய) தீர்த்தங்களும்,—தேசமும் - (ருக்மிதேவமுதலிய புண்ணி
ய)தேசங்களும்,—காலமும்-(அர்த்தோதயம், மஹோதயமுதலிய புண
னிய) காலங்களும்,—மறை நாலும்-இருக்குமுதலியவேதங்களுன்ரு
ம,—அங்கம்ஆறும்-(சந்தசகற்பமுதலிய) ஆறங்கங்களும்,—மந்திரங்க
ளும்-(பஞ்சாட்சரமுதலிய)மந்திரங்களும்,—தவங்களும்-(இருச்சிரசா
ந்தராயனாதி)தவங்களும்—அசத்தியம்எனச்சொன்னால்-பொய்யென
றுசொல்லில்,—எவகள்ளாயகனே-எங்கட்கிறைவனே—அதனால்-தம

க்குறுநிலேண்டிளேர் வழிபாடுசெய்து புண்ணியமெலிட்பீப் பாவமக
ன்று பரகதியடையக்கூறாமாய்ச் சூருதித்தமாய்வுன் வுயர்வானபி
ரபஞ்சங்களைப்பொய்யென்று சொல்வதனால்—குற்றம் இல்லையோ-
தோஷமில்லையோ — மொழியீர் - அதன் உண்மையையுரைத்தருள்
வீர்.—எ-று.

[அதற்குவிடைகூறல்.]

சொற்ப்னத்தனிற் கண்டதைப் பொய்யென்று சொல்வது
பிழையானால், அற்ப மாயையிற் றேன்றிய சகன்களை யசத
தெனல் பிழையாமே, சொற்ப்னத்தனிற் கண்டதைப் பொய்
யென்று சொல்லலா மெனின்மைகதா, அற்ப மாயையிற் றே
ன்றிய சகமெலா மசத்திய மெனலாமே. (கூஉ)

(இ-ள்) சொற்ப்னத்தனில் கண்டதை-சொப்பனாவஸ்தையிற்
காணப்பட்ட (பிரமாமுதலியதேவர்கள், கங்கைமுதலியதீர்த்தங்களாதி
ய சொப்பனகருதி தித்தமான வுயாவாகிய) பிரபஞ்சங்களை—பொய
ன்று சொல்வது—(சாக்கிரத்தில்விழித்தவன்) யிதையென்றுகூறுவ
து—பிழை ஆனால்—தோஷமாயின்,—அற்ப மாயையில தோன்றிய ச
கங்களை—(மண்ணிற்கட்சத்திபோலதனனில்) ஏகதேசமானமாயையி
லுண்டானபிரபஞ்சங்களை—அசதது எனல பிழை ஆம்—யிதையெ
ன்றுசொல்லுதுத்தோஷமாம்.—சொற்ப்னத்தனில் கண்டதை-சொ
ப்பனத்திவ்யோக்கியதேச கால சாமக்கிரியினரி நித்திராதோஷ சகி
கவலித்தையினுலுண்டாய்க்) காணப்பட்ட வுயர்வானபிரபஞ்சங்களை
—பொய் என்று சொல்லல் ஆம் எனின்—(சாக்கிரத்தில்விழித்தவன்)
யிதையென்றுசொல்லலாம்; (அதனாற்றோஷமில்லை) என்றுசொல்லி
முல,—மைக்தா-முதலே—அற்பமாயையில் தோன்றிய சகம் எலாம்-
(பிரத்தியவுபின்னபரமான்மாவாகியதன்க) ணேகதேசமாயையிற்றே
ன்றிய சகமனைத்தும்—அசத்தியம் எனல் ஆம்—(தன்னில்விழித்தவா
னிக்கு முயற்சியின்றியே யிதையாகத்தோன்றுதலின், அவன்) யித
ையென்றுசொல்லலாம்; (அதனாற்றோஷமின்றென்றநிதி).—எ-று.

சொப்பனத்தில் நித்திராமோகத்தாற்றண்டு யாவராலும்வழிபட
வெழிபாட்டிற்கேற்றபலன்களையடையத்தக்கனவானாகராதிகள் சா
க்கிரத்தில் விழிக்கும் அசத்தாய்ப்போதலின், அவைகளையசத்தென்

று சொல்லுதல் அபராதமாகாததுபோலச் சத்தப்பிரமத்தில் ஏகதே சகற்பிதமான மூடாஞ்ஞானமாயி நித்திரையிலும் கற்பிக்கப்பட்டு வழிபட்டுவந்த சாஸ்திரிகள் ஞானமாயி சாக்கிரத்தில் அசந்தாயப் போதவின், அசந்தியமென்று சொல்லுவது அபராதமாகாதென்பது. (1)

“அற்பமாயை.” என்றதற்கு, உ-ம். பஞ்சதசி. “பிரமத்தோ ரிட ததல, வாது பிறங்குறு தன்ன தெவரும், வருகுட சத்தி மென்மை ம ணணினி னிகழு மாபோ, லொருபத மனைத்தா மீதி னெனிருமுப் பத மற றுண்டு, சுருதியோ ரிடத்து மாயை துன்னிடு பென்றுஞ் சொல லும்.” எனவரும். மறறும்வருவனவற்றிற்கான்க.

[அபராதமாகாதென்பதைத்தானே இன்னும் வற்புறுத்துகின்றா.]

பொய்யை மெய்யென்ற மூடாபுண் ணியொன்று புராண ங்கூப பிடுமானால், மெய்யை மெய்யென்ற ஞானிக்குக் குற்ற ங்கள விதித்தசாக திரமுண்டோ, பொய்ய தேதெனி னுமரு பங்களாம பூதமா கியமாயை, மெய்ய தேதெனிற் சச்சிதா ௩ ௩தமாய் வியாபிகு மான்மாவே. (௭௬)

(இ-ள்) பொய்யை மெய் என்ற மூடர்—(சுருதியத்தியுபவசித கமான அத்வைதத்தை அநாதரவுசெய்து சுருதியாதிகளால்) மிததை யெனறுநிலேஷிக்கப்பட்டதொயதத்தைச் சத்தியமென்றுகருகிறகு ம(சாங்கியகணாதமுதலிய மதாநசாரியரான) மூடரை—புண்ணியா என்று—தர்மவான்களென்று—புராணம் கூப்பிடும் ஆனால்—புராணங் கூறுமாயின, —மெய்யை மெய் என்ற ஞானிக்கு—(சுருதியாதிகளாற் சிததமான) அத்வைதத்தைச்சத்தியமென்றுகருகிற்கும்ஞானிக்கு— குற்றங்கள் விதித்த சாத்திரம் உண்டோ—அபராதங்களைவிதித்த சாஸ திரம ஏது(இல்லை):—பொய்யது ஏது எனில்—மிததையாவதுயாதெனி ல,—நாம ரூபங்கள் ஆம் பூதம் ஆகிய மாயை—நாமரூபங்களான பூத பௌதிகரூபமாயிமாயையாம்:—மெய்யது ஏது எனில்—சத்தியமாவ துயாதெனிற்,—சத் சித் ஆகந்தம் ஆய்—சச்சிதாநந்தரூபமாய்—வியா பிகும ஆன்மாவே—யாவரிடத்தும் வியாபித்திருக்கும் பிரததியகா னமாவே.—ஏ-று

சுருதி, யுத்தி, பிரமவித்துக்களதுபவம் இவைகளான் மித்தையென்றிறிஷ்டித்த பிரமாமுதலியதேவாகள், பெரியோர்கள், கங்கை முதலியநீரத்தங்கள், தேசங்கள், காலங்கள், வேதங்கள், அங்கங்கள், மந்திரங்கள், தவங்கள் முதலியவற்றைச் சத்தியமென்று நிச்சயித்துத் தீர்த்தமாடல, சேவை, அாசசனை, தானம், தவம், மகமுதலியவற்றைச் செய்யாநிற்கும் பரமாததவறிவினமையரையே தாஹவான்களென்று புராணங்கடுதிக்குமாயின் என்பா, “பொய்யை மெய்யென்ற முடாபுண ணியரென்று புராணங்கூப்பிடு மானால்.” என்றும், பரமாதவைதஞானியைச் சுருதி, ஸ்மிருதி, இதிகாச, புராணகங்கடுதிக்கக்கண்டேமலவது நிந்திக்கக்கண்டிலேமென்பா, “மெய்யை மெய்யென்ற ஞானிக்குக் குற்றங்கள் விதித்தசாஸ்திரமுண்டோ.” என்றுங்கூறினா.

“ஞானிக்குக் குற்றங்கள் விதித்தசாஸ்திரமுண்டோ.” எனபதற்கு, உ.ம. பிரமகேத. “ஈசனா ஞானி யிருநதுள விடத்தே யிருப்பது முத்திதா னந்தத், தேசிக னேவல செய்பவன காலென செனனியிலிருப்பது மனனி, மாசிலாப பரம ஞானியா முனிககு மகேசனு மொப்பவன மதிக்கி, லாசிலா வரீயு மொப்பல னானு மொப்பல னேவரொப்பாரே” எனவரும். மற்றுமவருவனவற்றாகணக. (௧௩)

(௨௪௩) [மாயைமீததையென்பதை நனரூயறிநது அதனை யகற்றுத்தற்பொருட்டு அதனது சொருபமுதலியவற்றை வினாதல்.]

மாயை யென்பதே துடையரா ரொப்படி வந்தது வருவானேவ, மாயை யென்பது பிரமத்தின வேறெனின வஸ்துவ மிரண்டாமே, மாயை யென்பதும் பிரமமு மொனறெனின வஸ்துவம் பொய்யாமே, மாயை யென்றமே கங்களுக கொருசண்ட மாருத குருமாததி (௧௪)

(இ-ன) மாயை எனபது-மாயையென்றுசொல்லப்படுவது — உ-து-எப்படிப்பட்டசொருபமுடையது? — உடையா ஆ- (சீவேசருள அதனை அபிமானவாசிரயமாக) வுடையோயாவா? — எப்படி வந்தது- (ஆரம்ப, பரிணாம, விவர்த்தபட்சங்களுள்) அதனதுறபத்தி எவவாறு? — வருவாள் யன் - எனன காரணத்தால (எனக்கு) வந்தது?

—மாயை என்பது-மாயையெனறுசொல்லப்படுவது—பிரமத்தின் வேறு என்ன-பிரமத்தைப்பார்க்கிலும் பின்னமெனறுசொல்லில்,—வஸ்துவும் இரண்டு ஆமே-பிரமமும் (தம்பதிபோல) உபயமாமே!—மாயை என்பதும் பிரமமும்-மாயையும், பிரமமும்—ஒன்று என்ன-அபின்னமெனறுசொல்லில்,—வஸ்துவும் பொய ஆமே-பிரமமும் (உபபளத்தில விழ்ந்தமாங்கனிமுதலியவை தீமது தனமைபோய அவ வுப்பாவதுபோலத தனது சச்சிதநந்தசபாவங்கெட்டு) அசத்தசுசட துக்கமாமே!—மாயை எனற மேகங்களுக்கு-மாயையெனறுசொல்ல ப்பட்டமேகங்களைப்போகருதற்கு — ஒரு-ஒப்பற்ற—சண்ட மாருத குருமாததி-சண்டமாருதமெனறுசொல்லுங்குருவே.—எ-று.

“மாயை யெனற மேகங்களுக்கு.” என்று பனமைகூறினது மாயையானது ஆவரணம், விடசேபமெனலும் இருகூறாயிருத்தலினென்க. சொருபத்தை ஆசசாதனஞ்செய்தலின மாயையை, “மேகம்.” என்றும், உபாயத்தால அதனைவிததிக்குஞ் சாமாததியிருநதுடைமையின குருவை, “சண்டமாருதம்.” என்றுஙகூறினன். (௧௬)

(௨௩௪) [அறுவகைவிகைகளுள், முதனன்குவினைக்களுக்கு உததரஙகூறுகின்றா]

அதனை யினனதென றுரைத்திடப் படாமையா லவாச்சிய வடிவாகும், இதுத கைகளு துடலியா னுலகுமெய் பெனுமவ ருடையோர்கள், கதையி லாதபொய் வந்ததிப் படியென்று கண்டபே ரிலைமைநதா, விதன மாயையேன் வந்ததென் றுற புத்தி விசாரமற மதனாலே. (௧௭)

(இ-ள) அதனை ஆமமாயையை—இன்னது என்று-(பின்னம், அபின்னம், பின்னாபின்னம், சத்தது, அசத்து, சத்சத்து, சாவயவம், நிர வயவம், சாவயவநிரவயவமெனலும் இவற்றன்,) இத்தன்மைத்தான சொருபமுடையதென—உரைத்திடப் படாமையால்- நிச்சயித்துச சொல்லக்கூடாமையின,—அவாச்சிய வடிவு ஆகும்-அநிவசனீய சொருபமாம்—இது தனக்கு உளது-இப்புத்திராதி கேகத்திராதிதன கருடையன—உடல் யான்-இத்தேகம் நான்—உலகு மெய்-பிரபஞ்ச ஞ்சத்தியம்—எனும் அவர் உடையோர்கள்-என்னும்(அபிமானமுடை 1) சீவாகளே அதனைபுடையவர்கள். —கதையிலாத பொய்-வாககா

ல (சத்தசத்தென்று) வசனித்தறகிலலாத அமமாயை—வந்தது இப்படி என்று—(அநாதியாகவின,) அஃதுண்டானது ஆரம்பம், பரிணாமம், விவாதமென்னும் படசத்திரயங்களுள், இவ்விதமாமென்று—கண்டபோ இலை-கண்டவா (ஒருவரும்) இலா.—மைந்தா-மைந்தனே—விதன மாயை—(அசத்துச்சுட) துக்காதமகமானமாயை—ஏன வந்தது எனறால்—(எனக்கு) என்னகிரணத்தாலுண்டாயிற்றென்று (நீ) சங்கிலி, —புத்தி விசாரம் அற்றதனால்—(உன்) புத்தியினகண் (யாமரா? சகதேது? என்னும்) விசாரயின்மையினாலே (வந்தது எனற்றிதி).—எ-று.

(௨௩.௫) அஞ்ஞானம், அவிததை, மாயை, பிரகிருதி, சத்திஎன்பன ஒருபொருட்சொற்கள் மாயை, அவிததையின பேதவாதம் ஏகதேசிகள்தம் நையாய்காழுதலியோரா, ஞானபாவத்தையே அஞ்ஞானமென்பா; சித்தாகந்ததில ஆவரண, விட்சேபசத்திகளையுடைய அநாதிபாவரூபப்பதார்த்தம் அஞ்ஞானம்.

அவ்வஞ்ஞானமும், சேதனத்தோடுபின்னமோ? அபின்னமோ? எனின;—அவ்விரண்டுபட்சமுங்கூடாது. எனனை? ஈண்டு நானா அறமுமில்லை என்பதுமுதலியசுருதிவசனத்தால் சேதனத்தோடுபின்னமென்பது கிஷேதிக்கப்படுகிறது. சடசேதனங்கட்கு அபேதங்கூடாமையின், அபின்னமென்பதுங்கூடாது. பின்னத்தவ அபின்னத்தவங்கள் பரஸ்பரம் விரோதமாகலின், அஞ்ஞானம் சேதனத்தோடு பின்னாபின்னமென்பதுங்கூடாது.

அப்படியே அத்வைதப்பிரதிபாதகசுருதி விரோதத்தால் அஞ்ஞானத்திற்குச் சத்ரூபத்தனமைகூடாது பிரபஞ்சத்தின்காரணத்தனமைகூடாமையின், துச்சத்துவரூப அக்ஞ்ரூபத்தனமைகூடாது பரஸ்பரம் விரோதிதாம்ங்கள் ஒன்றனகட்சமபவியாவமையின், சத்தசத்தென்னல்கூடாது.

அப்படியே அஞ்ஞானத்தைச் சாவயவமென்று ஒப்பிடில், நியாயமத்ததில நிரவியவாரம்பக உபாதானத்தை அவயவமென்றனா. சாவநியாதிமத்ததில் நிரவியரூபபரிணாமமுடைய உபாதானத்தை அவயவமென்றனா. உபாதானத்தையே அவயவமென்னில, சத்தத்திற்கு உபாதானவாகாசமும் சத்தத்திற்கவயவமாம் அப்படியே தமதுருணம்

கிரியைகட்கு உபாதானகாரணமான கடாதிகளும் உருவமுதலியருண நகட்கும், சலனரூபமானகிரியைக்கும் அவயவமாம. ஆதலால், திரவிய உபாதானகாரணத்தை அவயவமென்றனா. அந்நியங்களின் உபாதானத்தை அவயவமென்கிலர்; அவயவத்தினின்றும், ஜந்நியமானதைச் சாவயவமெனபா அவித்தை திரவியமாயின, சாவயவததனமைகடும்; திரவியம், திரவியததுவமஇரீணமே அதற்குப்பொருந்தாது எனனை? நிததியவநிததியபேதததால திரவியம் இருவகைத்தாம் அவித்தையை நிததியததிரவியரூபமாகவொப்பிடி.ல், சாவயவததுவமெனறுசொல்லுதல அசங்கதமாம அப்படியே ஞானத்தால அவித்தைநாசமாகவேணவெதிவலை. அநிததியததிரவியரூபமாகவொப்பிடி.ல், அதனதவயவமும் ஆனமாவினுமபினனமாகவின, அநிததியபேயாம அவயவத்தினவயவமும், அநிததியமாவதால அநவஸதாதோஷமவரும. அந்நியவவயவததைப்பரமானுவைப்போல நிததியமாகவொப்பிடி.ல், அதவைதப்பிரதிபாதகசுருதிவசனத்திறகு விரோதமாம நியாயமத்தில பரமானுவையும், சாவயமத்ததிலபிரதானத்தையும் நிததியமாகவங்குகரித்திருப்பது சுருதிவிருத்தமாம; இவ்வாற்றால், திரவியததுவத்தினபாவததால அஞ்ஞானத்தில் சாவயவததுவங்கடாது. அப்படியே உபாதானத்தனமைகடாமையின, அஞ்ஞானம் நிரவயவமெனறுசொல்லுதலுங்கடாது. சாவயவமே உபாதானகாரணமாம. நியாயமத்ததில சத்தத்திறகுபாதானகாரணமான ஆகாசம் நிரவயவமெனறொப்பினா, அதுவும் ஆனமாவினின்றும், ஆகாசமுண்டாயிறறென்னுஞ் சுருதிகுவிருத்தமாம அப்படியே துவியனுக்கதின் உபாதானகாரணமானபரமானு நிரவயவமெனறொப்பினர்; அதுவும் நிரவயவபரமானுவின் சமயோகங்கடாதென்பதுமுதலிய தோஷத்தால குத்திரகாரா சாரீரகசாஸ்திரத்தின், துவிதீயஅத்தியாயத்திலுள்ள துவிதீயபாதத்தில், நிவேதீதித்திருக்கின்றனர். ஆதலால், பிரபஞ்சத்தின் உபாதானமான அஞ்ஞானத்திற்கு நிரவயவத்தன்மைசம்பவியாது அஞ்ஞானத்திற்குப் பிரபஞ்சத்தின் உபாதானத்தன்மை மாயையைப் பிரகிருதியெனறறியத்தக்கதென்னுஞ்சுருதியில் பிரசித்தமாயிருக்கிறது மாயை அஞ்ஞானங்கட்குப்பேதமில்லை.

இவ்வாற்றால், அஞ்ஞானத்திற்குச் சாவயவததன்மை அல்லது, நிரவயவததன்மைகடாது அப்படியே பரஸ்பரம்விருத்தமான உபயரூபத்தன்மையுங்கடாது.

இப்படி எவ்விதத் தர்மத்தினாலும், அஞ்ஞானத்தினதீருபணம் அச-
கதியமாவதால் அதனை அநிர்வசனீயமெனறனர்.

அநிர்வசனீயமானவஞ்ஞானம் அநாதிபாவரூபத்தாததமாமெ-
ன்று அதற்குப்பாவரூபத்தன்மைசொல்லுவதால் சததுரூபத்தன்மை
சித்திக்கிறது; சததுரூபத்தன்மைநிலேஷிக்கப்பட்டிருப்பதால் அங்ங-
னங்கூறுதல் கூடாதேயெனின;—அதற்குச்சமாதானம்.

அஞ்ஞானம் சத்து விலட்சணமெப்படியோ! அப்படியே அசத
விலட்சணமுமாம். ஆகலால், அபாததியரூபசததுவமோ அஞ்ஞா-
னத்திலிலையாயினும், துச்சரூபமான அசததினும் விஷட்சணத்தன-
மைரூபமான சததுவம் அஞ்ஞானத்தில அங்கீகரிக்கப்பட்டிருக்கிற-
து, இக்காரணத்தால், சதது அசததினும் விலட்சணமான அநிர்வச-
னீயம் அஞ்ஞானமாம் சாவதாவசனத்தினகோசரம் அநிர்வசனீய-
மல்ல; பாரமாததசதரூபபிரமத்தின விலட்சணமும், சாவதாசத-
தாஸ ஸ்ரத்தினுரிய சச்சிருங்காதி அசததின விலட்சணமுமே அநி-
ர்வசனீயசதத்தின பார்பாஷ்கவாததமாம் ஆகலால், அநாதிபாவ-
ரூபத்தன்மையதெனல கூடும்.

உறபத்தியின்மையின், அநாதியாம் கடம்போல அவயவசமே
உரூபமான சாவயவமல்ல அந்தகாரம்போலச் சாமஸ்தீமாம்; ஆகவி-
ன, சாவதாஷவசனத்திற்க்கோசரமெனனது, “அதனை யின்னதென-
றுரைத்திடப் படாமையா லவாசசிய வடிவாகும்.” என்றும், அகந-
தை மமதையோடுகூடி அசததியமானபிரபஞ்சத்தில சததியததுவப்-
பிராந்தியையுடையவேரிடத்து நானஅஞ்ஞானியென்னும் அதுபவ-
ங்காணப்படுதலின், “இது தனக்குள் துடலியா னுவருமெய் யெனும்
வ ருடையோர்கள்.” என்றும், ஆதியினமையின், அநாதி-உற்பத்திக்-
கு ஆதியென்றுபெயர்; மாயையின் உற்பத்திஅங்கீகரிக்கில புத்திர-
னிலநின்றும் பிதாவின்னற்பத்திகூடாததுபோல மாயாகாரியமானபிர-
பஞ்சத்தில நின்றும் மாயைக்கு உறபத்திகூடாது. சேதனத்தில்கின-
றேமாயைக்கு உற்பத்தியொப்பவேண்டும். அங்கே சேவபாவமும், ஈகர-
பாவமும் மாயையின்காரியமாகலின், மாயைசித்தியாமற்சேவேகரரு

சீசாமஸம் = அம்ஸத்தோடுகூடினது; அம்ஸம் = கூறு.

ஈசாவதா = சாவப்பிரகாரம்.

ருவம் சித்தியாது; ஆதலால், 'சீவசேதனம், ஈகரசேதனங்களிலிந்
றும் மாயையினுற்பத்திகூறுதல்கூடாது. சுததசேதனமோ' அசங்
கமாயும், அக்கிரியமாயும், நிர்விகாரமாயும் இருப்பதால் அதிலின்று
ம மாயையினுற்பத்தியொப்பிடில், விகாரியாம்; அன்றியும், சுததசே
தனத்தினின்றும் மாயைஉற்பத்தியாமேல, மோட்சதசைக்கண பின
னரும் மாயையுண்டாகாநிற்கும், அஃதுண்டாகவே, மோட்சநிம்மத்த
மானசாதனங்கள் நிஷ்பலமாம். இவ்வாற்றான், மாயை உற்பத்திரகி
தமாயிருத்தலின, "கதையி லாதபொய் வந்ததிப் படியென்று கண
டபேரிலை" என்றும், பாலனுக்கு, அவிவேகத்தால் வெறுமபொய்யா
னபேயத்தோற்றமுண்டாவது போல அசத்துச்சுடதுக்காதமகமான
மாயை அவிவேகத்தாற்றோனறுவதால், "விதனமாயையேன வந்த
தென றுறபுத்தி விசாரமற நதனாலே" என்றுநுகறினா ["விதன
ம" என்றதனால, அசத்துச்சுடங்கள்வரு விததாம்] (௬௫)

(௨௩௬) [இ-ம, சு-ம-வினாவிற்கு உததரங்குறத்தொடங்கிப் பிர
மத்தினசத்திகாரியரூபமான லிங்கத்தாலறியற்பாலதெனத்
திருஷ்டாநதமுகமாகக்கூறுகின்றா.]

அருவ மாகுமாயாவியித தைகளவினை யாடுமுன் தெரியாவே
உருவ மாம்பல கந்தாபப சேனையா யுதித்தபின் வெளியாகும்
பிரம சத்திக ளநந்தமா மதைக்கண்டு பிடித்திடல் கூடாதே
பரவு பூதங்கள் கண்டது மானததாற பருருக்கும் வெளியாமே.

(இ-ள்) மாயாவி-இநதிரஜாலமநிந்தவனுடைய — அருவம் ஆ
கும் வித்தைகள்-அருவமாகிய (மணிமந்திராதிரூபமான)மாயாசத்திக
ள்—வினையாடும முன்-(கந்தாவநகரமுதலானதைக் காட்டி அவன்)வி
னையாடுதற்குமுன்னே—தெரியா-(ஒருவருக்குந்)தோன்றாதனவாய—
உருவம் ஆம பல கந்தாப்ப சேனை ஆய்-உருவமாகிய பற்பலவானகந்தா
வசேனைகளாகி--உதித்த பின் வெளி ஆகும்-உண்டானபின்(யாவாக்கு
ந) தோன்றாநிற்கும்;—(அதுபோல)பிரம சத்திகள் அநந்தம் ஆம-பிர
மத்தினசத்திகள் அநேகமாம்;—அதைக் கண்டு பிடித்திடல்-அவைக
ளைக்கண்டறிந்திடல்--கூடாது-(ஒருவருக்குங்)கூடாது.—பரவு பூத
ங்கள் கண்ட-எவரும்விரிந்துள்ள (ஆகாசாதி) பூதங்களைக்கண்டு அது

மாணிதத—அதுமானததால்-இலிங்கஞானததால்,—பலருக்கும் வெளி ஆம-யாவாக்கும் (அசசததிகள்)வெளியாகும்.—ஏ-று.

சத்திகள் காரியத்திற்குமுன் ஒருவரானுமறியக்கடாமையின், காரியரூபமானலிங்கத்தால் அறியலாயினவென்பதாம்.

“பிரம சததிக ளாந்தமாம்.” எனபதற்கு, உ-ம், வாசிட்டம். “முழுதுசத தியுமாய்ப் புரணமா யென்று முழுவறு பிரமமா வதுதா ன, பழுதினஞா னிகடம மனமலர திலலை பரமமா மிதிலிலா திலலை, யெழுதருஞ் சத்தி யாலுமா யிலங்கு மிவைகளோர் காலமொன றுளதாம், வழுவினாப் பிரம முடையசிற சததி மறிதரு முடல்களிற றேன்றும்.”எ-ம், “காற்றிலே யசைவுங் கலவிலே திடமுங் கனவிலே குமெவான் றனிலே, தோற்றலா மையுநன னீர்லே நெகிழவுந் தொலை வுறுமாய்வினே மாயவு,முற்றமாம் விதையின மரங்களும போல வுள ளுறை பிரமசத திகடா, மாற்றலசால கால தேசசித் திரததர் வவனி யிற சாலிபோற்றேன்றும் ” எ-ம வரும். மதறுமவருவனவற்றறாகா ணக. (கக)

[சததிகளதுமானததாலறியறபாலனவல்லது, பிரததிய டசமாகாவெனபதைத் திருஷ்டாந்தமுக்கமாக வறபுறுத்து கினரா.]

காரி யங்களுஞ் சத்தியா தாரமுங் காணுமற ததுமாயம் பாரி னின்றமா யாவியுஞ் சேனையும் பாப்பவா கண்காணும னீரி யந்திகழ் வித்தையா யினசத்தி வெளிப்படா ததுபோலே-பேரி யறபிர மத்துக்கு முலகுக்கும் பிறிதுசத திகளுண்டே.(

(இ-ள) பாரிவ றினற மாயாவியும-பூமியினகண் றிற்கினற இ நதிரசாலமறிந்தவனும்,—சேனையும்-(அவன இந்நிரசாலசத்தியினால் ஆகாசத்தின்கட்டோற்றுவிற்கின்ற கந்தர்வ)சேனையும்--பாப்பவா கண் காணும்-பாப்பவர்களுடையகண்களுக்குவெளியாகும்.—வீர்ய ம திகழ்-பராக்கிரமமுடையதாய் விளங்குகின்ற—வித்தை ஆயின சத்தி-இந்நிரசால வித்தைருபத்தியானது— வெளிப்படாது-(பா ப்பவர்களுக்கு) வெளியாகக்காணப்படாது;—அதுபோலே-அததி ருஷ்டாந்தம்போலவே,—சத்தி காரியங்களும்-மாயாசத்தியின காரி யங்க(ளான ஆகாசாதிப்பிரபஞ்சங்க)ளும்,—சத்தி ஆதாரமும்-மாயா

சத்திககாசிரயமான பிரமமும்—காணும்—(பாப்பவர்க்குக்) காணப்படு
ம;—மறந்து மாயம்—(காரியத்திற்கும், ஆதாரத்திற்கும் விலட்சணமா
ன) சத்தியான துகாணப்படாது.—போ இயல பிரமததுக்கும—மஹத்து
வமானசபாவமுடைய (ஆதாரமாகிய) பிரமத்திற்கும்,— உலகுக்கும
—(காரியமாகிய) சகத்திற்கும்—பிறிது சத்திகள் உண்டு—விலட்சணமா
க (அநந்த) சூத்திகளுளவாம்.—எ-று. (௧௭)

[“மாயை யெனபது பிரமத்தின வேறெனின வஸ்துவு
பிரண்டாமே, மாயை யெனபதும பிரமமு மொன்றெனி
ன வஸ்துவும பொய்யாமே” என்று-கச-மசெய்யுளில்
சீடனவினாவியவினாவிற்கு உததரங்கூறுகின்றா.]

சத்தி சத்தனைத் தவிரவே றனறுகாண் சத்தனா மாயாவி
வித்தை காட்டிய விரதிர சாலம்பொய வித்துவான் மெய
போலப, புத்தி மைநதனே சத்திமா னாகிய பூரண வான்மா
வின், வதது நிரணயஞ சொன்னதிட் டாநதத்தின் வழிகண்டு
தெளிவாயே. (௧௮)

(இ-ள்) சத்தி- (இந்திரசால) சத்தியானது—சத்தனைத் தவிர-
(அதையுடையவனான) இந்திரசாலக்காரணத்தவிர—வேறு அன்று
காண்-பின்னமல்ல—சத்தன ஆம் மாயாவி-சத்தியையுடையவனான
இந்திரசாலக்காரண— வித்தை காட்டிய- இந்திரசாலவித்தைபாற
றோற்றுவித்த—இந்திரசாலம பொய்-இந்திரசாலம்பொய்யாய்,—வித
துவான மெய போல-இந்திரசாலக்காரணமெய்யாயிருப்பதுபோல—
புத்திமைநதனே-அறிவுடையமைந்தா—சத்திமான் ஆகிய-சர்வசத்தி
மாணாகிய—பூரண ஆன்மாவின்-பரிபூரண ஆன்மாவினுடைய—வஸ்து
நிரணயம்-வாஸ்தவநிரணயத்தை— சொன்ன திட்டாந்தத்தின் வழி-
சொல்லியிருஷ்டாநதவாயிலாக—கண்டு—(இந்திரசாலினுடையஇ
ந்திரசாலசத்தியைப்போல அநிர்வசனீயசொருபமாகியமாயாசத்தியு
ம பிரமத்திற்குப்பின்னமல்லாமையின், வஸ்துவந்தொய்தமல்ல இந்தி
ரசாலம்பொய்யாய் இந்திரசாலமெய்யாயிருப்பதுபோலப் பிரபஞ்சம
ஓரவததையிற்கண்டது மற்றோரவத்தையிற்காணுதழிதலின், அசத்
தியமெனறும், பிரமம் அசங்குமாதலால் அவைகளோடழியாமல்

சாட்சியாயிருத்தலின, சத்தியமாமென்றும்) அறிந்து—தெளிவாய-
(பின்னமெனின, வஸ்துவந்தொய்தமாமே அபின்னமெனின, வஸ்துவம் மிததையாமெயென்னுஞ்சந்தேகமொழிவாயாக.—எ-று.

“புத்திமைந்தனே.” என்னுஞ்சம்போதனையில், புத்தியென்னுமவிசேஷணந்தந்து பொருணிசசயத்திற்கு முககியகாரணமான அறிவினையுடையயாதலால், கினகக்ஃதரிதல்லவெனபதைக் குறிப்பிதற்றகெனக.

[“பூரணவானமா.” எனபது, பிரமத்தினுடைய பாரமாததிகரூபம். “சத்திமான.” எனபது, அதற்கே சோபாதிகரூபமாம்.]

கானரசலக்தால் ஊஷரபூமிநனயாததுபோல,மாயையால் பிரமத்தினசொருபம் ஹானியாகாது. மாயையும், மாயாகாரியப்பிரபஞ்சமும் பிரமமேயலலாமலவேறிலையெனபது கருதது. (௧௭)

(௨௩௭) [முன அதுமானததாறசாதிதத சத்தியை இன்னும், சுவதிதது உணாததுகினரா]

இல்லை யாகிய சத்தியை யுண்டெனப தெப்படி யெனக்கேட்கில், புல்லை யாதியா மசேதனப பொருளெலாம் பூததுக்காய்ப்பன பாராய், ஈல்லை யாமக னேயதிற சிறசத்தி ஈடந்திடா திருந்தக்கால், தொல்லை யாய்வருஞ் சராசர வுயிர்க்கெலாளுகபாவங்கள் வேறுமே. (௧௯)

(இ-ள்) இல்லை ஆகிய சத்தியை-(பிரமத்தைததவிர)வேறிலையென்னுஞ்சத்தியை—உண்டு எனபது-உண்டெனறுகறுவது — எப்படி எனக்கேட்கில்-எவ்வனமென்று(ரி)வினாவிடில்,—புல்லை ஆகி ஆம-புலமுதலாகிய—அசேதனப் பொருள் எலாம்-அசேதனமாகியபொருள்களினததும்—பூத்துக் காய்ப்பன பாராய்- (புஷ்பிக்குங்காலத்திற்) புஷ்பித்துக் (காய்க்குங்காலத்திற்) காயகரும்விசிததிரக்கிண்ப்பா—ஈல்லை ஆம் மகனே - நற்குணங்கணியுடையயாகியமைந்தா—அதில சிற சத்தி-அவவப்பொருள்களிற் பிரமத்தின்சத்தியானது—ஈடந்திடாது இருந்தக்கால்-சஞ்சரியாதிருந்தால்— தொல்லை ஆய் வரும் -அநாதியாய்வரும்—சர அசர உயிர்க்கு எலாம்-சராசரமாகியவுயிர்களினத்திற்கும்—கபாவங்கள் வேறு ஆம்-இயற்கைகள் வேறாய்விமம்.—எ-று. (௨௦)

[இன்னும், சரவுயிராகவிடத்துள்ள சத்திவிசித்திரத்தை யும், அஃதில்லாவிழற்பிரபஞ்சசுபாவம் மாறுபடுமெனப தையும் விரித்துணர்த்துகின்றா.]

கருபபை முட்டையுட் பறவைகள் பலகிறங் கலநதசித தி ரம்பாராய், அருப்ப மானுசத்தி நியமமில் லாவிடி லரசிலா நகாபோலாம், நெருப்பு நீரதாங் கசப்புமே மதுரமா நீசனு மறையோதும், பொருப்பு மேகமாவ கடலெலா மண்களாம புவனமிப படிப்போமே. (க00)

(இ-ள்) கருபபை-கருப்பாசயத்திற (கட்டுப்பட்டுள்ள)—முட்டையுள்-முட்டைக்குட (சலமயமாயிருந்தகரு)—பறவைகள் - (பின்,) பறவைகளாய—பல கிறங் கலநத-பறபலவானங்களுண்டுமடிவநத —சித்திரம் பாராய-ஆசசரியத்தைப்பரா.—அருப்பம் ஆம்-அருவமாகிய—சத்தி நியமம் இல்லாவிடின-சத்தியின் துஅங்கோரம் (அல்லது நிச்சயம்) இல்லையாயின,--அரசு இலா நகாபோல ஆம்-அரசனிலலாத நகரம்போல (சசகலபிரபஞ்சசுபாவமும்) மாறுபடும்;— (அஃதெவங் னெனில்,) நெருப்பு நீரது ஆம்-(உஷண்சுபாவமான) வக்கினி சலம போல(ச்சீதளசுபாவம்) ஆம்—கசப்பு மதுரம் ஆம்-கைப்பு(ச்சுபாவமு டையவேமடி) மதுரமுடையதாம்— நீசனும் மஹ ஓதும்-(வேதாத தியயனத்திற்கு வெகுதூரமான) சண்டாளனும்வேதாததியயனஞ் செய்வன—பொருப்பு மேகம் ஆம்-(அசஞ்சலசுபாவமுடைய) பருப பதங்கள் மேகங்கள்போல (சசலனசுபாவங்களையுடையன) வாம்— கடல எலாம் மண்கள் ஆம்-(இட்சு க்ஷீராதிசுபாவங்களையுடைய) சம ததிரங்களெலலாமமண்களாகும் —புவனம்-சகத்தானது—இப்படிப் போம்-இவ்வுனம் (தத்தஞ்சுபாவ) மாறிப்போம்.—எ-று. ஏ-அசை.

பிரததியுடசபிரமாண சித்தமான அக்கினியாதிகளினசொரு பம் பிரதிபந்திககக்கூடாமையின, மணிமந்திராதிப்பிரதிபநதமும் நிர விஷயமாம். ஆதலால், சத்திமாணைப்பார்க்கிலும் பின்னமாகப் பிர திபநதத்தின் விஷயமான சத்தியையொப்பவேண்மெனவதுபோலப் பிர மத்தினும் பின்னமாகச் சத்தியொப்பவேண்மென்பது கருத்து.

காவியம் காப்பியமென்றானுற்போல, அருவம் அருப்பமெனத் திரிந்தது.

முட்டை கருப்பாசயத்திற்கட்டுப்பட்டுள்ளதென்பதற்கு, உ-ம். சாங்குசித்தாதிருவாக்கு. “கருப்பைக்குண் முட்டைக்குங் கல்லினுட்டே ரைகரும், விருப்புற் றமுதனிக்கு மெய்யன், உருப்பெற்றல்-ண்டடி வளாக்கானே லோகெடுவா யன்னாய்கேள், வாட்ட முனக கேன மகிழ்.” எனவரும். மற்றும் வருவனவற்றிற்காணக.

“நியமயில் லாவிழில்.” என்றதற்கு, உ-ம். ஈசரணை. “உற்பவச ராசரவி யோனியொரு நாலும், பற்பவவ தாகமொழி பாதலம் னைத தும, மெப்புவன மும்பிரம ரண்டமவை யாவும், பிப்படியி ருக்குமது வென்றனிய மத்தால்.” எனவரும். மற்றும் வருவனவற்றிற்காணக.()

(௨௩௮)[இவ்வாறு, பிரமததிற்குப் பின்னமாகச் சத்தியுண்டென்று ஒப்பப்படுமாயின, அதவைதபாவனை கூடாமையின், மோட்சப்பிரதிபாதனம் பயனில் கூற்றென்றும்; ஆகவின, அதனிவிர்த்தியுபாயங் கூறவேண்டுமென விஞ்ஞதல்.]

ஆகருங் காணவு மறியவும படாதென்று மவாச்சிய வடிவென்றும், சோகரு நாமரு பப்பிரா விததென்றஞ் செப்பிய சிற்சத்தி, போக்கு மாறெவ்வன பிறித்திடப் படாதெனிற பிரமபா வையொன்றாப், பார்க்கு மாறெவ்வன முத்தியா ருவதெவ்வன பரமசத் குருமுர்த்தி. (௧௦௧)

(இ-ள்) ஆகரும-யாவர்க்கும்—காணவும அறியவும படாது என்றும்—(வாகியமானகடபடாதிக்கிப்போலக்) காணவும, (ஆகதர விஷயமான சுகதுக்கங்களைப்போல) அறியவுங் கூடாதென்று கூக-கௌ-ம-செய்யுளிலும், — அவாச்சிய வடிவு என்றும் - அதனையினனதென்றுரைத்திடப் படாமையால் அவாச்சியவடிவாருமென்று கூறு-ம-செய்யுளிலும் — நாமருபப் பரியா சேர்க்கும் வித்து என்றும்-நாமருபமாகியபயிர்களைபுண்டாக்காசிற்கும்விதையென்று கூக-வது, கபர-வதுசெய்யுளிலும் —செப்பிய சிற்சத்தி-சொல்லியமாயையை—போகரும் ஆறு எவ்வன்-நிவிர்த்திக்கும்வழியெப்படி—பிறித்திடப்படாது எனில்-நிவிர்த்திக்கக்கூடாதென்று சொல்லில்,— பிரம பாவனை ஒன்றாப் பார்க்கும் ஆறு எவ்வன்-பிரமத்தியானததால(அல்லது பிரமயிசாரத்தால்)பிரமத்தை ஏகமாகப்பாவிக்கும் விதமெப்படி—முத

தி ஆகுவது எவ்வன் - (சாவவனாததநிவிாததி ஆநநதப்பிராபதிருபமா
ன) மோட்சமுண்டாவதெப்படி—பரம சற்குரு மூாததி-யாவாகரு
மேலானசறகுருவே.—எ-று. (௧௦௧)

(௨௬௧) [மாயாநிவிாத்திகரு உபாயங்குறல்.]

வாயுத் தம்பனஞ் சலததம்ப னமமணி மநதிர மருநதாலே,
தேயுத தம்பனஞ் செயதிடி லநிலதிற சிறநதசத திகளெவ
கே, நீயச சச்சிதா நநதமாய வேறென்று நினைநதிடா திரு
பபாயேல, மாயச சத்திபோ மீதனறி மநதிர மறைகளிற கா
னேமே. (௧௦௨)

(இ-ள) வாயுத தம்பனம-வாயுஸ்தம்பனமும்,—சலத தம்பன
ம-சலஸதம்பனமும்,—தேயுத தம்பனம-தேயுஸ்தம்பனமும்— மணி
மநதிர மருநதாலே செயதிடி-மணிமநதிரவயுடதங்களினாலே மநதி
ரவாகியாற) செய்யபபடுமாயின,—அதில அதில்- அவவப்பொருள்க
ளில—சிறநத சததிகள் எங்கே-விசேஷமாகவுள்ள(சலன, திரவ, த
க, சததிகள் நாசம, அல்லது திரோதானமாய நிவிர்ததித்துப்போமே
யலலது)எங்கேகாணபபடும;—(அதுபோலவே,)நீ அச்சத் சித ஆநநத
மஆய-நீயும்(மாயைக்காதாரமாகிய)சச்சிதாநநதாத்மகமானபிரமமாய
—வேறு ஒன்றும் நினைநதிடாது இருப்பாயேல-அநநியமொன்றையும
நினையா திருப்பாயாயின,—மாயச சத்தி போம-(அசத்துசடதுககாத
மகபாண)மாயசத்தி(மீண்டெழாமல) நிவிர்ததியாய்விடும;— ஈது அ
னறி-(ஐநநமரணரூபமானமாயாநிவிர்ததிக்கு)இதநிருசியவிஸ்மரண
பலலாமல—மநதிரம-ரூபதமானவசனம்—மறைகளில் காணோம-ச
ருதிகளினியாம கண்டிலேம.—எ-று

சாதனசதுஷ்டயசம்பனனனான அதிகாரி மாயையே நிவிர்ததி
ததறகுமுக்கியோபாயமான நிருசியவிஸ்மரணமே கருதிகளால இர
கசியமாகக்கூறப்படடிருக்கின்றதென்பது கருத்து.

“வேறென்று நினைநதிடா திருப்பாயேல், மாயச சத்திபோம.”
எனறதறகு, ௨-ம. வாசிட்டம். “பிறப்பிறப்பாம் பெயருடைய விரத

* விஸ்மரணம் நினைவினமை.

மாயைப் பெருமையினை முடிவுபெறப் பேச வொண்ணு, வறப்பெரிய தன்மனத்தை வென்றான் மாளு மல்லதொரு வகையானு மகற்ற லாகா, சிறப்புடைய வன்மாயை விரிவி னுள்ள சித்திரத்தோன் றிடவுனக்குச் செப்புங் காணை, மறப்பறுசிக் ஐதயனாகிக் கேட்டி. யென்னு மனுருவன யகனுக்கு வசிட்டன் சொல்வான்.” எனவரும் மறறும்வருவனவற்றிற்காண்க. (௧௦௨)

(௨௪௦) [அக்கினியின்கண்ணுள்ள தாகசத்தி அதற்குப்பின் னமல்லவெனின், மணிமத்திராதிப்பிரதிபந்தம் சிவிலஷய மாம்; ஆதலால், அது பின்னமாவதுபோல மாயையும் பிரமத்திற்குப்பின்னமென்றும், காரியததால் அதமேயமென நுங் கூறப்பட்டிருப்பதால், காரியமான திருசியவிலம்மரணத்தால் காரணமானமாயாசத்தி எங்ஙனம் சிவிரத்தியாமென்று டேன்கொள்ளுமாசங்கையை அறிந்து சிருஷ்டிகுமுன் அவ்வியாகிருதமாயிருநதசகதது சிருஷ்டியவசரததில் நாமருபமாகப்பிரகடமாயிற்று; பிரமத்தின்கண யாதொரு அசிந்தியமாயபுண்டோ அஃதவ்வியாகிருதநாமமுடையதாம் என்னும் பிரகதாரணணியசருதியால்காரியகாரணங்கள் அபேதமாகவின, காரியமாகியதிருசியவிலம்மரணத்தால்காரணமாகியமாயாசத்தியினிவித்தி கூடுமெனபதைத் திருஷ்டாந்தமுகமாகக்கூறுகின்றா.]

மேவு மண்ணிலல் வியத்தமே வியத்தமாம் விலகித் திடவேண்டில், நாலி னுன்மண்ணைக் குடமென்ப ரக்குட கசிப்பது நாவாலே, பாவு நாமரு பங்களை மறநதுமண் பார்ப்பதே பரமாரத்தம், சேவ பேதகற் பிதங்களை மறந்துகீ சின்மயமாவாயே. (௧௦௩)

(இ-ள்) மேவுமண்ணில்-நிரணயானமண்ணில்—அவவியத்தமே-(ருவாலவியாபாரத்திற்குமுன்) அப்பிரகடமாயிருத்தகடசத்தியே—[வெளிப்படாததாயிருத்தவென்றபடி] வியத்தம் ஆம்-(ருவாலவியாபாரத்திற்குப்பின்) பிரகடமாய்க்கடமெனனும் காமத்தையடையம்;—(அதுபோலச் சிருஷ்டிக்குமுன் அவ்வியாகிருத [அப்பிரகட] நாமமுடையதாயிருந்த இந்த ஆகாசமுதவியசகத்தே பின் சிருஷ்டிய

வசரத்தில் நாமரூபங்களைப்பிரகடமாபினை.) இங்ஙனங் கூறிய பிருகதாரண்ணியசுருதியின்ரூப்பரியம். காரியகாரணங்கள் அபேதமாகலின், காரியமானதிருசியலிண்மரணத்தால் காரணமானமாயை சிவாததித்துப்போமென்பதாம். [சத்தியின் காரியமானகடம் மிததை சத்தியின் ஆதாரமானமன் சத்தியம்; என்னும் சாந்தோக்யசுருதியின்பொருளைத் தொகுத்துக்கூறுகின்றார்.] விவகரித்திட வேண்டில- (கடத்தை) வியவகரிக்கவேண்டின, —நாவினாஸ் - வாக்கினாஸ்—மண்ணைக் குடம் என்பா—(மண்ணைத்தவிரக் கடயின்மையினான்,) மண்ணைத்தானே கடமென்றுவியவகரிப்பா;—அக்குடம் கசிப்பதும் நாவாவே—அக்கடம் கசித்ததென்னும்வியவகாரமும் வாக்குமாத்திரத்தாலே (புளதாம்).—(இப்படிக்காரியமானகடம் உபாதானகாரணமான மண்ணைத்தவிர வேறின்மையின், உண்டென்பதும், கசித்ததென்பதும் வாக்குமாத்திரமாதலால்,) பாவும் நாம ரூபங்களை மறந்து—சத்தியினவிரீவாகுகடமென்னும் நாமமும், (பிருதுபுத்தோதராகாரகமான) உருவமும் ஆகிய இவைகளை (மிததையென்று) உபேட்சித்து—மண் பாப்பதே—(கடம்) மண்ணென்றுபார்ப்பதே — பரமாததம்—பரமாத்மாம்—(அதுபோல ஆகாசமென்பதுமுதலியநாமமும், அகாசமென்பதுமுதலிய உருவமும் அஸ்திபாதிப்பிரியரூபமான பிரமத்தைத்தவிர வேறின்மையின், சகத்தென்பது வாக்குமாத்திரமாம்.) (ஆகலின்,) சீவ பேத கற்பிதங்களை—சீவத்துவிதமாகிய (நாமரூப) கற்பனைகளை—மறந்து—(மிததையென்று) உபேட்சித்து—நீ சினமயம் ஆவாய்—நீ(சதாநத)சினமயனாவாய்.—எ-று.

(௨௪௧) தாஷ்டாநதஞானதினபொருட்டுத் திருஷ்டாந்தத்தை விரிக்குதம். பிருதுபுத்தோதராகாரமானகடம் காரியம் சத்தாதி ஐந்துகுணங்களோடுகூடிய மண் ஆதாரம் சத்தி இவவிரண்டற்கும் விலட்சணம். என்னை? சத்தியினகண பிருதுபுதநாதிகாரியநர்மமும் இல்லை. சததமுதலான காரணநர்மமுமில்லை; ஆகலான், சத்தி இரண்டற்கும் விலட்சணமாம். ஆனால் அஃதெப்படியுண்டெனில்? எப்படியோ அப்படியுள்ளது; அப்போதென்கியத்தன்மைய

* பிருது=ஐந்துலம்: புத்தம்=வட்டவளைவு; உதரம்=உயிறு ஆகாரம்=வடிவு.

தென்றாமாலோவெனின்;—பேதமென்றாவது, அபேத
மென்றாவது, அசித்தியமென்றாவது சொல்லியோக்கியமு
டையதன்று. காரணசொருபத்தினும் பின்னமாகச்சத்தி
யிருக்குமேல், காரணசொருபத்தைப்போலத் தோன்றாத
தெனெனின்;—மண்ணின்சத்தி கடாநிகரியோற்பத்திக்
குமுன் மண்ணின்கட்கடமாயிருந்ததால் தோற்றவில்லை
என்க. ஆனால் பின்னருந்தோனருதெனின்;—உவரீதமுத
லியவை மததத்தாற்றோற்றுகிற்பதுபோலக் குவாலாதிக
னின் சகாயத்தாற் கடாநியாகாரததையடையும். உபாதா
னகாரணத்தினும் பின்னமாகச் சத்தியின் காரியமுண்டெ
ன்றால் காரியகாரணங்களின்பேதம் என்றோற்றவில்லை
யெனின்;—அவிவேகசனங்கள் பிருதுபுதநாதிருபமான
காரியத்தையும், சத்தபரிசாதிருணருபமான காரணபூதமா
கிய மண்ணையும் ஒன்றாச்சேர்த்துக் கடமென்றுசொல்லு
வதாங்காரியகாரணங்களின்பேதத்தோற்றவில்லையென்க.
அஃதவிசாரமென்பது, எனின்? குவாலவியாபாரத்தி
ற்குமுன் எத்துணைக்கூறுண்டோ அததுணைக்கூறுகட
மல்லாமையின் என்க. ஆனால் யாதுகடமெனின்,—கு
வாலவியாபாரத்திற்குப்பின் பிருதுபுத்தோதராகாரதநிற
கே கடசத்தத்தின் வாசகியததன்மையுதிதமாம். எனின்?
சொல்லிய ஆகாரத்தினுற்பத்தியினப்பின்னரே கடசத்தவி
யவகாரங்காண்டலின்என்க. மண்ணினின்றுவெறுசெய
யின், கடம் காணப்படாமையின், மண்ணுக்குப் பின்னமு
மல்ல: பூர்வம்பிண்டதசையிற் கடம் காணப்படாமையி
ன், மண்ணுக்கப்பின்னமுமல்ல. ஆதலால் சத்தியைப்போ
லக் கடமும் அகிவசனீயமேயாகவின், கடம் சத்தியின்
காரியமாம். சங்கை;—சத்தியும், காரியமும் அகிவசனீய
மாயின, சத்தியென்றும், காரியமென்றும் பேதவியவகார
ம் வருவானெனெனின்; —அவவியத்தமாயிருந்தபோது
சத்தியென்றும், வியததமானபோது கடமென்றுஞ்சொ
ல்லப்படுகிறது; இது பிரசித்தமாகக் காணப்படவில்லையெ
யெனின்;—இத்திரசாலசம்பந்தியான மாயையும் மணிக
திராதிப்பிரயோகத்திற்குமுன்னே பிரகடமாகாமல மணி
மந்திராதிப்பிரயோகத்தின் பின்னர்ப் பிரகடமாவதால் இ

து பிரசித்தமாமென்க. மாயையின்காரியமாதலால் கடா
நிவிகாரங்கள் மித்தையென்றும், விகாரங்கட்காதாரமா
ன மண்மாத்நிரமே சத்தியமென்றும் கருதிகூறுகின்றது.
இதற்கப்பிராயமேதோவெனின்;—சததிரும், காரியமும்
ஒவ்வோர்காலத்தில் தோற்றுவதால் மித்தை. ஆதாரம்
மூன்றுகாலத்தினுமிருப்பதால் சத்தியமாம் எனபதாம்.
காரியம் மூவகையே துக்கனால் அசத்தியமாம்; மூவகையே
துக்கள்: அசத்தாய்ததோற்றுகின்றதும், உற்பத்தி நாசமு
டைத்தாய்க்காணப்படுகின்றதும், உற்பத்தியானபின்னா
வாக்கித்திரியத்தாற் சனியாநின்ற நாமஸ்வரூபமாக வியவ
கரிக்கப்படுகின்றதுமாம்.

(௨௪௨) அனறியும், கடம நசித்தும் நாமம்நசியாது மறுடருடை
யமுகங்கனிலே பின்னருமிருக்கின்றது. இதனால் ஏதாயி
ற்றெனில்? விவாதத்துக்கு விஷயமானகடம் சத்தருபமா
கைக்கு யோக்கியமாம்: கடசத்தத்தால் வியவகரிக்கப்ப
டுதலின கடசததத்தைப்போல; என்னுமதுமானததின
துவகடம் மித்தையாம்.

(௨௪௩) இனி விகாரத்திற்குவிஷ்டானரூபமான மண்ணின்சததிர
ததனமையின அதுமானமாமாறு.

மிருத்திகைரூபமானவஸ்து சத்தியமாகைக்கு யோக்கியமாய்
மூன்றுகாலத்தினும் ஒரேஆகாரமுடையதாயிருப்பதால்; ஆனமாவை
ப்போல. மிருத்திகைரூபமானவஸ்து சத்தியமாம்: வாஸ்தவமாவ
தால், ஆனமாவைப்போல: என்க.

(௨௪௪) பரிணாமம், ஆரம்பம், விவர்த்தமெனக் காரியோற்பத்திமூ
வகையுன், சித்தாந்தத்தில் விவர்த்தபட்சம் அநீகரிக்கப்ப
ட்டிருப்பதால், கீரமபோல அந்நியாவஸ்தையையடை
யாநின்ற மிருத்திகை, கவர்னங்கள் விவர்த்தத்திற்கெப்ப
டித் திருஷ்டாந்தமாமெனின்;—

கீரமானது பூர்வரூபபரித்தியாகபூர்வகமாக அந்நியாவஸ்தை
யையடையாநிப்பது உண்மையாகலின், பரிணாமமேயாம். மிருத்தி
கை, கவர்னங்கள் அந்நியாவஸ்தையையடையாநிப்பினும் பூர்வரூப

ததைவிடாமையின், விவர்த்தத்தன்மையுமாம். மிருத்திகை, சுவர்
 னங்களைப் பரிணாமமும், விவர்த்தமுமாக அங்கீகரித்ததுபோல ஆரம்
 பமாகவும் ஏன் அங்கீகரிக்கவில்லையெனின் ;—ஆரம்பவாழிமதத்தில்
 காரணத்துவ, காரியத்துவரூபவியவகாரபேதத்தாற் காரியகாரணங்
 களின்பேதத்தோற்றுவின்றது. ஆதலால், காரணரூபமாகவும், காரிய
 ரூபமாகவும் காரணம் ஒன்றேயிருப்பதால் காரியத்தின் சொரூபத்தி
 ல் காரணத்தின் இருவகைக்குணத்தன்மையுண்டாகும். எப்போது
 காரணத்தில் இருவகைக்குணத்தன்மையுண்டாயிற்றோ அப்போது
 காரணகதமான சத்த, பரிசு, ரூப, ரச, கந்தருணமுதலிய தர்மங்களுக்
 கும, காரியகதமான சத்தாதிருணமுதலிய தாமங்களுக்கும் இருவகை
 க்குணத்தன்மையாகிய பின்னத்தன்மையுண்டாதல்வேண்டும். ஆ
 னாலும், இவை தத்துவின்ரூபாதிகளென்றும், இவைபடத்தின்ரூபாதிக
 ளென்றும் இப்படிப்பட்ட வியவகாரகாணப்படவில்லை. *காரியத்
 துவ காரணத்துவ வியவகாரபேதத்தால் எவ்வளம் காரியகாரணங்
 களினுடைய அபேதஞ்சித்திக்கவிலலையோ அங்ஙனம் தந்து அல்லது,
 மிருத்திகைமுதலியகாரணங்களின் பின்னமாகப் படம், கடமமுதலி
 யகாரியங்கள்தோற்றுமையின், காரியகாரணங்களின்பேதமுஞ் சித்
 திகமமாட்டாது. பின்னையோவெனின்;—காரியகாரணங்களின் பே
 தங் கற்பிதம்; வாஸ்தவம் அபேதமாம்; ஆதலால், ஆரம்பவாதமசங்
 கதமாமெனக்.

சாந்தோக்கியத்தின், ஆறாம் அத்தியாயத்தில் மன், பொன், இ
 ரும்பென்னும் மூன்றும் விவாதத்திற்குத் திருஷ்டாந்தமாகக்கூற
 பபட்டிருக்கின்றன. ஆதலால் பூதபௌதிகரூபமான சர்வவஸ்துக்
 களிலும் காரியத்தின் மித்தியாத்தன்மையை அடிக்கடியதுபவித்தது
 அதனை அவ்வதுபவஜ்ஞீய சம்ஸ்காரரூபமான வாசனைக்கு விஷய
 மாக்கல்வேண்டும்.

(௨௪௫)

இங்கே ஈதிரகசியம்.

இரச்சவைப்போல மிருத்திகை,சுவர்னங்களை அநிஷ்டானமாக
 வொப்பிக் கடம் குண்டலாதிகளை விவர்த்தமென்றதுஸ்துலதிரஷ்டி
 யால்; குட்சுமதிரஷ்டியால் விசாரித்துப்பார்க்கின், மிருத்திகை முத
 லியவற்றிற்குக் கடாதிகளின் அநிஷ்டானத்தன்மைபொருத்தாது. எ
 னனை? சித்தாந்தத்தில் யாதொருகற்பிதவஸ்துவும் அக்ஷிகற்பிதங்க

டரு அதிஷ்டானமென்னல் பொருந்தாது. பின்னையாதெனினு;—
சேதனமே சர்வத்திற்கும் அதிஷ்டானமாம். மிருத்திகை முதலிய
வைதாமேகந்திதமாகலின், கடாநிகட்டு அதிஷ்டான மென்னல்
பொருந்தாது. எப்படி இரச்சுவுபதிதசேதனம் கற்பிதசாபததிற்கு
அதிஷ்டானமோ அப்படி மிருத்திகை, சுவர்னமுதலிய தத்தம் உபா
தானங்களால் உபதிதமானசேதனம் உடம், ரூண்டலமுதலிய காரிய
ங்கடகதிஷ்டானமாம் ஆதலால், கடாநிகளில் விவர்த்தததன்மை
நிர்வாதததால் திதமாம். (க௦க.)

(உசக) [சுததியிலாரோபிதமானவென்னி சுத்திஞானத்தா
ல் சிவிர்ததியாவதுபோல, மாயாமயமானசகத்தும் அதி
ஷ்டானஞானத்தால் சிவிர்ததியாகாமற் பூருவமபோல
வேதோற்றுதால் அஃதெவவாறு சிவிர்த்தியாமென்ற
ட்சேபிததுச சுததிரஜதம் நிருபாநிகப்பிரமையாகலின்,
அது அங்ஙனமாம் சகததுசசோபாநிகப்பிரமையாகலி
ன, இதில மித்தியாதுவபுததியுளதாதலே சிவிர்ததியா
னதாமென்று திருஷ்டாந்தமுதததாற்குறுகின்றார்.]

பூரிக குங்கன சசசிதா நகதததிற்பொய்சடந துயாமுன்
றம், தூரத தாயினுந தோன்றுபாழ விபரிதந் துடைப்பதெ
ப்படியென்றால், நீரிற் றேன்றுகதன் னிழறலை கிழதாய சி
ன்றலை யினுநேராய்ப், பாரிற் றேன்றிய தன்னையோக் கிடில
நதப பாழ்சிழல பொய்யாமே. (க௦ச)

(இ-ள்) பூரிக்கும-(பொனஞானது பூஷணத்தைபோலச் சாவத
தையு)நிறைத்துநிற்கும்—கன சத் சித் ஆகந்தத்தில்-பரிபூரணமாகிய
சசசிதாநந்தரூபப்பிரமத்தில்—பொய் சடம் துயர் மூன்றும்-அசத்து
சசடதுக்காத்மகமானமாயாமசமூன்றும் — தூரத்து ஆயினும்- (நீரி
லேபுமுதியும், கனலிலேதோயமும்போலச்) சேய்மைத்தாயினும்,—
(இலையாயினுமென்றபடி) தோன்று பாழ் விபரிதம்-தோற்றுகின்ற
அபாவரூபமானவிபரிதத்தை—துடைப்பது - (தோற்றாமல்)காசமாக
ருவது—எப்படி என்றால் - எவ்விதவுபாயத்தாலென்றுகீழுட்சேபித
தால்—நீரில்தோன்றும் தன் சிழல்-தடாகசவத்திற்குள்ளுநிற்குந்த
ளனுடையசாயையானது—தலைகீழது ஆய்-அதோமுகமாய்—கின்று

அடியினும்-நின் றுசலிப்பினும்-நேர் ஆய்-ஊர்த்தமுகமாய்-பாரில்தோ
னறிய- (தடாகக்) கலையினின் றுவினங்கியு- தன்னைநேர்க்கிழல்-த
ன்னைநாழிழல், -அந்தப் புழல்-அவ்வபாவுமான அதோமுகச்சா
யை-பொய ஆம்-மித்தையாம், -ஏ-று,

அதுபோலக் காரணஞானத்தாற் காரியமித்தையென்னும் ஞான
முனதாமுஇவ்வாறு ஞானதாயும் ஞானத்தையே அதவைதனித்தநிற் புரு
ஷாத்தமென்றொப்பினா; என்பது எஞ்சுகின்றது.

தடாகசலத்தில் அதோமுகமாகச்சாயைதோற்றினும் வாஸ்தவ
மாகப்புருஷன் அப்படிக்கில்லாததுபோலச் சச்சிதநாகதப்பிரமதில
அநிருதசடதுக்கருபமான சகததுததோற்றினும் வாஸ்தவமாகஇல்லை.
யாதொருபுருஷனுக்கும் அதோமுகப்புருஷச்சாயையினிடத்துஅதச
த்தியமென்னும் அபிமானம யாதொருதேசத்திலும், யாதொருகாலத
தினுமகாணப்படவில்லை. அப்படிச்சோபாதிகப்பிரம(அ)ஸ்தவத்
தில சத்தியபுத்தியின் நாசமே ஞானத்தா றுனதாரும நிவிர்த்தியெனக்
கொன்னற்பாலதாமென்பது தாற்பரியம். (௧௦௪)

(௨௪௪)[காரணமிது காரியமிதுவென்றும், பிராரத்தமுன்னனவில்
காரியத்தோற்றமபாவமாகாதாகவின், அதனை பித்தையெ
னநகாதரஞ்செய்து காரணமாதநிரமாய நிறறியெனறு
உறுகின்றார்.]

ஞானம் காரண மறிபொருள் காரிய நாமரு பபபேயகள்
ஆன தெப்படி யழிந்த தெப்படியென வாய்குதல் பலனன்றே
மான மைத்தனை தீர்க்கசொப் பனசகம வகததும் பாராமல்
போன துநினை யாமலுன் போதமாயப பூணமா யிருப
பாயே. (௧௦௫)

(இ-ள்) ஞானம் காரணம்-சச்சிதநாகத்தமாகிய பிரமம் காரணம்
—அறிபொருள்-அறியப்படுவனவான—நாம ரூபப் பேய்கள்-நாமரு
பங்களாகிய பசாசங்கள்—காரியம்-காரியங்களாம்:—ஆனது எப்படி-
(இவை)உண்டாகுமாறெவ்வனம்?—அழிந்தது எப்படி -(அதநியத்தத்
தோன்றாமல்)-அழியுமாறெவ்வனம்?—என ஆய்குதல் பலன் அன்று.
எனறுவிசாரித்தல் பயனன்றும்:—[மற்றியா துபயனெனின்;—]மா

ன மைந்தனே-பெருமையுடையமைந்தா — தீர்க்க சொப்பன சகம-
ண்ட கனவென்னும், பிரபஞ்சம்—வந்ததும் பாராமல் - இன்னகா
ரணத்தினின் றிவ்வாறுண்டாயிற்றென்பதையும் விசாரியாமல், —
போனதும் கிரியாமல்-அத்தியந்தந்தோன்றாமல்(என்ன வுபாயததா
ல்)கிவிர்த்தியாமென்பதையும் விசாரியாமல்—உன போதம ஆய் பூ
ணம ஆய இருப்பாய் - உனதானமாவாய்ப்பிரியுணமாகிய பிரமமா
யிருக்கக்கடவாய்; (இதுவேபயனும்.)—ஏ-று.

[“ஆனது, அழிந்தது.” என்பன, இயல்பினால்வந்தகால வருவ
மைதி.]

அறிதல்காணகாரியம என்றும்பாடம்.

“ஞானம்.” எனபது, உபலட்சணமாகநின்றவின், சதாநந்தங்கள்
வருவித்தாம்.

பாலனுக்குப்போல அவிவேகதிருஷ்டிகு நாமவுருவங்கள் உண
மையாகத்தோற்றரவாகலின், அவறறைப் “பேய்.” என்றும், “பன
மைப்பேய, இயக்கங்காணுப்பொருள்.” எனனுஞ்சுருதியாலும், பிரார
தத்ததாற்பிரதிபந்திக்கப்பட்டுள்ள விட்சேபருபமான அருஞானாஸ
மானது பிராரததமுள்ளவில தத்தபடம்போலத்தோற்றுவதலலது,
யாதோருபாயததாலும் கிவிததியாகாதாகலானும், “ஆன தெப்படி
யழிந்த தெப்படியென வாய்குதல பலனன்று.” என்றுநுகறினா.

“ தீர்க்கசொப்பனசகம.” என்றது, பிராரததமுள்ளவந்,
தோற்றரவாகலின். “சொப்பனம்.” என்றது, தேசகாலசாமத்திரியின்
றித தோற்றரவாகலின்; அன்றியும், “சொப்பனம்.” என்றது, ஏதுகற
பவிசேஷணமுமாம்.

இதற்கு, உ-ம். வாசிட்டம். “பொய்யா தாமுயற் கொம்பினைப
பற்றவும் போக்கவு கினைப்பாரா, ரைய னேபர போதகூ ரணத்தி
லே யயலொன்று வருமாறென், பொய்ய தாதிய வநேகபா வணையி
னைப் பொருந்தல்புன் பிறப்பாரு, மைய மின்றிய வேகபா வணையி
னி லமுந்துதல் பவந்தீர்தல்.” எனவரும். மற்றும் வருவனவற்றாற
காண்க.

(௨௪௮) [பிரமஞானத்தின் றிடத்துவம் தொய்த்ததின் அநா
தரவின்வாயிலாகவுண்டாவதால் சிரவனானிகன்போலத
தொய்தயிததையென்னும் சிராதரவும் சிஞ்ஞாகக்குக்
கத்தவவியமென்று கூறுகின்றார்.]

அசத்தி ஸெம்மட்டுண் டம்மட்டும பராமுத மாகினு ஸம்ம
ட்டம், சிசத்தி லுள்விழிப் பாவையா யிப்படி சிராதரப ப
ழக்கத்தால், வசத்தி லுன்மன சிசுறுகின் மாததிர வடிவமா
யிடினமைந்தா, கசத்த தேகத்தி லிருக்கினு மாநந்தக கடல
வடிவாவாயே. (௧௦௬)

(இ-ள்) அசத்தில்-யித்தையானநாமரூபத்தில்-எம்மட்டு
டு-எவ்வளவெவ்வளவாதரமுண்டோ-அம்மட்டும-அவ்வளவவ்வளவா
தரமும-பராமுதம் ஆகினால்-உபேட்சிக்கப்படுமாயின,--அம்மட்டும-
அவ்வளவவ்வளவும்-சிசத்தில்-சத்தியரூபமானபிரமத்தில்-உள வி
ழிப் பார்வை ஆம்-அகமுகநிருஷ்டியுளதாம். -- (எவ்வளவெவ்வளவு
பிரமதரிசினமாமோ! அவ்வளவவ்வளவுநாமரூபமவிடப்படும்.) [காமரூ
பத்தின் அநாதரமும், பிரமதரிசனமுமாயி இளவீதி அப்பியாசத்தின்
பயன் கூறுகின்றார்.] இப்படி சிரந்தரப் பழக்கத்தால்-இவ்நனம், சிரந
தரம் கெடுகால(மாதரத்தோடுகடிச்செய்யும்) அப்பியாசத்தான்-ய
னம் உள் வசத்தில் கின்று-சின்மாத்நிர வடிவம் ஆயிழன்-சேதன
மாதநிரரூபமாய்ந்திதிபெறில்,--மைந்தா-கசத்த தேகத்தில் இருக்
கினும்- வெறுக்கத்தக்க துக்கமயமானதேகத்திலிருப்பினும் --ஆகாத
க கடல் வடிவு ஆவாய்-நீஆகந்தசமுதநிரரூபமாவாய்.--எறு

[ஆதரவு=அபிமானரூபமானஆகை. “உள்விழிப் பாவை” எ
னறது, பிரமதரிசனத்தை.]

எவ்வளவெவ்வளவு பிரமதரிசனமாமோ அவ்வளவவ்வளவுநாம
ரூபம் விடப்படும்,என்னும் இதற்குமுன்னூவானபஞ்சதசியின, ௬
லோகார்த்தம் எஞ்சுகின்றதால்அதனைவருவிததாம்.

சேலித்தவனாயிருத்தே முத்தனாவையென்பார், “கசத்த தேகத்தி
லிருக்கினு மாநந்தக் கடல்வடி வாவாய்.” என்றார்.

இவவாசிரியர் கூறினவாமே, பஞ்சதசியிற்கூறியிருப்பதும்நி

வாசிட்டததும், “எத்தினையெத் தனை நீத்தாயகிலத்தைப் பரஞ்சுடரா யெறிகஞ்ஞ சோதியத்தனையத தனைதோன்றும்.” என்றுகூறியிருப் பதுகாண்க.

[மேலே, ௧௨௧-வது-செய்யுள்தொடங்கி இனிக்கூறப்படும் எண் வகையாநந்தங்களுள், இஃகத்துவிதாநந்தம் என்றதிக.] (௧௦௬)

(௨௪௧) [ஆசாரியர் மாயாலட்சணங்கூறப்புகுந்தவாயிலாக அத் துவிதாநந்தஞ்சாதிததவின், அகமகிழ்ந்தசிடன் ஆன்மாநந் தத்தையறியுங்கருததினனாய ஆன்மா சச்சிதாநந்த ஏகரச மானால் சருவவிருததிகளிலும் சததும், சிததும்போல ஆந ந்தம் ஏன விளங்கவிலையெனவினாதல்.]

[வேறு.]

தானன்றி வேறென்று மில்லாத பூரணச் சச்சிதா நகத குணமாய், ஊனின்ற வுயிர்தோறு மொன்றாகு மென்றாலஃ தொக்கின்ற பழகண்டிலேன், நானென்ற சீவன்கள் சத்தான வகையொக்கு ஞானங்கள் வெளிகண்டதால், ஆனந்த மிது போல வெளியாக வுதியாத வடைவேது குருநாதனே. (௧௦௭)

(இ-ள்) குருநாதனே—தான் அன்றி வேறு ஒன்றும் இல்லாத -தானல்லாமல் மற்றொன்றும்(பரமார்த்தமாகத்தன்கண்)இல்லாத(ஆ ன்மா)—பூரண சத சித ஆநந்த குணம் ஆய்-பரிபூரணச்சச்சிதாநந்த ச பாவமாய்—ஊன் நின்ற உயிர் தோறும்—தேகத்தின்கண் நான் நானெ னறு வியவகரித்துள்ள வுயிர்கடோறும்—ஒன்று ஆகும் என்றால்-ஏகர சமாக இருகருமெனறுகூறப்படுமாயின, —அஃது ஒக்கின்றபழி கண டிலேன—(அவவானமா)அங்ஙனம் பொருந்தாநின்றதன்மையை யறிந திலேன.—[அதற்குக்காரணங்கூறுகின்றான்.]நான் என்ற சீவன்கள்- யான(கண்டேன உண்டேன)எனறுவியவகரிக்கின்றசீவர்கள் — சத து ஆன வகை ஒக்கும்-சததெனனுந்தன்மைகூடும்.—ஞானங்கள் வெ ளிகண்டது-ஞானங்களை வெளியாகக் காணப்பட்டது;—ஆனந்தம்-ஆ நந்தமானது—இதுபோல-இச்சத்துஞ்சித்தும்போல — வெளியாக உ தியாத-(சாவவிருததிகளிலும்)வெளியாகத்தோன்றாத — அடைவு ஏ து-முறைமையாது?—எ-று. ஆல-அசை.

சச்சிதாந்தருணமாய் ஒன்றாகும் என ஒட்டிக.

சேவர்கள் சத்தல்லவாயின், வந்தியாசதன்போல வியவகாரங்கடாமையின், “கானென்ற சேவர்கள் சத்தான வகையொக்கும்.” என்றும், நேத்திராதி இந்திரியங்களின் வாயிலாகப் பிரமாணமென்னும் அந்தக்கரணத்தின்விருத்தி வெளிப்பட்டு உருவமுதலிய பிரமேயங்கணையடைந்தபோது நான்கண்டேன், கேட்டேனென்னும் அதலிய வசாயஞானவியவகாரம் உளதாகலின், “ஞானங்கள் வெளிகண்டதால.” என்றுங்கூறினான்.

“ஞானங்கள்.” என்றபன்மை உபாதி யான விருத்தியின பன்மையாமென்க. (௧0௭)

[சச்சிதாந்தங்கள் ஆன்மாவின் சொருபமாயின், சததுஞ

சித்தம்போல ஆந்தமும் சர்வவிருத்திகளிலும்

பாசமாகவேண்டுமெனனும் சீட

ஞசுவகைக்கு அதுதியமயிலலை

யென்று திருஷ்டாந்தமு

கததாற சமாதானங்

கூறுகின்றார்.]

உருவங்க ளிரதங்கள் பரிசங்க ளொருபூவி லொன்றாகு மென்றாலுமே, கரணங்க ளோரொன்றி லோரொன்று தெரியுங்க ணக்கன்றி வாராதுகாண், அருமந்த சச்சிதா நந்தசு கபாவங்க ளாண்மாவின் வடிவாகிலும், பிரபஞ்ச மயமாடவிருத்திபே தத்தினுற் பேதங்க ளாமைந்தனே. (௧0௮)

(இ-ள்) ஒரு பூவில்-ஞா(தாமரைப்)புஷ்பமாகியதிரவியத்தில, — உருவங்கள் இரதங்கள் பரிசங்கள்-ரூப, ரச, பரிச, கதங்கள்—ஒன்று ஆகும் என்றாலும்-ஏகமாகயிருக்குமாயினும், — கரணங்கள் ஓ ஓனறில-இந்திரியங்களொவ்வொன்றில்—ஞர் ஒன்று-ஒவ்வொருருணங்களை—தெரியும் கணக்கு அன்றி-தோன்றுமளவினதல்லாமல்—வாராது காண்—(ஒரிந்திரியத்தில்கவருணங்களுமெப்படி)தோன்றலோ (அப்படி)—அருமந்த-அருமருந்தன்ன [அமுதமொப்பானவென்று பொருள்]—சத சித் ஆந்தச் சுபாவங்கள்-சச்சிதாந்தமாகிய ருண

நகன்—ஆன்மாவின் வடிவு ஆகிலும்—ஆன்மாவின் சொருபமாயினு
ம,—பிரபஞ்சமயம் ஆம்—பிரபஞ்சமயமாகிய—விருத்தி பேதத்தினால்
—விருத்திகளின் பேதத்தால்—பேதங்கள் ஆம்—பேதங்களாகப்பாநமா
ம—மைந்தனே.—எ-று.

அடைந்தோரை அஜராமரணரூபமாக்குதலின், “அருமந்த சச
சிதா நந்தச் சுபாவங்கள்” எனரார். (க௦அ)

[இனி விருத்திபேதத்தைத் தெரித்துணர்த்துகின்றார்.]

தாமதயி ராசதஞ் சாத்துவித முக்குணத் தால்வரும்விரு
த்திமூன்றாம், ஆமவைகண மூடமுங் கோரமுஞ் சாநதமு
ம் மபிதான மாகுமகனே, ஏமுறவி ருக்கின்ற சச்சிதா நந்தங்
க ளென்றென்று மொன்றாகிலும், நாமுரைக் கும்விருத் திப
பிரிவி னுமசொருப ஞானாதி பிரிவாகுமே. (க௦க)

(இ-ள்) தாமதம்-தாமதமும்,— இராசதம்—இராசதமும்,—சாத
துவிதம்-சாத்துவிதமும்—(எனனும்) முக்குணத்தால்—எனப்படுமஇம
மூவிதகுணங்களால்—வரும் விருத்தி மூன்று ஆம்—உண்டாகாநின்ற
விருத்திகளும்மூவகையாம்.—ஆம் அவைகள்—அம்மூவகைவிருத்திக
ளும்—(முறையே)மூடமும்கோரமும்காந்தமும்—மூடவிருத்தியெனவு
ம,கோரவிருத்தியெனவும், சாநதவிருத்தியெனவும்—அபிதானம் ஆ
கும—போபெறும்.— மகனே—மைந்தா—ஏமுற இருக்கின்ற—(அடைந்
தோர் இறுமாப்புறக் காரணமாகவிருக்கின்ற—சத் சித் ஆநந்தங்கள்—
அஸ்திபாதிப்பிரியங்கள்—என்று எனறும்—சாவகாலமும்—ஒன்று
ஆகிலும்—(ஆன்மாவின்னண்கரசமாகவிருக்கினும்,—நாம் உரைக்
கும—யாங்குறாநிற்கும்—விருத்திப் பிரிவினால்—(மூட, கோர, சாந்தமெ
னனும்) விருத்திபேதத்தால்,—சொருப ஞானாதி—ஆன்மாவின், சச்சி
தாநந்தங்கள்—பிரிவு ஆகும—பேதமாகவபிவிததியாம்.—எ-று.

“ஏமுறவி ருக்கின்ற.” என்பதற்கு, உ-ம். தேவாரம். ‘இறு
மாந் திருப்பன்கொலோ வீசன பங்கணத் தெண்ணப்பட்டிச்,சிறுமா
னேந்திதன் சேவடிச் சீழ்ச்சென்றங் கிறுமாந் திருப்பன்கொலோ.”
எனவரும். மற்றும்வருவனவற்றாற்காண்க. (க௦க)

[விருத்திபேதததால் சச்சிதாநந்தங்கள் பேதமாகப்பாந
மாருமென்பதை, அதுபவவாயிலாகக் காட்டுகின்றார்.]

சடமான மூடத்த ருக்கல்லு மண்களிற் சத்தொன்று மே
தோன்றுமால், விடமான காமாதி கோரத்தி லாநந்தம் விளை
யாது மற்றவைகளாம், திடமான வொழிவாதி. சாநதத்தி
லேசச்சி தாநந்த மூன்றும்வெளியாம், மடமான மூடங்கள்
கோரங்கள் விடுசாநத மனமாகி லாநந்தமே. (கக௦)

(இ-ள்) சடம் மூடம ஆன-சடமும், மூடமுமான-தரு கல
லு மண்களில்-விருட்சம், பாஷாணம், மிருததிகைமுதலியவற்றில்,—
சதது ஒன்றுமே தோன்றும்-(பிரமத்தின் சபாவங்களுள்,) சத்தெ-
னறுமே பிரகடமாம்: (ஏனையசிடாநந்தங்கள் பிரகடமாகா.)—விடம
ஆன காமாதி கோரத்தில்-விஷம்போலும் (புருஷனைமயக்ருவன) வா
னகாமக்குரோதாதி (ரூபபுத்தியின்,) கோரவிருத்தியிலும், (மோக
பயாதிருபுத்தியின், மூடவிருத்தியிலும்)—ஆநந்தம் விளையாது மற்ற
வைகள் ஆம்-ஆநந்தம் பிரகடமாகாது சத்தும, சித்தும் பிரகடமா
ம்.—திடம ஆன ஒழிவு ஆகி சாந்தத்திலே-திடமாகிய வைராக்கியம்,
பொறுமை, உதாரமுதலிய (ரூபபுத்தியின்,) சாந்த விருத்தியில்—
சத சித ஆநந்தம் மூன்றும் வெளி ஆம்-சச்சிதாநந்தங்கள் மூன்று-
வியத்தமாம்.—[இனி விஷயத்தின் வைராக்கியத்திலோ மஹத்தமசு
முண்டாருமென்று கூறுகின்றார்.] மடம ஆன மூடங்கள் கோரங்கள்-
அறியாமையினானதாவதான (மோகபயாதிருபு) மூடவிருத்திகளையு
ம, காமக்குரோதாதிருபுகோரவிருத்திகளையும்—விடு சாநத மனம் ஆகி
ல-விட்ட சமையாதிருபமாகிய அந்தாமுகவிருத்தியுண்டாயின,—ஆ
நந்தம் (ஆம்) - (நிர்விக்கினமாகப் பிரமத்தினது) ஆநந்தம் பிரதிவிடபி
கும்,—எ-று.

கோர, மூடவிருத்திகளில் சுகாதுபவங்காணப்படவில்லை சுரு
தவிருத்தியில் சுகாதுபவங்காணப்படுகின்றது; அதுவும், கிபூனமதிக
மாகக்காணப்படுகின்றது. கோர மூடவிருத்திகளில் சுகம் என காண
ப்படவில்லை எனின்;—கிரகக்ஷேத்திராதிவிஷயங்களில் இது மகரு
வேண்டுமென்னும் இச்சையுண்டாகும்போது கிடைக்குமோ! கிடை
யாதோ! எனனும் சமூசயமுண்டாவதாற்றக்கமுண்டாகின்றது; கி
டையாமற்போமாயின், அத்துக்கமிருகின்றது. ஒருவரால் விகினை

ஞ்செய்யப்படின், குரோதமுண்டாகின்றது. பிரதிபந்தத்தை நிவர்த்திக்கக்கூடாவிடின்; விஷாதமுண்டாகின்றது; இப்படிக்குரோதாதிகளில் மஹத்தான துககமேவீருக்கிறது சுகமுண்டெனப்பதற்கிடமில்லை. வாஞ்சிதவஸ்துலபித்தபோது சாந்தவிருத்தியுண்டாகின்றமையின், மஹத்தாகியசுகமுண்டாம். போகத்தில் மஹத்தரசுகமுண்டாம் இவாபபவிரசக்தியில் அற்பகசுகமுண்டாம். சாந்தவிருத்தியிலும் விஷயலாபத்திற்குத்தக்கதாகத் தாரதமமியசுகம்பாரமாம். ஞானிகளுக்கு இசையினபாவரூபவைவராகியத்தால் மகத்தமசுகமுண்டாகும், இதுவித்தியாநந்தமாம் எனறறிக.

கோர, மூடவிருத்தியிரண்டும் கலங்கியவிருத்தியாதலால், சத்தமும், சித்தமும் அவைகளிலாநந்தந்தேரனமல சாந்தவிருத்திந்மலமாதலால் அதில சச்சிதாநந்தங்கண்மூன்றும் பாரமாகின்றன, ஆகலால், சத்தஞ்சித்தமபோல ஆநந்தமும், ஆனமாவின் சொரூபமென்றே அநியற்பாலதென்றுதாற்பரியம். (௧௧௦)

(௨௫௦) [சச்சிதாநந்தவிலக்கணமறியும்பொருட்டுச் சீடன வினாது, அதற்காசாரியா விடை கூறலும்.]

இகமான குருநாத னேசச்சி தாநந்த மெனுமிலக் கணமறி கிலேன, அகலாத சத்தாவ தேதுசித் தாவதே தாநந்தமே தென்றிடிவ, மிருகால மூன்றுவகெ டாதிருப பதுசத்து வேறுபா டறிதலசித்தாம், மகிழ்காம நுகாபோது சுகமாகு மது பூகி வரழுவெனப் தாநந்தமே. (௧௧௧)

(இ-ன) இகம் ஆன குருநாதனே-இகத்தி (லருளுருவா)யெழுதருளியருருவாகியஇறைவனே,—சத்த சித் ஆநந்தம் எனும்-சச்சித் தமெனப்பவறின்--இலக்கணம் அறிகிலேன-இலக்கணங்களை யானறிந்திலேன,—அகலாத-நுகாத—சத்து ஆவது ஏது-சத்தினிலக்கணமயாது?—சித்து ஆவது ஏது-சித்தினிலக்கணமயாது?—ஆநந்தமயது-ஆநந்தவிலக்கணமயாது?—என்றிடிவ-என்று நீவினவிடிவ,—மிருகாலம் மூன்றம்-மிருந்தகாலத்திரயங்களிலும்—கெடாது இருபாதி-சிவாததியாகாமலிருப்பது—சத்து - (ஆனமாவின்)சத்திலடசன. —வேறுபாடு அறிதல-ஒன்றற்கொன்றுபிருத்தக்கான (அகங்கார)து

ப்)பிரபஞ்சத்தை யறிதலே—சித்து ஆம்-(ஆன்மாவின்) சித்திலட்சணமாம் — மகிழ் காமம் துகா போது-வாஞ்சிவஸ்து(வழித்து அதனை)அதபவிக்கும்போது—சுகம் ஆகும்-(சந்தோஷரூபமானசாந்தவிருத்தியின்கண்) சுகமாயெழுவதான—அதுபூதிவாழ்வு என்பது-அது பூதிவாழ்வென்றுசொல்லப்படுவதே—ஆநந்தம்-(ஆன்மாவின்)ஆநந்தலட்சணமாம்.—எ-று. [வாழ்வு=இன்பம்.]

(௨௫௧)யாதொருவஸ்து, ஞானததாலஅபாவமாமோ அந்தசத்தென நறும,யாதொருவஸ்துயாதொருகாலததுமநிவிாததியாசுதோ அதுசத்தெனறுஞ் சொல்லப்படும். சுவபதாததங்கட்கும்,அவைகளினிவிாததிக்கும் ஆனமா அதிஷ்டானமாம் ஆனமாவுக்குநிவிாததியுண்டெனின, —ருனியத்தில நிவிாததிக்கடாதாகலின், அதற்குவேறேஅதிஷ்டானம் சொல்லவேண்டும் ஆனமாவிற்கும், அதனிவிாததிக்கும் அந்நிய அதிஷ்டானமங்கீர்க்கின, அதற்குவேறேஅதிஷ்டானமங்கீர்க்கவரும்.

இவ்வாற்றால், அநவஸ்தைபுளதாம்; அநநிபும், ஆனமாவின் விததி அங்கீகரிப்பவரை ஆனமாவின் நிவிாததியாரேனும்நபவிதததுண்டா? அல்லது இனரூ? என்று வினவுவாம். அதபவிதததுண்டெனின;—அதுபொருந்தாது. எனனை? அதபவிதததுயாது அது ஆனமாவாம் அந்நிபும், தனசொருபநிவிாததியினதபவம் தனதுமஸ்தகச்சேதனத்திற்குச சமானவநபவமாம்,ஆதலால், ஆனமாவின் நிவிாததியநபவம்பொருந்தாது. ஆனமாவின் நிவிாததியுண்டு, அதனதபவம் ஒருவர்க்குமில்லையெனின;—அப்போது ஆனமாவின் நிவிாததிஇவையென்னும் வார்த்தை சித்திததது. எனனை? யதேருவரானும் அதபவிக்கப்படாத ஒருவஸ்து வந்தியாபுத்திரானுகஞ்சமானமாம், ஆகலின், ஆனமா ஒருபோதும் நிவிாததியாவதில்லை, இதனால், “மிருகாவ முன்றுங்கெடாதிருபபதுசத்தது.” என்று

(௨௫௨) ஆனமா சித்தகாம பிரகாசரூபமான யாதொருஞானபுருஷனது அது சித்தெனப்படும். ஆனமா அப்பிரகாசரூபமெனின;—அநான்மாக்களாகிய சடவஸ்துக்கள் ஓர்போதும் பிரகாசமாகா, அநதக்கரணம், இந்திரியம் இவைகளால்பதாததங்கள் பிரகாசிக்கின்றனவெனனின, —அதுபொருந்தாது.

என்னை? அந்தக்கரணமும், இந்திரியங்களும் பரிச்சின்னங்களா கலின, காரியங்களாய்; தேசகாலங்களால் யாதுஅந்தமாமோ அது பரிச்சின்னமெனப்படும்; யாதொன்றுகாரியமாமோ அதுசடமாமாக லின, அந்தக்கரணமும், இந்திரியங்களுஞ்சடமாம்; அவைகளால் யா தொருவஸ்துவும் பிரகாசியாது: ஆதலால், யாதொரு ஆனமா சாவ தையும் பிரகாசிப்பிக்கின்றதோ அது பிரகாசரூபமாம்; ஆன்மா பிரகாசரூபமன்று பின்னையோசடமாம்; அதன்கண் ஞானகுணமுண்டி; அந்தஞானத்தால் ஆன்மாவும், அநான்மாக்களும் பிரகாசிக்கின்றனவெனின;—இங்ஙனங் கூறநிற்பவரை ஆனமாவின் ஞானகுண மரித்தியமா? அல்லது அநித்தியமா? என்று வினவுவாம்: நித்தியமெனின;—ஞானம், ஆன்மாவின்சொருபமென்றே சித்தித்தது. எனனை? இதுநியமம்: யாதொன்று ஆன்மாவின்வேறோ அநித்தியமாம. ஞானத்தை ஆனமாவின்வேறுகவங்கேரிக்கில், அநித்தியமேயாம. ஆதலால், நித்தியமாகவொப்பி ஆன்மாவின்வேறுக ஞானமுண்டெனனல்பொருந்தாது. அநித்தியமாகவங்கேரிக்கில், கடாதிகள் போதுஞ்சடமாம், யாதொன்றநித்தியவஸ்துவாமோ அதுசடமாம்; ஆதலால், ஞானம் அநித்தியமென்னல்பொருந்தாது. பின்னையோ வெனின;—ஞானம் நித்தியமேயாம: அந்நித்தியமானஞானம் ஆனமாவின்சொருபமே; அநித்தியமென்றங்கேரிக்கில், ஆன்மாவின்கண் ஞானம் ஓபோதிருப்பதும், ஓபோதிராததுமாம்: ஆதலால், ஞானம் ஆனமாவின்வேறுமாம்; ஞானம் நித்தியமென்றங்கேரிக்கில், வேறுகாது. யாதொன்றுகுணமாமோ அது குணமுடையதன்கண் ஓபொழுதிருப்பதும், ஓபொழுதிராததுமாம்; அஃதெங்ஙனமெனின,—வஸ்திரத்தின்கண் நீலாதிருணங்கீள் ஒருகாலிருப்பதும், ஒருகாலிலலாதற்போவதுமபோலாம்; அப்படிப்போகாமல் ஞானம் நித்தியமாயிருத்தலால், ஆனமாவின் சொருபமென்றே கொள்ளறபாலதாம்.

ஞானத்தை அநித்தியமெனின;—இந்திரியம், அவலது, அந்தக்கரணம் இவைகளால் ஞானம் உற்பன்னமாயிற்றென்றசொல்ல வேண்டும்: அதுகூடாது. என்னை? சுழுத்தியின்கண் இந்திரியாதி களில்லாதிருக்கவும் சுகத்தின்ஞானம் உண்டாகின்றது; அஃதுண்டாகவேண்டுவதில்லை; சுழுத்தியின்கண் சுகத்தின்ஞானம் அங்கேரிக்கவிலையாயின், விழித்து நானசுகமாகநித்திரைசெய்தேனென்று சுழுத்திச்சுகத்தின் ஸமிருதியுண்டாகின்றது; அஃதுண்டாகவேண்டு

வதிலலை. யாதொருவஸ்துவின்ஞானம் பூர்வமுண்டோ அதன்ஸட
ருதி உண்டாகின்றதேயலலாமல், அஞ்ஞாதவஸ்துவின்ஸ்மிருதிஉண்
டாகின்றதிலலை சுழுத்திச்சுத்தின்ஸ்மிருதி விழித்தபொழுதுண்டா
ன்றது, ஆதலால், சுழுத்தியின்கண் சுத்ததினஞானம் உண்டாயிரு
க்கின்றது; அந்தஞானத்திற்குஜநகமாக இந்திரியாதிகள் சுழுத்தியி
ன்கண்இல்லை; ஆதலால், ஞானம் நித்தியமாம். ஞானத்தைவிடுதல்
ஆனமர் ஒருபொழுதுபிருக்கவில்லை; ஆகலான, ஞானம் ஆன்மாவின்
னசொருபமாய் எப்படி உபுணத்தனமையையிடுதது அக்கினிக்கு
பொழுதுபாமையால் உபுணத்தனமை அக்கினியின்சொருபமோ
அப்படி ஞானமும் ஆனமாவின்சொருபமாய் யாதொன்று ஆக
யாயாமோ அது குணமாகும்; உபுணத்தனமையும், ஞானமும் உ
கமாபாயியலல்; ஆதலால், முறையே அக்கினி, ஆனமா இவைகளின்
சொருபங்களாம் யாதொருவஸ்து ஒருகாலிருந்து ஒருகாலிராஜே.
அது ஆகமாபாயியெனப்படுமே; உறபத்தியும், விநாசமும் அந்தக்க
னத்தின்விருத்திக்குளவாகாநிற்கும் ஞானத்திற்கில்லை. ஆன்மசொ
பமாகிய யாதொருஞானமுண்டோ அது விசேஷவியவகாரத்தி
லேதவல்ல; மற்றது ஏதுவெனின்,—ஞானசகிதவிருத்தி, அல்லது,
விருத்தியின்கண் ஆருடஞானம் வியவகாரத்திற்கேதுவாம்; இங்
கையேதவாதத்தின்கொள்கை.

ஆபாசவாதத்தில் ஆபாசசகிதவிருத்தியால் வியவகாரமாம் ஆ
பாசவாயிலாக அலவது, நேரேவிருத்திவாயிலாக ஆன்மசொருபஞ்
னத்தாலேயே சர்வவியவகாரங்களும் உளவாம்; இல்லையாயின், எ
வாகா; இவ்வாறு, ஆனமா சர்வபிரகாசகஞானசொருபமாக இருப்ப
தால், “வேறுபா டறிதலசித்தம்.” என்க.

(௨.௫௩) ஆனமா ஆநந்தருபமாம்; அலலவெனின்;—விஷயசு
நத்ததால் யாதொருசொருபநந்தத்தினபாநமுண்டாகி
றதோ அஃதுண்டாகவேண்டுமெனில்லை. விஷயத்தின்க
ண் ஆநந்தமில்லை; உண்டெனின்;—யாதொருவிஷயத்தா
ல் யாதாமொருபருஷனுக்குச் சுருண்டாமோ அதனாலே
யே அந்நியனுக்குத் துக்கமுண்டாகின்றது.

அஃதெங்ஙனமெனில்;—அக்கினியின்பரிசுத்தால் அக்கினிக்

ததுகரும், சாப்பசிமம்ங்களினுருவங்களைக்காண்டலால் சாப்பணி, சி
மணி*களுக்கும் ஆநந்தமுண்டாகின்றது; அஃதுண்டாகவேண்டுமெ
திலலை; சித்தநந்தத்திலோ அக்கினிகீடததுக்கு அக்கினியினபரிச
விசையுண்டாமேல, அப்பொழுது சொருபநந்தத்தினபாநமுண்
டாகிறதிலலை, அக்கினிசம்பந்தத்தால ஸ்ஷணமாதிரிமஇசைந்நங்கி
ரிசசலபுத்தியினகண் சொருபநந்தத்தினபாநமாகின்றது; அந்நியபரு
புதுக்கு அக்கினிசம்பந்தத்தினிசையிலலை. பின்னையா துண்டெ
னின்;—அந்நியபதாத்தத்தினிசையுண்டு, அவ்வந்நியபதா, தத்தி
ரிசைசுவஹரானனி அக்கினிசம்பந்தத்தானிவித்தியாகாது. ஆ
தலால், அவனதுசஞ்சலவந்தக்கரணத்தினகண் அக்கினிசம்பந்த
தலஆநந்தமுண்டாகமாட்டாது

சங்கை;—யாதொருஇச்சாரூபம்”ன அந்தக்கரணத்தினவிருத்தி
யுண்டோ அது அவவிஷயப்பிரபதியால் நாசமாயவிட்டது, அந்நி
யிருத்திக்கு யாதொருநிமித்தமுதிலலை; ஆகலின், அந்நியவிருத்தியு
பத்தியாகவிலலை; விருத்தியினரிச சொருபநந்தம்பாநமாகாதாகல்
ன, விஷயத்திலேயே ஆநந்தமுண்டெனின்,—அது கூடாது. என
னை? இச்சாரூபஅந்தக்கரணத்தினவிருத்தி அபாவமாயிருக்கின்றது
ணமைதான்; அவவிச்சாரூபவிருத்தி அபாவமாகாதிருக்கினும் அ
திராஜதம”கலின், அதனகண் ஆநந்தம்பிரகாசமாகாது. ஆநந்தத்தி
னபிரகாசம் சாதவீகவிருத்தியினகட டோன்றும்சத்துவருணத்தால்
ஞானமுண்டாமென்பது நியமமாகலின் வாஞ்சித்தபாராததங்கிடை
தது அதைவிஷயம்பண்ணும்பொருட்டு யாதொரு அந்தக்கரணத்தி
னஞானரூபவிருத்தியுண்டாகின்றதோ அது சாதவீகநதான், அச்ச
வீகவிருத்தியில ஆநந்தம்பாநமாய்; ஆயினும், அந்நஞானரூபவிரு
த்தி பகிாமுகமாகவிருப்பதால் அதன் பிருஷ்டபாகத்திலுள்ள அதனு
பகிதசேதனசொருபநந்தத்தை அதுகவராது; ஆதலால், விஷயவுப
கிதசேதனரூபநந்தம் அவவிருத்தியிறபாநமாகின்றது, அவவிஷய
வுபகிதசேதனம் ஆனமாவின்வேறல்ல; ஆகலின், ஆனமாநந்தமே
விஷயத்தில பாநமாகின்றதென்று சொல்லப்படுகின்றது; அந்ந
ஞானரூபவிருத்தியில் விஷயத்தோடுகூட நேதிராதிஇந்திரியங்களி
ன சம்பந்தமே நியித்தமாய்; அல்லது, யாதொருஞானரூபபகிாமுக

விருத்தியுண்டோ அதனினுமந்நியமாக அந்தர்முகவிருத்தியுண்டாக
 னறது அதன்கண் அநதக்கரணவுபகிதசேதனரூபஆநந்தமே பாநமாகி
 னறதெனனுமஇது உததமசித்தாந்தமாம்; அவவிருத்தியினுற்பத்தியி
 ல இச்சைமுதவ்யவற்றினபாவமே நிமித்தமாம். இச்சைமுதவ்யவை
 யினறி ஏகாநதததுதானினுயிருக்கும்புருஷனுக்குப் பகிாமுகஞான
 ரூபவிருத்தியுண்டாகாகிருந்தம ஆநந்தமபாநமாகினறது. ஆதலால்,
 இச்சைமுதவ்யவற்றின அபாவரூபநிமித்தத்தால் ஆநந்தத்தைக்கவா
 யுதாய அநதாமுகவிருத்தியெப்படியுண்டாகினறதோ அப்படி வஞ
 சிவவிஷயலாபத்தால் உளதற்கும இச்சைமுதவ்யவற்றினபாவத்தால்
 னுணத்திருப்பினனா அநதாமுகவிருத்தியுண்டாய அதனால், அந
 தக்கரணவுபகிதவாநந்தமே கவரப்படுகின்றது, அச்சைரூபநந்தத்தின்
 கவச்சியும், விஷயத்தினஞானமும் அத்தியந்தம அவவியக்கித்
 திருத்தலின், புருஷனுக்கு யான விஷயத்திலஆநந்தமதுபவித்தே
 னனனும பிராந்தியுண்டாகினறது. பித்தமடச்சத்தினும் இப்பட
 சம உததமமாம். எனனை? விஷயஞானரூபவிருத்தியினான அநத
 கரணவுபகிதஆநந்தபாநங்கூடாது, கூடுமாயின, டாககத்திறசெவ்
 ழியுள்ளதாரும் விருட்சத்தின் ஞானரூபவிருத்தியு சத்ததுவிகமேய
 தலால், அதனானும விருட்சவுபகிதசேதனச்சுருபத்தின் ஆநந்தம
 மாதலவேணமே அப்படியே சவஞானத்தனும் ஞேயவுபகிதச
 ரூபத்தின் ஆநந்தம பாநமாதலவேணமே அங்ஙனமாகாமல் ஆன்
 சொருபத்தின் ஆநந்தமே பாநமாதல, “மழிகாம நுகாபோது ச
 காமாரு மதுபுகி வாழ்வெனப் தந்தம்.” என்றா. இவ்வாறேவாசி
 டத்தும்சித்தா, “அறிவானு மறிபொருளுங் கூடியகூட்ட விலெழு
 ரிவா னந்தம, பிரியாத வானமத்த துஷ்த்தெழுந்த தமதனைப டே
 ணல செவ்வாம்.” எனறனா.

நிரிகாலத்தினும் அபாததியமாயிருப்பதே சத்தினிலக்கணமெ
 ன்றும், சாவப்பிரகாசகஞானசொருபமாக இருப்பதே சித்தினிலக்க
 ணமென்றும், விஷயசம்பந்தத்தாற் சாததுவிகஅநதக்கரணவிருத்தி
 யின்கண் எழாநிறகுஞ்ககமே ஆநந்தத்தினிலக்கணமென்றாகுகளிய
 தாம். (ககக)

(௨௫௫) [இவ்வாறான சகசிதாநந்தவிலக்கணமுடைய பிரமமே
 நீ எனச் சுருதிகளானும், ருருவினானும் உபதேசிக்கினும்,
 நியெனனுஞ்சுப்தவாச்சியானு புருஷனிடத்தது அவற்றின
 ரூபவெமவவாறுளதெனச் சேனவினாதல.]

நாசச சீரத்தி ருக்குஞ்ச ரீரிதனை நாலவேத மாவாக்கிய
ம, நீச்சி தாநந்த மென்றிடினு மாகிரியா நீபிரம மாகுமெனி
னும, மாசதற சச்சிதா நந்தநா நென்ன விவன் மன்னுமநு
பவமெங்கனே, கோசப்பு ரங்கனையி டித்துத்த கர்க்குமத கு
ஞ்சரக குருநாதனே. (கக௨)

(இ-ள) நாசச சீரத்து இருக்கும் சீரீர்தனை-நாசததையுடைய
சீரத்தின்கண(அபிமானியாய)இருககுஞ்சரீரியை—நாலவேதமாவா
க்கியம-நான்குவேதங்களிலுள்ள நான்குமஹாவாக்கியங்களும்—ச
சுதித ஆநந்தம் எனறிடினும-ரீயே சச்சிதாநந்த(பபிரம)மென்றுப
திக்கிக்கினும்,—ஆசிரியா நீ பிரமம ஆகும் எனினும்-ரீயே(சச்சிதாநந்த
பபிரமமென்று ஆசிரியருபதேசிக்கினும்—மாக அற்ற-குற்றமற்ற
—சத சித-ஆநந்தம் நான என்ன-சச்சிதாநந்தபபிரமமே நானென்றது
பவிக்க—இவன் மன்னும் அதுபவம் எவ்ஙனே - சரீரியாகியவிப்புரு
கணிடத்தே கிளைபெற்ற(வச்சச்சிதாநந்தங்களின்)அதுபவமெவவாறு
(என்ன)—கோசப்புரங்களை-பஞ்சகோசமாகியநகரங்களை—இடித்து
க தகர்க்கும்—இடித்துப்பொடியாக்கும் — மதகுஞ்சரக் குருநாதனே-
(ஞான)மதயானையாகிய குருபரனே.—எ-று.

பஞ்சகோசத்தில் நானென்னும்புத்திறுப அபிமானத்தைச் சுரு
தியுதிக்களால அபாவமாக்குவதை, “இடித்துத்த கர்க்கும்.” என்றார்.
“குஞ்சரம்.” என்றது, உருவகம். (கக௩)

[சரீரியின்கண்ணுள்ள சச்சிதாநந்தவதுபவம் யாவாக்
குமொப்ப இரண்டுசெய்யுளாற கூறுகின்றார்.]

சென்மாந்த ரஞ்செய்த வினைகளுட றருமெனிற் செலகா
ல மிவனுண்டலேர, கன்மாது பவநாக சொர்க்கமெனில் வரு
கின்ற காலத்து மிவனுண்டலேர, உன்மாத் யாதனு வுடலகட
வு ளுடன்மறுட வுடன்மாறி மாறியழியும், தன்மாய வுடலகெ
டினு மிவனிருப் பதுகொண்டு சத்தென்ப தொக்குமகனே.

(இ-ள்) சென்மாந்தரமசெய்த வினைகள்—அந்நியஜநநங்களிற்
(ஞானமனவாக்குக்காயங்களாற்) செய்தகர்மங்கள்— உடல் தரும ஏ

னின்-தேகத்தைதருமென்றுசொல்லின்,—செல் காவம்-இறந்தகாலததும்—இவன்-இச்சரீரியெனபவன்— உண்டலோ-உண்டல்லவா? —கன்ம அதுபவ நரகசொர்க்கம் எனின்- (சிகழ்காலத்திலிவன்செய யாகின்ற) பாவபுண்ணியத்திற்கு அதுபோகமாக(முறையே)நரகமும், சொர்க்கமும்(வரு) மென்றுசொல்லின்,—வருகின்ற காலததும்-எனிகாலததும்—இவன் உண்டலோ-இச்சரீரி(யாதஞ்சரீரத்தேவசரீரங்களைத் தரித்துக்கொண்டு) உளனல்லவா?— உனமாத யாதஞ உடல-சித்தவிப்பிரமைக்குக்காரணமான யாதஞ்சரீரமும்,—கடவுள் உடல-தேவசரீரமும்,—மதுஉடல்-மதுஷ்சரீரமும்—மாறிமாறி அழியும்— (அநேகமாய) வேறுவேறுபுண்டாய நசிக்கும்;— தனமாய உடலகெடினும்-தனதுமாயாமயசரீரங்களுசமாயினும்,—இவன் இருப்பதுகொண்டு-இச்சரீரி (திரிகாலததும் அபாததியமா)யிருப்பதால்— டகனே சத்து என்பது ஒக்கும்- மைந்தா(இவன்) சத்தென்றுசொல்லுவது(யாவாக்குஞ்)சம்மதமாம்.—எ-று.

தரித்திரன், மகாராஜன், கருய், பக்தன், முழுட்க இவனைவருடைய வசனத்தால், “செனமாந்த ரஞ்செய்த வினைகளுட றருடெனிற செல்கால மிவனுண்டலோ, கனமாது பவநரக சொர்க்கமெனில வருகின்ற காலத்து மிவனுண்டலோ.” எனினும் ஆம்; இவனைவாவசனம் வாகதேவமனனத்தில் சச்சிதானந்தகிருபணத்திற்காணக (

இருளாக மூடுஞ்சு முத்தியி லிராத்திரியி லிரவிகட ரற்ற பொழுது, மருளாம லிருணையும் பொருணையும் தெரிகின்ற வகைகொண்டு சித்தாருமே,பெருவாழ்வு மிக்கதா னே,தன்னிடத்தினிற் பேராத பிரியமதனால், அருகாத பிரியஞ்சு கததில வரு மாதீலர லாகந்த மாமைகதனே. (௧௧௪)

(இ-ள்) இருள் ஆக மூடும் கழுத்தியில்-(மழைக்கி)யிருளபேல(யாதொருவிஷயங்களுந்தோன்றாமற்போக)மறையாகிற்குஞ் கழுத்தியினகண்--(மருளாமல்)-மயங்காமல்-(இருணையும் பொருணையும்)-(அவிததையாகிய) இருணையும், (அதிற்பிரதிபலியாகிற்கும்-ஆகந்தமாகிய)பொருணையும்—இரவி கடர் அற்றபொழுது-சூரிய(ன்முதலியவாகிய)ப்பிரகாசங்கொழிந்த(காடாந்தகார)சமயத்தில்—இராத்திரியில-இரவில்(உளதாருஞ்சாக்கிரத்தின்கண்)—மருளாமல்-மயங்காமல்—இ

ருளையும்பொருளையும்—காடாநதகாரததையும்,(அதிற்சாமானயமாகஸ
பரிசுததாற்றேனாநிறகுங்கடபடாதிப்)பொருள்களையும்—தெரிகி
ற வகைகொண்டு—அறிகின்றதனமையால்,—சித்து ஆம்-சித்தெனப
ததுபவமாம்.—பெருவாழ்வுமிக்க-பேராநந்ததால நிரதிசயமாகிய—
தானே தன்னிடத்தினில-தான்ருளேதன்னிட த்து—பேராத பிரிய
ம் அதனால்—பாறாதபிரேமைவைத்திருப்பதால்—அருகாத பிரியம்-ரு
றைவற்றபிரியமானது—சுகத்தில வரும் ஆதலால்-(யாவாகருந் துகக
த்தினகணுண்டாகாமல்)சுகத்தினகணுண்டாவது உலகிறபிரசித்தபா
தலால், — மைநதனே—ஆநந்தம் ஆம்-இவன ஆநந்தமென்பததுபவ
மாம்,—எ-று

ஓர்விருட்சத்தினின்றுமுண்டானபீஜம் அந்நியவிருட்சத்திற்குக்
காரணமாவதல்லது, தன்னையுண்டாககியவிருட்சத்திற்குகாரணமா
காததுபோல வாத்தமானதேகத்தினின்று முண்டாகாகின்ற வினைக
ள மேலவரும் ஜநத்திற்குகாரணமாவதல்லது,அச்சநத்திற்குக்கார
ணமாகாமையின், “செனமானத ரஞ்செயத வினைகளுட றரும்.” என
றும், இப்படி உத்தரோத்தரஜநத்திற்குப் பூவபூவவினைகள்காரண
மாக முனசெனறஅநேக்கோடிகற்பங்களிலும் ஆன்மாச்சரீரமுடைய
யவனாகஇருந்திருத்தவின், “செலகாலமவனுண்டலோ.” என்றும்
இச்சநத்தில சிரவனுதிப்பிரயததனத்தால் பிரமானமவயிகியஞா
னத்தைப் பிரதிபநதரகிதமாகஆடையாலிடின, பூவகாமத்தினபய
னாக இச்சரீரமவநத்ததுபோல இப்போதுசெய்யுநகரும்த்திற்குப்பயன
க இன்னும் அநேக்கோடிஜநவகனவருமாகவின், அவைகளைத்தநித
துக்கெண்ணி இனிவரும் அநேக்கோடிகற்பங்களிலும் ஆன்மாவிருப
பதால், “கனமாநுபவநக சொக்கமெனில வருகின்றகாலத்து மிவ
னுண்டலோ” என்றும், முனவநத்தும் இனிவருவதுமாகிய அநே
க்கோடிச்சரீரங்களழிந்தும் சரீரியழியாமையின், இவனசத்தெனல யா
வாகருமொப்ப அநுபவமாமென்பார், “யாதன வுடலகடவு ளுட
னமதுட வுடனமாநிமாநியழியுந, தனமாய வுடலகெடினு மிவனி
ருப் பதுகொண்டு சத்தெனப் தொக்கும்” என்றுங்கூறினார்.

“இரவி.” எனபது,உபலட்சணமாகவின், வாகியப்பிரகாசங்கள்
னைத்துங்கொள்க. “இரவிசுட ரற்றபொழுதி ராத்திரியில.” என்ற
தால், காடாநதகாரசமயத்திலென்பதும், “மருளாம் விருளையும் பொ
ருளையும் தெரிகின்ற வகைக்கொண்டு,” என்றதால்,சாக்கிரத்தினகணு எ

னபதுவருவிக்கப்பட்டன. வாகியவொளிகளற்றசாக்கிரமாவது. மைநாளிரவிற்காடாந்தகாரசமயத்திலுளதாகுஞ்சாக்கிரம, அலலது, இரவிறகபாடமுதலியவைபநதிக்கப்பட்டுத் தீபமணைநத அந்தாகரா கத்திலுளதாகும் சாககிரமெனினுமாம். இங்ஙனங்கூறியது பிரகாச நதரவபேட்சையின்றியே ஆன்மாசொப்பிரகாசசித்தருபமாயிருக்கு ம அநபவமவினக்குதற்பொருட்டெனக். குரியன, ஊநிரன, அக்கி னிமுதலியபிரகாசங்கனொழிந்தசாக்கிரத்தினகண நேநதிரமுதல்ய இரதிரியவாயிலாக இருணமுதலியவற்றைக்கோசாகுமந்தக்கரண விருத்தியும், சுழுத்தியினகண அஞ்ஞானகோசம, ஆந்தக்கோசமாகி ய அவத்தியாவிருத்தியும் அக்கினியானது உருபதாரததங்களைப்பி காசித்தறகுத் திரிமுதலியவைபோல உபாதிமாதிரமாயிருக்கின்றன. பத்திகுஞ்ஞானமொருகாலுமனநென்று ஆனமபோதத்திறப்புச்சியட் கரானஸ்ரிசங்கராசாரியரால் அருளிச்செய்யப்பட்டிருக்கின்றது ச ககிரம, சுழுத்தி இரணமிறகும் மத்தியமான சொடபனத்தினகண ணும ஞாதா, ஞான, ஞேயருபம"ன திரபுடிகளையும் பிரகாசநதரவ களையபேட்சியாமலே ஆனமாவாகியதான பிரகாசிப்பிக்கின்றதும் இ வன, "சித்தது." எனபதற்குபவடாமெனக்கொள்க

யானெப்போதும்லனாக"மல உளஞதலவேணமெ எனநிடப" முன பிரேமை ஆனமாவினகண ய"வ"க்குமுளது, அநநியங்களி ய"தொருபிரேமையுண்டாமோ அதுவும் தன்பொருட்டே ய"ய" ஆ னமாவினகணுள்ளபிரேமையோ அநநியத்தினடெருட்டன்று இ பதஆனமாவினகணனே பரமம"னபிரேமையிருத்தலால் இச்ச" , "ஆநந்தம்." எனபது அநபவம"மெனநறிக

இதற்கு, உ-ம. பிரமகீதை. "சிவ னன்று புழுநற்றி சிதத் தாகனே வினையாடு, மேவு மெலலா மெயடோல வவனல வினைத ல னெய்யயத், தேவ னேசான முதல்குற சித்ததுமவனே யததுவிதன, ம"வுத் தானு தலினெதினுத் தினையே விருமப வாஸ்பன" எ-ம, 'இதப புரங்க னொருமுன்று மீவனற னிடையே யிறப்பதுக்-க, உதநதப புருட னொருகாலு நசியா னாத லாநசொலனு, உததப ப ம"னயவனரு னறியா மையினு லப்பரனை, உதத படுமோ சிவ மெனப பாப்பா பவத்தே பதைக்கின்றா." எ-ம வரும். மறையுய ருவனவற்றறக"ணக

"இருளாக முடுகுச முத்தியி லி"ததிரியி லி"வீசுட ரதற"ம

முது.” என்றதற்கு, உ-ம. பிரமகிதை. “காண்டல் கேட்டல் கரு தல்செ யப்படு வானலனறான், காண்டல் கேட்டல் கருதல்செ யப் படு வானொருத்தன், தூண்டு சோதியி னுலனல் சோம னருக்கனெல லா, மாண்ட போதும் விளங்கும னக்கரி யாகினிறே.” எ-ம், “சுத தமத தமிததிடத் தபாவமுந் தெரிநதிடுஞ், சுததநம் சுமுததியிற் றுய கருமாயை கண்டிடு, மததமித் ததும்பிறத் ததும்மிலா னபாவபா, வ ததைவிட் டகண்டமா யறிந்தபோ தடங்கவாம்.” எ-ம், வரும். ம றறும்வருவனவற்றாகாணக. (௧௧௪)

(௨௫௫) [சுகத்தின சாதனரூபமான அந்நபானுதிகளிதததுப் பிரீதிகாணப்படுவதுபோல ஆன்மாவிடததும் பிரீதி காணப்படுதலின், ஆனமாவும் அந்நபானுதிகளபோ லசு, சுகசாதனமாகுநகொவென வருமாசங்கையை அந்நபானுதிகளிதததுப் போகசாதனததன்மையுப வுபாதியிருத்தலின், அவைசுகசாதனமாம்; ஆன்மாவி னிடதது அஃதில்லாமையின், ஆன்மா சுகசாதன மலவெனனும் அபிப்பிராயததாற்பரிகரிக்கின்றா.]

அன்னபா னுதிசுக சாதனம தாகையா லார்க்குமவெரு பி ரியமாகும், இன்னவா றுணமாவு மாநகத சாதன மெனக்கரு தல பொருளல்லவே, சொன்னவான் மாவையொரு சுகசாத னங்களொடு சொல்லுவா யாகின்மகனே, உன்னதா நகதம வேறேததுப விபபதா ரூபயவான் மாவுமுளவோ. (௧௧௫)

(இ-ள) அனன பான ஆதி-அந்நபானுதலியவை—சுக சாத னமது ஆகையால்—சுகத்திற்குச்சாதனமாதலால்,—ஆக்கும் வெரு பிரியம் ஆகும்—யாவார்க்கும் அவையதிகப்பிரியமாம்;—இன்ன ஆறு-இ நதபபடி—ஆனமாவும் ஆநந்த சாதனம என்-ஆன்மாவும் ஆநந்ததி ருஞ்சாதனமென்று—கருதல் பொருள் அல்ல - எண்ணிற்பது கரு திவிரோதமாம்—சொன்ன ஒரு ஆன்மாவை- (சுகரூபமென்றுசுருதி) கூறிய ஏகமானவான்மாவை—சுக சாதனங்களொடு- (அந்நபானுதிசு ளென்னுஞ்) சுகசாதனங்களோடுசோதது—சொல்லுவாய ஆகின்- (இ துவும்சுகசாதனமென்று) கூறுவையாயின்,—மகனே—உன்னது ஆந நகதம் வேறு ஏது - உன்னுடைய (வதுகூலவிஷயமான) ஆநந்தம்வேறே

ஏது?—அத்பவிப்பது ஆ-அதனையதுபவியாநின்ற(சுந்தாவேறே)யா
ரா?—உபய ஆன்மாவும் உளவோ-(விஷயபாவம், விஷயீபாவமாக)இர
ண்டானமாவுமுண்டா?—ஏ-று.

ஒரேஆன்மாவுக்கு ஒருகாலத்தில் உபகாரியத்தன்மை, உபகாரக
ததன்மையென்னும் இரண்டுதர்மம் விரோதமாகலின், அங்ஙனங்
றுதலகூடாதென்பா, “உன்னதா நந்தம்வே தேததுப விப்பதா ருப
யவான் மாவுமுனயோ.” என்றா.

[உபகாரியததன்மை=காமம். உபகாரகத்தன்மை=கர்த்தா]

(௨௫௬) [ஆன்மாவுக்கு அந்நாதிகள்போலச்சகசாதனத்தன
மையிலையாயினும், சுகம்போலப் போக்தாவினுபகா
ரததன்மையிருக்கலாமேயெனறுசங்கிதது அவற்கு
ரதிசயப்பிரேமைக்கு விஷயததன்மையிருப்பதால்
அங்ஙனங் கூறுகிற்பது பொருந்தாதென்று பரிசுரிக்
கின்றா.]

விடயசுக மதில்வருதல பிரியமாத திரமாகும வெருபிரிய
மானமாவிலாம, விடயசுகம் வருபிரிய மாறிவரு மான்மாவில
வெருபிரிய மாறுதுகான், விடயசுகம் விடனுமாவ் கொளலுமா
மான்மாவை விட்வதெவா கொளவதெவாபார், விடயசுக
போகங்கள் விடுமவனை யவனுல் விடப்படா தொருநாளு
மே. (௧௧௧)

(இ-ள) விடய சுகமதில் வருதல பிரியமாததிரம ஆகும-விஷ
யனுநியசுகத்தினகணவாராநிற்பது பிரீதிமாததிரமேயாம்: (நிரதிசயப
பிரீதியனறு.)—ஆன்மாவில(வருதல்)வெரு பிரியம் ஆம்-ஆன்மாவின்
கணவாராநிற்பது நிரதிசயப்பிரீதியாம்.—(ஆதலால், விஷயனுநியசுக
போலலல. ஏதனெனின்;—)விடயசுகம் வருபிரியம் மாறி வரும்
-விஷயனுநியசுகத்தினகணவாராநின்றபிரீதி வியபிசாரததையடைகி
னறது, — (ஒருகாலநியசுகத்திறசெல்கின்றது. அவவிஷயத்திலே
யே நியமமாகவிருக்கலில்லையெனறவாறு;) ஆன்மாவில மாறுது கா
ண-ஆன்மாவின் கண்ணுள்ள (பிரியம்) வியபிசாரததையடைவதில்
லை;—(ஆதலால்,)வெரு பிரியம்-(அவவானமாவின் கண்ணுள்ளபிரீதி)

ரதிகையாம் — [விஷயப்பிரீதியின்வியபிசாரத்தைத்தரிசிப்பிக்கின
நா.] விடய சுகம் விடலும் ஆம் கொளலும் ஆம்-ஓர்விஷயஜந்நியசுக
தைவிடவுங்கடும் (அந்நியவிஷயஜந்நியசுகத்தைப்) பற்றவுங்கடும்
—[இனி ஆனமாவின்கண்ணுள்ளபிரீதி வியபிசாரமில்லாதிருப்ப
தைத்தரிசிப்பிக்குகின்றார்.] ஆன்மாவை விடுவது எவர் கொள்வது எ
வர் பார்-ஆன்மா (தன்னத்தக்கவனும், கொள்ளத்தக்கவனும் அலகு
தலால்,) அவனைவிடத்தக்கவர்தான்? கொள்ளத்தக்கவர்தான்? நீபா
ராய.—[பலிதத்தைச்சொல்லுகின்றார்.] விடய சுக போகங்கள் விடும
அவனை-விஷய(ஜந்நிய)சுகபோகங்களைத்தியாகஞ்செய்யும் அவனான
மாவை—அவனால் ஒருநாளும் விடப்படாது-அவனான்மாவால் சதா
த்தியாகம்பண்ணக்கூடாது.—எ-று.

ஆன்மாவைத்தியாகஞ்செய்யவும், கிரகணஞ்செய்யவுங் கூடா
மையின், அவனிடத்துள்ளபிரீதி எப்படி வியபிசாரத்தையடையு
மென்பார், “விடயசுக போகங்கள் விடுமவனை யவனால் விடப்படா
தொருநாளும்.” என்றார். (௧௧௬)

(௨௫௭) [உலகினகண்ணேசிலர் துவேஷத்தால் ஆன்மத்
தியாகஞ்செய்யக்காணப்படுதலின், ஆன்மா தியாகத்
தின்விஷயமன்றெனல் கூடாதென்றுவருஞ் சங்கை
யை அததியாகம் ஆன்மாவின்வேறான தேகத்தின்
விஷயமேயன்றி ஆனமவிஷயமன்றெனப் பரிசுரிசு
கின்றார்.]

வேகின்ற கோபங்க ளாலெனனை காண்கொன்று விடுகிறே
னென்றுசிலபேர், சாகின்ற படியினும் நன்னையே தான்கொ
ன்று சாகுனெனல் சங்கையலவே, தேகநதனைக்கொல்லு ம
வனால்விடப்பட்ட தேகமவ னல்லவ்மகனே, ஆகநத னிற
கோப மலததனை யொருநாளும் மான்மாவெறுப்பதிலை
யே. (௧௧௭)

(இ-ள்) வேகின்ற கோபங்களால்—(விருட்சந்தானடைந்தத்யா
ல வேதஸ்போஸததாம்) வேகாசின்ற(வியாதி) கோபங்களால்,—என
னை காண்-என்னையான்--கொன்று விடுகிறேன என்று-கொலைசெய்து
தியாகம்பண்ணுகின்றேனென்று சொல்லி—சிலபேர்-சிலர்—சாகின

றபடியினால்-(ஓரோர்காலத்தில் உலகில்) மரணமாகின்றமையின்,—
தன்னையே தான் கொண்டு-(ஆன்மாத)தன்னையேதான் (விருச்சிகா
திகளிற்போலத துவேஷித்ததுக்) கொலிசெய்து—சாவன் எனல்-மர
ணரூபமான தியாகவிஷயமாகின்றனனென்று சங்கித்தல்—சங்கை
அல-சங்கையன்று.—[அஃதியாதினாலெனின்;—]தேகம தனைக் கொ
ல்லும் அவனால்-தேகத்தின்வேறாயிருந்து அதனைக்கொன்றுதியாகம
பண்ணுகின்ற யாதொருசெவனுண்டோ அவனால்—விடப்பட்ட தேக
ம- தியாகமபண்ணப்படுகிறதேகம்— அவன அலலன-அவனலலன
ம —மகனே—ஆகம தனில் கோபம அலது-அந்நியமானதேகத்தின
கண துவேஷமேயல்லாமல்— தனை ஒரு நாளும்— தன்னையொரு
போதும்—ஆன்மா வெறுப்பது இலை-தான் துவேஷப்படுகிலை.-எ-று.

ஆன்மா அந்நாதிபோலப்பிரியவிஷயமும், விருச்சிகாதிபோலத
துவேஷவிஷயமும் அலலனாயின, திராதிபோல உபேட்சாவிஷய
மாகினாலெனின்;—உபேட்சிப்பவனுடையசொருபமேயாவதுதலா
ல உபேட்சாவிஷயமுமாகான என்றறிக. (௧௧௭)

(௨௫௮)[ஆன்மாவேபிரியவஸ்துவாயின், வித்த, புத்திராதிகளு
ம பிரியவஸ்துக்களாகத்தோற்றுவானெனென்றுசங்கித்து
ஆன்மாவைச்சம்பித்ததுகொண்டு அவைகளில் தாரதமயி
யமானபிரிதிதோன்றாதின்றதென்று அறுபவத்திற்காட்டி
அவையனைத்தினும் ஆன்மாவில் அதிகப்பிரியமிருத்தலால்
ஆன்மாவே முக்கியமென்றுகூறுகின்றார்.]

தாகப்ப மெப்பொருளி லுமமகன் பிரியமாக் தனயனிலு மு
டலபிரியமாம, ஆகத்தி லுமபிரிய மிந்திரிய மாங்கரண மத
லிலும பிரியமுயிராம, ஏகப்பி ராணனிலும வெகுபிரிய மா
னமாவி ஸ்ந்தவான் மாமுக்கியம, ஊகத்தி னுறகௌண மித்
தைகாத தாமுன்று மோரொன்றி லதிகமகனே. (௧௧௮)

(இ-ள்) தாகப்பமும் பொருளினும்-யாவரும்பிரியப்படுகின்ற த
னத்தினும்—மகன் பிரியம் ஆம்-புத்திரன்பிரியமாம்;—தனயனிலும்-
புத்திரனிலும்,—உடல் பிரியம் ஆம் - அந்நமயமானதேகம்பிரியமாம்,
—ஆகத்தினும்-தேகத்தினும்,—இந்திரியம பிரியம் ஆம்-இந்திரியங்கள்

பிரியமாம்;—காரணம் அதனிலும்-இந்திரியங்களிலும்,—உயிர் பிரியமும்-பிராணன்பிரியமாம்;—ஏகப் பிராணனிலும்-(மனதோடு) ஒன்றாய் பிராணனிலும்,—ஆன்மாவில் வெகு பிரியம்-ஆன்மாவிடத்துப்பரம்பிரியமாம்;—இந்த ஆன்மா முக்கியம்-ஆதலின், இச்சாட்சியே பிரதானரூபமாம்.—[ஆயின், ஆன்மாபுத்திரானான்; புத்திரனில்லாதவனுக்குப்பரலோகமில்லை; இம்மதடலோகமும் புத்திரானாலேயேசம்பாதிக்கப்படுகிறது அங்கியகர்மங்களால்லையென்று சுருதியின்கண்ணே புத்திரனைப்பிரதானமாகக்கூறியிருப்பது என்னையோவெனச்சங்கிததுப் புத்திராதிகள் ஓரோர்சமயத்தில்முக்கியமாதல்பற்றி அங்ஙனங்கூறிறமெனறுகுகின்றார்.] ஊகத்தினால் - (சுருதிக்கவிரோதமாகிய) தாக்க உத்தியால் (ஆராயின்),—கெளணம் மிததை காததாமுனமும்-கெளணன்மா, மிததையானமா, காததான்மா இவைமூன்றும்—மகனின்—ஓர் ஒன்றில் அதிகம்-ஓரோர்சமயத்திற் பிரதானமாம்.—என்று.

புத்திராதிகளினுபததை நிவாரணஞ்செய்தற்பொருட்டுத் தனததைச்செலவிடுதலால் பொருளின், மகன்பிரியம்; தனதுதேகத்தை இரட்சித்தற்பொருட்டு ஓரோது புத்திராதிகளைபுந்தானஞ்செய்தலின், தனயனிலுமுடல்பிரியம்; இந்திரியங்களுக்குற்றநாசத்தைக்கேடுதற்பொருட்டுத் தாடனாதிகளானதாரும் தேகத்தின்பீடையையும், அங்கேகரிக்கப்படுவதால் ஆகத்தின் இந்திரியம்பிரியம்; பிராணனீங்கும் படிவரில் அதைக்காத்தற்பொருட்டு இந்திரியங்களின் சேதனாதிகளையும் அங்கோரம்பண்ணப்படுதலின், கரணமதனின் பிரியமுயிராய்; இப்படித்தனமுதல் பிராணபரியந்தமாகிய பதார்த்தங்களில் உத்தரோத்தரமதிகப்பிரியத்தனமை சாவாறுபவசித்தம். ஆன்மாவின் நிரதிரியப்பிரேமையின் விஷயத்தனமை ஞானிகளதுபவசித்தமாய்.

பூவபூவபதார்த்தங்களினும், உத்தரோத்தரபதார்த்தங்களிலுந் திகப்பிரியிருப்பது ஆன்மாவைச் சம்பித்திருத்தலின், என்க.

அவை ஆன்மாவைச்சம்பித்திருக்குமாறு.

ஆன்மாவின் ஆபாசம் சூட்சுமசரீரத்தினுண்டு: மற்றொன்றில்லை; ஆகலின், ஆபாசவாயிலாக ஆன்மாவுக்குச் சூட்சுமசரீரத்தோடுசம்பந்தமுண்டு; ஸ்தூலசரீரத்தோடு சூட்சுமசரீரத்திற்குச் சம்பந்தமுண்டு, ஆகலின், ஸ்தூலசரீரத்தோடு சூட்சுமசரீரவாயிலாக ஆன்மாவுக்குச்சம்பந்தமுண்டு புத்திரனோடு ஸ்தூலசரீரவாயிலாகச்சம்பந்தமு

ண்டு, புத்திரனுடையபுத்திரரோடு புத்திரவாயிலாகச்சம்பந்தமுண்டு.

இவ்வாறு, உத்தரோததரம் யாதொன்று ஆனமாவின் சம்பப்போ அதனகண் அதிகப்பிரீதியுளது. யாதொரு ஆனமாவின் சம்பந்தததால பதாரததங்கனிற் பிரீதியுண்டாகிறதோ அவனமானமாவின்கண் முக்கியப்பிரீதியுண்டு; வேறொருபதாரததங்கனில்லாவிட புத்திரனுடைய புத்திரரிடத்துப் புத்திரனுடையசம்பந்தததால பிரீதியுண்டாதலின, புத்திரரிடத்தே அதிகப்பிரீதி பதாவுக்குறுகுப்பதுபோல ஆனமாவின்னுடைய அதிகசம்பத்தில் அதிகப்பிரீதியுண்டாயிருப்பதால ஆனமாவின்னணையே சகலாக்குமபிரீதியிருக்கின்றது; அப்பிரீதி ஆநந்தத்திலும், துக்கத்தினபாவத்திலும் உண்டாகின்றது வேறொன்றில இல்லை. வேறுபதாரததங்கனிலுண்டாகும்பிரீதி ஆநந்தசிம்ந்ததமும், துக்கத்தினபாவநிபித்தமுமேயாகலின், அவையன்றி வேறுபதாரததங்கனில் பிரீதியில்லை, சகலாகும் பிரீதிக்குவியடியமான ஆனமா ஆநந்தரூபமும், துக்கத்தினபாவரூபமும் சாபபத்தினபாவம் இரகசரூபமாகவதுபோலக் கற்பித்ததினபாவம் அதிஷ்டானரூபமாகலின், கற்பித்தமாகிய துக்கத்தினபாவமும் ஆனமரூபமாக; ஆதலால், “இந்தவானாய முக்கியம்.” எனறா.

இங்கே பிராணசத்தததால் பிராணவுபலட்சிதமான மனது கொள்ளற்பாலதாம். எண்ணி? மனது சொருபாந்தத்தின்பிரதிலிம்பததையுடைத்தாயிருப்பதானும், இதநிரியங்களைப் பிரேரிப்பதால் அவைக்குச்சவாயியாகலானும், நேத்திராதிநிந்திரியங்கனில் பீடைபுத்ததுகொண்டு மனதுக்குவிட்சேபமுண்டாகில் அப்போது இந்திரியங்கொழிந்துபோமாயின, நானகியாயிருப்பேனென்று மனோவிஷ்டாநுனபுருஷன்சொல்வதனுமும், மனத்தின்சஞ்சாரமும்அததேகத்தினின்று வெளிப்படுதலும் பிராணனின்நிக்கடாமையானும் பிராணசத்தததால் மனதுகொள்ளற்பாலதாம் எனப்பஞ்சததசியின, டிப்பணசுத்திலெழுதப்பட்டிருக்கின்றது. வாசிட்டத்திலும், “தொடாமன மேதெனனின், மெத்து மாகம் ஸூடண ருரைததது விசையுயிரசைவாகும்.” எனவீதகவவியர்கதையில், (உக)-வதுசெய்யுளில் மனதுகரும், பிராணனுக்கும் அபேதங்கூறியிருக்கிறது. “ஏகப்பிராணன்.” என்றது இக்கருத்தேபற்றியென்க. (உகஅ)

(௨௫௬) [கௌஞ்ஞன்மாமுதலியவற்றுள், இத்தருணத்தில் இவ
வானமா முக்கியமாமெனக் கூறுகின்றா.]

கெடலான பொழுதிவன் காணிக்கு மகனான கெவுணவான
மாமுககியம், விடலாத வுடலமப ரிக்குநா ஞடலான மித்தை
யான் மாமுக்கியம், திடமான நன்மைகதி வேண்டினாற் கா
ததனாஞ் சீவவான் மாமுக்கியம், சடமாயு முத்தியினின் ஞான
வான் மாவான தானேம காமுககியம். (௧௧௧)

(இ-ள்) கெடல ஆன பொழுது-ஒருவனுக்குமரணமவந்தகால
யில, — (தானமரணமடையினும், புத்திராதிகள் எவ்வாறு தனமுதலி
யவற்றால் சீவிப்பரோ அவ்வாறே ஏததனஞ்செய்கின்றதால்) இவன
காணிக்கு மகன ஆன-இவன் பூரிமுதலியவற்றை ஆளுதற்குரியபுத்தி
ராகிய — கெவுண ஆனமா முக்கியம்-கௌஞ்ஞன்மாபிரதானமாம். —
விடலாத உடலம் பரிக்கும நான்-விடத்தக்கதல்லாத அந்நமயகே-ச
மானதேகத்தை (நான் இளைத்தேன, இனிப் புஷ்டியைச்சம்பாதிப்பே
னென்று புஷ்டிக்கேதுவான அந்நாதிகளைப் புத்திராதிகளைச்சோக்கா
மல தானேயுண்டு) இரட்சிக்குங்காலயில, — உடல் ஆன மித்தை ஆ
னமா முக்கியம்-தேகமானமித்தையானமாய் பிரதானமாம் — திடம்
ஆன நன்மை கதி வேண்டினால்-உறுதியான (அமிதாதிப்) பிரயோஜந
ததையுடைய சுவாக்கத்தையுடையவிச்சி (த்துத தேகபோகங்களைவெ
றுத்தொழித்துக் கிருச்சிரசாந்திராயணநிருபதவத்தினையாசரி)க்கில,
(அப்போது) — கர்த்தன ஆம் சீவ ஆனமா முக்கியம்-கர்த்தாவெனனு
ஞ்சத்தத்திற்குவாசசியமான (விஞ்ஞானமயகோசமாகிய) ஜீவான்மாய்
பிரதானமாம். — [அன்றியும், முக்கியான்மாவின் துஸ்தலத்தை இனிக
கூறுகின்றா.] சடம் மாயும் முத்தியினின்-அஞ்ஞானம் (அதனகார்ய
ங்களினைத்தினோமீம்) அபாவமாகாநிற்கும்மோட்சத்தையில், — ஞான
ஆன்மா ஆன தானே-சிதான்மாவாகியதானே — மகா முக்கியம்-யிகவு
ம்பிரதானமாம். — ஈ-று.

சமதமாதி சாதனங்களைச்சம்பாதித்து மோட்சத்தையடைவே
னென்னும் புத்தியை எப்பொழுதடைவதோ அப்பொழுது குருவா
னுபதேசிக்கப்பட்ட மஹாவாக்கியவிசாரத்தானுண்டாகின்ற அபரோ
ட்சஞானத்தரில் நான் கர்த்தாமுதலியருபனல்லன், சச்சிதானந்தரூப
ப்பிரமமாகிறேன் என்றிப்படிச் சிதான்மாவையடைகின்றான்.

இவ்வியவகாரத்தில் அவனுக்குச் சத்தசேதனத்தன்மைரூபமே உசிதமாம். காத்தாமுதலியரூபத்தன்மை அங்கே உசிதமாக இல்லை என்பாரா, “முத்தியினின் ஞானவான மாவான தானேமகாமுக கியம்.” என்றாரா. சத்தியுஞ்ஞானந்தம்பிரமம், விஞ்ஞானமாந்தம்பிரமம், அந்தரம், அபாகியும், சம்பூணம், பிரஞ்ஞானகனம் ஆன்மா என்னுமிவைமுதலியசுருதிகளால் ஆனமாவத்குப் பிரமரூபத்தன்மையுண்டெனக. [அந்தரம்=அந்தராதிதம். அபாகியம்=வாகியாதிதம். பிரஞ்ஞானகனம்=அதிசயஞ்ஞானரூபம்.]

(௨௯௭) சப்தத்தின்கண் சத்திவிருத்தி லட்சணவிருத்திகள் எப்படியோ அப்படி முன்னுதானகெளணீவிருத்தியுண்டு எப்படிச்சத்திவிருத்தியாலுணாததானின்ற பொருளைச் சக கியாததம், முக்கியாததம், வாச்சியாததமென்றும், லட்சணவிருத்தியாலுணாததானின்ற பொருளை லட்சியாததமென்றுங்கூறும்பரோ அப்படிச் சூணவிருத்தியாலுணாததானிற்கும்பொருளைக் கெளணாததமென்பா,

பதத்தின்வாச்சியாததத்தில யாதொருருணமுண்டோ அசுருணமுடைய அவாச்சியாததத்தில் பதத்தின் கெளணீவிருத்தியுண்டு சிம்மமதேவததன்னென்னும் வாக்கியத்தில் சிம்மசப்தத்தின்வாச்சியாததமான சிம்மமாதிய பகவினகண்ணுள்ள குரததுவம், குரததுவமுதலிய ருணங்களைமுடைய சிம்மபதத்தின் அவாச்சியாததத்தில சிம்மபதத்தின் கெளணீவிருத்தியுண்டு, அப்படி ஆன்மபதத்தின் வாஸ்தவவாச்சியாததமோ சாட்சியாம். ஆதலால், சாட்சிமுக்கியானமாவென்பபுறம், சாட்சியின்கண்ணுரோபிதமாதல்வ, ஆன்மபதத்திற்கு மித்தியாவாச்சியாததமலிங்கதேகமும், ஸ்தூலதேகமுதலியசங்காதங்களுமாம்; அசசங்காதங்களுள், இகலோக, பரலோக சம்பந்திகளான காமங்களில் பிரவீர்த்திருப்பமான யாதொருருணமுண்டோ அக்ருணமுடைய ஆன்மபதத்தின் அவாச்சியான பததிராதிகளில் ஆன்மபதத்தின் கெளணீவிருத்தியுண்டு, அக்கெளணீவிருத்தியால் உணர்த்தானின்ற புத்திராதிருபங்களான பதார்த்தங்கள் கெளணுன்மாவென்பபுறம்: கள்ளனின்வெருளகட்டையைக் கள்ளனென்பது எப்படியித்தையோ அப்படிப்பஞ்சகோசங்களை ஆன்மா

வென்பது வித்தைபாரம். காவத்தினும் ஆந்தரமாகவின், சர்வத்திற்கு
ஞசாட்சியாகிய ஆன்மா முக்கியான்மாவெனப்படும் என்க (௧௧௩)

௨௬௧) [விஷயங்களுள்ளுள்ளிருப்பு, வெறுப்பு, நொதுமலென
னும் இவை நியமமாயிராமலமாறுவபோல ஆன்மாவின்
ணனுள்ளீவிருப்பு மாளுமையின், ஆன்மாவே ஆநந்தரூப
மென்று ஆனமாநந்தத்தைமுடிக்கின்றார்.]

புலியுமநூ கூலமெனி லிட்டமாம பகைசெயிற புதல்வ
னெனினும் வெறுப்பாம, உலகிலிரு வகையுமல லாதபுல லா
கியிலு தாசீன மாமாதலான, மலினமறு சினமயன பலவகை
புமிப்படி மகிழ்ச்சியில விருப்பயிகழான, அலகிலா நந்த
வடி வாகுமுன சொருபத்தை யாராய்ந்து பாரமைகதேன.

(இ-ன) புலியும-(வெறுப்புவிஷயமான) வியாக்கிரமும்,—அந்
கூலம எனில இட்டம் ஆம்-(வினோதப்போப்புந்வதாலகதத்திற்குச்)சா
தனமாயின,(அப்போது)பிரியவிஷயமாம --பகைசெயில்-பிரதிகு
லமானசெய்கையைத(தனக்குச்)செய்யில,—புதல்வன எனினும்-(அ
ப்போதுவிருப்புவிஷயமான)புத்திரனானும்—வெறுப்பு ஆம்-வெறு
ப்புவிஷயமாம --உலகில—இருவகையும்அல்லாத-விருப்புவிஷயமும்
வெறுப்பு விஷயமும்லலாத—உதாசீன புல ஆதியில-நொதுமலவிஷ
யமான திரணமுதலியவற்றில,—(இருவகையும்)ஆம்-(தீக்காய்தன்முத
லியசெய்கையில் அதுபற்றுவதனமுதலியவற்றிற்குப்பகாரியாமாயி
ன, அப்போது)விருப்பும்,(நடத்தனமுதலியசெய்கையில் கால்கண
ணுநந்தத்தைதனமுதலியவற்றால் அபகாரியாமாயின் அப்பொழுது)
வெறுப்புமுனவாகாநிற்கும்.—மலினம் அறு சினமயன-சுத்தசினமய
னான ஆன்மா—பலவகையும்-பலநிறத்தும்—இப்படி-(வியாக்கிரம,பு
த்திரன,திரணுகளில் விருப்பு,வெறுப்பு, நொதுமல்) இப்போதுகூ
யபடி நியமமாகவில்லாமல் நீங்காநிறப்பனபோல—மகிழ்ச்சியில தன
னாநந்ததில்—விருப்பும் இகழான்-ஒருபோதும் விருப்பம் விடாம லு
டையனாகின்றார்.—ஆதலால்,—அலகில் ஆநந்த வடிவு ஆகும் உன
சொருபத்தை-அபரிச்சின்ன ஆநந்தரூபமான லுனதுசொருபத்தை—
மைநதனே —ஆராய்ந்துபா - (தைத்திரியசுருதியிற்கூறியபடிபஞ்ச
கோசத்தைவெறுப்பதென அமைகளுள்ளே,)அதுபலித்த நிவாய்-எ-று,

(௨௬௨) [இனி இவ்வான்மாநந்தந்தானே யோகாட்பியாசத்தால முக்தியாநந்தமாகவெளிப்படுகிறதென்றும், சார்வபௌமியாநந்தங்கள் இதனதுலேசமென்றும் தரிசிப்பித்தற்பொருட்டு ஆநந்தத்தின் பேதயிததன்மைததெனச் சங்கிததுணர்த்துகின்றார்.]

மானஞ்சி நகதஞ்ஞ நாதனே யாநந்த வகைகளைத் தனையெனனிலோ, ஞானாகதி கழ்நதபிர மாநந்தம் வாசஞ நகதமலிட யாநந்தமென், ஞாநந்த மூன்றுவித மெட்டுவகை பென்பாசில ரவ்வைநது மிதிலடக்கம், யானந்த வகைசொலக் கேணமைநத நேயெட்டு மிஃதின்ன தின்னதெனவே. (௧௨௧)

(இ-ள்) மானம் சிறந்த-பெருமைபுகுந்த—ஞ்ஞநாதனே—ஆநந்த வகைகள்—ஆநந்தத்தின்கூறுபாடுகள்— எத்தனை எனனில-எததனையென்று நீவினவில,—ஞானம் திகழ்ந்த பிரமாநந்தம்-தனது ஞானதநாலேயே (சமுத்தியின்கண்) விளங்குவதான பிரமாநந்தமும்,—வாசஞநந்தம்-(துஷ்ணீமஸ்திதிக்கண் விஷயத்தினதுபவமினரி விளங்குவதான) வாசஞநந்தமும்,—விஷயாநந்தம்-(வாஞ்சிதவிஷயத்தின் வாபத்தால் அந்தாமுகமனத்தின்கண் பிரதிவிம்பித்தின்றவிஷயாநந்தமும்—என்று-என—ஆநந்தம் மூன்றுவிதம்-ஆநந்தம்மூவகையாம்;—(அம்மூவகையாநந்தங்களின்வேறாக இச்சகத்தின்கண் யாதொரு ஆநந்தமுமில்லை.) எட்டுவகை எனபா சிலா-ஆநந்தமெனவகையென்பர் சிலபெரியோர்;—அவ்வைந்தும் இதில அடக்கம்-அவாகூறும் ஏனைய ஆநந்தங்களும் இமத்திவகைஆநந்தங்களுள், அநதாப்பாவமாம்—எட்டும் இஃதுஇன்னது (இஃது) இன்னது என-எட்டினை யும் இன்னவாநந்தமின்னநாமமுடையது இன்னவாநந்தமின்னநாமமுடையதென்று—யான-நான்—அந்தவகை சொல-அவ்வாநந்தவேறுபாடுகளையும், அவற்றின் நாமவேறுபாடுகளையுங் கூற—மைந்தனே கேள்.—எ-று.

(௨௬௩) முக்தியாநந்தம், ஆன்மாநந்தம், அத்துவிதாநந்தம் இம்மூன்றும் பிரமாநந்தத்திற்குவேதமினமையின, பிரமாநந்தத்திலந்தாப்பாவமாம்.

திஅந்தாப்பாவம்—உள்ளடங்கியிருப்பது.

எனனை? பிரமாநந்தநதானே அதிவிவேகிக்கு யோகரூப வுபாய ததால முக்கியாநந்தமாகவும், மந்தப்பிரஞ்ஞையுடைய சிஞ்ஞாகக்கு ஆனமாநந்தவிவேகரூபவாயிலாகப் பரமப்பிரேமாஸ்பதவாநந்தமாகவு ம வெளிப்படலானும், ஆனமாவாகலாற் சஜாதீயமென்னும் கெவு ண்ணமாநாகியபுத்திரபாரியாதிகளினும், அநான்மாவாகலின, விஜா தீயமென்னும் ஆகாசாதிகளினும் வேறாய்ச் சதவைதநமான ஆன மாநந்தத்திற்கு அததுவிதீய முக்கியாநந்தத்தின்மனமை கூடாதென றுவரும் ாதியின்சங்கையைப்பற்றித் தைத்திரியசுருதியிறகூறிய ஆ காசமுதற் றனவாதேகபரியநதமானசகதது ஆநந்தத்தின் அநீயமல லாமையால், ஆனமாநந்தத்துக்கு அததுவிதீயப்பிரமததனமை உண் டென்று இவ்வுருமுன னூலான பஞ்சதசியிறகூறியிருப்பதனானும் சமுத்திரமென கூடப்பிரகாசமாயுள்ள பிரமாநந்தத்தில முக்கியாநந தம், ஆனந்தம், அததுவிதாநந்தம் மூன்றும் அநதாடபாவமாம். சிரத்தைமுதல் பியவற்றினவாயிலாக ஓபொழுது ஆநந்தத்தினிச்சய ததையுடையபுருஷன் உதாசீனகாலத்திலுநதோன றுவதான யாதொ ரு ஆநந்தத்தின்வாசனையுண்டோ அதையுபேட்சிதது முக்கியாநந்தத் திற றற்பரைய அமமுக்கியாநந்தத்தையேபாவிக்கின்றனென்று ப ஞ்சதசியிறகூறியிருப்பதுகொண்டே அநவனங்கூறினர். [ஜங்கீயமா கலான, விஷயாநந்தம், வாசனாநந்தம் அமுக்கியம்; ஜநகமாகலாற்பிரமா நந்தமமுக்கியம். பிரமாநந்தத்திற்கும், முக்கியாநந்தத்திற்கும்பேதயில் லை] இவா நிசாநந்தமென்று இனிக்கூறுவதை வாசனாநந்தநாமமுடை யதாகப்பஞ்சதசியிறகூறியிருக்கின்றனா சமுத்தியினின்றும் எழுந்த காலையில சுகதுக்கங்களினபாவமிருத்தலின, அதுஉதாசீனதசையாம்; அதில சமுத்தியில அதுபவித்தபிரமாநந்தத்தின்வாசனை சொறபகா லபரியநந தொடாந்திருப்பதால் இசெசெய்யுனில பஞ்சதசியிறகூ றியபடி வாசனாநந்தமெனறனா. அபபடியேசாக்கிரததில் எங்கே எங்கே சுகதுக்கமிரண்டும் அபாவமாயிருக்குமோ அவவககாலம் உதா சீனமென்றுசொல்லப்படுகிறது. எங்கேசுகமுண்டோ அங்கே இ டாகமுண்டாம். எங்கேதுக்கமுண்டோ அங்கேதுவேஷமுண்டா ம ஆகலின, சுகதுக்கரூபநிமித்தததாலுண்டாகாநிற்கும் இராகத து வேஷங்களின் அபாவகாலத்தை உதாசீனத்துவமென்றும், தூஷணீ யஸிதிதியென றங்கூறுவர்; ஆதலால், தூஷணீயபூதாவஸ்தையிலு

தாரும்ஆந்தம் இங்கேகூறியவாசனாந்தத்தில் அந்தர்ப்பாவமாம். எனனை? இரண்டும் நிர்விஷயமாகலின். விஷயாந்தம்போல வித்தியாந்தமும் அந்தக்கரணவிருத்திருப்பேயாதலால், விஷயாந்தத்தில் அந்தந்தர்ப்பாவமாமென்றறிக. (௧௨௧)

(௨௯௪)[எண்வகையாந்தங்கனின் நாமங்களோடு அலுற்றின் ரூபங்களைத் தொகுத்துக்கூறுகின்றார்.]

போகத்தில் வருசுகம விடயசுக நித்திரைப் போதுளது பிரமசுகமாம், மோகத்த னந்தல்ப சுகமவாசனைசுகமு முப்பிரிய மான்மசுகமாம், போகத்தி லுளதுமுக கியசுகமு தாசின முற்றசுக நிசுகமதாம், ஏகத்தை நோக்கலத துவிதசுகம வா கியமெ முந்தசுக ஞானசுகமே. (௧௨௨)

(இ-ள்) போகத்தில் வரு சுகமவிடயசுகம - (இஷ்டவிஷயங்களானமான்மாதவியவைபித்து அவைகளை)யநுபவிக்கும்போது(இச்சாவிவிர்த்தியின் நிமித்தத்தாலுளதாகாநிற்கும் அநதாமுகமனோவிருத்தியின்கண் யாதொருஆன்மசொருபாந்தம்)பிரதிவிம்பியாநிற்குமோ அதுவிஷயாந்தமாம்.—நித்திரைப்போது உளது பிரமசுகம ஆம்-சுருத்திகாலத்தில்(சொப்பிரகாசமானயாதொரு)சுகமுண்டோ அது பிரமாந்தமாம்.—மோகத்து அனந்தல்ல சுகம-(சாகரணமடைந்தபுருஷனுக்கு)மயக்கத்தைபுடையசுமுத்தியின்கண் (அநுபவித்த)பிரமாந்தத்தின்வாசனை * (பின்னர் சொற்பகாலபரியந்தத் தொடராகதிருப்பதால்,)—வாசனைச் சுகமஅது-வாசனாந்தமாம்.—முழுப்பிரியம் - பிரியவஸ்துக்களுள், யானே அதிகப்பிரியவஸ்துவெனனும் விவேகத்தாலொழுகின்றவாந்தம் — ஆனமசுகம ஆம்-ஆனமாந்தமாம் —யோகத்தில் உளது-சமாதியின்கண்(நிராவரணமாய்த்)தோன்றுகிற்கும் ஆந்தம்—முக்கிய சுகம-முக்கியாந்தமாம் --உதாசினம் உற்ற சுகம-உதாசினகாலத்திற்பொருந்தாகிற்குமாந்தம் — நிசுகமது ஆம்-நிசாந்தமாம்.—ஏகத்தை நோக்கல்-(துவிதத்தை மாயாமயமென்றுபேட்சித்து) அத்துவிதமானதன்னைநாடாகிற்கும் (விவேகத்தாற்றோன்றுகிற்கு)மாந்தம்--அத்துவிதசுகம்-அத்துவிதாந்தமாம்.—வாக்மியம் எழுக சுகம - மஹாவாகியவிசாரத்தாலுண்டாகாநின்ற (சமுசயரதிமானஞ்

னததால் அந்தக்கரணவிருத்தியின்கண் பிரதிவிம்பியாந்நம் ஆநந்தம்
—ஞானசகம்-வித்தியாநந்தமாம்.—எ-று. (௧௨௨)

(௨௧௫) [இனி அஷ்டவிதாநந்தங்களை விஸ்தாரமாகக்கூற
தொடங்கி விஷயாநந்தத்தின்பொருபத்தைத் தரிசிப்பித்
கின்றார்.]

[வேறு.]

இவ்வாறு றைசெயுஞ் சுகபேதங்களி னியல்பா மவைசொ
ல மகனேகேள், ஒவ்வா நனவினி லுழல்வா னிடர்கெட வுற
வருஞ் சபனம் துறுநேரம், செவ்வா மனமக முகடா மதிவொ
ளிரா சித்தின் சுகநிழல சேருவகாண், அவ்வா றிவனுள மகிழ
வா மதுபவ மதுதான் விஷயசுகாநந்தம். (௧௨௩)

(இ-ள்) இவ்வாறு உரைசெய்யும்-இந்தப்படியாகப் பஞ்சதக்ருத
லிய சாஸ்திரங்களிற் பிரதிபாதி யாந்நமும்—சுக பேதங்களின்-ஆநந்த
வேறுபாடுகளின்,--இயல்பு ஆம் அவை சொல்-கபாவங்களை யுங் கூற
—மகனே கேள்-மைந்தனே கேட்பாய் —நனவினில உழல்வான்-சு-
கசுரத்தின்கண் (தனக்குவேண்டவனவான் விஷயங்களைச் சம்பாதித்
தமுதலியவியலவகாரங்களிற்) சுழலாநின்றவேளுவைவன்—ஒவ்வா இடர்
க்கட-(அவலியலவகாரங்களா லுளவாகாநிற்கும்) சுகிக்கடாததுவ
ங்கள் நீங்குதற்பொருட்டு--உறவரும் சபனமது உறுநேரம்-நீத்திரைப
ண்ணுதற்கேதுவாகும் மிருதுவானசையைமுதலியவற்றிற்சபனஞ்செ
ய்யஞ்சமயத்தில்—செவ்வா மனம்-செவ்வையாக அவனதுபுத்தியான
து--அகமுகம் ஆம்-அநதாமுகமாகும்;--அதில்-அவநதாமுகமானடச்
சிவிருத்தியின்கண் (தனது எதிரான தாப்பணத்தின்கண் முகம்பே-
ல)--ஒளிரா சித்தின் சுகம் நிழல-விளங்காநின்ற சொருபபூதாநந்தத்தின்
சாயையானது—சேருவகாண்-பிரதிவிம்பியாந்நமும், —அவ்வாறு-சு-
றியவழியாக—இவன் உளம்-புருஷனுடைய புத்திவிருத்தியில்—மகி-
ழவு ஆம் அதுபவம் அதுதான்-இன்பமாகிய அவவநுபவமே —விஷய
சுக ஆநந்தம்-விஷயசுகமான ஆநந்தமாம்.—எ-று

ஹைசெய்த உனறுடாட்டம்

(௧௨௪)

(௨௬௯) [பிரமாந்தவியல்பு கூறுகின்றார்.]

நனந தருகக விடயந திரிபுடி யிடரா மெனமன மசையா
மல், சேனந் தனதுகு ஸாயந் தனில்விழு செயல்போ னிகதி
ரை செந்சீவன், தானந் தமில்பா னுடனென றவனெரு த
னையல லதுபிற நினைபாமல், ஆனந் தமயனு மாவன் சுகமிரு
மதுதா னுயர்பிர மாநகதம். (௧௨௪)

(இ-ள்) நனம் தரு விடய சுகம்—இழிவைத்தராந்நிற விஷயசு
கமானது—திரிபுடி இடா ஆம என-புசிப்பவன், போகம, போககிய
ருபமானதிரிபுடியோடுகூடினதால் துக்கமாமெனறுகருதி(அத்திரிபுடி
யாலுண்டாகாநின்ற சிரமநிவிர்த்தியின்பொருட்டு)—மனம் அசையா
மல்—மனஞ்சலியாமல்—நித்திரை செறி சீவன்—நித்திரைபொருந்திய
அச்சீவனவன்—அந்தம் இல பரன் உடன் ஒன்றுவன்—அந்தமற்ற
(ஆந்தருபமான)பிரமத்தோடுகூடத் தாதாதமியத்தையடைவன்.—
ஒரு தனை அல்லது—அதவைதமானதனையல்லாமல் — பிற நினை
யாமல்—வேறென்றையுஞ் சூதியாமல்—தான் ஆனந்தமயனும் உவ
ன்—(சமுத்தியில் பிரமத்தோடு ஏகத்துவத்தையடைகின்றனென ஒரு
சூதியால்) தானும் அச்சமுத்தியின்கண்ணுள்ள ஆந்தருடனிட-வ
ன்.—பிரு சுகம் அதுதான்—(சமுத்தியிலுள்ள)மிகஆந்தமாகிய அது
வே—உயர் பிரமாந்தம்—உயாவான் பிரமாந்தமாகிய.—[சொல்லிய
சமுத்தியின்கண்ணுள்ள ஆந்தத்திற்குச் சேனமுதலிய டெருத்திருஷ்
டாந்தங்கள் சூதியிழ்குறியிருக்கின்றதென்று கூறுகின்றார்.] சேன
ம்—பருந்தானது—தனது குலாயம் தனில்—தனது கூட்டில்—விழு
செயல் போல்—ஆகாசத்தினின்றும் வீழாநின்றசெயலைப்போல.—எ-று

(௨௭௦) சேனம் எனபது, உபலட்சணமாகவின், சமுத்தியாந்தத்
திறகுத் திருஷ்டாந்தமாகச் சூதிகளிற்கூறியுள்ள சூனி,
சேனம், குமாரன், மஹாராஜன், மஹாப்பிராட்டன் எனனு
ம ஐவகைத்திருஷ்டாந்தமுமாகொள்ளற்பாலனவாம்.

அத்திருஷ்டாந்தமாவன:

க-வது—அஸ்த, தம்ப முதலானவைகளிற் கட்டுண்டிருத் சூ
னி*ப்பட்டி இரைமுதலியவற்றைக் கவாதற்பொருட்டுப் பூவாதிதி

* சூனி—இராஜாநிப்பட்டி.

சுகளிற் சமுனறுதிரிந்து அங்கே விசிராந்தியடையாமற் பினகட்டு னுடஸ்தானமான அஸ்தம முதலானவைகளையாசிரயிப்பதுபோலச் சூலுடைய உபாதிருபமானமனதும் புண்ணியபாவப்பயனான சுகது க்குகளையதுபவித்தற்பொருட்டுச் சொப்பன, சாக்கிரமென்னும் அ உஸ்தைகளில் அங்கங்கே சமுன்று போகப்பிரதமானகன்மம் நசித்தி ல தனது உபாதானமான அஞ்ஞானத்தில் லீனமாம்; அம்மனமலய ின, மனோரூபஉபாதிபுடையசீவன பரமான்மாவே ஆய்விடுவன, இதுசாததோக்கியசுருதியின, சஷ்டாததியாயத்திலுள்ள வாக்கியா ந்தம்.

உ-வது—ஆகாசத்தினகண் எவருஞ்சஞ்சரியாநின்ற சேனமெ னனுநாடமுடையபட்சி ஆகாசத்தில் சஞ்சாரரூபகீமீதத்ததாலுளதா ன டாமகிவாததியின்பொருட்டுச்சயனஞ்செய்தற்குத் தனதுஸ்தான கதின அபிலாஷையொன்றினையேயுடைத்தானதாய்த தனது குடம ஸபலிற் பட்சங்கனையொடுக்கிக்கொண்டு அதிலேகமா வீழாநிற்பது டபால மனோவுபாதியையுடைய சிதாபாசனும் பிரமாநந்தம் ஒன்றி டவையே அபிலாஷையுடையன யாதொன்றினுந்தடைபடாமல ச டுத்தியினியித்தம் இருதயாகாசரூபமானஸ்தானத்தில் வேகமாகச் ஃசலலாநின்றனன்; இதுபிருகதாரண்ணியவுபகிடதவாக்கியாததம்.

௩-வது—அதிபாலன கழுத்தளவுநிரம்பு ஸ்தனபானஞ்செய்து ஃருதுவானசயயையிற்சயனித்ததுக்கொண்டு யான், எனது எனபன ிதிய விசேஷஞானமினமையின, இராகாதிரகிதனயச் சுகமுாததி ிகவேயிருக்கின்றனன் எனபதும்,

௪-வது—சக்கிரவாததியாகிய அரசன் ஞானத்தோடுகடிய பததி னமையனாயினும், சாவம் துடாநந்தங்கனோடுகடியனவனதலால் பி ததிக்கயோக்கியமான விஷயங்களினபாவததால் இராகாதிரகித னய ஆநந்தமுாததியாகவேயிருக்கின்றனன் என்பதும்,

௫-வது—மஹாப்பிராமண்ணென்னும் பிரததியகபினன பிரமசா சாதகரமுடையவன நானகிருதகிருததியனுகின்றேனென்னும் வி ததியாநந்ததின பரமகாஷ்டையையடைந்தவனாய்ப் பரமாநந்தசொ டுபமாகவேயிருக்கின்றனன் என்பதும் பிருகதாரண்ணியத்திற்பாலா ஃ பிரமணபிரகீரணத்திலுள்ளன; இவ்வவைதுதிருஷ்டாநந்தங்களா

ஹம் சுமுத்தியையடைந்தபுருஷன் ஆநந்தரூபமாகவேயிருக்கின்ற
மைகாணக.

(௨௬௮) குமாரனமுதலிய மூவகைப்புருஷரை உதாரணமாகக்கூ
றியதன் தாற்பரியமேதெனின;—

விவேகசுத்தபுருஷரினமத்தியில் அநிபாலன் சுயாயிருக்கின்ற
னன். விவேகபுருஷரினமத்தியில் சாருவபௌமன் சுயாயிருக்க
ின்றனன் அநிவிவேகபுருஷரினமத்தியில் ஆநந்தரூபமான ஹ்மன்
சாட்சாதகாரமுடையபுருஷனே சுயாயிருக்கின்றனன். அந்நியபு
ருஷரோ சாவதாராகாதிபுடையராயிருத்தலின், சுயின்மையாக
வேயிருக்கின்றனர். ஆதலால், அவர்களைச் சுமுத்தியுடையவனுக்கு
த் திருஷ்டாந்தமாகக்கூறவில்லையென்க

[விவேக-விவகாராதிகளிற்குசலா.]

(௧௨௭)

(௨௬௯) [சுமுத்தியின்கண் ஆநந்தமுண்டெனபதைச் சுருதி,
புத்தி, அதுபவங்களா ஹ்மாததுகின்றா]

நூங்குஞ் சுகமது பிரமச் சுகமெனல சுருதிப் பொருளளி
ழி துயிலவோர்கள், தாவரும் மலர்ணை நன்றா கச்சிலா சம
பா திப்பது தானாகம், தீங்குந் நன்மையு மாண்பென மு
றைமையுந் தெரியா தீமளிசெய *பொழுதேபோல், ஆங்குள்
வெளிகளு மநியா வதுபவ மதனு லதுபிர மாநந்தம். (௧௨௮)

(இ-ள்) நூங்கும் சுகமது-உறங்கும் (காலையிலசகலபிரபஞ்ச
மும் விண்ணமானதமபிரதானபிரகிருதியால் ஆச்சாதிதனானசீவன
னவன் அடையாநின்ற) சுகமானது—பிரமச்சுகம் எனல-பிரமாநந்த
மென்றுசொல்லுதல்—சுருதிப் பொருள்-சுருதியின் அாததமாம்.—வி
ழி துயிலவோர்கள்-நித்திரைசெய்யாநிற்பவருள்ளே,—சிலா-(தனம்-
னகளான)சிலபோ—தாவரும் மலர் அணை-(நித்திரைசெய்யக்கண்
மாகச் சரீரத்தின்கட்பீடையுறும்) காக்கததக்கமிருதுவானஹ்மனை
முதலியவற்றை—நன்றாக-நிரவியஞ்செலவிட்டுச் சரீரபீடையுமுதலிய
வெகுபிரகாரமானபரிசிரமத்தால் — சமபாதிப்பதுதான்-சமபாதிப்ப
தே—ஹ்மம்-(சுமுத்தியில் பிரமாநந்தமுண்டெனபதற்கு) உத்தியாம்
—தீங்கும் நன்மையும்-நன்மைதீமைகளான வாகியவிருத்தாநந்தமும்,

ஆந்தரவிருததாந்தமும்—ஆண பெண் முறைமையும்—ஆண்பெண்ணென மொழுங்கும்—தெரியாது—(கிஞ்சிதது) மறியாமல்—அமளி செய்பொழுதே போல்—(காமியாகியபுருஷன் தனக்குப்பிரியமான) ஸ்திரீயை ஆவிநவனஞ் செய்யுங்காலையிலே (சுமந்ததியாயிருப்பது) போல—ஆங்கு—அச்சமுத்தியினகண்(பிராஞ்ஞானவன் பரமாத்மாவோடு கடவுதவதையைடைந்தவனும்)—உள் வெளிகளும் அறியா—ஆந்தரவாகியவர்களுள், ஒன்று மறியாமல்(ஆந்தரமாததியாகலே)யிருப்பது —அதுபவம்—அதுபவமாம் —அதனால்—இப்படிச் சுருதி, யுத்தி, அதுபவங்களுள்வாகையால்,—அது பிரமாநந்தம்—(சுமுத்தியினகண்ணுள்ள) அவவாந்தமபிரமாநந்தமாம்.—எ-று,

சுமுத்திகாலத்திற் சகலபிரபஞ்சமும் விலீனமானதமபிரதானமாகியபிரகிருதியால் ஆவிருதனைசேவன் சுருபமானபிரமததையடைகின்றனென்று அதாவணவேதத்தின கைவல்யசுருதிகூறுகின்றதென்பார், “தூங்குஞ் சுமது பிரமச் சுமெனல் சுருதிப் பொருள்.” என்றும், சுமுத்தியினகண் சுமில்லையாயின், மகத்தரப்பிரயாசத்தால் யிருதசயயாதிசாதனங்கள் ஏன்சம்பாதிக்கின்றார்களென்பார், “விழிதுயில்வோர்கள், தாங்கும் மலரணை நனரா கசசிலர் சம்பா திப்பது தானாகம்.” என்றும் கூறினார் “அமளிசெய் பொழுதேபோல.” எனனும்உத்தி பிருகதாரண்யத்தின் ஜோதிப்பிராமணநாமப்பிரகரணத்திலுள்ள வாகையம். [“அமளிசெய்.” என்பது, இடக்கரடக்கல்]

திருஷ்டாந்தத்தில் வெகுமார்க்கங்கள் என்கையொன்றாகக்கூடுகின்றனவோ அப்படிப்பட்டஸ்தானம் அல்லது, லகுமார்க்கம் இவைமுதலியவை வாகியவிருத்தாந்தம் கிரககிருத்தியம் ஆந்தரவிருததாந்தம். தாஷ்டாந்தத்தில் சாகரணம், வாகியவிருததாந்தம் நாடியினகண்ணுள்ளசொப்பனம் ஆந்தரவிருததாந்தமென்றாக.

“திருகு நனமையு மாண்பென் முறைமையும்.” என்பது, இவர்கருது இதற்குமுன் னூலான பஞ்சதசியை ஆராய்ந்து இவ்வாறுரைசெய்யாமல் சுவகபோலகற்பணையாக இச்செய்யுளுக்கும், இதற்குமுன்னும் பின்னுமுள்ளசெய்யுள்கட்கும் உரைசெய்திருக்கின்றனர். அறிந்தோர்கள் அதனை உரையெனொருப்பார்கள்.

ஆந்தரமுகையென்றும், அதனவிரிவு எண்வகையென்றும், ஏனையவைகளும் மூவகையிலந்தர்ப்பாவமென்றும், பிரமாநந்தம், வாச

ஞாந்தம், விஷயாநந்தமென்னும் இம்மூவகைஆநந்தத்திற்கு அந்நியமாக உலகில ஆநந்தமில்லையென்றும் இதற்குமுன் னூலான பஞ்சதசியில் ஸ்ரீ விததியாரண்யசுவாமிகளாலருளிச்செய்திருக்க அதற்குமுரணாக தானசுகமென்றுபாடங்கூறிஅதற்குரைசெய்திருப்பது வேறே எப்பிரமாணங்கொண்டோ யாம் அறியேம். (கஉரு)

(2.எ0) [அதுபவம், ஸ்மரணம்இவவிரண்டற்கும்அதிகரணம் ஒன்றேயென்னும்நியமத்தால் யான்சுகமாகவுறநகினேன ஒன்றுமறியாதிருந்தேன என்றுசமுததிகாலத்திலுள்ளசுகத்தையும், அஞ்ஞானத்தையும் விஞ்ஞானமயசத்தவாச்சிய னானசேவன ஸ்மரணஞ்செய்யக்காணப்படுவதால் அவனுக்கஃதேவவாறுகூடுமென்றுசீடனசங்கிததல.]

உதவும் புவியினி லொருவன னதுபவ மொருவன மனநி னி லுதியாதே,மதியுங் கெடுகிற துயில்கொண டாநந்த மயன ன்றோசுக முறுகின்றான், இதுவிஞ்ஞான மயனாஞ் சிந்தையி னினைவாய் வந்திட லழகன்றே, சுதைவிண் ணோபுகழ் குருவே நீரிது சொல்லீர் சகலமும் வல்லீரே. (கஉசு)

(இ-ள்) உதவும் புவியினில-(காமாதுஷ்டானவாயிலாகச் சுவாபிஷ்டங்களையும் யாவத்க்கும்) பயவாசிற்கும் ஸூரியினகண்ணே—புருவன் அதுபவம் ஒருவன் மனநினில உதியாதே-(தேவதத்தன் எனனு) மொருவன் அதுபவம் (எக்ஞதத்தன் எனனு) மற்றொருவன் மனநினகண்(ஸ்மரணரூபமாக) உதிககமாட்டாதே'—மதியும் கெடுகிற துயில்கொண்டு-(மனோமயகோசத்தோடு) விஞ்ஞானமயகோசமும நாசமாகின்றித்திரையடைந்து—ஆநந்தமயன அன்றோ சுகம் உறுகின்றான்-ஆநந்தமயனல்லவா சுகமதுபவிக்கின்றான்;—இது-இவ்வதுபவம்—விஞ்ஞானமயன் ஆம்-விஞ்ஞானமயனாகுங்(காத்தாவின்),—சிந்தையில-கரணரூபமாகும் மனநில—நினைவு ஆய் வந்திடல் அழகு அன்றே-ஸ்மரணமாயெழுதலழகல்லவே! [ஆகவின, இதுபொருந்துமாறெவவாறு.] சுதை விண்ணோர் புகழ் குருவே-அமுத(பானஞ்செய்து அஜராமரணராயுள்ள தேவர்களானுந்துதிசெய்யப்படுகின்ற (மகிமையிண்புடைய)குருவே—நீர்-தேவரீர் — சகலமும் வல்லீர் - (என போலிகள்வினவாநிற்குஞ்சந்தேகநக)ளனைத்தையும் போக்கவல்ல ச

வஞ்ஞராதலால்,—இது சொல்லீர்-இச்சந்தேகத்துக்குஞ்சமாதானம்
குளவீராக,—எ-று.

நினைவாய்வந்திமெனல கண்டேன, என்றும்பாடம்.

[ஸமரணம் = ஞாதவஸ்துவின் அதுபவாதினசமஸ்காரஜநிய
ஞாநம்.] (௧௨௬)

[மேலதற்கு உததரங்குறுகினார்.]

நெய்யும் வெண்ணெயு மிருபோ களுமறி நினைவிற் பிறிவறி
வினிலிலலை, செய்யுந கனவினி லிறும மனதொடு சேருஞ்
சினமய விஞ்ஞானன், நையுந் துயாமன நழுவும் பொழுதுண
ா ஞானச சுகமுணு மாநகதன், பெய்யுந் துளிகளு நீருவ குள
மொடு பாகும போலிவா பிறிவன்றே. (௧௨௭)

(இ-ஈ) நெய்யும் வெண்ணெயும்-(உருக்கின) நெய்யும், (உருக்
காத) நெய்யும் (உருவினவேறு சுவையினை உறுபோல)— இருபோ
களும்-ஆகந்தமயன், விஞ்ஞானமயனென்னுமிருவரும்—நினைவில் பி
றிவு அறிவினில இலலை-அவிததை, அந்தக்கரணவிருத்தி (ரூபஉபாதி
திருஷ்டி) பிறைபிரிவேயனறிப் பிரதிவிமபசேதனரூபதிருஷ்டியிற்
பிரிவிலலை,—[ஓபிரதிவிமபசேதனநானே உபாதிபேதத்தால் இரு
வகைநாமமடைந்ததேயனறிச சொரூபமாகப்பேதமின்றென்பது நன
ராகவின்வருதற்பொருட்டு அநேகதிருஷ்டாந்தமுகத்தால் கூறுகின்றா
ர்] செய்யும் நனவினில்-(போகப்பிரதமானகாமவசத்தால் நானாய்வ
காரங்களையுஞ்)செய்யாநின்றசாககிரத்தின்கண்—இறும் மனதொடு
ஞாநம்-துலமாகுமந்தக்கரணவுபாதியோடுகூடாநிற்கும்—சினமய வி
ஞ்ஞானன்-சினமயனான விஞ்ஞானமயனென்னும் ஆனமா—ஸாயு
ம துயா மனம்-வருந்துநதுன்ப(காரணமான) அந்தக்கரணம்—நழுவு
ம பொழுது-(போகப்பிரதமானகாமக்ஷயவசத்தால் கித்திராரூபமாக)
வினையாகுங்காலையில்,—உணர் ஞானச் சுகம் உணும் ஆகந்தன்-(கா
னசாபேடசையின்றி அஞ்ஞானத்தை) அறியவல்ல பிரமாநகத
தை அதுபவியாநிற்கும் ஆகந்தமயனென்று சொல்லப்படுவன்.—(ஆக
லின்,) பெய்யும் துளிகளும்-(மேகத்தாற்) சொரினின்றமழைத்துளிக
ளும்,—நீரும் (போல்)—உவதடாகாதிகளினுள்ள புனலும்போலவும்,
—குளமொடு பூரூம்போல்-வெல்லமும், பாரூம்போலவும்—இவா பி
றிவு அன்று-இவாவேறல்லா.—அறி-(என)இங்ஙனம் அறிதி. - எ-று.

இக்காரணத்தால் ஆந்தமயனதுபவஸ்மரணம் விஞ்ஞானமய னுகருணடாவதால் விரோதயின்றமுமென்பதுகருத்து.

இதன்விவரம் முதற்படலத்தில், ௨௩-வதுசெய்யுளின் விசேஷ வுரையில் அவஸ்தைகளினிலக்கணங்கூறியிருப்பழிகாண்க.

“ஞானச் சுகமுணும்.” என்றதால், சுழுத்தியினகண்ணநதகர ணை அபாவமாயிருத்தலின், அதனையுண்ணுதற்கு வேறேகரணமே ெதனின்;—சொருபபூதமானகுகத்தைச் சிதாபாசசகிதஅஞ்ஞானத்தி னினறும் உற்பன்னமாய்ச் சுகாதிகனைவிஷயமாகவுடைய சத்துவரு ணத்தின் பரிணாமவிசேஷரூபமானவிருத்தியால உண்ணுகின்றன்னெ னக்கொள்க.

இதனை, “பிரமானநதமுறுமாயா விருத்தியெனு துண்கரணந த னை லதுபவித்தல சுழுத்தியாம்.” எனனும் வேதாந்தகுடாமணியா னுமறிக.

இங்கே “வெண்ணைய” என்றது, அக்கினியின் சையோகாதி களால் உருகிப் பின்னாவாயுவாதிகளின்சமபந்தததால் உறைந்து வெ ணமைநிறமுற்றதெய்யை. (௧௨௭)

(௨௭௧) [சுழுத்தியினகண ஆந்தமயரூபனை சிவனால், பிர மசுகமதுபவிக்கப்படுமாயின், அதைப்பரித்தியாகஞ்செய்து வாகியத்தில் துக்காலயமான சாக்கிரத்திறுவருவானேனெ னறுசங்கித்துச் சமாதானங்கூறுகின்றா.]

ஒன்று கியபிர மாநந தசகக மொழிவா னேனவெளி வரு வானேன், என்றான் முனசெய்த கருமம் வெளியினி லீழுக குஞ் சுழுத்தியிட் டெழுந்தோனும், நன்றா யினகக மகலான் வெளியிலு நடவான் மறதியும் பெறமாட்டான், அன்று மெ னவிருந துறங்குஞ் சிலகண மதுவே வாதனை யாநநதம். ()

(இன்) (ஆந்தமயனானசிவனானவன்)ஒன்று ஆகிய பிரமான தசககம-ஓகமாகியபிரமானந்தசுகத்தை—ஒழிவான் ஏன்-பரித்தியாகஞ் செயதற்குக்காரணமென்னை?—வெளி வருவான் ஏன்-வெளியே (சா க்கிரத்தில்)வருதற்குக்காரணமென்னை?—என்றால்-என்றுசங்கிக்கின், —முன் செய்த கர்மம் வெளியினில் இழுக்கும்-பூர்வஞ்செய்த (புண்

ணியபாவருபமான பாசததால கட்டுண்டிருத்தலால்) அக்கர்ம (பாச) ம (சாட்சாதவன துபவித்திருந்த பிரமாநந்ததையும் பரித்தியாகஞ்செய்யும் படிபண்ணி) வாகியத்தில் சாகரணதிகளில் இழுக்கும்;—(இப்படி காமவசததால் சாகரணதிகளில் இவஸ்தைகள் உள்வாழ்மென்பதெதலையியப்படுகின்றதெனின்;—சமுத்தியையடைந்தீவன் சொப்பனம் அலலது, சாகரணததையடைகின்றனனென்னும் கைவல்யசுருதிவாக்கியததால் அறியப்படுகின்றதென்க.) [சமுத்தியின்கண் பிரமாநந்தத்தினது பவமுண்டெனபதிற் காரணங்கூறுகின்றார்.] சமுத்தி விட்டு எழுநதோனும்—சமுத்தியவஸ்தையைவிட்டுச் சாக்கிரத்தையடைந்தபுருஷனும் — (சிலகணம்)—சொற்பகாலபரியந்தம்—நன்றாயின சுகம் அகலான—(சமுத்தியிலதுபவிக்கப்பட்ட) பிரமபூதமான ஆநந்தத்தின்வாசனையை விடாதுள்ள. —[அதற்குக்காரணங்கூறுகின்றார்.] வெளியிலும் நடவான—புறத்துஞ்செவலாயு—மறதியும் பெறமாட்டான் - அகத்தே யதுபவித்த ஆநந்தத்தையும் விடாதுள்ள. —இங்ஙனங்கூறியவாறறால, சிவலீலையாயச சுகியாய உதாசீனனாயுள்ளெனப்பது பெறப்படுகின்றது; [இதனால், பிரமாநந்தவாசனை பின்னேதொடர்ந்திருக்கின்றதென்பதுகருத்தது.] இவ்வாறுபொருளுரைத்தது இதற்குமுன்னாலானபஞ்சதசியைக்கொண்டென்க. “அன்ற மெனவிருந்துறவகுஞ்சிலகண மதுவே வாதனை யாந்தம்.” என்றது, இவ்வாசிரியாகருத்தது. அன்று ஆம் என—(சமுத்தியு)மன்று (சமுத்தியு)மாம் (சாககிமு)மன்று (சாககிரமு)மாம் என்றுகூறும்படி—சிலகணம் இருநது உறவகும—சொற்பகாலபரியந்தம் அங்ஙனமிருந்து உறவகாரிதரும் — அதுவே வாதனை ஆநந்தம்—(சமுத்தியின் சமஸ்காரமாகிய) அத்தூஷணமஸ்திதியே வாசனாநந்தமாம்.—எ-று.

ஒழிவான், வருவான் எனப்பனவற்றிலுள்ள வான்விருதி—தொழிற்பெயாப்பொருட்டு. முன்-க.எ-வதுசெய்யுளில் இருப்பான் எனப்பனவான் பான்விருதியுமது. (க௨௮)

(௨௭௨) [ஆயின், சாவதா அங்ஙனம் ஏன் இருக்கவில்லையெனின்; அதற்குக்கூறுகின்றார்.]

அநதக் கணமுட லகமென் றிடர்களி லிலைந்தே சுகநதனை மறந்தேபோம், முந்தைச் செயுமவினை சுகதுக் கநதரு மோனந தருகி வடிவேகான், எத்தப் புருடனு மொருசிங் தையுமற விருந்தே நெனஸது பவமாகும், இத்தப் படிதனு தாசினச்சுக மிதுவே நிசமெனு மாநந்தம். (க௨௯)

(இ-ள்) அந்தக்கணம்- (சமுத்தியினின்றும் வெளியேய்முத்த புதுவகர்மம் அப்படித்தூஷணீமஸ்தனாயிருக்கவொட்டாமற் பின்னரு மபிரேரிக்க) அந்தட்சணமே—உடல் அகம் என்று—(சகலபிராணிகளு ம) தேகமேதாமென்று (அத்தேகததிலபிமானமுறறு)—இடாகளில அ லைதே—(பலவேறுவகைப்பட்ட) துக்கங்கனி லுழன்று (அததுக்காதுச நதானத்தால்)—சுகநதனை—(அநுபவித்த) பிரமாநநததை — மறநதே போம—(சொற்பகாலத்தோடு) மறநதேவிமம்;—(இவ்வாறு தினந்தோ றும் மறுடாகருதிதிரைக்குமுன்னுமபின்னும் பிரமாநநததினகனா பட்சபாதமுண்டென்றறி.) [பட்சபாதம்=சினேகம்.] “உடலகம்” என்றதால், சிவன தேகத்தோடுதாதான்மியனாய உதாசீனை, சகி, து ககிஎன்னும் மூவவஸ்தையுடையனாயிருப்பனெனக்கொள்ளக்கிடநத ன்; கொள்ளவே, அம்மூவகையுள், முந்தைச செய்யும வினை-பு-ஐஜ நகங்கனிற்செய்தபுண்ணியபாவங்கள்—சுக துக்கம் தரும்-சுகதுக்கம்” கியஇரண்டையுந்தரும்.— (ஆகவின, அவைகள் காமகாரியங்களாய சுகதுக்கங்களும் வாகியபோகத்தினனும், மனோராச்சியத்தானும், இ ருவவகயாகவொப்பினா.) [முனராவதான உதாசீனத்தனமை எப்போ துண்டாமெனின்;—அதற்குக்கூறுகின்றா] நடு வடிவே-சுகதுக்கங களின், அந்தரானமே—மோனம் தரும் - (உதாசீனமென்னுந்) தூஷ ணீமஸ்திதியைத்தரும்;—[இப்படியோரவஸ்தையுனதெனபதற்கு அ நுபவமென்னையெனின்;—] எந்தப் புருடனும்-எப்பருஷனும்—ஒரு சிந்தையும் அற-யாதொருசிந்தையுமில்லாமல்—இருந்தேன எனல் -(நான்)சுகமாயிருந்தேனென்றுசொல்லுதலே—அநுபவம் ஆகும்-அ நுபவமாம்;—இந்தப்படி—தன உதாசீனச சுகம் இதுவே-தன்னுடைய உதாசீனகாலத்திறேற்றறாநின்ற இவ்வாநந்தமே—நிசம் எனும் ஆநந்தம்-நிசாநந்தமாம்.—எ-று.

சாக்கிராவஸ்தையினகன்னும் நிசாநந்தததின்னேற்ற முண்டெ னற்றியதக்கதெனபது தாற்பரியம். (௧௨௪)

(௧௨௪) உதாசீனத்தைசககண்டோனனாகின்றசுகம் நிசாநந்தம்”ய ன், அநுபிரமாநந்தரூபமாவதால் முற்சொன்ன வாசனாந நரூபத்தனமையதாகுதென்றாசங்கிதது, உதாசீனத்தைசக கண்டோனனாகின்றசுகம் சாமான்யவகநகாரத்தால் ஆவி ருதமாயிருத்தலால், பிரமாநநரூபத்தனமையதனென று பரிகரிக்கின்றார்.]

நிசமா னதுமுகம் கியமோ குடத்துள் நீரன் றேவெளி யீர
நதான், வசமாவ கங்கர மறைந்தா னிசமது படிந்தான் முக
கிய வகையாகும், திசையார் திரிசய மறியா தேதுயில் செறி
யா தேபுட றநீபோலே, அசையா தேமதி சமமா கியநிலை யது
தான் முககிய வாகந்தம். (௧௬௦)

(இ-ள்) அகங்கர வசமா மறைந்தால்-(நான் தேவதத்தனாகின
றேன எனபது முகவியவிசேஷத்தோடுகூடாது கானிருக்கின்றே
னென்னும் உருவமுடைய சாமான்ய)வகங்கரவசமாயப் பிரமாநாத
மறைவுறாவு, — நிசம-(அவவுதானே தசைக்கண்டோன்றாகின்றவாக
ந்தம்) நிசாநாதவாசனையாம்;—(ஆகலின்,) நிசம ஆனது-அந்நிசாநாத
வாசனையானது—முக்கியமோ-முக்கியநிலாந்தமா (அன்று)—[முக்கி
யாநாதத்தினவேறா வாகனாதமுண்டெனபதற்குத்திருஷ்டாந்தங்
கூறுகின்றா] வெளி நரம தான்-(சலததாற்பூணமான கும்பத்தினு
டைய) வாகியபாகத்தில (ஸ்பரிசததாற)றேனாகின்ற சேளத்தன
மை—குடத்து உள் நீர் அனறே-கும்பத்தினுள்ளேயுள்ள (முக்கிய)ச
லமலலவே—(பின்னை அசதேளத்தனமையாதெனின்;—அதுசலத
தினருணமாம் சேளத்தனமை சலத்தினருணமென எவ்வாறறியப்ப
டுகின்றதெனின்;—அசதேளத்தன்மைருப ஏதுவால் சலத்தின் சற
பாவங் கடத்தினகண அதுமானததாலறியப்படுகின்றது) அஃதெங்
வனமெனின்;— விவாதவிஷயமானகடத்தினகட்டோற்றாகின்றசே
ளத்தனமை சலத்தினினும் ஐநகியமாதற்குயோக்கியம் சேளத்த
னமையால், சலத்தினகட்டோற்றாகின்ற சேளத்தன்மைபோலவே
னக். [அங்ஙனம் சேளத்தனமை சலத்தின அதுமானத்திற்கேது
வர்க்கு அதனால், பிரகிருதமானவாகனாதத்திற்கு யாதாயிறெ
னாசங்கித்து, அசதேளத்தன்மைபோல வாகனாதத்திற்கும் முக்கி
யாநாதத்தினுடைய அதுமானத்தின ஏதுத்தன்மைபெறப்படாதெ
னக்கூறுகின்றா]அது படிந்தால்*—“வாக்கது மனத்திடை மெக்கு
யம்மனம், போக்கிமே புத்தியுள் புத்தி மானிலே, யாகிமே யாதமா
னிலைய னைத்தினுந், தாக்கறுஞ் சாந்தமாந் தன்னிற் சாந்தம்.”
என்னும் கருதியாற) கூறுகின்ற நீரோதசம்”தியின், அப்பியாசயோ

கததால் (அகங்காரம்விலயமாய் எததுணை எததுணைச் சித்தத்தின
 குடகமத்தனமையுண்டாமோ அத்துணையத்துணை)—முக்கியவகை
 ஆகும்—முக்கியநிசாரந்தம் ஆவிர்ப்பாவமாம். [என இவ்வாறு, அதுமா
 னஞ் செயப்படுகின்றதென்பது எஞ்சுகின்றது] இங்கே இஃதது
 மானம்: அகங்காரத்தினது சங்கோசத்தின்விலட்சணத்தனமையோடு
 கெடியக்ஷணங்களில இரண்டாவதுமுதலியக்ஷணரூபமான படசங்
 கள் பூவக்ஷணத்தினும் அதிக நிசாரந்தத்தின ஆவிர்ப்பாவமுடைய
 ன அகங்காரத்தினது சங்கோசத்தின விலட்சணத்தனமையோடு
 கெடியகாலரூபமாகவின், அகங்காரத்தினது சங்கோசத்தோடுகெடிய
 பிரதமக்ஷணத்தைப்போல. இதற்கு முன்னுரலான பஞ்சதசின்
 ஸ்லோகம் வியாக்கியானங்களைக்கொண்டே இவ்வாறுபதங்களை அந்
 துவயித்துப்பொருளுரைக்கப்பட்டது. [புத்தியின் குடகமத்தன
 மைக்கு அவதியாதென்று சங்கைவரில்,—அதற்குச் சாவநிசாரமா
 காரவிருத்திகளும் நிரோதமாயப் பிரமாகாரத்தையடைந்த அநதக்கர
 ணத்தினகண் அது நானென உளதாகும் ஞானரூபசாட்சாதகாரமே
 அவதியெனுகூறுகின்றா.] மதி-அகங்காரமானது—நிசையா நி
 ரசமம் அநியாதே-சாவநிக்குகளிலுநிறைந்தளள நிசயங்களை நீனை
 யாமல(முற்று)—துயில செநியாதே-நித்திரையுமடையாமல—உட
 லதறி போலே-சரீரம் ஸ்தம்பமபோலே—அசையாதே-அசையாம
 ல (இருக்க) [பூமியிலே வீழாமலென்றபடி]—(பரமமான குடகமத்
 தனமையையடைந்து) சமட ஆகிய நிலையது தான-பிரமாகாரமாகிய
 ஸதிதியே—முக்கிய ஆநந்தம்-முக்கிய நிசாரந்தம்—எ-று.

புத்தியானது சர்வநிசயங்களுமடையாமல குடகமத்தன
 மையையடையின், அப்போது நித்திரையாயேயென்றுவருமசங்
 கையைப்பற்றிச் சாவவிருத்திகளும்விலயமாயினும் அநதக்கரணத்தி
 னசொருபம் விலயமாகாமையின், அகங்காரத்தினகுடகமத்தனமை
 நித்திரையாலவெனப்பா, “துயிலசெநியாதே.” என்றும், என்கே சு
 முத்தியாதிகளில அநதக்கரணமவிலைமாமோ அங்கே தேகம் பூமி
 யினகண்வீழாநிற்பது காணப்படுகின்றது. இங்கே அது வீழாமையி
 ன, அகங்காரமவிலைமாமல கூடமான அநதக்கரணரூபமாகவுள
 தென்பதை அறிதற்குத் தேகம் பூமியின்கண்வீழாததே இலங்கமெ
 ன்பா, “உடமறிபோலே அசையாதே.” என்றுவகற்றினா.

என்கே தொய்தமுந்தோன்றாமல நித்திரையுமலாமலிருக்கின்ற

தோ அங்கேயுளதாகும் சுகம் பிரமாநந்தமென்று ஸ்ரீபகவானால் லே
தையின் ஆறாமத்தியாயததிற் கூறியிருப்பதுங்காண்க. (௧௩.௦)

(௨௭௪) [முக்கியாகந்தத்தின்மகிமைகூறல்.]

மனுடன் மனுடகத் தருவன் நேவநன் மாகத் தருவனெண்
பிதிரோடே, பனுமா ஜானாகன் கருமத தேவர்கள் பகாமுக
கியரிந் திரனாசாக், கனமா பிரஜா பதியென் விராட்டிப்பொ
ன கர்ப்பப் பிரமனென் நின்னோர்கள், பினவா கந்தங்க ணு
ரையாய பிரளய வெள்ளக் கடலபிர மாநந்தம். (௧௩.௧)

(இ-ள்) மனுடன்-சாவபௌமன,--மனுடகந்தருவன்,--தேவ
நனமாகந்தருவன்,--ஒண் பிதிரோடே-ஒன்னிய அக்கினிஷ்வர்த்தாதி
பிதிரோடு--பனும ஆஜானாகன்-பிதிர்க்குமேலாகச்சொல்லாநின்ற
ஆஜானதேவர்கள்,--கருமத தேவர்கள்-(ஆஜானதேவராலுமபுஜிக்கப்
பட்ட)கருமதேவாகன்,--பகர் முக்கியா-கருமதேவர்க்குமேலாகச்சொ
ல்லாம(யமன அக்கினிமுதலிய)முக்கியதேவாகன்,--இநதிரன்-(இவ-க்
கிறையாகிய)விரதிரன்,--ஆசான-(பிருகஸ்பதியென னுந்)தேவருரு,--
கனமா பிரஜாபதி என விராட்டு-கனம்பொருந்திய பிரஜாபதியென
னுமநாமமுடைய விராட்டு,--பென் காப்ப பிரமன எனற இன்னோ
ராகள்-இரணியகாப்பென்னுநாமமுடைய பிரமாவென்று தைத்தநீ
யகருதியிறகூறநின்ற இப்பதினொருபேர்களுடைய-பின் ஆகந்தங்கள்
-(உத்தரோத்தரம் தூறுதூறுபவரு) அதிகமான ஆகந்தங்கள்--தூரை
ஆம்-பேன(புறபுத்தரங்கங்கள்போல லேச)மாம்.--பிரளயவெள்ளக்
கடல பிரமாநந்தம்-பிரளயகாலத்து மகோத்திபேராலும பிரமாநந்தமா
ம்--என்று.

(௨௭௫) ௧-௨து--யௌவனனாய்,ருபவானாய் வித்தை,அரோகம்,தி
டசித்தம் இவைகளுடையவனாய்ச் சேனாசுமுகங்களோடு
கூடிச் சாவப்பிருதுவியையும் பாலனஞ்செய்பவன், "சா
வபௌமன்."

௨-வது--இக்கற்பத்திலேயேமதுடனாயிருந்து புண்ணியவிசேஷ
ததால் கந்தருவபத்தையடைந்தவன், "மதுடகந்தருவன்."

௩-வது--பூர்வகற்பத்திற்செய்தபுண்ணியத்தால் இக்கற்பநிய
லேயே கந்தருவனானவன், "தேவகந்தருவன்,"

சு-வது—தமதுலகின்கண் சிலகாலபரியந்தம் வாசம்பண்ணுநின் றஅக்கினிஷ்வாத்தாதியர் “பிதிரர்.”

ரு-வது—கற்பாபதியிலேயே தேவத்துவத்தையடைந்தோர் “ஆ ஜானதேவர்.”

சு-வது—வர்த்தமானகற்பத்தில் அகவமேதாதிக்ருமங்கள்செய துமகதபத்தையடைந்து ஆஜானதேவாகளால்சேவியராயுள்ளோர் “கருமதேவர்.”

எ-வது—அஷ்டவசு, துவாதசாதித்தியா, ஏகாதசருத்திரா இவா முபபத்தொருவரும் “முககியதேவர்.”

அ-சு-வது—“இகதிரன்.” “பிருகஸ்பதி.” பிரசித்தம்.

க௦-வது—“பிரஜாபதி-விராட்டு”

கக-வது—“இரணியகருபபன.”=பிரமன.

இவாகள் ஒருவாக்கொருவா உத்தரோத்தரம் தூறு தூறுமடங குஅதிகமானாகததைக் கிரமமாக அடைகின்றனா, எனத தைத்திரீய கருதி கூறுகின்றதெனப.

(௧௬௧)

(௨௭௧) [முக்கியகிசாநகதமடைந்தோனைத் துதிக்கின்றா]

எவனு கிலுமிநதத் துரியா தீதத்தி லேழாம பூமிபி லிருந தானேல், அவனு ரதனககன் சிவன்மா லயன்முத லறிவோ ரதுபவ ககபோதம், விவகா ரதிரசய மிதுவே யதுபவ மென முன் சொல்லிய விவகாரி, உவமா னமுமறி மகனே யவனடி யுகிரும பொழிகனென் முடிமேலே.

(௧௬௨)

(இ-ள்) எவன் ஆசிலும-யாவனாயிருக்கினும்—இத்த துரியா தீதத்தில் ஸ்ராம பூமியில-இததுரியாத்தமென்னும் ஏழாவதுபூமியில —இருந்தானேல்-இருந்தானாயின,—அவன்-அயமகான்— நாரதன்- நாரதனும், —ககன்-ககனும், —சிவன்-சிவனும், —மால்-திருமாலும், —அயன்-பிரமனும்—முதல அறிவோர்-முதலிய அறிஞர்களுடைய —அதுபவ ககபோதம் - அதுபவமான ஆகந்தசின்மயமாவன, — (அன்றியும்,) விவகார அதிரசயம இதுவே அதுபவம் என-தொயத ந்தோன்றாததும், தீத்திரையல்லாததுமான இக்கிலமே முககியகிசாக ததாதுபவமாமென்று—முன் சொல்லிய-முன்னே(௧௬௦-வதுசெய்யு

ளிற்)உறிய—விவகாரி-முக்தியாகத்தாதுபவிக்கு — உவமானமும்-அந்நாரதாதிசிவன்முதலியோர் உவமானமுமாவர்.—மகனே அறி-மைந்தா(நீஇதனை)யறிவாய்.—அவன் அடி உதிரும் பொழிகள்-அவன்பாதத்தினின்றுமுதிராநின்றதுகன்கள்—என் முடிமேலே-எனதுகிரகினிட்டு (தரிக்கததர்கனவாம்.)—ஏ-று.

பிரமவித்து பிரமமேயென்னும் கருதியால், “அவனா ரதன்கள் சிவனமா லயன்முத லறிவோ ரதுபவ சுகபோதம்.” என்றார்.

விவகார + அநிர்சயம் = விவகாரநிர்சயம் என நிலமொழியீற்று அகரம் தொடுக்கப்பட்டது.

இப்படியே வாசிட்டத்திலும், “மனமெனும் வினையை வென றோன மலரடி முடிமேற் கொள்வாம்.” என்றனா. (கூ.உ.)

[கஉ.க-வதுசெய்யுளில் ஆகந்தம்எண்வகையென ததலிப்பு குதவின, ஏனையஆகந்தங்களோவெனின், அதற்குக்கூறு கின்றா.]

[வேறு.]

இநதவா நைநதுசுகஞ் சொல்லீளும் வித்தைகக மினிமேற சொல்லோம, முநதமாயையுஞ்சச்சி தாகந்தப் பொருளுமே மொழியும் போதில், அநதமா மத்துவித சுகமான்ம சுக பிரணமி மங்கே சொன்னோம், தொநதமாந் தியமகனே பி னனமுனக் கையமுண்டேற சொல்லு வாயே. (கூ.உ.)

(இ-ன) இந்த ஆறு ஐந்து சுகம் சொல்லீளும் - இந்தப்படி (கஉ.உ-வது செய்யுளில் விஷயாகந்தமும், கஉ.ச-முதல், கஉ.எ-வது செய்யுள்வரையினும் பிரமாகந்தமும், கஉ.அ-வதுசெய்யுளில் வாசனாகந்தமும், கஉ.க-வதுசெய்யுளில் நிகாந்தமென்னும் மற்றோர்வாசனாகந்தமும், கஉ.ஓ-வதுசெய்யுளில் முக்தியநிகாந்தமும்ஆக)ஐவகைஆகந்தங்களையுங்கூறினோம்;—வித்தை சுகம் இனிமேல் சொல்வோம்-வித்தியாந்தத்தை இனி இந்துவினந்தத்திற்கூறுவாம்.—முந்த-முன்னே—மாயையும் சத் சித் ஆகந்தப் பொருளும் மொழியும்போதில்—மாயையினிலக்கணதலையும், சச்சிதாந்தசத்தங்களின்பொருள்கணியங்கூறுவகாலையில்,—அந்தம் ஆம்-(கருதியின்கண்) முடிந்தநிலமாயிய

—அத்துவிதசகம்-அத்துவிதாநந்தமும்,—ஆன்மசகம்-ஆன்மாநந்தமு
ம—இரண்டும்-ஆகியஇரண்டினையும் — அங்கே சொன்னோம்-முறையே
கரு-வறு செய்யுள்முதல், கஉ-செய்யுளானும், 'ககச-வறு செய்யு
ள்முதல், எ-செய்யுளானும் கூறினோம்—தொந்தம் மாற்றிய மகனே-
(பிரமாதபூதிவலியால்)ககதுக்காதிதொந்தங்களைப் போக்கியமைந்தா
—இன்னம் உனக்கு ஐயம் உண்டேல்-இன்னமும் உனக்குச்சகதேக
முளவாயின்,—சொல்லுவாய்-வினவியறிவாய்.—எ-று. (கஉக)

(உஎஎ) [சச்சிதாநந்தப்பதங்கள் பிரமததின்பரியாய நாமங்க
ளாகவிராமல் வேறுவேறு பொருளுள்ளனவாகத்தோற்று
தலால் எனமனம் ஒன்றென்னுமதபூதியிலமுந்தவிலலை;
ஆதலால், அவற்றை அகண்டைகரசமாகக்காட்டல்வேண
மெனெச சேடன்விதைத்.]

குகன்றையு மெனையுமுல கினையுமீன் தனித்தருளுங் குரு
வே கேளீர், புகன்றசச்சி தாநந்தப் பதங்கடனித் தனியாகிப்
பொருள்வே னுனாள்,உகண்டமன முறைப்பதெங்கன் பரியா
ப பதங்களைப்போ லுறவு காணேன, அகண்டமா யொருசு
வைபாய்த் தேனீக்கட் டியமதுவா வறிவிப் பிரே. (கஉச)

(இ-ள்) குகன் தனையும்-சப்பிரமணியனையும்,—எனையும்-என
னையும், —உலகினையும்-ஆகாசமுதவியசகதையும — ஈன்று-படை
தது—அளித்த அருளுமருருவே-அளித்தருளாநிற்குமருருவே—கே
ளீர்—புகன்ற சத சித ஆநந்தப் பதங்கள்-(ஆனமாவின்சொருபம்கமு
ன்னே)புபதேசித்தருளியசதது, சிதது, ஆநந்தம் எனனுமுப்பதங்களு
ம-தனித தனி ஆகி - (கடபடமென்னுஞ் சததங்களைப்போல) வெவ
வேறாகி—பொருள் வேறு ஆனால-(கடசததத்திறகுககலசமும, பட
சததததிற்குவஸ்திரமுமாக) வேறுவேறானபொருள்கள தோனறாநி
பனபோல சிவிரத்தியினமையது சததெனறும், சடததின்வேறானபி
ரகாசருபஞ்சித்தென்றும், துக்கத்தின்வேறான முக்கியமாகிய பிரீதி
க்ருவிஷயம் ஆகத்தமெனறும் பொருள்களும் பின்னமாகத்தோற்று
மாயின்,—உகண்ட மனம்-(நூலிஷயத்தினின்று பூற்றோலிஷயத்
தித்)நூலிச் சஞ்சலப்படாநின்ற அந்தக்கரணம்—உறைப்பது எங்ங

ன்-(அதுபூமி)வழுந்தாநிற்பது எப்படி—பரியாய பதங்களைப்போல்
-ஒரு பொருளைப்போதிப்பவைகளான அஸ்தம், கரம், பாணியென
னும் பரியாயசத்தங்களைப்போல—உறவு காணென்-கூமாரத்தபோதக
சத்தங்களாகக் கண்டிலேன்;—(ஆகவின, சச்சிதாநந்தபதங்களை) அ
கண்டம் ஆய் ஒரு சுவை ஆய்-அகண்டைகரசமாக—தேன் ஈக் கூட்டி
ய மதுவா அறிவிப்பீர்-பலபூக்களினின்றெடுத்துத் தேனீக்கன்சேர்த்
த மதுப்போல அறிவிப்பீராக.—எ-று.

“குகன” எனபதும், “எனை” யெனபதும் உபலட்சணமாகநிற
வின, முறையே ஈசரவகுப்பும், வேவகுப்பும்கொளக. (ககச)

(உஎஅ)[முறசெய்யுளிற் றேன்வினுவியசங்கைக்குச் சுருதி, யுத
தி, அதுபவங்களால்விரிததுச சமாதானங்கூறத்தொடங்கி
அநேகதிருஷ்டாந்தமுக்கமாக அவைகன் அகண்டைகரசமா
வுள்ளதன்மையையுணர்த்துகின்றார்.]

குளிரிளகல வெண்மையென்ற பதங்களினு னீர்மூன்று
கூறு யிறறே, ஒளிதவனஞ் செமமையென்ற பதங்களா லக
கினியு மொருமூன் றுமோ, வெளிமுதலாஞ் சகமசதது மூட
மிட ரெனப்பிரித்து விலக்கி வேதம், எளிதறிய முரண்மொ
ழிந்த சத்தாதி யெனுமபிரம மேகக் தானே. (ககரு)

(இ-எ) குளிர் இளகல வெண்மை என்ற பதங்களினால்-குளிர
ச்சி, நெகிழ்ச்சி, வெண்மையென்னுஞ்சத்தங்களால்—நீர் மூன்று கூ
று ஆயிறறே-நீரானது மூன்றுபொருளாயினதோ — ஒளி தவனம்
செமமை என்ற பதங்களால் அக்கினியும் ஒரு மூன்று ஆமோ-பிரகா
சம், உஷணம், லோகிதம் எனனுஞ்சத்தங்களால் அக்கினியுன்றபொ
ருளாமோ—(இவைபோல)வெளிமுதல ஆம் சகம்-ஆகாசமுதல அக
ங்காரபரியநதமானபிரபஞ்சங்கள்—(அத்தியாசத்தால் அஸ்திபாதிப்
பிரியருபங்களாகத்தோனறூற்றலால் அவைஇரக்கவிற்சர்ப்பயபோ
ல அதியஸ்தமாகலின்,) அசத்து மூடம் இடர் எனப் பிரித்து விலக்
கி--அசத்துச்சட துக்கங்களெனப்பிரித்து ஒழிதது—எளிது அறிய-எ
ளிதாக (ப்பிரத்தியகபின்னபிரமத்தை)அறிதற்பொருட்டு — முரண் -

(அவ்வசததுச்சடதுக்கவகட்டு) மாறாக—வேதம் மொழிந்த-சுருதிகூறிய—சதது ஆகி எனும் பிரமம்-சச்சிதாநந்தமாகியபிரமம்—ஏகம் தானே-ஒன்றே —எ-று.

சச்சிதாநந்தங்கள் பரஸ்பரம் பின்னமல்ல ஏகந்தான்: குணமாயின, பின்னமாய்; பிரமசொருபமாகவின, பின்னமாய்கா பிரமமொன்றே நிவித்ததியினமையின, சததென்றும், சடத்தினவிலடசணமான பிரகாசரூபமாகவின, சித்தென்றும், துக்கத்தினவேறாய் மூக்கியப்பிரீதிகுவிஷயமாகவின, ஆநந்தமென்றுவகூறப்படுகின்றது. சலடானதெப்படிநெகிழ்ச்சி, குளிர்ச்சி, வெண்மைரூபமோ! அக்கணியானதெப்படி லோகிதோஷணபிரகாசரூபமோ! அப்படிப் பிரமமும் சச்சிதாநந்தரூபமென்றதிக.

“வெளிமுதலான சகமசதது முடமிட ரெனப்பிரித்து விலகி வேத, மெளிதறிய முரண்மொழிந்த.” என்றது பிரமத்தைச் சச்சிதாநந்தமென்று சுருதிகூறினதற்குக் காரணவகூறியது, இப்படியே வாசுதேவமன்னத்திலும், ஆன்மசபாவமாகியசத்து அசத்தாகியசெகசபாவமாகவும், ஆன்மசபாவமாகியசித்து சடமாகியபுத்தியாதிசபாவமாகவும், ஆன்மசபாவமாகிய ஆநந்தம் துக்கரூபமாகியபுத்திர, பாரியாதிசபாவமாகவுநதோற்றிக்கொண்டே சகசபாவமாகியஅசத்துரூபத்துவமும், புத்தியாதிசபாவமாகிய சடரூபத்துவமும், புத்திரபாரியாதிசபாவமாகிய துக்கரூபத்துவமும், நான்செத்துப்போகிறேன், நான்சடன, நான் துக்கியென்று ஆன்மசபாவமாயத்தோன்றுகின்றதால், இவ்விபரிதப்பிராந்தியை நிராகரிக்குமநிமித்தம் ஆன்மாசத்ரூபன, சித்ரூபன, ஆநந்தரூபன எனச்சுருதிகொல்லுகின்றதேயலலாமல் ஆன்மசொருபமாகியசச்சிதாநந்தவகட்டு அநநியோநநியபேதஞ் சொல்லுகின்றதில அதற்குத்தாற்பரியமில்லை; அன்றியும், சிவமதஸதாகன ஆன்மாசடரூபனென்றவகிகரித்து அவனுக்குச்சதது தாமமென்றும், சிறக்கங்கள் குணங்களென்றும் சொல்லாநிற்பதை மறுத்தறப்பொருட்டு ஆன்மா சச்சிதாநந்ததொருபமெனச்சுருதிகொல்லுகின்றதேயலலாமல் அவற்றிற்கு அநநியோநநியபேதஞ் சொல்லுகின்றதிற ழாற்பரியமேயில்லை; ஆதலால், சத்தேகித்து, சித்தேஆநந்தமெனச்சுருதிதாற்பரியாலோசனையால் அபேதஞ்சித்தித்ததெனக்கூறியிருப்பதுவகாண்க.

(௨௭௧) [சச்சிதானந்தங்கள் பரம்பரம்பின்னமல்லவெனயதைச்
சுருதிப்பிரமாணத்தாலுணர்த்துகின்றா.]

சித்தியம்பூ ரணமேகம் பரமார்த்தம் பரப்பிரம நிதானஞ்
சாந்தம், சத்தியவகே வஸந்தூரியஞ் சமத்திருக்குக கூடஸத்
ன சாட்ரி போதம், சத்தமில்லக் கியஞ்சநா தனஞ்சீவன் றத்து
வடவிண் சோதி யான்மா, முத்தமவிபு ருகுமமென் திவ்வ
ண்ணம் விதிருணங்கண் மொழியும் வேதம். (௧௩௬)

(இ-ள்) சித்தியம்-[லட்சணவிருத்தி.] பின்னமாகிய எத்தேசத்தினு
ம, எக்காலத்தினும் ஆகாசமொருதன்மைத்தாயிருப்பதுபோலச்சாவயி
ர்பஞ்சவகையினும் பஞ்சகோசங்களுள்ளவிடங்களில கோசங்களைக்கா
ண்டதாகி எப்போதுபிறுத்தவின சித்தியம்.--பூரணம்-[ல-தி.] நீரா
றத்திதமாகடம்போலப்பஞ்சகோசங்கள் பூரவ்யாவம் உத்தரோத்த
ரங்களைநழித்தமாய்ச்சீவனாலும்பூரிதமாகியகோசங்களாற் பஞ்சபூதங
களாழிக்கப்பட்டு அப்பூதங்களாற்பூரிக்கப்பட்டிருப்பதுசுகம்; அச்சுகத்
தில எவகணுவையாபிததுள்ளமாயாவிரட்டினும் பிரமத்தாற்பூரிதமா
யத்தனைப்பூரிப்பதாய் வேறொன்றினமையாற் பூரணம்.--ஏகம்-[வி
ஷ்ணுசகஸ்திரநாமபாஷியம்.] “ஏகமேவாத்துவித்யம்.” என்னுடசுரு
தியால மரத்திறகுச்சமானஜாதியான மற்றொருமரமும், விஜாதியமா
னகொடிமுதலியவையும், ஸ்வகதபேதமானபத்திர, புஷ்ப, பல்பேத
ங்களுமிருப்பனபோலப் பரமார்த்தமாகச் சச்சிதானந்த பரிபூரணவஸ
துவாக ஒருசஜாதியபேதமில்லை. விஜாதியமென்னும் அநிருத்தசடதுக்கா
தம்கமானபிரபஞ்சமும் சத்திரஜதம்போல அதிதுச்சமாகலின், இவ
லை நிரவயவமாகலின், ஸ்வகதபேதமுமில்லை; ஆகலின், ஏகம்.--பர
மார்த்தம்-[ல-தி.] சொப்பனம் அபரமார்த்தம், சாக்ரீரம் பரமார்த்த
ம் சாக்ரீரத்தினகண்ணும யின, மேகம் அபரமார்த்தம், மற்றவை ப
ரமார்த்தம்; இவற்றுள்ளும், தேகமுதலிய இவவுலகவததுக்கள் அபர
மார்த்தம் சொர்க்கமுதலியவை பரமார்த்தம்; இவற்றினும், பிரம
லோகம் பரமார்த்தம் என இவ்வாறு தாரதம்மியமாகக்கூறுகிற்கும் ச
க்சேவரங்கண்முழுவதும் ஆராயுங்காலையில் பரமார்த்தமாகாமையி
ன, சர்ப்பாதிக்கு இரச்சுவாதிபோலத் தான்பரமார்த்தரூபமாதலானு
ம், தனக்கழிவுவந்து வேறொருவஸ்து பரமார்த்தமாகாமையினாலும்
பரமார்த்தம்.-- பரப்பிரமம்-[வி-ச-பா-ம்.] சத்தியஞானாதம்பிரம

மென்னும் சுருதியானும், விஷ்ணுபுராணத்தில் சஜாதீய, விஜாதீய, ஸ்வகதபேதரகிதமாகவும், மனவாக்குகட் ககோசரமாகவும், சததிய ஞானசுகமாதிரமாகவும், சுவயம்பிரகாசகவவேத்தியமாகவும் இருக்கிற ஞானமாதிரம பிரமமென்றுநினைத்ததானும், பரப்பிரமம்.—சிதானம்—[வி-ச-பா-ம.] [காரணமாதிரம்] இதுதானே பிரபஞ்சோற்பத்தியிலே உபாதானகாரணமாயிருக்கின்றபிரகிருதிபீடம், சிமித்தகாரணமாயிருக்கின்றகாலாநியுமாவதால், சிதானமென்னும்காரணம்.—சாததம்—[வி-ச-பா-ம.] சிஷ்களும், சிஷ்கிரியம், சாததமஎன்னும் சுருதியால் விஷயபோகங்களில் அசங்கமாயிருத்தலால், சாததம். அனநியம், [ல-தி.] காஷ்டத்தினுண்டானவகினி அக்காஷ்டத்தைச்சகட்டுதலானுஞ்சாந்தமாவதுபோலச சுருதியினும், ரூபவினும் உளதாகாதிரும் அகண்டாகாரவிருத்திஞானம பிரமத்திறகுவேறான சாததிரமுதவியவைகளைச்சகட்டுதலானும் சாட்சியாகிய தன்னிலற்றத்தலால், சிஷ்பிரபஞ்சமாகியதான சாததம்.—சததியம்—[வி-ச-பா-ம.] பரமாதத்தசததியொருபமாயிருக்கையினாலே பிரதிதிசததியமாயிருக்கிற சததிரஜாத, இரச்சகாப்பாதிக்கினும், வியவகாரசததியமாயிருக்கிற சூக்சாதிபதாததங்களினும் விசேஷமாகித்ததியபரிபூரணசாவகாலக சாவசாட்சியாயிருத்தலின் சததியம்.—கேவலம்—சுமாவதால், அல்லது, முழுதாவதால், அல்லது, நிச்சயமாயிருத்தலால், அல்லது ஞானமாயிருத்தலால், அல்லது, சுத்தமாயிருத்தலால் கேவலம் —தாயம்—[ல-தி.] நான்காம்பொருள், அஃதெங்குனம்? ஓரவஸ்தையுண்டாகில, மற்றோரவஸ்தைதோன்றாமல அழியாதிரும் அவஸ்தாததிரயப்பிரபஞ்சமுன்றிற்கும் சாட்சியாய் நான்காம்பொருளாயிருத்தலின் தாயம்.—சமம்—[வி-ச-பா-ம.] சாவலகங்களினும் சாவலியவகாராகித்தாயிருத்தலால், சமம். அல்லது, [ல-தி.] தாரதமயமானஉலகங்கள் பிரமாமுதற்றம்பரியத்தம் உத்தம், மத்திம், அதனமமானஉலகங்கள் னி, யோகி, உபாசகன் காமியென்னும் சீவாமுதல், ஈகரனபரியத்தந்தாரதமயமாகவினங்காநிற்கும்வஸ்துக்களைத்ததினும் சததாகாரமாயுத்தாரதமயமற எப்போதுமிருத்தலால் சமம்.—திருக்கு—[ல-தி.] அறிவதுயாதுஅதுதிருக்கு, பிரமம் சர்வநிருசியங்களுமும் அறிவதாயிருத்தலால் திருக்கு.—உடஸ்தன்—[ஊ] உடம்—கொல்லன் அடைகலது; அதுபோல நிர்விகாரரூபமாயிருத்தலால் உடஸ்தன். அல்லது, [விசாரகாரம்.] உடமென்பது, மித்தையாகியபுத்தியும், சிதாபாசனுமாய்;

அவைகளில் அசங்கரூபமாக இருப்பவன் கூடஸ்தன்.—சாட்சி-[வி-
ச-பா-ம.] நேரேமறைவில்லாமற் சொருபபூதஞானத்தாலே சகல
பிரபஞ்சததையும் பார்ப்பதால் சாட்சி.—போதம்-[பஞ்சததி.] சதத்
முதலான விடயங்களைத் தீனையும் அறியும் சமவிதரூபமாவதால் போ
தம்.—சுததம்-[ல-தி.] சாத்வர்த்தசிரமாதித்துடக்குற்றசீவன், கிரு
பையவதாரமுதலிய துடக்குற்றசுரன், சீவசங்கததால் அசததமுற்ற
தங்கள் இவைக்கு வேறானதான இவைகளோடு கூடின தன்னை யசுத
தமபற்றாமையினாலும், இவை தனது விவாதத்தமாதலாலும், சுததம்.—
இலக்சியம்- இலட்சணியினுறபோதிக்கப்பட்ட அாததமாகலின் இ
லட்சியம்.—சநாதனம்-[முததிகண்டம்] சந்ததம் ஸ்வேஷ்வராயிருத்த
லால் சநாதனம்.—சீவன்-[பிருகதகோசம்.] கடாவசசினனாகாச
போலச சீவததிரயங்களால் அவசசினனமாயிருத்தலால் சீவன்.—
“சீவன யிருது காணுஞ் சிறபர ததது வத்தே, மேவிய நனவை யு
றோ.” எனனு வாசிட்டததுங்காணக. தததுவம்-[வி-ச-பா-ம.]
தததுவம், அமிர்தம், சததியம், பரமாததம், யது, தது, துவம் என
னும் இவவேழுசபதங்களும் பரமாததசததாயிருக்கின்ற பிரபததையு
ணாததுகின்றனவாகலின் தததுவம்—பரப்பிரமம்.—விண்-[வாசிட்ட
ம்.] “தடமான உதனபுற மிலாமையினால்.” விண். அல்லது, அ
சங்கததுவாதிதாமததால் ஆகாசசகிருசமாவதால் விண். —சோதி-
[மு-ம] சூர்யனமுதலியசோதிகளை விளக்குவிக்குஞ்சிற்சோதியாவ
தால் சோதி. அல்லது, [வி-ச-பா-ம.] இதரமாகவிருக்கின்ற ஆதி
ததியசந்திராதிகளையே படசியாமற் றானேயிகவும் பிரகாசமாகப் பிர
காசிக்கின்றதால் சோதி —ஆன்மா-[ல-தி.] நானென்றபிமானத்திற்
கிடமாய்த தோன்றுகின்ற புத்திராதி, காரியகாரணதேகம், சீவன், இ
வைவெவவேறானநாமமடைந்து தனக்காகியமாகத்தோன்றலானும்,
இவைக்கப்பாலாய் ஞானகனப்பிரமமாகியதான அந்நியமாகாமை யா
னும் ஆன்மா.—[வா-ம.] “அகமகமென்றனைத்துயிர் னிடத்ததுயிருந்
தனவரத முரைப்ப தாகி, நிகழொளியா யான்மதத் துவமான சொ
ருபததை நினைதல செய்வாம்.” என்றது. [பிர-தை.] “உரையா
டுகின்றநா னென்னுமு ரைக்கும் அறிவுக்கு மறிவாய் காடுகின்ற வு
ணாவொன றுண்டதுவே யானமா நமக்கெல்லாம்.” என்றது. முத
தம்-[வி-ச-பா-ம.] விபேட்டவனென்னுமசுருதியால் சபாவமாகச்
சமசாரபதம் சர்வாதமனாஇல்லை; ஆகலின், முத்தம்.—விபு [வி-ச-

பா-ம்.] சகலபிரபஞ்சாகாரராகவும், 'இரண்யகர்ப்பாதிவிவிததேவ
ராகவும் நாநாவிதமாகவுண்டாகின்றதால் விபு. அன்றியும், சர்வ
ததிரபரிபூரணராகவும், லோகநாயகராகவும் இருப்பதால் விபு.
[ல-தி] அவத்தியாவிசிட்டுன்னிவிபு லிங்கதேகம், இதனினவிபு
தூலதேகம், இதனின் ஒன்றின்ஒன்று விபு பிருதுவியாதிபூதங்கள்,
இவற்றினொன்றினொன்றுவிபு இரண்யகர்ப்பாதி, இவைகளானமட்
டிடக்கடாதுவிரிந்த மாயாவிசிஷ்டஞ்ஞம மட்டிடக்கடாதுவிரிந்த
அஸ்திபாதிப்பிரியரூபமாகவின விபு.—குக்குமம்-[வி-ச-பா-ம்] “ந
ண்மை யாமதி னுண்மை யாம்.” எனனுமகருதியானும், “சாவகத
மகுடசுமம்.” எனனுமகருதியானும் உத்தரோததரம் ஸதுலகாரண
மாயிருக்கின்ற பிருதுவியாதிபூதங்களும், கந்தாதிருணங்களும் பிரள
யததிலேயிலலாமையினர் குக்குமம் — வாசிட்டததில், “குக்கமா
யெட் டாமையினர் சொன்னபரமே பரமானு.” என்றது. என்று
இவவண்ணம் விதிருணங்கள் மொழியும் வேதம்-என்றிவவாறு விதி
ருணங்களைப்பிரதிபாதிப்பாதிக்கும் வேதமானது.—எறு. (௧௩௬)

(௨௮௦) [இனி கீடேதநாமங்கள் கூறுகின்றார்.]

அசலநிரஞ் சனமமிாத மப்பிரமே யமவிமலம் வசனா தீதம்
அசடமநா மயமசங்க மதுலநிரந தரமகோ சரம் கண்டம்
அசமநந்த மவிநாசி நிரக்குணகீட் களநிரவ யவம் காதி, அசரீ
ர மலிகாச மததுவித மெனவிலககா மநேக மூண்டே. (௧௩௭)

(இ-ன்) அசலம்-[ல-தி.] வீடு, ஊர், தேசம் இவைகளில் ஒன்
றையிடம் மறஞென்றில் அலைகின்ற ஸ்தூலதேகம், உலகங்களில் ஒ
ன்றினின்றொன்றில் அலைகின்ற லிங்கதேகம், காரணதேகங்களோடு
பிருதுவியைவணியமாகச்சுற்றியலைக்கின்ற அபு, அகங்கினி இவைகளை
யலைக்கின்றவாய், இவைகட்கிடமாயுள்ள ஆகாசம் இன்னும் பெளதிக
சமஷ்டியோடுகூட இவையனைத்தையும் உடலாகக்கொண்டு அறிவி
னுள்ளே அலையாநின்ற ஈகரனும், அதிவேகமாக ஆகாசத்திற்குட
னரால்ப் பததுததிககிணும் துறுகோடிகதபங்களோடி அளவிட
முன்னமென்றுபார்க்கினும், அளவுகாணக்கூடாததாய் அங்கங்கே
சாட்சியாய் அசைவற்றிருக்கின்றதால் அசலம்.—நிரஞ்சனம்-(அஞ்
சனம்=தமம்; மலினசபாவத்தால்; அஃதில்லாமையால் நிரஞ்சனம்.

— அன்றியும், ஆத்மபோதம்கா அஞ்சனரகிதன், நிரஞ்சனன அ
 ஃதெநவனம்? மனோவியாபாரமே அஞ்சனமாகவின், மனதேயில
 லாமலிருத்தலால் நிரஞ்சனம். இன்னும், லட்சணவிருத்தியிலுங்
 காண்க. அமிர்தம்- [ல-தி.] மிர்தமற்றது அமிர்தம். யோகாமிர்தம்,
 தேவாமிர்தங்களைப்புகிதது நமக்குமரணமில்லையென்றிருப்பவரும் ஈ
 சுரப்பிரளயத்தில் மரணமாவதுபோல அநந்தநந்த சின்மாதிரமே
 நாமென்றுமோட்சாமிர்தமான தன்னைடைத்தோர் மரணமாகாமை
 யின் அமிர்தம். [வி-ச-பா-ம.] ஓர்காலத்தும் மரணமில்லாமல் சித்தி
 யமாயும், சத்தியமாயும் இருத்தலின் அமிர்தம்.— அபபிரமேயம்-
 [வி-ச-பா-ம்.] சர்வப்பிரமாணங்கட்கும் விடயமாகாமையின அபபி
 ரமேயம். சததஸ்பரிசுருபகநதாநிகளானருணங்கள் இவரிடத்திலு
 லாமையினான், கடபடாநிகள்போலப்பிரததியட்சவிஷயரல்ல. கா
 ரியலிகமில்லாமையின, அதுமானவிஷயரல்ல. சாதிரசுமில்லா
 மையின; உபமானவேததியரல்ல. ஜாதிருணக்கிரியைகளில்லாமை
 யின, சததப்பிரமாணவிஷயருமல்ல. உபாதானதர்மமில்லாமையி
 ன, அர்த்தாபத்திவிஷயருமல்ல. பாவ (ஊவ) ரூபமானசெஞ்சொரு
 பராகவின், அபாவகோசரருமல்ல. அபாவத்திற்குச் சாட்சியாயிரு
 ததலானும் அபாவவிஷயரல்ல; இப்படிச்சகலபிரமாணங்கட்கும் வி
 ஷயராகாவிடில் வேதாந்தசாஸ்திரங்களாலே எப்படியறியப்படுவரெ
 னின்;—சகலமானபிரத்தியட்ச அதுமான உபமான சத்த அததாப
 ததி அபாவசாஸ்திராநிகட்கும் சாட்சியாக அறிகிறவராகவும், கவ
 யம் பிரகாசராகவும் இருத்தலின் பிரமாணங்கட்கு விஷயராகாவிடி
 னும் தமமிடத்திற்கறபிககப்பட்ட சகல பிரபஞ்சபிரமாணங்களைபும
 சொப்பிரகாசத்தினாலேமித்தையென்று நிசசயித்து ஆந்தசின்மாத
 திரமாயிருத்தலால், சாஸ்திரயோனியென்றுசொல்லப்படுகிறார்; ஆக
 வின் அபபிரமேயம். — விமலம் - [ல-தி.] மலமற்றது. மலமுததி
 ராதிமலம்பொருத்திய பிருதுவி, கலங்கல், புணை, புழுதிமுதலானால
 மபொருநிய மற்றநான்கு பூதங்கள், கோழை, சளி, பித்தம், மலம்,
 முததிரமுதலான மலமுடையனாலதேகம், காசபடலங் காமகரு
 ரோதமுதலான மலமுடையலிங்கதேகம், ஞானஞ்ஞானமலமுடை
 யசேவன, பஞ்சகிருத்தியாதி மலமுடைய ஈசுரன் இவைக்குவேறாயா
 தொருமலமுமற்று பிரகாசஞானந்தவடிவாகவின் விமலம்.—வச
 னுதீதம்-வாக்கிள் சத்தியிருத்திக்குக்கோசரமாகாமையின் வசனத

நிற்கெட்டாதது.—அசடம்—தேகமுதலியவைபோலச் சட்மாகாமையின் அசடம்.—அநாமயம்—ஆமயம்—நோய்: அஃதற்றதால் அநாமயம். [ல-தி.] ஆதிவியாதிவாசனையென்னும் மூன்று சரீரத்துச் சரங்களுந் தனக்கு இல்லாமைவின் அநாமயன்.—“சுழலும்வினை, நலனும்ன் நியதுரை மரணமும் பசியைமுத, துலகுறம் துயாமுமுத முடையனன் நெருபொழுதும்.” என்னும் பிழைதையினுங்காண்க. அசங்கம்—[விசாரசந்திரோதயம்.] சங்கமென்பது, சம்பந்தம்; அது சஜாதியவிஜாதியசுவகதபேதத்தால் மூவகையாம். பிராமணனுக்கு அநதியிராமணனோடுதாருஞ்சம்பந்தம், சஜாதியசம்பந்தம். குத்திரராதியரோடுதாருஞ்சம்பந்தம், விஜாதியசம்பந்தம். அஸ்தபாதாதிகளோடுள்ளசம்பந்தம் சுவகதசம்பந்தம். தான் ஏகமாகவின், சாதியில்லை. சேவன், ஈசரன், பிரமா, விஷ்ணு, சிவன், நான், நீமுதலியபேதமோ உபாதிபாற்பண்ணப்பட்டது; ஆகவின், தனக்குயாதொன்றோடு சஜாதியசம்பந்தமில்லை. அப்படியே தான் அதவைதமாயும், சததாயுமிருத்தலின், தனக்குப்பின்னமாக மாயை மாயாகாரியமானதுவருடசம்ப பிரபஞ்சங்கள் அசத்தாம் அசத்தது அறபமும்வஸ்துவன்று; ஆகவின், தனக்கு யாதொன்றோடும் விஜாதியசம்பந்தமில்லை. அப்படியே தான் கிரவயவமாகவின், சசசிநாநநாதிகளோ தனதவயவமவல் பின்னையோ ஏகரூபமாகவின், தனதுசொருபமாம். இதனால் தனக்கு யாதொன்றோடும் சுவகதசம்பந்தமில்லை; இவ்வாறு சாவசம்பந்தமும்வலாமைவின் அசங்கம்—அதுலம்—[வி-ச-பா-ம.] உபமானமற்றது இதற்குச்சமானவஸ்து ஒருகாலத்தும் ஓரிடத்தும் இவலாமையின் அதுலம்.—நிரந்தரம் - அந்தரம்—அவகாசம்; அஃதிலலாதது நிரந்தரம்.—[நிச்சித்திரம்என்று பொருள்.] இதனை, “கிலனவினை காலகிரி திசையெலா மேவிபு நெடுஞ்சில புரையாகா.” எனனும் வாசிட்டததாலதிக. அகோசரம்—கோசரம் = விடயம்; தானொன்றிற்கும் விடயமாகாமையின் அகோசரம்.—அகண்டம்—காலதேசவஸ்துக்களால் கண்டிதமாகாமையின் அகண்டம்.—அசம்—ஐநகம்ல்லாதது. [வி-ச-பா-ம.] கீததியசித்தமாக இருப்பதுகொண்டு ஐநததையடையாமைவின் அசம்.—“ஊறுபட வொன்றிலே பிறததல்பிறத துளவாதல், வேறுபட வளர் தல்வளர் தயலொன்றாய் வினைத்தமைதல், மாறுபடத தேய்தலற மாய்தலென வருகின்ற, வாரியலபு முடம்பனநியநிவடையாது.”

எனனும், கீதைவிஞ்ஞலிக. அநந்தம்-[வி-ச-பா-ம்.] நித்தியமாகவும், சர்வகதமாகவும் இருத்தலின், தேசகாலவஸ்துக்களால பரிச்சேதயி
லலாமையான அநந்தம். — அநிநாசி-நாசரதிதமாகலின் அவிநாசி.
—நாகருணம் [வி-ச-பா-ம்.] பரமார்த்தத்தைக்கண் குணத்திரயங்க
ளிலலாமையான் நாக்ருணம். அலலது, சத்த, ஸ்பரிசாதிருணரதி
தமாயும், நித்தியசுத்தஞானைகருபமாயும் இருத்தலின் நாக்ருணம்.
[ல-தி.] சத்துவகுணத்தால ஈகரணயும், இரேஜோகுணத்தால சேவரை
யும், தமோகுணத்தால் சகததையுமுண்டாக்கி அவைகளையுகாதோற
ம விரித்தடக்கி வினோதியாநிற்கும் பிரகிருதிக்கு அதிதமாய்ச் சகத
அதிஷ்டானசுகஸ்வரூபமாகத் தானிருத்தலின் நாக்ருணம்.—நீடக
ளம்-கீன = அவயவம். அஃதின்மையின் நீட்களம்.— [ல-தி.] பிர
மம் ஆகாசவுருவாயிருக்குமென்றது ஒருவேதம். அதற்கு நாமரூபம்
லலை அமூர்த்தமாயிருக்குமென்றது ஒருவேதம். பிரமத்திற்கு முன
பின உட்புறமில்லை அதுசாட்சியாயிருக்குமென்றது ஒருவேதம். அநி
யப்பட்டதும்பிறப்பாததும் பிரமமல்ல; அவைககநியமாய அவை
களைப்பிரகாசிப்பிக்கும் அறிவு நிராகாரமென்றது ஒருவேதம். இவ
வாறுகூறுகின்றசருதியானும், சூரியனைநாடாநிற்கும் மனதோடுகூட
நீண்டசிதாபாசனைக் கற்பித்தேதனமென்றதுகொண்டு வாளாலவெட
டுதலும், அகினியாற்சடுவதும், நீட்டினகரத்திற்குக்குவதுபோற் ற
ககாமற்போமாயின, சுபாவசித்தது ரூபரகிதமென்னவ்வேண்டுமோவெ
ன்னனும் உத்தியானும், தான் உளளநிதிரியம், வெளியநிதிரியங்களுக்
கு விஷயமாகாமல் அவைகளைப் பிரகாசிப்பிக்கும் அதுபலத்தானும்
சிஷ்களம்.—நிரவயவம்-[ல-தி.] அஸதபாதாதி அவயவங்களையுடைய
மூலகைச்சரீரங்கட்கும் அநநியமாய ஆகாயம்போலும் உருவமாய்
மூலகைபவஸ்தைகட்குஞ்சாட்சியாய் நித்தியமாகியுள்ளதனக்குத் த
னக்கென ஓரவயவின்மையானும், தன்போல உண்மையாய்லலா
மல் தனதவயவமென்றுசொல்லத்தக்கதானபொருளும் அலலாய்ல
தனனிற கற்பிதமாயத்தோனறாநின்ற பிரபஞ்சத்தைக்கருநித்தும் ஓ
வயவின்மையானும் தான் நிரவயவம். — அநாதி-ஆதி=உறபத்தி,
அஃதிலலாதது அநாதி. [வி-ச-பா-ம்.] இதற்குக்காரணம்லலை;
இதுதானே சகதபிராந்திக்கு ஆதிகாரணமாயும், அதிஷ்டானமாயும்
ருத்தலால் அநாதி. [ல-தி.] யாவைக்குவகாரணமானதனக்குக் கார
ணம் இன்மையானும், அநாதியென்றுகூறும் காமம், அஞ்ஞானம்,

வேதம், ஈசன், சீவன் என்னும் சேர்பாதிசகத்தும், கிருபாதிசகைத
ந்தியமான பிரமமும் ஆகிய இவ்வாறிலுள்ளே கற்பித் அநாதியான ஐந்
திற்கும மூலமான சித்திற்கு ஆதியின்மையின் அநாதி.—அசரீரம்—தே
கயின்மையது. [ல-தி.] சரீரங்களை யுடைய கர்மி, யோகி, உலகபாலர்,
வைசுவாநரன் முதலிய சீவர்க்கும், சகசரீரமுடைய ஈசரனுக்கும் அந்
தியமாய் வினங்காதிற்றுத் தான் சிந்ததாநந்தரூபுமாவதானும், தனக்
கொருசரீரயின்மையானும், சரீரம் என்னதென்னும் அநபவத்தாற்
றனக்குச்சரீரம் அந்தியம், அசித்தியமென்னும்புத்தி சர்வலோகசம்ம
தமாவதானும் தான் அசரீரன்.—அவிகாரம்—விகாரயின்மையது. [ல-
தி.] பஞ்சகோசங்களை யும், அவைகளின் விகாரங்களையும் அறியும் அ
றிவேவடிவாதவால் அவிகாரம்.—அத்துவிதம்—[ல-தி.] துவிதமென
பது=இரண்டு; அஃதின்மையது அத்துவிதம்.—துவிதசகத்தோன்று
வதனாற் றான் அத்துவிதமென்பது எவ்வாறெனின்;—மரஞ்செடிகொ
டிமுதலியவை மண்ணிலேயுண்டாய் மண்ணிலேயிருந்து மண்ணாகவே
அழிதல்போலச் சாக்கிராதிய அவஸ்தைகளிற் றேன்றாநின்றசகம்
சாட்சியாகிய தன்னிலேயுண்டாய்த் தன்னிலேயிருந்து தானாகவே அ
ழிதலானும், தன்னைப்போல மற்றோர்வஸ்து இன்மையானும் தா
ன் அத்துவிதம்.—என விலக்கு ஆம் அநேகம் உண்டு—என்று கிஷேத
ங்களான நாமங்கள் அநந்தமுள்.—ஏ-று,

அநந்தமென்றமையால், இன்னும் அஸ்துலம், அகணு, அகிருஸ்வ
ம, அதிர்சயம், அக்கிராதியம், அசப்தம், அஸ்பாசம், அரூபம், அவலிய
யம் என்பனமுதலியவுங்கொள்க. (௧௧௭)

[இப்படி விதிமுகத்தானும், எதிமறைமுகத்தானும் பிரமத்
தைச் சுருதிகள்கூறும் சததங்குள் அநேகமாயினும் பொரு
ளொன்றேயாவதுபோலச் சச்சிதாநந்தசததங்கட்கும் பொ
ருளொன்றேயெனச் சுருதியாற்சுந்தேகவிவாத்தி செய்கின்
றார்.]

இன்னவகை விதியிலக்குக் குணங்கண்ணாய்ச் சேர்ந்தொ
ருமித தெல்லாங் கூடிச், சொன்னபொரு ளொன்றன்றி பிர
ண்டிலை யொருபொருளைச் சொல்லுஞ் சொற்கள், பின்
னபத மாமதனாற் சததாதி குணப்பொருளாம் பிரம மேகம
அன்னபொரு ளொருமையறிந் தகண்டபரி பூணமா யாவாய்
க்யே. (௧௧௮)

(இ-ள்) இன்னவகை-இப்படி (அநேகமாகச்சுருதிகள் கூறாந்ரு ம்)—விதி விலக்குக் குணங்கள் விதிநீடேதங்களாயிருணங்கள் — ந னறு ஆய்ச்சேர்ந்து ஒருமித்து எல்லாம் கூடிச் சொன்ன பொருள்—நன ராகச்சார்ந்தொன்றுபட்டு முழுவதுந்திரண்டு சொல்லியவஸ்துவானது —ஒன்று அன்றி இரண்டு இல்லை—ஒன்றேயல்லாமல் உபயயில்லை.—ஒ ருபொருளை—அகண்டகரசமான பிரமத்தை—சொல்லும் சொற்கள- பிரதிபாதி யாகின்ற சத்தங்கள்—பின்னபதம் ஆம்—(பரஸ்பரம்) பின்ன மான சத்தங்களாம்.—அதனால்—அக்காரணத்தால்—சத்தாதிருணப்பொ ருள ஆம் பிரமம்—சத்து, சித்து, ஆகந்தமென்னும் விசேடணத்தையுடை யவஸ்துவாகிய பிரமம்—ஏகம்—ஏகரூபமாம்.—அன்ன பொருள் ஒருமை அறிந்து—அதன்மையான பிரமத்தின் ஏகரசத்தன்மையை (ச்சுருதிப் பிரமாணத்தால்) உணர்ந்து—அகண்ட பரிபூரணம் ஆய் ஆவாய் நீயே- (சஜாதியாதிபேதரகிதமான பரிபூரணமாயிருப்பாய் நீ.—ஏ.று.

வைமலை, கறையடி, புழைக்கை என்னும் சொற்கள் பின்னபத மாயினும், அவைகளின்பொருளான யானை பின்னமாகாமலொன்றே யாவதுபோலும், ஓபுருடனைப் பீதா, மகன, தம்பி என்னும் அநேக சொற்களாற் சொல்லினும் அவன அநேகனாகாமல் ஒருவனேயாவது போலும், சச்சிதர்வதாதிபதங்களாற் சுருதிக்றிய பிரமமும் அகண்ட கரசமாக இருத்தலாற் சந்தேகமொழிந்து அதுவாயிருத்தியெனப் பதம். (கக. ௩)

(உஅக) [பிரமம் நிக்குணமென்றதால் அதற்குக் குணங் கூ றுதல் எனதாய் மலடியெனல்போல அசங்கதமாமென்றா சங்கித்துக் குணமாயின, அவநனமாய் சொரூபமாகலின், அவநனமாகாதென்று பரிகரிக்கின்றா.]

நிற்குணவத துவின் குணமாக ஞானரப்பதுதாய் மலடியெ ன னிகரென் னாதே, சற்குணனே வத்துவில யுரையாம லறி யவல்ல சதூர ருண்டோ, நற்குணவே தங்கனிந்தச் சேனமு ததி பெறப்பிரம ஞானந தோன்றச், சொற்குணங்கள பிரம ததின் குணங்களன்று பிரமமாரு சொரூபந் தானே. (கக. ௧)

(இ-ள்) நிற்குண வத்துவின் குணங்கள் உரைப்பது—நிற்குண

வஸ்துவிற்கு (ஆநந்தாதி அஸ்துலாதிகளான அநேக) குணங்களை (ச்சருதி) கூறுவது—தாய்மலடி எனல் நிகர் என்னுதே—(என்)றும்மலடி பெனனுக்கற்றிற்கிணையாய்வியர் காதகமாமென்று சங்கியாதே.—சற்குணனே—(சமாதி) சற்குணங்கையுடையமைநதா—வத்து நிலை உரையாமல்—வஸ்துவினுடைய (ஆநந்தாதி அஸ்துலாதி) குணங்களை (ச்சருதியானும், பெரியோர்களானும்) கற்பியாமல்—அறிய வல்ல சதுர உண்டோ—அறியச்சமாதத்தமுடைய அறிஞருளரா (இவர்).—நதகுண வேதங்கள்—(ஆகலின், யாவரிடத்தது) கருணையுடைய சருதிகள்—இநத ச சிவன்முத்தி பெற—(கூட—வதுசெய்யுளிற்குறிய) லட்சணமுடைய சிவன்முத்திச்சகமடையவும்,—பிரம ஞானம் தோனற—'முதற்படலத்தில நிக, கூட—வதுசெய்யுளிற்குறிய' பிரமத்தினபரோட்ச அபரோட்சவிஞ்ஞான (அதிகாரிக்) குண்டாதற்பொருட்டிம்—சொல் குணங்கள்—கற்பியாநின்றகுணங்கள்—பிரமத்தின் குணங்கள் அன்று—பிரமத்தினுடைய குணங்கள் ல்ல.—[மறமெனையெனின்,—] பிரமம் ஆம சொருபநதானே—பிரமத்தின சொருபமே.—எ-று.

“வத்துநிலையுரையாம லறியவல்ல சதுர குண்டோ,” எனறதற்கு, உ-ம. வாசிட்டம். “சத்தியம் பிரமமானமா பரமுதற் சாற்றவேண்டி, யித்திற்ப் பெயர்மே லேரா லிடப்பெற்ற விநத வான்மா.” எனவரும். மறமும் வருவனவற்றாற்காணக

“பிரமமாஞ் சொருபத் தானே.” என்றதற்கு, உ-ம. வாசிட்டம். “வலலாமென்றுரைத்ததெலா மறிவிததற் பொருட்டேயாம்சையச சொன்ன, சொலலாவென் வீணனறே யாதலினு லோமென்று துணிக விததை.” எனவரும். மறமும் வருவனவற்றாற்காணக. (கூக)

[சச்சிதாந்தம் ஏகாசமெனபதற் சருதிப்பிரமாணத்தால் சந்தேகந்தெளித்த சீடன் யுத்தியினும் சந்தேகவித்யையடைதற்பொருட்டு வினாதல.]

மோகவிஞா கெடக்கோடி யருணனென வருகுருவே மொழிபக் கேளீர், ஏகபரி பூரணமா மென்சொருப மென்னுளத்தி ஸ்முகம் வண்ணம், ஆகமங்கள் சொன்னபடி பெண்ணையகண்டார்த்தமா வறிந்தே னையா, ஊகமுமொத் திடவுரைத்தாற்பகமரத்தி லாணிபோ லுறைக்கு நெஞ்சே. (கச௦)

(இ-ள்) மோக இருள் கெட- (தனதுகாரியவர்க்கங்களோடு) அஞ்ஞானவிருள்நாசமாக—கோடி அருண் என வருகுருவே—கோடி-ஆதித்தியர்போன்றெழுந்தருளியிருருவே — ஐயா-ஐயனே — மொழியக் கேளிர்—(அடியேன் ஒர்) விண்ணப்பஞ்செய்யக் கேட்டருள்வீராக.—ஏகபரிபூரணம் ஆம் என் சொருபம்—ஏக(ரச்ச்சிதாந்தம்)பரிபூரணமாயிவ என்னு சொருப(வதுபூதி)—என் உளத்தில் இறுகும் வண்ணம் - எனது அந்தக்கரணத்தின்கண்ணமூர்த்தம்படியாக — ஆகமநாகன் சொன்னபடி-சுருதிகள்கூறியவாறு—என்னை அகண்டார்த்தமா அறிந்தேன் - (சச்சிதாந்தமாயிவ) வென்னை அகண்டைகரசப்பொருளாக(சிச்சந்தேகமா)யறிந்துகொண்டேன்.—எனமும் ஒத்திட உரைத்தால்—(சச்சிதாந்தம் ஏகமென்பதில்)உத்தியும்(எனக்குச்)சம்மதமாக வருளிச்செய்தால்—பசுமரத்தில் ஆணி போல்-பச்சைமரத்தில் (அறைந்த)ஆணிபோல—நெஞ்சு உறைக்கும்—(அதுபூதியின்கண் என்)மனமூர்த்தம்.—ஏ-று

“மோகவிருள் கெடக்கோடி யருண்ணென வருகுருவே,” என்றது, சமுசயத்திற்குக்காரணமான அஞ்ஞானவிருளை அற்பமுஞ்சேடியாமல் சுலபமாகப்போக்குவிக்கும் சுருதி புத்தி அதுபூதிவலியைப் பூரணமாபுடையராயிருத்தவினென்க. (கச0)

(உஅஉ) [உத்தியினால் சச்சிதாந்தத்தக்கனிஞ்ஞாமையைத் தெரித்துணர்த்துகின்றார்.]

சத்தேசித் தாகுமய லெனிலசத்தா மசத்தானுற் சாட்சியெங்கே, சித்தேசத் தாகுமய லெனிடமாத்ர ச்டங்களுக்குத் திதிபு யில்லை, ஒத்தேதேதான் நியசத்துஞ் சித்துநல்ல ககமாகு ழுகத் துக்கோர், வித்தேயன் னியமாகிற் சடமசத்தாத்ர சுகா துபவம் வினைந்தி டாதே. (கசக)

(இ-ள்) சத்தே சித்து ஆகும்—இருக்கின்றதே விளங்குகின்றதாம்;—அயல் எனில்—(இருக்கின்றதற்கு விளங்குகின்றது) அந்நியமெனில்,—அசத்த ஆம்—(இருக்கின்றதற்கு அந்நியமானசித்து இருப்பில்லாமையின், சசவிஷ்ணும்போல) அசத்தாம்;— அசத்து ஆனால்—(அச்சித்துஇருப்பில்லாமற் சசவிஷ்ணும்போல்)அசத்தாயின்,—சாட்சி எங்கே—அதீசாட்சியாதல் எவ்விடத்திற்காணப்படும்: (நிரீடத்து

ஙகாணப்படாது.)—(ஆகவின், சந்தேசித்தெனக்கொள்ளல்வேண்டும.) சித்தேசதது ஆகும்-விளங்குகின்றதேயிருக்கின்றதாம்;—அயல் எனில்- (விளங்குகின்றதற்கு இருக்கின்றது) அந்நியமெனில்,—சடம் ஆம்—(அச்சத்திற்கு விளங்குந்தன்மையிலுலாமையின், கடப்படாநிகன் போல அச்சதது)சடமாகும்.—சடங்களுக்குத் திதியும் இல்லை—சடபதார்த்தங்கட்கு (இரச்சசர்ப்பம்போல) இருப்பில்லை.—(ஆகவின், சித்தே சத்தாகுமெனக்கொள்ளல்வேண்டும்.) ஒத்தேதோன்றிய—(இவ்வாறானபுத்திக்குப் பின்னமாகாமல) ஏகமாகவேதோன்றிய—சத்தம் சித்தம்—சத்துஞ்சித்துமே—நல்ல சுகம் ஆகும்—பரமப்பிரேமாஸ்பதமான ஆகந்தமாம்;—அன்னியம் ஆகில்—சத்தாகியசித்துக்கு ஆகந்தமந்நியமாவின்,—சடம் அசத்து ஆம்—சடமும், அசத்துமாம்;—(ஆகவே,) சுகாதுபவம் வினைத்திடாதே- ஆகநதாதுபவமுண்டாகாதே!—(ஆகவின், சத்தம் சித்துமே ஆகந்தமெனக்கொள்ளல்வேண்டும்;கொள்ளவே, பிரமம் அகண்டைகரசமெனபது யுத்தியாற்பெற்றப்படுகின்றது.) ஊகத்துக்கு ஓர் விதது—(சச்சிதாநந்தங்களை அகண்டார்த்தமாக) பூசித்தற்கு இவவுத்தியே தலைமையானபுத்தியாம்.—எ-று.

“ஊகத்துக்கு.” என்றதற்கு, ஏனையகாமங்களையும் ஊகித்தற்கெனினுமாம். (கசக)

[இன்னும் சச்சிதாநந்தங்கள் அகண்டார்த்தமென்பதை யுத்தியால்வற்புறுத்திக்கூறி முடிக்கின்றார்.]

வீயாத சத்துமூலம் விளங்குவது தன்னாலோ வேறொன்றாலோ, வாயால்வே நெனிலதுவு மசததோசத் தோவசத்தேன் மலடி மைத்தன், பேயாகா ரியஞ்செயுமோ சத்தெனவிப்படியதையும் பிரித்துச்சொன்னால், ஓயாத வவதையாந் சூதர்க்ககிகற் பங்கனைவிட் டொழிந்தி டாயே. (கசஉ)

(இ-ள்) வீயாத சத்து—காலத்திரயாபாத்தியமானசத்து—முன்னம் விளங்குவது—ஏற்கெனவேவிளங்காநிற்பது—தன்னாலோ வேறு ஒன்றாலோ - (திபம்போலத்)தன்னாலேயேவிளங்குகின்றதா? (அல்லது, திபத்தினாலேகடம்போலத்)தனக்குஅந்நியமான வேறொருபதார்த்தத்தினாலேவிளங்குகின்றதா?—வாயால் வேறெனில்—வாக்கால் தன

கநநியமான லாபதார்த்தத்தால் விளங்காவினறதெனின;—அதுவும—(ஆன்மசத்திற்கக்கியமான) அப்பதார்த்தமும், —அசததோ சததோ-சத்துவிலட்சணமா? அல்லது, சதந்தரமா? —அசததேவ-சத்துவிலட்சணமெனறுசொல்லுவாயாகின, —பேயா-மதிக்கேடனே—மலடி மைந்தன் காரியம் செயுமோ-வந்தியாசதன் ஓகாரியஞ்செயவதுமுண்டா?—(சத்துவிலட்சணம் வந்தியாசதன்போல அசததாவலின், அதற்குச் சத்தைப்பிரகாசிப்பிக்கிறரூபமான காரியங்கூடாதென்பதுகருத்து.) சத்து என-சதநதரமெனறு—இப்படி-இவ்விதம்—அதையும்-அவ்வந்தியத்தையும்,—பிரித்துச் சொன்னால்-பருத்துக்கூறியில்,—ஓயாத அவததை ஆம் - (அச்சதந்தரம் நிக்கிருஷ்டமாயிருந்துகொண்டு அசததைத்தோற்றுவிக்கிறதா? அல்லது, சமானமாயிருந்துகொண்டுதோற்றுவிக்கிறதா? அல்லது ஒன்றினால்தான் பிரகாசவநிசயம்பெற்றுத்தோற்றுவிக்கிறதா? அல்லது, தானே தோன்றிக்கொண்டு அசததைத்தோற்றுவிக்கிறதாவென்று இப்படி நன்குவிதமானவிகற்பமவரும்; வரவே, அச்சதந்தரம் நிக்கிருஷ்டமாயிருந்துகொண்டு அசததைத்தோற்றுவிக்கிறதென்னும் முதலவிகற்பங்கூடாது. எனனை? ரூரியப்பிரகாசத்திற்கு நிக்கிருஷ்டமாகியபொழுதும் ரூரியனைத்தோற்றுவித்தல்வேண்டும், அங்ஙனங் காணப்படாமையினனக, அச்சதநதரம் சத்துக்குச் சமானமாயிருந்துகொண்டு அசததைத்தோற்றுவிக்கிறதென்னும் இரண்டாம்விகற்பங்கூடாது. எனனை? தீபத்திற்குச் சமானமானமற்றொருதீபம் அதைத்ததைத்தோற்றுவித்தல்வேண்டும், அங்ஙனங் காணப்படாமையினனக, அச்சதநதரம் ஒன்றினால்தான் பிரகாசவநிசயம்பெற்று அச்சததைத்தோற்றுவிக்கிறதென்னும் மூன்றாமவிகற்பங்கூடாது. எனனை? அச்சதநதரத்திற்கும் பிரகாசவநிசயம் தருகிறவஸ்து சதத-? அல்லது, அத்தாவென்றுவிதப்பிக்கவரும். சத்தென்னின்;—அதுசொப்பிரகாசமா? அல்லது, அப்பிரகாசமாவென்றுவிகற்பிக்கவரும், அதுசொப்பிரகாசமென்னின்;—அப்பொழுது சொப்பிரகாசமாகியசத்தே சித்தாகலின், சத்துக்குச் சொப்பிரகாசத்துவமும், அத்துவந்தியத்துவமும் வேதாந்திகட்கந்தியரால் அங்கீகரிக்கப்படவில்லை. ஆதலால், ஆன்மசொரூபமாகியசத்தைத் தோற்றுவிக்கிறசதந்தரத்திற்

* சதந்தரம் வேறுசத்து.

குப் பிரகாசவதிகசயந்தருகிறசத்து சொப்பிரகாசமென்னல்கூடாது. அப்பிரகாசமென்னின;—அதுவுங்கூடாது. என்ன? அப்பிரகாசமாகியவஸது பிரகாசமாகியவஸ்துவக்குப் பிரகாசவதிகசயத்தைதருவதுகண்டிலேம; ஆகலின், அப்பிரகாசமெனலுங்கூடாது; ஆனால், அந்நியவஸ்துவினுறப்பிரகாசவதிகசயத்தைப்பெற்றுச் சதந்தரம் ஆனமாவததோற்றுவிக்கிறதென்னின்;—அந்நியவஸ்து அசத்தாகலின், அங்ஙனஞ்சொல்லுதலுங்கூடாது; அங்ஙனமாயின், ஆன்மசொருபமான சததிறகுப்பிரகாசவதிகசயந்தருஞ்சதந்தரத்திறகுப் பிரகாசாதிகசயந்தருஞ்சதது அந்நியமொன்றுண்டெனலவேணம; அங்ஙனஞ்சொல்லின, —அச்சததுக்குப்பிரகாசவதிகசயந்தருஞ்சதது அந்நியமொன்றுண்டென்றும், அச்சததிற்குப்பிரகாசவதிகசயந்தருகிறசத்து அந்நியமொன்றுண்டென்றும்இப்படி) அநவஸ்தாதோஷ(மும், சததிறகுஅப்பிரகாசத்துவமும்,தொயதத்துவமுமுண்டென்று) வரும.—(உலகினகண்ணே ஒன்றிறகுப் பிரகாசவதிகசயந்தருமஅக்கினியாதிகள தாமப்பிரகாசமாயிருந்துகொண்டே அந்நியங்களைப்பிரகாசிப்பிக்கக்கண்டோம தாம அப்பிரகாசமாயிருந்துகொண்டு அந்நியங்களைப்பிரகாசிப்பிக்க கண்டிலேம; ஆதலால்,முன்சொன்னபட்சத்திரயங்களுங்கூடாமையின்,சததைத்தோற்றுவிக்கிறசதந்தரமதானேசொப்பிரகாசமாயிருந்துகொண்டு அச்சததாகியவஸ்துவைத்தோற்றுவிக்கிறதென்றேசொல்லலவேணம, இங்ஙனஞ்சொல்லில, சொப்பிரகாசமானசதந்தரமே சித்தென்றுசெத்தித்தது; இங்ஙனமாமேல, உலகினகண் ஆகாசத்திற்போல உபாதிபனரிச சததுத்துவயம்நிருபித்தலகூடாது எனெனின்;—நிருபாதிகமாகியசத்து அததுவித்யமென்று சுருதியாதிகளாற்சொல்லப்படுவதால், ஆகலின், பிரகாசமாகியசதந்தரத்தால் அவ்வானமசததுத தோனாநிற்கின்றதென்னலகூடாது. மறறெங்ஙனெனின், — ஆன்மசொருபமாகியசத்துச் சொப்பிரகாசமாயிருத்தலின், அதுவே சித்தென்றுசித்தித்தது; அச்சித்தானசததிற்கு விலட்சணமானவஸ்து அசத்தாகலின், அதற்கு இரண்டாமவஸ்து இல்லை; ஆகையால், அச்சித்தானசததே ஆந்தரூபமாயிற்றென்று இப்படியுசித்தது) குதாக்க விசுரபங்களை விட்டு ஒழிக்கிடாய்-(முன்னே நீ ஆட்சேபித்த) குதாக்கமாகியவிகற்பங்களை விட்டொழியக்கடவாய்.—எ-று.

“பேயா.” என்றது, சீடன் குதாக்கங்களைவிட்டு நம்புதற்பொருட்டுத் திருவுள்ளத்தினகண் சற்றே முனிவுற்றதுபோற்காட்டிக் கூறினது. (கசா)

(2௮௩) [சச்சிதாநந்தங்கள் அகண்டார்த்தமாகவுள்ளதன்மையை, ககடு-வது செய்யுடொடங்கி, -கௌ-வது செய்யுள்வரையும், சுருதியுத்திகளாலுணர்த்துவித்து இனிஅதபூதியாலுத் தெரித்துணர்த்துகின்றார்.].

சுருதியுத்தி யொத்ததுபோ லறுபவமுங் கேன்கழுத்திச் சுகவா நகதம், மிருதிவடி வாதலில் வாகநத மேயறிவாம வேறங் கில்லை, கருதுபிர ளயஞ்சுமுத்தி பிரண்டிலுநீ யிருநிறுநக காண்கின் றாயே, இருதயத்திப் படிநோக்கி யேகபரி பூரணமா யிருந்தி டாயே. (கௌ)

(இ-ள்) சுருதியுத்தி ஒத்தது பேசல்-(சச்சிதாநந்தங்கள் தமய்ல்வேறுபடாமல அகண்டார்த்தமாயிருப்பதில்)சுருதியுத்திகள் விரோதியாமல ஒத்ததுபோல—அதுபவமும் கேள்-அதுபவமொப்பதையுங் கூறக்கேட்பாய்.—சுமுத்திச் சுக ஆநந்தம்-உனதுசுமுத்தியின்கண் (கீதையிருபாதிக கிரதிசய)ககசொருபமாகிய ஆநந்தமானது—மிருதிவடிவு ஆதலில்-(அங்கே அஞ்ஞானத்தைப்பிரகாசிப்பித்துக்கொண்டிருந்து விழித்தபொழுது ஒன்றுமறியாமற்சுகமாயிருந்தேனென்னும்) ஸம்ருதிரூபமாக உதித்தலால்,—அவவாநந்தமே அறிவு ஆம்-அவவாநந்தமே சித்தாகும.—[ஆண்டஞ்ஞானம் வேறொன்றால்வினங்கிற்றென்பாயேல்,] அங்கு வேறு இல்லை - அச்சுமுத்தியின்கண் ஆநந்தத்தை ததவிரப்பிரகாசாந்தரமில்லை — கருது பிரளயம் சுமுத்தி இரண்டிலும்-கருதுனைபிரளயமும், சுமுத்தியுமாகியஇரண்டவஸ்தைகளிலும்—நீஇருந்து-(சிதாநந்தரூபனை) நீ இருந்தே—இருனைக் காண்கின்றாய்-(அஞ்ஞானமாகிய) இருனைக்காண்கின்றாய்;—[ஆகலின், நீ சச்சிதாநந்தசொருபனும்: சச்சிதாநந்தசொருபமே சாஸ்திரங்களிற் பிரமென்றுஉறியிருப்பதால் பிரமசொருபமே ஆன்மா. [வியாபகமாயிருப்பதற்குப் பிரமமென்று பெயராம்.] தேசத்தாலெதற்குத்தயில்லையோ அது வியாபகமென்றசொல்லப்படும்; அதற்கு ஆன்மாவின்னாமேல், தேசத்தாலந்தமுடையதாம்: எதற்குத்தேசத்தாலந்தமுண்டோ அதற்குக் காலத்தானும் அந்தமுண்டாம்;இதயியமாகலின், ஆன்மா அநித்தியமாம்: எதற்குக்காலத்தாலந்தமுண்டோ அநித்தியமெனப்படும்; இதனால், பிரமத்திற்குப்பின்னமாக ஆன்மாவில்லை; ஆன்

மாவிற்குப்பின்னமாகப் பிரமயில்லை; பின்னமாயின், அநான்மாவா
ம்: அநான்மாவாகியகடாதிகள், சடமாகலின், ஆன்மாவிற்குப்பின்ன
மானபிரமமும் சடமேயாம்; ஆதலால், ஆன்மாவுக்குப்பின்னமாகப்
பிரமமில்லை, பின்னையோ பிரமசொருபமே ஆன்மாவாம்: சேதன
மொன்றே சர்வப்பிரபஞ்சததிற்கும், மாயைக்கும அதிஷ்டானமாவ
தால் பிரமமென்றுசொல்லப்படுகிறது. அவித்தைக்கும், வியஷ்டி
தேகாதிகட்கும் அதிஷ்டானமாவதால் ஆன்மாவென்றுசொல்லப்ப
டுகிறது. தற்பதலட்சியம் பிரமமென்றும், துவம்பதலட்சியமஆன
மாவென்றுஞ்சொல்லப்படும். ஈசரசாட்சி தற்பததிற்குலட்சியம்.
சேவசாட்சி துவம்பதத்திற்குலட்சியம். வியஷ்டிசங்காதவுபகிதசே
தனம் சேவசாட்சி. சமஷ்டிசங்காதவுபகிதசேதனம் ஈசரசாட்சி. சேவ
னுக்கும், ஈசரனுக்கும் ஏகத்தன்மைகூடாதாயினும் சேவசாட்சிக்கும்,
ஈசரசாட்சிக்கும் உபாதிவினான்றிப்பேதமினமையாற் சொருபத்தா
லவவிரண்டுமொன்றே; மடததின் கண்ணுள்ளகடாகாச மடாகாசங்க
ட்கு உபாதிவினாற்பேதமேயன்றிச்சொருபத்தாற்பேதமின்மைபோல
ஆன்மாவுக்கும், பிரமத்திற்கும் உபாதிபேதமேயன்றி வேறுபேதமில
லை, இரண்டுமொன்றே.) இத்துணையுங்கூறியது, “கருதுபிர னயஞ்ச
முததி பிரணமூலீ யிருந்திருனைக் காண்கின் றாயே.” எனபதனகரு
ததரை. இருதயத்து இப்படி கோக்கி-உனதிருதயததனகண இவ
வாறுநாடி—ஏக பரிபூரணம் ஆய இருந்திடாய்-(சஜாதிய, விஜாதிய,
சுவகத) பேதரகிதமானபரிபூரணப்பிரமமாயிருப்பாய்.—எ-று.

“கருததிச் சகவா நந்தம் மிருதிவடி வாதலின்.” எனபதை, “ப
ரமமா யுண்டெனல் வடிவாய், மினனிய சமமா மறிவுகாண் பவற்றி
ன் மேவுற வெழுதல் சநகற்பம்.” எ-ம், “அறிவெனும் விதைசங் க
ற்பமா முனையாம்.” எ-ம வரும் வாசிட்டச்செய்யுடகளானுயத்து
ணை

ககஉ-வது செய்யுளில், “சச்சிதா நந்தகா னென்னவிவன ம
னனும் து பவமெனவனே.” என்று சேன்சனகையினமேலவைத்து
உபநிசயித்ததை இங்கே உபசமமாஞ்செய்தனரென்றறிக. (கசக.)

(உஅசு) [சேன் குருவருளால் சமாதிருபமான துதிவா
யிலாகச் சந்தேகந்தெளிந்து ஆருடமடைந்ததைக் கூறு
கின்றார்.]

பலகலையு முணாநதருநு மொழிகதபடி யிவனும நு பலமவி
டாமல், பலமலரின மதுப்போலே சசசிதா நகதமொன்றும்
பரமார்த் தத்தைப், பலபொழுதுங் கண்டமூச் சமாதியிருந
தான்விழித்துப் பார்த்த போது, பலவடிவாஞ் சராசரசித் தி
ரங்கனெலாக் தோன்றுமொரு படமானானே. (சசச)

(இ-ள்) பல கலையும் உணர்ந்த-பலஞானனாகியும் உள்ள
படியறிந்து நிஷ்டையினையுமுடைய— குரு-குருவானவர்—பல மல
ரின மதுப்போலே-பலபுஷ்பங்களினினும் (தேனீக்களாவெடுத்து
சசோதத)தேனைப்போல—சத் சித் ஆநந்தம் ஒன்று ஆம்-சச்சிதாந்
தங்கள் அகண்டைகரசமான— பரமார்த்தத்தை-உண்மைநிலையை—
மொழிகதபடி-சுருதி யுததி அதுபவத்தோடும் உபதேசித்தபடி—இவ
னும-இச்சீடனும,—அதுபவம் விடாமல்-(சுருதி யுததிகளுக்கொத்த
தான்) தன்னதுபவத்தைவிடாமற்கொண்டு— பலபொழுதும்-பலகா
லும்—கணமுடி- (கிசைகளைப்பாராதிருககும்படி) கண்களைத் தனது
மூக்கினதுமேலேநிறுத்தி— சமாதி இருந்தான்-சமாதியிலிருந்தன
ன்—விழித்துப் பார்த்த போது-(பின்னே சமாதியினின்றும்) உததி
தனாகிப்பார்த்தபோது—பல வடிவு ஆம்-அநேகவிதரூபங்களான—
சர அசர சித்திரங்கள் எலாம்-சராசரங்களாகிய சித்திரங்களைத்து
ம்—தோன்றும்- (சிச்சிதரமானகண்ணுடியிப்புரம்போலத்) தோன்றா
நிற்கும்—ஒருபடம் ஆனான்-அகண்டசச்சிதாநந்தபரப்பிரமமே தானா
னான்.—எ-று.

சராசரவுருவங்களைச் சித்திரமென்றமையின், அவற்றிற்காதார
மாகிய அகண்டைகரசனானனை, “படம்.” என்றார்.

தியானிக்கிறவனையும், தியானத்தையும் இரமமாகப்படுத்தியாக
ஞசெய்து தியானிக்கப்படுகின்ற ஒருபிரமமாதிரிம கோசரமுடைய
காய் நிவாதஸ்தலதீபம்பே-விருக்குஞ்சித்தஞ் சமாதியெனப்படும.
“விழித்துப் பார்த்த போது,பலவடிவாஞ் சராசரசித் திரவகனெலாக்
தோன்றுமொரு படமானானே.” என்றதற்கு, உ-ம். வாசிட்டம். “க
சனாயா சமாதிநிங்கி யொருபகற் கனிக்கு நெஞ்சன், வசமறத் தழுத
முத்த வசனத்தன் யாது செய்கேன், நிசையுற வெங்கு செல்கேன்
பபபதென கொள்வ தெனனா, மிசையுயர் கற்ப நீர்போல் மேதினி

யெங்கு நானே.” எ-ம், “மேனியிற் புறத்தினுள்ளின் மேலொடு கீழிற் நிகில, வானிலவை யகத்திலெங்கும் யானன்றி மற்றொன் நிலை, யானிலா விடமு யிலலை” யெனநிடத் திலாது யில்லை, தானிகழ் பொருளவே நிலலை சசசிதா நந்த மென்றான்.” எ-ம், பாடுதுறை. “தன்னிலே யெல்லாமி ருக்குமாகிற னானெல்லாத துள்ளுமி ருப்பனாகி ல், பின்னிலன்முன்னில னாவனாகிற பெரிதுமு டிநததீதன் வாழ்க்கைப் பாடே.” எ-ம் வரும. மற்றுமவருவனவற்றற்காண்க. (கசச)

[குருவையும், அவருளாலே வேதாந்தவிசாரத்தினபயனான கர்த்தவவியபுத்திரிவிாததி தனக்குண்டானதையும் வியநது முன்னே கஉஉ-வதுசெய்யுளில உபோதகாதசுமாக கருவருளியதைப்பற்றி வினோதமாகச் சீடனசங்கிககின்றான்.]

இதயமொத்த சற்குருவே நமக்கிதுவே வினோதமன்றி யினி வேறுண்டோ, அதையுரைத்து மனத்தினைத்து மிருப்பதன்றோ ஞானிகளுச் கான நீதி, முதலுரைத்த துரியாதீ தமுமேழாம பூமியுமுக் கியமா மென்ற, பதமுமகின வகையுமெகை கெளிதாகத் தெளியுமவண்ணம பணித்தி டிரே. (கசடு)

(இ-ள்) இதயம் ஒத்த சற்குருவே-எனதுமனதுக்கொத்த சந்தேசமபண்ணினதற்குருவே-நமக்கு- (சிருத்திருத்தயரான) நமக்கு-இதுவே-(பிரமாகாரவிருத்தியுண்டாதற்குக்காரணமான வேதாந்தவாகியவங்களால் நமதானமசொருபமானபிரமத்தைச் சிந்தித்துக்கொள்ளுதற்கு) இததொழிலதானே-வினோதய அன்றி-வினோதபாகவுர்

உபோத்காதம் எனந்து, பிரகிருத்ததைச்சொல்லாநிற்கும் உதாணம் பிரகிருத்தாதததைவாணித்ததற்கு அநநியாதததைவாணித்தல. திருட்டாந்தம், அநநியனுடையகிரகத்திற்குப்போய மோவாவாக ஒருவனுக்கு இச்சைவந்தபோது அவன் அநநியனுடையகிரகத்திற்குப்போய முன்னே மோகொடுவென்றுசொல்லில், உலோபியாகியமதுடனால மோகிடைக்கமாட்டாதாகலின், அநதப்பிரயோஜனத்தை மனதிலவைத்துக்கொண்டு அதனநியத்தம் உன்னுடையபசு கறவலஉண்டா? இல்லையா? எனபதுமுதலியவாழதையுரைத்தல உபோத்காதம்.

யதல்லாமல்—இனி வேறுண்டோ—இனிமேல் இதற்க்கரியமான ஒரு கிரியைசெய்யத்தக்கதாகவுண்டா (இல்லை).—அதை உரைத்தும்—(சிஞ்ஞாகடையோர்வரில்)அப்பிரமத்தைத்தானே அவர்கட்டுபதேசித்தும்,—அதை கிணத்தும்—(தனித்திருக்கில்)அதைத்தானேசிந்தித்தும்—இருப்பது அன்றோ—இருப்பதல்லவா!—ஞானிகளுக்கு ஆன நீதி—அறிஞர்கட்டுரியதர்னகியாயம்.—(ஆகவின்,) முதல் உரைத்த-முன்னே (ககஉ-வதுசெய்யுனிற்)கறிய—தூரியாதீதமும்,—ஏழாம்பூழியும்,—மூக்கியம் ஆம் என்ற பதமும்—மூக்கியமாகுமென்றசொல்லியபதமும்,—அதின வகையும்-அதன்குறுபாடும்—எனக்கு—எளிதாகத் தெனியும் வண்ணம்-இலேசாகப் போதமாகும்படி—பணித்திடர்—அருள்வீராக.—எ-று.

அநேகபிரகாரமாகத் தானாட்சேபித்த ஆட்சேபங்களுக்கெல்லாஞ்சமாதானம் தன்மனத்துக்குச்சம்மதமாகும்படி அருளிச்செய்து சந்தேகங்களனைததையுந் தெனிவித்தலால், “இதயமொத்த சற்குருவே.” என்றான். (கசடு)

(2அடு) [வேதாந்தசாஸ்திரங்களின் சாரபூதமான ஞானசத்தபூதிகளை விஸ்தாரமாகவறியவேண்டிச் சீடன்கடாலினதற்கு விடையாகக்கீர்த்திக்கததொடங்கி அவைகளைவிரோதியாகவுடைய அஞ்ஞானசத்தபூதிகளின் நாமங்களை முனனர்க் கூறுகின்றார்.]

வினவுமிடத் தஞ்ஞான பூதிகளேழ ஞானபூதிகளே முனபாரா, இனியவற்று ளஞ்ஞான பூதிகளே னையுமூந்தியியமபக கேளாய், தனிவிததுச் சாககிரஞ்சாக் கிரமகா சாககிரஞ்சாக கிரத்தைச் சார்ந்த, கனவுகளுக் கனவுசாக் கிரஞ்சுமுததி யென்றெழுபோ கணித்தாராமேலோர். (கசக)

(இ-ள்) வினவும் இடத்து-(பூதிகைஎத்தனையென்) ருசவகிததாராயுமிடத்து—அஞ்ஞானபூதிகள் ஏழ் ஞானபூதிகள் ஏழ் என்பார்—அஞ்ஞானபூதிகளேமுன்றும், ஞானபூதிகளேமுன்றும்(வாசிட்டமுதலியகிரந்தங்களிற்)பெரியோர் கூறுவர்;—இனி அவற்றுள்—இனி அப்பூதிகளுள்,—அஞ்ஞானபூதிகள் ஏழையும் - அஞ்ஞானசத்தபூத

கனையும்—முந்தி இயமபக் கேளாய்—முன்னே சொல்லுகிறோம் கேட்பாய்.—தனிவித்துச் சாக்கிரம்- (க-வது) கலப்பில்லாத பீஜசாக்கிரம்,— (உ-வது) சாக்கிரம்,— (உ-வது) மகாசாக்கிரம்,— சாக்கிரத்தைச் சார்ந்த கனவு - (ச-வது) சாக்கிரசொப்பனம்,— கனா - (இ-வது) சொப்பனம்,— கனவு சாக்கிரம் - (ச-வது) சொப்பனசாக்கிரம்,— (எ-வது) சுழத்தி — என்று—எழுபோ-எழு நாமங்கள்— கணித்தாரமேலோர்-மதித்தனர் பெரியோர்,—எ-று.

கணித்தார்—எண்ணினரெனினும் ஆம்.

(கசக)

(உஅக) [பீஜசாக்கிரம், சாக்கிரம், மஹாசாக்கிரம், சாகிரசொப்பனம் என்னும் இந்நான்கு பூதிகளின் இலக்கணங்கூறுகின்றார்.]

முந்தவகண்டத்தெழுமோ ரறிவுமாத திரமதுதான் முதல் வித்தாகும், இநதவறி விறபண்டில லாவகத்தை முனைபோல மிதுக னாவாம், வந்துவந்து பிறவிதொறு மகமத்தை வளருமது மகாந னாவாம், நந்துமகம் கொடுகனவின் மனோராசரி யஞ்செயலே நனாக்க னவே.

(கசஎ)

(இ-ள) முத-சர்க்காதியில அல்லது, சாக்கிரத்தினுதியில,— அகண்டத்து - மாயாசபள* சைதந்நியத்தினின்றும்— எழும் ஓ அறிவு மாததிரம் அதுதான்—எழுதினற சிதாபாசத்தோடுகூடின ஒரு அறிவுமாததிரமான அதுவே—முதல் வித்து ஆரும்—பிரதமாவஸ்தை யான பீஜசாக்கிரமாம்.—(பின்னே) இநத அறிவில- (பீஜசாக்கிரமெனது) பிவவறிவினகண்ணே—பண்டு இலலா அகந்தை—முன்னிலலா தவையான அகந்தை(மமதைகள்)—முனைபோல் ஆம்-அங்குரமபோல ச குட்சுமமாகழாநிற்கும்—இது-இவவவத்தை—நனா ஆம்-சாகிரமாம்.—வந்து வந்து-உண்டாகி உண்டாகி—பிறவி தொறும்-சநநக டோறும்— அகம மமதை வளரும் அது-அகந்தைமமதைகள் திடத ரமாயுதியாநிற்குமதுவே—மகா நனா ஆம்-மஹாசாக்கிரமாம்.—நந்தும் அகன்கொடு-ஆக்கமுடைய அந்தக்கரணத்தைக்கொண்டு— நனவின்

* சபளம்—கூடியது.

—சாக்ரத்தின்கண்—மனோராச்சியம் செயலே—(முன் தான் அறிந்த தேனும், அறியாததேனும் அதன்மயமாய் லவணன்[போல] மனோராச்சியஞ்செயலே—நனாக் கனா—சாக்ரத்சொப்பனமாம்.—எ-று.

அகநதை என ஒன்றைக்கூறிலும், இனமபறறி மமதைபுங் கொள்ளப்பட்டது.

இங்கே, “அகண்டம்.” எனபதற்கு, மாயாசபளசைதந்தியமென்று பொருளவிரித்தது மாயாரகித்ததிற் சிருஷ்டிகடாதாகலினெனக; இது பெரியவாசிட்ட வியாக்கியானத்தின கருத்து; அதுசம்பூர்ணமாகலின், “அகண்டம்.” என்றார்.

சிதாபாசசம்வளிததீமானசேதனம் நாமயின்றி மலயினறியெனப—, “அறிவுமாத்திரம்.” என்றும், தேகோற்பத்தி அகந்தரமுண்டாய வளராநிற்கும் சித்தம், சீவனமுதலியநாமசத்தங்கட்கும், அவைகளின் அத்தங்கட்கும் பீஜபூதமாய் கிறறவாறபீஜசாக்கிரமாமென்பார், “விகதாகும்.” என்றுங்கூறினார்.

“அகந்தை.” என்றது, தேகம் நானெனனும் நிச்சயம். “மமதை.” என்றது, போக்கியசமுகம எனதெனனும் நிச்சயம். “பணமூலம்.” என்றது, “முனைபோலாம்.” எனபதற்கேதுகூறினது. சஜாபமான ஸாவபூவசமஸ்காரஉறபோதத்தால விசேஷஅறிவு திடசுரமாயுதியாகிற்கும் சாக்ரத்தினிச்சயம், “உறாசாக்கிரம்.” எனப— “உறதுவாது பிறவிதொறு மகமதை வளருமது மகாநனுவாம்” என்றார். (கசஎ)

[ஏனையமுன்றுபூதிகளின் இலக்கணங்கூறுகின்றார்.]

உண்டுமறகி மனோராச்சியஞ்செயல்சொப் பனமெனும்பேருண்டய தாகும், பணமிகனாக் கண்டுமறக ததைமீண்டு கினைப்பதுசொப் பணநனுவாம், மண்டுமிருண மூவது சுமுதநியா மஞ்ஞான வகைகள் சொங்கேனும், ஸிண்டுகிறை முத்திகரு ஞானபூ மிகளேமும் விளம்பக் கேளாய். (கசஅ)

(இ-ள்) உண்டு உறகி—போஜனஞ்செய்து (பாயலிப்படுதது) கி

லவணன்—வாசிட்டத்திற்கூறியுள்ள ஓராசன்.

சமவளிதமகூடியது.

ததிரைசெய்து—மனோராச்சியம் செயல்—(அற்பகாலத்தில் அநேககாலவியாபாரரூபமான) மனோராச்சியஞ்செய்து (நித்திரையினந்ததி ல் நித்திராகாலத்தில அதுபவித்ததை) நினைப்பதே—சொப்பனம் எனும் பேருடையது ஆகும்—சொப்பனமாம்.— பண்டு களுக்கண்டு மறந்ததை—பூவஞ்சொப்பனங்கண்டுமறந்ததை—மீண்டுநினைப்பது—நிரும்பவுந் (திடமான அபினிவேசத்தால் வெருகாவுஸ்தாயியாகப்) பாப்பது—சொப்பன னு ஆம்—சொப்பனசாக்கிரமாம்.—(சொப்பனம் சாக்கிரமபோலச சாக்கிரத்தினகண்ணேதோனறுதலின்,) சொப்பன சாக்கிரமாம், (அரிசநதிரனுக்குத் துவாதசாதமகவருடம்போல, இது பெரியவாசிட்டவியாக்கியானகருத்து.) மணமெ இருள மூடுவது—(மேலதுபவிக்கத்தக்கவாசனை கருமங்க) நெருங்கியிருக்கும் அஞ்ஞானவிரண்மூடிச் சடமாயிருப்பது—சுழுத்தி ஆம்—சுழுத்தியென னும் ஏழாமபூமியாம்.—முநதின ஆறவஸ்தைகளும் காமபலபோகபூய யாகவின், காமஐநியங்கள் சுழுத்தியோ பூவகாமங்கள் போகத்தினாலகசமாகி மேலகாமங்களுண்டாகாமலிருக்கும்போது மத்தியில சத்திரம் நாசத்திம்போலச சாவருடசம் ஸதுஸப பிரபஞ்சவிலயத்தி ல அவைகளினபீஜமான அஞ்ஞானமாதிரஞ்சேடித்திருப்பதால் அதனஉபகிதமான ஆன்மாமாதிரஞ்சேடித்திருப்பதான உருவமுடையது சுழுத்தியெனறப்பிராயம். [அஞ்ஞானபூமிகளைமுடித்து ஞானபூமிகளைக் கோத்திககத்தொடங்கல்.] அஞ்ஞான வகைகள் சொன னோம்—அஞ்ஞானசத்தபூமிகளினகூறுபாடுகளைக்கூறினோம்.—(இனி) விண்டு நிறை முததி தரும்—வியாபகமாகநிறைந்துள்ள மோட்சத்தைக்கொடுக்கும்—ஞானபூமிகள் ஏழும் விளமபக் கேளாய்—ஞானபூமிக ளேழையுங்கூறக் கேட்பாயாக.—எறு.

“விண்டு” எனபதற்கு, அஞ்ஞானதையொழித்தது எனப்பொருள்கூறிலும் அமையும்; அங்கே விண்டு எனனுநதனவினை “ருடி பொன்றிக் குற்றமு மாகுகேதரும்.” என்றறபோலப் பிறவினைப் பொருடாகது நினறதெனக்கொள்க. (கசஅ)

(உ.அ) [ஞானபூமிகளின நாமங்களை மாதிரங் கோத்திககின்றா.]

புலவாபுகழ் முதற்பூமி சுபேச்சை விசா ரணையிரண்டாம் பூமி யாகும், நலததுமா னசிரமன்றும் பூமிசத்து வாபத்தி நாலாம பூமி, சொலுமசமசத் திபபேரும பதார்த்ததாபா வனை ப்பேருந் துரியப் பேரும், மலினமறு மகனேயைந தாறேழு பூமிகளா வகுத்தார மேலோர். (கசக)

(இ-ள்) புலவர் புகழ் - (சீகலசகத்துத்துச்சமென்றவற்றின்கண்ணே அவாவொழிந்த அறியத்தக்கனவான அனைத்தினையும் அறிந்த) பெரியோர் கீர்த்தியாகிற்கும் (ஞானசத்தபூமிகளுள்,)—சுபேச்சை முதல் பூமி-சுபேச்சையென்பது முதற்பூமியாம்.—விசாரணை இரண்டாம் பூமி ஆகும்—விசாரணையென்பது இரண்டாம்பூமியாம்.—நல தருமானசி மூன்றாம் பூமி—நல்லதருமானசியென்பது மூன்றாம்பூமியாகும்.—சததுவாபத்தி காலாம் பூமி—சததுவாபத்தியென்பது நான்காம் பூமியாகும்.—சொஹம் அசமசத்திப பேரும்—சொல்லுகின்ற அசம்சத்தியென்னுநாமமுடையதையும்,—பதார்த்தாபாவணப் பேரும்—பதார்த்தாபாவணையென்னுநாமமுடையதையும்,—தூரியப் பேரும்—தூரியமென்னுநாமமுடையதையும்—(முறையே) ஐந்தா ஆறு ஏழு பூமிகள் — ஐந்தாமப்பூமி, ஆறாமப்பூமி, ஏழாமப்பூமிகளாக — வகுத்தா மேலோர்—வகுத்தனாபெரியோர்.— மவினம் அறுமகனென்றது, வினி. —எ-று.

* (கசக)

(2அஅ) [அவற்றுள், முத்தினானகுபூமிகளின் இலக்கணங்கூறல்.]

தறசங்க நிவிர்த்திவந்த சிவஞானம் விரும்புவது சுபேச்சையாகும், நறசங்க மொழிவினவி ஞானநூல் பழகல்விசாரணையா நம்பி, முற்சங்க வேடனைகள் விடறநுமா னசிரிந்த மூன்றினாலும், சறசங்க மனநிலுண்மை யறிவுநித்தல் சத்துவா பத்திதானே. (கஊ)

(இ-ள்) தறசங்க நிவிர்த்தி வந்து சிவஞானம் விரும்புவது—மனைவிபுத்திரராதிய (ருசங்கங்களோடுகூடி இததனைகளும் மூடமாயிருந்ததாரணமெனனை? இனி அவ்வனம்மோசம்போகாமல்) இக்குசங்கங்களை வயிராகியததாறுறந்து (அக்ரிராசையினால் பிரமநிஷ்டரணபெரியோர்களானும், ஞானசாஸ்திரங்களானும் அடையவேண்டிய) பிரமஞானத்தை (அடையக்கடவேமென்று அத்தனை) இச்சிப்பது—சுபேச்சை ஆகும்—சுபேச்சையென்னும் முதற்பூமியாம்.— நற்சங்க மொழி—(சுபேச்சைமுதிர்ந்து) சற்சங்கமானபெரியோரையடைந்த அவர்கள்வாக்கால்—ஞானநூல் வினவி—வேதாந்தசாஸ்திரங்களைக் கேட்டு—பழகல்—அதை மனனம்பண்ணுவது—விசாரணை ஆம்—விசாரணையென்னு மிரண்டாம்பூமியாம்.—நம்பி—(முன்சொன்ன இரண்டு

புயிகளின் அப்பியாசவலியால்) குருசாஸ்திரவாக்கியார்த்தங்களை விசுவசித்து—முற் சங்க ஏடணிகள் விடல—(நிதித்தியாசனஞ்செய்து அந்நிதித்தியாசனவப்பியாசவலியால் சவிகற்பசமாதிபரியந்தஞ்சித்தித்து)முன்னுள்ள மலினவாசனைகளான இச்சைகளைவிடுதலே—ததுமானசி-ததுமானசியென்னுமுனரூமபூமியாம்; —இந்த முன்றினாலும்—இம்முன்றுபூமியப்பியாசவலியினாலும்—சுதசங்க பூனதில்—(வாகியார்த்தவிடயங்கனில் சமஸ்காரநாசத்தால் ஆத்தியந்திக திடவயிராக்கியரூப) சுததுவாசனையோடுகடியமனதினகண் — உண்மை அறிவு, நித்தல-ஆனமசாட்சாதகாரமுண்டாதல—சுததுவாபதி-சுததுவாபதரியென்னு நானகாமபூமியாம் —எ-று.

“துறசங்கநிவித்தி.” எனறது, சாதனசதுஷ்டயவுபலட்சணம்; இப்படிக்கறினதனால் நிஷித்தவாசசிதமாயும், நிஷகாமமாயும்ருக்கின்ற யகனும், தானமுதலியஅதுஷ்டானதத்-ஒண்டானதாயும், சநகியாசம் சாதனசதுஷ்டமலைகளே—டுகடினதாயும், முததியை முடிவாகவுடையதாயும், சிரவணாதிப்பிரவித்தி பலததோடுகடினதாயுமுள்ள ஆனமசாட்சாதகாரத்தின தீவிரவிச்சையேமுதற்பூம். அநிபம் சித்தசத்திஏதுவாகலால் முன்னமேசித்தித்திருத்தலின, குருசுருவை, பிட்சாடனம்,சௌசமுதலிய யதிதாமபாலனததோடுகடின சிரவணமனனங்களான சதாசாரமே எனப்பா, “நச்சங்க மொழிவினவி ஞானனால் பழகல்விசா ரணையாம்.” என்றா.

சாதனசதுஷ்டயசமபத்தியாதிபூவகமான சிரவண மனனங்கனோடுகடின நிதித்தியாசனத்தினான மனதுக்குச் சததாதிவிஷயங்களில் இச்சையொழிந்து சவிகற்பசமாதியான யாதொருகுட்சுமத்தன்மையுண்டோ அது, “ததுமானசி.” [தது=குக்குமதமம்.] மனது குக்குமதமமானதன்மையையடைதலின, “ததுமானசி.” எனப்பெயராயிறு.

இவ்வாறு சுரோததிரமுதலானகரணங்களால் சததாதிவிஷயங்களைக்கவாவது ஏதுவரையிலுண்டோ அதுவரையில் தியானம்; அத்தற்குமேல் சமாதியென்று யோகசாஸ்திரத்திற் சொல்லியிருக்கின்றது.

வாகியார்த்தவிஷயங்களில் சமஸ்காரநாசத்தால் ஆத்தியந்திகமான சித்தத்தின்கண்ணுள்ள திடவைராக்கியத்தால் மாயை, அதன்

காரியம், அவஸ்தாத்திரயம் இஷுவகளினின்றுஞ்சோதிக்கப்பட்ட சா
வாதிஷ்டானசுனமாதிரருபமான ஆனமாவின் கணக்ரோதகம்போ
வூதிபுடிவிலயமாய்ச்சாட்சாதகாரபரியநதமாகவுளதான நிருவிகற
பசமாதிருபஸ்திதியே சததுவாபததி. மனது பரமாததசததுவருபமா
க ஆனமையின், சததுவாபததியெனறறிக. (கஞ்0)

[பன்னயமுனறுபூமிகளினிலக்கணங்கூறல்.]

தததுவததின் மனமுறைதது மிததையெலாமறததலசமச
ததியாகும், அததுவிதா நதமவருந் திரிபுடிபோம் பதாராததா
பா வனைய தாகும், வததுவிலை யிருத்தபடி யிருத்தமவு வந
பாவந துரியமாகும், இததுரிய பூமியைமுனறுரியாதீ தப்ப
தமென் றதுவுந் கேளாய. (கஞ்5)

(இ-ன) 'தததுவததின் மனமுறைதது-(முனசொன்ன நான
பபய்யின அப்பிய-சவல்யால நிதிசயாகாததததிய-பரோட்ச) பர
னய-பவத்தில மனதநுதி — அததை வலாம மறததல - த
மனய-ன அருஞ்ஞனம் அதனகாரியங்களினைததையு நீனயாதிருத்த
யை—அசமசததி ஆரும-அசமசததியெனனும் ஐந்தாம் பூமியாம்.—அ
ததுவித ஆததம் வரும-(ஐந்துபூமிகளின் அப்பியாசவல்யால) அத
துவித-ன ஆனம-நதம மேல்மே; (மேல்டவே),—திரிபுடி போம-
(அ-கம-நதாங்கன-புளள) திரிபுடிருபமானபதாராத் தவகள் அபாவமா
ய, —அது பதாராதத அபாவனை ஆரும-அதுவே பதாராததாபாவனையெ
னனும் ஆரும-பூமியாம். —வததுவிலை - (ஆறுபூமிகளின் அப்பியாசத
தால) ஆனமசபாவத்தில—இருந்தபடி இருந்த-இருந்தபடியேயிருந
ரும—மவுன சபாவம-மே-னநிஷ்டையே—துரியம் ஆரும-துரியமெ
னனும் பூமியாம்.—இததுரியபூமியை - இந்தத்துரியமெனனும்
பூமியையே—முன துரியாதீதப்பதம் எனறதுவும் - முன்னே
(கஞ்2-வது செய்யுளில்) துரியாதீதப்பதமென்றுகூறினவகையையும்
—கேளாய்-இப்போதுகூறுதுங்கேட்பாய்.—எ-று.

உததமாகிகாரிகடரு இரண்டாம் பூமியிலுஞ்சாட்சாதகாரம் சாப்
தாப்பரோட்சத்தாற் பிரசித்தமாயினும் ஐந்தாம் பூமியில் மந்தமத்திமா
திகாரிகட்கும் ஆத்தியந்திகமான துவிதசம்ஸ்காரநாசத்தாலுண்டா
ன உதகாவமான அதிசயமுடைய நான்காம் பூமியின் முடிவிலுண்

டான சாட்சாதகாரம் ஐந்தாமபூமியில் நிருடதரமாக உண்டாகுமென பதைக் குறிப்பிததற்பொருட்டு, “மனமுறைத்து” என்றா.

வாகியாநதரங்கனான ஆகாரங்களோடும், அவைகளின் சமஸ்காரங்களோடும் சம்பந்தயிலலாமை, “அசம்சததி” [சமசத்தி=சமபந்தம், அஃதிலலாமை அசமசததி]

வாகியாநதரபதாரததங்களினுடைய அதுசநீதானயில்லாமை, “பதாரததாபாவீன.” ஆயின, தேகயாததிரை எவ்வனகூடுமெனின, சிகாலபரபபிரயத்தனததாற கூடுமெனக.

சபாவீகநிஷ்டததுவமெனபா, “வததுநிலை யிருநதபடி யிருநத” எனரா [சபாவீகநிஷ்டததுவம=சொருபமாயிருநதல]

பரப்பிரயததனததாலும பேதத்தையறியாமலெனபா, “மவுன சபாவ.” என்றா. சாககிராதி மூவவததைகளினும் விடுபட்டதல்ல, “துய்யம்”

பிரமவிததுமுதவ்யோருள, நானகாமவீனயடைதலின், ஏழாம டிற்பைத் துரியகாவெனறுங் கூறுவர்.

அஞ்ஞானசத்தபூமி, ஞானசத்தபூமி இவைகட்கு, உ-ம வாசிட-ததில உறபததிப்பிரகரணத்திறகாணக (கடுக)

(உ-க) [முன்னே கஉஉ-வது செய்யுளில் துரியபூமியைத் துரியாதீதமெனறு கூறினதற்குக் காரணங்கூறுகின்றா.]

முற்புவிமூன் நின்றுமுலக் கூதோனறுதலாற சாககிரமா மூனாற கப்பால, சொறபனமா மதுவுமெளள நமூவுமைநதரம் பூமியே சுமூததி யாகும், அற்புதமாளு சுகாநுபவ மிகுமாறும் புவிதுரிய மதறகப் பாலோரா, கறபனையி லாதவிட மதிதமெனறு மெளனமாக் காட்டும் வேதம். (கடுஉ)

(இ-ள) முற்புவி மூன்றினும் உலகம் தோனறுதலால-சுபேச சையாதி மூன்றுபூமிகளினும் (பூரணஞானமினமையின்) சகததுசத்த நியமாயத்தோற்றுதலின், —சாககிரம் ஆம்-அம்மூனறும் சாக்கிரமம்; —மூனறற்கு அப்பால்-அம்மூன்றிறகுமேல — (நானகாமபூமியிற் சகததுச சொப்பனம்போல மிததையாகப்பிரதீதியாவதால்) சொறபனம் ஆம்-அதுசொப்பனமாகும்; —அதுவும் மெள்ள நமூவும்-அம்மீ

ததையாபபிரதிபுங் கிரமமாக நீங்காநிற்கும்—ஐந்தாம்பூமியே—சுழ
ததி ஆகும்—(சுழத்திக்குச்சமானமாயிருப்பதாற்) சுழத்தியாம்.—அந
பதம் ஆம் சகாதுபவம் மிகும்—ஆச்சரியமான ஆகந்தாதுபவமிருந்தண்
டாகாநிற்கும்—ஆரம்புவி—ஆரம்புமி—தூரியம்—(காண்காமவததையா
வதாற்) தூரியமாம்;—அதற்கு அப்பால்—அதற்குமேல்—ஓர் கற்பனை
இவாத இடம்—(சுதது அசுததுமுதலிய) யாதொருகற்பனைகளில்
வந்த ஏழாமபூமியை—அதீதம் என்று—(சகலவிஷயசம்பந்தங்களுமற்
கிருத்தலாற்) தூரியந்தமென்று—மெளனமாக் காட்டும் வேதம்
சுருதி மெளனமாகத்தரிசிப்பிக்கும்.—எ-று.

சுருதி மெளனமாக்காட்டுவது அதத்துவியாவிருத்திலட்சணம்,
அல்லது, சக்திவிருத்தியாதகட்டாமல் வடசனாவிருத்தியாதகட்டி
வந்தமெனக், அதனை இப்படலத்தில, அ, உ-வது மெய்யுளாலறிக.

உ-ம், மிகுமேல் பிராரத்தகமயத்திலுண்டாவதான விதேககை
உலயமேயலவாடல சமாதிபூர்வெனெனினமையின், இதுவேமுக
கம-னபதம-மெனபதுதோன, “எவனாவது உத்த தூரியாதத்ததி
லெழாம் பூமியில் ருத்தானேவ.” என்றும், தூரியமெனனும்பெயரை
யடைய உழமபூமியையே அவஸ்தாவிபாகத்தாற் தூரியாதீதமாமெ
னறும முன்னேநமம்”லகீததிககப்பட்டதெனபது கருதது. (கருஉ)

(உ-ஊ) [ஆனால், வாசிட்டத்தில உற்பத்திப்பிரகாணத்தில் இங்ங
னங்கூறது விதேககைஉலயத்தைத் தூரியாதீதப்பதமெ
னறுவதின்னது என்ன? என்றசங்கிததுசசமாதானங்கூறு
கின்ற.]

தூரியநிலத் தனைத்தூரியாதீதமெனின் மயக்கமென்ற கரு
தி மேலோர், அரியதொரு விதேகமுத்தி யதீதமெனபா ரது
கணக்கி லாரும் பூமி, மருவுகமுத தியிற்காட்சி சுழத்தியெ
ன்பா ரெனபதுமீ மனத்திற் கொள்வாய், பெருமைதரு ஞா
னபூ மியின்விதர்ப மின்னமுண்டு பேசக் கேளாய். (கருஉ)

(இ-ள) தூரியநிலத் தனைத் தூரியாதீதம் எனின்—(தேகத்தோடு
உடிச் சேவித்திருப்பவர்களால் அடைந்திருக்கும்) தூரியமென்னும்பெ
யரையுடைய ஏழாமபூமியைத் தூரியாதீத பதமென்றுவகிறிடி,—ய

க்கம் என்று கருதி- (துலதிருஷ்டியுடையோர்க்கு) மயக்கமுண்டாகு
மெனறெண்ணி—மேலோர்-பெரியோர்—அரியது ஒரு விதேகமுததி
-அரிதானவொப்பற்ற விதேகவைவல்யத்தை — அதீதம் எனப் பா-
துரியாதிதபதமாமென்று கூறுவா;—அது-அங்கனங்கூறநிப்பது— க
ணக்கில-பூயியின்கணக்கில— (முதலமுன்றினையுஞ் சாக்கிரமென்று
ட, நானகாவதனைச் சொப்பனமென்றும் முறகநியீமுறைப்படியே
கொண்டு) சுமுததியில- (ஐந்தாவதான) சுமுததியில்—மருவு-கிட்டி
னதான—ஆராமபூமி - ஆராமபூமியானபதாததாபாவணையைச் (சோ
தது)—காட்சி சுமுததி என்பா-அறபுதமான(காட)சுமுததியென்று
கூறுவா—எனபதும் நீ மனததில கொளவாய-என்று இங்கனங்கூற
நிப்பதனையும் நீமனததினகண தரிப்பாய --பெருமை தரும்-(சிறுமை
யைப்போக்கிப்) பெருமையைத்தாராகிரும்— ஞானபூமியின விகற
பய-ஞானபூமிகளினவேறுபாடானவிசேடணம் — இன்னம் உண்டு.
-மேதுமுன்—பேசக் கேளாய்-அவறறையுங்கறககேட்பாய.—எ-று.

சுருதிமேலோர் என்றும்பாடமுளது. [இங்கே மயக்கம் எனற
து, ஐயுறவை.]

காடசுமுததி=கனசுமுததி பரப்பிரயததனத்தால வெளிப்படு
தவினெனக.

“பெருமைதரும்.” எனறதால், சிறுமைபோக்கி எனபது, வ
ருவித்தாம்.

“சிறுமைபெருமை” எனறதற்கு, உ-ம. பிரமகீதை. “யா
வனொருவன் றணையிழந்தே யளவிலவேறு படககண்டும், யாவ
னொருசொல் வேறுபடக கேடமெறிந்தும் வருகின்றான, யாவனொ
ருவன் றனக்கென்றுஞ் சிறுமையதுவே பிறப்பிறப்புப் போவதிலலா
க காரணமு மதுவையென்று புகனறனனால” எ-ம, அருளிஞ லி
யாவன றனக ணிவையிலவே றெனறு காணு, தருளினால வேறு
கேளா தநிந்திடா திருக்கி லுதே, யருளதாம பெருமை தானு மழி
ந்திடாச சுகமுமெல்லா, விருளிலா வீடு தானு மெனறன ணிமையோ
ர்க் கெல்லாம்.” எ-ம் வரும். மற்றும்வருவனவற்றிற்காணக.(௧௫௩)

(௨௧௧) [சிடன்வினுவிற்கு விடைகூறிமுடித்தது ஞானபூமிகளி
ன் விசேஷணங்களைக்கூறுகின்றா.]

முன்னிலங்க ளேறியமு வருமபி யாசிகளா முத்த ரல்லா
பின்னிலங்க வரன்வரியான் வரிட்டனெனுஞ் சேவன்முதத்
பேத மாகும், சொன்னகடுப் பூமிவந்த ஞானிகளே பிரமவித
தாந தூய முதத், இன்னமுமப பூமிகளில் பெருமைதனை நீ
யறிய யானசொல வேணே. (கருசு)

(இ-ள்) முன நிலங்கள் ஏறிய முவரும்-கபேசசை, விசாரணை
ததுமானசியெனனுமமுனமுனறுபூமிகளில் ஏறியிருக்கும்முவரும்—
அபியாசிகள் ஆம்-அபியாசிகளாகும்—முதத் அலலர்-ஜீவன் மு
ததரலலராம்.—பின் நிலங்கள்-அசமசத்தி, பதாததாபாவணை, தூய
மென்னுமபின்முனறுபூமிகளில்,—(ஏறியிருப்பவா) வரன் வரியான்
வரிட்டன எனும் சேவன்முதத் பேதம் ஆகும்-வரன், வரியான், வரி
ட்டனென்கின்ற ஜீவன்முதத்தின் வேறுபாடாம்.—சொன்ன கடுப் பூ
மி வந்த ஞானிகளே-சொல்லிய (சத்தவாபத்தியெனனும) மத்தியு
பியிலவந்த அறிஞரே—பிரம விதது ஆம் தூய முதத்-பிரமவிததான்
யபரிசுத்தமுத்தராம். —இன்னமும-மேலும் — அபபூமிகளின் பெரு
மைதனை-அந்தஞானபூமிகளினமகிமையை—நீ அறிய யான சொல
வேன-யேறியும்படி யானகூறுவேன.—எ-று,

பிரபஞ்சமென்னுமபுத்தியும், தேகந்தாமென்னுமபுத்தியும் மற்ற
துவவாரமையின், “தூயமுதத்” என்றா (கருசு)

(2க2) [ஜன்ம துககமென்றுகண்டு அதுநிவர்த்தித்ததற்பொரு
ட்டுச்சிஞ்ஞாசையிலை யோகபூ மியபியாசத்திறகு கேளோ
விக்கினவகனாதல”ற பாலோகசாதனங்களானகர்மாதுஷு
டானங்களைவிட்டு முதற்பூமி, 2-மபூமி, 3-மபூமி அப்பியாச
த்தோடுகடிநன்று பிரதிபந்தத்தால மோட்சசாதனமான
யோகசித்தியடையாமல மரணமானவன் மேகமண்டலத்
தின்னிறுமபிரிந்தமேகம் மற்றோமேகங்களோடுகடாமல
மத்தியினின்றவியாததமாவதுபோல வியர்த்தமாகனோ?
அலனோ? எனறுவருமாசங்கையைப்பற்றிக்கூறுகின்றா.]

காலாமபூ மியில்வருமுன முன்றுபூ மியுமடைந்து கடந்து
மாண்டோர், மேலான பதமடைந்து பிரந்துமெள்ள மெள்ள
வந்து விடு சோவாரா, மாலான பவத்திலளிழார் முதற்பூமி கி
டைப்பதுவே வருத்த மைந்தா, காலான முதற்பூமி கைவந்
தான் முததியுங்கை வந்த தாமே. (கருதி)

(இ-ள்) நாலாம பூமியில் வரும் முன- (சத்துவாபத்தியென்னு ம் ஆருடபூமியாகிய)நான்காமபூமியில்வருதற்குமுன்னே—மூன்று பூ மியும் அடைந்து நடந்து மாண்டோ-சபேசசை, விசாரணை, ததுமா னசியென்னும் அப்பியாசபூமிகண்முனறீனையும் அடைந்து நடந்து மரணமாயினோ,—மேல ஆன பதம் அடைந்து - (தேவவிமானத்தி னமீது ஆருடராயச்சென்று) உயாவானகவாக்கமுதலியபதங்களை ய டைந்து—(அங்குள்ளதிவவியபோகங்களைப்புஜித்தது)பிறந்து-(பூமியில் சுத்தராயும்,ஸ்ரீமானகளாயும் உள்ளோர மீனியினகண்ணே அலவது, யோகிகளவமசத்தில)ஜநித்து—மெள்ள மெள்ள வந்து-கிரமமாக ஆ ருடதசையாகிய நான்காமபூமியிலவந்து — வீடு சோவார-மோடசம டைவார —மால ஆன பவத்தில விழார-மயக்கத்திற்குக் காரணமான ஜநகங்களிலவீழாராகள.—[பூாவகதியினும் நிககிருஷ்டகதியையடை யாொனறபடி] முதல பூமி கிடைப்பதுவே வருததம்-சபேசசையெ ன்னும் முதற்பூமிகிடைப்பதே பிரயாசம —மைந்தா-மைந்தனே—கா லான முதல பூமி கைவந்தால்- (மறறைப்பூமிகடகு)வழியானமுதற்பூ மி புருவனுக்குவசமாகில,—முத்தியும் கைவந்தது ஆம-முத்தியும் அ டனுக்குமசபானதாட.—எ-று.

“முதற்பூமிகிடைப்பதுவேவருததம்.” எனறது, “எநியுங் கட டு னுத்தினிய லாமைக கழுத்தது புகுவதுபோற, பொறிவெம பிற விய சேகத்தாற புருடன விவேகி மெனப்பிறந்து.”என்னும் வாசிட்ட க்கருத்து.

“முதற்பூமிக்கிந்த வொனறே சந்தர மென முடிவிலவெளியாய” . ன்னு வாசிட்டத்திறகூறியிருபத்தால், “காலானமுதற்பூமி கைவந்தா ல் முதலியும் கை வந்ததாம்”என்றா (கரு)

[ஓன பிகளிணமகிழைதோனறச சபத்ததோமெ அதனைப் புகழ்ந்துகூறி உபசரம்க்கின்றா]

இப்படியி யிக்குஞான பூமியொன்றி லிரண்டிலடைந் திரு நதாரானால், அப்பருடர் மிலேசசரா கிலுமுததா குருபாத ததான மெய்யே, தப்புரையென மவாகெம்வார கம்வான மறைகளைச் சவகி யாதே, செப்புமொழி வழிநிடமா யகம்பா ம மெனறிருந்து தெள்ளநிடாயே. (கரு)

(இ-ள்) இப்புலியில-இப்பூமியின்கண்—இஞ்ஞானபூமி ஒன்றில இரண்டில-ஞானபூமிகளுள், (சுபேச்சையென்னும்) முதற்பூமியிலாவது (விசாரணையென்னும்) இரண்டாம்பூமியிலாவது—அடைந்து இருந்தாரானால்-அப்பிவாசமுடையராயிருப்பார்களாயின்,—அப்புருடா-அந்தப்புருடர்கள்—மிலேச்சர் ஆகிலும்- மிலேச்சராயினும்—முததா-முத்தராவர்:—குரு பாதத்து ஆணை மெய்யே-சற்குருபாதத்தினதீதானை இதுசத்தியமே;—தப்புரை என்றவர்- இதுகபடவார்த்தையெனறுசொல்பவா—கெடுவார் - நாசமாவார். — கடுவான மறைகளை-(மக்களிடத்துத தாய்போலும்) பாரபட்சமற்றகருதிவாகியவர்களை—நீ சகதியாதே-நீசகவைசெய்யாதே;—செப்பும் மொழி வழி-(சருதி) உபதேசியாகிறகும் வாக்கியநெறியில்—திடம் ஆய்-உறுதியுடையவனாய்—அகம் பிரமம என்று இருத்து-நான் பிரமமாகின்றேனென்றதுசந்தானிததுப் பிரமமாகவேயிருத்து—தெனித்திடாய-தெனித்திடுதி.—ஏ-று.

[தெனிதல=சாதேகீகருதல்.]

“மிலேச்சா.” என்றது, உபலட்சணமாகவின் இராட்சதா, அசாபுருகமுதலியனவுங்கொளக.

அசாமளன,கஜேஜநிரன இவாஞ்ஞானபூமியடைந்ததால் மோட்சமடைந்தனரென வாசிட்டஆறாயிரவியாகியானத்திலும், அனுமன, கறகடி, பிரகலாதாமுதல்யோர் ஞானபூமியினால் முததியடைந்தனரெனப் பெர்யவாசிட்டவியாகியானத்திலுங் கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

“குருபாததானை.” என்றதால்,இவ்வனவகூறினது அந்தவந்தமனநெனபதும், “மெய்யே.” என்றதால், கருதி,ஸர்குதி, புராணவிகளின் சித்தாகதமென்பதும் பெறப்படுகின்றன.

உலகில் அரசனுடையவாகியத்தை அவன்ருடைக்கீழ்வாழ்வோ அவமதிக்கில் அவாசேஷமடையாமல் நாசமடையவதுபோல இறைவனறிருவாக்கான கருதியை அவமதிப்பவரும் சேஷமடையாமல் நாசமடைவரென்பாரா, “தப்புரையென் தவர்கெடுவார்.” என்றார். ()

(உகக.) [வருணச்சிரமதுரபிமானிகளான சிலருடையபிராந்தி வசனத்தைக் குருவாக்கால் நிவிர்த்திப்பிக்கும் கருத்தின றயச சீடன்வினாதல்.]

பொல்லாத மிலேச்சுருக்கும் விதேகமுத்தி தருளுன பூமி யென்று, கெல்லாகி முனைக்குமெனைத் தண்டிலமாக் கியகுரு வே நீர்சொன் னீரே, இல்லாளுங் குடும்பம்பிட்டுச் சந்தியா சம்புகுத்தே காங்கி யானோர், அல்லாமன் முத்திபெறா ரென் றுகிலா சொல்லுமயக்க மகற்று வீரே. (கரு௭)

(இ-ள்) பொல்லாத மிலேச்சுருக்கும்-துஷ்டத்தன்மையுடைய மிலேச்சுருக்கும் — ஞானபூமி விதேகமுத்தி தரும் என்று- (சுபேச சையாதி) ஞானபூமி(யடையப்பமொயின்,) விதேககைவல்யத்தை க்கொடுக்குமென்று—நெல் ஆகி முனைக்கும் எனை-(உயியாநிகளோடு கூடி அங்குரியாநிற்கும்) கெல்லைப்போல (ஐகரவதுவான அவிததை காம கர்மங்களோடுகூடி) ஐந்திததுமரியாநிற்குமெனனை— தண்டிலம் ஆக்கிய குருவே-(அங்குரவதுவான உயியாநிகளைக்குதறிப்போக்கிய) அாசியைப்போல (ஐகரவதுவான அவிததையாநிகளைச் சுருதி யுத்தி அதுபவங்களாற்போக்கி ஜனமஜராமரணமில்லாத) பிரமரூபமாகப் பண்ணிய ஆசிரியரே—நீர் சொன்னீரே-தேவரீரருளிசெய்தீரே,— (இதற்குமுரணாக) சிலா-உலகினகட் சிலபோ (நான்குவருணங்களுட சிறத்தபிராமணவருணத்திலும்)—இல்லாளும் குடும்பம் விட்டு-மனை வியையும், குடும்பத்தையுத்தறந்து—சந்தியாசம் புருகது-(தண்டதார னாதிருப) துரியாசசிரமமடைந்து—ஏக-கூகி ஆனோ அல்லாமல்-(வி சனபிரதேசமாகியபருவதக குகைமுதலானவைகளிற்) நனித்திரு து ஞானபூமியை அடையாசெய்வா மோட்சமடைவரேயலலது—மு த்திபெறா என்று-(பிராமணநெய்ரக-சசிரமமுடையோரும், ஞான யாதத்திய, வைசிய, குத்திராதியரும் ஞானபூயப்பியாசத்தால்) மோட்சமடையாகஎனன்று—சொல்லு மயக்கம் அகற்றுவீர்-சொல வ-நிற்குப் பிராந்தியை நீக்குவிப்பீராக —எ-று. (கரு௭)

(உகசு) [சீடனையும், அவன்சங்கையையும் புகழ்ந்து சங்கை க்குத்தரங்குறப்புருத்து சந்தியாசவகைகளும், அவற்றின நாமங்களும், சந்தியாசத்ததுக்கு முக்கியகாரணமுங்குறுகின ஞா]

* மிலேச்சுருக்கோமாமசாதிபடசிக்கு அரூதாஜ்ஜாதிபேதம்.

சிட்டாபுகழ் மகனேநீ சங்கித்த சங்கைநன்று தெரியக கேளாய, கட்டழியுந் துறவுநல்ல வகையாகு மவைகளுக்கங் காரும பேர்கள், பட்டதுயர் கெடுவரும சகம்வெகூ தகமஞ்சம பரம வஞ்சம, விட்டகலுந் துறவுசகு விராகங்கா ரணமன்றி வேட மன்றே. (கருஅ)

(இ-ள்) சிட்டாபுகழ் மகனே-பெரியோராற்புகழப்படாநின்ற மைந்தா—நீ சங்கித்த சங்கை நன்று-நீ ஆட்சேபித்த ஆட்சேபம் நல்ல ஆட்சேபம்—தெரியக கேளாய்-(அதற்குச்சமாதானம்) உனக்குத்தோனறக்கூறுதுக கேட்பாய்.—கட்டு அழியும் துறவு - குடும்பசம்பந்தங் கெடுதற்குக்காரணமான சந்நியாசம்—நாலவகை ஆகும-காங்குவருப பம்;—அவைகளுக்கு ஆகும போகள்-அந்நாலவகைசந்நியாசங்கட்கும் உளதாகுநாமங்கள்—ருமசகம், வெகூதகம், அஞ்சம், பரமஅஞ்சம் (என்பவையாம்)—பட்ட துயர் கெடும்-(இவைகளாற் சம்சாரத்திற) பட்டதுன்பங்கெடும்.—விட்டு அகலும் துறவுக்கு-(குடும்பத்தை) விட்டொழியுஞ்சந்நியாசத்திறகு—விராகம் காரணம் அன்றி வேடம் அன்று-விராகவகாரணமேயல்லாமல், (காஷாயவஸ்திரதாரணமுதல்) வேஷவகாரணமன்று.—எ-று.

அங்கு=ஆங்கு எனனும் அசைக்கிலியிடைச்சொற்றிறிப்பு.

“நீசங்கித்த சங்கைகனன்று.” என்றது, துறவறமடையாதவரும், குத்திரராதியரும் ஞானபூத்யபப்யாசத்திறகு அருகரல்லரென்னுடயத்தியாவசனத்தாலஞ்ஞானசாஸ்திரத்திறபுகுநிறுப்பவருடைய பெருஞ்சந்தேகத்தைப்போக்கிப் புகச்செய்து ஞானவாயிலால் அநாத்நீவித்திற ஆரத்தபிராப்திருபமானமே-தகமடையப்பண்ணுதலெனக

[விராகம் சங்கைத்தென்று, அவற்றின் இலக்கணம்

இனையவென்றுங் கூறுகின்றார்.]

மந்தமுநீ விரமுநீ விரதரமு மெனமுன்று வகைகள் ராகம், வெகூதுயரம் வரும்பொழுது குடும்பத்தை வெறுத்தவரும விராக மந்தம், இந்நவூட லளவுமனை தனம்வேண்டா மெனவிடநீ விரமென் பாகள, அந்நணலுளா மித்தையென விடலாதி விரதரமா மறிநதி டாயே. (கருக)

(இ-ள்) விராகம்-வைராகியமானது—மந்தமும், தீவிரமும், தீவிரதரமும்—என மூன்று வகை-எனமுவகையாம்.—(அம்முவகையுள்,) வெம துயரம் வரும் பொழுது—(புதிரதாரதனாகிணசித்துப்போனதனால்) கொடியதுக்கமுண்டாகும்பொழுது—குமெபத்தை வெறுத்து வரும் விராகம்—(அததுக்கஞ்சகிக்கமாட்டாமல் இச்சமசாரம் மகாகொடியது இதனைச்சுடவேண்டுமென்று அக்காலநீதில்மட்டும்) குமெபத்தையுவாத்துவரும் வைராகியம்—மந்தம்-மந்தவிராகமாம்—இந்த உடல அளவும்—(சொற்புண்ணியத்தால்) இததேகமுள்ளளவும்—மனை தனம் வேண்டாம் என விடல-தாரதனமுதலியசமசாரம் நமக்குவேண்டாமென்றுவெறுத்துவிடுகின்ற திடபுத்தியை—தீவிரம் என பாகுள்-தீவிரவைராகியமென்பா.—அந்தணை ஊர் மித்தை என விடல—(மகாபுண்ணியபலத்தால் மீண்டும் ஐந்ததையுடைத்தான) பிரமலோகமுதலியவையும் மித்தையாகவின, நமக்குவேண்டாமென்று வெறுத்துவிடுதலே—தீவிரதரம் ஆம்-தீவிரதரவைராகியமாம்—அநிந்திடாய—(என) அறிவாய்—என்று (கருக)

[முனசொன்ன விராகங்கணமூன்றனுள், மந்தவிராகம் சநியாசங்கட்குக் காரணமனறெனறொழித்துத் தீவிரவிராகத்தாலுளதாகுஞ் சநியாசவேறுபாடுகளும், அவற்றின இலக்கணங்களுங் கூறுகின்றார்.]

பாவிமந்த விராகத்திற் சநியாசங்கொன்றும் பலித்திடாதே, தீவிரத்திற் குடிசகமும் வெகூதகமு மென்றிரண்டு திறங்க ஞ்ணடாம், தாவிநடந் திடத்திடமி லாதவாக்குக் குடிசகமுஞ் சகங்க ளெங்கும், மேவிநடந் திடத்திடமுள் ளவர்க் குவெகூ தகமுமென விதித்தாரா மேலோர். (கக0)

(இ-ள்) பாவி மந்தவிராகத்தில-பாவியினது மந்தவைராகியத்தில—சநியாசங்க ளொன்றும் பலித்திடாது—(நாலவகைச்சநியாசங்களுள்,) யாதொருசநியாசமுஞ் சித்திக்கமாட்டாது—தீவிரத்தில-தீவிரவைராகியத்தில்—குடிசகமும் வெகூதகமும் என்று இரண்டு திறங்கள் உண்டாம்—குடிசகம், பகூதகமென்றுசொல்லும் இருவிதசநியாசங்களுளவாம்:—[இனி அவற்றின் இலக்கணங்கூறுகின்றார்.] தாவி நடந்திடத் திடம் இலாதவாக்குக் குடிசகம் - தாவி யாத்திரை

முதலியவைசெய்யச் சத்தியில்லாதோர்க்குக் குடிசகமும்,—சகங்கள்
எங்கும்—உலகங்களிலெவ்விடத்தும்—மேவி நடத்திடத் திடம் உள்ள
வாக்கு-தாவி யாத்திரைமுதலியசெய்யச் சத்தியுள்ளோர்க்கு—உலக
தகமும் என-பக-தகமுமுரியதென்று—விதித்தா மேலோர்-விதித்த
னாபெரியோர்.—எ-று.

துக்கம் பாவ்பலமாகலின், அதனாலடையப்படும் மந்தவிராகமு
டையவனை, “பாவி.” என்றும், மயானவைவராக்கியம்போலும், திராமய
தாமானந்தரவைவராக்கியம்போலும் மந்தவிராகம் உடனே மாறுதலா
ல், ‘பாவிமந்த விராகத்திற் சச்சியா சங்களொன்றும் பலித்திடாது.’
என்றுக்கூறினார்.

“இத்தவுட லளவுமனை தனமவேண்டா மெனவிடநீ விரவிரா
கம்.” என முன்னேகூறினதனால் அதுகாரணமாயுளதாகும் குடிசக
ம், பக-தகங்கள் மறுமைப்பயன் குறித்ததென்றும், கர்மசச்சியாசகக்
களென்றும், (கக௦)

[தீவிரதரவிராகங்காரணமாக உளவாகஞ்சச்சியாசங்
களை இப்போது கூறுகின்றார்.]

இருவகைதீ விரதரத்து மஞ்சனென்றும் பரமாஞ்ச நெ
னறுஞ் சொல்வர், வருமஞ்ச னுக்குமுத்தி சத்தியலோ கத்த
னறி வாரா தென்பார, பரமாஞ்ச னுக்குமுத்தி பிவ்வுலகின்
ஞானததாற் பலிக்கு மென்பார, திரமருவும் பரமாஞ்சன் று
னுமிரு வகைவாகுஞ் செப்பக் கேளாய். (கக௧)

(இ-ள) தீவிரதரத்து-தீவிரதரவைவராக்கியத்தும்—அஞ்சன
என்றும் பரமாஞ்சன் என்றும்—ஹம்சனென்றும், பரமஹம்சனென்
றும்—இருவகை சொல்வா-இருவித சச்சியாசாதிகாரமுண்டென்று
சொல்லுவா,—(அவவிரணடிவ)உரும் அஞ்சனுக்கு-வாராகின்ற ஹம்
சச்சியாசமுடையோனுக்கு—முத்தி-மோட்சமானது—சத்தியலோ
கத்து அன்றி வாராது என்பார-பிரமலோகத்தில் வருமேயன்றி (இ
ந்தலோகத்தில்) வாராதென்று சொல்லுவா.—பரம அஞ்சனுக்கு-பர
மஹம்சச்சச்சியாசமுடையோனுக்கு—முத்தி-மோட்சமானது—இவ்வு
லகில ஞானத்தால் பலிக்கும் என்பார்-இவ்வுலகத்திலேயே தத்துவ
ஞானத்தால் வாய்க்குமென்றுகூறுவர்,—திரம்மருவும்-நிட!விராகமு

ம், தீவிரசிஞ்ஞாசையும்) பொருந்தாநிற்கும்—பரமஅஞ்சன் தானும்-பரமஹம்சனும்—இருவகை ஆகும்—இருவிதக்கூறுபாடுடையசந்நியா முடையவனாயிருப்பன; — செப்பக் கேளாய்-அவலிருவகைச்சந்நியாசங்கனிமமும், இலக்கணமும் இனிக்குறக்கேட்பாய்.—எ-று.

பிரமலோகவிச்சையால் முழுட்கத்துவயிலலாவிழல் ஹம்சனெ றும், கீழ்ப்போன அநந்தஜநங்கனிற்செய்துவந்த புண்ணியபுஞ்சபரி பாகவசத்தானுண்டான சித்தசக்தியினான் முழுட்கத்துவமுண்டாயிருதாவ நேரோஞானசாதனமான பரமஹம்சசந்நியாசமுடையவனெ ன்றுஞ் சொல்லப்படுமென்றறிக. (ககக)

[பரமஹம்சசந்நியாசத்தின்கூறுபாடான சந்நியாசங்களி னுமமும், உடையோஇலக்கணமுங்கூறுகின்றாரா.]

சிஞ்ஞாசு ஞானவா நென்றிரண்டு போகளவ ரிற்சிஞ் ஞா சு, மெயஞ்ஞான பூமியின்முன் மூன்றுபூ மியுண்டகமும் வி வேகியானேன் சுஞ்ஞான வானென்போன் சீவன்முத்தி ய டைநிறுக்குந தூயமேலோன், அஞ்ஞான மகலுமகதச் சிஞ் ஞாசு மிருவகையா ம்துவுங் கேளாய். (ககஉ)

(இன்) (பரமஹம்சசந்நியாசமுடையோரும்) சிஞ்ஞாசு ஞான வன்-சிஞ்ஞாசென்றும், ஞானவானென்றும்—இரண்டு போகள்-இருவித(பேத)முடையராயிருப்பா;—அவரில்-அவலிருவருள், — சிஞ்ஞாசு-சிஞ்ஞாசென்பவன்—மெய்ஞ்ஞான பூமியில்-தத்துவஞான பூ மிகளுள்,—முன் மூன்று பூமியுள் நடகமும்-முன்னவையாகிய (சுபே சைச, விசாரணை, தநுமானசியென்னும்) மூன்றுபூமியப்பியாசத்திற் செவஜும்—விவேகி ஆனேன்-விவேகியாம்.— சுஞ்ஞானவான் என் போன்-நல்ல ஞானவானென்றுசொல்லப்படுவோன் — சீவன்முத்தி அடைந்து இருக்கும்-சீவன்முத்தியையடைந்தள்ள—தூய மேலோ ன-சுததனாபெரியோனும்.—அஞ்ஞானம் அகலும்—அஞ்ஞானம் கிர மமாகநீங்கப்படும்—அந்தச் சிஞ்ஞாசும்-அச்சிஞ்ஞாசுவினபாருபாடும —இருவகை ஆம்-இருவிதமாகவிருக்கும்;—அதுவும் கேளாய்-அவலிருவகைப்பாருபாட்டையுங்கேட்பாயாக.—எ-று.

தண்ணையறிய இச்சிப்பவன், “சிஞ்ஞாசு.” தண்ணப்பிரதிபந்தர சிதமாயறிந்தவன், “ஞானவான்.” என்க,

“அஞ்ஞானமகனும்” எனறதை, “மாறாத வஞ்ஞான முழுதும் கல வதுகூறின.” எனனும் சொருபாநந்தஉபநிடதத்தின், ௩௦-ம் செ யயுளாலறிக. (௧௬௨)

[சுஞ்ஞானங்களின் பாகுபாடான இருவகைநிலைமையின் இலக்கணங்கூறல.]

பந்தமனை துறநதுசில ரதிதிகளா யிருநதடைவா பரம ஞா மம், அநதணாமன் னவாவணிகா சூததிரரா யிருநதுசில ர டைவா ஞாமம், இநதவகைச சாததிரதது முலகதது நடப டதுகண டிருநது மைநதா, சிநதனையின் மயக்கமென்றே சு ருதியுத்தி யதுபவததாற நெளிகதி டாயே. (௧௬௩)

(இ-ள்) சில-சிலபோ-பந்த மனை துறநது- (மமததுவாபிம னீதத்) பந்தரூபமான மனைவி, புத்திரா, தனவகளை (பிரைஷ்டமநதி ரோசசாரணபூவகபாக)சசநநியாசிதது-அதிதிகள ஆய இருநது-(ந ண்டதாந்நாதிபாசசிரமரூபமான)யதிகளாய (கருருவையடைநது) நி னறு-பரமஞானம் அடைவா-(ஞானபூமியை அபியாசித்தபு) பிரம ஞானமடைவா.-சிலா-(யாதாயினும் ஓநிந்ததததால பிரசித்தமான டாகியசநநியாசஞ்செயதுகொளப் பிரதிபந்தமுடையரான) சில போ - அநதணா மனனவா உணிகா சூததிரா ஆய இருநது-பிரம ணை, சூததிரியா, வைசியா, சூததிராய (மனைவி புத்திரராதியரோடு கூடித் தத்தமவருணததிறகுரியதருமவகளைச்செயதுகொண்டு மேன ிமறசநததைக்கொடுக்கததககனவான காமபலத்திலிச்சையைமாத திரமவிடுதான மனசசநநியாசததையுடையராய்க் குருவையடைந து) நின்று-ஞானம் அடைவா-(ஞானபூமியபியாசத்தால்)பிரமஞா னததையடையாநிற்பா.-இநதவகைச சாததிரததும் உலகததும் நட பபது கண்டு இருநதும்-இநதபபடி சாததிரவகளிலும், உலகின் க ணனும் (முறையே) பிரதிப-திபபதையும், நடபபதையும்நிந்திருந்த ம-மைந்தா-மைந்தனே--சிநதனையில் மயக்கம் எனனே - (சிலரு டையிராந்திவசனத்தால் உனது மனதின் கண் மயக்கமுண்டாத லி-தென்னே! - சுருதி யுத்தி அதுபவததால் தெனின்றிடாய்-சுருதி யுத்தியதுபவங்களினாலே இச்சந்தேகமொழிந்து வித்தியாநந்தமடை தி.-எ-று.

* அதிதி-பரதேசி.

என்னே என்பது, அதிசயஇரக்கச்சொல.

இவ்வாறு நான்குவிதமானசநியாசங்கள் பராசராஸபிருதியிற் கூறப்பட்டிருக்கின்றன.

“இல்லாளுங் குடுமபமவிட்சே சநியா சம்புகுநதே காங்கி யா னே, ரலலாமன் முததிபெறு ரென்றுசிலா சொலுமயக்க மகற்றுவி ற.” என்று, கடுள்-ம செய்யுளிற சீடனாட்சேபிததபடி உலகினகட் பெருமபாலும மயக்கததிறகுகாரணமாயுள்ள ஆட்சேபததிறகு வி ருததிப்பிரபாகரகிரந்தததிற சமாதானங்கூறியிருப்பதையும் இங்ஙன ம உதாரணமாக எடுத்தாக்காட்டுதும்.

(உகரு) ஓகிரந்தகாராமதம்

சநியாசவிதாயகமான வெருவாக்கியங்களிற பிராமணபதம்ரு ப்பதால, பிராமணாமாததிரத்திறகுச சநியாசவதிகாரமிருக்கிறது, ச நியாசமினறிக்கிரகஸ்தாமுதலியோருக்குப் பிரமவிசாரத்திற்கவகாச லலை, ஆகலின, சநியாசத்திலும், அப்படியே பிரமசிரவணத்திலு ம் ஸுத்திரிய வைசியாக்கும் அதிகாரமில்லையென்பது.

(உககூ) மறறோ கிரந்தகாராமதம்

சநியாசத்திற கேவலம்பிராமணர்க்கு அதிகாரமுளதேனும் பிரமசிர வணத்தில ஸுத்திரியவைசியாக்கும் அதிகாரமுளது; ஆயினும், ஜன மாந்தரசமஸ்காரத்தால எவவுததம்புருடாககு விடயங்களிற் றினத துவமுதலியதோடமுணடாகவிலையோ அப்படிப்பட்டசத்தபுத்தியு டையோக்குச சநியாசமினறியே ஞானமுணடாகாநிற்கும்; இக்கா ரணத்தால, கிரகஸ்தாசசிரமத்திலே அநேகராஜரிஷிகள் பிரமவிததெ னறுசொல்லப்பட்டிருக்கின்றனரென்பது.

(உககெ) வேறுசிலா

எப்படிப்பிரமசிரவணதிகளில ஸுத்திரியவைசியாக்கு அதிகாரமு ளதோ அப்படிச சநியாசத்திலும் ஸுத்திரியவைசியாக்கு நிஷேதம்வ ளில் ஞானேதயத்தால கருததுருத்துவ, போக்துருத்துவபுத்தியும், அப்படியே ஜாதிஆச்சிரமவபிமானமும் அபாவமாகா நிற்கும்; கருத துருத்துவ போக்துருத்துவபுத்தியன்றியும், ஜாதிஆச்சிரமங்களி னபி யானன்றியும், கருமாகிராவகூடாமையின, சாவகம்பரித்தியாக பூவகமாக அக்திரிய, அசங்க ஆனமசொருபத்தோடு ஸ்திதிருப்பமான

வித்துவதச்சந்யாசத்திலும் கூதநிரியவைசியர்க்கு அதிகாரமுண்டு; கேவலம் விவிதிஷாச்சந்யாசத்தில் அதிகாரமில்லையென்பர்.

(உகஅ) வார்த்திகாரரான சரேசராசாரியர்மதம்:

விவிதிஷாச்சந்யாசத்திலும் கூதநிரியவைசியர்க்கு அதிகாரமுண்டு அநேகசுருதிவாக்கியங்களில் பிராமணர்க்குச் சந்யாசஞ்சொல்லவியிருந்தாலும் சந்யாசவிதாயக ஜாபாலசுருதியில் பிராமணபதயிலலாமலே கேவலமவைராக்கியசம்பத்தியால் சந்யாசஞ்சொல்லவியிருக்கின்றது; ஆதலால், அநேகசுருதிவாக்கியங்களில் துவிலுச்சுக்கு உபலட்சணமாகப் பிராமணபதமுள்ளது; ஸ்மிருதியிலோவென்றால், 'புராஹ்ணஃகூத்ரியோவாபி வெவெஸ்யூரவா ப்ரஹ்மஜெஹ்மஸு' : த்ருபாணாவணபூநாவெஹிஸீதௌ வ' தூராஃசூஸ்யாஃ : ஃ (பிராமணட்சத்திரியோவாபி வைசியோவா பிரவிருஜேத்கிருகாத, தரயாணம் வானூநாம் வேதமதீத்யசத்வார ஆசிரமாஃ) எனனும் வசனமிருப்பதால் கூதநிரியவைசியர்க்குச் சந்யாசத்திலதிகாரம் உண்டென்பது.

(உகக) வேதே ஒருசிரந்தகாரர் மதம்:

சந்யாசவிதாயக சுருதிவாக்கியங்களிற் பிராமணபதம் உண்டு; அதற்குத் துவிலு மாத்திரத்திற்கு உபலட்சணமுண்டென்பதிற பிராமணமில்லை. ஜாபாலசுருதியில் பிராமணபதயில்லையாயினும், அநேகசுருதியதசாரததால் அங்கேயும் பிராமணகர்த்தாவுக்கு அந்தியாகாரமுகுடனும்; ஆகவே, கூதநிரியவைசியர்க்குச் சந்யாசத்திலதிகாரமில்லையாயினும், அநேகஸ்தானத்தில சிரகஸ்தரான இராஜாக்கள ஞானவான்களாயிருந்தனரென்று கூறப்பட்டிருக்கின்றனா, ஆகவே, பிராமணாக்குப் பிரமவிசாரத்திற்குச் சந்யாச

* துவிலு = மூவருணத்தர்.

ஃ புராஹ்ணஃ X சூஸ்யாஃ = அந்தணன், கூதநிரியன், வைசியன் இம்மூவரும், சிரஹஸ்தாசிரமத்தைவிட்டு வாகப்பிரஸ்தாசிரமத்தையடைந்து காட்டுக்குப்போகவேண்டும். இம்மூன்றுவருணத்தரும் வேதம் கற்றுக்கொள்ளலாம். இவர்க்குப் பிரமச்சரிய, சிரஹஸ்த, வாகப்பிரஸ்த, ஸந்யாசமென்னும் நான்காச்சிரமங்களும் உண்டு.

* அததியாகாரம் = அவாய்நிலை. அது ஒருசொல் மற்றொருசொல்லை அனாவிரதம்.

ம அங்கமாம்; சநநியாசமினறிக் கிரகஸ்தாதி ஆச்சிரமத்தினுள்ள பிராமணாக்குப் பிரமவிசாரத்திலதிகாரமில்லை சநநியாசியாகிய பிராமணனுக்கே பிரமவிசாரத்தில் அதிகாரமுண்டு. கூத்திரியவைசியர்க்குச் சநநியாசமின்றியே பிரமவிசாரத்தில் அதிகாரமுண்டென்றொப்பவேணும். எனனை? சநநியாசவிதாயகவசனத்திற பிராமணபதமிருத்தலினென்க. கூத்திரியவைசியர்க்குச் சநநியாசத்தின விதியில்லை ஆனமகாமனுக்கு ஆனமசிரவணத்தின அபாவஞ்சொல்லுகை பொருதாது, இதனான், கூத்திரிய, வைசியாக்கு ஞானத்தினுபயோகியான அதிருஷ்டமானது கேவலங்கருமத்தினாலேயே உண்டாகாநிற்கும். சநநியாசஜ்ஞநியமான அதிருஷ்டத்தினபேடசை கூத்திரிய, வைசியாக்கு ஞானத்திலில்லை; இதனாற்றான கீதையிலும், “கரதலா லரசன சனகனே முதலோ கருமமோ டொழுதியே யனறே, போதரா யுலகம் புக்கது.” எனறிவவாறு பரமேசுராகுறியிருக்கின்றனா இவவாககியத்தில, “போதராய.” எனபதற்கு, அநதக்கரணத்தினசுத்தி அல்லது, ஞானம் என்றுபொருள். பாஷ்யாரததடி சநநியாசாகிதமான கேவலம் கருமத்தால அநதக்கரணசுத்தியை ஜனகாமுத்தலியோர் அடைநதனா; அல்லது, சநநியாசரகிதமான கேவலங்கருமத்தால ஞானப்பிரதிபநதகநிவித்தவாயிலாகச் சிரவணத்தால ஞானத்தையடைநதனரென்பது, இவவிருவகையாலும் கூத்திரிய, வைசியாக்குச் சநநியாசநிரபேட்சமான கேவலங்கருமமே ஞானப்பிரதிபநதகமான பாவநிவித்திக்கேதுவாயிருக்கிறது. பிராமணாக்குச் சநநியாச சகிதமானகருமத்தால ஞானப்பிரதிபநதகமான பாவநிவித்தியுளதாம். சிரவணத்திறகங்கம் சநநியாசமாமென்னும் இப்பட்சத்திலும் சநநியாசம் பிராமணாகனினசிரவணத்திறகே அங்கமாம் கூத்திரிய, வைசியரின சிரவணத்திறகு அங்கமன்று. பின்னையோ பலாபிலாஷையும், குரோதாதிதோஷங்களும் இல்லாமல் ஈசுராப்பணபுத்தியோடுசெய்யும் தத்தம் வருணாச்சிரமதருமாறுஷ்டானத்தோடுகடிய கரும அவகாசகாலத்தில சிரவணத்தினாலேயே கூத்திரிய, வைசியாக்கு ஞானமுண்டாகும். சாவதா வித்தையினுபயோகியானகருமத்திலும், சிரவணத்திலும் அதிகாரமுண்டு. எனனை? பிராமணரைப்போல ஞானேச்சை கூத்திரிய, வைசியர்க்குஞ்சுமமாம். பலதலையிச்சித்தவனுக்குச் சாதனத்தில் அதிகாரமுண்டு. ஆதலால், ஆனமகாமரான கூத்திரிய, வைசியாக்கு வேதாந்தசிரவணத்தில் அதிகாரம் உளதென்பது.

(கூ00) மறஞ்சொகிரந்தகாரர் மதம்.

மதுடாமாத்நிரததிற்கு ஆன்மவிருப்பம் பொருந்தியிருப்பதால் கூததிரிய, வைசிய-போல ஞானேசசையின் சதபாவத்தால் சூததி ராகும் சொல்லியவாற்றால் வேதாந்தசிரவணத்தின் அதிகாரமுண் டாகவேண்டியதேயாயினும், சூததிராக்கு உபதேசங்கூடாதென்று கிஷேதித்திருப்பதால் சாவதாஉபதேசங்கிதபுருடர்க்கு விவேகாதிகூ டுமையின், ஞானேசசைகூடாது. அப்படியே சூததிராக்கு யக ஞாதிகருமங்களும் கிஷேதித்திருப்பதால் விததையினுபயோகியான காமத்தினபாவத்தால் அவர்க்கு ஞானத்துவான சிரவணத்தினதிகார பிலையெனபது.

(கூ0க) வேதஞ்சொகிரந்தகாரது மதம்

உபநயனபூவகமாக வேதாததியனஞ் சொல்லியிருக்கிறது. சூததிராக்கு உபநயனஞ்சொல்லவில்லை ஆதலால், வேதசிரவணத் திலோ சூததிராக்கு அதிகாரமில்லை; அப்படியானாலும், *ஸ்ராவ பெயுது-ரொ வணபூது. என்பது முதலியவசனத்தால் இ திகாபுராணதிகளின் சிரவணத்தில சூததிராகும் அதிகாரமுண்டு. பூவஞ சூததிராக்கு உபதேசகிஷேதஞ்சொல்லியிருத்ததற்கு அபிப்பி ராயம் வைதிகமந்திரததோடுகூடின யக்ஞமுதலியகருமவுபதேசம் சூததிராக்குச்செய்யற்க; அப்படியே வேதோத்த பிராணதிகசரு ணோபாசனையைச சூததிராக்கு உபதேசஞ்செய்யற்க எனபதாம்.

உபதேசமாததிரததை கிஷேதிக்கவில்லை, உபதேசமாததிரத தைகிஷேதித்திருக்கிறதெனனால், தாட்சுஸதிரத்தில் சூததிரஜாதியி ன தாமதிரூபணபகிஷேதபலமாயவிடும. விததையினுபயோகிகளான கருமத்தினபாவத்தால் விததையில அதிகாரமில்லையெனச் சொல் வான்களாயின, அதற்குச்சமாதானம் சாதாரணம் அசாதாரணமான சகலசகருமங்களுக்கும் விததையினுபயோகப்படுக்கின்றது.

சத்தியம், அஸதேயம், கூமை, சௌசம், துளம், விடயத்தி னவிமுகதை, பாகவதநாமோச்சாரணம், திரததஸ்நானம், பஞ்சாட்சர மந்திரராஜாதிகளின் ஜபம் இவைமுதலிய சகலவருணங்களின் சா

*ஸ்ராவ X வணபூது = நான்குவருணங்களையும் கேட்டி க்கலாம்.

தாரணதருமங்களிலும், அப்படியே சூத்திராகமலாகரத்திற்சொன்ன சதுவருணங்களின் அசாதாரணதருமத்திலும் சூத்திரர்க்கு அதிகாரமுண்டு; அக்கருமங்களின் அதுஷ்டானததால் அந்தக்கரணசத்திவாயிலாக விததையின்பிராப்திகடும். ஆகலின, இநிகாசபுராணதிகளின்சிரவணததால் விவேகாதிகள்பொருந்தாநிற்பதால் சூத்திராகமலானேசசையுண்டு; ஆகலின, வேதத்திற்குப்பினனமான அததியாத மகிரதவங்களின்சிரவணதிகளிற் சூத்திராக்கும் அதிகாரமுண்டு. பாஷ்யகாரரும், பிரதமாத்தியாயத்தின திருத்யபாதத்தில் உபநயனபூர்வகமாக வேதத்தின அததியயனஞ்சொல்லியிருக்கிறது. சூத்திராக்கு உபநயனமினமையின, வேதத்தில அதிகாரமில்லை; ஆயினும் புராணதிகளின்சிரவணததால் சூத்திராக்கும் ஞானமுண்டாய்விடில், ஞானசமகாலத்திலேயே சூத்திராக்கும் பிரதிபநதரகிதமாக மோட்சமுண்டாகாநிற்கும் எனக்கூறியிருக்கின்றனா; இவவாறான பாஷ்யகாரருடையவசனத்தினலும் வேதத்திற்குவேறான ஞானவேதுவாகிய அததியானமகிரதத்தினசிரவணததில் சூத்திராக்கு அதிகாரமுண்டு.

(௩௦௨) ஜனமாநதரசமஸ்காரததால் அநதியஜாதிகடகும் சிஞ்ஞாசையுண்டாயவிடில் பௌருஷேயவசனததால் அவாக்கும ஞானமுண்டாகிக காரியத்தோடுகூட அவிததையின நிவிரத்திருப்பமான மோட்சமுண்டாயவிடும்.

ஆகலின, வேதாநுசாரிகளைப்போலச சகலமநூடாககும் தத்துவஞானத்தின அதிகாரமுண்டு. ஆனமசொருபத்தின யதாததஞானத்தை தத்துவஞானமெனபா. ஆனமஹீனமாய ஞாசரீரமுளநாயின, அதற்கு ஞானத்தின அநதிகாரமுண்டு, ஆகலின, ஆனமஞானத்தின சாமத்தியம் மநுஷ்யாமாதிரத்திலுண்டு.

(௩௦௩) ஆயினும், எந்தச்சரீரத்தில் தெய்வசம்பத்தனுடோ அதற்குத் தத்துவஞானமுண்டாகாநிற்கும், அகரசம்பத்திறத்தத்துவஞானமுண்டாகமாட்டாது.

வபூதங்களிலும் தயை, கூடமை, சத்தியம், ஜாஜ்வம், சுருதேகந்திகளான தெய்வசம்பத்தின் பிராபதி பிராமணரித்திலுண்டு. கூத்ததியாக்குப் பிரஜைகளைப்பாலனஞ்செய்யும்பொருட்டுப் பிரவித்திதருமமுண்டாவதால் பிராமணரினும் கிஞ்சித்து நியூனமான

* ஜாஜ்வம்=சிரத்தையோடுகேட்பவனரித்தது நிச்சயித்தபொருண் மறையாமை.

தெய்வசம்பத்து அடையப்பட்டிருக்கிறது. தருமபுத்தியால் பிரஜா சமாட்சணத்தின்பொருட்டுத் துஷ்டப்பிராணிகளை இமசிப்பது அ விஞ்ஞாசயாம, ஆதலால், தெய்வசம்பத்தின் அசம்பவமில்லை.

அப்படியே வைசியர்க்கும் கிருஷி, வானிச்சியமுதலியசரீரவி யாபாரம கூத்ததிரியரைப்பாக்கிலும் அதிகமுண்டாவதால் ஆன்மவி சாரத்திறகு அவ்வாசங்கடாமையின, அவர்க்குச்சாமர்த்தியங்கடாம லிருக்கிறது. அப்படியானாலும் எத்தனையோபாக்கியசாலிகளான வை சியார்க்குச் சரீரவியாபாரமில்லாமலே சகலவியவகாரங்களின் நிரீவாக முமுண்டாகாகித்தின்றது. அவர்கட்குத் தெய்வசம்பத்தின் பேறுரு வானசாமர்த்தியங்கடும். எவ்வாசிரியாமதத்தில் கூத்ததிரிய, வைசிய ாகருசகநியாசத்தின அதிகாரமுண்டோ அவர்மதத்தில் அநாயாச மாகவே தெய்வசம்பத்துகடும். சதூததவருணத்திலும் அப்படியே அநதியஜாதிகளிலும் தெய்வசம்பத்து தூலபமாயினும் கர்மபலம் அ நாதவிதமாய்; ஆகவின், ஒருவாகருஜனமாந்தரத்தின்கர்மத்தால் தெ ய்வசம்பத்தின்பேறுண்டாய்விடின், புராணதிகளினவிசாரத்தால் ச தூததவருணத்திற்கும், பாஷாப்பிரபந்தாதிகளினசிரவணத்தால் அந தியஜாதிகட்கும் பகவதபகத்யும், தத்துவஞானப்பேற்றினவாயிலாக மோட்சபேற்றும் கிாவிக்கினமாகவுளதாம்; இவ்வாறனால், பகவதப கத்யும், தத்துவஞானத்தின அதிகாரமும் சகலமதடர்க்குமுண்டு. இ து சாஸ்திரங்களின கீரணயமாமென்று விருத்திப்பிரபாகரத்தின அவ்வுடம்பபிரகாசத்திற்குடறியிருக்கின்றது.

(கக௩)

(௩௦௪) [க௩௩-ம் செய்யுளில் இனிவிதத்யாகந்தக்கூறுவோமெ னறவாதே அதனைக்கூறத்தொடங்கிப்புகுடனானவன் ஆன டாவை இவ்வினையானென்றநிரதால் பின்னையாருக்குப்போ கநிததயாக எத்போகததைகுறித்துச் சரீரதப்பட்டுவ னென்னும் பிருகதபணயசுருதியின றூதபயமான இக லோகதுக்காபாவமுட, புண்ணியம் எனறுவரும், பாவம் எ னறுபோய் எனனும் சிந்தனாருபமான பரலோகதுக்காபா வமுட நானருசெய்யுளாக்கூறுகின்றார்.]

[வேறு]

பிறந்ததுண்டான லன்றேற பிறகு சாவதுதான் னுண்டாய்
பிறந்ததே யிலலை யென்னும் பிரமமா வதுவுநானே
பிறந்தது நானென றுகிற் பிரமமன் மந்த நானே
பிறந்தது பிறந்த தற்ற பிரமமா நானே நானே.

(க௧௪)

(இ-ள்) பிறந்தது உண்டானால் அன்றோ - (முன் ஒன்றிலரின
றும் நான்) ஜீர்த்ததுண்டாயினலலவா—பிறகு சாவதுதான் உண்
டாம்-பின்பு (ஒன்றால்) மரிப்பது எனக்குண்டாகும்.—[ஜநநமரணம்
உமக்கேனில்லையெனின;—அதற்குக்கூறுகின்றா.] பிறந்ததே இல
லை என்னும் பிரமம் ஆவதுவும் நானே—(சகலமும் ஜநநமாதற்கு அதி
ஷ்டாண்மாவின்,) அஜனமம், அசங்கம் என்று சுருதியாதிகளாகு
ம பிரமரூபமாகிய அப்பொருள், மநானுகிறேன்,—ஆகவின், எனக்கு ஜ
ன்மாதிரிசட்பாவவிகாரங்களினமென்பது கருதது. [ஜனமாதிரிசட்பா
வவிகாரங்கள் உலகிலபிரசித்தமாயிருப்பதுமன்றி நீரும் இன்னு
டையபுத்திரன் எனப்பது பிரசித்தமாகவிருத்தலின், உமக்கு ஜநநம
ண்முண்டேயென்று மேலுஞ்சங்கித்து அதற்குக்கூறுகின்றா.] பிற
தது நான் என்றாகில—(புதியிற்) சந்தித்தது நானென்று சொல்லப்படு
மாயின்,—அந்த நான் பிரமம் அன்று—(ஜனமத்துவான அவித்தை
காமகர்மங்களோடுகூடிச் சரியாகின்ற அகமசத்தவாச்சியமான அகங்
காரம் பிரமமன்று.—பிறந்தது இறந்தது) அறப் பிரமம் ஆம் நா
னே நானே—ஜநமும், மரணமுமாகியவிகாரம்நாத(அசங்க) பிரமரூப
மாகிய (அகமசத்தவட்சியாததமான) கூடஸதனேநான்.—என்று

துக்கப்பாவங்கூறத்தொடங்கி “பிறந்ததுண்டானால்” என
று முன்னே ஜனமரணத்தையொட்டித்து ஜனமப்பிரதிபந்தரம் சாவ
ராமதங்களுக்கோன்றுகின்ற நன்மைகலன், அதுநிவேதம்—கவே சாவ
நத்தங்களும்கிடுகிறதெனினுங் கருத்தென்க (கருச)

[நான் எனனுமசத்தத்தின் பெருகிற பிரதிபந்தமானவது
புதிய கருகின்றா]

நானென்ற பிரமமான நானேநான் அநியே நென்றால்
நானென்ப தேது பின்னை நமமுடைப புத்தி யெனனில்
தாவது மயக்கம் தவானிம சாகுமே சாவா தாகி
நானென நின்றதிருத்த ஞானமா நானே நானே. (கருடு)

(இ-ள்) நான் என்பது ஒரு நானே நான்—(துக்கமீட்ட
தாவஸதையில், யத்தொருகுதி. சந்தையுடிலலாமல்) யான்(இரு
ந்தேன்) எனதுகூறுகின்ற பிரமரூபமான ஜனமாவே நான்—அ
நியேன என்றால்—(துக்கமீட்ட தாவஸதையில் ஜனமாவை) அநியே
நென்று சொல்லில்,—பின்னை-பின்னை—நான் எனப்பது ஏது—(விசே

யமாக) நான் (தேவதத்தன, நானெக்குத்தன) என்றுகூறுவது யாது?—மமுடைய புத்தி என்னில-மமுடைய புத்திதான் அவனை கூற்றுகின்றதென்று சொல்லில், —அதுதான் மயக்கத்தன்னில சாது அபுத்தி நித்திராமோகத்திலபாவமாமே, — (அநுபனம்) சாவாதாகி நான் என நிறைந்து இருந்த (சமுத்தியின்கண்) அபாவமாகாததாய் நானுகநிறைந்திருந்த—ஞானம் ஆம் நானே நான்-ஞானரூபமாகிய ஆனமாவே நான். —என்று.

“நானென்ற.” என்று சாமானயமாகக்கூறினதால், நிஜநந்தசபாவமுள்ள சகதுக்கங்களினதராளமாகப் தூஷணம் பூதாவஸ்தையுடைய “பிணை.” என்றதால், தேவதத்தன, எக்குத்தன் எனபனவுபடருவித்தாம்.

“சாவாதாகி, நானென நிறைந்திருந்த ஞானமா நானே நானே” என்றதால், தன்னிடத்துப்போததுருத்தவயிற்றிருப்பதைக்குறிப்பித்தனா. (கூகூ)

[அகமசத்தத்தின் இலட்சிமாந்தரான ஆனமாவைப் பிரசித்தமான அதுபவத்தந்தரடிச சமுத்தியில ஆரத்தமாயிருக்குமதுவைக்கொண்டு இவ்வாணமே பிரமமென்றுசாதிக்கின்றார்]

நிறைந்தவா நெருத்தவாறு நிலைதெரிந நிலெனம் ருயேல அநிகத்தான சமுத்தி தன்னி லாநந்த மதுவே யாகும் குறைந்ததற் காநந தந்தான குவலயந் தன்னி ல்லலை நிறைந்ததே யிந்தவானமாந்தானமிய வறிவு தானே. (கூகூ)

(இ-ள்) நிறைந்தவாறு ஆனம் (நானே) எனப்பெறுவது — “நான்” யிருக்குமதுவைக்கொண்டு — நிலைத்த நிலெனம் ருயேல-அநிகத்தான துறையான நிலெனம் என்று நினைப்பதாகில், — சமுத்தித்தன்னில - சமுத்தியின்கண் — அநிகத்தன். (அபுஞானத்தை) அநிகதிருத்ததெய — அது - அபவானம் — ஆரத்தம் ஆகும் - நிர்திசயந்தருபாய். (ஆகவின், ஆனமாவே டுண்பியமம்.) — [இ தெக்கெனங்கண்டதுணே மெனின, — உலகிலபிரசித்தமென்றுகூறுகின்றார்.] குறைந்ததற்கு ஆரத்தான-குறைந்திருப்பதற்கு ஆரத்தமானது—குவலயந் தன்னில் இலலை-உலகில் ஓரிடத்திற்குண்ப்படவில்லை. — (ஆகவின்,) இந்த ஆன்

பா நிறைந்ததே-(சமுததியின்கண் ஆந்தமாபுள்ள) இவ்வானமா பூரணநதான,—இவ்வறிவுதானே நிதானம்-இப்பரிபூரணப்பிரமசைநதநியமம் சகததிறகு ஆதிகாரணமாம்.—எ-று.

லகில தனதானயாதி சமபததுண்டாயிருப்பினும் புத்திரன இலனென்னுங் குறையுளதேற சுகம்லலை புத்திர, மித்திர, களத்தி யாதிகள் நிறைந்திருப்பினும் தனமிலலையென்னுங் குறையுளதேற சுக லலை, பிறவும் இங்ஙனம் உலகிற்காணப்படுதலின, “குறைந்தத மகார நதநான குவலயந தனனி லிலலை” எனறா. (ககக)

[விக்காரநதரமாக ஆனமாநதவாயிலாற்றன்னிடத்தப .
பேரத்தருத்தவாபாவத்தைக்காட்டித் தொய்தமித்தையெ
ன்னும் சிந்தனாருபமான அததுவிதாநதவாயிலால போ
ககியவபாவத்தையுங் குறிப்பாகவுணாததுகின்றா.]

மனத்தினு லெண்ணித தானே வந்ததிவ் வுலக மாகும்
நினைத்திடி லநேக லோக நிறபதவ் வறிவி லன்றோ
அனைத்தையுங் கடந்தப பாலு மந்தமற றறிவி தாமென்
றெனைத்தனி விசாரித் திட்டா லேகமாய் நிறைந்தோ னானே.

(இ-ள்) இவ்வுலகம்-(ஆகாசமுதற்றேகபரியநதமான)இப்பிரபஞ்
சம்--மனத்தினுல எண்ணித்தானே-மனத்தால்பாவனைசெய்தே--வந்த
துஆகும்-உண்டானதாம் --நினைத்திடி-ஆராயின,--அநேக லோகம்
நிறபது-(மனதினபாவனையு லுண்டான) அநேகவிதவுலகங்களும்(அ
--மனத்தோடுகூட)நிறபது--அவ்வறிவில் அன்றோ-(வாய்வசத்தால் ச
முத்தி-ந்திலுண்டான தரங்கபேனபுறபுதங்களைசமுத்திரத்திற்போல
னத்திறகுஆக--மான) அப்பிரமசைநதநியத்திலலவா!-(ஆகலின,)
இது அறிவு ஆ எனறு-(அறிவிலுண்டாக அறிவில்நிற்கும்)இம்மன
முதல னப்பிரபஞ்சம் அறிவேயாருமெனறு--எனைத தனி விசாரத்தி
ட்டால்-(அறிவாகிய)எனனைச சுத்தமாக(இங்ஙனம்)விசாரித்திடி-
அனைத்தையுங் கடந்தது-(மனமுதலான)பிரபஞ்சமனைத்தையுங் கடந
து--அப்பாலும்-அதற்குமேலும்--அந்தம் அறறு-முடிவிறதது--ரகம்
ஆய-சுவகதா திபேதாதிதமாய--நிறைந்தோன நான்-நிறைந்திருப்பவ
னயான,--எ-று.

நான்குசெய்யுளினி ஆபிபிராயம் சீவானமா, பரமான்மாவென ஆனமா இருவகைத்தாம்; அவற்றுள், சேதனரூபமான ஆன்மா மூவகைத்தேகத்தோடுகூடத் தாதானயிததாற் சீவனாய்ப்போத்து ருத்துவததையடைநதுளது. சச்சிதாநந்தசொருபமானபரமானமா நாமரூபகற்பணக்கிஷ்டானமாகலின், அநாமரூபங்களோடுதாதா னயியமடைநது போக்கியத்துவததையடைநதுளது. ககச, ககடு, ககசு-மசெய்யுட்களிற பிரகாரந்தரமாகசெனன ஆனமாநந்தவாய் லானும், இநத-ககசு-மசெய்யுளிறொருகுததுக்கறிய அததுவிதாநந தவாய்லானும், முறையே மூன்றுதேகத்தினின்றும், பிரபஞ்சத்தினி ன்றும் சீவானமாவையும், பரமானமாவையுமபிரததறியுமபொழுது போகதா, போககியமெனனும் இவையிலலாமறபோதலின், போக்தா, போககியங்களின சம்பந்தத்தால ளளதுகந்தமும் மூவகைச்சரீரங் களினசரமன இகலோகதுக்கமும், அக்கினியிலிடுப்பஞ்சுபோலச் சமுசயாகிதமானபிரமானமவிககிடுனததால் சகலசஞ்சிதகரீரங் களும் வெநதுபோனதனாலும், தம்மையிலையிற்சலடிபோல அகந்த துருத்துவஞானத்தால் ஆகா மபகாமங்களபற்றாமறபோனதனாலும், பண்ணிப்பாவசிறநஞரூபமானபரலோகதுக்கமும் அபாவமாயினவெ னபதாம். (ககச)

(கடு) [இனிச சாவகமாபதிக்கூறத்தொடங்கிச்சாவபென மனமுதல் இரணயகூடபந்தமான ககசு-ம செய்யுளில் முன்சொன்னசாவாநந்தங்களிலும் ஞானி ஆசையில்லா மல், அருநதினவனபோலவல்லமநதிருப்பதனாலும், தனது தேகத்தின்கண் ஆநந்தாகாமான புத்திகருச சாட்சியாயி ருப்பதால் ஆநந்தியாயிருப்பதுபோலச் சாட்சிபெனமனமு தலிய தேகங்களிலும் ஆநந்தாகாமபுத்திகருசசாட்சியாயி ருப்பதால் ஆநந்தியாயிருப்பதனாலும், சாமிகேதத்திறசா லலியபடி சாவானமபாவத்தால் சர்வபோக்கியரூபமுகா னகிறேன, சாவபோக்தரூபமுநானுகிறேன என்னும் அ துபவத்தானும் சாவகமாபதி ஞானிக்ருண்டெனறு மு னனூலான பஞ்சதசியிறகூறியிருப்பதை இங்கே ஆட்சே பசமாதானவாயிலாக-ககசு-ம் செய்யுண்முதல் நான்குசெ ய்யுட்களாற கூறுகின்றோ.]

அந்தவா றிருநது கொண்டே யாநந்த மதுப லீகக
 ாந்தவா றிருநது கொண்டா லெனக்கிது தெரியு மெனனில
 இரதமுன் றவஸதை தமமுளேழுநதிரும் விருத்தி நீக்கில
 அந்தவா றிருநது நீயு மாநந்த மடைய லாமே. (ககஅ)

(இ-ள) அந்த ஆறு இருநது கொண்டு-முன்கொன்னபடி சா
 வந்தைய, அந்தமாய, ஏகமாயப, பூரணமாயிருநதுகொண்டு—ஆந
 த அதுபவிக்க-சாவகாமாபதியென்னும் வித்தியாநந்தததையதுப
 விக்—எந்த ஆறு இருநது கொண்டால-எவ்வா றிருநதால்—எனக்கு
 —இது தெரியும எனனில-இச்சாவகாமாபதிதோன்றுமென்று நீசங்
 க்கில, —இந்த முன்று அவஸதை தமமுள-இச்சாக்கிரம, சொப்பன
 , சூழ்ததியென்னும் மூலித அவஸதைகளில்—எழுநதிரும் விருத்தி
 நீக்கில-எழாநிற்கும் கோர, முடமுதலிய விருத்திகளை ஒழிப்பாயாகில,
 —அந்த ஆறு இருநது-முன்குறியவழியேநின்று—நீயு—ஆந்தம்
 அடையலாம்-வித்தியாநந்தமபெறலாம் —என்று (ககஅ)

[விருத்திநாசவுபாயங்குறல.]

வாந்தன வசத்தி னுலே வருகிற விருத்தி யெல்லாம்
 தினு லடக்க லாகு மென்றுதான் விசாரஞ் செயயில
 போதமா மிராசன றுனாயப புநதியைம புலன்க ளெல்லாம்
 தாதரா யிருக்கப பெற்றாற சகலமுமடங்குந தானே. (ககக)

(இ-ள) வாந்தன வசத்தினுலே-சமஸ்காரவசத்தால்— வருகிற
 விருத்தி எல்லாம்—(அந்தக்கரணத்தினின்றும) எழுகின்ற விருத்திக
 ளனைததையும்—ததினல அடக்கல ஆகும் என்று-யாதோருபாயத
 தாவ,நீரோதிததலகடுமென-விசாரம் செயயில-நீ ஆராயில,—போ
 தம் ஆற இராசன தான் ஆய-ஞானரூபமாகிய (ஆனந்தத்துவ)வரசு
 னுறனாகி—புதி ஐம்புலன்கள எல்லாம்-அந்தக்கரணமுட, ஐவகை
 ஞானேந்திரியங்களும், கனமேநதிரியங்களும்மாகியவனைத்தும் —தாத
 ர ஆறு இருக்கபபெற்றால்-(தனது) ஆளாகவிருக்கப்பெறில,—(தன
 துவசமாக்விருக்கப்பெறில், எனறபடி.)சகலமும் தானே அடங்கும்,
 சகலவாசனைகளுநதானே நிரோதமாம் —என்று.

இரண்டாமபாதத்திலுள்ளதான, அநச.

“பெந்தமா யிராசன னுனாயப் புந்தியைப் புலனக னெலவந்,
கந்தா யிருக்கப்பெற்றால்.” என்றது, “ஆந்தமா திரியநத வேந்தா லெ
ந்தவென றிழில வணங்குறும்” எனினும் வாசிட்டக்கருத்த

“விருத்தி.” என்றது, அகநதை, மமதை, காமகருரோதாதிரி.
அதக்காணத்தின் பரிணாமங்களை. (ககக)

[விருத்திநிச்சத்திற்கு இன்னும் அநேகவுபாயங்கூறல
விருத்திக எடக்க மின்னம் வினோதமாம யோகத தாரில
துருத்திபோ வூது மூசசைச் சுகமுட னடக்கி னிரகும்
கருத்ததற்கிலலை யெனன்ற காரணசீர மாகிப
புருத்தததோ ரவிததை தனனைப் பிடுங்கிடி லடங்குந் தானே.

(இ ள்) விருத்திகள் அடக்க-விருத்திகளைய டக்க(மெண்டின),
—இன்ன டெண்ட—வினோதம் ஆய யோகததலே—(வாசிட்டத்தி
ல, வீதகவலியுக்கதையற்குநியிருக்கிறபடி) வினோதமாக (செய்யப்
பெருகுமேசக, ஸாக, குமபக—திபிரயசதனஸுபா—) யோகாடபய
தததல—துருத்தி பேல வதுப மூசசை—(கலலன்)றுருத்தி
ல (நாசித்துண்டிழி) விசாநிற்குமபிராணவ்யஸவ—சகம உடன் அ
க்கல—அநாயாசம்”க திரோதஞ்செய்யில,—நீரகும்—(வ்யுடடங்கினால்
ஆக—சத்திற்கு—)நியடங்குததபேல)விருத்திகளடங்கும்.—அதற்கு
கருத்து இலலை என்னில—அவலியை—கடப்பிய—சத்தற்கு விருப்ப நில
லையாயின,—காரணசீரம ஆகி—(துலருகருமசீரககட்டுக்) காரண
சீரமாய—பெருத்தது ஓர் அவிததைதனை—(காடாநதகாரம்பே—த
ட) கனத்திருப்பதான ஓர்விததையை—பிடுங்கில—3”சஞ்செய்யில
—த—னே அடங்கும்—(பாநானநாசத்தால) வெற்றொருகி—ததததைய
பெடசமாமலேவிருத்திகளநாசம்—ம.—எ—று.

விருத்திகடாமுட என்றுபாடமுளது.

பேர்டனையளிப்பதாகிய அடையோகமலலாததானவென்பா,
“வினோதமாம.” என்றா. இதில், “பிடுங்கிடி.” என்பதும், பின்
பெருஞ்செய்யுளில், “கனைவது.” என்பதும் விருட்சத்திற்கு வேர்போ
ல விருத்திகட்கு அவிததை உபாதானகாரணமானமூலமாகலின், அ
துநிகவே விருத்திகள் நிச்சயமாகக்கேகாநிற்குமென்னும்பொருளைக்
குறிப்பித்துகின்றன.

“காரண சரீரமாகிப், பெருத்ததோ ரவிததை தனைப் பிடுங்கி
டி வடங்குந் தானே.” என்று இவ்வாசிரியாகூறின துபோலவே, வா
சிட்டுத்தில, “உலகமெலாம் பிரமமெனும் பாவனையா லஞ்ஞான மொ
ழிந்துபோனான, மலமுறுவா தனைதோனரா.” என்று கூறியிருப்பது
காணக (கஎ0)

[காரணசரீரத்தைப்போக்குமுபாயம் யாதெனராட்சே
பிதது அவவுபாயங்கூறுகின்றா.]

காரண சரீரத் தனைக களைவதெவ வாறென றேர்தில
ஆரணம் பொய்சொல லாதே யதன்பொரு ளகத்தி லுயத்துப்
பூரண மாகு மெனமேற புலனங்க டோற்ற மென்று
தாரணை வந்த தாகிற றரித்திடு மவிததை யெங்கே. (கஎக)

(இ-ள்) காரணசரீரத் தனைக களைவது-காரணதேகமான் அ
விததையைப் போக்குவது—எவ்வாறு என்று ஒதில-எத்தனமையா
னவுபாயத்தாலாமென்று ஆட்சேபிக்கில, —ஆரணம் பொய் சொல
லாதே-(ஏனைய நாலுபோலச்) சுருதி அசத்தியஞ்சொல்லமாட்டாதே,
—(ஆகலின்,) அதன் பொருள் அகத்தில உயத்து—(எண்டு தாரணை
யை அறபமு விலலை, அதனைத்தும் பிரமமல்லவா? எனபனமுதலிய)
சுருதியின் அத்தத்ததை மனத்தின்கண்ணே (திடமாகத்) தரித்து—பூ
ரணம். ஆகும் என மேல-பரிபூரணசொருபமான என்கண் — பவன
உகா தோற்றம் என்று-பிரபஞ்சங்கள் பிரதிபாசமாதிரிமாமென்று
—தாரணை வந்தது ஆகில-நிச்சயமவந்ததாயின, —எங்கே தரித்திடு
அவிததை-அவிததை எங்கேயிருக்கு (பூர்த்து ராமல நாசமாய
யிடு)—என்று.

[நிச்சயம்=சமுசயத்தினவேறானஞானம்]

“பூரண மாகு மெனமேற புலனங்க டோற்றம்.” என்றது கண்
னாகிய பிரதிவிம்பியாகின்ற நகரம்போலும், அருகினமரங்கள் வா
வீசலத்திற்போலுமென்றறிக. குர்யோதயமாயின, அநதகாரம் ஓர்
டத்துங்காணமலொழிந்துபோவதுபோலச் சமுசயரகிதமானதிடஞா
னத்தால் ஆவரணரூபாமசமான அஞ்ஞானம் லேசமுயிலலாமலொ
ழிந்துபோவதால், “தாரணை வந்த தாகிற றரித்திடு மவிததை யெங்
கே.” என்றா.

சமுசயரகிதமாகப் பரிபூரணபிரமாறுபுதி எழுவே அவித
தைநிவிததியாமு; உபாதானகாரணமான அவிததைநிங்கவே, அநா
திசுலவாசனைகனொழிந்தபோம்; அவையொழியவே, அவற்றின்வ
சததாவெழாநிறகும விருத்திகள் அடங்கிவிடும்; விடவே, தன்றேகத்தி
ல ஆந்தாகாரவிருத்திக்குச் சாட்சியாயிருப்பதுபோலச் சாவப்பென
மன்முதலியோர் தேகங்களிலும் ஆந்தாகாரவிருத்திக்குச் சாட்சியா
யிருப்பதால், சுவகாமப்பதியுளதாயெனபதாம். (ககக)

(க0க) [இனி இருதகருத்தியத்தனமை கூறுகின்றார்.]

அப்படி யிருக்கச் சித்த மலைதலால் விவகா ரத்திய
எப்படி கூடுமென்னி லென்னேவிட் டொன்று மிலலை
இப்படி கண்ட வெல்லா மெனமய மென்க னுப்போல
கற்பித்த மென்று தானே காண்கின்ற சித்து நானே. (கஎஉ)

(இ-ள்) 'அப்படி இருக்கமுன்கொன்னபடி (பரிபூரணமான
என்கண் அகங்காரத்தி, ஆகாசாதிப்பொருள் தோற்றவடிவமாதிரி
மென்னுந் தானேயொடுக்கி) நிக—விவகாரத்தில சித்தம் அலைத
லால்—(பிரதத்தவசத்தாலவர்கின்ற வெளக்கே—'அலவது, கைதிக
மே' யாதானுடைய) விவகாரத்திற (பிரவித்திக்குந்கால) சித்தம்
விடசெய்யவெதால்—எப்படி கூடும எனளில—எவ்வனங்கூடுமென
றுசங்குகில, —எனனை விட்டு உன்னும் இலலை—(அசங்குகித—'எம்'
யான) எனனைத்தவிரயாத்தேரு (பிரபஞ்சமும சசவிஷ்ணுமபோ
லும், வந்தியாகத்தனபோலும்) பலலை—[அதாவகோசரமான பிரபஞ்
சத்திறஞ்ச சசவிஷ்ணுமபோலும், வந்தியாகத்தனபோலும் திரைக்
கைஅபவத்துவங் கூடத்தேயெனின், —அதற்குக் கூறுகின்றார்.] இ
யம் சண்ட எல்லாம்—இவ்வனம் (பிரபஞ்சங்கள்) கக காண்கின்ற(பிர
பஞ்சங்கள்) அனைத்தும்—என மயம்—(தரங்கப்பென புறப்படுகின்றப
படிச் சலமயமோ, கடகம்குடாதிபுடணங்களைப்படிச் கவணமய
மோ அப்படி அகண்டைகாச சச்சிதாந்தரூபனான) எனதுமயமா
ம்,—(அலவது) என கனுபேரல கற்பிதம்—எனதுசொப்பன (ப்பிரப
ஞ்ச)மபோல வித்தையாம்—என்று—என்று (நிச்சயித்தது உபேட்சித்
து)—தானே காண்கின்ற—(வாகியமாயும், ஆந்தரமாயுள்ள பிரபஞ்
சங்களைச்) சுயமே அறியாநின்ற—சித்தே நான—அசங்குகிதானமாவே
நான்,—என்று. (கஎஉ)

[இதுவுமது.]

சித்தநா னிறைந்தோ னென்ற திடமற வாரி ருந்தால்
எத்தனை யெண்ணி னுலு மேதுசெய் தாலு மெனை
நித்திரை யுணர்ந்த பின்பு நிற்கின்ற கனுவே போல
அத்தனை யுமபொய தானே யாந்த வடிவு நானே. (க௭௩)

(இ-ள்) சித்து நான்-(அசங்க)சிதானமாவாகியநான் — நிறைந
தோன-பிரண(பிரம்)மானேன—என்ற திடம-என்னுமுறுதி—
பரவாது இருந்தால்-(பிராமணனுக்குப் பிராமணத்துவம்போல) பற
வாந்ருக்கின், — (கிருத்திருத்தியனான எனனுடையபுத்தியானது
வெள்காநுக்கிரகவிசம்சயால)எத்தனை எண்ணினுலும்-எத்துணை(விஷ
யம்)-திருத்திக்கினை(த)தியானிக்கினுந் (தியானிக்க, அந்நிப பிரமாந
தத்தின்கண்ணே லீனமாயினுமஆகுக,)—எது செயதாலும்-(சரீரமா
னது தேவாசசனை, ஸநாநம், சௌசம், பிடசைமுதலியவற்றிலு)யா
துசெய்யினுஞ் (செய்க,வாக்கானது பிரணவஜபம், வேதாந்தசாஸ்தி
பிராமமுதலியவற்றுள், யாதுசெய்யினுஞ்செய்க)—என்ன-(அவை
களை நான்செய்பவனும், செயவிப்பவனும்அலனாகலின், அவைகளால்
என்க)கெனன(ஆனி ஒன்றுமில்லை)—நித்திரை உணர்ந்த பின்புநித்
திரையினின்றும் விழித்தபின்னா—நிற்கின்ற கனுவே போல-(பிரய
ததன விலலாமலே மித்தையாகத்தோன்ற) நிற்குஞ்சொப்பன(வியல
க)-மபோல—அத்தனையும் பொய்தான்-(காயவியவகாரமான தேவா
சசனைமுதலியனவும், வாக்கினவியவகாரமான ஜபமுதலியனவும்,
உதவியவகாரமான முத்தித்தியானதிகளுமஆகிய)அவ்வளவுமயித்
தத்தன் —ஆந்தவடிவுநான்-பரமாந்தபூணருபன நானும் என்று.

இங்ஙனங் கூறியவாற்றால், எனக்குச்செய்யப்படுவனவனைத்துஞ்
செய்துமுடிந்தனவாம் என்பது கருத்து (க௭௩)

(க௭௪) இனி பிராபதப்பிராபியத்தனமை.

[கிருத்திருத்தியத்தனமையால் திருபதனானவன் பின்
னார், பிராப்தப்பிராபியத்தனமையாற்றிருபதனாயத் தன
துமனதினால் நிரந்தரம் இவ்வாறுகருதுகின்றனனென்ப
தைத் தனமையிடத்துவைத்துக் கூறுகின்றனார்.]

நானென வுடலைத் தானே நம்பினே னகேக சங்மம்
 ஈனராய்ப் பெரியோ ராகி யிருந்தவை யெலாமிப் போது
 கானல்ல வெளளாம போலக கணநிசம் குருவி னாலே
 நானென வெண்ணைத் தானே நம்பியீ டேறி னேனே. (கௌச)

(இ-ள) அநேக சனமம-(இழப்போ) அநத்தனும்மவகளில—
 ன என உடலிலததானே நமபினேனயானென்று(சு-ரநிரியகக-தி
 ருபவகளானதேகவகனையே (அநிய-மயால) விகவசித்திருந்தேன.
 —(அப்போது)கன ஆய 'பொயோ' ஆக இருந்தவை எலாம-இந்ந
 தோராயம,உய-நதோராயம் இருந்த அவையனைததையும்--இப்போது
 'இப்பொழுது--சற்குருவினிலே-(கருபாழாததியான)சற்குருவினிலே
 —கானலில வெளளமபோலக கண்டு-கானலிடத்து(ததோனறாநினத
 டிராதிப-சிக)சலமடே-ல(ததையக)ககண்டு—நானவன என்னைத
 த-னை நமபி-நானென்று(பிந்ததியகபினபரமானபரவான)என்னை
 மேலிகவசித்தது—அதேறினேன-உயமபபெற்றேன.—எ-று.

இது குருவைவியாதது

(கனம்)

[இதழ்-த]

என்னபுண் ணியமோ செயதே னேதுபாக் கியமோ கானேன்
நன்னிலக் தனிலெ முந்த நாரணன் கிருபை யாலே
தன்னிய னானே லுறுத தரீயததை வீச கினறேன்
தன்னிய னின்னு நானே தாண்டவ மாடு கின்றேன். (களி)

(இ-ள) என்ன பண்ணியீர் செமதென-உடம்பப்பட்ட (உத-
கிருஷ்ணன்) பண்ணியங்களை (யான) செமதேனா!—உது பங்கி
மபெ-யாது அதிபு-மெ-—காணென-யானநியென — னனில
தனில எழுந்த-நனிலமெ-னனு-உதுவனத்தில (அருளை உருய-
ம-")மெழுந்தருளிய-—காணகருபையில-காாயணதேசிகருடை-
யாபெருங்கருணையினாலே--காண தனனியன ஆனென-காணகருத-
சத்தானென —உத்தரபததை விசமினேன-உகாசததை ஆகாசத்தி
லெறிததுவினயாடுகின்றென;--தன்னியன காண்-கருதார்த்தனயா
ன—இன்னும் தாண்டலம் ஆடுகின்றென-மேலும் ஆகந்தக்கந்தாமெ
ன்றென.—எ-று. (கஎரி)

[குருவைவியந்து துதித்தல்]

தத்துவ ஞானம் வந்த சந்தோட வதிச யத்தால
 நித்தமா வென்கா னென்ற நிலைமுன்ன மேய நிரத
 சத்திய மதன லன்றோ தாண்டலா வென்றழைத்தாரா
 அததனை மகிமை யுள்ளோ ரன்னையுட பிதாவுநதாமே. (கஎசு)

(இ-ள) தத்துவ ஞானம் வந்த - (சகலவநாதநங்கனையுமொழித்
 து நிதிசயாநந்ததை நேரோபயக்கவல்ல) தத்துவஞானத்தாலுண்டா
 ன - சந்தோட அதிசயத்தால-வித்தியாநந்தமேட்டால - நித்தம் ஆ
 வென்காண என்ற நிலை-நாடோறும் (இவ்வாறாநந்த) நடனஞ்செய்ய
 நிற்பனென்னுமநிராயத்தை - முன்னமே அநிரத - திருவடியை
 டைந்தவனமே திருவுந்ததின்கண்ணேயுணர்ந்த - சத்தியம் அதனால
 அன்றோ-உண்மையானசாவஞ்ஞதவத்தாலல்லவா - தாண்டலா என
 று அழைத்தாரா - தாண்டலாவென்று (காரண) நாமம்மீ விளித்தனா,
 - (ஆகலின்) அததனை மகிமை உள்ளோரதாமே-அவ்வளவுமகிமையு
 ளளவென துருருவே - அன்னையுட பிதாவும - (எனக்குத்) தாயுநந்ததை
 யுடைய - என்று.

“இந்தவி மெபையு டம்புறு மேது, தந்தையெ னப்புகழ் கின்றி
 லா தக்கோ, ரந்தயி ல” தவ கண்டமுந்முட, டந்தவா தந்தையெ
 னச்சமை வறறா” என்று பிரமகேதையிறுநியிருப்பதால், இவரு
 ம “அன்னையும் பிதாவு” என்று குருவையே கூறினெனக்கொள்க

அன்றியும், “தந்தையெய்தந்தையுடையு வு” என்னு
 ளையளனுமறிக. “தாண்டலயன” என்று திருநாட்ட குருவி
 ஞாபகப்பட்டது (கஎசு)

[இன்னும் குருசீஸதி, திகனைப. கூறுது வணங்குதல்]

சந்தோ ரிவவா நந்த மகிழ்ச்சியா றுடனசொல வேனயான
 சிந்தையி லெழுந்த பொங்கிச செகமெலா நிறைந்து தேவகி
 அந்தபிலலாத தாழிற் றப்படி குருவே தாந்த
 மந்திர மருளு மீசன மலரடி வணங்கி நேனே. (கஎஎ)

(இ-ள) ‘உத்தது ஓ இவ்வாநந்த மகிழ்ச்சி-(பிரமலித்தையா)

லுண்டானதான ஒப்பற்ற இவலித்தியாநந்தத்தின மகிழ்ச்சியை—ஆருடன சொலவேன யான் - யான் யாவரோடுகூறுவேன்!—சிந்தையில எழுந்த பொங்கி-புதிதிலிருத்தியினகண்ணுதயமாகி மேலிட்டு—செகம எலாம் நிறைந்து தேங்கி-செகத்தனைத்தினுமவியாபித்து பூரணமாய்—அநதம் இவலாதது ஆயிற்று—கரையிறந்ததாயினது, —அப்படி(அருளும்)-அப்படி (பபட்டவித்தியாநந்தத்தை)யருளாநிற்கும—குரு-பிரமந்ஷடனையும்,—வேதாநத மந்திரம்—வேதாநதவாக்கியங்களையும்—அருளும் ஈசன—(குருருபமாகவும், வேதாநதவாக்கிய ரூபமாகவும் இருந்து) அருளாநிற்கும (சாவக்ஞசிகாமணியாகிய) ஈசனுடைய—மலா அடி வணங்கினேன-மலாபோலுந்நிருவடியையும் பிணிகதேன.—எ-று. (கஎஎ)

(௩௦௮) [சொல்லிவந்தவித்தியாநந்தத்தைமுடிப்பதோடு

நூற்பயனகூறல்]

வித்தியா நந்த மிகத் விதமென விளம்பினோமே
பத்தியா ஸ்ந்த நூலைப் பாராதது பவிதக போகன
நித்திய தரும நிடைநிலைதனை யறிந்து சீவன
முத்தியை யடைந்து ருந்த மூனிவர ராகு வாரே. (௧௦௮)

(இ-ள்) வித்தியாநந்த இத்தவிதம் என விளம்பினோம்-தத்துவஞான (ததால ஆவிப்பவியாகின்ற) ஆதம் இத்தப்படி (துக்காபாவம், சாவகாபதி, கருதங்கருத்தியம், பிராப்தபிராப்தியம்) என (நான்குவகைத்தமென்று கூறினோம். — பத்தியால இத்தநூலைப் பார்த்து-விசுவாசத்தோடு (கூடிப்படித்தல்) குருவையடைந்து மனமுகத்தினால் இத்தநிலை (செகட்டு, விசார்த்து—அதுபவித்த போகன—(இத்தநிலைவிதம்) என பட்டானமவிககித்ததை இத்தகூறிய படியே)அதுபவித்தோர்கள்—நித்திய தரும நிடைநிலைதனை அறிந்து - நித்தியமானபுண்ணிய வீச்செந்ததையுடைய சமாதியின ஆரூடத்தை அதுபவித்து—சீவன முத்தியை அடைந்து இருந்த - சீவன முத்தியையடைந்து(பாவம்)இருந்த—மூனிவரர் ஆகுவாரோ—மூனிவரர் நிகராவர்.—எ-று.

இங்கே, “தருமம்,” என்றது, தனதுவிலாசத்தோடுகூட அவி

ததையநிவித்திததற்கு நேரேகாரணமான சாட்சாத்காரத்திற்கு,
பிரதிபந்தங்களான மலவிட்சேபதோடங்களை நிவித்திப்பிப்பதுவாய்
லாகச சாதனபூதமானபுண்ணியவிசேஷத்தை.

முனி=மன்னசீலர். வரா=சிரேஷ்டர். இவா சுகர், ராரதா
முதலியோர் (கௌ)

(க. ௦. ௧) [குருவின ஆக்ஞாபலங்கொண்டு இப்பிரபந்தம்
முற்றுவித்தேனெனல்.]

ஆரணப் பொருளாம் வித்தி யாந்தம் விளங்க வேதும்
காரணங் குறைவி லாமற் கைவல்ய நவநீ தத்தைப்
பூரண மாக்க வேண்டிப் பூரவமா நன்னி லத்தில்
காரண குருந மகரு நவினறனா யோகில் வந்தே. (கௌ)

(இ-ள்) ஆரணப் பொருள ஆம்-குருதியினப்பொருளான—வீத
தியாந்தம் விளங்க-(சாதனசதுஷ்டயமுதல) வித்தியாந்த(பாயத்த
ய அதிகாரிகளுக்கும்) விளங்க—காரணம் ஏதும் குறைவு இல்ல
ல-(எடுத்ததுக்கூறவேண்டிய) காரணங்களுள், யாதொன்றுங்குறைவு
பட்டமல—கைவலய நவந்தத்தை-கைவலய நவந்த (மென்னுதற்பு
டைய இப்பிரபந்த)த்தை—பூரணம் ஆக்கவேண்டி-சம்பூரணம்-க
(உலகுக்களித்தற்பொருடிக் கருணைகூரது) —பூரவம் ஆய நன
னிலத்தில் - பழமையாகிய நன்னிலமென்னுட ஸதலத்தின்கண்—
காரண குரு - காரண (மென்னுதிருதமுடைய) குருவான—
மகரு—யோகில் வந்து-தியான(பண்ணுங்) காலையில் ஆவிப்பவித
து—நவினறனா-ஆக்ஞாபித்தன்.—எ-று

இவ்வநவநீனதுகொண்டு கலவி, கேள்விகண் டுளதாகிய எ
னதுபத்திவலிகொண்டு இந்நூல் கூறினனலலென அனையடக்க
வகறினவாறுமாயிற்று. (கௌ)

(க. ௧0) [அநேகஞானசாஸ்திரப்பொருள்களையும் இந்நூல்
புன்னுலேயே அறியலாகுமெனத்திருஷ்டாரதமுகத்தாற்
கூறுகின்றார்.]

குலவுசற் குருவின் பாதக் குளிர்புனம் றலைமேற் கொண்டால
உலகினிற் றீர்த்த மெல்லா முற்றபே றடைவாரா போல
நலமையா சூங்கை வல்ய நவநீத நூலைக் கற்றோ
பலகலை ஞான நூல்கள படித்தஞா னிகளாய் வாழ்வாரா. கஅ௦

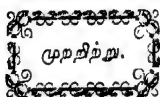
(இ-ள்) குலவுசற் குருவின்-(அகண்டைகரசப்பிரமசொருபமா யப்) பிரகாசியாகிறகுஞ்சற் குருவினுடைய—பாதக் குளிர்புனம்-(சீர) பாத(ததில) அபிஷேகஞ்செய்த) சீதளநீர்த்தத்தை—தலைமேல கொ ண்டால - சிரசினிமீது (புரோட்சிததுக்) கொள்ளில, — (அபபழிக கொண்டவா) உலகினில நீர்த்தம் எல்லாம் உற்ற பேறு-உலகின (க ண்ணுள்ள கங்கைமுதலியபுண்ணிய) நீர்த்தங்களைத்ததிலுஞ் (சென று ஸ்தானஞ்செய்தோ) பெற்ற பேற்றைத்தும் — அடைவாரா போல- (எபபழி) பெறுவாரோ அதுபோல—நலமை ஆகும்-(அநாதநீவி தநி ஆநநப்பிராபதிரூபமான) பயனைக்கொடுப்பதாகிய—கைவலய நவநீத நூலைக் கற்றோ-கைவலயநவநீத(மென்னுநாமமுடைய) இந் நூலைக்கற்றோர்கள்—பலகலை ஞான நூல்கள்-பலகலைகளாகிய ஞா னநூல்களைத்தையும்—படித்த ஞானிகள் ஆய வாழ்வாரா-கற்றுண ரந்த ஞானிகட்கொப்பாய வாழ்வார்கள் —எ-று.

இவ்வனங்குறினடையின, உலகில நீர்த்தங்களை அநாதம், அ வவநநநீர்த்தத்திலும் ஆழி அடைகளாவரும் பேறடைதல யாவா க்கும் அஃது குருபாதேதகந தலைமேற்கொள்ளப்பெறில, அஃவள விறநதந்ததப்பேறும் பெறுதலெளிதாவதுபோல, அளவிறதஞா னநூல்களையுமாராயத்து அஃதறினபொருள்களையறிதல யஃககும் ிது இக்கைவலயஞானநூலைக் கற்கப்பெறில, அளவிறநதஞா னநூற்பொருள்களைத்தையும் இதனாற்பெறுதல யாவாக்குமெளி தாகும். ஆகவன், சிஞ்ஞாசையுடைய வேதாநதத்தினக்குத்திர ரூபமான இந்நூலை அவசியங்கறக்கேண்டுமென்பதுகருத்தது. (கஅ௦)

சந்தேகந்தெளிதற்படலம் முற்றிற்று.

ஆ படலம் உ ள் செய்யுள் - ௨ - ௨௦.

கைவல்லியநவநீதம் தத்துவார்த்ததீபவுரை

[இந்நூலாசிரியாமாணக்கர் இவ்வாசிரியரையும்,
இந்நூலாலடையும் அநுபூதியையுந்துதித்தல்]

அண்ணறன் னருளினிலே யகம்புற மன்றி யொன்றாய்
எண்ணமி லககி யாராதத தின்பொரு ளதுநா னெனன
நண்ணின சரீர மாதி நாதத்தி னுபாதி யென்றே
கண்ணதா யனேததுங காணக் காட்டினன் றுண்ட வேசன்.

ஆன்ற பதமா மூன்றறகு மதுநீ யானு யெனுமபொருளிற
சான்ற துரியா தீதமெனுந தடையற நிலங்கொண் சைதந்நிய
ம, ஊன்றி யுணர்நதோர விதரபமயக கொழித்துத் தடையு
மூடறுத்துத், தோன்றித் தானே தானுவா துலங்குந தமகதே
சுவாநுபவம. (உ)

என்னு மாவாக கியநான்கு மிசைக்கும் விததியா நகதம
சொன்ன நாரா யணனபாதந் தொழுது துதித்தோர துகள
றறோர, இன்ன மாணாக கனகுருவாற சந்தே கந்தோர் திடுப
தத்தே, துன்னி நிறைநது நினறோக யே முத்த ராகுவரே.

தத்துவ விளக்கத தாலுஞ் சந்தேகநதெளித லாலும்
ஒத்திருள் விடாக மாயா வுள்ளிரு விரிய வோகரும்
சித்ததா மொளிவி ளங்கச செயதுபின் விருத்தி பேதப்
புத்தியாலவருமையதைப புரையறத தெளிவித தாண்டான.

ஆண்டதே சிகனா மைய னூரண னனநதன் பாதம்
பூண்டவர ரோபத தானமுன் பொயமமயக் காய்வந் தத்தை
மாண்டநல் லபவா தத்தான் மாயததரு ணோக்கத் தென்றம
காண்டிட வைத்த ளித்த காரண போற்றி போற்றி. (இ)

ச ந் கு ரு வே து ணை.

கைவல்லிய நவநீதச்செய்யுள்,

முதற்குறிப்பகராதி.

பாடல்	பக்கம்	பாடல்	பக்கம்.
அகமெனு	௨௬௩	ஆரோப	௧௩௩
அககினிக	௧௬௦	ஆககு	௧௩௩
அசத்திலெ	௩௪௩	ஆனபவி	௨௭௩
அசலகீர	௩௬௩	ஆனபின	௩௧
அசசுவத	௨௮௦	ஆனலைப	௨௩௭
அடங்கிய	௪௩		
அதனையி	௧௨௬	இகடன	௩௩௦
அதுதானெ	௭௬	இகருளங	௬௦
அததியாரோ	௩௪	இகருமட்டி	௨௩௩
அதக்ககண	௩௮௦	இகருமெத்த	௪௦௭
அதமுதரி	௨௭	இதுநினக	௧௦௦
அதவாதி	௪௩௭	இதச்செவ	௨௭௨
அப்படியிரு	௪௪௦	இதருன	௨௭௪
அரவனறு	௧௧	இததரச	௩௬௭
அதிரு	௧௬	இதரு...	௧௬௩
அதியெ	௨௦௬	இதருயை	௧௬௭
அரு...	௧௩௦	இதருறை	௧௬௬
அருளுடை	௩௦௨	இப்பம்ப	௭௪
அழிவிலா	௨௭௩	இப்பவியி	௨௬௬
அழுககொடு	௨௭	இம்பான	௨௬௬
அளிமகனெ	௧௭௬	இதச்சு	௨௭௭
அறிபாதம	௧௪௧	இருவகை	௪௨௪
அறிவுக்கு	௧௪௭	இருளாக	௩௩௭
அறுசுவை	௨௪௩	இலககடா	௨௭௦
அனகமை	௨௬௭	இலலைப	௧௩௩
அனுபவா	௧௭	இவனதி	௩௬௭
அன்னபா	௩௬௦	இவனயன	௨௬௪
அன்னதன	௩௩	இவவாறுரை	௧௭௨
		இவவுடன	௨௬௬
ஆகம்பிர	௨௬௬	இன்னதுதே	௨௭௭
ஆடவா	௨௭௨	இன்னவகை	௧௩௭
ஆதரம	௧௨௭	இன்னவாறு	௨௬௨
ஆதிமுக்கு	௩௭		
ஆண்ப	௧௪௩	சசாகாரிய	௨௭௬

பாடல.	பக்கம்.	பாடல.	பக்கம்.
சசனுககிது	௮௨	ஓயந்தகன	௨௫௬
சசனுமா	௨௬௧		
சனநதரு	௩௭௩	கஙகையிற	௧௬௭
சனறளித	௨௨	கடநீர்ன	௧௭௩
		கடமெனு	௨௦௨
உணடுறங்	௪௧௦	கண்டநிந	௩௧௦
உதவுமபுவி	௩௭௭	கரணமா	௧௫௦
உததமவெ	௭௭	கருதும்	௨௩௪
உததமகு	௨௬௦	கருபபை	௩௩௪
உருககியத	௨௨௬	களங்குமற	௨௪௧
உருவங்களி	௩௪௭	களஞ்முனு	௩௦௦
டலகடன	௪௦௩	கற்பனைவ	௧௦௦
உனமுகம்	௨௨௬		
		காடமநிக	௧௮௭
எத்தனைநா	௧௮௪	கய்யத்த	௨௬௮
எர்கின்ற	௨௩௧	கணசரி	௪௩௯
எல்லங்க	௧௫௬	கய்யங்க	௩௩௧
எல்லச்சிவ	௨௬௭	கன்னி	௨௦௭
எவருடை	௨௩௩		
எவனாகிலு	௩௮௫	கிளமக	௨௫௪
எனவுரைத	௨௧௪		
எனமனந	௨௭௫	குசுனறனை	௩௮௭
என்னபுண	௪௪௨	குரவசிகா	௨௫௩
என்னுடை	௨௫	குலவுசற	௪௪௬
எனனைததர்	௪௮	குளிளாக	௩௮௮
ஏகமாய	௨௪௨	கெடலான	௩௮௬
ஏமமாயா	௮௫		
		கேவலநிலை	௧௩௨
ஐந்துபுத்தமு	௧௦		
ஐயனேயெ	௧௭௭	கைதவங்க	௨௭௧
ஐயாகேளி	௨௫௫		
		சகமநிலி	௧௨௮
ஒருவழியி	௭௮	சடமதாதி	௩௧௪
ஒன்றாகிய	௩௭௬	சடமரண	௩௪௬
ஒன்றுகேள	௨௮௫	சடமிகுட	௨௬௩

பாடல.	பக்கம்	பாடல.	பக்கம்
சத்திசத்தனை	௩௩௨	ஞானங்கார	௩௪௩
சத்தேசித	௩௦௦	ஞானமார்	௩௮௩
சத்தொடுசித	௩௩௦		
சந்ததமபு	௨௧௩	தசபமான	௩௪௨
சமந்தமம	௩௬	தஞ்சமாநு	௩௪௪
சருவமுத	௩௧௩	திடத்து	௨௬௩
		தடைபய	௩௪௩
சாதனயின	௩௪௩	தத்துவஞா	௪௪௩
		தத்துவநி	௪௧௪
செஞ்ஞாக	௪௨௩	தத்துவம	௩௬௧
செட்டபுக	௪௨௨	தத்துவவன	௩௬௩
செட்டளிய	௩௪௩	தத்துவவிச	௩௬௩
செத்து	௪௪௧	தப்பனதி	௨௪௪
செவனப	௩௪	தனபதி	௨௨௪
செவசொரு	௩௪	தன்னையு	௩௪
செந்தநன	௪௪		
		தகபடு	௩௪௩
செயவச	௩௪	தகபடு	௩௪௩
செயபெத	௩௪௩	தாலத்தின	௩௪
செனமுத	௩௪௪	தானனரி	௩௪௪
		தானி	௩௨௩
சுத்தமாரு	௩௪௩	திசுதம	௨௪௪
சுத்தியில	௩௪௩	தினமுடண	௨௪௮
சுருதியுதி	௩௦௪		
சமுத்தியி	௩௪௪	தீராய	௩௮௪
சுக்குமச	௩௦	துராயில	௪௧௩
செயகையு	௨௪௮	துருத்திமா	௩௮௩
செனமார்த	௩௪௩	துச்சங்க	௪௧௨
செனறதுக	௩௬௧	துளங்குத	௨௪௩
சொருபஞா	௩௪௪	துருக்குக்க	௩௮௩
சொறபன	௩௮௩	துடணதம	௩௮௪
சொலலிய	௨௪௪	துலகுடச	௩௮௩
சொன்னது	௪௩	துலமேம	௩௨

பாடல்.	பக்கம்	பாடல்	பக்கம்.
தெரிதரும்	உருஅ	படமுதலு	கஉஉ
_____		படாநதவே	உந
தேகததனல	உ௪௭	பத்தியவ	... உ௬௧
தேகமலலா	... (ரு)	பநதமனைது	.. சஉ௬
_____		பலகலையுமு	... சப௯
தெட்டாபவ	... சப	பனனிய	க௭௦
_____		_____	
தோற்ற-தன	அ௬	பாவிமநத	சஉ௩
தோற்ற-தானு	க௩௩	_____	
_____		பிரமஞானி	க௬௬
நாரினம	... உ௬௩	பிரமபவனை	கஅ௧
நாராகுழிப	... உ௧௧	பிரமபநத	க௩௮
நலமெய	... உ௮௩	பிரமபுபத	... க௩௩
நலவவனை	.. உ௬௦	பிரநததுன	ச௩௨
நறகருததுடை	... உ௧௨	பிறிவெதப	க௬௬
நனவுகன	... ௩௨	பினனைபவ	க௬௩
நனமையா	... உ௬௬	_____	
_____		புண்ணிய	க௬௧
நாசசசர்	... க௩௬	புலவபுக	ச௧௧
நாலாமபூம்	... ச௧௮	புலியுமு	க௬௮
நானென	.. ச௬௨	_____	
நானெனற	ச௩௩	புச்சியவீச	.. க௬௮
_____		பூர்க்குங்க	... க௬௨
நிசமானது	க௮௨	பூனறபா	... க௨௬
நித்தியமபூ	க௩(௧)	_____	
நித்தியவநி	க௩	பேதகாமத	க௮௬
நிறகுணவ	... க௬௮	பேதமானது	... க௬௬
நிறைநதவா	... ச௩௬	_____	
_____		பொயயைமெ	.. க௨௬
நீநானென	க௭௮	பொலலாத	.. ச௨௧
_____		பொறுமை	.. உ௦௦
நெய்யும்	... க௭௮	பொனனில	... ச
_____		_____	
பங்கயாசன	க௨௨	போகத்தில	... க௭௧
பஞ்சகோச	க௩௩	போகமாரு	.. உ௬௬
பஞ்சினைபூழி	க௬௮	போனசன	.. உ௬௦

பாடல.	பக்கம்.	பாடல.	பக்கம்
மதுரமாங்க	கௌசு	மோகவிருள	நூசு
மதுவிழைச	நூசு	—	—
மந்தமுநீ	சஉஉ	யே"கஞா *	உஎ௦
மந்திரமு	உகரு	—	—
மரங்கள்	க௦௦	வகுத்தகா	நூசு
மலடிமை	நஉ௦	வஞ்சக	உநந
மறறைமு	உகௌ	வடநூலவல	கௌௌ
மனதுசுத	உச௦	வணங்கி	உஉ
மனத்தினு	சநரு	வகுத்தோ	சசு
மனதரசஞ	உசந	—	—
மனுடன	நகௌ	வ"ககியநத	உஉசு *
மனைகருள	உசு	வாதனவசத	சநௌ
மனைவிலங	உசௌ	வ"யுத்தப	நகௌ
—	—	வாத"யென	சசு
மாயையெனபதே	நஉரு	—	—
மாயையெனபது	நஉக	விடயசு	நூசு
மான்ருசி	நகௌ	விண்ணு	கௌசு
—	—	வித்தி	சசு
முத்தனையே	நஉ	விருத்திக	சநௌ
முத்தில	உகௌ	விருத்தினா	நூசு
முத்தவகண	ச௦சு	விருத்தியு	உநஉ
முத்தியசங	உஉௌ	விவகாதவே	உசரு
முற்புவிமூன	சகரு	வினவு	ச௦ௌ
முன்புகரச	கருசு	—	—
முன்னிலங்க	சகௌ	விடத"யபர்	நகௌ
—	—	வியாதசத	ச௦க
முலராம்பர	உௌௌ	—	—
—	—	வேகின	நகௌ
மெய்யுங	உருக	வேடமாறி	உகௌ
—	—	—	—
மேலுமண	நகௌ	—	—

கைவலலியநவநீதசசெய்யுள முத்தருயிப்பகராதி

முற்றிறறு.

கைவல்யநவநீதப்

பிழைதிருத்தம்.

பககம்	வரி.	பிழை	திருத்தம்
உக	அ	பி	பிர
உகி	கஅ	துவவ	துவ
எ௦	உஉ	சேன	சேன
எஉ	கஅ	சுததியில,	சுததியில,
எரு	க	முதலியவை	முதலியவை,
எ௭	உரு	தமமென	தமமென,
அக	நஉ	பொதனகாரண	பொதனகாரண
அந	க	அதகர	அதகர
ஷ	நஉ	உபி	உபி
க௦	உஅ	அவ்வளி	அவ்வளி
ககக	உ௦	பொத அரிமசனய	அரிமசனய
ககக	உ௭	இதிகசு	இதிகசு
கஉ௦	நக	பிதக	பிதக
கக	உ௦	பெரு	பெரு உண்டு
கசுந	ச	புது	புது
கருக	௭	அதக	அதக
கருக	உரு	பொத	பொத
கஎஉ	நக	பொதமு	பொதமு
கஅ௦	உரு	அபிதக	அபிதக
உஉ௭	கக	பெரு	பெரு
உருக	கக	பெரு	பெரு
உகஉ	உந	இருகருகிதக	இருகருகிதக
உகந	உ௦	கஅ	கஅ
உகரு	௭	பெரு	பெரு
உகக	கஅ	பெரு	பெரு
நகக	உந	கப	கப
நஉந	உச	அபித	அபித
நகக	அ	பெரு	பெரு
நசஉ	உஉ	பெரு	பெரு
நசச	உச	பெரு	பெரு
நசரு	கஉ	பெரு	பெரு
நரு௭	உச	பெரு	பெரு
சுகந	கச	சுதபுதயி	சுதபுதயி

கைவல்யநவநீதம்

பிழைத்திருந்ததம்.

பககம்	வரி.	பிழை	திருத்தம்.
அது-ணி			
ஸக-கஉ	கக	ஞாயிகை	யாயிகை
பு-மகடு	உரு	ஞாசுடை	ஞாசையுடை
உக	கஉ	சியாலா	சியால
ஹ	கஉ	சியாலா	சியால
கஉ	எ	ஆகாயி	ஆகயாயி
ஹ	ஹ	ஆகான	ஆகயான
ஹ	உரு	ஆகாயி	ஆகயாயி
ஹ	உக	ஆகான	ஆகயான
கக	க	பாசுதரு	தனரு
கக	உக	பாசுதரு	உபாசுதரு
கக	எ	பாசுதரு	உபாசுதரு
கக	க	நீதரு	நீதரு
கக	க	ருபகரு	பசுதரு
கக	க	செய்யுடுசெயவா	செய்யுடுசெயவா
உக	க	கண்டோடு	கண்டோடு
கக	க	அதற்குபாதக	அதனைப பாதகமாக
		மாகாபுற	பொருதாமற
கக	க	காகா	காகா
ஹ	ஹ	கரு	கயா
கக	க	கருயி	கயாயி
ஹ	ரு	காகருயி	காகயாயி
கக	உக	வியவரு	விகார
கக	க	ஞாசுடை	ஞாசையுடை
கக	க	புலு	புலு
ஹ	க	பிரவிரு	பிரவர
ஹ	க	வானப்பிரஸதசிரம	சங்கியாசாசிரம